

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

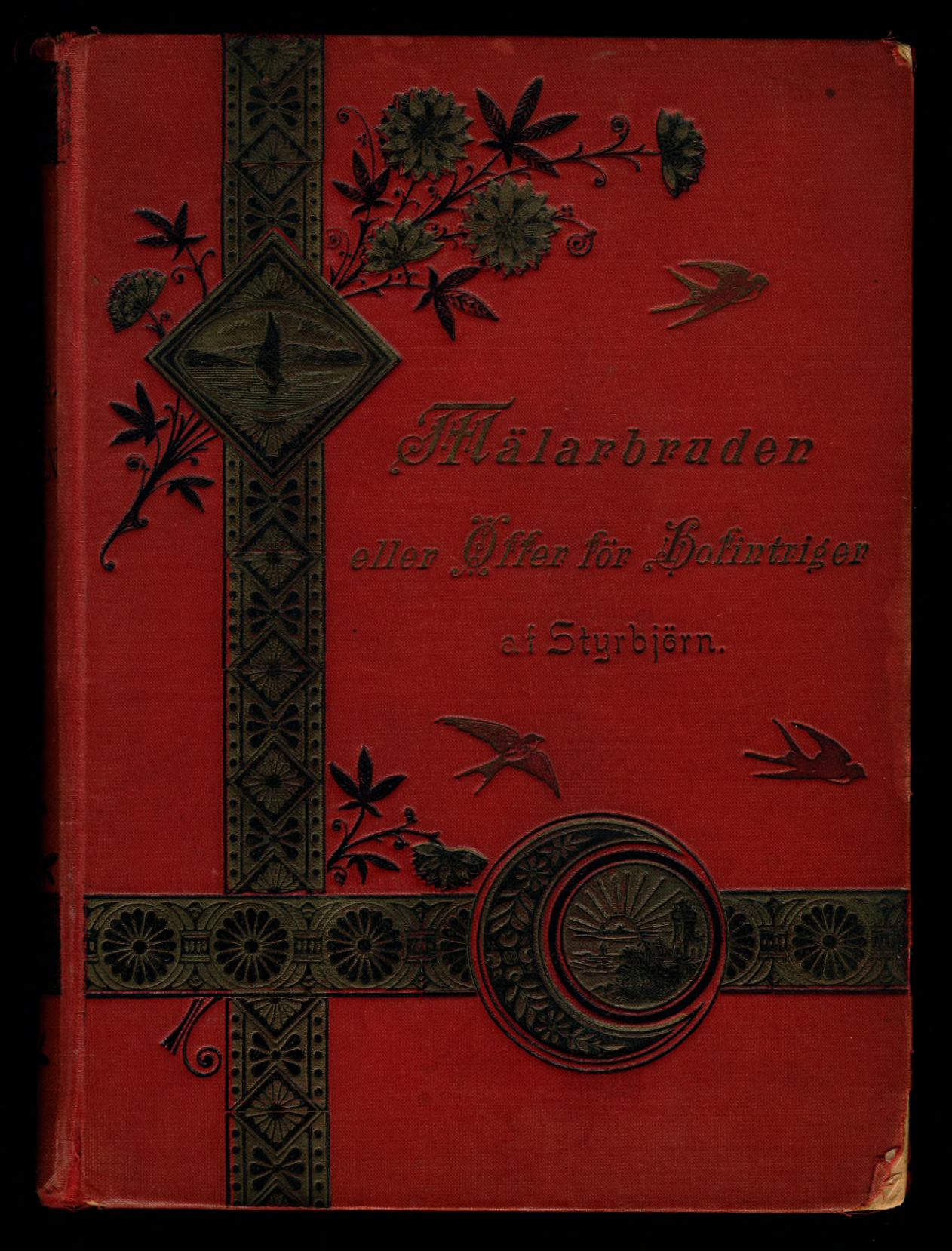
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

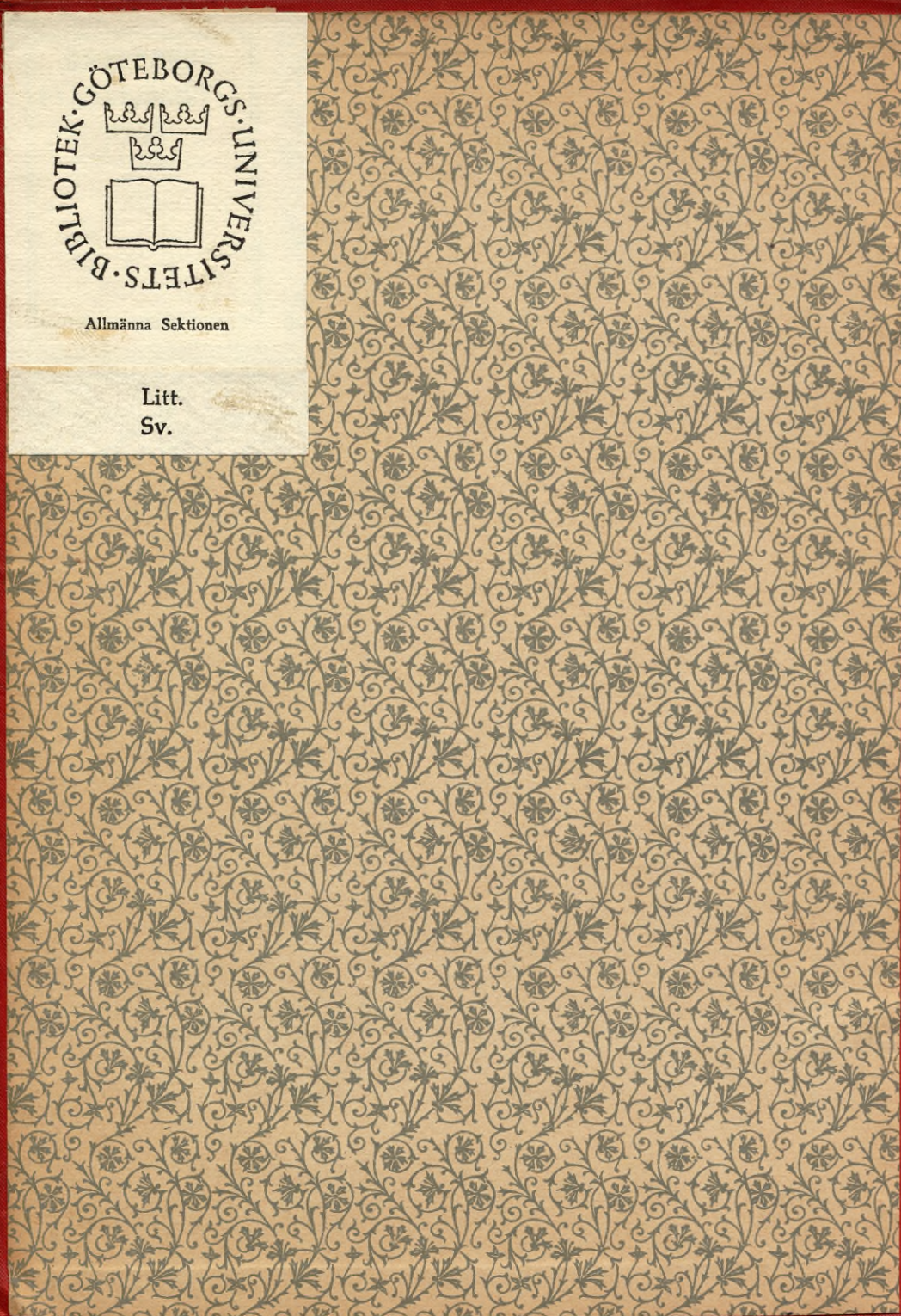
The book cover is a deep red color with intricate embossed decorations. A large, dark green cross-shaped border is embossed on the cover. The vertical bar of the cross features a diamond-shaped medallion in the upper left and a circular medallion in the lower right. The horizontal bar of the cross features a circular medallion in the lower right. The diamond and circular medallions contain scenes of a bird in flight and a landscape with a sun, respectively. The cross is adorned with floral and bird motifs. The title is embossed in a stylized, cursive font in the center-right area.

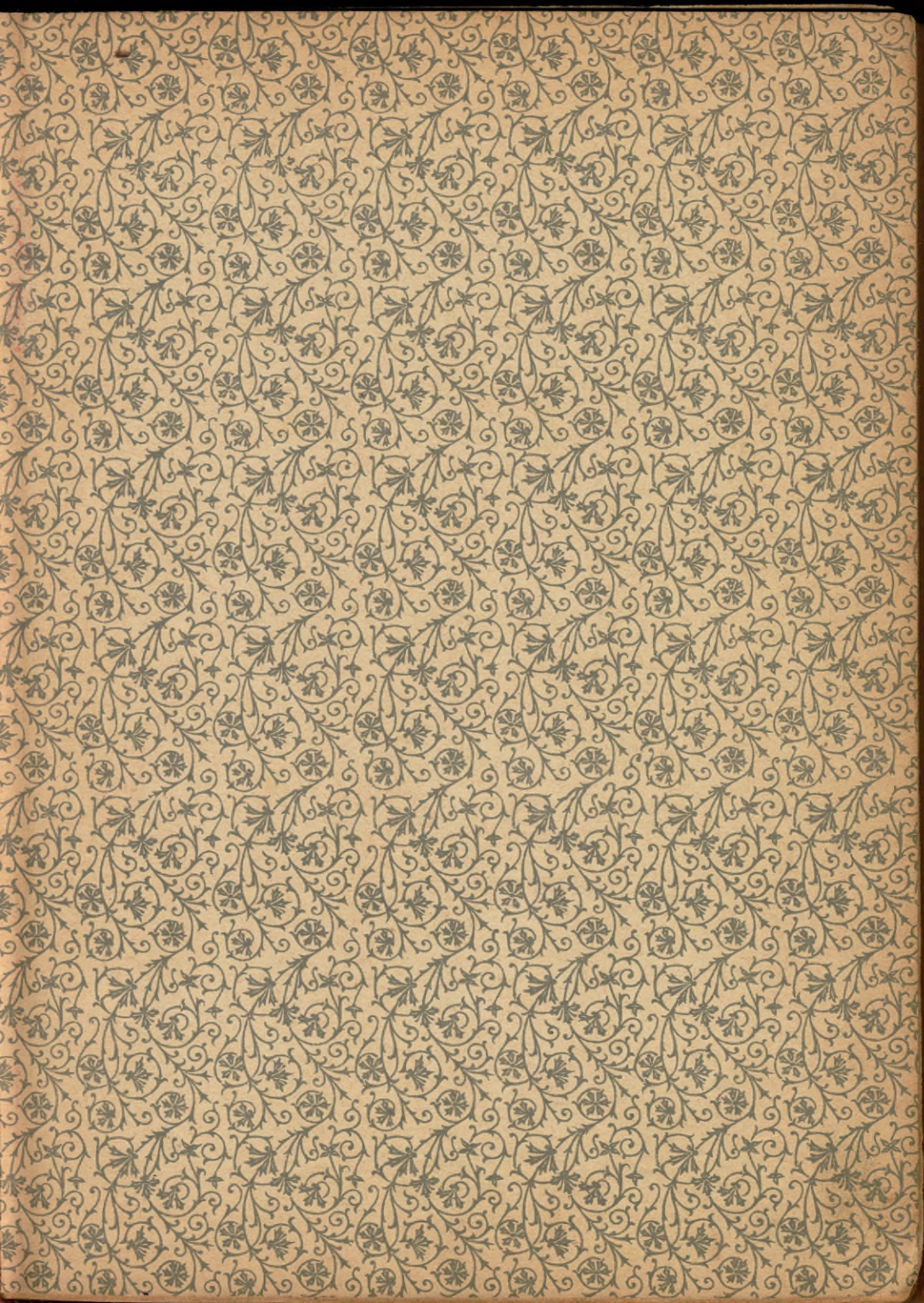
Mälarbruden
eller *Öfver för Hofintrigen*
af Styrbjörn.

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

I/II
6-

[E. W. Sundquist]

lv. 50 | 315

MÄLARBRUDEN

ELLER

OFFER FÖR HOFINTRIGER.

ORIGINALROMAN

Af

STYRBJÖRN. [*jsend.*]

FÖRRA DELEN.

E. W. SUNDQVISTS FÖRLAG,
STOCKHOLM.

STOCKHOLM, VICTOR PETTERSONS BOKTR. 1893.

»Nej, nej», utropade Signe i en ton af den bittraste smärta, »så kan det omöjligen fortgå längre, Axel!»

FÖRSTA KAPITLET.

Moln på äktenskapshimlen.

Den vid en vik af Mälaren ej långt från Stockholm naturskönt belägna, af en väl vårdad trädgård omgifna villan Morgonrodnaden beboddes vid tiden för denna berättelse af ett ungt herrskap, herr och fru Karleman.

En varm, solig sommar dag se vi den unga, strålande vackra frun komma ut ur en skuggrik berså och ila sin just nu hemvändande man till mötes.

— Nå-å, medför du i dag glada nyheter, min Axel? utbrast hon dervid i en ton af den gladaste förväntan. Har du äntligen talat med din far, för honom yppat vår hemlighet och erhållit hans samtycke till vårt i hemlighet ingångna äktenskap?

Den tilltalade svarade icke direkt på dessa frågor.

— Signe, min älskade lilla hustru, äntligen — äntligen är jag åter här. O, hvad jag längtat efter dig och vår lilla älskling!

Med dessa ord skyndade den elegant klädde unge mannen med utbredda armar mot sin vackra hustru, hvilken redan länge med ett troget älskande hjertas hela längtansfulla otålighet väntat hans ankomst.

Jublande slöt han sin Signe i sina armar, förde henne in i den både smakfullt och dyrbart möblerade villan och firade här återseendets glädjefest medelst de ömmaste smekningar.

Först då han förde sin älskvärda unga hustru till en soffa och der tog plats vid hennes sida, såg han en tår skimra i hennes vackra, trofasta ögon.

— Hur är det fatt, min Signe? utbrast Axel med en lätt darrning. Du gråter, tror jag? Har vår lilla Lilli möjligen blifvit sjuk, eller känner du dig sjelf illamående?

Med ett vemodsfyllt leende ruskade Signe på hufvudet.

— Åh nej, Gud ske lof, Axel! svarade hon, under det tårarne nu ohejdat framqvälde ur hennes blå ögon. Jag vore den lyckligaste qvinna under solen, om . . . ack, om du ändtligen bringade mig den så innerligt efterlängtade underrättelsen, att du för din far yppat vår hemlighet, och att han gifvit sin faderliga välsignelse till våra hjertans förbund.

Axels ansigte blef något blekare, då han såg Signes själfulla ögon så innerligt bedjande och forskande hvila på sig. Han sänkte blicken mot golvet, suckade djupt och sade, i det han fattade Signes lilla fina hand, och betäckte den med kissar.

— Förlåt, Signe, att jag icke heller i dag kunde uppfylla din önskan; men var förvissad om, att det icke är mitt fel, om jag ännu en tid måste förneka mig lyckan att för min far få presentera dig som min maka! Jag såg honom endast flyktigt, och han rustade sig för att resa till en badort.

— Resa till en badort? upprepade Signe med en märkbar darrning på rösten. O, Gud, Axel, vill du dermed säga, att min innerliga, och säkerligen också fullt berättigade önskan att sent omsider äfven af din far bli erkänd som din äkta maka ännu på obestämd tid måste förbli va ouppfylld? Eller tänker du för din far uppdragå vår hemlighet före hans afresa?

— Tålmod, min vän! bad den unge mannen. Vi äro ju lyckliga; ingenting hindrar oss från att vara afundsvärdt lyckliga. I dag vågade jag icke muntligen tala med honom, men jag skall skriftligen meddela honom vår hemlighet. Han älskar mig, och du kan på förhand vara förvissad om, att han förlåter mitt egenmäktiga steg och välsignar vårt förbund, då han får veta, huru vi lärde känna och så troget och innerligt älska hvarandra.

Den vackra unga frun lät höra en högljudd snyftning.

Derpå sprang hon upp.

Nu stod hon der högre framför sin man hvilken fortfarande höll blicken riktad mot golvet.

— Nej, nej, utropade Signe i en ton af den bittraste smärta, så kan det omöjligen fortgå längre, Axel!

— Det medger jag ju också, och jag skall därför, som sagdt, så snart sig göra låter, utverka min fars samtycke och välsignelse till vår förening, svarade Axel. Men hvar har du Lilli? frågade han i afsigt att leda samtalet in på ett trefligare ämne.

— Lilli är i trädgården hos Martha.

— Låt oss då gå ut! Jag längtar så mycket efter att få se vår lilla älskling!

Signe följde tigande sin man ut i trädgården till den af blommande jasmin och fläder omgifna berså, ur hvilken vi nyss sett henne komma ut.

Här satt den gamla trotjenarinnan Martha bredvid en barnvagn, i hvilken ett det allra näpnaste lilla flickebarn slumrade.

Signe gaf Martha i uppdrag att gå in och utträta några sysslor. Tjenarinnan gick, och de båda makarne voro åter ensamma.

Mannen sökte inleda ett samtal om mera alldagliga saker, men hustrun afbröt honom och återupptog det förra samtalsämnet, i det hon yttrade:

— Axel, jag måste i dag tala ett allvarligt ord med dig, jag måste påminna dig om ditt löfte att senast i dag omtala allt för din far och derigenom förläna mig rättigheten att äfven inför verlden kalla mig din maka. Vi ha nu snart varit gifta ett helt år. Du lofvade mig att omedelbart efter vårt giftermål tala med din far om saken. Sedan uppehöll du mig den ena veckan efter den andra med förevändningar och löften, och i stället för att i dag ändtligen bringa mig den glädjande under rättelsen, meddelar du mig, att din far tänker resa bort, det vill med andra ord säga, att du ånyo ämnar på veckor, ja, kanske rent af på månader, uppskjuta afgörandet af denna angelägenhet, som för mig är en trängande hederssak. Men äfven din heder står här på spel, Axel. Måste inte folk tänka, att vi lefva tillsammans utan att vara gifta, att jag är en sådan der äreförgäten varelse, som på bekostnad af sin dygd och heder låter sig underhållas af dig? Älskar du mig så lite, Axel, att du vill låta denna skamfläck vidlåda min heder? Har jag inte för din skull lemnat mitt hem i hopp om att återkunna försona mig med mina anhöriga, så snart jag för dem kunde presentera dig som min älskade äkta man?

Utän att svara ett ord hade Axel Karleman, under hvilket namn han gift sig med Signe, åhört sin hustrus i mildt förebrående ton uttalade ord.

Då hon tystnade, förde han hennes lilla hand till sina läppar kyste den och svarade:

— Ja, du har rätt, min kära Signe; jag hade för länge sedan bort uppfylla min pligt mot dig, men . . .

Hon såg på honom med en så förvånad och ängslig min, som om hon fruktade, att han nu stod i begrepp att för henne afslöja en dyster hemlighet.

Då han icke fortfor, utbrast hon med alla tecken till häftig sinnesrörelse:

— Axel, jag ber dig, för Guds, för vårt barns och min heders skull, förtig ingenting för mig! En rädd aning säger mig, att du döljer något för mig, att du — förlåt det hårda uttrycket — på ett eller annat sätt vilseledt och narrat mig.

— Signe, älskar du mig icke mera, eftersom du har hjerta att göra mig en sådan förebräelse? inföll Axel, men vände samtidigt bort sitt ansigte.

— Om jag ännu älskar dig, Axel? återtog Signe med ett smärtsamt tonfall i rösten. Fråga ditt eget hjerta; det skall gifva dig rätta svaret. Jag älskar dig mera än mitt eget lif. Jag offrade ju allt för dig, jag följde dig utan tvekan. Hittills har icke ens skuggan af en misstanke mot dig uppstigit i min själ, men vill du att detta äfven för all framtid skall vara fallet, så uppfyll ditt löfte, och det redan i denna dag!

Den unge mannen spratt till.

— Det låter sig inte göra, Signe, det är verkligen alldeles omöjligt, förklarade han.

— Hvarför?

— Förhållandena . . . särskilda omständigheter, Signe . . .

— Så nämn för mig dessa förhållanden, Axel, och jag skall gerna foga mig, så snart jag blifvit öfvertygad om, att du icke kan handla annorlunda.

Mannen utsträckte bägge händerna liksom afvärjande mot sin hustru.

— Fråga mig inte vidare! bad han. Allt det der måste förblifva min hemlighet.

— Din hemlighet, Axel? Får det då finnas några hemligheter mellan äkta makar? Har du icke för mig framhållit som min oafvisliga pligt att aldrig för dig förtiga något, och har du icke lofvat mig det samma? Axel, kan du icke mera se på mig? Är du rädd för att möta min blick? Vill du verkligen icke uppfylla min så berättigade önskan?

Den unge mannen såg med en viss tvekan upp, liksom hade han känt det ousägligt svårt att möta sin hustrus forskande blickar.

Men sedan slog han med stormande häftighet sina armar kring hennes lif och utbrast smärtsamt:

— Om du har mig kär, så fråga icke vidare och afstå från din fordran! Hvad bekymrar oss världen, om bara vi två äro fullkomligt lyckliga? Tro mig, min dyra vän, vi äro lyckligare, om aldrig min far får veta något om vårt giftermål.

Då befriade sig den unga frun från mannens omfamning, rätade stolt upp sig och yttrade med darrande röst:

— Är jag din maka, Axel, eller . . . o, min Gud, var vår vigsel kanske rent af bara en gudlös komedi? Svara mig!

— Signe, vid Gud i himlen svär jag, att du är min laggifta hustru. Hur kan du bara . . .

Han tystnade tvärt.

Åter igen måste han sänka sin blick mot marken för Signes ögon, som så forskande hvilade på honom.

— Han känner sig skyldig, tänkte Signe.

Hon kände sig till mods, som om hon med brutalt våld blifvit slungad ned från himlens sälla höjd.

Hon tilltvang sig emellertid yttre lugn och fattning, fastän hon af smärta och förtviflan helst skulle velat gråta högt.

— Axel, yttrade hon i allvarligt förebrående ton, du själf är skulden till, att jag måste tvifla på sanningen af dina ord. Har du bedragit mig, så må Gud förlåta dig hvad du syndat mot mig! Men har du talat sanning, är jag din lagliga maka, då fordrar jag nu hvad jag så länge förgäfves bedt dig om. För mig redan i denna dag till din far, presentera mig för honom som din maka, yppa för honom allt och säg honom, att mitt barn är vårt äkta barn! Vill du inte, eller kan du inte göra det, då stannar jag ej en timme längre qvar i ditt hus och . . .

— Signe, jag besvär dig, tag tillbaka detta hårda ord! Jag . . . jag . . .

— Du för mig alltså redan i dag till din far och presenterar mig för honom som din maka?

— Lemna mig tid till öfverläggning, Signe! Farväl! Jag måste först bli något lugnare . . . Mitt hufvud, o, mitt hufvud, det bränner som eld! Jag kommer snart igen. Tänk inte något dåligt om mig! Du har rätt, ja, du har rätt Signe; men olyckan . . . ödet . . .

Som en besatt rusade han derifrån.

Knapt hade han lemnat bersån, innan Signe med ett oartikuleradt anskri föll afsvimmad till marken.

Hvarken hon eller hennes man hade någon aning om, att en tredje person åhört deras samtal. En förklädd gestalt hade emellertid smugit sig in i trädgården och hållit sig gömd mellan småbuskarne bakom bersån.

Då den hemlighetsfulla personen såg den unge mannen fly och Signe falla vanmäktig till marken, lät hon höra ett undertryckt hänskratt.

Ljudlöst som en skugga ilade hon sedan in i bersån, njöt

några ögonblick med djefvulsk skadeglädje af åsynen af den dödsbleka Signe, böjde sig derpå med roflysten min ned öfver henne och drog de båda släta guldringarne af hennes finger.

Hon såg inuti ringarne och läste de der ingraverade orden och talen.

— Präktigt! fnissade den förklädda personen. Det är ju en rätt nått upptäckt; men en upptäckt i rättan tid. Ha, ha, ha! Han hennes man? Omöjligt! Månne jag skall vänta och med det samma för henne yppa hela hemligheten? Skall jag tala om för henne, hvem hennes man — ha, ha! — herr Karleman egentligen är?

Nu hördes buller af steg, som närmade sig.

Martha, den enda domestik, med hvilken Signe bodde här i sin mans hus, kom med brådskande steg för att höra efter, hvarför hennes husbonde så der brådstörtadt rusat sin väg likt en flykting.

Då hon kom in i bersån, var den hemlighetsfulla gestalten, som fränstulit unga frun ringarne, redan åter spårlöst försvunnen.

— Du milde Gud, min aning, min aning! utropade den gamla tjenarinnan vid åsynen af den afsvimmade. Olyckan . . . nu är olyckan öfver oss. O, stackars, stackars Signe! snyftade hon, i det hon föll på knä bredvid den medsvetslösa.

En tår af det djupaste medlidande stal sig ut ur den gamla Marthas trogna ögon, då hon såg sin matmoders dödsbleka ansigte, såg, att denna ej gaf något tecken till lif ifrån sig.

— Herre Gud, hvad hon är vacker! Hon ser alldeles ut som en från himlen nedfallen engel. Stackars barn der i vaggan! Hvem af er båda är mest beklagansvärd, du eller din vackra, unga mor, hvilken ser ut, som om man med det samma kunde lägga henne i likkistan? Åh, det är ju förfärligt! Men jag har redan länge förutsett en sådan namnlös olycka. Hon har emellertid aldrig velat lyssna till mina råd och förmaningar, dertill älskar hon honom för mycket. Men nu . . . hur ska' det nu gå?

ANDRA KAPITLET.

Ekonomiska bekymmer.

Grefve Wilhelm Cedersvärd, kronprins Karls kammarherre, satt vid sitt skrifbord framför ett litet berg af papper.

Med nervös oro bläddrade han i dessa, och den ena tunga sucken efter den andra frampressades ur hans bröst.

— Det går omöjligen längre, mumlade han slutligen med en förtviflad uppsyn. Axel måste fatta ett raskt beslut och rädda situationen. Jag borde för länge sedan ha sagt honom, hur mina affärer stå. Eller vore det inte kanske ändå bäst, att jag gjorde ett hastigt slut på eländet, så att . . .

Med dessa ord grep han en revolver, som låg på skrifbordet, och satte mynningen mot sin tinning.

Men i det samma ryste han till, kastade in vapnet i en draglåda, läste den och slungade ut nyckeln genom det öppna fönstret.

— Bort med den! utbrast han. Ja, ja, jag måste skydda mig för mig sjelf, ty en gång skulle jag ju ändå kunna få mod att jaga mig en kula genom hufvudet. Men räddningen . . . hvarifrån skall räddningen komma, om inte Axel . . .

Det hade redan knackat flera gånger på dörren, utan att kammarherrn i sitt upprörda själstillstånd hört det. Nu öppnades dörren, och en ung man visade sig på tröskeln. Ett utrop af öfverraskning och skräck undslapp kammarherrns läppar.

— Herr baron . . . herr adjutant, ni . . . ni här? stammade grefve Cedersvärd bestört och bredde i största hast en tidning öfver de der papperen, som tycktes förorsaka honom så mycket hufvudbry.

Baron Örnsköld, kronprins Karls adjutant, helsade militäriskt, i det han yttrade:

— Förlåt, om jag stör, herr greve! Er betjent visade mig hit, och ni tycks ej ha hört mina upprepade knackningar.

— Så är det, herr adjutant. Jag hade ingen aning om er härvaro. Men hvad förskaffar mig äran af ert besök?

— Jag kommer med inbjudning för såväl er, herr greve, som och för er herr son till det intima aftonsamqvämet hos hans kunglig höghet kronprinsen.

— Mycket angenämt! Tack, herr adjutant! svarade kammarherrn, i det han mottog bjudningskortet.

— Och er herr son, herr greve? Är han icke på sitt rum? frågade adjutanten. Jag har befallning, tillade han, att personligen tillstålla herr greve Axel inbjudningen.

Kammarherrn gjorde en förtviflad åtbörd.

— Han gick ut för några timmar sedan och har ännu ej kommit tillbaka, svarade han med en suck. Oss emellan, herr adjutant: min son tycks ha haft vetskap om detta aftonsamqväm och därför . . .

— Derfor har han sökt undandraga sig inbjudningen, ifylde adjutanten och blinkade åt kammarherrn till tecken af hemligt förstånd.

Grefven nickade.

— Nåväl, jag måste då söka upp honom, sade adjutanten leende. Jag har befallning att till hvarje pris egenhändigt tillstålla honom bjudningskortet. Grefvinnan Adlerklou var hos kronprinsen. Hon tycktes vara synnerligen angelägen om, att er herr son verkligen infinner sig, och hon är för närvarande kanske den inflytelserikaste personen vid hofvet. Hennes vilja är ju rent af kronprinsens lag. Greve Axel skulle rent af sätta sin lysande framtid på spel, om han i afton uteblefve. Alla afundas honom den framstående plats, han redan nu intar i samhället, men ytterligare utmärkelser skulle icke låta vänta på sig, om han . . .

— Om han tillmötesginge kronprinsens önskan och gifte sig med grefvinnan Adlerklou, ifylde kammarherrn. Ja, tillade han suckande, jag är alldeles utom mig. Axel trampar ju sin lycka under fötterna. Han vill på inga vilkor afstå från henne, från sin Signe, och han yrkar på, att jag skall gifva mitt samtycke till hans giftermål med henne. Senast i dag hade jag ett stormigt uppträde med honom, och nu har han säkerligen åter igen farit ut till henne. Om kronprinsen viste allt det der, så vore det bestämdt slut med hans gunst. Ack, om det ändå funnes någon, som kunde bringa min son på bättre tankar!

Adjutanten smålog illparigt.

— Med er tillåtelse åtar jag mig denna mission, herr grefve, svarade han.

— Ni? Ack ja, herr adjutant, gör det! Uppsök honom och föreställ honom nödvändigheten af att bryta med den der Signe! Furstegunst förbytes lätt i onåd. En klok man rättar sig alltid en smula efter omständigheterna och offerar, då nödvändigheten så kräfver, gerna något för att icke mista allt. Han kan väl icke ha bundit sig på så sätt, att han icke mera kan träda tillbaka?

— Naturligtvis inte! instämde adjutanten. Ett raskt beslut, och grefve Axel är qvitt alla sina förpligtelser. Jag skyndar att uppsöka och tala med honom.

Adjutanten lemnade rummet.

En stund derefter stormade unge grefve Cedersvärd, hvilken vi lärt känna som Signes man, under häftig sinnesrörelse in i sin fars rum.

— Min far, hvad har du sagt adjutanten Örnsköld angående mig? utbrast den unge mannen.

Fadren drog en suck af lättnad.

— Godt, att du åter är här, Axel! sade han.

— Min far, jag vill veta, hvilket råd du gifvit baronen med afseende på mitt förhållande till Signe.

— Jag? Jag? frågade å sin sida fadern och ruskade på hufvudet. Jag har ej talat med honom om något annat, än hvad jag upprepade gånger sjelf allvarligt lagt dig på hjertat. Du måste göra ett slut på detta kärleksförhållande, ty förmodligen vet äfven du hvad du är skyldig mig, dig sjelf och din ställning.

— Min far, genmålte den unge mannen trotsigt, vet du, att adjutanten fått befallning att under alla omständigheter förmå mig att deltaga i hoffesten i afton.

— Ja visst, Axel. Vi ha båda blifvit befalda till kronprinsens soaré i afton. Mot en sådan befallning gifves ingen invändning.

— Ingen invändning? skrattade grefve Axel bittert. Hans kunglig höghet behagar uppföra en komedi, och vi, hans docor, skola dansa efter hans pipa.

— Axel, glöm för Guds skull inte den skyldiga respekten för hans kunglig höghet! Besinna, hur rent af exempellöst nådig och bevågen han är dig! Har du inte hans gunst att tacka för allt? Förestår dig icke, om du är klok, en framtid, som tusende, hvilka grånat i ära i statens tjenst, skola komma att afundas dig?

— Grånat i ära, säger du, min far, alldeles riktigt, i ära.

Men känner du då icke prisét, för hvilket hans kunglig höghet är mig alldeles särskildt bevågen? Vet du inte, att det är hans afsigt att påtruga mig grefvinnan Adlerklou som maka?

— Men, Axel, grefvinnan är ju den skönaste, älskvärdaste, mest förtrollande flicka vid hela hofvet. Vore hans kunglig höghet icke förmäld, och strede det icke mot grundlagen, så slår jag vad, att han upphöjde henne till sin egen gemål. Dessutom är hon en rik arftagerska, det påstås, att hon i hemgift medför ett par millioner. Hvad vill du mera? Kan du någonsin hoppas att göra ett bättre eller lika bra parti? Och slutligen kunde du i egenskap af grefvinnans man för all framtid vara förvissad om hans kunglig höghets ynnest och nåd.

Grefve Axel, som mätt rummet med stora steg, stannade plötsligt framför sin far.

— Präktigt, min far! utbrast han i bitter ton. Då du är så noga underrättad om allt, så vet du antagligen också, att grefvinnan är kronprinsens älskarinna, hans mätress, vidare vet du nog också, att hon af trängande skäl hals öfver hufvud måste gifta sig, och att jag följaktligen endast skulle vara utsedd till att skänka en annans barn mitt ärliga namn och återgifva älskarinnan hennes heder. Korteligen, jag skulle med mitt goda namns hedersdrägt skylta hennes skam, och trots mitt giftermål med henne endast vara en sådan der enfaldigt underdånig narr och toffelhelte, som är blind, då det befallas, och aflägsnar sig, då han är i vägen. Min far, kan du verkligen på allvar tillråda och uppmana mig att ingå ett sådant giftermål?

Kammarherrn ryckte beklagande på axlarna och svarade med en sötsur min:

— Axel, det nödvändiga måste ske.

— I detta fall aldrig, min far! Jag afstår, hör du det, jag afstår från den tvifvelaktiga äran att låta kommendera mig till giftermål med en annans älskarinna, om denne andre också vore sjelfva kungen. Hvem skulle väl efter en sådan handling mera kunna högakta mig?

— Högakta? Åh, det har ingen fara! Du blefve då naturligtvis en af rikets högste, och som sådan kunde du ju tilltvinga dig aktning. Du blefve förfärlig i din vrede för den, som ej ville akta och ära dig. För öfrigt, hvad förstår du egentligen med heder? Är inte hedern för det mesta ett besträgligt, tomt sken? Den som förstår att blända och representera, den är hedrad. Egandet af en stor förmögenhet kittar igen, snart sagdt, hvilken springa som helst i hederns och ärans

sköld. En narr är den, som länge öfverväger och hyser betänkligheter. Men ytterligare ett ord i förtroende! Betrakta närmare papperen der på skrifbordet! Jag antar, att ännu ett annat jernhårdt måste tvinga dig att äkta en millionbrud, om också denna förut skulle ha älskat en annan.

Axel granskade papperen närmare.

Hans ansigte blef dödsblekt.

— Min far, stammade han, det kan inte vara möjligt. Du är ju rik. Detta är säkerligen endast ett nytt schackdrag för att tvinga mig att sälja min heder och blifva en äreförgäten skurk.

Med ett vemodfullt leende ruskade fadern på hufvudet.

— Tyvärr, sade han, är allt, hvad jag nu yppat för dig, den bittraste sanning. Jag står inför en katastrof, som jag med möda på sin höjd förmår uppskjuta några veckor till. Eller tror du, att jag utan tvingande skäl förlidet år uppmanade dig att gifta dig med din, som jag sjelf medger, vederstyggliga, trätgiriga och egensinniga kusin? Nej, endast med sorg och smärta skulle jag ha gifvit mitt samtycke dertill. Du vägrade, du begaf dig ut på resor för att undgå henne. Jag gillade ditt handlingssätt, emedan jag hade dig allt för kär för att vilja se dig hela ditt lif fastkedjad vid en sådan furie. Men tyvärr har du genom din vägran, till min hemliga förtviflan äfven gått miste om den dryga million, som kusin Hilda förfogar öfver. Häraf inser du måhända, att du är mig vida kärare, än du sjelf tror; men nu, Axel, visa nu, att äfven du håller af din far en smula! Det nödvändiga måste ske. Stänger du för mig vägen till räddning, då är äfven du förlorad; ty då skulle jag i morgon se mig nödsakad att göra det, som jag redan i dag tänkte göra, nemligen jaga mig en kula genom hufvudet. Jag öfverlemnar åt dig sjelf att afgöra, huruvida du skulle kunna finna det förenligt med din barnakärlek att belasta ditt samvete med min död eller ej.

Axel sjönk förkrossad ned på en stol.

— Min far, utropade han plötsligt och for upp, förfoga öfver hela mitt mödernearf! Jag skänker dig det. Betala dermed dina skulder, men gif mig i ersättning ditt samtycke till mitt giftermål med min Signe! Jag älskar henne allt för varmt och upprigtigt för att kunna begå ett sådant himmelsskriande brott som att bryta min trohetsed, öfvergifva henne och derigenom göra henne till den olyckligaste varelse under solen. Hon älskar mig för min egen skull, ty hon vet ännu icke ens, hvem jag egentligen är. Hon tror mig vara son till en affärsman och vet endast, att jag heter Karleman; mitt andra namn

är henne obekant. Säg sjelf, skulle jag mot henne kunna handla så uselt, så gement och erbarmligt, att jag med ett förräderi utan like besvarade hennes klippfasta förtroende till min hederlighet?

Den gamle kammarherrn betäckte ansigtet med båda händerna och klagade:

— Axel, med ditt mödernearf skulle jag icke ens närmel-sevis kunna infria alla mina förbindelser. Af kärlek till dig, för din så lofvande, lysande framtids skull har jag ända till i dag för dig förtegit min dystra hemlighet, hvilken redan sedan år och dag beröfvat mig sömn och sjäslugn. Endast ett mycket rikt parti kan rädda dig och mig. Du skall häpna, när du ser, hur det är stäldt med din skenbart så rike faders förmögenhetsförhållanden. Låt ingen märka något, umgås i dag, åtminstone i dag ännu en gång helt vänligt och förtroligt med grefvinnan Adlerklou! Jag, din olycklige far, ber, ja, besvär dig att göra mig denna enda tjänst. Jag skall ännu göra ett sista, ett allra sista försök till räddning. Din förmögenhet måste förbli oantastad. Hellre dör jag, och sedan ha mina fordringsegare ingenting mera att fordra.

Med dessa ord rusade kammarherrn under våldsamt sinnesrörelse in i ett angränsande rum och reglade dörren efter sig. Till sin stora öfverraskning fann han derinne kronprinsens adjutant, baron Örnsköld.

Denne lät genom en åtbörd, som icke kunde misstydas, kammarherren förstå, att han borde förhålla sig tyst och följa med in i det angränsande rummet.

— Men, herr adjutant, stammade grefve Cedersvärd, hur har ni kommit hit? Hvem har fört er in i min sängkammare? Ni har förut talat med Axel, och jag fruktar rent af, att ni nu lyssnat till vårt samtal.

— Ni har ingenting att frukta, svarade baronen leende. Förtroende mot förtroende! Jag räddar er med tillhjälp af gynsamma omständigheter. Jag har kommit hit för att för er uppdaga er sons hemlighet. Det hinder, som står i vägen för hans giftermål med grefvinnan, måste för alltid undanrödjas. Grefvinnan, som nu vet allt, befäller, och hon gillar till alla delar min plan; för resten har hon redan sjelf tagit första steget. Jag tror mig kunna förutspå, att er herr sons förlofning i afton snart nog kommer att åtföljas af någon hedrande utnämning.

Baronen var en utstuderad intrigmakare, som gick hand i hand med kronprinsens älskarinna.

Kammarherrn darrade af sinnesrörelse i alla leder.

Han hade nu klart för sig, att adjutanten lyssnat till hans samtal med sonen, och att han följaktligen egde makt att störta honom, om han för grefvinnan omtalade hvad han uppsnappat.

Men hvad grefvinnan viste, det fick också kronprinsen genast veta.

— Jag besvär er, herr baron, utbrast kammarherrn i sin själavända, gör mig inte olycklig och gif mig ert hedersord på, att ni aldrig för någon, hvem det än vara må, skall tala om mina förtviflade privatförhållanden!

— Ni behöfver inte alls oroa er, herr greve, försäkrade adjutanten. Hvad jag af en ren tillfällighet råkat få höra stannar naturligtvis oss emellan. Likaså ligger det helt och hållet i ert eget intresse att ingå på min plan och iakttaga den strängaste tystlåtenhet rörande er herr sons hemlighet.

— Hemlighet? upprepade den bestörte kammarherrn. O, min Gud, herr adjutant, hvilken hemlighet skulle väl Axel ytterligare kunna ha för mig, sin egen far? Ty att han har en älskarinna eller fästmö, som han på inga vilkor vill afstå ifrån, vet jag redan.

— Bered er på att få höra någonting vida värre! inföll adjutanten. Er son, min vän Axel, är redan sedan ungefär ett år tillbaka gift med den vackra Signe.

Grefven for baklänges, son om blixten slagit ned vid hans fötter. Hans ansigte blef dödsblekt, och ögonen trädde formligen ut ur sina hålor.

Han kippade efter andan, och som en döendes sista stönanande kom det klanglöst öfver hans läppar:

— Gift? Skulle Axel, min son, utan min tillåtelse eller vetskap ha gift sig med den der flickan? Store Gud, då . . . då vore ju allt förloradt. Då kunde han ju icke gifta sig med grevinnan utan att råka i kollision med strafflagen för tvegifte. O, Gud, min Gud, nu först förstår jag allt! Jag är förlorad, ifall Axel redan är gift.

Adjutanten fattade grefvens hand och invände med ett tve tydigt leende:

— Endast den är förlorad, som ger sig sjelf förlorad. Ser ni, vi måste korrigera ödets gång en smula. Hör min plan! Den är förträfflig och har redan vunnit grefvinnans odelade bifall.

Det måtte ha varit en rent af djefvulsk plan, för hvilken adjutanten nu redogjorde, ty kammarherrn sträckte afvärjande händerna emot intrigmakaren och utropade:

— Nej, nej, hellre vill jag dö, än jag på visst sätt sjelf stämplars min Axel som förbrytare. Visserligen har han sårat

mig djupt och sjelf förspilt sin lycka, då han i hemlighet gifte sig med den der flickan, men jag kan i alla fall icke rasa mot honom, mitt eget kött och blod. O, Gud, min Gud! Axel, Axel, hvi gjorde du mig detta? Hur dyrt, hur fruktansvärdt dyrt kommer du icke att få umgälla detta ditt förhastade steg!

Adjutanten lät kammarherrn hållas.

— Ändtligen, då denne blifvit något lugnare, passade han på tillfället att närmare utveckla sin plan. Och han förstod att tala så öfvertygande, att grefven sjelf till slut instämde i den åsigten, att sonens ingångna äktenskap icke kunde vara laggiltigt.

— Ni skall följa med mig till henne, fortfor adjutanten, och ingen menniska skall någonsin få veta, på hvad sätt vi befriat Axel från äktenskapsbanden. Jag känner Signe allt för väl för att icke veta, att hon ej kommer att bereda oss några stora svårigheter.

— Ja, ja, instämde kammarherrn suckande, jag måste se henne. Jag vill sjelf lära känna henne. Men om hon nu skulle vägra?

— Det får hon ej. Jag vet nog, hur jag ska' ta henne.

Under det Axel genomsåg sin fars papper och till sin egen förtviflan öfvertygade sig om hans totala ruin samt allvarligt funderade på, om det icke ändå möjligen funnes någon utväg att på hederligt sätt förebygga denna kris, for hans far i sällskap med den gemene intrigmakaren Örnsköld ut till den villa, som för det unga paret Axel och Signe varit ett paradis af den renaste lycka.

Stackars Axel! Stackars, stackars Signe!

TREDJE KAPITLET.

Fångad i sirenens snaror.

Signe Karleman, såsom vi fortfarande vilja kalla grefve Axel Cedersvärd's vackra, unga maka, hade trots den gamla trotjenarinnsans kärleksfulla hjälp endast långsamt hemtat sig från sin djupa vanmakt.

— O, min Gud, Martha, om du ändå låtit mig dö! Ty att nödgas tro, att jag af Axel blifvit narrad och bedragen, det är för mig vida förfärligare än döden.

Dessa voro Signes första ord, då hon åter slog upp ögonen och hörde, att hennes man icke kommit tillbaka.

Men den omtänksamma Martha hemtade fort barnet, höll detta så, att den nästan tröstlösa Signes blick måste falla på det samma, och yttrade med af sinnesrörelse vibrerande stämma:

— Snälla frun, glöm inte er älskling, den lilla Lilli! Om ni också skulle ha förlorat all er drömda lycka, så återstår er likväl ännu den största rikedom, som en ädel mor eger, nemligen ert och hans lilla barn. Ni måste lefva — lefva för barnet.

Tårarne rullade utför den gamla Marthas skrynkliga kinder. Hennes godmodiga ansigte såg så blekt ut, som om hon sjelf kämpat med döden. Då hon såg moderns anlete liksom förklarar vid åsynen af barnet, försökte hon le; men deri misslyckades hon totalt, och det var med knapp nöd, som hon förmodde afhålla sig från att af bekymmer och medlidande brista ut i högljudd, krampaktig gråt.

Signe utsträckte hastigt sina darrande händer efter barnet, tryckte det i stum förtviflan till sitt bröst, kyste det lilla englaansigtet och vätte det med sina tårar.

— För dig, ja, för dig måste jag fortfarande lefva, min stackars, stackars lilla Lilli, snyftade hon. Du rår ju inte alls för, om din far handlat mindre hederligt . . . Men nej, jag kan omöjligen tro det. Min make är en ädel man, som ej är i stånd att hysa någon låg tanke, icke sant, Martha? Du är ju också öfvertygad om, att han snart kommer igen? Och då — då vill jag be honom om förlåtelse; ty säkerligen var jag allt för häftig mot honom. Ack, om han ändå redan vore här! Aldrig skall jag mera bestorma honom med böner utan städse blindt tro på hans ord som på evangelium.

Den gamla tjenarinnan nickade visserligen liksom instämmande, men hennes bekymrade uppsyn sade tydligt nog, att hon icke var i stånd att dela sin unga matmoders glada förhoppningar, utan att hon i stället fruktade det värsta.

Timmar hade efter den der stormiga scenen förflutit, och ännu hade icke Signe kunnat förmås att återvända in i villan.

Det började redan lida mot qvällen, den sälla tid på dygnet, som hon nästan utan undantag tillbragt i det förtroligaste umgänge med sin man.

Då hördes vagnsbuller närma sig villan.

— Han kommer. Gud ske lof, min Axel är här igen! jublade Signe och skyndade genom trädgården bort till grinden för att öppna den.

Hon såg nu en ung man, hvilken hon i skymningen tog för sin make, borta på landsvägen lemna vagnen och hjälpa en äldre herre att stiga ur.

— Älskade Axel, kommer du verkligen tillbaka i sällskap med din gode fader? utbrast hon, strålande af lycka och glädje.

Men då de båda männen nu närmade sig, utstötte hon plötsligt ett rop af sviken förväntan och ryggade några steg tillbaka.

Herrarne stego in i trädgården, och den äldre frågade, i det han höfligt lyfte på hatten:

— Är det fru Karleman, jag har den äran att se?

— Ja, hviskade Signe knappast hörbart, och hennes blick gled dervid öfver från den äldre herrn till den yngre, hvilken senare var insvept i en lång kappa.

De ankommande voro inga andra än kammarherrn greve Cedersvärd och adjutanten baron Örnsköld.

— Herr Strandfält? utbrast Signe. Ni . . . ni, Axels, min mans, vän, här?

— Ja, fröken Ekstam, Strandfält är mitt namn, svarade adjutanten i näston. Tillåt mig för er presentera herr Karlemans onkel!

Signe spratt till af förskräckelse, då adjutanten, hvilken under namnet Strandfält såsom vittne öfvervarit vigselakten mellan henne och Axel, icke kallade henne fru Karleman utan fröken Ekstam, hvilket senare varit hennes flicknamn.

— Jag heter fru Karleman, stammade hon.

— Vi komma på uppdrag af herr Karleman, fortfor adjutanten affärsmässigt, och vi medföra till er en mycket vigtig underrättelse. Var god och för oss till ett rum, på det att vi så fort som möjligt må få uträtta vårt ärende!

Signe vacklade in i salen, der Martha under tiden tändt på ljus.

— Äro vi här utan vittnen? sporde adjutanten.

— Jag talar inte med er annat än i min trogna tjenarinns närvaro, förklarade Signe. — Martha, kom hit! ropade hon med hög röst.

Då den tillkallade genast inträdde, visade adjutanten i barsk ton åter ut henne, i det han sade:

— Aflägsna er! Ni är här alldeles öfverflödig, ty vi måste på uppdrag af herr Karleman tala med er matmor mellan fyra ögon.

— Så stanna då åtminstone i närheten, ifall jag behöfver dig! befalde Signe och sjönk, gripnen af fasansfulla farhågor, ned på en stol.

— Jag skall fatta mig kort, tog adjutanten åter till ordet, sedan Martha tvekande aflägsnat sig. Var stark, fröken Ekstam! Det är nemligen en jobspost, som jag medför, och er förmente

mans onkel skall bekräfta den. Ni har ingen rättighet att kalla er fru Karleman, och för resten fins det, mig veterligt, ingen person i hela Stockholm med det namnet.

— Barmhertige Gud! Bedragen! — Herre, vill ni dermed säga, att Axel är en . . . en . . .

— Alldeles riktigt, fröken Ekstam. Den der personen, som ni lärde känna under namnet Karleman, blef af kärlek till er en bedragare. Vigseln mellan er var endast en af honom iscensatt komedi. Jag hade då ingen aning derom, ty hade jag det haft, så hade jag naturligtvis aktat mig för att fungera som vittne. Er förmente man tänkte verkligen i början, vare det sagdt till hans heder, låta denna komedi efterföljas af en laglig vigsel, men tyvärr är han ej i stånd att besegra de hinder, som stå i vägen för denna hans önskan. Korteligen, han förlofvar sig redan i afton med en annan, men er låter han genom oss på det bevekligaste bedja, det ni måtte tåligt foga er i det oundvikliga och icke ställa er hindrande i vägen för hans lycka genom att envist fasthålla vid edra förmenta rättigheter. Ni har varit hans älskarinna, ingenting vidare.

Signe trodde, att hon af skräck skulle sjunka ned i jorden. Huru det var henne möjligt att åhöra denna underrättelse utan att få slag, det förstod hon sjelf inte. Hon kände, hur allt blodet steg henne åt hufvudet, och huru hennes hjerta krampaktigt hoppressades, liksom hade det blifvit urständssatt att vidare förätta sin verksamhet.

Hennes man, hennes innerligt älskade Axel, hennes barns fader, en bedragare, och hon — hon endast hans älskarinna, en vanärad, fallen qvinna. Det var för mycket för henne att kunna bära.

Hon såg icke, hur den äldre herrn kämpade med sig sjelf för att vid åsynen af hennes gränslösa förtviflan kunna bevara sin fattning.

Ej heller märkte hon, hur vänligt och innerligt deltagande hans tårfyllda ögon hvilade på hennes älskliga gestalt, och huru han helt ofrivilligt rörde händerna liksom för att hejda adjutan-ten och sätta en gräns för hans grymhet.

Baronen gjorde en paus; som det tycktes, ville han gifva Signe tid att hemta sig från den första förskräckelsen.

Just som han åter började tala, afbröt honom kammarherrn, i det han hastigt gick fram till den unga frun, fattade hennes lilla hand, smekte den ömt och med af tårar nästan qväfd röst yttrade:

— Stackars fru, hvad jag beklagar ert bittra öde! Var förvissad om, att jag på det innerligaste deltagar i er olycka, och att jag endast lydde den allra hårdaste nödvändighet, då jag beslöt mig för att följa med till er! Tänk ej något dåligt

om mig, förakta mig inte! Förakta och fördöm heller inte den präktige Axel! Jag svär, att han aldrig skulle bryta sin trohetsed till er, ja, jag skulle till och med tvinga honom att obrottsligt hålla sin ed, om icke tyvärr förhållandena, den olycksaliga förknippningen af tvingande omständigheter gjorde det alldeles omöjligt för honom att infria sitt löfte. Axel är en god och ädel, en genomhederlig person, som säkerligen icke ens med ett ord skulle vilja bedröfva er. Ack, om ni hade kunnat se, hur tröstlös och förtviflad han var, ni skulle då snarare känna medlidande med än fördöma honom.

Dessa den karakterssvage, men hjertegode kammarherrns från hjertat kommande ord funno genast vägen till Signes hjerta.

En enda blick in i hans sorgbundna drag och af tårar fuktiga ögon sade henne, att hans deltagande var upprigtigt.

— O nej, utbrast hon med ett smärtsamt tonfall i rösten, tro inte, att jag någonsin skulle kunna fördöma min så troget och varmt älskade Axel. Det, som ni nyss yttrade om hans ädla karakter, har jag i dag, efter det olycksaliga uppträdet med honom, sjelf sagt mig hundrade, ja, tusende gånger. Har han bedragit mig, så har han gjort det af kärlek och i hopp om att snart åter kunna godtgöra sitt felsteg. Skulle jag förebrå honom något, så kunde det endast vara, att han ej hyst det förtroende till mig, som han bort göra. Han borde rätteligen från allra första början ha sagt mig allt.

— Ja visst, det hade varit hans pligt som hederlig karl, instämde kammarherrn. Men nu — nu är det för sent, och all hans bittra ånger kan ej göra det skedda ogjordt.

— Herre, yttrade Signe, och hennes tårfyllda blick hvilade med ett så innerligt bedjande uttryck på kammarherrn, säg, o, säg mig, har ni sett min Axel, har ni sjelf talat med honom?

— Ja, min fru, svarade kammarherrn. Ack, om ni ändå hade kunnat se, hur förtviflad han var! Jag försökte intala honom tröst, men han ville döda sig . . .

— Hvad i Guds namn säger ni? skrek Signe till. O, herre, han får för ingen del bära hand på sig sjelf! För mig fort till honom! Jag måste säga honom, att jag för min kärleks skull förlåter honom allt, allt. Han får inte bli olycklig. Men mig må Gud i himmelen bevara för förtviflan.

— Men han skulle bli olycklig, tog nu adjutanten åter till ordet, om ni icke frivilligt afstode från honom utan försökte göra edra förmenta rättigheter som hans maka gällande. Ja, ni skulle icke endast störta honom i olycka utan äfven tvinga en annan högt aktad man, hvars namn jag icke får nämna, att beröfva sig sjelf lifvet.

— O, säg mig hvad jag skall göra! vände sig Signe till kammarherrn, som talat så vänligt och hjertligt med henne. Jag skall evigt älska honom och städse betrakta mig som hans. Men jag måste ha fullt klart för mig, hvarför han vill förskjuta mig.

Signe betäckte ansigtet med båda händerna och brast ut i krampaktig gråt. Den våldsamma sinnesskakningen kom hela hennes kropp att skälva.

— Jag kan ej, nej, jag kan ej längre åse detta, jag måste bort härifrån, förklarade kammarherrn, plågad af samvetsföbråelser. Ja, ja, Axel hade rätt, då han kallade sin Signe en engel, hvars egande vore en outtömlig källa af den härligaste, renaste lycka. Ack, om jag ändå kunde befalla öfver ödet! Hur gerna, ack, hur gerna skulle jag icke råda Axel att behålla sin Signe och älska henne så, som hon förtjenar att bli älskad! Men jag . . . jag och ätven han . . . o, min Gud, vi tvingas ju af den jernhårda nödvändigheten!

Han skyndade fram till Signe, pressade i lidelsefull smärta hennes lilla hand mot sina läppar och utbrast med af sinnesrörelse darrande röst:

— Jag förmår ej längre uthärda blicken från edra oskuldsfulla ögon. Ja, ja, stannade jag här längre, så skulle jag bli vansinnig af smärta, af medlidande med er. Farväl, stackars Signe! Denne herre här har erbjudit sig att lemna er nöjaktig förklaring och för er framtid göra hvad jag tyvärr icke sjelf kan göra. Sätt förtroende till honom och afvisa icke hans hjälp; ty det är nu min enda tröst att veta, att ni icke skall stå der värn- och hjälplös, om också Axel öfvergifvit er. Farväl, och Gud välsigne er!

Ännu en gång tryckte han sina läppar mot Signes lilla fina hand och stormade sedan ut i natten, liksom jagad af onda andar.

Signe såg den ondskefulla, skadeglada min, som adjutanten tillkastade henne. Hon fattade genast misstroende mot honom, men hon beslöt att behålla denna upptäckt för sig sjelf och först då handla, när hon ansåg den lämpliga tiden därför vara inne.

Så lugnt, som om det varit fråga om en helt likgiltig, alldaglig angelägenhet, flyttade adjutanten fram en stol och slog sig ned vid bordet midt emot Signe.

— Var god och hör på vidare, fröken Ekstam! yttrade han. Min vän Axel, er förmente make, har gifvit mig i uppdrag att på skonsamt sätt meddela er det, som han icke tilltrorde sig sjelf kunna säga er. Han har bedt mig sörja för er framtid. Ni måste lemna detta hus, och det så fort som möjligt. Gif er

tjenarinna befallning att hålla allt i beredskap för afresa. Er tjenarinna får äfven för framtiden stanna qvar hos er. Men detta kan endast ske på det vilkor, att ni lofvar mig att aldrig mera söka närma er Axel. Och dessutom måste ni för Axels skull till mig utlemna edra ringar äfvensom den vigselattest, hvilken ni för säkerhets skull affordrade den person, som sammanvigde er med Axel.

Signe utstötte ett skri af öfverraskning, ty först nu upptäckte hon förlusten af sin förlofnings- och vigselring.

— Min Gud, utbrast hon, ringarne ä' ju borta! Skulle jag ha tappat dem, eller skulle Axel ännu en gång ha vändt tillbaka för att . . . Men nej, nej, en så lågsinnad handling, som att utan mitt samtycke tillägna sig ringarne, symbolen af hans eviga kärlek och trohet, kan Axel omöjligen ha gjort sig skyldig till.

Adjutanten tycktes vara mycket öfverraskad.

— Nå, så gräm er då inte vidare öfver den förlusten! sade han. Ringarne skulle i alla fall bara ha varit en ständig påminnelse om er olycka. Hvar ha vi vigselattesten, som ni var så angelägen om att erhålla omedelbart efter den der vigselkomedien?

Tigande steg Signe upp och vacklade in i det angränsande rummet.

Adjutanten smög på tå ljudlöst efter henne, under det han mumlade för sig sjelf:

— Det här går ju alldeles förträffligt. Så omisstänksam och foglig hade jag ändå inte trott henne vara. Snart nog skall hon ha glömt sin Axel, och sedan skall hon finna mitt anbud förmånligt och antaga det.

Men Signe hviskade, då hon trodde sig vara ensam:

— Nu gissar jag, hur det hänger ihop. Denne person är en skurk, en gemen intrigmakare, som vill skilja mig från min Axel. Men jag skall låta honom behålla den tron, att jag är nog enfaldig att lita på honom. List mot list! Nej, min Axel, så lätt skall man ej skilja oss åt. Jag skall kämpa för vår kärlek, kämpa likt en lejoninna, som försvarar sin unge. Jag måste uppsöka dig, Axel, och för dig uppdaga allt, som dessa båda män förespeglat mig . . . Men nej, den äldre herrn var hederlig och menade väl med mig; därför flydde han också, emedan han ej ville ha någon andel i denne uslings brott. — Här har jag vigselattesten. Så bra, att jag tänkte på att skaffa mig den! hörde adjutanten Signe yttra. Men till denne person utlemnar jag den ej. Se så, här vid min barm är den i säkert förvar.

Adjutanten smög hånleende tillbaka ut i andra rummet.

— Tiden hastar, sade han, då Signe kom tillbaka. Om ni ännu en gång vill se Axel och samtidigt äfven lära känna hans brud, så måste ni följa mig till staden. Först sedan ni med egna ögon öfvertygat er om Axels otrohet, skall ni fatta det beslutet. Ja, i förtroende och i den öfvertygelsen, att ni skall iakttaga djup, obrottslig tystnad, vill jag nu äfven omtala, att den gamle herrn, i hvars sällskap jag kom hit, var er förmente mans far.

— Min aning! utbrast Signe. Ja, ja, jag kände i den gamle herrns ädla drag igen min älskade Axels.

— Skynda er nu, fröken Ekstam! bad adjutanten. Ni skall der, hvarest jag tänker visa er er förmente man och hans vackra fästmö, äfven få tillfälle att taga afsked af Axels far.

Signe kände ett oemståndligt behof af att få se sin Axel. Hon kunde icke tro, att han verkligen kunde bli lycklig i förning med någon annan, om denna än vore aldrig så vacker. Lydande sitt längtande hjertas maning, antog hon utan vidare adjutantens förslag att följa med till staden.

Örnsköld ringde.

Gamla Martha infann sig med brådskande steg.

— Er matmoder kommer att resa härifrån redan i dag, sade adjutanten, hon skall bara först taga afsked af sin man. Gör allt färdigt till afresa!

Signe nickade instämmande och vinkade med handen, då hon såg Marthas förvånade blick ängsligt forskande hvila på sig.

Sedan följde hon efter in i ett annat rum, der hon i få ord meddelade Martha sin plan.

Signe och Martha kunde ju inte ana, att detta deras i haltt hviskande ton förda samtal åhördes af den der hemlighetsfulla personen, som fränstulit Signe, hennes ringar.

En liten stund senare sutto Signe och adjutanten i vagnen, Efter en längre färd, hvarunder ej ett ord yttrades, stannade vagnen i närheten af kungliga slottet.

Innan vagnen stannade, sprang en person, som suttit hopkrupen bakpå den samma, ned och försvann med ett hänskratt.

Fönstren i ena slottsflygeln voro klart upplysta, och från den samma hördes brusande dansmusik.

Hvilken skärande kontrast! Här den stackars bedragna Signe, och der i slottet den uppslupna glädjen!

Det rent af svartnade för Signes ögon, då adjutanten nu förde henne uppför stentrappan till den vackra trädgårdsanlägg-

ning, som kallas Logården, och som insveper slottets östra del i sin ljusa grönska.

Häriifrån förde adjutanten den vacklande qvinnan in i en för tillfället till trädgård förvandlad större sal, från hvilken man genom en med träd och härligt doftande blommor i den rikaste färgprakt dekorerad korridor kom direkt in i den bländande klart upplysta balsalen.

Baronen öppnade en af höga växter nästan fullständigt dold dörr och förde in den viljelösa Signe i ett mindre rum, från hvilket man genom ett litet fönster hade utsigt öfver balsalen.

— Se der, sade baronen, sedan han oförmärkt tryckt på knappen till en ringledning, der ser ni er Axel, festens firade hjälte, dansa med sin utkorade brud. Säg, är hon inte vacker, öfverglänsar hon inte alla de andra i skönhet och behag?

Signe stod der som en marmorbild.

Vid första ögonkastet hade hon i den ordensbeprydde unge kavaljeren känt igen sin Axel.

Ack, och hur skälmskt och förföriskt smålog icke den der vackra, med de dyrbaraste juveler formligen öfversållade unga damen mot honom. Med hvilken innerlig hängifvenhet smög hon sig icke tätt till hans bröst, liksom vore det helt naturligt att de tu skulle blifva ett!

Dansen var slutad. Den stackars öfvergifna Signe måste åse, hurusom det ståtliga paret nu blef föremål för allmän hyllning. Man tycktes lyckönska de båda unga.

Då steg en rikt galonerad tjenare fram till Axel och presenterade champagne, under det han samtidigt tydligen framförde ett budskap, ty han pekade upprepade gånger i riktning mot den till trädgård omskapade salen.

Grefvinnan Adlerklou, ty det var hon, som utkorat Axel till sin kavaljer, räckte honom ett af de fyllda champagneglasen, skålade under ett klingande, öfvermodigt skratt med honom och tömde derpå hela sitt glas i bottnen.

Sedan fattade hon Axels arm och drog honom under skratt och skämt med sig genom den blomsterprydda korridoren.

Äfven Signe kände sig plötsligt dragen bort till den af höga bladväxter dolda dörren, genom hvilken man, utan att sjelf bli sedd, kunde fullständigt öfverskåda »Lustgården», hvilken benämning grefvinnan behagat ge den med träd, bladväxter och blommor till ett verkligt litet paradiso omdanade salen.

Midt emot den dörr, innanför hvilken Signe befann sig, var på något afstånd uppförd en grotta, i hvilken svällande di-
vaner inbjödo till hvilat.

— Men betjenten sade ju, att min far befunne sig här och önskade tala med mig, hörde Signe sin Axel i förbigående yttra.

— Så mycket bättre, min skatt! skrattade grefvinnan. Är inte grefven här, så skola vi ta tillfället i akt för att hvila ut en smula efter dansen. Låt oss gå in der i grottan! Den, som vill tala med oss, må sjelf uppsöka oss!

Axel drogs af den uppslupna grefvinnan in i grottan.

— Ändtligen — ändtligen äro vi en gång ensamma, min älskling! utbrast grefvinnan, under det hon slog båda armarne kring Axel och drog honom ned bredvid sig på en divan.

Innan Axel hann invända ett ord, kände han sin mun tillsluten med glödande kyssar.

Han befriade sig emellertid hastigt ur hennes omfamning, föll på knä och uppsträckte bönfällande sina händer till henne.

— Grefvinna, bad han, haf förbarmande med mig! Ni är ju den skönaste bland de sköna, enkom skapad till att med er älskvärdhet och edra intagande behag förtrolla hvarje man, men . . .

Längre hann ej Axel, innan grefvinnan ånyo tillslöt hans mun med kyssar och sedan skrattande utbrast:

— Stig upp, min älskling! Du har funnit nåd för mina ögon.

I det samma öppnades en sidodörr i den rymliga grottan, och tvänne herrar stego in.

— Hans kunglig höghet kronprinsen! stammade Axel, bestört, i det han förgäfves sökte befria sig ur grefvinnans omfamning.

— Ah, ändtligen! utropade kronprinsen. I sanning en mycket angenäm öfverraskning! Ett nyförlovadt par alltså! Min bästa herr grefve, vi komma just i behaglig tid för att få nöjet att gratulera er herr son och grefvinnan till deras förlofning.

Axel befriade sig ur grefvinnans armar, bugade sig djupt för kronprinsen och framstammade några otydliga ord.

— Det är bra, det är bra, min unge vän, afbröt honom kronprinsen och klappade honom dervid vänligt på axeln. Det gläder mig obeskriffligt, att jag nu är i tillfälle att genast kunna tillkännagifva er förlofning. Någon stor öfverraskning torde det väl emellertid icke vara, alldenstund man ju icke kunnat undgå att märka, det ni redan länge haft ett godt öga till den charmanta fröken. Men jag å min sida har för er en liten öfverraskning i beredskap, i ty att jag härmed på min

høge faders vägnar utnämner er till hofmarskalk, och skall jag i och med förlofningen tillkännagifva denna er utnämning.

I detta ögonblick hördes från det rum, i hvilket Signe befann sig, ett gällt skri.

— Store Gud, det var ju Signes röst! skrek Axel till och rusade, glömmande allt omkring sig, bort till det lilla rum, i hvilket Signe, såsom vi veta, med bristande hjerta hört och sett allt, som tilldragit sig der ute.

Men i sjelfva dörröppningen hejdades han plötsligt af den der hemlighetsfulla gestalten, som fränstulit Signe hennes ringar, och som nu liksom besvärjande utsträckte sina händer mot honom.

— Helige Gud! utbrast han och stötte undan personen, men denna grep honom i armen och hväste:

— Hämnd! Hämnd!

Axel ryggade, liksom träffad af blixten, ett steg tillbaka.

Redan i nästa ögonblick var den hemlighetsfulla personen åter spårlöst försvunnen, liksom hade jorden öppnat sig och uppslukat henne.

FJERDE KAPITLET.

Tvingad till förlofning.

Men endast ett flyktigt ögonblick varade Axels bestörtning. Han kände sig liksom af en magnetisk kraft dragen in i det lilla rummet, från hvilket han så tydligt, att han skulle kunnat svära derpå, trott sig höra sin älskade Signes röst.

— Men, min bäste grefve, hvart tänker ni ta vägen? Hvarför så stormande och upprörd? frågade grefvinnan, som genast skyndat efter den unge mannen, i det hon nu fattade hans hand och drog honom med sig tillbaka.

Men med omildt våld stötte Axel ifrån sig grefvinnan, och

i nästa ögonblick stod han på samma plats, hvarest den stackars Signe för ett par minuter sedan i sin gränslösa smärta utstött ett gällt skri af förtviflan.

Han sprang omkring i rummet.

Men af det älskade väsen, som hans ögon med sådan feberaktig ifver sökte, syntes tyvärr ej mera något spår.

Men der!

Hvad var det?

Rörde sig inte portiererna för den midt emot befintliga dörren på sådant sätt, som om en person alldeles nyss skyndsamt retirerat genom denna utgång.

Med ett språng stod Axel vid dörren, slog tillbaka portiererna och sträckte hastigt fram båda händerna, liksom ville han fatta tag i och fasthålla den kära flyktingen.

Nästan samtidigt hördes ett skrik af en fruntimmersröst.

— Signe, min Signe! utropade Axel och ilade in i det mörka rummet.

Ögonblicket derpå höll han en qvinna i sina armar.

Då öppnades hastigt en dörr, och det klara ljuset från balsalen skingrade plötsligt mörkret.

Adjutanten visade sig i dörröppningen.

Han tycktes i första ögonblicket bli mycket öfverraskad af den syn, som här tedde sig för hans blickar.

Men strax derpå brast han ut i skratt och yttrade, i det han närmade sig Axel och klappade honom på axeln:

— Men, min bästa vän, hur kan du bara våga att på detta ställe inlåta dig på ett så galant äfventyr som att här inne i skumrasket uppsöka och klappa om den näpna kammarjungfrun?

Grefve Axel stod der som fallen från skyarne.

Först då adjutanten öppnat dörren, hade han märkt, att det icke var sin Signe han höll omfamnad, utan Hilma, grefvinnan Adlerklous kammarjungfru.

— Kom för Guds skull tillbaka, herr grefve! Hans kunglig höghet tycker inte om dylika scener. — Hilma, fortfor grefvinnan stammande, hvad har du här att göra? Det är alltså du, som varit nog obetänksam att ställa till detta upptråde.

— Om förlåtelse, nådig fröken! Jag rådde ju inte för'et, ursäktade sig kammarjungfrun. Hofmästar'ns flicka skrämde mig så rysligt, för hon sprang efter mig, förklädd till spöke. Jag flydde hit, och då . . . då omfamnade mig herr grefven och kramade mig så hårdt, att jag i min ångest skrek till.

— Gör dig nu inte löjlig till på köpet! afvisade henne grefvinnan. Det är inte herr grefven, som skrämt dig, utan du

har med ditt skrik stört honom och oss alla. Herr grefven ville endast genom sin mellankomst stäfja det ofog, som I sjelfsvådiga flickor här tillåtit er. Aflägsna dig genast! Gå in i det för er bestämda rummet och gör dig aldrig mera skyldig till sådana der pojkestreck!

— Hilma såg mycket nedstämd ut och aflägsnade sig fort.

— Men hvart togo de unga tu vägen? hördes nu der ute kronprinsens välljudande röst Min bäste grefve Cedersvärd, leker ni kurragömma med er käresta?

— Här äro vi igen, ers kunglig höghet, svarade grefvinnan, som fattat Axel under armen och nu återvände med honor.

Axel var ännu ej mäktig en enda klar tanke. Mekaniskt följde han grefvinnan.

— Jag ber ers kunglig höghet om tillgift för denne min käre desertör! fortfor grefvinnan skrattande. Grefven kände sig föranlåten att stäfja några flickors ofog, emedan han trodde, att de lyssnat på oss.

— Ja så, ingenting annat. Nu går ett ljus upp för mig, yttrade kronprinsen. Grefven kände sig sårad, emedan han gjort den upptäckten, att obehöriga lyssnare uppehållit sig i närheten af den inbjudande grottan. Men inte ska' man fästa sig vid en sådan bisak herr grefve.

Axel var blek som döden och förmådde knappast hålla sig på benen.

Nu inbjöd en trumpetsignal alla de närvarande att njuta af bordets nöjen.

Kronprinsen klappade den unge grefven vänligt på axeln och bad honom lende åter godtgöra sina mot all ceremoni stridande utflykter i de skrikande och klagande spökenas rike genom att föra den älskvärda grefvinnan till bordet.

— Ers kunglig höghet, jag ber om ett ord mellan fyra ögon, stammade Axel med darrande röst.

Men kronprinsen låtsade, som om han icke hört dessa ord. Skämskt leende hotade han med pekfingret och vände sig sedan hastigt om för gå tillbaka in i balsalen.

Skrattande lade grefvinnan sin lilla hand i Axels arm och förde honom med sig.

Sjelf förstod hon att gifva sig en af lycka strålande fästmöts utseende, men den unge grefven liknade ett offerlam, som ledes till slagtbänken.

Om han inte fruktat att genom ett groft brott mot etiketten väcka allmänt uppseende, så skulle han säkerligen genast ha lemnat sin följeslagerska i sticket och gripit till flykten.

Nu måste han ledsaga henne till den stora matsalen, der

han vid bordet fick sig plats anvisad vid hennes sida midt emot kronprinsen och dennes gemål.

Den gamle kammarherrn, greve Cedersvärd, erhöll hedersplatsen vid kronprinsens venstra sida.

Nu serverades de läckraste rätter, om hvilka en vanlig dödlig knappast har någon aning.

Kronprinsen förde ett lifligt samtal med den uppslupna glada grefvinnan och försökte äfven draga greve Axel in i samtalet; men denne svarade endast ytterst knapphändigt på direkt till honom ställda frågor.

icke heller smakade han en bit af maten, men tömde ett par glas vin, liksom hoppades han derigenom komma i en gladare sinnesstämning, hvilket dock ej lyckades.

Axels far, som innehade hedersplatsen vid kronprinsens sida, sände sin son bedjande, rent af förtviflade blickar, liksom ville han derigenom uppmana honom att glädjas med de glada, att tåligt foga sig i det oundvikliga och icke sätta furstens gunst på spel.

Då champagnen ändtligen serverades och kronprinsen gjorde min af att resa sig upp, kunde icke Axel, som anade hvad det skulle bli utaf, underlåta att böja sig fram öfver bordet och med af sinnesrörelse darrande röst tillhviska kronprinsen orden:

— Ers kunglig höghet, jag ber på det enträgnaste och underdånigaste om ett kort samtäl mellan fyra ögon, ty jag har att yppa en vigtig hemlighet.

Kronprinsen smålog och afvisade honom med handen.

— Det är bra, det är bra, min bästa herr greve, sade han, jag vet redan allt, hvad ni har att säga mig. Ni skall bli nöjd med mig.

Dermed reste han sig hastigt upp och tryckte på knappen till den framför honom på bordet stående silfverklockan.

Djup tystnad inträdde.

Nu tillkännagaf kronprinsen förlofningen mellan grefvinnan Ellen Adlerklou och greve Axel Cedersvärd äfvensom den senares utnämning till hofmarskalk samt slöt med att utbringa ett lefve för det nyförlofvade paret.

Tre gånger dånade ett mångstämmigt hurra genom salen och öfverröstade ett bristande qvinnohjertas smärtsamma förtviflade skri.

Baron Örnköld hade förstätt styra så till, att Signe Karleman, utan att sjelf synas af någon, sett och hört allt, som försiggått i matsalen. Adjudanten uppehöll sig i hennes omedelbara närhet. —

Axel måste foga sig i sitt öde, ty han insåg, att han nu omöjlig kunde frambesvärja en scen.

Då man ändtligen stigit upp från bordet, lyckönskades det unga paret. Axel besvarade lyckönskningarne endast med stumma bugningar, och i hans drag låg ett uttryck af dyster beslutsamhet.

Musiken började åter spela upp till dans.

Kronprinsen befallde, att man skulle lemna det nyförlofvade paret företrädet vid denna dans.

Axel hade för att lifva modet fort tömt några glas champagne, och när han nu på kronprinsens befallning förde grefvinnan i dansen, anade väl högst få, att han nästan dignade under tyngden af den honom påtrugade fästmansvärdigheten.

Men kronprinsen kom honom till hjälp genom att af honom utbedja sig en extratur med grefvinnan.

Axel tog det gynnsamma tillfället i akt och flydde ut i trädgården för att låta sin feberheta panna svalkas af nattluften.

Han kände ett trängande behof af att vara ensam för att i lugn kunna öfvertänka det skedda.

På en soffa sjönk han ned, dolde sin feberheta panna i händerna, och känslostormen i hans bröst gaf sig luft i en högljudd, smärtsam snyftning.

— En intrig! O, Gud i himmelen jag har fallit offer för en skändlig intrig! klagade han. — O, Signe, om du viste, hur dyrt jag nu får plikta för orätten att icke från första början ha sagt dig sanningen! Man vill, att jag skall förskjuta dig, blifva dig otrogen, dig, som jag älskar högre än mitt eget lif. Man vill göra mig till en ärelös skurk, en menedare. Men nej, nej, hellre dödar jag mig sjelf. Den förflutna aftonen har visat mig den afgrund, vid hvilken jag står, den har visat mig hvad qvinnolist förmår sätta i scen, men den har också visat mig, hvilken dyrbar skatt jag eger i min ädla, hjertegoda Signe. Hvilken skriande kontrast mellan Signe, min englamilda uppoffrande, hängifna Signe, hvilken är trogen som guld, och denna lågsinnade, intriganta, behagsjuka grefvinna! Nej, nej, min Signe att öfvergifva dig för hennes skull, det vore en handling, som jag hvarken på jorden eller i himmelen skulle kunna stå till svars med. Hellre vill jag som tiggare med dig draga ut i verlden och i mitt anletes svett äta en torr brödbit, som jag med mina egna händers arbete förtjenat, än jag här täflar om furstegunst med ränksmidare och intrigmakare, som förleda den eljes så rättvise och med allt skäl så allmänt omtyckta prinsen till dylika handlingar. Ja, ja, så blifve det! Jag går inte in i

slottet vidare utan skyndar i stället till min Signe, faller till hennes fötter och tillstår ångerfullt allt för henne. Hon skall nog i sin stora kärlek förlåta mig. Mitt fel består ju endast deri, att jag icke före giftermålet för henne yppade mitt stånd, min samhällsställning.

Plötsligt for Axel upp ur sin framåtlutade ställning.

Han tyckte sig i närheten ha hört ett buller och en smärtsam suck.

— Heliga Gud, mumlade han för sig sjelf, skulle min Signe ändå ha varit i slottet? Min Gud, om hon fått reda på, hvem jag är! Om hon i hemlighet smugit sig in slottet och sett mig i det ögonblick, då jag föll på knä för grefvinnan, då vore ju allt förloradt, ty då måste hon, vilseledd af den tvetydiga situation, i hvilken jag då befann mig, med fog anse mig för en ärelös skurk, en menedare.

Han skyndade åt det håll, hvarifrån sucken kommit och ytttrade i bönfällande ton:

— Signe, min Signe, är det du?

Han fick ej något svar, men såg ett fruntimmer med snabba steg aflägsna sig och försvinna i närheten.

Fort skyndade han efter in i lustgården, ty han var öfvertygad om, att qvinnan flytt dit in.

Men här kom adjutanten emot honom och sade skrattande:

— Rymmare der, hvar håller du hus? Din fästmö har gifvit mig i uppdrag att söka efter dig. Inte brukar väl en artig, förälskad fästman lemna sin fästmö i sticket midt under dansen.

Axels uppsyn mulnade.

— Örnsköld, svarade han i förebrående ton, hur kan du bara våga att yttra sådana ord till mig? Du känner min hemlighet och vet, att jag under inga omständigheter kan gifta mig med den mig påtrugade grefvinnan, om jag inte vill vara nog ärelös och pligtförgäten att krossa min ädla Signes trogna hjerta.

Adjutanten stälde sig ljusrak framför Axel, helsade militäriskt och sade, som om han haft en rapport att framföra till en förman:

— Herr hofmarskalken svärfvar i en stor, förlåtlig villfarelse.

— Skämt å sido, Örnsköld! tillrättavisade honom Axel. Du måste väl inse, att jag inte nu är upplagd för skämt.

— Skämt! Som du vill, Cedersvärd, skrattade adjutanten. Men efter som du nu en gång förlofvat dig med grefvinnan, så måste väl du också inse, att du ej får försumma din fästmö.

Ett buller hindrade henne från att utföra sin brottsliga afsigt.

— Jag har inte förlofvat mig, invände Axel häftigt. Det var en komedi, som hans kunglig höghet behagade uppföra, men en komedi, för hvilken jag helt och hållet måste öfverlemna ansvaret åt honom sjelf. Hvem gaf honom rättighet att proklamera min förlofning med hans mätress?

Adjutanten lade handen på grefvens mun, liksom ville han kväfva hans ord.

— Cedersvärd, sade han och såg sig hastigt omkring, jag besvär dig, låt aldrig mera förleda dig till ett så respektvidrigt yttrande! Hur kan du beskylla din fästmö, grefvinnan Adlerklou, för att vara kronprinsens mätress?

— Är hon inte det kanske? sporde Axel i bitter ton.

— Bara prat! Visserligen är det sant, att hans kunglig höghet gerna ser grefvinnan hos sig, men allt, som pratas om ett intimt förhållande mellan dem båda, är bara vanligt dumt hofsqualler.

Axel skrattade bittert, tog ett steg tillbaka och sade:

— Örnsköld, jag vill väl inte tro, att du i hemlighet efterfika kronprinsens gunst genom att ställa dig i grefvinnans tjänst?

Adjutanten låtsade känna sig förolämpad.

— Axel, sade han, jag får på det allvarigaste uppmana dig att väga dina ord. Du vet, att jag städe varit din troget tillgifne vän.

— Godt! Jag tar dig på orden! inföll hastigt Axel. Så gå då till grefvinnan, yppa för henne min hemlighet och säg henne, att jag inte alls anser mig bunden af den mig påtvingade förlofningen. Och om du vill göra mig ytterligare en tjänst, så gå äfven till kronprinsen, meddela honom allt, hvad du vet om mitt giftermål, och säg honom, att jag i denna stund för alltid vänder hofvet ryggen och kanske rent af lemnar Sverige.

— Är det ditt allvar, Cedersvärd?

— Ja visst. Aldrig har jag menat allvarligare med något beslut. Det förvånar mig verkligen, att du, Örnsköld, som känner min hemlighet, kan fråga, om det är mitt allvar att söka undvika att begå tvegifte. Men säg, Örnsköld, var min Signe här i slottet i afton?

— Menar du fröken Ekstam? frågade adjutanten lurande.

— Min maka menar jag. Hur kan du ännu kalla henne fröken Ekstam?

— Det skall jag strax förklara.

— Besvara först min fråga, Örnsköld! Hvad var det för ett fruntimmer, som skrek till så förfärligt der inne i rummet?

— Men, min bästa Cedersvärd, det vet du ju själf. Det var den lilla näpna kammarjungfrun, som du omfamnade.

— Nej, det var visst inte hon. En aning säger mig, att min Signe befann sig i det der rummet, och att hon gifvit akt på mig.

— Men, min bästa vän, det är ju orimligt att antaga, det fröken Ekstam skulle ha varit här i slottet, skrattade Örnsköld.

— Hvarför kallar du så envist min maka fröken Ekstam?

— Det gör jag med fullt skäl, ty till din lycka sväfvar du i en förlätlig villfarelse rörande ditt förmenta giftermål med fröken Ekstam.

— Örnsköld, hvad vill du dermed säga? Är det meningen att genom ett sådant yttrande förolämpa mig och Signe?

— Käre vän, det kan ju aldrig komma i fråga. I dag anser jag det vara min pligt att ändtligen taga dig ur din villfarelse.

— Hvilken villfarelse? frågade Axel otåligt.

— Jo, den villfarelsen, svarade adjutanten och betonade starkt hvarje ord, att du tror dig vara din älskade fröken Ekstams laglige make.

— Örnsköld, utbrast grefven och sträckte hastigt ut handen, som om han tänkt slå till den skurkaktige adjutanten, ett enda ord till, och du får med mig att göra!

— Se så, var nu förnuftig, Cedersvärd, och åhör mig först med sansadt lugn! sade Örnsköld med en lätt axelryckning. Jag har en bekännelse att göra, hvilken lätt skall förjaga alla dina samvetsbetänkligheter. Jag skämtar ingalunda, och det är heller inte min afsigt att på ringaste vis såra dig och din käresta, då jag säger, att du icke är Signes laglige make.

Axel fäste en forskande, genomträngande blick på adjutanten, liksom ville han utgrunda dennes hemligaste tankar.

— Du vet, Axel, fortfor Örnsköld, att du då, när du i hemlighet ville gifta dig med fröken Ekstam, trots all möda ej lyckades finna en prest, som var villig att förrätta vigseln. Du bad mig se mig om efter en sådan; men det lyckades mig lika litet som dig. Men då jag såg, hur mycket du älskade Signe, och hur äfven hon rent af afgudade dig, gjorde jag på annat sätt en utväg. Jag kände mig så mycket mera berättigad till denna list, som du under alla förhållanden var fast besluten att sedermera, så snart du erhöit din fars tillåtelse, ännu en gång låta kyrkan i laga form välsigna ert förbund. Korteligen, jag legde en person, som studerat teologi en smula, och förmådde honom att spela prestens rol. Vigseln, på hvilken du åberopar

dig, var alltså, såsom du nu inser, ingen laggiltig ceremoni utan endast en väntjenst, som jag gjorde er af det skäl, att ni utan samvetsskrupler skulle kunna känna er fullkomligt lyckliga.

Hvarje bloddroppe hade vikit från Axels ansigte.

— Bedrägeri! utbrast han. Du . . . skulle du på detta sätt ha bedragit mig och Signe?

— Till din lycka, Cedersvärd, svarade adjutanten.

— Då är du en eländig skurk, som jag för Signes skull, hvilken du derigenom stämplar som en fallen qvinna, af hela min själ på det djupaste måste förakta.

— Du vill säga, Cedersvärd: en vän, som du ej kan annat än välsigna, och till hvilken du står i stor tacksamhetsskuld, emedan han bevarat dig för de förskräckliga följderna af det obetänksamma steg, som du i ungdomligt lättsinne tagit.

— Ur min åsyn med dig, bedragare! skrek Axel. Efter det, som du nu yppat för mig, kan jag icke mera kalla dig min vän. Men nej, nej, jag tror inte, att den person, som vigde oss, icke var någon prest. Du står i grefvinnans tjenst, och säkerligen har du i gemenskap med henne uttänkt denna lögn.

— Skönt! ljöd det ironiskt från adjutantens läppar. Om du med sådan otacksamhet belönar den väntjenst, som jag gjort dig i den bästa tänkbara afsigt, då har jag verkligen icke mera någon anledning att eftersträfvä din vänskap. Du vill, att jag för grefvinnan skall yppa din hemlighet, du begär vidare, att jag skall underrätta kronprinsen om, att han sjelf får bära ansvaret för offentliggörandet af din förlofning med grefvinnan. Nåväl, jag skall uppfylla din önskan och brännmärka mig sjelf som en bedragare genom att för verlden uppdaga din hemlighet. Samtidigt skall jag visa kronprinsen det intyg, som jag försigtigtvis affordrade den förmente presten, och i hvilket han erkänner, att han ej är någon prest, och att den af honom förrättade vigseln följaktligen ej eger laga kraft. Du förstår nog, hvilka obehagliga följder denna min bekännelse kommer att medföra för mig sjelf; men du tvingar mig ju till att uttala min egen dom. Jag skall visa dig att jag äfven eger mod att bära följderna af min väntjenst. Hvem är mest klandervärd, den, som i den bästa tänkbara afsigt ville förhindra en sådan vigsel, vid hvilken brudgummen icke ens uppgaf sitt rätta namn, eller den, som fäst en ung flicka vid sig genom ett bedrägeri? Jag öfverlemnar åt offentligheten att döma i denna sak.

Denna adjutantens hotelse att utbasunera den der vigseln, som, enligt hvad Örnsköld försäkrade, endast varit en komedi, förfelade icke att göra intryck på den upprörde Axel.

— Gör för Guds skull inte det! bad han. Är det sant, att du bedragit mig och Signe, så skona Signe, skona dig sjelf genom att icke yppa ett ord om ditt bedrägeri!

Men adjutanten ruskade på hufvudet.

— Jag skall göra hvad jag under för handen varande omständigheter anser vara min pligt, förklarade han. Här i fickan bär jag den föregifne prestens intyg.

— Gif hit det, förstör det, Örnsköld, och beröfva åtminstone inte min stackars Signe hennes enda tröst: tron, att hon verkligen är min maka.

Återigen ruskade adjutanten på hufvudet.

— Följ med mig till kronprinsen, sade han, och jag skall i hans närvaro lemna dig papperet.

— Nej, nej! Kronprinsen bör ej få veta något af allt detta.

— Det kan nog icke undvikas, invände Örnsköld; ty om du tänker slå upp förlofningen med grefvinnan, om du så att säga vill göra sjelfva kronprinsen löjlig, då måste han också veta, af hvad skäl du vägrar att gifta dig med grefvinnan. Att det då för alltid är slut med hofmarskalkshärligheten, det skall du i gemenskap med din käreasta kanske kunna trösta dig öfver; men om du inför ditt eget samvete kan stå till svars med att ha drifvit din far till bankrutt och i en neslig död, det är en annan fråga, som jag måste öfverlemna åt dig sjelf att besvara.

Axel ryggade några steg baklänges.

Han stödde sig mot en pelare, tillslöt ögonen och tryckte handen mot sin brännheta panna.

— Förlorad! klagade han.

Adjutanten betraktade den så djupt skakade med hånfull skadeglädje.

Då närmade sig hastigt en blek, vacker dam.

Det var kronprinsessan Lovisa.

Då hon kom närmare, for hon med den fina näsduken öfver ögonen, liksom borttorkade hon en tår.

Hade hon lyssnat?

Gick den stackars Axels sorgliga öde henne så djupt till hjertat, att hon rördes ända till tårar?

— Herr adjutant, yttrade hon, min gemål befaller er till sig. Gå, jag skall ledsaga herr grefven tillbaka till balsalen.

FEMTE KAPITLET.

Det fiendtliga spöket.

Låtom oss gå tillbaka till det ögonblick, då Axel under en falsk förespegling af grefvinnan lockades in i Lustgårdens konstgjorda grotta:

Hvart hade Signe i en hast tagit vägen, eftersom Axel icke fann henne i det rum, hvarifrån han endast några få ögonblick förut hört hennes röst? Den frågan har nog redan den ärade läsaren gjort sig.

Det var icke utan särskild afsigt, som intrigmakarne infört Signe i det der lilla rummet.

Den olyckliga fruns fiender, fullt medvetna om, hvilket vågadt spel de inlåtit sig på, hade varit förberedda på ett utbrott af förtviflan från den beklagansvärda Signes sida.

Så snart adjutanten märkte, hvilken farlig vändning situationen tog, ryckte han omildt bort Signe från dörren och sköt henne in i en fördjupning i väggen.

Der tryckte han på en knapp, hvarigenom en mekanik sattes i rörelse.

I det samma försvann Signe ljudlöst genom en fallucka.

Omedelbart derpå rusade den person, som med ropet: hämnd så mycket skrämt Axel, i vildaste fart förbi honom in i det angränsande mörka rummet.

— Fördömdt! gnisslade adjutanten. Hvem var denna qvinna! Var det verkligen en qvinna, eller var det en karl, som klädt sig i fruntimmerskläder?

Han gaf sig ej tid att närmare öfvertänka den saken, utan rusade hack i häl efter den gåtfulla personen i afsigt att ta fast den.

Han måste också gripa till flykten, emedan han naturligtvis icke nu och på detta ställe ville visa sig för grefve Axel, hvilken afgrefvinnan afsigtligt hejdades några ögonblick utanför dörren.

Adjutanten ryckte upp dörren till balsalen för att härifrån släppa in ljus i det mörka rum, dit den obekanta flytt.

Men fastän rummet nu klart upplystes, kunde Örnsköld likväl ingenstädes upptäcka den förklädda.

Då kom grefvinnan Adlerklous kammarjungfru instormande.

— Ett spöke . . . det var ett spöke, skrek hon, då hon fick syn på adjutanten, och vred af ångest och skräck sina händer.

— Einfaldiga toka, var tyst, gnisslade adjutanten. Om någon frågar er, hvem spöket var, så säger ni, att en flicka på skämt klädt ut sig för att skrämma er. Har ni förstått? Stanna kvar här och gif grefve Cedersvärd detta svar!

Med dessa ord skyndade adjutanten ut i balsalen och stängde dörren efter sig, ty han hörde grefve Axel närma sig.

Som vi redan sett, omfamnade Axel i den tron, att han i det mörka rummet funnit sin Signe, grefvinnans kammarjungfru och drog henne till sitt bröst.

Denna alldeles oväntade omfamning förskräckte flickan.

Hon trodde i första ögonblicket, att den der beslöjade personen, som hon tagit för ett spöke, ville krama ihjel henne.

I sin ångest och bestörtning utstötte hon ett gällt skri.

När den lyssnande adjutanten hörde Axels röst, fann han tiden vara inne att åter uppträda på skådeplaten för att i nödfall genast kunna vara till hands med en räddande lögn.

Han försökte taga saken från den löjligen sidan genom att beskylla Axel för afsigten att ha velat förskaffa sig ett galant äfventyr med kammarjungfrun. Han viste nemligen blott allt för väl, att han med ett sådant opassande skämt mycket lättare skulle undgå faran att bli upptäckt.

Under det han sålunda brydde och sårade Axel, ledde han skickligt dennes uppmärksamhet från hufvudsaken.

Vi ha också sett, att intrigmakaren härutinnan lyckades förträffligt.

Men det oaktadt kände han sig verkligen icke upplagd för skratt.

Den der obekanta gestaltens plötsliga framträdande och lika hastiga och oförklarliga försvinnande var en omständighet, som han icke ens med uppjudande af allt sitt skarpsinne förmodade förklara.

Hvem var denna person?

Hur kom hon hit?

Hvad ville hon?

Hvart hade hon flytt?

Hade hon genomskådat intrigmakarnes plan?

Hade hon kommit för att i nödens och farans stund som en tröstens engel bistå och rädda den betryckta oskulden?

Dessa frågor, hvilka inneburo de allvarsammaste farhågor genomforo blixtsnabt adjutantens hjerna.

Men för tillfället kunde han med den bästa vilja icke besvara en enda af dessa frågor.

Rädd var han emellertid, och det af giltiga skäl, för denna hemlighetsfulla persons ljusskygga verksamhet.

Hade den der närgångna varelsen erhållit kännedom om planen, hvars trådar man trodde sig ha spunnit så fint, då kunde hon också i värsta fall omintetgöra hela ändamålet med intrigen genom att öppna ögonen på de hotade och skoningslöst sönderslita deras fienders väfnad af lögn, svek och falskhet.

Så snart han i gemenskap med grefvinnan åtminstone för tillfället undanröjt faran för upptäckt, uppsökte han kronprinsens kammartjenare och tillsade denne att ofördröjligen söka efter den maskerade personen och om möjligt tillfångataga den samma.

Kammartjenaren fick på inga vilkor hvarken genom böner eller skänker låta förmå sig att återgifva den hemlighetsfulla varelsen friheten.

Och han viste, att han i detta fall hade att betrakta adjutantens tillsägelse såsom en kronprinsens befallning.

Han gjorde också allt, hvad i hans förmåga stod, för att komma den obekanta qvinnoskepnaden på spåren.

Plötsligt kom han springande till adjutanten, såg mycket upprörd ut och hviskade ifrigt:

— Fort, fort, herr baron! Jag har sett henne, jag vet, hvar hon fins. Kom och hjälp mig att tillfångataga det odjuret, som har lika stora och hemskt lågande ögon som ett verkligt spöke!

— Hvar är hon? sporde adjutanten hastigt.

— Kom bara fort med, herr baron! Jag slog igen dörren och stängde in henne, på det hon icke skulle kunna undgå oss. Men sannerligen darrar jag inte ännu i hvarje lem af skräck. Gör er beredd på det värsta, herr baron, ty när allt kommer omkring, är det kanske den inmurade slottsfrun, som i natt går igen. Men är det hennes vålnad, som visat sig, då förestår någon stor olycka, och en af oss båda dör inom tjugufyra timmar en förskräcklig död.

Adjutanten grep den darrande kammartjenaren i armen.

— För mig genast till ort och ställe, du sorglustiga pultron!

befalde han. Det fins inga spöken, åtminstone inga sådana, som icke utandas sitt lif under eggen af min skarpa klinga. Se här, tag denna revolver, så du får mod att utan fruktan se in i spökets eldsprutande ögon; men skjut inte förr, än jag befäller dig det; ty jag antar, att ett kraftigt sabelhugg af mig skall göra det omöjligt för ditt spöke att gripa till flykten.

Med dragen sabel stormade han bort mot dörren till vinkällaren, i hvilken kammartjenaren sett och stängt inne det förmenta spöket.

* * *

Vi återvända till den stackars Signe, Axels maka.

Som vi veta, hade hon genom ett konstgrepp af adjutanten genom en hemlig fallucka blifvit befordrad ned i djupet.

Signe kände med förfäran, hurusom golfvet plötsligt gaf vika under hennes fötter.

I nästa ögonblick slungades hon temligen omildt åt sidan.

Hon föll till marken och hörde ett så egendomligt buller, som om någon i det mörka rum, i hvilket hon befann sig, dragit upp ett urverk.

Hon var så förskräckt, att hon ej förmådde göra sig någon reda för, hvad som händt.

Det föreföll henne, som befunne hon sig i en grift. En unken, fuktig och kall luft omgaf henne.

Hon ville upphäfvä ett nödrop, men strupen var liksom hopsnörd på henne.

Trots alla hennes ansträngningar kom ej ett ljud öfver hennes läppar.

Af ångest och förskräckelse öfver sin förfärliga belägenhet var hon nära att förlora sansen.

De rysligaste farhågor uppstego hos henne.

— Barmhertige Gud, klagade hon ändtligen, hvad jag ändå var oförsigtig, som följde den der mannen hit! Gud i himmelen, man har skilt mig från mitt älskade barn, man har genom en djefvulsk list lockat mig hit för att här kanske rent af låta mig dö hungersdöden. Ja, ja, fortfor hon rysande, antingen är detta ett grafkor eller en underjordisk fängelsehåla, der man tänker låta mig ömkligen omkomma.

Hon vågade knappast andas.

Uppmärksamt lyssnade hon, men utan att kunna uppfånga något ljud.

Då föreföll det henne, som sväfvade mörka skräckgestalter förbi henne.

Hon viste knappast sjelf hvad hon gjorde, då hon plötsligt utstötte ett högt nödrop.

Men ingen räddare kom för att hjälpa henne eller intala henne tröst.

Det hemska ekot af hennes egen röst återskallade från väggarna och injagade hos henne ny ångest.

— Axel, min Axel, skrek hon, o, kom till mig, din Signe! Förbarma dig öfver mig! Förbarma dig äfven öfver vårt staccars barn, som icke mera skulle ha någon mor, om jag måste dö på detta rysliga ställe! Hör mig, Axel, rädda mig ur denna förskräckliga graf!

I sin förtviflan vred hon sina händer och grät bittert.

Ändtligen reste hon sig upp.

Sjelfbevarelsedriften väcktes till lif hos henne.

— Jag måste ju lefva — lefva för mitt barn, snyftade hon och gick några steg framåt, hvarvid hon noga kände sig för med fötterna.

Samtidigt trefvade hon omkring sig med händerna, liksom ville hon derigenom söka utgrunda, hvar hon egentligen befann sig.

Då stötte hon på en fuktig mur och följde utmed den samma i hopp att på så sätt finna en utgång från detta förskräckliga rum.

Men detta hopp försvann, under det hon följde utmed alla väggarna och öfvertygade sig om, att hon befann sig i ett medelstort, fyrkantigt rum.

— Ett fängelse . . . det är en underjordisk fängelsehåla, i hvilket man kastat mig Och detta är den der skändlige Strandfålt's verk, som gaf sig ut för att vara min Axels trogne vän. O, min Gud, hvad skall jag göra? Jag känner, att förtviflan snart skulle öfvermannas mig, att jag skulle dö af ångest och fasa, om jag tvingades att stanna här länge, om man hindrade mig från att återvända till mitt barn.

Signe knäböjde och hopknäpte sina händer till bön.

— Gode Gud i himmelen, bad hon, har jag syndat af kärlek, då jag i hemlighet gifte mig med den man, som eger mitt hjertas hela kärlek och tillgifvenhet, så gå icke allt för strängt till doms med mig! Förbarma dig öfver mig för det oskuldsfulla barns skull, hvilket jag såsom en underpant på min Axels kärlek burit under mitt hjerta!

Då stördes hon i sin andakt af ett högst egendomligt buller.

I ett nu stod hon åter på benen.

Med ängsligt klappande hjerta och i rädd förbidan af det förestående, såg hon åt det håll, hvarifrån hon hört bullret komma.

Ett undertryckt hemskt skratt nådde hennes öra, och hon tyckte sig nu se ett par eldiga ögon lysa i mörkret.

Hon hade icke misstagit sig.

Ett svagt ljussken flammade nu upp.

Vid detta sken såg hon på ringa afstånd en svartklädd gestalt, hvars ansigte doldes af en svart mask. Ljudlöst som en skugga närmade sig henne denna hemska gestalt.

Då den maskerade nu befallande utsträckte sin hand mot den af fasa i alla leder darrande Signe, såg hon ut som ett vandrande spöke, hvars ro blifvit störd af den lefvande begrafnas suckar och veklagan.

— Förbarmande . . . haf förbarmande med en olycklig mor! bad Signe och sträckte liksom besvärjande händerna mot den hemska personen.

Då yttrade den nattsvarta gestalten med graflik stämma:

— Ve, ve dig! Din ånger kommer för sent. Din synds förbannelse har kommit öfver dig. Aldrig skall du mera skåda dagens ljus. I ditt lif finnes en hemlighet, som ej kan annat än bli ödesdiger för dig.

Den hemska gestaltens ögon flammade af hat och vrede, under det hon så talade.

Nu varseblef den stackars Signe bakom den obekanta, hvilken att döma af klädseln var ett fruntimmer, en dörr, som stod öppen.

Hon öfvervann den utsägliga fasa, som hon kände för denna person, och följande själfbevarelseinstinkten, ilade hon plötsligt förbi den obekanta bort mot nämnda dörr.

Men i det samma föll denna ljudlöst i lås, utan att någon tycktes ha vidrört den samma.

Signe uppbjöd all sin styrka för att åter öppna dörren.

Men med förskräckelse insåg hon, att det var en omöjlighet, att hon fortfarande var en fånge.

Först genom det der dämpade djefvulska hånskrattet, som nu åter igen nådde hennes öra, blef hon uppmärksam på, att den der hemska gestalten ännu alltjemt befann sig i rummet.

Hennes förskräckelse stegrades till dödsångest, då hon nu greps af tvenne kalla kalla, knotiga händer och slungades till till midten af rummet, der hon föll omkull.

Signe trodde, att hennes sista stund var kommen, och hon egde ej kraft att sätta sig till motvärn.

— Dö! Dö! ljudet likt en orms hväsande i hennes öror

Hvad din man, din — ha, ha! — så varmt älskade Axel, skall bli glad, när han får veta, att du är död!

Men Signe hörde endast som i en dröm hvad den förskräckliga personen ytterligare sade.

Det svartnade för hennes ögon, och hon föll i djup vanmakt.

— Hi, hi, hi! fnissade den obekanta. Halvdöd är du redan nu; det är en god början.

Med en sådan girig ifver, som om det gälde att sätta sig i besittning af en stor rikedom, blottade den obekanta den stackars Signes barm, stack in sin knotiga hand och drog strax derpå med ett diaboliskt fnissande fram ett föremål, hvilket hon med synnerlig tillfredsställelse lät försvinna innanför sin långa, svarta kappa.

Derpå knäpte hon åter igen Signes klädningslif.

Hastigt reste hon sig upp och lät nu ljusskenet från en liten lykta falla på sitt arma offers dödsbleka ansigte.

I nästa ögonblick blixtrade i hennes hand en liten dolk, med hvilken hon mättade ett hugg mot Signes bröst.

Men just som hon ämnade gifva sitt värnlösa offer dödsstöten, hejdade hon sig.

Ett buller hindrade henne från att utföra sin brottsliga afsigt.

Hon rätade plötsligt upp sig.

Med ett enda språng stod hon vid dörren, hvilken öppnades liksom af sig sjelf.

I nästa ögonblick ilade den gräsliga personen fort uppför en liten trappa.

— Då kom en person med dragen värja emot henne.

Men denne, hvilken ej var någon annan än adjutant Örnsköld, ryggade genast åter tillbaka, liksom träffad af blixten.

Värjan sjönk ur hans hand.

När, kammartjenaren som på något afstånd följt efter adjutanten, såg denne rygga baklänges, glömde han i förskräckelsen visserligen att skjuta, men ej att ta till benen.

Som en pil var han åter utanför dörren, stängde denna, vred om nyckeln i låset och vojade sig:

— Ah, hvilket rysligt spöke! Det var den inmurade slottsfruns vålnad.

Dermed satte han i väg uppför trappan, och först uppe i den klart upplysta korridoren vågade han stanna.

Då han der stått några minuter och lyssnat, utan att nå-

gonting ovanligt tilldragit sig, kom han att tänka på, att han genom att läsa dörren äfven gjort adjutanten till fånge.

Men af egen drift skulle han för ingen del vågat vända tillbaka för att öfvertyga sig om adjutantens öde.

Då bultade det häftigt på källardörren, och samtidigt hörde han adjutanten med vredgad röst befalla honom öppna.

Han tog mod till sig och närmade sig åter dörren.

— Herr baron, lefver ni verkligen ännu? frågade han med darrande röst.

— Dumbom, det hör du ju, skrek adjutanten. Vill du genast öppna dörren?

Kammartjenaren vred nu verkligen om nyckeln i låset, men sprang genast några steg tillbaka, liksom fruktade han, att spöket skulle gripa honom och vrida halsen af honom.

Då stormade adjutanten ut.

— Eländige pultron! gnisslade han. Hvarför lemnade du mig i sticket? Hvarför sköt du inte?

— Om förlåtelse, herr baron! stammade kammartjenaren. Men ni hade befalt mig att inte skjuta, innan . . .

— Du harfot väntade ju inte alls så länge, att jag hann befalla dig skjuta. Hvarför tog du i en sådan hast till benen?

— Ack, herr baron, det är mera, än jag sjelf vet, jag kan sannerligen inte förklara, hur det kom sig. Men nog trodde jag, att ni för länge sedan var död.

— Du är verkligen mer än lofligt feg, din stackare. Hvar är den der personen, som kastade fin sand i ögonen på mig, så att jag inte kunde se. Har äfven hon flytt?

— Helt säkert, herr baron. Är hon inte qvar i vinkällaren, så vet jag sannerligen inte, hvart hon i en hast tagit vägen.

— Du ljuger. I källaren fins hon ej. Du har alltså låtit henne undfly.

— Men, herr baron, det är ju omöjligt. Jag stängde ju genast källardörren efter mig. Fins hon inte qvar der nere, då måste det ha varit den så sorgligt omkomna slottsfruns vålnad.

— Gamle när, gör dig inte löjlig! Det fins inga spöken. Nu får du till straff att ännu en gång gå med ned i källaren; men denna gång går du naturligtvis före.

— För intet pris i världen! förklarade kammartjenaren i ömklig ton. Hellre springer jag min väg.

Men adjutanten tog honom i kragen och sköt honom före sig nedför källartrappan.

Ytterdörren läste han inifrån för att hindra hvar och en från flykt.

Men allt sökande var fåfångt.

Af den obekanta kunde ej mer upptäckas något spår.

— Gå nu din väg, befalde plötsligt adjutanten, och se efter, om det möjligen fins någon löndörr i närheten af trappan, der personen försvann.

Då gnuggade kammartjenaren förnöjd händerna.

— Har du blifvit galen menniska? skrek adjutanten,

— Ack, herr baron, ni bringar mig på en god tanke. Det eger nog sin rigtighet. Der uppe fins en löndörr, som från den hemliga trappan leder direkt ut till Logården.

— Der ha vi det, gnisslade adjutanten. Qvinnan, eller hvad det nu var för en passagerare, har alltså lyckats undkomma, och vi stå här förargligt nog med lång näsa. Men dig, harfot, tillkommer den tvifvelaktiga förtjensten att först efteråt ha tänkt på denna högst viktiga omständighet.

— Nå, ja, herr baron, svarade kammartjenaren med en knipslug min, alldenstund ni sluppit undan med lifvet och vi nu veta, hvart spöket tagit vägen, så är ju ingen skada skedd. Nästa gång ska' jag nog vara rappare i vändningarne och inte vänta, tills ni befaller mig att ge eld. Men nog skulle jag bra gerna vilja veta, om den unga, vackra frun lefver än.

— Lefver? Menniska, tänker du spela olycksprofet? Åh nej, så fort dör man ej.

— Det kan ju så vara; men om den der onda anden, som vi nu lyckligt fördrifvit, i egen person varit hos henne, så skulle det ju ändå kunna hända, att . . .

— Hon vore död, vill du säga?

— Död eller försvunnen.

— Försvunnen? Det vore ju förskräckligt, då vore ju allt förloradt. Fort, fort, karl, följ mig!

Med dessa ord rusade adjutanten i väg ned till det underjordiska fängelset.

— Tänd på lyktan! befalde kan kammartjenaren.

Denne gjorde så.

Baronen kunde icke undertrycka en svordom, när han såg dörren till det underjordiska fängelset stå öppen.

— Jag tror väl, att sjelfva fan rider den der gamla hexan. utbrast han. Sannerligen har hon inte varit här nere också! Det är förräderi. — Himmel, hur ska' det sluta, om den obekanta för grefve Cedersvärd berättar, hvad som händt hans fru? tillade han för sig sjelf.

Han lyssnade in i källaren.

Ett skri af häpnad och vrede undslapp hans läppar, då han såg den vackra Signe ligga der orörlig och likblek på golfvet.

— Död . . . hon är död, klagade han.

Men strax derpå fick den otyglade vreden makt med honom.

— Förbannad vare den satans maran, som grusat alla mina förhoppningar genom att släcka lifsgnistan hos detta unga väsen! skrek han. Men så sant jag heter Örnsköld, svär jag att betala denna hyena med samma mynt.

— Hon lefver, herr baron, hon lefver ju ännu, hviskade nu kammartjenaren. Se bara, nu slår hon ju upp ögonen.

Adjutanten utstötte ett glädjerop, böjde sig hastigt ned öfver Signe, upplyfte henne och yttrade:

— Stackars ni! Förlåt; men jag svär, att jag ej hade någon aning om detta odjurs ljusskygga bedrifter. Jag skall blodigt hämnas er på detta tyvärr ännu fullkomligt obekanta vidunder.

Signe ryste visserligen, då hon kände baronens armar kring sitt lif, men hon var ännu för svag och kraftlös för att kunna stöta honom ifrån sig.

Hon måste tåla, att adjutanten bar henne derifrån.

Han bar henne uppför en hemlig trappa och in i ett praktigt möbleradt rum.

Först här återfick hon sitt fulla medvetande.

Hon brast ut i bitter gråt och bad baronen under tårar, att han skulle tillåta henne återvända till barnet.

Adjutanten trugade i henne ett glas stärkande vin och lofvade dyrt och heligt att låta henne i vagn återvända hem, så snart hon hemtat sig en smula.

Naturligtvis menade han icke allvar med detta sitt löfte, ty det var hans mening ett tillfoga henne ytterligare ett djupt, oläkligt sår.

På listigt sätt utfrågade han henne, om hon viste, hvem den der honom fullkomligt obekanta personen varit; ty hon hade redan sjelf med få ord vidrört den skräckscen, som hon nyss der nere i källaren upplefvat. Oaktadt han blott allt för gerna skulle velat veta, hvilken hämudgirig fiende som dolde sig bakom den der masken, andades han dock lättare, så snart han fick veta, att äfven Signe sväfvade i okunnighet derom, och att den maskerade äfven gent emot den unga frun intagit en fiendtlig, hotande hållning.

Sedan uppmanade han henne att göra sig i ordning till hemfärden.

Derpå förde han henne till ett rum, der hon tydligt kunde höra, hurusom kronprinsen för de närvarande tillkännagaf Axels förlofning med grefvinnan Adlerklou.

Med ett hjertslitande skri, hvilket likväl öfverröstades af gästernas hurrarop, sjönk Signe afsvimrad till golvet, och adjutanten bar henne nu tillbaka till det förra rummet. —

Som vi redan veta, hade Axel efter sin flykt från balsalen och sitt derpå följande samtal med adjutanten blifvit tilltalad af kronprinsessan, som befalt Örnköld gå förut.

Men denne hade icke tagit många steg, innan han till sin namnlösa förskräckelse såg den der hemlighetsfulla personen jaga förbi och styra kosan rakt på Axel och kronprinsessan, ropande med hög röst:

— Ett satans bedrägeri! Grefve Cedersvärd, jag har en fasansfull hemlighet att afslöja för dig.

SJETTE KAPITLET.

Den falske vännens ed.

När kronprinsessan såg den der hemska, maskerade personen komma rusande, blef hon så förskräckt att hon genast grep till flykten och skrek på hjälp.

Grefve Axel kände sig förpligtigad att stanna vid hennes sida för att i händelse af behof genast kunna hjälpa henne.

Men adjutanten tog det synnerligen kärkomna tillfället i akt och satte efter den hemlighetsfulla gestalten.

— Halt! Stanna, din kanalje, eljes jagar jag dig en kula genom skallen! skrek han befallande och hotande efter den flyende.

Men denna förstod alldeles utmärkt att undvika den mordiske adjutanten.

Hon sprang bakom några träd och ilade mot dörren, som förde ut i det fria.

Men baronen, som gissade hennes afsigt, rusade raka vägen bort mot samma dörr.

— Din kanalje der, nu undgår du mig inte längre, jublade han. Nu skall jag lyfta på din mask för att få veta, hvilket farligt subjekt som egentligen döljer sig bakom den samma.

Men han hade knappast uttalat dessa ord, innan han fick sabelbaljan mellan benen, så att han slog pladask i golfvet.

I det samma ilade den obekanta förbi honom och kom lyckligt genom dörren ut i det fria.

Visserligen hörde adjutanten den flyendes hänskratt; men alldenstund han i fallet skadat sitt knä, måste han till sin stora förtrytelse afstå från att vidare fortsätta förföljelsen.

Sedan han kommit på benen igen, linkade han långsamt bort till dörren och slungade en förfärlig hotelse efter den flyende; men det var också allt, hvad han kunde göra.

Långsamt återvände han till balsalen, och då han der såg kronprinsessan och Axel omgifna af några andra personer, bland dem äfven kronprinsen, småskrattade han förnöjdt.

— Så mycket bättre! mumlade han. Genom den der hemska varelsens mellankomst kom kronprinsessan ej i tillfälle att tala med Axel mellan fyra ögon.

Kronprinsessan hade verkligen blifvit så skrämmd, att hon ej kunnat utföra sin föresats att tala med Axel om förlofningen.

Men då de kommo in i balsalen, fattade hon hans hand och hviskade:

— Jag uppsökte er, herr grefve, emedan det för mig var ett nästan oafvisligt behof att för er få uttala mitt innerligaste beklagande öfver det skedda. Skulle ni behöfva en välmenande väninnas tröst, så kom ihåg mig och glöm inte, om den hotande olyckan inbryter öfver er, att ni har olyckskamrater, som äro kanske ännu mera beklagansvärda än ni sjelf! Glöm inte, att det äfven finnes furstinnor, som vid vissa tillfällen känna sig så olyckliga, att de till och med kunde afundas en tiggerska! Jag skulle välsigna denna dag, om jag icke på det djupaste måste beklaga er. Ack, om ändå min gemål förlofvat grefvinnan med en man af adjutantens halt! Men ni . . . o, Gud . . .

Hon kunde icke fortsätta, ty kronprinsen och några gäster närmade sig hastigt och frågade efter orsaken till skriket der ute.

Kronprinsessan gaf dem en kort förklaring.

Under tiden kom adjutanten linkande in i salen.

— Min käre baron, tilltalade honom kronprinsen, hvad var det der för en obehörig person, som vågade intränga i slottet och uppträda på sådant sätt? Hon måtte väl inte ha planlagt något anslag mot min dyra gemåls lif?

— Ers kunglig höghet, svarade adjutanten, jag har kommit till den öfvertygelsen, att personen i fråga var en stackars vansinnig qvinna, och denna åsigt dela nog också hennes kunglig höghet kronprinsessan och min vän, grefve Cedersvärd, med mig.

— Men ni måste väl ha sett, hvem qvinnan var? Var hon gammal eller ung? frågade kronprinsen.

— Derom kan jag tyvärr ej lemna någon upplysning, svarade Örnsköld. Men jag förmodar, att det var en temligen ung qvinna, som kanske helt plötsligt blifvit vansinnig.

Grefve Axel spratt till af förskräckelse vid dessa adjutants ord, ty han befarade, att det just var hans Signe, som mist förståndet, emedan hon trott sig ha funnit bevis på hans otrohet.

— Nej, men se på den bleke hjelten! ljöd plötsligt kronprinsens röst i den förtviflade Axels öra. Min bäste herr hofmarskalk, om jag inte viste er vara en man utan fruktan och tadel, så skulle jag nästan vara frestad att tro, att ni blifvit ordentligt rädd för den der qvinnan. Men det är straffet för, att ni nyss så trolöst lemnade er vackra fästmö i sticket. Men vänta ni, grefvinnan, som nu sitter surmulen i en vrå, kommer nog att ställa till en liten scen för er oartighets skull. Kom! Jag måste åvägbringa försoning mellan er och er fästmö, och sedan kunna vi ju redan i dag bestämma bröllopsdagen. Jag antar, att icke heller ni har någonting deremot, ifall förberedelserna till bröllopet påskyndas, så att det senast inom fjorton dagar finnes ett ungt lyckligt äkta par mera i världen.

Axels dödsbleka ansigte vittnade om den djupaste förbittring.

Ja, han skulle tvifvelsutänkt ha gifvit kronprinsen ett både tydligt och skarpt svar, om han icke händelsevis mött kronprinsessans bedjande blick.

Den ädla damen höll händerna hopknäpta och såg så bedjande och ängsligt på honom, liksom ville hon besvärja honom att icke genom ett obetänksamt yttrande i gästernas närvaro förolämpa och reta kronprinsen.

Axel tilltvang sig också yttre lugn och fattning, oaktadt detta föll sig outhärligt svårt för honom.

Det gjorde han emellertid endast och allenast för kronprinsessans skull, ty henne kunde han omöjligen bedröfva.

Han lät därför af kronprinsen föra sig till den i en vrå af matsalen sittande, af harm och ilska gråtande grefvinnan.

Då Axel fick se den honom påtrugade fästmon, kände han det som ett styng i hjertat.

Ovilkorligen hämmade han sina steg.

— Ers kunglig höghet, sade han i en mycket bestämd ton, innan jag talar ett ord med grefvinnan Adlerklou, måste jag på det enträgnaste anhålla om det samtal mellan fyra ögon, hvarom jag redan förut så bevekande bedt.

— Men hvad vill ni då ytterligare, min bäste herr grefve? skrattade kronprinsen. Är det då inte nog, att jag åtagit mig det kinkiga uppdraget att åter försona er med er fästmo, mot hvilken ni var så oartig? Tycker ni inte sjelf, att det är synd om lilla Ellen, som skall behöfva gråta sig rödögd för er skull?

— Och likväl måste jag anhålla om den nåden att först få tala med ers kunglig höghet mellan fyra ögon. Beviljas icke denna min underdåniga bön, så ser jag mig tyvärr nödsakad att genast lemna slottet.

Kronprinsen bet ihop tänderna, så att det gnisslade.

Han gick bort till grefvinnan och yttrade med låg röst några ord till henne.

Då hon gjorde min af att stiga upp och gå fram till Axel, begaf sig denne utan vidare in i det till matsalen gränsande rummet.

Grevinnan tillät sig en hotande gest bakom Axels rygg.

Men kronprinsen smekte tröstande hennes kind och visade ett så öfverlägset leende, som om han dermed velat säga: Var inte ängslig! Jag skall nog veta att böja hans trots och göra honom foglig.

Han vinkade till sig adjutanten, gaf honom en kort befallning och begaf sig sedan in till grefve Axel.

— Nåväl, min bäste herr hofmarskalk, yttrade han med leende min, eftersom ni har så brådtom att få tala med mig, så måste jag väl göra er till viljes. Men jag anar redan hvad ni har på hjertat. Icke sant, ni önskar, att jag äfven skall blifva er herr far en hjälpare och räddare i hans finansiella nöd?

Axel spratt till.

— Ers kunglig höghet vet redan . . . stammade han och sänkte i sin förlägenhet blicken mot golvet.

— Naturligtvis, fortfor kronprinsen skämtande, känner jag den ledsamma hemlighet, som så mycket oroar er herr far och er. Men här mellan fyra ögon kan jag ju utan omsvep för er tillstå, att jag redan i dag proklamerade er förlofning med gref-

vinnan, och att jag äfven vill se er gift så snart som möjligt af det skäl, att ni i största hast skall kunna betala er fars hedersskulder med en del af den förmögenhet, hvilken er brud medför som hemgift. Ni ser alltså, hur troget och faderligt jag sört för er, och jag är förvissad om, att ni ej kan annat än känna er hjertligt tacksam för denna min omtänksamhet om ert väl.

Denna öfverraskande vändning hade Axel verkligen inte väntat sig. Han hade trott, att hans faders förtviflade ekonomiska ställning var en hemlighet, om hvilken kronprinsen minst af alla hade någon aning.

— Ers kunglig höghet, svarade han med af sinnesrörelse darrande röst, tors jag fråga, hvem som för er yppat denna hemlighet, eller med andra ord, hvem som här spelat förrädare?

— Förrädare? skrattade kronprinsen. Men, min bästa herr grefve, i fråga om en sak, som er far under tysthetslöfte förtroendefullt yppat för mig, kan väl omöjligen bli tal om något förräderi.

— Jag ber om förlåtelse, fortfor Axel, men jag har svårt för att tro, att min far redan för en tredje skulle ha yppat en hemlighet, som han ända till i dag hårdnackadt förtegardt till och med för mig. Ja, jag går till och med så långt, att jag påstår, det ers kunglig höghet endast genom adjutantens förräderi erhållit kännedom derom.

Kronprinsen ruskade på hufvudet.

— Det är ingalunda fallet, förklarade han. Men i hvilket fall som helst kan ni ju vara öfvertygad om, att jag kommer att behandla denna pinsamma angelägenhet med tillbörlig grannlagenhet. Ingen menniska mer än vi skall någonsin få kännedom derom, och följaktligen kan ni endast betrakta det som en lycka, att den affären kan klareras utan något som helst uppseende. Det var också med tanken derpå, som jag af hela mitt hjerta önskade er lycka till er förlofning med grefvinnan.

Axel stred med sig sjelf.

Det föll sig nu dubbelt svårt för honom att ställa kronprinsen till svars på sådant sätt, som han haft för afsigt; ty nu viste han, att hans far var räddningslöst förlorad, om han, Axel, vägrade att gå in på kronprinsens plan.

Han insåg nu, att den intrig, hvars offer han skulle blifva, var mycket skickligare spunnen, än han hittills trott.

Kronprinsen tilldelade sig sjelf rolen af en räddare i nödens stund.

Han förstod att omgifva sitt egenmäktiga handlingssätt med den finkänsliga furstegunstens mantel.

— Jag antar, fortfor kronprinsen, att ni nu är i allo nöjd med det sätt hvarpå jag sört för er herr fars och ert eget väl, och att vårt samtal mellan fyra ögon, hvarom ni så enträget anhållit, härmed är slut. Jag är öfvertygad om, att ni nu skall bemöta grefvinnan som en verkligt älskvärd och förekommande fästman, ty hon ställer ju redan i morgon en half million till er disposition, på det att ni må kunna liqvidera er fars skulder. Vidare tycker jag, att vi gerna kunna bestämma bröllopsdagen till i dag åtta dagar.

Kronprinsen gjorde en nådigt nedlåtande rörelse med handen och antydde derigenom, att han ansåg samtalet slutadt.

Men då repade Axel mod.

— Nej, nej, ers kunglig höghet, inföll han, jag måste bedja er åhöra mig; ty min fars sorgliga förmögenhetsförhållanden voro icke orsaken, hvarför jag så enträget anhöll om ett samtal med ers kunglig höghet. Saken rör uteslutande mig sjelf. Och för att fatta mig kort, på det att ers kunglig höghet icke må missuppfatta mitt förhållande till grefvinnan, måste jag härmed förklara, att förlofningen egt rum helt och hållet mot min vilja. Jag skall aldrig gifta mig med grefvinnan.

Kronprinsen, som redan gått till dörren, kom hastigt några steg tillbaka.

Hans uppsyn var dyster och olycksbådande.

— Herr greve, sade han i barskt afvisande ton, jag har inte alls någon lust att skämta med er om en så allvarlig sak. Jag vill ej ha hört de ord, ni nyss yttrade; ty ni inser antagligen sjelf, att en förlofning, som jag i egen person tillkännagifvit för mina gäster, icke utan vidare kan slås upp igen. Eller tror ni er ha rätt att på sådant sätt göra mig löjlig?

Ju mera förtörnad och befallande kronprinsen lät, desto mera reste sig Axels stolthet.

— Om förlåtelse, ers kunglig höghet, sade han med darrande röst, men jag måste påpeka, att icke jag utan ers kunglig höghet sjelf bär skulden, ifall jag icke skulle vara i stånd att förverkliga grefvinnans förhoppningar.

Kronprinsen mätte greven med en sträng, genomborrande blick från hufvud till fot.

— Hvad är det ni säger? frågade han, och hans röst lät ironisk, nästan hånande. Jag frågar er, greve Cedersvärd, fortfor han strängt, med hvad rätt ni vågar skjuta skulden på mig, för det att ni fem minuter efter er förlofning likt en oförståndig gosse vill bryta ert ord.

Axel uthärdade lugnt och ståndaktigt kronprinsens vredgade blick.

— Ers kunglig höghet, svarade han, jag anade er afsigt, och just därför bad jag er så bevekande om ett samtal. Ni förvägrade mig det, och följaktligen är det icke mitt fel, om jag icke kunde förhindra ert egenmäktiga handlingssätt utan att löpa fara att inför en mängd personer förolämpa er. Men vare det långt ifrån mig att vilja förolämpa er eller göra er löjlig. Men ers kunglig höghet skall nog inse, att jag omöjligen kan gifta mig med grefvinnan, om jag nu omtalar, att jag redan sedan nära ett år tillbaka i hemlighet varit gift.

Om Axel trott, att kronprinsen efter avslöjandet af denna hemlighet skulle stå der förbluffad och slagen, så hade han grundligt misstagit sig.

Kronprinsen lät höra ett kort skratt.

— Jag kunde just tro, att ni skulle komma fram med detta ert pojkestreck, sade han.

— Ers kunglig höghet, uppbrusade Axel, förbittrad öfver detta kronprinsens yttrande, om ni behagar kalla en fri mans giftermål för ett pojkestreck, så har jag verkligen ingenting annat att svara härpå, än att jag till förmån för en värdigare afstår från den syssla, hvarmed ers kunglig höghet nyss hedrat mig. Jag är inte längre någon pojke, och det skall jag bevisa alla dem, som möjligen tvifla derpå, genom att som en modig man äfven sedan sörja för min dyra, älskade maka, när jag för alltid förlorat ers kunglig höghets ynnest och nåd.

Kronprinsen insåg blott allt för väl, att han med sitt obetänksamma yttrande skjutit långt öfver målet.

Men på samma gång var han också rasande öfver, att Axel på ett så otvetydigt sätt vågade tillkännagifva sitt beslut att hellre afstå från furstegunsten än gifta sig med grefvinnan.

En stund stod kronprinsen der med dyster uppsyn tyst och orörlig.

Han förmådde icke uthärda Axels blick.

Men sedan steg han rakt fram till honom, klappade honom förtroligt på axeln och sade i välvillig ton:

— Se så, tag nu inte illa upp, min bästa grefve. Ni har bara helt enkelt missförstått mig, och det kommer sig deraf, att ni icke lät mig tala till slut.

Axel yttrade ej ett ord.

Det såg ut, som anade han, att kronprinsen tänkte göra ett nytt, djerft schackdrag.

— Hör lugnt på mig, återtog kronprinsen, och ni skall sjelf icke kunna förtänka mig, att jag på sätt och vis betraktar

ert sällsamma kärleksäfventyr som ett sjelfsvåldigt pojkestreck. Jag vill därför visst icke sätta mig till doms öfver er, för det ni en längre tid underhållit en hemlig kärleksförbindelse.

— Ers kunglig höghet, föll Axel kronprinsen i talet, jag är gift och har ingalunda underhållit någon klandervärd förbindelse.

— Ni tror er vara gift med Signe Ekstam, herr grefve, men det är ingalunda fallet.

— Hvem vill påstå det?

— Åh, jag vet allt, min vän! Jag vill heller icke göra någon hemlighet af, ur hvilken källa jag öst. Min adjutant, baron Örnköld, har ångerfullt tillstått för mig, på hvad sätt han förgått sig mot er och er käresta. Han har talat om för mig, att er förmenta vigsel endast varit ett dåligt skämt, som han obetänksamt nog satt i scen i afsigt att dermed göra er en tjänst.

— Det är inte sant, ers kunglig höghet. Adjutanten är en...

— Tyst, tyst, min bästa grefve! Hur kan ni tvifla på en mans ord, som sjelf, dertill manad af sitt samvete, frivilligt yppat detta sitt egenmäktiga tilltag för mig, hvarigenom han rent af utsatte sig för faran att bli afskedad?

— Det oakadt kan jag ej sätta någon tro till baronens påstående, innan han bevisar, att han på ett så skurkaktigt sätt bedragit mig. Ja, jag kan icke ens tro hans bevis förr, än han med en helig ed bekräftar, att han verkligen på ett så gement bofaktigt vis fört mig bakom ljuset.

— Godt, herr grefve, svarade kronprinsen, detta bevis skall baronen genast lemna er.

Dermed gick han till dörren och öppnade den.

— Herr baron, ropade han ut i matsalen, vill ni vara god och komma hit? Tag också med er kammarherre Cedersvärd!

Några minuter senare steg adjutanten i den gamle kammarherrns sällskap in i rummet.

Adjutanten undvek skygt Axels blickar.

Kronprinsen gick rakt på saken och uppmanade adjutanten att gifva den unge grefven ett tydligt bevis för, att Axels förmenta giftermål med fröken Ekstam endast varit en komedi.

Adjutanten bar sig åt som en förkrossad fattig syndare.

— Ers kunglig höghet, svarade han, jag kan ej neka till min förseelse, och mitt öde hvilar nu i er hand. Jag kan till mitt urskuldande endast anföra, att jag i den bästa tänkbara afsigt förde de båda kontrahenterna bakom ljuset.

— Med denna förklaring kunna vi ej vara nöjda, herr adjutant, förklarade kronprinsen strängt. Min unge vän, grefve

Cedersvärd, fordrar icke endast bevis på, att han icke är den der Signe Ekstams man, utan han yrkar äfven på, att ni med ed skall bekräfta detta ert påstående. Och jag måste sjelf fordra det, ty saken är af ganska allvarsam natur, alldenstund jag rent af skulle bli föremål för åtlöje, i händelse den af mig tillkännagifna förlofningen icke skulle komma att åtföljas af giftermål.

— Ers kunglig höghet, stammade adjutanten skenbart i största ångest och förlägenhet, jag har också redan för herr kammarherrn erkänt mig skyldig, och jag ber ers kunglig höghet ur hans hand mottaga beviset, att det i sjelfva verket endast var en jurist, men ingalunda någon kyrkans tjenare, som för syns skull förrättade vigseln.

Kammarherrn bugade sig djupt för kronprinsen.

Sedan framtog han ur sin plånbok ett papper, uppvek det samma och lemnade det till kronprinsen.

Denne uppläste innehållet med hög röst.

Det var ett oförbehållsamt erkännande af en viss jurist, att han för en summa penningar, som han mottagit af adjutanten, förrättat skenvigseln.

Sedan kronprinsen läst detta skriftliga erkännande, uppmanade han grefve Axel att med egna ögon förvissa sig om, att det, som adjutanten påstod, faktiskt stod skrifvet på papperet.

Axel tviflade nu knappast längre på äktheten af detta bevis, ty han kände personligen juristen i fråga och hade ofta varit i tillfälle att se hans stil.

Ja, ännu mera!

Han trodde sig nu minnas, att den förmente presten, som förrättat vigseln, haft en slående likhet med juristen, en omständighet, som han förut icke alls fäst sig vid.

— Tillåt mig fälla utslag i denna pinsamma angelägenhet, herr grefve! yttrade kronprinsen och stoppade på sig papperet.

Strax derpå vände han sig till Örnsköld, sägande:

— Och nu, herr adjutant, skall ni också skingra herr grefvens sista tvifvel genom att med ed bekräfta, att ni af idel vänskap till grefve Cedersvärd spelat honom detta spratt.

Derpå uppmanade han adjutanten att gå eden.

Örnsköld hviskade i början med osäker röst knappast hörbart; men slutligen talade han så högt, tydligt och högtidligt, att den genomhederlige, rättänkande Axel verkligen trodde den falske vännens ed.

Hade baronen talat sanning, eller hade han begått mened för furstegunsts skull?

Kronprinsen sjelf var fullt och fast öfvertygad om, att adjutanten talat sanning. Grefvinnan Adlerklou hade för honom berättat historien om Axels skenbara giftermål med Signe, och han lefde nu i den tron, att saken verkligen förhöll sig så, som Ellen förklarar den för honom. Hade baronen nu svurit falskt, då hade han icke endast bedragit Axel utan äfven kronprinsen.

SJUNDE KAPITLET.

Sjelfmörderskan.

Fastän Axel nu skenbart var fullt förvissad om, att han ej var sin så innerligt älskade Signes man, och fastän han tåligt tycktes foga sig i att afstå från henne till förmån för grefvinnan, så var han dock långt ifrån att tänka, att den senare inom kort skulle blifva hans maka.

Grefvinnan upphörde strax att gråta och se surmulen ut, så snart Axel efter det der samtalet med kronprinsen åter gjorde henne sällskap.

Att han var tyst och sluten och ej bestod henne en enda vänlig blick, det var henne i sjelfva verket fullkomligt likgiltigt.

Hon var öfvertygad om, att Axel nu var fullständigt slagen, och att segern befann sig på hennes sida.

Men hon kunde ju icke vänta sig, att Axel liksom i en handvändning skulle bemöta henne med den ömmaste älskvärdhet. Henne var det också likgiltigt, om den man, som hon blef gift med, älskade henne eller ej; hennes hjerta tillhörde i hvilket fall som helst en annan.

Hennes tillkommande man var ju för henne endast ett medel till ett visst mål.

Var hon bara väl gift, så kunde hon med lugn likgiltighet motse en viss tilldragelse, ty hennes mans namn öfverskyldde då följderna af hennes fall.

Kronprinsen blandade sig fortfarande i de nyförlofvades enskilda angelägenheter och bestämde högst egenmäktigt, att bröllopet skulle firas inom åtta dagar.

Han lät den gamle kammarherrn och dennes son upprepade gånger förstå, att han ville påskynda giftermålet endast och allenast för att så snart som möjligt kunna befria den gamle kammarherrn från hans ekonomiska bekymmer.

Lika triumferande som grefvinnan efter festens slut tog afsked af kronprinsen och for till sin på nuvarande Östermalm belägna, med furstlig lyx inredda och möblerade villa, lika nedslagen och förtviflad anträdde Axel i sällskap med sin far hemfärden.

Den gamle kammarherrn sökte på sitt vis intala sonen tröst och göra det begripligt för honom, att han tåligt och undergifvet måste foga sig i det oundvikliga.

Grefve Axel yttrade ej ett ord.

Oaktadt smärtan och förtviflan likt dödande gift brände i hans hjerta, förblefvo dock hans ögon torra.

Hemkommen drog han sig genast tillbaka till sin sängkammare, der han en lång stund satt tyst och grubblande på sin säng med hufvudet tungt stödt mot handen.

Ändtligen kastade han af sig hofdrägten och mumlade:

— Ja, jag känner blott allt för väl, att jag icke skulle kunna öfverleva denna skam, om jag verkligen måste ådraga mig den samma. Men äfven Signe, min stackars älskade hustru, skall blott allt för snart duka under för detta hårda slag att veta sig öfvergifven, förrådd och förskjuten af mig, och barnet — mitt barn . . . Gud i himmelen, hvad skall jag göra? Skall jag vara nog hjertlös och grym att förneka mitt barn, mitt eget kött och blod? Skall jag för alltid nödgas försaka den sälla fadersglädjen och i stället tvingas att erkänna en annans barn som mitt eget? O, himmel, hvad skall jag taga mig till? Sannerligen tror jag inte, att det här gör mig vansinnig.

Obeslutsam gick han af och an i rummet och steg sedan fram till fönstret samt stirrade ut i natten.

Då tyckte han sig nedifrån trädgården, åt hvilken fönstren på hans sängkammare vette, höra en suck och en undertryckt snyftning.

Han lyssnade och ansträngde sina ögon för att genomtränga mörkret.

Nere i den på baksidan af huset befintliga trädgården såg han nu verkligen ett fruntimmer gå fram och tillbaka under

förtviflade åtbörder och med blicken ständigt riktad upp mot det fönster, vid hvilket han stod.

— Signe, min Signe, är det du? ropade han, och hans hjerta klappade fortare i rädd, ängslande förbidan på svar. Signe! Signe! tillade han strax derpå.

Sedan lyssnade han en liten stund med återhållen andedrägt.

— Jag kommer, Signe, jag kommer, ropade han. Du skall få veta allt — allt. Var förvissad om, att du åtminstone icke ännu har orsak att förakta och fördöma din Axel!

I största hast klädde han sig nödortfigt och rusade sedan på dörren.

Då han öppnade den samma, kom hans far ännu fullt påklädd, emot honom.

— Axel, hvart tänker du ta vägen i detta ditt upprörda tillstånd? frågade kammarherrn. Gör mig inte ännu olyckligare och glöm icke hvad du är skyldig dig sjelf och vårt namn! Du drifver mig i döden, om du begår någon öfverilad handling. Jag är förlorad, om du icke förbarmar dig öfver mig och för min skull bringar det der lilla offret, hvilket du ju nu mycket väl står till svars med inför ditt samvete.

Axel sköt sin far hastigt åt sidan, sägande:

— Min far, jag skall för dig göra allt, som jag kan stå till svars med inför Gud och mitt samvete. Kanske blir jag lugnare, sedan jag fått tala öppet och ärligt med min Signe. Du behöfver icke alls frukta, att jag skall begå någon öfverilning.

Med dessa ord skyndade han förbi fadern, nedför trappan och ut i trädgården.

Men den gamle grefven ropade i förtviflad ton efter honom:

— Glöm inte, Axel, att det gäller din gamle fars lif och heder!

Axel förvissade sig snart om, att ingen lefvande varelse vidare fans i trädgården.

Då han kom ut på gatan, hörde han någon med brådiskande steg aflägsna sig.

Han rusade i väg åt det håll, hvarifrån han hört bullret.

Då fick han inom en stund syn på ett fruntimmer, som sprang rakt mot strömmen.

— Signe! Min Signe! ropade han, ty han trodde fullt och fast, att det var hon.

Men i stället för att, såsom han hoppats, stanna, tog den flyende ny ansats, uppnådde kajen och kastade sig med ett gällt skri i de brusande vågorna.

Den olyckliga var redan spårlöst försvunnen i vattengraven, innan Axel hann fram till platsen.

I sin smärta och förtviflan tycktes han sjelf vilja taga ett språng ned i djupet.

Men så kom han att tänka på, att han med tillhjälp af en båt, som han såg ligga längre ned vid kajen, kanske ännu i rätt tid kunde bringa den förtviflade undsättning.

Han rusade i väg ned till båten, hvilken redan höll på att lösgöras af en besättningskarl, som likaledes hört sjelfmörderskans skri.

— Fort, fort! ropade han och sprang ned i båten. Hjelp mig att rädda den olyckliga ur hennes våta graf, och jag skall belöna er rikligt, mycket rikligt!

Besättningskarlen, som tillhörde en i närheten förtöjd ångbåt, förklarade, att detta just varit hans afsigt, och att han arbetade nu af alla krafter för att komma ut till det ställe i strömmen, der han trodde sjelfmörderskan vara.

Axel gjorde sig i hemlighet sjelf den förfärliga anklagelsen att ha drifvit Signe i döden.

Plötsligt tyckte han sig på den glittrande vattenytan se ett hufvud dyka upp.

— Der är hon. — Håll dig bara uppe ett par ögonblick till, så räddar jag dig! ropade han.

Med dessa ord kastade han sig ur båten och klöf med kraftfulla armar de kalla vågorna.

— Hvad i Guds namn tar ni er till, herre? utropade den förskräckte besättningskarlen. Tillbaka, tillbaka, håll er kvar i närheten af båten, så att ni inte sjelf råkar ut för en olycka.

Axel ansträngde sig till det yttersta och arbetade sig fram till det ställe, der han trott sig se fruntimmershufvudet.

Men hur besviken kände han sig ej, då han kom fram till stället och fann, att det förmenta hufvudet ej var annat än en på vattnet gungande liten brädstump.

I förskräckelsen öfver denna missräkning sveko honom nästan krafterna.

Han började sjunka och hade endast den energiske besättningskarlens hastiga ingripande att tacka för, att han ej med lifvet måste umgälla sitt högsinta vågstycke.

Med besättningskarlens tillhjälp steg han åter upp i båten och spejade nu med ängsligt forskande blickar å nyo ut öfver strömmen, om han icke ännu möjligen kunde upptäcka något spår af sin så smärtsamt sökta Signe.

Minst en half timmes tid rodde besättningskarlen omkring ute på strömmen, men den olyckliga sjelfmörderskan syntes ingenstädes till.

Tigande fogade sig den förtviflade Axel deri, att besättningskarlen ändtligen rodde tillbaka till stranden.

-- Det är omöjligt att i natt finna den stackars qvinnan, sade den senare, och i intet fall kan man numera rädda hennes lif. Hon tyckts ögonblickligen ha gått till botten. Kanske fick hon slag, och den starka strömmen för henne nog med sig långt härifrån, innan den kastar upp henne i land.

Axel belönade besättningskarlen rikligt för hans möda och bad, att han genast skulle underrätta honom derom, ifall han mot förväntan lyckades finna liket.

Sedan gick han direkt hem, ty det föreföll honom sjelf, som stode en mördares brännmärke tydligt tryckt på hans panna.

Då han kom hem, väntades han redan vid porten af sin far, som varit gränslöst orolig för sin son.

Då den gamle kammarherrn såg, att Axels kläder voro alldeles genomvåta, blef han dödligt förskräckt.

— Axel, min präktige son, snyftade han, hvad . . . hvad har du gjort?

— Ingenting, min far, som jag icke kan svara för inför Gud och mitt samvete, försäkrade Axel. Kom, kom, min far, så skall du få höra, hur olycklig, hur djupt olycklig din son är; ty jag måste nu indirekt anklaga mig som Signes mördare.

Den gamle kammarherrn fattade krampaktigt tag i sin sons darrande hand och drog honom med sig upp till sitt rum.

Der sjönk Axel förkrossad ned på en stol, och med af ångerns tårar och den djupaste själsmärta nästan qväfd röst meddelade han sin far i få ord, hvad som händt.

Kammarherrn gick mycket upprörd af och an i rummet.

— O, Gud, mumlade han, hvem kunde väl ana, att denna oskuldsfulla engel skulle lägga olyckan så hårdt vid sig?

Äfven han anlagade sig i hemlighet som den stackars Signes mördare, som den, hvilken med adjutantens tillhjälp drifvit henne till förtviflan, så att hon ej kunde lefva längre.

Han stannade plötsligt framför Axel, slog sin arm kring hans hals, tryckte hans bleka kalla ansigte mot sitt bröst och grät med honom de bittraste tårar.

Han var nästan besluten att meddela sin son allt, hvad han ansåg som sin egen skuld.

Men å andra sidan var han också öfvertygad om, att han icke på minsta sätt sårat Signe, utan att han i stället uppjudit allt för att trösta henne öfver förlusten af Axel.

Dertill kom, att kammarherrn var fullt och fast öfvertygad

om, att adjutanten talat sanning, och att Signe i sjelfva verket icke var Axels maka.

Men det oaktadt tog han ingalunda sig sjelf i försvar.

Han sökte på intet vis öfverskyla och förgylla det orätta i, att han utan sin sons vetskap uppsökt Signe; men någon be-kännelse derom hade svårt att komma öfver hans läppar.

Det var förbannelsen af hans handling, att han icke vågade tillstå sanningen för sin son af fruktan, att denne då kunde för-akta, afsky och vända sig bort från honom.

Det innerliga deltagande, som fadern visade sin son, var under närvarande omständigheter i sjelfva verket för denne den bästa tröst.

Hade Axel efter den uppskakande scenen nere vid stranden känt sig alldeles öfvergifven och rent af ovärdig att längre lefva, så trodde han sig nu vara skyldig att för sin fars skull tåligt bära lifvets börda.

Medvetandet om att ega ett hjerta, som deltog i hans namnlöst stora smärta, ett hjerta, som förstod honom, och som han ej ville bedröfva, var balsam för hans sårade, af bitter ån-ger marterade hjerta.

Ack, hvad skulle han icke velat gifva, om han icke i går så der hastigt lemnat Signe, om han helt öppet och ärligt sagt henne rena sanningen och på ett mildt och skonsamt sätt bedt henne ännu en tid vänta med uppfyllandet af sin så berättigade önskan.

Men ödet hade annorlunda bestämt.

Axel hade ju i den bästa tänkbara afsigt lemnat Signe.

Han hade hoppats att snart åter kunna träda inför henne med det glada budskapet, att hans far gillade hans giftermål med henne.

Han hade visst icke velat bedröfva sin älskade hustru, då han så der brådstörtadt lemnade henne, utan han hade gått för att göra hvad han ansåg vara sin pligt som make och fader.

Men som vi redan sett, hade han dervid stött på flera ovän-tade hinder.

Slutligen trodde sig den gamle kammarherrn ännu mera kunna lugna och trösta sin son genom att uttala den förmodan, att den der olyckliga sjelfmörderskan kanske varit en helt annan person.

Kammarherrn viste ju icke sjelf, vare det sagdt till hans heder, att adjutanten lockat med sig den stackars Signe till slottet.

I den bästa tänkbara afsigt hade han ju endast samtyckt

till, att Örnsköld skulle åtaga sig omsorgen om Signe och hennes barn.

Den gnista af hopp, som fadern tändt i sonens själ, flammade genast upp till en klar låga af den gladaste tillförsigt.

Axel kastade strax af sig de genomvåta kläderna, tog på sig torra sådana och förklarade, att han ofördröjligen ämnade skynda ut till Signes villa för att på ort och ställe sjelf förskaffa sig visshet.

Fadern blef icke litet förskräckt öfver detta sonens beslut.

— Gör allt, hvad du kan göra för din Signe, Axel! Erbjud henne hela ditt modernearf! Bed henne mottaga detta som en försoning, ja, lofva att städse älska och ära henne; men yppa också för henne den förskräckliga hemligheten, hvarför det blifvit dig omöjligt att hemföra henne som din maka! Glöm inte, min son, att kronprinsen befaller, och att vi måste lyda, om vi åtminstone inför verlden vilja bevara skenet.

— Axel tryckte till svar faderns hand och ilade på det nytända hoppets vingar i väg till sin älskade Signes inbjudande hem, som hittills varit hans sällaste paradys.

Ändtligen anlände han dit.

Han spejade upp mot det fönster, från hvilket hans Signes englaansigte redan på långt afstånd lett emot honom.

Men i dag syntes ej den älskades af gyllene lockars skimmer måleriskt omgifna hufvud till, och ingen svajande näsduk tillvinkade honom en glad och hjertlig välkomsthelsing.

Denna iakttagelse lade sig som isande frost kring Axels hjerta, och intagen af rädda aningar, närmade han sig dörren till sitt förlorade paradys.

Nyckeln rasslade i låset.

Detta ljud föreföll honom som en vecklagan från hans kärleks skyddsengel, hvilken dolt sitt ansigte och sörjande för alltid lemnat detta fridfulla hem.

Han gick vidare, men väntade förgäfvets att få höra någon glad välkomsthelsing.

Hans paradys var öde. Signe, hans goda engel, syntes ingenstädes till. Icke heller den gamla Martha visade sitt alltid vänligt leende ansigte, och vagnen, i hvilken det älskliga lilla barnet drömt bort sina första lefnadsdagar, stod der tom.

Axel vågade knappast gå längre.

Stillheten rundt omkring föreföll honom som grafvens tystnad. Han fruktade för den fasansfulla minut, som skulle förvandla hans farhågor till visshet.

Med återhållen andedrägt lyssnade han för att uppsnappa något ljud. Det föreföll honom, som hade han endast haft en

elak dröm, och som måste hans älskade Signe ändå finnas här.

Hans hjerta ville icke tro hvad förståndet redan betraktade som ett faktum.

Men hvarken suckar eller bittra tårar förmådde återkalla hans förlorade lyckas solsken.

Med svigtande knän gick han vidare.

Han blef nästan förskräckt för det lätta buller, som han vid gåendet sjelf förorsakade.

I förtviflan vred han sina händer.

— Signe, min stackars Signe! utbrast han plötsligt. Jag kan ej lefva utan dig. Jag är ingen dålig människa, nej, vid Gud, ännu har jag icke ens i tankarne varit dig otrogen. Vänd tillbaka, du min lycka, mitt lif! Jag vill säga dig allt; du skall få veta, huru allt förhåller sig, att jag ej är skulden till det förskräckliga missförstånd, för hvilket du fallit offer.

Han skyndade till Signes sängkammare, drifven af den förmodan, att hon möjligen blifvit sjuk af sinnesrörelse och nu vårdades och tröstades af den trogna Martha,

Han öppnade dörren och såg in i rummet. I det samma utstötte han ett rop af sviken förväntan. Icke heller här fans Signe.

Men den omständigheten, att Signes bädd stod fullkomligt orörd, väckte med all makt i hans bröst åter till lif de allra värsta farhågor.

Vid denna upptäckt tyckte han sig å nyo höra den der olyckliga qvinnans ångestskri, som kastat sig ned i Norrströms brusande vågor.

Då såg han ett bref ligga på nattduksbordet invid sängen

— Från henne! utbrast han.

Med ett språng stod han vid bordet.

Hastigt ryckte han till sig brefvet.

Men knappast hade han kastat en blick på adressen, innan han utstötte ett skri.

Brefvet föll ur hans hand.

Dödens blekhet betäckte hans ansigte.

Han raglade baklänges och föll tungt till golfvet.

Den starke mannen låg der afsvimmad.

Det måtte ha varit ett alldeles särskildt förhållande med detta bref, eftersom Axel vid blotta åsynen af det samma blef så förskräckt, att han föll till golfvet, liksom träffad af slag.

Så hade väl minst en timme förgått.

Axel hade ännu icke gifvit något lifstecken ifrån sig.

Icke heller hade någon kommit honom till hjälp.

»Stanna lugnt kvar här! Jag kommer strax tillbaka med karlen, och ni kan då af hans egen mun få höra, att han punktligt och samvetsgrant utfört sitt uppdrag».

Det var strax ett säkert bevis på, att den ädelmodiga Signe icke längre befann sig i villan.

Nu genomlopp en lätt darrning hans kropp, och till hans ansigte återvände lifsfärgen.

Några minuter senare öppnade han ögonen, men hans blick var så uttryckslös, som om han ännu ej haft någon aning om det, som försiggick omkring honom.

Men plötsligt blef det lif i honom, han reste sig upp i sittande ställning och såg sig forskande omkring i rummet.

Då föll hans blick på brevet, som låg bredvid honom på mattan.

Med darrande hand tog han upp det.

— Verkligen alltså! mumlade han. Det är fasansfull verklighet, det var icke endast en obehaglig dröm.

Han steg upp och vacklade fram till en stol, på hvilken han slog sig ned.

Under det han med darrande hand fasthöll brevet, läste han ännu en gång adressen.

Fastän denna efter allt att döma var skriven med en af sinnesrörelse darrande hand, kände dock Axel genast igen sin älskade Signes prydliga, karakteristiska stil.

Brevets utskrift lydde:

»Till herr hofmarskalken grefve Axel Cedersvärd, kallad Karleman.»

Det förskräckliga för Axel var just den omständigheten, att Signe ju med denna adress tydligt visat, att hon nu mycket väl viste, hvem han var, och att händelserna i slottet likaledes voro henne bekanta.

Nu hade också Axel klart för sig, att Signe varit på slottet, fastän adjutanten förnekat det.

Men allt detta skulle ju icke ha varit något skäl för Axel att bli så förskräckt, om icke hans farhågor, att den der själfmörderskan varit identisk med hans älskade Signe, derigenom erhållit ytterligare bekräftelse.

Han var redan på förhand, innan han öppnade brevet, öfvertygad om, att Signe deri för alltid tagit afsked af honom och för honom tillkännagifvit sitt förtviflade beslut att taga sig själf af daga.

Det dröjde en lång stund, innan Axel hemtat sig så pass, att han kunde öppna brevet och taga kännedom om dess innehåll.

Men en ny öfverraskning förestod honom.

Brevet lydde:

»Min dyraste hjertevän!

Då jag ej är din maka, som jag till min förskräckelse fått veta, ser jag mig nödsakad att, för att återgifva dig din fulla frihet, för alltid lemna detta ditt hus och härmed säga dig ett allra sista farväl. Mätte du bli lika lycklig i ditt äktenskap med grefvinnan Adlerklou, som du hittills varit i din trogna Signes kärlek! Jag var närvarande, då man offentligt tillkännagaf din förlofning med den der förnåma damen. Jag tror mig också ha sett, att det föll sig svårt för dig att bryta den trohetsed, som du svurit din Signe. Men den, som älskat så troget och uppriktigt som jag, kan icke döma och ännu mindre fördöma. Himlen gifve mig kraft att bära detta ödets hårda slag! Spana icke efter mig och mitt barn, hvilket nu icke mera har någon far! Din Signe går för att aldrig återvända, för att ej stå hindrande i vägen för din lycka. Under tårar kysser dig i andanom och i hoppet, att himlen nådigt bevarar mig för en handling af förtviflan, för sista . . . ack allra sista gången din

Signe.»

Axel lät handen med brefvet sjunka ned och försökte hejda sina strida tårar.

Men plötsligt förklarades hans ansigte af hoppets soliga skimmer.

Han genomögnade ännu en gång brefvets innehåll och utbrast derpå:

— Barmhertige Gud, befria mig från detta rysliga tvifvel, som är vida förfärligare än en förskräcklig visshet! Ja, ja, fortför han hastigt, dessa min Signes förlåtande ord klinga icke alls så, som hade de nedskrifvits af en så djupt olycklig qvinna, som i sin förtviflan icke vetat sig någon annan utväg än att i döden söka ett slut på alla sina hjertequal. Om jag rätt förstår meningen med dessa ord, så är det min Signes afsigt att för alltid afstå från mig, dock endast för att i högsint försakelse af kärlek till mig helt och hållet taga kärlekens kors på sina egna skuldror. Eller skulle förtviflan först efteråt, sedan hon redan skrifvit detta bref, ha gripit henne med så öfvervåldigande kraft, att hon ändå satte en gräns för sitt lif? O, min Gud, du som allvetande tronar ofvan stjernorna, gif mig svar på den fråga, som för mig blifvit en lifsfråga, om den der olyckliga själfmörderskan, som sökte döden i vågorna, ändå var min utsägligt älskade, olyckliga Signe, mitt lifs goda engel!

Grefve Axel var så försjunken i djupa, sorgsna tankar,

att han ej märkt, hurusom dörrförhängena till sängkammaren nyss makats en smula åt sidan.

Han såg icke heller, att han fortfarande uppmärksamt betraktades af ett tindrande ögonpar.

Befann sig Signe verkligen här i hans omedelbara närhet? Hade hon bara i hemlighet velat ge akt på Axel, då han fann och läste brevet, för att då kunna läsa i djupet af hans hjerta såsom i en uppslagen bok?

Säkerligen förorsakade lyssnerskan nu af oförsigtighet något buller, ty Axel for plötsligt upp från stolen, ilade mot dörren och ropade högt med af glädje vibrerande stämma:

— Signe, min Signe, hör — o, hör hvad jag har att säga dig! Fly inte! Nej, du min lycka, mitt lif, fly inte för din Axel, som älskar dig mera än sitt eget lif!

ÅTTONDE KAPITLET.

En olöst gåta.

Grefvinnan Adlerklou hade, som vi redan hört, i den mest förnöjda sinnesstämning återvänt hem och hade sofvit godt till långt frampå dagen.

Det var första gången på några veckor, som hon haft att glädja sig åt en så lugn och ostörd hvila.

Hon pinades icke längre af den hemliga, gnagande sorg, som redan afpressat henne så många tårar.

Nu satt hon vid frukostbordet och såg i sin morgondrägt och med sitt lycksaligt leende anlete verkligen förtjusande söt, ja, förförisk ut.

Då knackade det.

Kammarjungfrun steg in med en praktfull blombukett i handen.

— Åh sjutton, Hilma, utbrast grefvinnan gladt, hvem skickar mig den? Har min fästmans betjent varit här?

Kammarjungfrun blinkade med ögonen och smålog temligen förtroligt.

— Nej då, nådig fröken, svarade hon halfhögt. Den nye herr hofmarskalken har i dag säkerligen helt andra saker i hufvudet än att bereda er en så glad öfverraskning.

— Alltså från kronprinsen? frågade grefvinnan.

Ja visst, nådig fröken. Men se först efter, hvad som fins inuti buketten! Kammartjenaren, som kom hit med den, sade, att ni äfven borde betrakta den vackra buketten invändigt.

— Det är bra, Hilma. Du kan gå; men se här, gif honom denna slant!

— Så mycke' drickspengar, nådig fröken?

— Hvarför inte? Är jag inte rik? Har jag inte en ung, vacker fästman? Men gå nu! Du vet, att jag inte tycker om allt för stor nyfikenhet.

Kammarjungfrun aflägsnade sig.

Hastigt tog grefvinnan fram ur buketten ett litet paket, förvissade sig om, att sigillen voro orörda och öppnade det.

Det praktfulla, blixtrande juvelsmycke, som paketet innehöll, väckte visserligen grefvinnans beundran och bifall, men innan hon närmare betraktade det samma, bröt hon den medföljande parfymerade biljetten.

Så snart hon genomögnat innehållet, blef hon betydligt blekare, och några mindre passande uttryck undsluppo hennes läppar.

Derpå hopvek hon papperet och stoppade det i fickan samt tryckte på knappen till en silfverklocka, som stod på bordet.

Ljudet från klockan hade knappast förklingat, innan Hilma steg in i rummet.

Flickan, som stod på temligen förtrolig fot med sin matmoder, tycktes tro, att denna endast kallat henne för att visa henne det praktfulla juvelsmycket, som låg på bordet.

Hon närmade sig hastigt, klappade händerna och utbrast:

Åh, så förtjusande vackert! Det anade mig verkligen att nådig fröken skulle få en mycket stilig present.

Men grefvinnan gjorde ett hastigt slut på kammarjungfruns förtjusning genom att i temligen barsk ton befälla henne tåga.

Samtidigt tog hon det dyrbara juvelsmycket och kastade det likgiltigt åt sidan.

— Hvad befaller nådig fröken? frågade Hilma tveksamt, under det hon forskande och ängsligt mönstrade grefvinnans liksom af vrede blossande ansigte.

— Har du möjligen hört talas om, Hilma, fortfor grefvinnan, upprörd, att ett fruntimmer i natt kastat sig i Norrström?

— Nej, nådig fröken, det har jag inte alls hört någonting om, svarade kammarjungfrun. Hvem skall då den lefnadströtta människan ha varit?

— Viste jag det sjelf, så behöfde jag väl inte fråga dig, om du möjligen hört något derom, tillrättavisade grefvinnan den frågvisa kammarjungfrun. Men gå och tillsäg förvaltaren komma hit! Jag har att tala med honom i affärer.

Hilma aflägsnade sig.

— Oerhördt! gnisslade grefvinnan, då hon åter blef ensam. Om det varit den der Signe, som gått och dränkt sig, så måste jag ju, ifall grefve Axel närmare undersökte saken, befara, att alla mina förhoppningar åter ginge i qvaf. Adjutanten, baron Örnsköld . . . Men nej, nej, han kan omöjligen ha tagit sin uppgift så lätt och handlat så obetänksamt, att denna Signe kommit i tillfälle att indirekt spela mig detta gemena spratt.

Hon steg upp och mätte rummet med snabba steg.

Allt som oftast såg hon så otåligt mot dörren, som om hon med knapp nöd förmått invänta förvaltarens ankomst. Dervid mumlade hon:

— Helst skulle jag genast sjelf vilja gå till baronen och taga honom i förhör, men det går inte an, ty det skulle strida mot all etikett, om jag besökte honom i hans ungarlarsvåning. Nej, nej, han skall komma till mig, ty här kan jag mera obemärkt tala med honom. Men grefve Cedersvärd får ej veta någonting derom, ty vi måste undvika allt, som kunde ge honom anledning att fatta misstankar.

Då hördes bullret af snabba steg, som derute närmade sig. Strax derpå knackade det på dörren.

— Stig in! ropade grefvinnan.

Dörren öppnades, och en liten, till åren kommen man steg öfver tröskeln.

Det var förvaltare Karlén.

— Kom fort hit, min käre förvaltare, jag har att tala med er i en högst trängande och vigtig angelägenhet.

Förvaltaren bugade sig djupt och vördnadsfullt för grefvinnan.

— Jag står med nöje till er tjenst, nådig fröken, svarade han med sin tunna röst och makade, såsom han alltid brukade

göra, då han talade med någon, glasögonen med de stora runda glasen tillrätta på sin starkt utvecklade näsa.

Man kunde icke se annat, än att han var en pålitlig, genomhederlig gammal trojnenare.

Endast hans ögon stodo i temligen skarp kontrast till hans i öfrigt förtroendeväckande utseende.

Hans blick var nemligen lurande, skarp och listig.

Men grefvinnan var redan så van vid förvaltaren, att hon icke alls märkte det fränstötande i hans blick.

Hon kände hans karakter tillräckligt för att veta, att hon i hvarje hänseende kunde förlita sig på honom.

Han var grefvinnan jemgod i slughet, men han satte en ära i att efter bästa förmåga uppfylla alla hennes önsknigar och nycker utan att vid denna sträfvan fästa sig vid, om hans handlingssätt gent emot andra också alltid var rätt och ärligt.

Grefvinnan betraktade honom som sin högra hand, och han viste icke endast, att han för henne var outhärlig, utan han var äfven städse med all ifver betänkt på att med hvarje dag göra sig allt outhärligare.

Vi tro oss med denna korta skildring tills vidare redan ha karakteriserat förvaltaren nog för att veta hvad vi ha att vänta af denne »hedersman».

Grefvinnan bad Karlén sätta sig.

Sjelf tog hon plats i en länstol vid frukostbordet midt emot honom.

Hastigt drog hon upp ur fickan kronprinsens bref, upplev det och yttrade halfhögt;

— Hör på, min käre Karlén, hvad min vän och gynnare kronprinsen här skrivit, och säg mig sedan, om ni redan hört något om den sak, hvarom här är fråga!

»Min ljufva älskling!» lydde brefvets början.

Detta förtroliga och om ett mycket intimt förhållande vittnande tilltal förbigick grefvinnan naturligtvis med tystnad.

»Det har nyss kommit till mina öron, att ett ungt fruntimmer i natt kastat sig i Norrström och drunknat, och ligger derför den förmodan nära till hands, att sjelfmörderskan varit den der Signe Karleman, i all synnerhet som grefve Axel Cedersvärd med fara för eget lif sökt rädda den lefnadströtta. Jag ber er i ert eget intresse och för att undvika allt onödigt uppseende genast tala med baron Örnsköld och gifva honom i uppdrag att göra allt, som måste ske, för att den pinsamma saken ej må komma till allmänhetens kännedom».

Hvad kronprinsen ytterligare skref var icke afsedt för oinvidga.

Förvaltaren smålog listigt.

— Vet ni något om denna tilldragelse, min käre Karlén? frågade grefvinnan hastigt, sedan hon slutat läsa.

— Ja visst, nådig fröken, svarade förvaltaren. Jag uppehöll mig, såsom ni befalt, i närheten af herr grefvens bostad för att ge akt på honom vid hemkomsten, och om möjligt äfven efteråt. Ni önskade ju veta, om inte den unge grefven möjligen redan under natten begåfve sig ut till sin villa.

— Mycke' riktigt! Och hvad såg och hörde ni der?

— Jag var redan glad, att greve Axel kom hem temligen lugn och likgiltig, fortfor förvaltaren. Icke heller kunde jag märka någonting annat ovanligt. Men då fick jag plötsligt se den unge grefven komma fram till det öppna fönstret. Jag trodde mig redan kunna uppsnappa någonting af vigt, då jag helt oväntadt såg ett fruntimmer smyga förbi mig. Jag hade gömt mig i en vrå af trädgården.

— Hvad var det för ett fruntimmer, som ni såg? inföll hastigt grefvinnan. Var det den der Signe?

— Ja, ser nådig fröken, det är just det, som förargar mig, att jag i skumrasket omöjligeu kunde urskilja qvinnans drag.

— Men ni såg väl åtminstone, om hon var ung eller gammal?

— Enligt min åsigt var det en äldre menniska.

— Var det verkligen det, min käre Karlén?

— Inte kan jag svära derpå, nådig fröken, men att döma af dräkten var det en äldre person. Visserligen voro hennes gång och rörelser så ytterst graciösa och smidiga, att jag genast kom att tänka på, att hon möjligen genom någon skickligt anlagd förklädnad endast sökt göra sig oigenkänlig.

Grefvinnan gnisslade med tänderna.

— Fräckhet utan like! utbrast hon. Alltså var det ändå Signe. Men nej, nej, om Örnsköld handlat samvetsgrant, kan det inte gerna vara möjligt. Men berätta vidare, Karlén! Förtigt ingenting för mig; ty äfven en skenbart obetydlig omständighet kunde för oss blifva af största vigt.

Förvaltaren nickade instämmande och satte glasögonen till rätta på sin väldiga näsa.

Hans ansigte antog ett allvarligt, mycket lofvande uttryck, då han med halfhög röst fortfor:

— Mitt antagande, att den der qvinnan endast var förklädd, förbyttes genast nästan till visshet.

— Hur så, min käre Karlén? Berätta vidare!

— Qvinnan gick flera gånger fram och tillbaka under fönstren till greve Axels sängkammare. Då grefven en gång för

några ögonblick lemnade fönstret, hörde jag henne likt en förälskad ungmö sucka: »Här — här bor mitt ideal. O, om jag ändå finge hvila vid ditt bröst, du stygge — stygge och likväl så innerligt älskade man!»

— Säger ni, att den unga qvinnan, ty en sådan måste det naturligtvis ha varit, rigtat sina kärlekssuckar direkt till min fästman, grefve Axel?

— Ja visst, nådig fröken, hon kikade ju så envist upp mot fönstret, vid hvilket hon sett den unge grefven.

— Hon försökte väl ådraga sig hans uppmärksamhet? Ropade hon hans namn?

— Det gjorde hon visserligen inte, men hon tänkte kanske att grefven skulle höra hennes suckar.

— Nå, hörde Axel den oblyga varelsens jeremiad?

— Ja, han visade sig strax åter vid fönstret, sedan qvinnan i fråga ännu en gång suckat riktigt högt och tydligt.

— Nå, såg han henne då?

— Ja visst, han såg, huru hon hastigt tog till flykten. Han tycktes sjelf tro, att det var Signe, ty han ropade hennes namn. Men det märkvärdigaste af allt var, att hon icke lyssnade till hans ord utan genast ilade bakvägen ut ur trädgården, så snart hon såg sig upptäckt.

— Och Axel? Hvad gjorde han?

— Jag hörde honom tala med sin far.

— Hvad talade han med honom?

— Jag kunde inte urskilja orden och fann för resten rådligast att genast lemna mitt gömställe och försvinna. Grefven kom också, som jag mycket riktigt förmodat, ned och genomletade trädgården. Om jag inte misstar mig, skyndade han sedan också efter qvinnan, men om det var samma person, som varit inne i trädgården kan jag icke bestämdt säga.

— Men hvarför då inte, min käre Karlén? Ni befann er väl i närheten?

— Visserligen, nådig fröken; men när jag smugit mig ut ur trädgården och såg mig omkring efter den der qvinnan, syntes denna icke mera till. Då hörde jag med ens brådslande steg och såg en qvinsperson, som inte alls var lik den andra, vika af om hörnet och springande styra kosan ned mot strömmen. Det var denna andra qvinna, som grefven skyndade efter.

— Det der blir ju allt mera inveckladt, gnisslade grefvinnan. Nu vet man ju inte alls längre hvad man ska' tänka och tro. Om icke adjutanten samvetsgrant utfört det uppdrag, han erhållit, så kunde den person, som var i trädgården, mycket väl

ha varit Signe, men lika väl kunde den andra qvinnan, som ni sedan tror er ha sett, vara identisk med henne. Men, min käre Karlén, om ni närmare tänker efter, så voro kanske ändå de båda fruntimren, som ni sett, en och samma person?

— Med bästa vilja kan jag omöjligéu med någon bestämdhet yttra mig i den saken, ty eftersom jag insåg nödvändigheten af att ej släppa grefven ur sigte, så sprang jag efter honom.

Härtill anknöt han berättelsen om den olyckliga qvinnans självmord, som vi redan känna till.

Förvaltaren hade hela tiden hållit sig på betydligt afstånd, emedan han försigtigtvis ej velat visa sig för grefven, men sedan denne efter det misslyckade räddningsförsöket åter begifvit sig hem, hade han gått till besättningskarlen och utfrågat honom.

Sedan hade han på morgonen stått på lur, tills han fått fatt i den gamle kammarherrns betjent, af hvilken han då fått veta den öfvertaskande nyheten, att grefve Axel framemot morgonen, vid pass en timme efter sin hemkomst från det misslyckade räddningsförsöket, åter begifvit sig ut, och det till sin villa vid Mälaren.

Allt, hvad grefvinnan fick veta af sin förvaltare, var egndat att än ytterligare stegra hennes oro.

— Jag måste förskaffa mig full visshet, sade hon. Adjutanten skulle senast tio vara tillbaka med besked om förloppet af enleveringen. Jag måste ovilkorligen sjelf muntligen tala med baronen. Gå till hans bostad och lemna der, ifall han icke skulle vara hemkommen, ett bref från mig, som jag genast skall skrifva! Jag kläder mig sedan och går ut att promenera i Humlegården. Dit skall adjutanten komma, så att jag får rådgöra med honom.

Grefvinnan gick till skrifbordet, skref raskt några rader på ett papper, lade in det i ett kuvert och förseglade detta.

Detta bref lemnade hon till förvaltaren.

— Skulle ni sjelf få tala med adjutanten, så säg honom, ifall jag icke skulle vara först på platsen, att han bör vänta mig i närheten af Florakullen! Men skynda er, ty jag förgås nästan af oro och otålighet innan jag erhåller full visshet.

Förvaltaren aflägsnade sig skyndsamt för att utföra det erhållna uppdraget.

Grefvinnan klädde sig för att gå ut och tillsade sin kammarjungfru göra henne sällskap.

Det hade varit stridande mot etiketten, om grefvinnan ensam hade företagit den föregifna promenaden.

Strax derpå gick den så förföriskt sköna grefvinnan, beki-
kad och beundrad af alla qvinnor och i hemlighet tillbedd af
alla ungar, stolt som en drottning bort till Humlegården.

Af alla dem, som beundrande mönstrade hennes skönhet
och dyrbara toalett, anade väl ingen, att den unga, vackra
millionärskan nu tyngdes af en sorg, som kanske ingen annan
dödlig.

Hon var ett lefvande bevis på, att skönhet, rikedom och
hög samhällsställning ingalunda äro en borgen för sann lycka,
utan att ett rent samvete och en obefläckad heder äro en men-
niskas största rikedom.

Ja, hon var rik på penningar, men fattig — fattigare än en
tiggares dotter på den heder, som endast obefläckad dygd för-
länar.

Man helsade vördnadsfullt på henne, man bugade sig djupt
och lyfte på hatten för henne; men denna vördnadsbetygelse
gälde endast den inflytelserika och med lyckogods välsignade
förnäma verldsdamen, men icke hennes tvifvelaktiga rykte.

Bakom henne hviskade man förstulet ord, som obarmher-
tigt bröto stafven öfver hennes heder:

— Det der är kronprinsens mätress.

NIONDE KAPITLET.

Spårlöst försvunnen.

Förvaltaren hade skyndat till adjutanten och i få ord under-
rättat honom om sakernas ställning samt bedt honom ofördröj-
ligen infinna sig på den af grefvinnan bestämda mötesplatsen.

Adjutanten var alldeles utom sig.

Han hade trots Signe Karleman vara i så säkert förvar,
och nu erhöll han plötsligt den jobsposten, att hon enligt all
sannolikhet redan var död, att hon beröfvat sig sjelf lifvet.

Baronen begaf sig genast i väg för att träffa grefvinnan och rådgöra med henne.

Hon väntade baronen redan.

Då hon såg honom komma, tillsade hon sin kammarjungfru stanna qvar och skyndade sjelf adjutanten till mötes.

Redan på dennes ängsliga, förstörda ansigtsuttryck märkte hon, att han ej var i stånd att afgifva någon lugnande förklaring.

Genast sköt vredens rodnad upp i hennes ansigte, och med de små händerna krampaktigt hopknutna tog hon till ordet:

— Baron, hvad vill det här säga? Är ni en man, eller är ni ett enfaldigt barn, eftersom ni med sådan gränslös oförsigtighet utfört ert viktiga uppdrag?

— Men jag ber er, nådig fröken, stammade baronen, antag inte genast det allra värsta! Det är ju ännu ingalunda bevisadt, att den der personen verkligen varit Signe Karleman.

Grefvinnan blef pionröd af vrede.

— Ännu inte bevisadt? upprepade hon. Tarvas det då ytterligare bevis? Då ni sjelf ännu befinner er i en så himmelskriande ovisshet, så har ni naturligtvis spelat oss detta spratt, för hvilket kronprinsen kommer att visa sig tacksam mot er på ett sätt, som ni säkerligen icke väntat er.

Adjutanten hade svårt att bibehålla sitt lugn.

— Nådig fröken, sade han, talar ni med er betjent eller med er vän, som för er skull redan gjort mycket mera, än han står till svars med inför sin hederlige vän? Jag får helt och hållet i ert eget intresse på det allvarligaste bedja er att icke öfverhoppa mig med förebråelser, åtminstone icke i otid.

— Så-å. Och när skulle jag kunna få tillåta mig att ge er en välförtjent uppsträckning för ert, minst sagdt, barnsliga handlingssätt? frågade grefvinnan ironiskt.

— Icke förr, var adjutantens kalla svar, än kusken, som skjutsat Signe och hennes båda följeslagare, kommit tillbaka.

— Och när kan man vänta honom?

— Hvilket ögonblick som helst. Om ni ej har någonting deremot, så ta vi oss en promenad utåt landsvägen, som går genom skogen. Kusken måste komma den vägen bortifrån Kräfteriket, och kanske vi då träffa honom, innan han uppnår staden.

Grefvinnan samtyckte till detta förslag.

Hon gick vid adjutantens sida och befallde kammarjungfrun följa efter på behörigt afstånd.

— Berätta nu från allra första början om den af er iscensatta enleveringen! uppmanade grefvinnan sin följeslagare.

— Skall ske! svarade denne. Som ni vet, föll Signe i djup

vanmakt, då hon fått veta sin mans verkliga namn och stånd och hört hans förlofnings med er af kronprinsen tillkännagifvas. Jag måste tillkalla en läkare för att åter få lif i den medvetlösa. Sedan intalade jag henne efter bästa förmåga tröst och erbjöd henne min hjälp och mitt bistånd. Jag visade henne Axels skrifvelse, hvori han gjort sin syndabekännelse och bedt mig så skonsamt som möjligt meddela Signe, det han omöjligen kunde uppfylla hennes önskningar med afseende på deras förhållande till hvarandra. Signe såg ej, att Axels stil endast var efterhärmat, efter förlofningsfesten trodde hon obetingadt mina ord, att Axel vore en bedragare, hvilken endast betraktat henne som en leksak. Jag erbjöd mig att som en sann vän bistå henne med råd och dåd, hvilket erbjudande hon med glädje och tacksamhet antog, alldenstund hon var fast besluten att icke stanna en timme längre i villan Morgonrodnaden. Hon var i allt så förståndig och foglig, som jag gerna kunde önska mig, och efter en half timmes uppehåll i villan for hon med Martha och barnet i min vagn åter bort för att begifva sig till mitt landt-gods, der jag erjudit henne ett hem. Jag gaf kusken i uppdrag att under färden noga bevaka den enleverade och red sjelf en genväg för att komma före till mitt gods och der hinna instruera inspektorn och hans fru. Sedan jag strängeligen tillsagt dem att hålla de båda kvinnorna fångna och på inga vilkor låta dem rymma, återvände jag skyndsamt till staden.

Adjutantens förklaring hade i någon mån lugnat grefvinnan.

— Men om nu Signe med sin foglighet endast velat öfverlista er? inföll grefvinnan efter något funderande.

— Detta antagande är så godt som aldeles uteslutet, förklarade baronen. Signe står der aldeles blottställd och är åtminstone tills vidare helt och hållet hänvisad till min hjälp. Hvarför skulle hon också så godvilligt ha följt mig tillbaka till villan Morgonrodnaden och sedan utan vidare anträdt färden till mitt gods, om hon hyst några baktankar? Hade hon tänkt på att fly, så skulle hon redan på slottet eller under färden ut till villan kommit i tillfälle dertill.

Under det de båda intrigmakarne så talade och sökte öfvertyga sig sjelfva om, att Signe hvarken fattat misstroende eller tänkt på flykt och sjelfmord, hade de hunnit ut på den genom skogen ledande landsvägen.

Då de gått ett stycke, fingo de syn på en med tvänne hästar förspänd täckvagn, som stod utanför ett invid vägen lig-gande värdshus.

— Det är ju min vagn, utbrast adjutanten.

— Verkligen? Misstar ni er inte? frågade grefvinnan.

— Nej, nej; jag känner så väl igen både hästar och vagn. Kusken är förmodligen inne på värdshuset. Jag hade visserligen strängeligen förbjudit honom att taga in under vägen, men man kan egentligen inte förtänka honom, att han ändå gjort det, alldenstund han varit i oafbruten tjenstgöring ändå sedan i går qväll och hästarne ju också kunna behöfva pusta ut, medan de få sig litet foder och vatten.

— Fort, fort! ifrade grefvinnan. Låt oss skynda dit!

— Jag skall gå ensam fram till värdshuset, invände adjutanten, ty man skulle kunna fatta misstankar, ifall ni der visade er i mitt sällskap. Stanna lugnt kvar här! Jag kommer strax tillbaka med kusken, och ni kan då af hans egen mun få höra, att han punktligt och samvetsgrant utfört sitt uppdrag.

Grefvinnan gillade detta förslag.

Adjutanten gickt raskt vidare.

Men innan han uppnådde värdshuset, såg han kusken komma ut och med stor svårighet klättra upp på kuskbocken.

Så snart han der fått fatt i tömmarne och piskan, började han under skrik och svordomar piska på hästarne, och innan adjutanten viste ordet af, var kusken redan förbi honom.

Den öfverlastade kusken tycktes icke alls ha sett baronen, och på dennes tillrop aktade han ej, ty han förde ett högljudt samtal med sig sjelf och manade oupphörligt på hästarne med piskan.

— Jag rår inte för, att det gått så tokigt, skrek han.

Adjutanten sökte springande upphinna vagnen.

Grefvinnan, som redan insett baronens fruktlösa bemödanden att genom tillrop hejda kusken i hans vilda framfart, vinkade redan på långt håll med parasollet åt den druckne körsvennen.

Derunder ropade hon med hög röst:

— Stanna! Håll in hästarne! Stanna, människa!

Kusken tycktes icke heller känna igen grefvinnan.

Man kunde icke annat än förvåna sig öfver, att han förmodade hålla sig kvar på kuskbocken, då han var så redlöst full.

Då han såg grefvinnan vinka med parasollet och hörde henne ropa, skrek han af alla krafter:

— Ur vägen, modedocka, annars får du dig en törn, så att du trillar öfver ända och vänder benen i vädret! I dag må det gå, hur det vill!

Han drog åt sig tyglarne och tvang derigenom hästarne att rusa rakt på grefvinnan, som fort sprang åt sidan.

Då skrek adjutanten:

— Grefvinna, rädda er! Karlen far ju fram som en besatt. Men i detta ögonblick inträffade hvad adjutanten befarat och förutsett.

Hästarne tvingades af den dumdristige kusken så nära diket, att vagnen stjelpte.

Grefvinnan, som i sista ögonblicket sökte rädda sig genom att hoppa öfver diket, upphans af vagnen och kastades under den samma.

Men kusken, som slungades från sin upphöjda plats ned på en sumpig mark, skrek, då vagnen stjelpte.

— Det var rätt åt dig, din dumma gås. Hvarför gick du inte ur vägen?

Några ögonblick blef han liggande der på magen med armar och ben vidt utsträckta och fortfor att ösa ur sig en massa glåpord.

Adjutanten, som genast var till hands, trodde fullt och fast, att grefvinnan blifvit krossad af vagnen.

Öfvervåldigad af vrede, rusade han bort till kusken, tog piskan, som låg bredvid denne, och började med skaftet obarmhertigt bearbeta den druckne.

Denne vrålade och försökte resa sig upp, men utan hjälp var det honom omöjligt.

När adjutanten på detta barbariska sätt gifvit sin vrede luft och just stod i begrepp att se sig om efter den förolyckade grefvinnan, blefvo hästarne skrämde af kuskens skrik och släpade vagnen ett stycke efter sig i diket.

Genom häftiga ryckningar voro de snart fria från sjelfva vagnen och satte nu af i vildaste fart med endast tistelstängen och draglinorna.

Adjutanten brydde sig naturligtvis inte om hästarne, kusken eller den så illa ramponerade vagnen utan sprang ned i diket, der grefvinnan låg utsträckt, till utseendet liflös.

Han ropade henne vid namn och lyfte upp henne.

Hon höll ögonen tillslutna och gaf intet lifstecken ifrån sig.

Adjutanten reste henne upp i halft sittande ställning för att först af allt förvissa sig om, huruvida hon erhållit några allvarsamma skador eller ej.

Till sin stora öfverraskning kunde han ej upptäcka någon ting i den vägen mer än ett obetydligt skrubbsår å ena handen.

Tydligen hade hon icke heller brutit något ben.

Men om några inre ädlare delar blifvit skadade, var för honom omöjligt att afgöra.

Han viste, att grefvinnan alltid brukade bära en lukt-

vattenflaska på sig, och han letade nu reda på den i hennes klädningsficka.

Nu försökte han med luktvattnet återkalla den sanslösa till medvetande.

Ännu hade dessa hans bemödanden icke krönts med något resultat, då han märkte, att kusken lyckats resa sig upp på benen och nu kom raglande fram till honom med piskan i handen.

— Vänta, din kanalje; det ska' du ha igen med ränta, skrek den druckne och svängde piskan i luften. Jag frågar inte efter, om jag också slår ihjel dig. Nu blir jag i alla fall körd ur tjensten.

Adjutanten, som märkte, att den druckne karlen ej var att skämta med, sprang upp ur diket och försökte freda sitt skinn genom att göra ett sidosprång och söka frånrycka kusken piskan.

Men den senare tycktes trots sitt rusiga tillstånd ha gissat adjutantens afsigt, ty han gjorde en hastig vändning och nöp med pisksnärten till sin motståndare, så att denne med en grimas och en ed skyndade utom räckhåll.

— Hurra! tjöt kusken förtjust. Ser du det, der fick du dig ett ordentligt nyp, och mer ska' du få. Här är intet knussel, ska' du se, så snart det är fråga om stryk.

Adjutanten råkade snafva och falla omkull, och den otillräknelige kusken skulle tvifvelsutan ha gått mycket illa åt honom, om han icke sjelf åter förlorat balansen och ramlat omkull.

Adjutanten var fort på benen igen och satte sig nu först af allt i besittning af piskan, som redan förorsakat honom så mycken förargelse och smärta.

— Du är arresterad, Robert, skrek han med vredgad röst åt kusken. Det här ska' du minsann få sota för.

Då tycktes den senare i en hast nyktra till.

Öfver hans högröda ansigte gled ett enfaldigt leende, under det han stammade:

— Hvad tusan nu då, är herr baron också här? Ja, men det kan man då kalla otur. Men hvad hin ska' det här betydya? Sannerligen tror jag inte, att jag stjelpt med vagnen.

— Ja visst har du det gjort, din olycksmenniska. Märker du det nu som först?

— Det föreföll mig nog, som om vagnen stannat och inte allt varit i ordning, men . . .

— Men hvad du nu i fyllan och villan styrt till med, det kommer nog att stå dig dyrt. Hade då fan farit i kroppen

på dig, eftersom du kunde ge dig till att köra öfver grefvinnan?

— Hvem har jag kört öfver? frågade kusken och nyktrade hastigt till.

Baronen, som bara var glad, att Robert nu blifvit ofarlig, brydde sig icke vidare om honom utan skyndade till grefvinnan, med hvilken kammarjungfrun nu sysselsatte sig.

Den senare hade på något afstånd bevittnat skräckscenen och hade dervid blifvit liksom förlamad af skrämsel, så att hon icke genast kunde skynda till hjälp.

Först sedan hon hemtat sig något, hade hon ilat till undsättning.

Gerna skulle adjutanten genast velat fråga kusken, om denne punktligt utfört det honom gifna uppdraget att föra Signe i fångenskap till baronens gods; men för det första ville han icke i kammarjungfruns närvaro vidröra denna hemlighet, och för det andra hoppades han, att kuskens rus fullständigt skulle dunsta bort; medan han, baronen, egnade grefvinnau nödig vård.

Nu slog den senare åter upp ögonen.

— Ni lefver, grefvinna!

— O, nådig fröken, det kunde ha blifvit er död!

Så utropade samtidigt adjutanten och kammarjungfrun.

Grefvinnan reste sig med deras tillhjälp klagande upp.

— Hvar är denne skurk, denna förfärliga människa, som körde öfver mig? frågade hon argt.

— Bry er nu inte om honom, grefvinna! bad adjutanten. Jag har redan gifvit honom tillbörlig näpst för hans vilda framfart. Säg oss i stället, om ni känner svåra smärtor, som tyda på inre skador! Någon yttre skada har ni lyckligtvis icke tagit.

Grefvinnan förvissade sig om, att hon i sjelfva verket sluppit undan med blotta förskräckelsen.

Endast i hufvudet hade hon erhållit en temligen smärtsam stöt, som slungat henne ned i diket.

Men det hade tillika varit hennes lycka och räddning.

Den fallande vagnen hade bredd sig öfver henne likt ett skyddstak utan att skada henne, der hon låg på botten af det smala diket.

Det var alltså hufvudsakligen förskräckelsen, som beröfvat henne sansen.

Kusken hade, såsom adjutanten hoppats, blifvit fullkomligt nykter, så snart han kommit till insigt om, hvilken olycka han varit vållande till.

— Nu stod han der darrande som en fattig syndare och bedyrade att han icke alls sett eller känt igen grefvinnan.

— Men hvarför hade du supit dig full, Robert? sporde adjutanten.

— Det kan jag endast säga er och nådig grefvinnan, svarade kusken med en betydelsefull sidoblick på kammarjungfrun.

— Se efter, Hilma, om jag möjligen tappat något, och in-vänta här mina vidare befallningar! befalde grefvinnan.

Med dessa ord gick hon bort öfver ängen och gaf adjutanten och kusken en vink att följa med.

— Säg nu fort, tilltalade hon kusken, om ni punktligt och samvetsgrant fört den unga damen och hennes följeslagare till herr baronens landt gods! Om så är fallet, skall jag förlåta er den grofva förseelse, hvartill ni i fyllan och villan gjort er skyldig.

Kusken visade en jemmerligt förlägen uppsyn.

— Ja, det är just därför, nådigaste grefvinna, som jag af ren förtviflan supit mig full, medgaf han i ömklig ton.

— Robert, hvad vill du dermed säga? sporde adjutanten i ängslig hast.

— Jag har flera timmar sökt efter den försvunna, herr baron, men . . .

— Olycksalige!

— Efter den försvunna, säger du?

Så ropade grefvinnan och adjutanten nästan samtidigt.

— Ja, ja, det är tyvärr så, fortfor kusken. När, hvar och huru de båda fruntimren med barnet och sakerna lyckats smyga sig ur vagnen, skulle jag inte kunna säga, om det också gälde lifvet.

— Förskräckligt! O, Gud, min aning! skrek grefvinnan. — Baron, dertill är äfven ni skulden.

— Jag?

— Ja, just ni. Hvarför valde ni en fyllbult till kusk, och hvarför eskorterade ni inte sjelf vagnen?

— Säg, menniska, hur förhåller sig saken? röt adjutanten. Du har sofvit, icke sant, och då ha fruntimren passat på och flytt?

— Nej, nej, herr baron. Att jag inte sofvit, det kan jag med en helig ed bedyra.

— Men om du inte sofvit utan varit vaken och uppmärksam, så måste du ju ha sett, när fruntimren lemnade vagnen.

— Ja, det är mig sjelf en fullkomlig gåta. Borta äro de, det är ett faktum, men hvart de tagit vägen, det vete den käre Guden!

Grefvinnan sprang omkring som en furie och öfveröste der-
vid kusken med en skur af hotelser och skymford.

— Hvar upptäckte du, att fruntimren flytt, Robert? frågade
adjutanten.

— Först då jag framme vid herrgården steg af för att
öppna vagnsdörren. Ni kan fråga inspektorn, herr baron, och
han skall intyga, att jag anlände en half timme före den bestämda
tiden, att jag hvarken var yrvaken eller full, och att jag blef
dödligt förskräckt, då jag öppnade dörren och fann vagnen tom.

Grefvinnan rasade formligen af ångest och vrede.

— Baron, baron, skrek hon gång på gång, om Signe inte
är död, om hon ej dränkt sig, då kan ni vara säker på, att hon
endast flytt för att i hemlighet uppsöka Axel, förråda allt och
derigenom omintetgöra vår plan. Nu är tydligen allt förloradt.
Axel kommer att ställa till en skandal genom att slå upp för-
lofningen med mig. Denne skurk till kusk borde hängas. Men
vänta, du pligtförgättna fyllkaja, du ska' nog få dig några må-
nader för besväret.

Då rätade kusken trotsigt upp sig till sin fulla längd.

— Nådig fröken, svarade han, jag skall veta att förbereda
mig derpå. Det är bra, att jag på förhand vet, huru ni tänker
belöna mig för min uppoffrande pligttrohet och för all den ån-
gest, som jag för er skull utstått. Jag skall då ofördröjligen
uppsöka unge grefve Cedersvärd och för honom omtala, hur
man burit sig åt mot hans första brud, hans vackra Signe.

— För Guds skull, Robert, gör inte det! utropade ad-
jutanten. Jag lofvar, att ej ett hår skall krökas på ditt hufvud,
men naturligtvis på det vilkor, att du håller munnen och icke
till råga på den här olyckan äfven spelar förrädare. Grefvin-
nan är nu så förskräckt, att hon ej vet hvad hon säger. Men
fort, säg mig nu allt, hvad du ytterligare har att meddela mig
om din misslyckade mission, ty det kommer visst redan folk
hitåt, som sett de skenande hästarne och nu vilja taga reda på,
hvar olyckan timat.

— Jag har inte mycket att tillägga, fortfor kusken i trot-
sig ton. Jag sökte med inspektorns tillhjälp nästan hela två
timmar efter rymmarne, begaf mig sedan på hemvägen och
spejade fortfarande öfver allt efter de försvunne, men utan att
upptäcka något spår af dem. I förargelsen öfver denna otur
söp jag mig sedan full. Mina bedrifter här behöfver jag ju inte
upprepa. Men eftersom jag har all anledning tro, att grefvin-
nan tänker väcka åtal mot mig, för det jag kört omkull henne,
så skall jag för henne grundligt förbittra triumfen att ha störtat

en fattig fan i olycka genom att tala om alltsammans för grefve Axel Cedersvärd.

— Du låter bli det, Robert! röt adjutanten.

Men kusken fäste sig inte alls vid baronens ord utan sprang, så fort han orkade springa, derifrån, de personer till mötes, som kommo för att på ort och ställe taga kännedom om olyckans vidd.

— Herr baron, ropade den förtviflade grefvinnan, spring efter den galna människan och säg honom, att jag vill svära på att ej föra någon ansvarstalan mot honom, ja, att jag till honom vill utbetala den utlofvade belöningen, bara han är tyst som grafven med allt, hvad han vet!

— Robert, Robert, låt mig säga dig ett ord! skrek adjutanten och satte efter den flyende.

Men plötsligt stannade han liksom träffad af blixten, då han såg, att en af de tillskyndande männen ej var någon annan än hans för detta vän, grefve Cedersvärd, den nyutnämnde hofmarskalken och grefvinnans så kallade fästman.

— Axel . . . Axel kommer, ropade han åt grefvinnan.

Då han åter såg sig om, såg han kusken springa rakt fram till grefven, med hvilken han under lifliga gester ifrigt började samtala, hvarvid han oupphörligt pekade på grefvinnan och adjutanten.

Vid denna iakttagelse vacklade baronen tillbaka till grefvinnan och klagade med slocknande röst!

— Grefvinna, det är följen af edra hotelser. Nu är allt förloradt. Nu pladdrar kusken om alltsammans, och i och med det samma är det också för alltid slut med er fästmölycka och edra giftermålsförhoppningar.

Grefvinnan kunde af förskräckelse knappast hålla sig på benen. Hon stod der som en bildstod.

Äntligen kom Axel fram till olycksstället i sällskap med den hånfullt triumferande kusken och några andra personer.

Grefvinnan vågade icke se upp, när han vände sig till henne och utan att först helsa yttrade:

— Grefvinna, jag har åtskilligt att tala med er om.

TIONDE KAPITLET.

Oväntadt.

Vi lemnade grefve Axel, när han i sin villa gjorde den upptäckten, att ett fruntimmer gaf akt på honom.

Han skyndade ut i andra rummet, der han trodde sig finna sin Signe, men hvilken obehaglig öfverraskning för honom, då han der i stället fann en ung dam, som redan länge varit honom förhatlig, och som han ingalunda väntat att få se här i sitt paradisiska hem.

— Hilda, hvad har du här att göra? sporde han strängt. Hvem ger dig rättighet att intränga här och spela lyssnare?

— Axel, svarade den tilltalade, eftersom du frågar, hvarför jag kommit hit, måste jag upplysa dig om, att jag på morbrors enträgna anhållan beslutat mig för att se mig om efter dig.

Som vi minnas, hade Axels far en gång talat med sin son om denna kusin Hilda, hvilken han betecknade som en trätgirig, egensinnig person, med hvilken han för ingen del ville se sin son gift.

— Jag vet sannerligen inte, hvad som skulle kunnat föranledt min far att skicka dig hit, Hilda, fortfor Axel. Du skall derfor finna det helt naturligt, att jag befarar, att du endast och allenast af egen drift kommit hit.

Hildas panna mulnade.

— Men, Axel, inföll hon, hur kan du bara vara så orättvis? För en timme sedan hade jag ingen aning om, att du egde ett så förtjusande landtställe, och jag försäkrar, att jag endast af morbror fått veta hvad jag nu har mig bekant derom.

— Nå-å, tors jag då fråga, hvad min far gifvit dig för ett uppdrag med afseende på mig?

Hilda blickade smäktande upp till Axel.

— Det är en mycket allvarlig och trängande angelägenhet, svarade hon. Din far öppnade för mig sitt öfverfulla hjerta och omtalade, att du i går qväll helt och hållet mot din egen vilja måst förlofva dig med grefvinnan Adlerklou.

— Det förhåller sig tyvärr så, och denna komedi, som man spelat med mig, torde icke längre vara någon hemlighet. Jag är så mycket olyckligare, som jag vet, att jag icke mera har någon sann vän, utan att jag alldeles ensam måste bära mitt vidriga öde.

— O, säg inte så, Axel, var inte orättvis! Det kan ju vara sant, att du ej har någon upprigtig vän; men likväl eger du ett hjerta, som på det innerligaste känner med dig och är villigt att rädda dig och bevara dig för skammen att nödgas äkta kronprinsens älskarinna.

Axel sänkte blicken mot golvet.

Dessa Hildas ord träffade hans hjerta likt en dolkstöt. En smärtsam suck undslapp hans läppar.

— Axel, din far är alldeles förtviflad öfver ditt missöde och önskar bevara dig från skammen. Han vill rädda dig och det genom mig.

Axel ruskade på hufvudet. Han tycktes redan ana, hvad som nu skulle följa.

— Om du icke väntar dig någon bitter misräkning, så öppna ditt hjerta! sade han hastigt.

— Åh, det fruktar jag alls inte, Axel, fortfor Hilda segerwiss. Förhållandena äro ju sådana, att du med glädje måste antaga mitt anbud, om du icke är alldeles förblindad.

— Men hvad vill du då egentligen, Hilda?

— Din far låter säga dig, att du skall slå upp förlofningen med grefvinnan Adlerklou och bevara dig för skammen att bli gift med henne genom att lyssna till mina varma böner om din genkärlek.

— Så-å. Du vill alltså säga, att du älskar mig?

— Ja visst, Axel. Nu, då du svärfvar i den förfärliga faran att för alltid för mig gå förlorad, anser jag det vara min oafvisliga pligt att ändtligen för dig öppna mitt hjerta och derigenom rycka dig bort från den afgrund, vid hvilken du står. Du får ej blifva den der äreförgätna qvinnans man.

— Jag beklagar, det jag ej kan tro, att min far gifvit dig detta råd, svarade Axel kallt.

— Visst har han det gjort, Axel. Jag talar sanning. Jag älskar dig och svär att uppbjuda allt för att göra dig fullkomligt lycklig.

— Godt! svarade Axel. Ditt anbud lemnar i tydlighet

ingenting öfrigt att önska. Du tvingar mig då att svara lika tydligt.

— Du samtycker alltså? Du samtycker, käraste lilla Axel, icke sant? sade hon svärmiskt.

Grefven utsträckte liksom afvärjande högra handen mot sin giftraslystna kusin.

— Det gör mig verkligen ondt, att du inte vill förstå mig, sade han. Så hör då, att jag, så ondt det än gör mig att nödgas för alltid förstöra dina illusioner, måste förklara, det jag visserligen är tacksam för ditt anbud, men att jag med afgörande bestämdhet måste afslå det samma.

Öfver Hildas anlete flög ett hånfullt drag.

— Tror du verkligen, Axel, yttrade hon nu i en helt annan, sjelfmedveten ton, att jag gjort mig all denna möda för att sedan utan vidare afstå från dig? Nej, nej, sjelfmörderskan Signe är ej längre något hinder för oss, och grefvinnan får aldrig blifva det.

— Hilda, frågade grefven i klagande ton, hvad vet du om min Signes död? Men nej, nej, var hellre tyst! Beröfva mig icke det sista hoppet, att hon ännu finnes i lifvet! Jag känner på mig, att du ljuger. Gå, ja, gå. Hilda; jag vill inte mera se dig.

— Jag tänker ingalunda lemna dig med oförrättadt ärende, svarade den tilltalade i försmädlig ton. Du måste veta, att din Signes försvinnande är grefvinnans verk, hon har den olyckligas död på sitt samvete.

Axel utstötte ett skri af fasa.

— Helige Gud, klagade han, min aning, min aning! Dölj ingenting för mig, Hilda; ty endast i den händelse, att det lyckades mig afslöja grefvinnan, skulle du ha någon utsigt att vinna mitt hjerta och min hand.

Hur tindrade icke Hildas ögon, då hon hörde dessa Axels ord!

— Så hör då, fortfor hon hastigt, att din käresta på grefvinnans föranstaltande i natt befann sig i din omedelbara närhet, just då kronprinsen proklamerade din förlofning med grefvinnan!

— Verkligen? Gud i himmelen, min Signe har då hört allt! Är det väl då underligt, om förtviflan fått makt med henne? Hon måste ju då anse mig för trolös, för pligtförgäten, för en samvetslös bof. Men säg, Hilda, har du händelsevis sett min olyckliga Signe?

— Ja visst, Axel. Du sjelf såg ju också, att Signe i natt var inne i er trädgård.

Den förtviflade grefven uppsträckte båda händerna, vacklade af och an i rummet och klagade:

— Det var hon, ja, det var hon. O, Signe, min Signe, hvarför lyssnade du icke till min enträgna bön? Hvarför uppsökte du döden utan att först ha hört mig sjelf?

— Hör på vidare, Axell fortfor Hilda. Jag såg i natt, då jag gick hem, en flicka och hörde af hennes monolog, att hon varit din käreasta. I sin rådlöshet och förtviflan anklagade hon grefvinnan för att ha varit nog grym att locka henne till slottet, på det att hon der skulle få förvissa sig om din förlofning. Jag följde efter flickan och anlände till din fars hus, just som hon åter kom ut ur trädgården. Jag tänkte genast underrätta dig, men då kom en maskerad person, säkerligen en grefvinnans bundsförvandt, rusande emot mig, slog mig till marken och hotade att döda mig, om jag gäfve något ljud ifrån mig. Jag såg dig skynda efter Signe. Ändtligen frigaf mig den förklädde skurken och befalde mig genast gå hem. Jag låtsade efterkomma denna tillsägelse, men endast för att strax derpå på omvägar skynda efter dig. Nere vid stranden hittade jag ett hopviket papper, som jag trodde vara ett bref från sjelfmörderskan; men jag fann, att det i stället var en vigselattest, upptagande namnen Axel Karleman och Signe Ekstam. Inuti papperet lågo tvänne släta guldringar. Nu uppsteg hos mig den förmodan, att du under annat namn gift dig med den der flickan. För att förskaffa mig visshet uppsökte jag i dag din far och berättade för honom hvad jag upplefvat. När jag sedan för honom tillstod, hur varmt och innerligt jag alltid älskat dig, då tryckte han under glädjetårar min hand, och sade, att jag genast borde meddela dig sjelf hvad jag yppat för honom. Han sade, hvar jag kunde finna dig och bad mig så enträget och bevekande att utan omsvep för dig tillstå min kärlek för att trösta dig och afhålla dig från att äkta den skändliga mätressen. Och nu, Axell, då du vet allt, är det min öfvertygelse, att du, grefvinnan till trots, med glädje skall antaga mitt anbud. Du vet, att jag är rik, nästan lika rik som grefvinnan. Samtyck till, att vår förlofning firas redan i dag.

— Det går inte för sig, Hilda, förklarade Axell. Tala icke mera så, om du ej vill rifva upp det djupa såret i mitt hjerta och drifva mig sjelf till förtviflan! Det är nog, om jag säger grefvinnan, att jag betraktar förlofningen med henne som uppslagen. Sedermera tar jag kanske ditt anbud i öfvervägande.

Hilda teg en stund.

— Ännu vet du icke allt, Axell, sade hon derpå. Du måste

redan i denna dag fira din förlofning med mig, om icke din far skall bli försatt i konkurs.

— Hilda, vet du äfven det?

— Åh, jag vet allt, allt, Axel! Hör bara på! Grefvinnan har i hemlighet inköpt alla skuldförbindelser, som din far utställt, för att på detta sätt tvinga dig till giftermål med henne. Hon skulle redan i denna dag sätta din far i cession, om du vägrade att blifva hennes man. Men jag är villig att omedelbart efter vår förlofning ställa den erforderliga summan till hans förfogande.

Axel stred med sig sjelf.

— Godt! sade han plötsligt. Jag skall genast begifva mig till grefvinnan och ställa henne till svars. Erhåller jag bekräftelse på det, som du nu meddelat mig, då skall jag redan idag underrätta dig om mitt beslut. Men ännu en sak, Hilda! Säg, hvar har du vigselattesten och ringarne? Dessa saker ha för mig ett stort värde. Gif mig dem!

Baronessan gick några steg baklänges, upptog ur fickan en liten plånbok och framtog de nämnda föremålen.

— Som du ser, har jag talat sanning. Här äro papperet och ringarne, och jag lofvar att till dig öfverlemna dem och ej för någon människa yppa, att jag hittat dem, så snart din far tillkännagifvit vår förlofning.

Axel var nu öfvertygad om, att den der förtviflade själfmörderskan verkligen varit hans Signe.

Men kanske skulle han ännu hyst vissa tvifvel rörande Signes förmenta död, om han vetat, att hon icke till fots, såsom Hilda påstått, utan i vagn återvändt från slottet till villan Morgonrodnaden.

ELFTE KAPITLET.

Rivalen.

Så snart Axel återkommit till staden, begaf han sig till grefvinnan Adlerklou, fast besluten att ställa henne till svars.

I hennes bostad fick han veta, att hon gått ut.

— Nådig fröken är på besök hos en väninna, ljög förvaltaren.

Men Axel hade lyckligtvis af portvakten redan fått veta sanningen.

Han tvekade därför intet ögonblick att uppsöka grefvinnan, och härvid kom slumpen honom till hjälp.

Då han gått ett stycke bortåt Humlegården till, kommo baron Örnskölds skenande hästar rusande gatan framåt.

Axel skyndade till och lyckades med fara för eget lif hejda de skrämde djuren, hvilka han derpå öfverlemnade till en polis-konstapel.

— Kanske de åkande förolyckats, sade han, och därför är det vår skyldighet att se oss om efter dem.

Derför begaf han sig i sällskap med några andra utåt landsvägen, hvarifrån de skenande hästarne kommit, och närmade sig det ställe, der den druckne kusken stjelpt vagnen i diket.

Vi minnas, att kusken, retad af grefvinnans hotelser, flytt sedan han å sin sida hotat att för grefve Axel afslöja hela intrigen.

Han hade också, såsom grefvinnan och adjutanten sett, under vägen på ett mycket ifrigt sätt under lifliga gester talat till grefve Axel.

De hade därför all anledning befara, att han redan gjort allvar af sin hotelse, i all synnerhet som grefve Axel strax derpå tilltalat grefvinnan i allvarlig, nästan hotande ton.

Den tilltalade vågade icke se upp.

Adjutanten insåg, att han måste blanda sig i saken, om inte olyckan skulle bli ännu värre, än den redan var.

— Du kommer i behaglig tid, vände han sig till Axel, ty som du ser, har förskräckelsen beröfvat din fästmö all fattning. Tilltala henne vänligt, trösta och lyckönska henne till hennes räddning ur lifsfaran!

Axel kastade en snabb, pröfvande blick på den bleka, i hela kroppen darrande grefvinnan.

Hon såg verkligen ut, som om hon nyss blifvit dödligt förskräckt.

— Hvad har händt, Örnsköld? frågade grefven. Det är väl inte grefvinnans ekipege, som ligger här i diket?

— Nej, det är min egen vagn, som du ser. Din fästmö, som icke hann springa undan de skrämde hästarne, kastades ned i diket af den stjälpande vagnen osh begrofs bokstafligen under den samma. Det är i sanning ett Guds under, min käre Cedersvärd, att din fästmö nu står här lefvande inför dig; antag dig henne och ledsaga henne hem.

Axel kunde i främmande människors närvaro icke underlåta att beklaga grefvinnan, hvilken adjutanten så envist kallade hans fästmö.

— Men hur har detta tillgått? vände han sig åter till baronen. Är det kuskens fel?

— Jag rådde inte för'et, försäkrade Robert i trotsig ton.

— Nej, nej, Axel, skyndade sig nu adjutanten att åter godtgöra grefvinnans förut begångna fel, kusken är på intet vis skulden till olyckan.

— Befann inte du dig i grefvinnans sällskap? frågade Axel.

— Nej. Jag hade strax förut mött din fästmö, som tagit sig en promenad utåt landsvägen, men jag hade redan åter lemnat henne efter att ha helsat,

— Och hvart ämnade du dig?

— Jag hade tillsagt kusken att motionera hästarne, och det föll mig sedan in att sjelf se efter, hur han dervid gick till väga.

— Så, så. Du hade inte något annat ärende hit ut? frågade Axel.

— Visst inte.

Axel smålog på ett egendomligt bittert vis, då han såg sig om efter kusken, hvilken med skadeglad uppsyn nickade bifall åt honom.

— Nå, då är det ju bra, om det verkligen så förhåller sig,

vände sig Axel åter till baronen, under det han samtidigt kastade en forskande blick på grefvinnan.

Det undgick honom ej, att denna dervid ryckte till, liksom skakad af en frossbrytning.

— Men, min bästa Cedersvärd, nu är det verkligen hög tid, att du som en kärleksfull fästman tar hand om din fästmö, afbröt plötsligt adjutanten det besvärande samtalet för att leda detta in på ett mindre pinsamt ämne.

— Du är verkligen mycket omtänksam, Örnsköld, svarade Axel. Men Ellen är ju oskadd. Om jag icke kommit hit i den bestämda afsigten att fråga henne om vissa saker, så skulle jag utan vidare öfverlemna åt dig att äfven efter detta missöde vara hennes riddare.

— Låt oss gå! tog nu äntligen grefvinnan till ordet, och vändande sig direkt till Axel, fortfor hon: Var snäll, Axel, och ledsaga mig hem! Förskräckelsen kommer att nedlägga mig på sjukbädden.

— Åh, i det fallet kan ni vara fullkomligt lugn, min fröken, svarade Axel. Har ni inte annat skäl till dylika farhågor, så är jag öfvertygad om, att ni aldrig behöfver göra bekantskap med sjukbädden. Men ni har rätt. Ni måste spara edra krafter, alldenstund jag genom mina meddelenden måste taga dem i anspråk.

Grefvinnan förmådde icke undertrycka ett lätt skri af ångest och skräck.

Adjutanten mumlade en svordom mellan tänderna och tillkastade kusken en blick, full af vrede, liksom ville han säga;

— Detta är ditt verk, din förrädare der.

Intrigmakarne voro nu öfvertygade om, att Robert förrådt alltsammans.

När Axel uppmanade grefvinnan att följa honom, tog kusken till och med dristigheten till sig och yttrade:

— Herr grefve, ska' jag gå med? Jag hann ju inte på långt när säga er allt.

— Tig, din skurk! gnisslade adjutanten och gaf kusken en knuff i sidan.

Axel, som märkte det, sade:

— Jo, jo, så går det sådana personer. Men trösta er! Jag skall genast underrätta er, så snart jag behöfver er.

Axel gick, och såväl adjutanten som grefvinnan sågo sig nödsakade att hålla god min i elakt spel och följa med.

Axel yttrade ej ett ord. Han tycktes kämpa med ett afgörande beslut.

Plötsligt utstötte han ett ljud af öfverraskning.

Han såg sin far komma honom till mötes i sällskap med kusin Hilda.

Grefvinnan mätte Axels kusin med en genomborrande, allt annat än vänlig blick, liksom viste hon redan, hvarför denna kommit hit.

Hilda besvarade denna vredesblick med en triumferande gest och vände sig utan vidare till Axel med frågan:

— Nå-å, min käre Axel, har du redan sagt detta fruntimmer hvad jag berättat dig om din Signes öde och sjelfmord? Grefvinnan Adlerklou blef likblek af skräck.

Hon stannade och kippade rent af efter andan.

Och äfven adjutanten var inte bättre deran.

Båda insågo genast med förfärande visshet af Hildas korta yttrande, att äfven hon redan måste ha spelat förrädare.

Axel nickade åt sin far, gick sedan plötsligt ett steg närmare grefvinnan och sade:

— Fröken Adlerklou, jag får här presentera en anklager-ska, baronessan Silfverhjem, såsom den der vill tvinga mig att upphäfva förlofningen med er. Hon fordrar, att jag redan i dag skall förlofva mig med henne sjelf. Hvad säger ni om det?

Ett skri af fasa och förtviflan undslapp den tilltalades mun.

— Jag tror, fröken Silfverhjem blifvit vansinnig, skrek baronen.

— Axel, inföll nu äfven den gamle kammarherrn och vred sina händer, det är otänkbart, alldeles omöjligt. Hilda kan inte vara normal, om hon gjort dig ett sådant förslag.

— Jag vet mycket väl hvad jag vill, förklarade Hilda, jag vet äfven åtskilligt, som torde blifva rätt obehagligt, ja, rent af farligt för den högvälborna grefvinnan.

— Tyst, Hilda! röt kammarherrn i största ångest och bestörtning.

— Jag måste bedja dig om en förklaring, min far, vände sig Axel till kammarherrn. Hilda påstår, att hon redan erhållit ditt samtycke till sin förlofning med mig, ja, att du bedt henne sjelf skyndsammast göra mig ett giftermålsanbud för att derigenom bevara mig för faran att bli gift med den dam, som indirekt drifvit min stackars Signe i döden.

— Hvad i Guds namn vill detta säga? Hilda, skrek kammarherrn, har du verkligen sagt det? Men deraf är ju inte ett enda ord sant. Du har frågat mig om åtskilligt, men inte har du sagt mig något om din hemliga afsigt, och icke heller hade jag förrän nyss, då du å nyo uppsökte mig, den aflågsnaste aning om, att du varit ute hos Axel i hans villa.

— Hvad gör det, om jag använde en oskyldig list för att

demaskera de brottslige? föll honom Hilda i segerviss ton i talet.

— Min far, är det verkligen sant, att du icke gifvit Hilda i uppdrag att uppsöka mig i villan?

— Det har jag visst inte gjort, Axel. Hon erkänner ju för resten själf, att hon tagit sin tillflykt till en osanning.

— Det är ju bara bisakar, Axel, ifrade Hilda. Hufvudsaken är, att jag sagt dig fulla sanningen rörande intrigen mot din Signe. Kasta bara en blick på grefvinnan, och du skall i hennes vaxbleka ansigte läsa ångest och skuldmedvetande. Ser du, så ser den person ut, hvilken jag vågar säga midt i ansigtet, att hon lockat din Signe till slottet och derigenom drifvit henne till förtviflan och i döden.

Axel ruskade i ädel stolthet på hufvudet.

— Nej, nej, Hilda, invände han, för mig är det ingalunda en bisak att höra, det du på ett mycket skamligt sätt ljugit för mig. Den handling, för hvilken du beskyller grefvinnan, är af allt för allvarlig natur. Du inser nog, att jag, sedan du nu blifvit afslöjad som lögnerska, icke heller kan sätta någon tro till dina öfriga påståenden, hvilka hade en så romantisk anstrykning, att jag genast betviflade deras trovärdighet. Det enda vore, om du kunde öfverbevisa grefvinnan och baron Örnsköld om den dem påbördade svåra skulden.

— Jag skall förskaffa dig ojäfaktiga bevis, Axel.

— Du är alltså icke i besittning af sådana?

— Nej, inte ännu, men snart skall du ha dem. Tänk bara på skuldförbindelserna, som grefvinnan inlöst för att . . .

Kammarherrn lät höra ett klagande ljud.

— Tig! befalde Axel. Nu genomskådar jag dig fullständigt. Jag behöfver inte taga min tillflykt till en afslöjad lögnerskas ränker. Du har dömt dig själf. Har grefvinnan någon andel i min Signes död, så är jag man att själf förskaffa mig nödiga bevis. Du hyser sjelfviska afsigter och vore följaktligen icke ens ett ojäfvigt vittne. Eller hvad har jag för garanti, att du icke äfven en annan gång bedrager mig i ditt eget intresse?

— Garanti? gnisslade Hilda. Är du då en så förblindad narr, att du icke genast läser det tryckande skuldmedvetandet på din — ha, ha! — så vackra fästmö's askgråa panna? Behöfs det något annat bevis för att få dig att begripa, att mina påståenden ingalunda äro gripna ur luften?

— För Guds skull, Hilda, jag besvär dig, sluta denna scen! inföll kammarherrn. Här är sannerligen inte något lämpligt ställe att tala så högt om dylika saker.

Den tilltalade hänskrattade och utstötte en förfärlig hotelse.

— Hilda, inföll Axel strängt, nu tror jag verkligen, att du af svartsjuka förlorat förståndet.

— Så är det, Axel, ja, vid Gud, så är det, jemrade sig grefvinnan. Jag ber dig, sätt ingen tro till detta förtal och följ mig hem! Baronessan vet i sin straffbara lidelse verkligen inte hvad hon säger och gör.

Hilda hade knappast hört Ellen Adlerklous ord, innan hon skrek:

— Hämd! Hämd! Jag svär, att hela staden inom en timme skall veta hvad fröken Adlerklou förbrutit mot Signe. Jag skall göra det omöjligt för min släktning att gifta sig med er, min kära grefvinna. Er skam skall bli allmänt bekant.

Och med ett gapskratt rusade hon derifrån.

— Herr adjutant, vände sig grefvinnan till baronen, jag ber er, skydda mitt rykte för denna vansinniga!

Äfven kammarherrn instämde i denna bön.

Adjutanten begaf sig i väg.

Axel såg sig nödsakad att göra sin fästmö sällskap, men han styrde kosan till närmaste åkarstation och uppmanade der sin far att ledsaga grefvinnan till hennes hem.

— Men, Axel, det är ju din pligt att sjelf ledsaga din fästmö hem, invände kammarherrn.

— Jag ber om ursäkt, men jag måste ännu en gång återvända till olycksstället för att tala några ord med kusken.

Med dessa ord lyfte Axel på hatten och aflägsnade sig.

Då Ellen hörde, att han ämnade återvända till den förrädiske kusken, utstötte hon ett lätt ångestskri och sjönk halft vanmäktigt tillbaka mot dynorna.

Kammarherrn, som var ytterst angelägen om att undvika allt vidare uppseende, tillsade kusken att fort köra till grefvinnans villa.

Snart voro de der.

Fröken Adlerklou hade under tiden hemtat sig något.

Hon vacklade in i sina rum, ledd af kammarherrn och den tillskyndande förvaltaren.

Der inne sjönk hon alldeles bruten ned på en divan.

— O, Gud, jag tror, detta blir min död! jemrade hon sig.

— En läkare, herr förvaltare, låt genast hemta hit en läkare! befalde kammarherrn och föste förvaltaren före sig ut ur rummet.

Så snart grefvinnan viste sig vara ensam, betäckte hon ansigtet med båda händerna och klagade:

— Min vansinniga rival skulle ju för alltid kunna bringas till tystnad, men om den förrädiske kusken sqvallrar om allt-

sammans, då är jag förlorad; ty då skall Axel för intet pris i världen låta tvinga sig att blifva min. Att adjutanten kunde handla så lättsinnigt, att jag ännu icke vet, antingen Signe verkligen är död eller ej! Komme hon tillbaka, då skulle detta svartsjuka kreaturs profetia gå i uppfyllelse: jag vore då afslöjad och slagen ur brädet.

Då kammarherrn strax derpå i sällskap med kammarjungfrun och en läkare återvände till Ellens rum, låg den senare der afsvimmad. Hennes utseende var så oroväckande, att till och med doktorn blef förskräckt och befarade det värsta.

TOLFTE KAPITLET.

Till dårhuset.

Baron Örnköld hade i en droska begifvit sig till en vid Drottninggatan boende läkare, med hvilken han var personligen bekant, och i förtroende underrättat denne om sakernas ställning.

Derpå skyndade han att uppsöka polismästaren, hvilken han likaledes lemnade erforderliga upplysningar.

Polismästare Dahlbom var på ett alldeles liknande sätt en pligttrogen tjänsteman, som förvaltare Karlén var det hos grefvinnan Adlerklou.

Han var en af dem, som kunna fjeska och krypa för de högre och skoningslöst tyrannisera alla, som stå under dem.

Han hade blifvit ovanligt raskt befordrad, och det sades temligen allmänt, att han härför hvarken hade att tacka sin begåfning eller någon särskild merit i embetet utan endast och allenast sin verkligt vackra, unga fru. —

Grefve Axel hade skyndat tillbaka utåt landsvägen för att träffa kusken, men denne hade redan lemnat skådeplatsen för sin mindre ärofulla bragd.

»Kom hit, herr polismästare! Jag har en mycket uppbygglig historia
att berätta om grefvinnsans görande och låtande.»

Axel fick af en arbetare, som stod och betraktade det ramponerade åkdonet, veta, att kusken begifvit sig till staden.

Grefven hoppades att under vägen möjligen träffa Robert, hvilken han ämnade fråga om åtskilligt, som hos honom väckt misstankar till lif.

Vi vilja här anmärka, att Robert var en listig skälm.

Han hade, då han, retad af grefvinnans hotelser, flytt, mycket väl förstått adjutantens ord och äfven hört, att grefvinnan tillförsäkrade honom den utlofvade höga belöningen.

Då han så plötsligt och oväntadt fick syn på grefve Axel, kände han sig frestad att för honom omtala alltsammans, men han besinnade sig och beslöt i stället att hämnas på grefvinnan genom att bära sig så åt, som om han spelade förrädare.

Men faktiskt hade han ännu icke sagt ett ord om sin mission utan endast klagat sin nöd för den unge grefven och bedt honom om skydd mot grefvinnans vrede.

Alldenstund Robert redan för någon tid tillbaka hade velat säga upp sin plats hos adjutanten och träda i den unge grefvens tjänst, så passade han nu på tillfället att erbjuda Axel sina tjänster.

Häraf förklaras ju lätt den lifliga ordvexlingen mellan Axel och kusken.

Med afsigt hade den senare talat på ett temligen tvetydigt sätt för att derigenom stärka grefvinnan och adjutanten i den tron, att han redan satt sin hotelse i verkställighet.

Derför hångrinade han så förnöjdt, emedan han njöt af grefvinnans ångest och förlägenhet.

Denna hämnd syntes honom så mycket ljufvare, som han viste, att han i Axels närvaro ej hade någonting att frukta af dennes fästmö. Men Robert var, såsom vi redan anmärkt, så till vida en listig skälm, som han genast beslöt att låta betala sig dyrt för sin hemlighet.

Honom qvittade det lika, om han för grefve Cedersvärd förteg eller omtalade sin hemlighet; detta lät han bero af den omständigheten, hvilkendera af de båda parterna som betalade mest.

Robert kunde ha varit stolt öfver sitt tillvägagående, om han vetat, hvilken farlig person han fortfarande var för grefvinnan.

Grefve Axel återvände till staden i hopp om att der träffa kusken.

Då kom han plötsligt att tänka på Hildas hotelse.

Förut hade han i sitt upprörda sinnestillstånd icke lagt någon synnerlig vikt vid hennes ord, men när han nu återkallade

dessa i sitt minne, insåg han, att saken var vidare farligare, än han i början trott.

Hilda var en excentriskt anlagd person, hvilken man mycket väl kunde tilltro att sätta en skandal i scen.

Eftersom han befarade, att Hilda, sedan han så energiskt afärdat och tillrättaviserat henne, icke heller skulle sky att smutskasta äfven honom, så beslöt han att uppsöka henne för att i all vänlighet uppmana henne till lugn besinning.

Men samtidigt ville han äfven, om han kom i tillfälle att tala med henne mellan fyra ögon, utfråga henne angående den af henne framkastade misstanken.

Han sade sig, att Hilda icke gerna kunde ha gripit skälen till sina beskyllningar ur luften.

Axel tviflade knappast vidare på, att Signe tagit sig själf af daga, ty Hilda hade ju visat honom hennes ringar äfvensom vigselattesten.

Dessa föremål måste hon ju ha hittat, ty han viste icke, på hvilket annat sätt hon skulle kunnat förskaffa sig dem.

Han trodde nu fullt och fast, att Signe i förtviflan öfver, att han öfvergifvit henne och förlofvat sig med en annan, kastat ifrån sig nämnda saker, innan hon tagit dödssprånget ned i strömmen.

Axel påskyndade sina steg, ty han hade skäl att misstänka, det den öfverspända Hilda för att hämnas på honom kunde taga sig det orädet före att drifva gäck med dessa för honom så heliga relikier.

Hilda hade i sitt upprörda själstillstånd med bevingade steg styrt kosan till det inre af staden.

Derunder uppträdde hon på ett så i ögonen fallande sätt, att hon snart nog eskorterades af en massa nyfikna.

Så kom hon till ett salutorg, der det ännu fans godt om både säljare och köpare.

Här ansåg hon det vara mycket lämpligt att utbasuna hvad hon hade på hjertat.

Här stälde hon sig på en upphöjd plats och hade snart en tätt packad folkhop omkring sig.

— Det är en sinnesrubbad qvinna.

— Hon har rymt från därhuset.

I den stilen svarade man, då någon frågade, hvad som stod på, och hvarför fruntimret intagit den der upphöjda platsen.

Hilda dröjde afsigtligt med att säga något för att först på det högsta sporra folkets nyfikenhet.

Hon menade, att ju mera folk som tillströmmade, desto

grundligare skulle hon nå sitt syftemål att se skandalhistorien likt en löpeld utbredd genom hela staden.

— Hon är galen.

Det var i få ord mängdens kritik öfver Hildas tal.

Men hon lät icke detta inverka på sin plan, ty hon hoppades strax få skrattarne på sin sida.

Just som hon ämnade börja den egentliga berättelsen, ropade en man med hög röst:

— Gif plats här! Baronessan har blifvit sinnesrubbad och måste genast föras till dårhuset.

Det var polismästare Dahlbom, som yttrade dessa ord och med våld banade sig väg genom mängden.

I hans sällskap befunno sig ett par detektiver och några poliskonstaplar i uniform.

Folket vek åt sidan och lemnade beredvilligt plats för ordningens upprätthållare, ty de voro allesammans öfvertygade om, att baronessans förstånd var rubbadt.

När Hilda såg polismästaren och konstaplarna komma, brast hon ut i ett hånande gapskratt och ropade:

— Kom hit, herr polismästare! Jag har en mycket uppbygglig historia att berätta om grefvinnans görande och låtande.

Polismästaren armbågade sig fram till den plats, der hon stod.

I sista ögonblicket tycktes Hilda ha kommit till insigt om, att hon genom eget förvållande råkat i en stor fara.

Derför lemnade hon sin upphöjda plats för att fly, men innan hon hann bana sig väg genom trängseln, fick polismästaren fatt i henne och ropade med hög, befällande röst:

— Fröken Silfverhjem, i lagens namn häktar jag er för förargelseväckande beteende på allmän plats. Ni måste stånda ansvar för ett sådant groft ofog. Men antagligen blir ni såsom varande mindre vetande förd till ett dårhus.

Hilda försökte slita sig lös.

Men just derigenom beseglade hon sitt öde.

Konstaplarna skyndade polismästaren till hjälp.

Efter ett kort motstånd var Hilda öfvermannad och fånglad. Alldenstund hon ingalunda väntat sig en sådan utgång af saken, började hon skrika som en galning.

Men konstaplarna gjorde processen kort genom att föra fången till en i närheten i beredskap stående vagn.

Polismästaren befalde den nyfikna mängden skingra sig.

Hilda affördes till polisstationen vid Myntgatan, der baron Örnskölös vän, läkaren, enligt aftal redan befann sig.

Han skyndade sig att konstatera, det Hilda vore att anse som en för den allmänna säkerheten högst vådlig person, och att hon följaktligen genast borde intagas å någon vårdanstalt för sinnessjuka.

Hon skulle just föras bort, då grefve Axel Cedersvärd infann sig på vaktkontoret.

Han förklarade, att han redan hört talas om den tumultariska scen, som Hilda förorsakat på torget.

Då han hörde, att man tänkte föra Hilda till ett dårhus, protesterade han deremot och åberopade lagen, som bestämde, att en person ej finge intagas på en dylik anstalt, innan tvänne läkare konstaterat och intygat, att hon vore sinnesrubbad.

— Ja visst, instämde Hilda. Man vill beröfva mig friheten, emedan man fruktar mig och vill hindra mig från att afslöja grefvinnan Adlerklous uselheter. Tag mig i försvar, skydda mig mot en sådan våldsbragd, Axell! Tänk på din Signe, hvars död grefvinnan har på sitt samvete!

— Godt! sade polismästaren. Om det är tvifvel underkastadt, huruvida baronessan får föras till en dårhusanstalt eller ej, så må hon här afbida sin dom för förargelseväckande uppträdande under försvärande omständigheter äfvensom för falska beskylningar!

— Nej, nej, invände läkaren, det måste jag motsätta mig. Baronessan är verkligen otillräknelig, och hon kan följaktligen icke göras ansvarig för sina handlingar. Det är för tillfället icke fråga om att inspärta henne på ett dårhus utan endast att föra henne till en vårdanstalt för sinnessjuka, der man är i tillfälle att ge akt på hennes själstillstånd en tid bortåt. Jag kan därför taga ansvaret på mig, tills doktor Helgeson afgifvit sitt utlåtande; jag föreslår nemligen, att hon föres till hans privata vårdanstalt för sinnessjuka.

— Och jag låter inte föra mig till något dårhus, skrek Hilda. Axel, Axel, skydda mig! Se här, tag dessa saker, som du önskar erhålla: ringarne och vigselattesten! Men jag ber dig, utverka, att jag ofördröjligen åter blir försatt på fri fot!

Med dessa ord ville Hilda lemna grefven de ifrågavarande sakerna, men polismästaren passade på och ryckte hastigt till sig dem.

— Hvad är det här för saker, om jag får fråga? vände han sig till Axel.

Denne stod der helt bestört.

— Det är här uteslutande fråga om en privat angelägenhet, svarade han. Var god och lemna mig de der sakerna!

Polismästaren genomögnade vigselattesten oeh läste äfven de i ringarne ingraverade namnen.

— Jag beklagar, herr grefve, sade han derpå, att jag hvarkeⁿ kan lemna er det ena eller det andra, åtminstone icke nu.

Axel gjorde ännu ett försök att erhålla papperet och ringarne, men polismästaren kunde ej förmås att lemna ifrån sig dem. Likaledes afslog han Axels anhållan att få tala några ord i enrum med sin kusin.

Läkaren hade redan skrivit ett intyg, att fröken Hilda Silfverhielm vore att anse som en för den allmänna säkerheten vådlig person, hvarför hon ofördröjligen borde föras till någon anstalt för sinnesrubbad.

— Godt! sade Axel, som mycket väl insåg, att han på detta ställe ej kunde uträtta något för sin kusin. Jag skall då på högre ort besvära mig öfver detta egenmäktiga, godtyckliga förfarande.

— Det står er fritt, svarade läkaren. Jag har yttrat min åsigt om baronessans sinnesförfattning, och jag vidhåller denna min åsigt.

Axel närmade sig Hilda och räckte henne handen.

— Foga dig tåligt i det oundvikliga och var förvissad om, att jag skall förfäkta din sak så energiskt som möjligt! sade han. Men du är sjelf skulden till alla dessa obehag, för hvilka du nu råkat ut. Förvärra inte än ytterligare din belägenhet genom motstånd; ty i så fall blir det mig alldeles omöjligt att utverka din befrielse.

Polismästaren gjorde ett raskt slut på denna scen genom att på ett mycket artigt sätt låta Axel förstå, att denne egentligen här var öfverflödig.

Den unge grefven aflägsnade sig.

Några minuter senare fördes Hilda Silfverhielm af tvänne civilklädda polismän i vagn ut till doktor Helgesons vårdanstalt.

Läkaren, som förklarar Hilda sinnessjuk, var före i en annan vagn och hade redan talat med anstaltens föreståndare, då polismännen anlände med baronessan.

Hilda undersöktes mycket ytligt och insattes sedan utan vidare i en cell.

Detta var alltså slutet på hennes djerfva försök att demaskera grefvinnan Adlerklou som en gemen förbryterska.

Den ärade läsaren må sjelf afgöra, hvem som under för handen varande omständigheter var mest beklagansvärd, Hilda, som ju i alla händelser förfäktat en rättvis sak, eller Axel, som

genom kusinens inspärrande på dårhuset lopp fara att aldrig få veta någonting närmare om sin Signes öde.

Korteligen, saken var så skickligt planlagd, att det numera var så godt som omöjligt för grefve Axel att avslöja grefvinnan, såvida icke kusken Robert möjligt komme att spela förädare.

TRETTONDE KAPITLET.

En listig manöver.

Äfven adjutanten hade varit närvarande vid Hildas häktande, men utan att på något sätt deltaga deri.

Derifrån skyndade han till polisvaktkontoret och hade der, sedan Hilda blifvit afförd till dårhuset, ett samtal mellan fyra ögon med polismästaren.

Adjutanten påpekade härvid nödvändigheten af att tilltvinga sig kusken Roberts tystlåtenhet.

Polismästaren var mycket tillmötesgående, han stälde ett par detektiver till adjutantens förfogande och gaf honom fullmakt att häkta kusken, så snart han ansåg det nödvändigt.

Strax derpå begaf sig adjutanten med sina båda följeslagare ut i staden för att söka Robert.

I sin bostad fans denne naturligtvis inte.

På adjutantens inrådan begaf sig den ene detektiven till en krogkällare, der kusken brukade hålla till, och frågade der efter honom.

Krögaren upplyste honom om, att Robert för en liten stund sedan lemnat lokalen.

Han hade dervid yttrat, att han ämnade uppsöka unge grefve Cedersvärd och försöka få plats som kusk hos honom, emedan han efter olyckan med sin nuvarande husbondes hästar och vagn antagligen finge afsked.

Någon obehagligare upplysning kunde adjutanten icke gerna ha erhållit, ty den omständigheten, att Robert spekulerade på en anställning hos Axel, sade honom tydligt nog, att den senare, om han visade sig till mötesgående och engagerade kusken, tvifvelsutan skulle få veta allt, hvad denne hade sig bekant om Signe.

Adjutanten tillsade därför detektiverna att uppbjuda allt för att förhindra Roberts sammanträffande med grefve Cedersvärd.

Polismännen begåfvo sig genast till Axels bostad, ty de hoppades att der i närheten träffa på kusken.

Och de hade tur med sig, ty i närheten af grefve Axels bostad kom kusken emot dem, som om han der stämt möte med dem.

Adjutanten höll sig på afstånd, emedan han ej ville visa sig för Axel.

Robert marscherade rakt fram till det hus, i hvilket Axel bodde, men stannade der plötsligt, liksom hade han icke varit riktigt ense med sig sjelf om, hur han borde göra.

Och när han sedan efter något funderande gick fram till porten och sträckte ut handen för att ringa på, grep en af detektiverna honom i axeln och drog honom bort från porten.

— Var snäll och följ med oss, herr Robert! sade detektiven.

— Hvad är det fråga om? Hvem är egentligen ni, som på detta egenmäktiga sätt lägger beslag på folk? sporde kusken, förargad.

— Här är min bricka. Ni vet väl hvad ni i dag utfört för en bedrift. Jag har fått i uppdrag att häkta er.

— Så snart Robert hörde ordet häkta, skrek han med hög röst upp mot fönstren till Cederswärds våning:

— Herr grefve! Herr grefve! Kom genast ned! Jag har mycket nytt att berätta om er Signe.

Samtidigt gjorde kusken ett försök att fly och skrek oupphörligt af alla krafter:

— Herr grefve Cedersvärd! Herr grefve Cedetsvärd!

Men då skyndade den andre detektiven äfvensom en patrullerande konstapel till, och innan Robert viste ordet af, var han ett godt stycke från Cederswärds hus.

Axel hade emellertid hört hans rop och kom just lagom fram till fönstret för att se, huru poliserna drogo i väg med kusken.

Utän dröjsmål skyndade han ned på gatan.

Då såg han adjutant Örnsköld komma emot poliserna.

— Robert, tillalade baronen den häktade, tag ditt förnuft till fånga! Vill du inte hålla munnen, så går det dig fullt ut lika illa som baronessan Silfverhielm, hvilken redan blifvit afförd till ett dårhus för att kureras för sin obetänksamhet och prat-sjuka.

— Aldrig i lifvet låter jag kommendera mig till tystnad, förklarade kusken. Jag skulle önska, att grefve Cedersvärd nu vore här, han skulle då inom fem minuter ha reda på allsammans.

Axel, som med snabba steg närmat sig och hört, hvad som yttrats, steg nu hastigt fram till kusken, sägande:

— Här är jag, Robert. Hvad har ni att säga mig?

Den tilltalade blef nästan ännu mera bestört än adjutanten, då Axel så plötsligt och oväntadt framträdde.

Adjutanten steg med en snabb beslutsamhet bakom grefven och gjorde med tummen och pekfingret rörelser, som om han räknat sedlar, samt tillkastade derunder kusken blickar, hvilka icke gerna kunde missförstås.

— Nå, hvarför svarar ni inte, Robert? fortfor Axel. Jag vill veta hvad det är fråga om.

— Jag beklagar, herr grefve, att jag ej kan tillåta er tala med denne min fånge, inföll nu en af detektiverna. Ni förstår nog sjelf, att jag ej står till svars dermed.

— Skönt! sade Axel och vände sig till adjutanten. Strider det mot instruktionen, att jag talar med fången, så måste nog du, min käre Örnsköld, vara så god och för mig närmare förklara det, minst sagdt, egendomliga samtal, du nyss förde med Robert. — Men för resten, vände han sig till detektiven, finner jag det högst märkvärdigt, att ni icke vill tillåta mig tala med fången, då ni utan vidare tillåter adjutanten göra det.

— Det kunde jag inte förutse, urskuldade sig detektiven, och därför fick jag icke heller tid att göra herr baronen uppmärksam på det oegenliga i att tilltala fången.

— Min bästa herre, då får ni heller inte förneka herr grefven det, inföll adjutanten; i detta fall måste ni göra ett undantag. Jag tar till och med ansvaret på mig. Låt min vän tala med den häktade, så mycket han behagar; ty det vore mer än tråkigt för mig, om han skulle tro, att jag talat med kusken om något, som inte äfven han kunde få veta. — Jag ber dig, Axel, vände han sig åter till den unge grefven, fråga Robert, och du skall strax få höra, att det här ingalunda är fråga om någon hemlighet. Saken är nemligen den, att hans kunglig höghet kronprinsen råkat erhålla kännedom om den olycka,

hvertill Robert i fyllan och villan varit vållande, och är det hans önskan, att denne därför skall tagas i förhör. Något straff kan det dock icke gerna bli fråga om, alldenstund jag sanningsenligt intygat och, ifall jag blir hörd som vittne, måste bekräfta, att det ingalunda var kuskens fel utan en ren olyckshändelse.

Grefve Axel ruskade på hufvudet.

— Så-å, sade han. Men hvarför hotade du då nyss kuskan med, att det skulle gå honom på samma sätt som baronessan?

— Ack, det sade jag bara för att skrämma honom, emedan han visade sig så motsträfvig.

— Högst märkvärdigt! Jag förstår sannerligen inte hvad jag kan ha med denna sak att göra, och likväl hörde jag Robert nyss ropa på mig.

— Hvarför han det gjorde, det måste du fråga honom sjelf; här står han ju. Jag ville bara varna honom för att taga sin tillflykt till dylika lögner och öfverdrifter, som Hilda kom fram med, det var alltsammans.

— Så, så. — Nå, tala då bara, Robert! vände sig Axel till kuskan. Ni hör ju, att herr adjutanten ger er tillåtelse att säga mig allt. Svara då först af allt på den frågan: hvad vet ni om fröken Ekstams öde?

Robert hade mycket väl förstätt adjutantens gester och miner och af hans ord hört, att häktningen i sjelfva verket endast var en komedi, som man spelade för att förebygga ett möjligen tilltänkt förräderi från hans sida. Korteligen, han stälde sig åter i en handvändning på Axels motståndares sida, och detta, emedan det nu var hans öfvertygelse, att han derigenom kunde skörda största vinsten.

Ja, han drog väl kanske öronen åt sig vid tanken på adjutantens hotelse, att det skulle gå honom på liknande sätt som fröken Silfverhielm; han hade nemligen en mycket liflig föreställning om, med hvilket hänsynslöst godtycke man då skulle behandla honom, eftersom man icke ens skonat den rika baronessan.

Korteligen, Robert tog på sig en mer än lofligt enfaldig och dum uppsyn, när han svarade:

— Ack, herr grefve, jag ville bara träffa er för att tala om hvad baronessan Silfverhielm för en stund sedan på torget yttrade; men nu inser jag sjelf, att det var idel galenskaper hvad er släkting försökte inbilla folket. Jag hade i förtreten öfver mitt missöde på förmiddagen tagit mig ett glas för mycket, så att jag egentligen inte sjelf vet hvad jag i min uppymda sinnesstämning pratat.

Grefve Axel såg forskande på adjutanten och yttrade derpå, vänd till kusken:

— Har ni händelsevis af denne herre låtit muta er att icke säga mig sanningen?

— Inga förolämpningar, om jag får be, min käre Axell! inföll Örnsköld. Jag har gjort allt, hvad jag kunde, för att förebygga en möjlig misstanke från din sida; men nu tycker jag verkligen, att det går för långt. Hvad du nu yttrat, tillskrifver jag din upprörda sinnesstämning; men jag skall undandraga mig faran att ännu en gång bli förolämpad af dig genom att nu helt enkelt gå min väg och öfverlemna åt dig att under min frånvaro tala vidare med Robert, ifall herrar polismän icke ha någonting att deremot invända.

Genom denna adjutantens skenbara säkerhet lät sig också Axel förbluffas och vilseledas.

Han började lemna plats för den åsigten, att Robert vore en person, som sjelf icke rätt viste hvad han ville, och som, i all synnerhet om han blifvit retad, pratade mera, än han kunde stå för.

Korteligen, Axel var nu öfvertygad om, att det knappast lönade mödan att vidare aktgifva på kusken, än mindre att betrakta honom som en person, hos hvilken han kunde finna nyckeln till de med en hemlighetsfull slöja omgifva händelserna.

Men han hade kanske ändå tillagt saken mera vigt och betydelse, om han icke redan allt för mycket införlifvat sig med den tanken, att Signe icke mera fans i lifvet.

Dertill kom, att han nu, sedan adjutanten dyrt svurit på, att Signe ingen gång varit hans, Axels, lagliga maka, på visst sätt fruktade för, att detta skulle bli allmänt bekant.

Han befarade, att man då skulle betrakta honom som en ärelös förförare, hvilken sjelf mycket väl vetat, att vigseln endast varit ett gudlöst, med slug beräkning utfördt gyckel-spel, genom hvilket han på listigt vis velat fångsla en oerfaren flicka vid sig och tillnarra sig hennes förtroende.

Och slutligen kände han sig äfven genom all den list, som man användt för att tvinga honom att blifva grefvinnans fästman och täckmantel, äfvensom af den högst oqvinnliga striden om hans kärlek och hans person, till den grad obehagligt berörd, att han helst icke vidare alls skulle velat befatta sig med hela saken.

Han brydde sig egentligen icke om någonting mera i

verlden, eftersom ingen makt på jorden vidare förmådde återgifva honom hans älskade Signe, hans ädlaste klenod.

Modlösheten bemäktigade sig honom allt mera. Han kände det ytterst motbjudande att fortsätta striden mot så sjelfviska, oädla karakterer.

Med modlösheten tilltog också hans likgiltighet rörande hans förestående giftermål med grefvinnan.

Han såg i detta steg ingenting annat än ett medel att efter alla dessa stormar åter komma till ro.

Om ett innerligt samlif med grefvinnan kunde ju ej bli tal.

Hon begärde ju endast för syns skull hans genkärlek.

Hennes förflutna lif, hennes intima förhållande till kronprinsen var ju en oöfverstiglig klyfta mellan Axel och henne.

Jo, om hans Signe ännu lefvat, då skulle han blott och bart af blygsel för henne ryggat tillbaka för en sådan konvensförbindelse, ty hans ädla hustru hade varit den goda genius, som bevarat honom för hvarje ohederlig handling och sporrat honom att alltid bära hederns sköld högt och obefläckad.

Hvad andra menniskor sade om förbindelsen, det var honom temligen likgiltigt, i all synnerhet som han viste, att många äktenskap bland de förnäma blifvit ingångna under liknande förutsättningar, utan att någon vågat taga anstöt deraf, så snart man endast på allerhögsta ort sagt sitt ja och amen dertill.

Blott en sorg plågade honom ännu, och det var tanken på hans barns framtid.

Han antog, att gamla Martha redan erhållit kännedom om Signes sjelfmord, och att hon då flytt med barnet, emedan Signe säkerligen ålagt henne att blifva i mors ställe för den lilla.

Ja, han befarade till och med, att Signe befalt gamla Martha att förhålla honom barnet.

Derför beslöt han i hemlighet spana efter Martha och barnet i afsigt att erbjuda den gamla tjenarinnan medel, så att hon bekymmerfritt kunde egna sig åt barnets vård och första uppfostran.

Eftersom han sett, hvilket upprigtigt deltagande hans far visat för Signes öde, beslöt han att äfven i detta fall inviga honom i förtroendet och bedja honom blifva en förmedlare mellan honom och Martha i och för det tilltänkta ändamålet.

Han befag sig till slottet för att der personligen få tala med kronprinsen om Hildas forslande till därhuset.

Kronprins Karl mottog honom med nedlåtande älskvärdhet.

Han uttalade så lifligt och hjertligt sitt deltagande angående grefvinnan Adlerklous missöde, som om Axel i sjelfva verket varit denna i grunden så djupt förhatliga qvinnas svärmiske tillbedjare.

Kronprinsen handlade dervid mycket politiskt.

Han ville derigenom för grefven afskåra hvarje möjlighet att efteråt göra invändningar, eller med andra ord, det var hans mening att framställa Axels giftermål med grefvinnan såsom en redan afgjord sak.

Axel, som visserligen var en genomhederlig, ädel människa, men äfven en något svag, eftergifvande karakter, lät kronprinsen lugnt tala utan att svara någonting väsentligt på han ceremoniella beklagande.

Han afbröt sedan sjelf ämnet genom att börja tala om sin kusin Hilda.

— Jag har redan erhållit polismästarens rapport derom, svarade prinsen, och det gläder mig, att han i tid lyckades stäffa den sinnesrubbades ofog.

På Axels anhållan, att Hilda åter måtte bli försatt på fri fot, svarade kronprinsen med en axelryckning:

— Min bästa herr hofmarskalk, ni inser nog, att jag omöjligt kan blanda mig i denna sak, som jag ej är kompetent att bedömda. Då läkaren förklarar baronessan vara en för den allmänna säkerheten vådlig person, så torde det väl i första hand för er vara önskligt, om dylika scener, som den sjuka frambesvurit, för alltid förebyggas. Emellertid lofvar jag att så snart som möjligt från föreståndaren för vårdanstalten infördr ett utförligt utlåtande öfver den sjukas tillstånd och på samma gång låta fråga honom, om han hoppas på den olyckligas snara tillfrisknande. Jag skall låta er taga kännedom om denna rapport, och är jag öfvertygad om, att ni har så stort förtroende för en erfaren läkare, att ni ej betvivlar hans utlåtande rörande den sjukas tillstånd. Var god och underrätta mig så snart som möjligt om grefvinnsans befinnande. Dröj ej att uppsöka er vackra fästmö, jag är nemligen öfvertygad om, att ert deltagande är den bästa medicinen för henne. Säg mig sedan också, om er fästmö önskar, att kusken skall ställas till ansvar för sin grofva vårdslöshet!

Axel affärdades på ett mycket nådigt sätt.

Men han skulle helt visst icke nu ha besökt sin fästmö, om han icke händelsevis träffat sin far, då han lemnade slottet.

— Du måste aflägga ett besök hos grefvinnan, Axel, ty hon skulle betrakta det som en förolämpning, om du icke per-

sonligen gjorde dig underrättad om hennes befinnande, yttrade fadern i förmanande ton. Följderna af den förskräckelse, hon utstått, ha först efteråt inställt sig, och jag försäkrar dig, att Ellen verkligen skulle bli mycket sjuk, om hon icke finge höra något deltagande ord från din mun.

Axel lät verkligen förmå sig att aflägga ett kort besök hos grefvinnan.

Denna hade, som vi veta, å nyo fallit i vanmakt, och läkaren hade först efter mycken möda lyckats återkalla henne till medvetande.

Som vi veta, var det hufvudsakligen endast ångesten för kuskens förräderi, som hos grefvinnan framkallat detta svaghetstillstånd.

När Axel steg in, lyste hennes ögon af glädje; ty redan den omständigheten, att hennes så kallade fästman personligen infann sig hos henne, lifvade å nyo hennes hopp.

Hon helsade honom på ett ömt vemodsfullt sätt och lät ingalunda hans kyliga tillbakadragenhets afskräckta sig från att fortsätta sin älskvardhet.

Genom att fråga om än det ena, än det andra förstod hon förträffligt att qvarhålla honom mycket längre, än han haft för afsigt att stanna.

Derigenom fick hon också veta allt, hvad Axel hade sig bekant angående Hildas och kuskens öde.

Men Axel yttrade naturligtvis ingenting om den misstanke, som adjutantens och kuskens korta samtal väckt hos honom; ty han viste blott allt för väl, att grefvinnan var den person, af hvilken han sist af alla skulle kunnat erhålla någon sanningsenlig förklaring.

Dertill kom hennes väl beräknade schackdrag att ha låtit tillställa den gamle kammarherrn de af henne i hemlighet inköpta skuldförbindelserna.

Detta hade den öfverlycklige kammarherrn redan under vägen talat om för sin son.

Men denne var ej i den sinnesförfattningen, att han kunde taga någon synnerlig del i faderns glädje.

Kammarherrn ledde i grefvinnans närvaro ännu en gång samtalet in på det ämnet, tydligen i afsigt att derigenom förmå sonen att yttra några ord till tack för den stora tjensten.

Men Axel yttrade endast med ett vemodsfullt leende.

— Det var mycket vänligt af er, grefvinna, och jag är öfvertygad om, att min far städse skall blifva er tacksam för denna tjänst.

Med dessa ord lät han ganska tydligt förstå, att han icke

kände sig förpligtad till tacksamhet för det penningeoffer, som hon bringat hans far.

Grefvinnan, som för en timme sedan känt sig dödstrött och sjuk, hade under Axels besök redan hemtat sig så pass, att hon nu till och med smålog och skämtade öfver sitt missöde.

När Axel på uppdrag af kronprinsen frågade, om hon önskade kusen Roberts bestraffning, svarade hon, att hon ej förstode denna kronprinsens fråga; ty hon kunde ju omöjligen vilja låta bestraffa en person, hvilken, såsom hon nu mycket väl erinrade sig, icke på minsta sätt vore skulden till olyckan utan i stället sjelf vid olyckstillfället sväfvat i verklig lifsfara.

Ja, till och med om Robert vid tillfället verkligen varit drucken, kunde hon likväl icke yrka ansvar på honom, ty hennes samvete förbjöde henne att störta en person i olycka, som genom den erhållna skräcken redan blifvit hårdt nog straffad.

Hon hade ju sluppit undan med blotta förskräckelsen, och därför ville hon se den kristna människökärlekens och förlåtelsens täckmantel bredd öfver den der uppskakande händelsen.

Axel gick icke sjelf till kronprinsen för att, såsom denne önskat, underrätta honom om grefvinnans befinnande, utan han bad sin far göra det.

Kammarherrn skyndade sig att uppfylla denna sonens önskan, i all synnerhet som Axel sagt honom, att han sedan der hemma ville tala med honom om en mycket vigtig och tränande sak.

En knapp timme efter Axels hemkomst återkom äfven kammarherrn från sitt besök på slottet.

Men hur förskräckt blef icke den gamle herrn, då han nu händelsevis af sin son fick veta, att denne redan var far till ett barn!

Den skurkaktige adjutanten hade upplyst den gamle kammarherrn om allt, som rörde Axels förhållande till Signe; men han hade visligen förtegat, att den senare redan var mor.

Han hade förtegat detta af det skäl, att han i annat fall hos kammarherrn helt visst skulle ha stött på vida större motstånd rörande den planlagda intrigen.

Vi, som veta, hur mycket det kostat på den godmodige kammarherrn att låta Signe falla offer för intrigen, skola nu lätteligen inse, hur bekymrad han måste vara för den olyckliga moderns barn.

I hemlighet anklagade han sig för att ha beröfvat sin sons egna barn dess mor.

Axel såg i sin fars bestörtning och förtviflan ett nytt bevis på uppriktigt deltagande. Och när den gamle herrn förklarade,

att han sjelf genast ville anställa spaningar efter Martha och barnet, anade icke Axel, att hans far, af gnagande samvetsqual med våld drefs bort från hans, Axels närhet.

Under det den gamle herrn nästan planlöst irrade omkring och äfven begaf sig till adjutanten för att om möjligt af honom få veta något om barnets vistelseort, uppsökte Axel besättningskarlen för att höra, om denne möjligen viste, huruvida Signes lik blifvit funnet.

Såväl far som son måste återvända med oförrättadt ärende.

Så förgingo några dagar utan att något särskildt anmärkningsvärdt tilldrog sig.

Då kom på femte dagen efter Signes spårlösa försvinnande och förmenta sjelfmord polismästaren med andan i halsen till adjutanten och omtalade, att den der sjelfmörderskans lik flutit i land och blifvit affördt till stadens bårhus.

Polismästaren hade gifvit sina underlydande hemliga instruktioner, hvarför liket i all tysthet forslats till bårhuset.

Adjutanten var naturligtvis liksom grefvinnan endast angelägen om att få veta, om liket var identiskt med Signe Karleman.

Baronen var genast beredd att i polismästarens sällskap begifva sig till ort och ställe för att personligen taga sjelfmörderskan i betraktande.

Först underrättade han emellertid grefvinnan Adlerklou om saken, emedan det ju kunde hända, att äfven hon vore hågad att följa med.

Men hon hade ej tid, ty hon hade i dag bestämt sig för en utflykt till sitt landtogs.

Adjutanten anade genast ändamålet med denna utflykt, ty han önskade henne på skämtsamt sätt mycket nöje och tillade derpå i hemlighetsfull, låg ton:

— Men försigtighet, min fröken, så att inte er herr fästman till äfventyrs får nys derom!

— Ah, nu är det inte längre någon fara på taket, svarade Ellen. På Robert har jag stoppat till munnen, och dessutom är han glad, att han slapp undan utan något som helst straff. Och ännu mindre kan den döda Signe, som ni ämnar besöka, spela förrädare.

Adjutanten gick för att strax derpå i sällskap med polismästaren begifva sig till bårhuset, dit liket af sjelfmörderskan nyss forslats.

Till sin bestörtning såg han vid första ögonkastet, att den döda icke var Axels maka.

— Det är ju lilla Elsa von Wehlen, hviskade han till polismästaren.

Denne ryggade liksom förskräckt tillbaka, då han hörde detta för honom så välbekanta namn.

Han betraktade nu den döda ännu en gång mycket noga och fann, att adjutanten hade rätt.

— Var tyst med det! bad den senare. Det är ju nog, att vi ha kännedom derom. Ja, ja, nu står allt klart för mig. Fröken von Wehlen var likaledes inbjuden till kronprinsens intima cirkel och lemnade slottet nästan omedelbart efter tillkännagifvandet af förlofningen mellan grefve Cedersvärd och fröken Adlerklou. Fröken von Wehlen hade likaledes ett godt öga till grefve Axel, och jag slår vad, att hon beröfvat sig lifvet i förtviflan öfver, att han gått förlorad för henne.

På polismästarens föranstaltande blef den döda samma dag i all tysthet begrafven.

Denna brådska motiverade han dermed, att liket redan befann sig i starkt upplösningstillstånd.

Polismästaren lofvade taga reda på, hvarför fröken von Wehlens försvinnande ännu icke blifvit anmäldt i polisen.

Adjutanten hade i dag mycket att ombestyra och kom ej hem till sin bostad förr än sent på qvällen.

Han hade då bref från fröken Adlerklou, som ofördröjligen ville tala med honom i en trängande angelägenhet.

Behöfde hon å nyo sin bundsförvands bistånd?

FJORTONDE KAPITLET.

Den bleka lyssnerskan.

På sin frustande ridhäst jagade den sköna, lefnadsglada, efter kärlek törstande Ellen Adlerklou vägen fram till sitt stora gods Ellensborg med dess slottslika mansbyggnad.

Här stannade hon dock icke länge.

Inspektorns rapporter, som hon föreburit för att dölja det egentliga ändamålet med sitt besök, intresserade henne i dag mindre än någonsin.

Hvad brydde hon sig om, hur många oxar och kor som för närvarande stodo i stallet, hur många tunnor spannmål som skördats, eller hvad som såddes på det och det fältet?

För dylika prosaiska ting hade hon aldrig haft sinne, kanske delvis af det skäl, att hon ej det ringaste begrep sig på dylikt.

Hon låtsade naturligtvis vara mycket intresserad af och förstå sig på allt; men hon yttrade icke många ord för att ej förråda sin stora okunnighet.

Hvartill hade hon väl då förvaltare Karlén, om hon personligen skulle befatta sig med affärsangelägenheter?

Snart satt hon åter till häst och sprängde af bort mot skogen.

En beriden tjänare följde efter henne.

Men denne hade all möjlig möda att åtminstone icke alldeles förlora henne ur sigte; ty hon på sin snabba springare var städse ett långt stycke före honom.

Då hon inne i skogen ämnade vika af in på en liten biväg, skyggade hennes häst för en äldre qvinna, som på armen bar ett omsorgsfullt insvept barn.

Hästen satte i väg med pilens hastighet och hann ett godt stycke, innan rytтарinnan förmådde hejda honom.

Så snart det lyckats henne hoppade hon ur sadeln och gnisslade:

— Nu vet jag sannerligen inte, om det var en lycka eller oytcka, att hästen skyggade; ty den der qvinnan stirrade på ett så egendomligt hotande sätt på mig, som om hon varit den der Signes tjenarinna. Och var det verkligen gamla Martha, då måste barnet, som hon bar, ha varit min rivals. Hur ska' jag göra? Skall jag vända om och fråga qvinnan, hvem hon är, och hvad hon har här att göra?

Medan hon ännu stod der obeslutsam, hörde hon brådslande steg bakom sig.

Då hon vände sig om, blef hon å nyo förskräckt.

Hon trodde knappast sina egna ögon, när hon i mannen, som kom rakt emot henne, kände igen kammarherre Ceder-svärd.

Honom hade hon minst af allt väntat att få se här.

Det var för henne en i högsta grad pinsam syn, ty hon misstänkte, att äfven han varseblifvit den der personen, hvars närvaro här för honom borde blifva en hemlighet.

Men hon kunde naturligtvis icke underlåta att helsa på sin blifvande svärfar.

Med skenbar glädje gick hon honom till mötes och sade:

— Hvilken glad öfverraskning att se er här, herr grefve! Har ni kommit hit ut till mitt landtställe för att helsa på mig?

Kammarherrn slog förläget ned ögonen, ty grefvinnans blick hvilade så forskande på honom.

— Sjung ut bara, min bästa herr grefve! fortfor Ellen skrattande. Mig kan ni väl säga, i hvad ärende ni kommit hit ut; ni vet ju, att jag inom några dagar blir er sonhustru.

Kammarherrn blef ännu mera förlägen.

— Ni har inte varit hemma de senaste dagarne, tog grefvinnan åter till ordet. Skulle ni möjligen ha åtagit er någon särskild mission?

— Det är en mycket smärtsam pligt hvars, uppfyllande för mig tillika är en hederssak, svarade nu ändtligen grefven.

— Så-å. Och får jag veta någonting närmare derom? Har ni redan utfört er mission, eller kan jag på något sätt dervid stå er till tjänst?

Kammarherrn suckade.

— Ack, grefvinna, svarade han, kanske var det försynens skickelse, att våra vägar här möttes; ty det är tyvärr så, att jag åtagit mig en hemlig mission.

— Hvilken då?

— Min Axel har för mig yppat en hemlighet, om hvilken jag före er förlofning med honom ej hade någon aning.

— En hemlighet? Hvad måste jag höra?

— För mig och min son är den samma af dubbelt smärtsam natur. Men det är min pligt att för er yppa denna hemlighet, på det att ni icke efteråt må ha någon anledning att förebrå oss därför.

Nu infann sig tjenaren.

— Se här, tag min häst och invänta min återkomst! befalde honom grefvinnan.

Med dessa ord tillkastade hon honom tyglarne och gick sedan vid kammarherrns arm ett litet stycke vägen framåt, så att betjenten icke kunde höra hvad de båda talade med hvarandra.

I bedröfvad ton erkände nu kammarherrn för grefvinnan, att Axel redan var far till ett barn.

Ellen låtsade bli mycket öfverraskad.

Men i sjelfva verket hade denna omständighet sedan långt tillbaka icke längre varit någon hemlighet för henne.

Kammarherrn tillade, att han ansett det vara sin skyldighet att i enlighet med sonens önskan spana efter barnet och dess vårdarinna.

— Och törs jag fråga, hvarför Axel gifvit er detta uppdrag?

— Grefvinnan, svarade kammarherrn, om den olyckliga Signe också icke varit min sons maka, så är det likväl så mycket mera hans heliga pligt att sörja för barnet, som detta icke längre är möjligt för den stackars modern. Ni vet ju, att Signe är död, och min son bör och får ej vara en sådan onaturlig far, som lemnar sitt eget barn åt dess öde.

Det är precis min åsigt, instämde grefvinnan. Men å andra sidan torde det af lätt insedda skäl också vara nödvändigt, att min tillkommande man i utöfvandet af dessa sina pligter ålägger sig alla de inskränknningar, som han inför världen är skyldig mig, det vill med andra ord säga, han skall låta gifva barnet en god uppfostran, men om dess upptagande i vårt hus kan tills vidare ej bli tal!

Det faller af sig sjelft, och deri instämmer jag till alla delar med er. Lyckades jag finna sköterskan, så skulle jag rikligt förse henne med pengar och be henne bosätta sig någonstades, der hon uteslutande kunde egna sig åt barnets vård och uppfostran. Min son begär ju tills vidare ingenting annat än att då och då få se till barnet för att förvissa sig om dess väl-

befinnande. I öfrigt skulle, ja, måste saken behandlas ytterst diskret.

— Skönt! om äfven Axel är af den åsigten, skall jag aldrig förebrå honom hans förvillelse utan i stället alltid med honom täfla i omsorgen om hans barn.

— Verkligen? Skulle ni verkligen kunna vara nog ädelmodig att taga er an det moderlösa barnet? frågade den gamle herrn, rörd.

— Här har ni min hand derpå, herr grefve. Var förvissad om, att jag med glädje skall blifva i mors ställe för Signes barn, om jag också i min blifvande mans eget intresse inför verlden måste ålägga mig vissa inskränknningar; men var god och försäkra Axel, då ni talar med honom om denna angelägenhet, att jag efter några år gerna vill upptaga Signes barn i vårt hus! Han får sedan för beständigt ha det hos sig. Det kan ju inte bli svårt att finna en förevändning, hvarför han antagit sig barnet. Verlden behöfver ju inte veta, att det är hans eget barn. Och jag skall aldrig blifva förrädare utan i gemenskap med honom försöka godtgöra barnet hvad han felat mot dess mor.

Kammarherrn tog dessa grefvinnans ord för en yttring af ett sant qvinligt ädelmod.

Hade han kunnat se in i hennes själ, skulle han helt visst ha blifvit af en helt annan åsigt.

— Ha edra efterspaningar krönts med någon framgång? frågade plötsligt grefvinnan.

— Ja och nej, grefvinna.

— Hur skall jag förstå dessa edra ord?

— Jag gjorde på ett mycket försigtigt vis förfrågningar och fick af en ung flicka, som gick till staden, veta, att en äldre qvinna med ett barn sedan några dagar uppehållit sig i hennes fars hus.

— Huru? Ni tror alltså, att den der qvinnan varit identisk med Signes gamla tjenarinna?

— Alldeles riktigt! Jag uppsökte flickans far, en gammal invalid, en fattig, men ärlig och hederlig man, och frågade under en lämplig förevändning efter gamla Martha. Jag fick då veta, att qvinnan några timmar före min ankomst plötsligt åter gått sin väg. Invaliden sade, att hon tagit vägen genom skogen.

Men om qvinnan varit der några dagar, så måste väl invaliden veta hennes namn.

— Jag frågade derefter, svarade kammarherrn; men gubben kunde af det enkla skäl ej lemna mig något besked, att han varit nog grannlaga att ej fråga henne derom.

— Tror ni, herr grefve, att qvinnan kommer tillbaka till invaliden?

— Gubben hoppades det, ty då han äfven för framtiden erbjudit henne gästvänskap, hade hon halft om halft antagit detta tillbud.

— Men hvarför gick hon då sin väg?

— Det visste inte invaliden sjelf. Hon hade sagdt, att hon hade ett nödvändigt ärende att uträtta, och att hon sannolikt komme att stanna borta några dagar.

— Godt! svarade grefvinnan. Då ber jag er, herr grefve, gå genast tillbaka till invaliden och säg honom, att han på inga vilkor skall låta qvinnan gå sin väg igen, om hon kommer tillbaka! Sä g honom, att ni är beredd att åt qvinnan och barnet uppbygga en liten treflig stuga der i närheten, hvilken ni för all framtid ställer till qvinnans fria förfogande. Likaså måste ni låta gubben förstå, att ni drar försorg om qvinnans underhåll och äfven hans, om så skulle behöfvas.

Kammarherrn sade, att han redan under tysthetslöfte gjort invaliden ett dylikt anbud.

— Och eljest har ni ingenting nytt att berätta? frågade grefvinnan lurande. Har ni inte händelsevis träffat någon bekant, som förvånat sig öfver, att ni ströfvat omkring här borta i skogarne?

— Nej svarade kammarherrn.

Grefvinnan ville taga afsked, men kammarherrn tvekade ännu att gå.

— Jag skall först se, om jag inte kan finna den gamla qvinnan, sade han. Invaliden kan jag ju tala med sedan.

— Ja så! Nå, då önskar jag er mycken lycka. Är det den der gamla Martha, så skall ni nog i eget intresse behandla henne på det välvilligaste och ålägga henne den djupaste tystlåtenhet. Men vänta! Jag såg ju för en liten stund sedan en qvinna gå skogsvägen framåt i riktning mot byn. När allt kommer omkring, var det kanske den sökta. Fort, fort, herr grefve! Jag skulle nästan kunna slå vad, att ni upphinner eller åtminstone anträffar henne i byn.

Kammarherrn lät icke säga sig det två gånger. Han tog hastigt afsked af grefvinnan och skyndade bort i den antyddä riktningen.

Så snart han försvunnit ur grefvinnans åsyn, ropade denna till sig sin betjent och frågade honom, om han sett den der gamla qvinnan.

Betjenten jakade härtill.

— Och hvart gick hon?

— I riktning mot herrgården.

— Godt! Gif mig min häst och rid efter gumman! Se här, tag detta på förhand som belöning! Det kan ej bli svårt för dig att upphinna gumman. För henne med list eller våld till den för närvarande öde torparstugan i skogsbrynet och bevaka henne der strängt, att hon ej kommer i tillfälle att rymma. Jag kommer sedan sjelf dit och ombestyr resten. Har du förstått mig?

Betjenten jakade.

— Men var tyst som grafven! Lofva mig det och låt för all del inte gumman undkomma!

Strax derpå sprängde tjenaren bort.

Då grefvinnan åter blef ensam, hånskrattade hon för sig sjelf och mumlade:

— Det var i sanning tur, att jag träffade kammarherrn och kom i tillfälle att skicka honom på orätt spår. Jag måste vara gift, innan Axel får tala med Martha, ty denna är antagligen allt för noga underrättad om allt. Axel skulle då kanske i sista stunden dra sig tillbaka, och jag stode der då till råga på alla förargelser och bekymmer, som denna sak redan beredt mig, äfven med lång näsa.

Hon svingade sig åter upp i sadeln och red till jagtpaviljongen, som låg midt inne i den tätaste skogen.

Hon märkte ej, att en blek, ung qvinna redan en lång stund på afstånd gifvit akt på henne.

Denna bleka gestalt följde nu efter ryttarinnan.

I närheten af jagtpaviljongen svingade sig Ellen åter ur sadeln och band hästen vid ett träd.

Knappast hade hon gjort det, innan en ståtlig herre kom ut ur paviljongen och med utbredda armar ilade henne till mötes.

— Ändtligen är du här, min lilla rara Ellen, yttrade herrn och slöt strax derpå flickan ömt till sitt bröst.

— Karl! Min innerligt älskade Karl! jublade grefvinnan och bjöd mannen sin mun till en kyss.

Efter den första så hjertliga helsningen, frågade herrn, hvilken var iklädd en elegant jagtdrägt.

— Min älskling, är du också säker på, att ingen har någon aning om din härvaro?

— Ja visst, min Karl. Visserligen träffade jag kammarherrn under vägen, men jag skickade honom bort till den aflägsna byn och nämnde naturligtvis ej ett ord om, att jag ämnade rida hit för att här en kort — ack, allt för kort stund njuta kärlekens lycksalighet. O, Karl, fortfor hon och steg med sin följes-

lagare hastigt in i paviljongen, när jag tänker på, att jag för framtiden måste bära äktenskapets tryckande bojar, då skulle jag helst aldrig vilja gifta mig; ty jag vet ju blott allt för väl, att detta giftermål är ett onaturligt förhållande. Jag älskar ju endast dig.

Ellen sjönk ned på en svällande divan, drog sin följeslagare ned bredvid sig och gömde sitt hufvud vid hans bröst.

Han kyste hennes panna och lockiga hår och smekte ömt hennes kind.

— Gråt inte, min lilla hjertevän! bad han. Jag förstår, hur du känner det. Äfven för mig är det nästan omöjligt att öfverlemna dig som maka åt en annan man, men du känner ju tyvärr det tvingande skäl, som fordrar detta offer af oss.

— Ja, ja, hviskade Ellen, och likväl, du mitt allt i alla, förmår jag knappast fatta, att jag för framtiden måste umbära din kärlek. Ack, om du kunde afskaka dig det jernhårda tvång, som äfven håller dig fångslad! Vore du icke redan förmäld, så skulle jag icke så lätt afstå från de rättigheter, som du i hemlighet tilldelat mig. Som Axels maka skall jag knappast få en enda lycklig stund, det känner jag. Han älskar mig ej, ja, han afskyr mig i själ och hjerta. Men jag måste på stormande sätt betyga min kärlek, det är så min natur. Mitt hjerta fordrar så varm genkärlek, som endast du förmår skänka mig. Ack, jag kommer att bli olycklig, gränslöst olycklig!

— Tro inte, min älskling, att jag kommer att bli mindre olycklig! yttrade kronprinsen, ty det var han, i bedröfvad ton. Min gemål är en ädel, en förträfflig qvinna, det vore mycket orätt att vilja förneka det; men tyvärr är hon icke skapad att lyckliggöra, att i allt tillfredställa mig. Hon liknar ett godt vin, som man visst icke försmår; men jag behöfver den skummande, eldiga champagnen, och den liknar du, min käcka, öfvermodigt lefnadsglada Ellen. Du har städse för mig varit en värmande, lifgifvande solstråle. Derfor kände jag ett oafvisligt behof af att i dag ännu en gång få se och tala med dig.

— Och jag, min Karl, jag måste ännu en gång njuta den ljufva, sälla lyckan af din kärlek, utbrast grefvinnan; ty bakom mig ligger nu den lycksaliga tid, som jag drömt bort i dina armar. Men framför mig står ett mot min vilja, endast och allenast af beräkning ingånget giftermåls afskräckande spöke. Axel kommer aldrig att bli en kärleksfull man utan endast en känslolös, för mig totalt främmande person, i hvars ögon jag städse skall läsa den bittra förebråelsen att ha tvingat honom till en förhatlig förening.

Kronprinsen sänkte rösten till en hviskning.

Han kyste den vackra flickan lidelsefullt, och dessa hans kyssar hämmade hastigt tårarne från hennes eldiga ögon.

Hvad kunde han väl ha sagt henne, eftersom hon plötsligt åter blef så munter och glad och förmådde blicka upp till honom med ett lycksaligt leende likt en öm brud?

Fortsättningen af deras samtal var endast en dämpad, öm hviskning.

De anade icke, att, under det de i lycklig glömska af allt utom sig kystes och smektes, den bleka frun, som, följande greffvinnans spår, ilat efter henne ända hit till jagtpaviljongen, noga gaf akt på dem.

Visserligen hade kronprinsen genast omsorgsfullt stängt dörren till paviljongen efter sig, och för fönstren hängde tjocka jalousier, men en af dessa slöt icke så tätt till, att icke den bleka frun uppnådde ändamålet med sin härvaro.

Plötsligt såg man vredens rodnad purpra hennes bleka kinder.

Hon vände med tydlig afsky bort sitt ansigte och betäckte ögonen med venstra handen.

Redan utsträckte hon högra handen för att genom en knackning på fönsterrutan gifva sig till känna; men i sista ögonblicket betänkte hon sig och ändrade sitt beslut.

Hon ilade derifrån och utbrast i en ton af tydlig förbittring:

— O, hvad människorna ändå äro usla! Sådant kalla de kärlek, trohet och pligt. Greffe Cedersvärd, det är ditt straff. Din Signes bedragna hjerta ropade på hämnd, och blott allt för snart har din trolöshet mot mig hämnats på dig sjelf. Du kommer ej att hemföra en trogen maka, en älskande hustru utan en skamlös horkona, som skall söka och finna tillfälle att föra dig bakom ljustet och bedra dig. Hvad du förlorat, greffe Cedersvärd, det skall du först då lära dig värdera, när du med förskräckelse inser, hvad du köpt med din Signes hjerteblod. Skall jag öppna ögonen på dig, skall jag säga dig, på hvad sätt du bedrages af din vackra fästmö? Kanske gör jag det för att blanda galla i den skändligas jubel öfver att ha undanträngt den nu förrådada, förskjutna, föräktade Signe.

Under det kvinnan, som varit vittne till den der ömma scenen i den liksom för ett dylikt ändamål enkom uppförda paviljongen, i förbittring och stum förtviflan ilade bort genom skogen, tog kronprinsen det hjertligaste afsked af Ellen, utan att någondera af dem hade den ringaste aning om, att en person här lyssnat och gifvit noga akt på dem.

Strax derpå sprängde grefvinnan på sin eldige springare tillbaka till herrgården.

På vägen dit kom betjenten ridande emot henne och rapporterade, att det varit honom alldeles omöjligt att åter få fatt i den der qvinnan med barnet.

Grefvinnan blef deröfver mycket förargad.

Hon förebrådde betjenten, att han icke gjort sin pligt.

— Kom! befalde hon. Jag skall hjälpa dig att söka efter gumman, hvilken vi till hvad pris som helst måste återfinna.

— Nådig fröken menade ju en gammal gumma, icke sant? frågade betjenten.

— Jo visst. Hvarför frågar du det?

— Jo, nådig fröken, jag såg kort före er återkomst en ung, blek qvinna skynda genom skogen, och hon yttrade så besynnerliga ord för sig sjelf, att jag måste antaga, det hon ej var fullt normal.

— Hvad sade hon då? frågade hastigt grefvinnan.

— »Han ska' få veta allt», skrek hon. »Axel ska' få veta, hvad som i dag tilldragit sig i jagtpaviljongen. Ha, ha, ha!» skrattade hon hemskt. »Hon är ju en skamlös bedragerska och ingen älskande brud. Jag är hämnad.»

— Vidare! Vidare! Hvad sade den vansinniga mera?

— Jag kunde inte vidare urskilja orden, alldenstund hon sprang så fort genom skogen.

— Hvart tog hon vägen?

— Hon försvann i riktning mot staden.

— Fördömdt! gnisslade grefvinnan.

Men strax derpå befalde hon betjenten rida före åt det håll, hvaråt den bleka, unga frun flytt.

Hon liknade nu sjelf den der bleka okända; ty hon viste blott allt för väl, att denna ingalunda varit vansinnig, då hon yttrat de der orden.

Ja, hon viste nu, att den der bleka frun bevittnat kärleks-scenen i jagtpaviljongen.

Hon jagade med betjenten, hvilken omöjligt kunde förklara hennes sinnesrörelse och vrede några timmar sökande omkring i skogen utan att likväl kunna upptäcka något spår af den obekanta.

Mörkret hade redan inbrutit.

Ellen hade nu skickat betjenten med hennes häst före, eftersom hon ännu icke helt och hållet uppgifvit hoppet att finna den hemlighetsfulla lyssnerskan.

— Hvar är du, du eländiga kräk, som spelat mig detta

spratt, som inte skäms att spionera på folk? skrek hon plötsligt i sin vrede och förtviflan.

Men hon hade knappast utstött dessa ord innan en qvinlig gestalt på några få stegs afstånd kom fram bakom en stor sten och rusade emot grefvinnan, ropande med hes röst:

— Här är jag, du äreförgätna horkona, här är jag — jag, hvars hjerta du sönderslitit, efter hvars lif du traktar. Se här, fullborda ditt verk, möderska, eljes skall det gå i uppfyllelse, som jag svurit!

Grefvinnan utstötte ett skri och brottades i nästa ögonblick på lif och död med den obekanta, hvilken förtviflan tycktes förläna öfvermenschliga krafter.

— Hvad i Guds namn är det här fråga om? Grefvinna, är det ni? hördes i detta ögonblick en mansröst.

— Hjelp! Hjelp! skrek grefvinnan.

Med raska steg närmade sig mannen.

— Jag kommer. Jag kommer, ropade han och att döma af rösten var det ingen annan än den gamle kammarherrn.

Men innan han hunnit ända fram till skådeplatsen för den förbittrade striden, hade den bleka frun redan lyckats befria sig och ilade nu derifrån, mumlande för sig sjelf:

— Det är han, det var hans röst. O, Gud, han kom just i rätt tid för att bevara mig för att genom en förtviflad handling sjelf förskaffa mig upprättelse. Men han skall, han får ej se mig, ty han . . . han menade ju så väl med mig, att han första gången jag såg honom fälde bittra tårar öfver mitt sorgliga öde.

Under det den bleka frun flydde likt ett uppskrämdt villebråd närmade sig den gamle kammarherrn grefvinnan, hvilken af förskräckelse öfver hans lika oväntade som olägliga ankomst knappast förmådde hålla sig på benen.

— Är det verkligen ni, grefvinna? ropade kammarherrn. Men min Gud, hur har ni kommit hit? Hvem var den person, med hvilken ni brottades? Har någon olycka händt? Är ni sårad?

Kammarherrn fick intet svar på alla sina frågor.

Ellen ansåg det vara klokast att tills vidare tåga, medan hon funderade på ett lämpligt svar, ty hon vågade naturligtvis ej för sin så kallade fästmans far tillstå, det hon trodde den der bleka qvinnan vara Axels maka, hans för död ansedda Signe.

Då kammarherrn å nyo bestormade henne med frågor, försäkrade hon honom, att hon inte alls tagit någon skada, och att hon inte heller hade någon aning om, hvem den der men-

niskan varit, ja, för att ännu mera vilseleda den gamle herrn på gissningarnes område sade hon, att det varit en ung man.

— Men, min bästa grefvinna, hvarför promenerar ni ensam här i skogen sedan det blifvit mörkt? Jag trodde, att ni för länge sedan återvändt till herrgården, dit äfven jag ämnade mig för att taga er gästfrihet i anspråk för natten.

Ellen lade sin hand i kammarherrns arm.

— Kom, herr grefve, och låt oss gå hem! hviskade hon. Jag skickade min betjent före med hästen för att sjelf njuta af en promenad till fots genom skogen. Men till min förskräckelse märkte jag, då mörkret inbröt, att jag gått vilse. Jag sökte efter vägen, då plötsligt den der obekanta människan rusade fram bakom en sten och störtade sig öfver mig, tydligen i afsigt att råna mig.

— Jag beklagar mycket detta ert missöde, sade grefven. Men tyvärr måste vi låta den skurken löpa, ty jag är sjelf så trött, att jag knappast förmår hålla mig på benen, än mindre upptaga striden med en sådan der förvägen sälle, hvilken till på köpet säkerligen är väl beväpnad.

— Ja, låt oss gå! hviskade Ellen.

— Fastän hon nyss påstått, att hon gått vilse, hittade hon dock nu genaste vägen fram till herrgården.

Hade kammarherrn kunnat ana, hur olägligt han kommit, så hade han bestämdt funnit rådligast att vända om igen. Grefvinnan trodde sig nemligen redan ha öfvervunnit sin fruktade rival och gjort henne till sin fånge, när hon hörde kammarherrn komma.

I hemligheten gaf hon honom skulden för, att hon icke varit i stånd att på det sätt, som hon haft för afsigt, hämnas på den obehöriga lyssnerskan, i hvilken hon med bestämdhet trodde sig ha känt igen sin rival Signe.

Ja, genom hans närvaro hindrades hon också från att förfölja den flyende.

Hon måste med fara att bli förrädd af Signe låta henne oantastad fortsätta sin väg, just emedan hon till intet pris vågade meddela kammarherrn sin förmodan.

För allt, hvad grefve Cedersvärd yttrade, visade hon icke heller det ringaste intresse.

Först då han beklagade sig öfver, att han trots all möjlig möda icke lyckats upptäcka Martha och Signes barn, blef hon mera uppmärksam och smålog skadeglåd för sig sjelf.

Men när hon tänkte på, att Signe kunde skynda direkt till staden och sätta sin på ett så otvetydigt sätt uttalade ho-

telse i verket, då krympte hennes hjerta samman af vanmäktig vrede. Men hon måste ju beherska sig, om hon icke skulle förråda sig sjelf och kronprinsen.

Ändtligen anlände de till Ellensborg.

Men grefvinnan kunde ej finna någon ro och snart föreslog hon kammarherrn, att de skulle återvända till staden.

Den gamle grefven samtyckte visserligen, men endast för att göra henne till viljes; ty han hade för afsigt att följande dag fortsätta sina spaningar efter Martha och barnet.

Så snart de anländt till staden, skickade grefvinnan sin förvaltare till adjutanten med anhållan, att denne skulle genast komma till henne, emedan hon hade att tala med honom i en synnerligen trängande angelägenhet, som på inga vilkor tålde uppskof.

Karlén återvände med det besked, att baronen ej var hemma, och blef då af grefvinnan för andra gången skickad till adjutantens våning med skriftlig kallelse.

Ellen blef nu derigenom, att adjutantens hjälp icke genast stod henne till buds, ännu oroligare och gaf därför förvaltaren i uppdrag att begifva sig till grefve Cederswärds hus och der ställa sig på lur för att se, om Signe Karleman möjligen försökte närma sig Axel.

Sedan skref hon några rader till kronprinsen och yppade för honom sina farhågor, att Signe Karleman lyssnat och gifvit akt på dem i jagtpaviljongen. Hon besvor honom att i nödfall afvända den hotande ofärden.

Men allt tycktes ha sammansvurit sig mot henne, ty hon erhöll det besked, att icke heller kronprinsen ännu återkommit hem.

Det var redan öfver midnatt.

Adjutanten hördes ej af.

Ellen fann ingen ro, ty alltjemt sväfvade för hennes själs ögon likt ett skräckinjagande spöke den der bleka qvinnan, den der lyssnerskan, som utslungat en så fruktansvärd hotelse, och som hon trodde vara Signe Karleman, hennes rival, af hvilken hon hade allt skäl att frukta det värsta.

FEMTONDE KAPITLET.

Brefvet till kronprinsessan.

Då adjutanten med egna ögon förvissat sig om, att den återfunna sjelfmörderskan ej var Signe Karleman, beslöt han, att tidigt följande morgon härom underrätta fröken Adlerklou.

När han sent på qvällen kom hem, fann han, som vi sett, hennes bref, men han ansåg det inte rådligt att besöka henne före dagens inbrott, och dessutom var han öfvertygad om, att hon icke nu på natten längre väntade honom.

Men onödigt uppseende ville han för ingen del väcka, i all synnerhet som han blott allt för väl viste, hur ytterst farligt det kunde ha blifvit, om grefve Axel erhållit kännedom om ett dylikt nattligt besök.

Men om nödvändigheten att så fort som möjligt underrätta såväl grefvinnan som kronprinsen, var han så mycket mera öfvertygad, som han nu ansåg det för ett obestridligt faktum, att Signe Karleman ännu fans i lifvet, att hon på ett mycket listigt sätt förstått att undgå sina hemliga fiender.

För adjutanten hade den vissheten, att Signe ännu befann sig i lifvet, så till vida någonting glädjande och lockande, som han, lågsint och sjelfvisk som han var, från allra första början umgåtts med planen att vinna henne för sig.

Han hade, som vi veta, i skamlig afsigt fattat tycke för den vackra Signe och hade hoppats på egen snöd vinning då han förrädt sin vän och medverkat till dennes lyckas skepps brott.

Men det var icke endast för att vinna Signes förtroende och stjäla hennes kärlek, som han spelat den hjälpsamme, ädelmodige vännen; grunden till detta skamliga handlingssätt låg mycket djupare.

Han hade nemligen lyckats utspionera en hemlighet, som

direkt rörde Signe Karleman, och som icke ens hon sjelf ännu hade någon kännedom om.

Han hade af en ren tillfällighet upptäckt trädarne till denna hemlighet och i all tysthet följt dem. Alldenstund han var förvissad om en utomordentligt stor fördel, ifall han lyckades föra sitt förvägna spel till en lycklig utgång, så hade han redan af det skälet uppjudit allt för att skilja Axel från Signe och hade på alla upptänkliga vis med råd och dåd bistått greffinnan i hennes intriger.

Just af detta skäl hade han varit så ytterst angelägen om att förskaffa sig visshet om Signes öde.

Han hade endast nödtvunget trott på Signes död, emedan så många omständigheter talat för, att hon frivilligt sökt och funnit döden.

Men trots allt hade han likväl icke helt och hållet uppgifvit hoppet, att Signe ännu möjligen befunne sig i lifvet.

För honom var alltså på sätt och vis endast den omständigheten förfärlig, att han ej hade den ringaste aning om, hvar Signe tagit vägen, men det hoppades han genom skickligt spioneri snart erhålla visshet om.

Emellertid fick han ej en blund i sina ögon, emedan han ej kunde låta bli att grubbla på denna sin nya plan.

Plötsligt hörde han någon häftigt ringa på portklockan till hans en trappa upp belägna våning.

Han for upp ur bädden och skyndade till fönstret för att se efter, hvem som störde honom så tidigt på morgonen.

En aning sade honom, att det var någon, som önskade tala med honom sjelf.

Så förhöll det sig också i sjelfva verket.

Han kände i morgongryningen genast igen den inträdes-sökande.

— Karlén, ropade han med försigtigt dämpad röst, söker ni mig?

— Naturligtvis, herr baron, svarade förvaltaren. Fort, fort! Det är någonting högst angeläget.

— Jag kommer, lofvade adjutanten.

Han klädde fort på sig och glad öfver, att hans betjent icke hört ringningen, eller kanske af ren bekvämlighet icke velat höra den, skyndade han att släppa in förvaltaren.

Han förde denne till sin sängkammare?

— Nå, hvad står på? sporde han.

— Först af allt skulle jag fråga, om inte herr adjutanten funnit och läst nådig frökens bref.

Örnsköld förklarade, att detta visserligen varit fallet, men att han icke vågat besöka grefvinnan midt i natten.

— Ack, om ni ändå genast kommit, utlät sig Karlén; ty nådig fröken har på hela natten inte fått en blund i sina ögon. Hon har väntat på er för att säga er, att hon sett Signe Karleman, ja, att hon till och med varit i ett skarpt handgemäng med henne.

Adjutanten tordes knappast tro sina egna öron.

Han blef förskräckt och glad på samma gång.

I få ord underrättade förvaltaren baronen om, att grefvinnan hade all anledning befara, det Signe lyssnat och gifvit akt på henne och kronprinsen i jagtpaviljongen.

Karlén förteg heller icke, hvilken förskräcklig hotelse Signe utslungat mot grefvinnan.

Inom några minuter viste Örnsköld allt, hvad som hos grefvinnan injagat så stor ångest och ihållande skräck.

Ellen lät bedja honom att ofördröjligen anställa spaningar efter Signe och till hvarje pris hindra denna från att spela förädare.

— Ja, det är lättare sagdt än gjordt, brummade adjutanten, förargad. Hvem vet, hvar hon nu håller hus? Skall jag springa omkring på måfå, då kan jag hinna bli gråhårig, innan jag ens sett skymten af henne.

— Det har ingen fara, herr adjutant, inföll Karlén; ty Signe var tyvärr för en knapp timme sedan här i staden.

Adjutanten hoppade till, som om han fått en elektrisk stöt.

— Karlén, olycksmenniska der, utbrast han, hvarför sade ni mig inte det med det samma.

Den tilltalade svarade med en axelryckning:

— Jag tänkte som så: det ena först och det andra se'n; ty rent ut sagdt, ville jag sjelf inte riktigt tro, att den der lyssnerskan varit Signe Karleman; men nu, sedan ni sagt mig, att sjelfmörderskan är en helt annan person, törs man väl inte längre misstänka, att nådig fröken misstagit sig.

— Fatta er kort, Karlén! inföll baronen. Ni talade om, att Signe för en timme sedan varit i staden. Har ni sjelf sett den unga frun, eller har ni fått veta äfven det af grefvinnan?

— Jag har sjelf sett henne, herr adjutant.

— Men hvar har ni då sett henne, och hvar befinner hon sig nu? Hvar står hon att finna? Säg fort! Jag måste veta allt, om vi inte å nyo ska' stå der med lång näsa.

— Jag såg henne gå förbi grefve Cedersvärd's hus, men

»Victor», skrek Klara och knöt hotande handen, »kom inte hem med den der tiggargjuntan, det råder jag dig till!»

blef först då uppmärksam på henne, när hon kikade upp mot fönstren, vred sina händer och utbrast:

»Din olycka blir större än min, då du såsom den der otrogna qvinnans man blir ett föremål för mängdens hån och åtlöje. Ack, om jag ändå kunde rädda dig, innan det blir för sent! Du skall återse mig.»

— Och ni, min käre förvaltare, hvad gjorde ni?

— Jag skyndade fram ur mitt gömställe; men hon var qvick som sjelfva satan. Jag sökte nästan en hel timme efter henne, men utan att finna henne.

— Och ni har ingen aning om, hvart hon kan ha tagit vägen?

— Jag förmodar, att hon kommit till staden för att direkt vända sig till kronprinsessan med bön om hjelp.

— Tänker ni drifva med mig?

— Visst inte, herr baron. Se här, läs sjelf! Detta bref hittade jag på gatan. Det är adresseradt till hennes kunglig höghet kronprinsessan Lovisa, och det bär Signe Karlemans underskrift.

Adjutanten mottog brevet, hvilket Karlén redan brutit och läst.

Han genomgånade innehållet.

Signe hade på ett rörande enkelt och likväl hjertligt sätt skildrat sin sorgliga belägenhet. Hon bad i brevet kronprinsessan förbarma sig öfver henne i hennes stora nöd och göra sitt inflytande i så måtto gällande, att Axel icke blefve tvungen att gifta sig med fröken Adlerklou.

»Om så måste ske», skref hon bland annat, så vill jag tömma den bittra kalken i botten och afstå från min Axel, bara han inte låter tvinga sig till att blifva en sådan persons slaf, som hvarja ärbar qvinna på det djupaste måste förakta; ty jag råkade af en händelse i går bli åsyna vittne till hennes hemliga möte på en aflägsen plats med — en annan man.»

— Och hvar hittade ni detta bref? frågade hastigt baronen.

— På gatan.

— Måne hon möjligen kastat det der i hopp om, att någon enfaldig person skulle hitta det och tillstålla adressaten det samma?

— Nej, så dum tror jag inte hon är, att hon öfverlemnar sitt öde åt slumpen. Säkerligen tappade hon af våda brevet, då hon så hastigt tog till flykten.

— Mycket bra! Hon skall då tvifvelsutant fortast möjligt skrifva om det och söka efter tillfälle att tillstålla hennes höghet sin dråpliga böneskrift. Nu ha vi genomskådat hennes plan,

och hon skall sjelfmant komma och såmedelst bespara oss allt sökande efter henne. Jag slår vad, att hon inom tjugufyra timmar är der, hvarest hon för länge sedan borde ha varit. Jag måste bort, Karlén, jag måste instruera slottsvakten, så att hon genast blir fasttagen, så snart hon sticker näsan ditåt. Men ni måste skynda till min vän polismästaren, meddela honom er upptäckt och säga honom, att jag väntar honom.

Under det adjutanten gjorde sig redo att utföra denna sin plan, som gick ut på att helt oförmärkt fasttaga och bortföra den stackars Signe, så snart hon vågade visa sig i närheten af slottet, styrde den bleka unga frun redan med vacklande steg kosan mot nämnda mål.

Med ett bönfällande uttryck i sina vackra ögon blickade hon upp mot slottsfönstren.

Tvehågsen stannade hon.

Hon sökte i fickan, tvifvelsutän efter det förlorade brevet.

Så var det i sjelfva verket.

— Hvar är brevet? mumlade hon. Jag måtte väl inte rent af ha gått och tappat det? Men i så fall måste det ha varit här i närheten. Jag måste söka få reda på det, så att det inte faller i händerna på någon obehörig.

Ingen aning sade henne, då hon nu i den tidiga morgonstunden gick tillbaka öfver Norrbro och letade efter brevet, att hon på samma gång gick ofärden till mötes, hvilken i den skurkaktige adjutantens person redan med jettesteg närmade sig och måste komma öfver henne, såvida nemligen icke en nådig försyn i sista ögonblicket fogade annorlunda.

— Var på din vakt, arma Signe, fly för din argaste fiende! skulle vi förmanande och varnande vilja tillropa den så hårdt pröfvade bleka frun, hvilken i sjelfva verket icke var någon annan än vår kära Signe.

Nu närmade sig redan med lätta, smygande steg en man den intet ondt anande.

Var det den arglistige Örnsköld?

Hade han redan fått syn på sitt arma offer, och var det hans mening att genom ett lömskt öfverfall bringa den värnlösa ur fattningen för att vara så mycket säkrare om sitt byte?

SEXTONDE KAPITLET.

Den stumma.

I den bördiga trakten kring Ålleberg ligger på något afstånd från Falköping en egendom, kallad Karlsborg, hvilken vid tiden för denna berättelse innehades af Victor Setterberg, en ung, stillsam, af sina underlydande högt värderad och af alla omtyckt person, som i allmänhet titulerades patron.

Den unge patronen är redan gift, och Klara heter hans hustru, hvilken med mer än tillbörlig stränghet och sjelfständighet för regementet i sitt hus.

Till det så kallade herrskapet räknas äfven den gamla Beata, hvilken gårdsfolket icke utan skäl gifvit binamnet: Den stumma.

Gamla Beata är den unge patronens styfmoder.

Hon hade gift sig med Victors far, då denne redan några år varit enkling.

Nu är den stumma Beata sjelf redan några år tillbaka enka, och hennes styfson och svärdotter ha tagit regeringstömmanne om hand.

Beata lefde i ett öfver hufvud taget ganska lyckligt äktenskap med sin man.

Den gamle patronen hade aldrig orsak att beklaga sig öfver sin fru, tvärtom, inför sin son framhöll han städe hennes förtjenster, hennes hushållsaktighet och anspråkslöshet.

Det enda, som han hos henne inte tyckte så särdeles mycket om, var, att hon redan då var mycket tystlåten och inbunden.

Aldrig ville hon vara med på några nöjen, men det oakadt unnade hon sin man så innerligt gerna alla nöjen och förströelser, som han möjligen kunde förskaffa sig.

På en bestämd dag hvarje år visade sig aldrig Beata.

Den dagen lemnade hon intet ögonblick sitt rum och spåsade der alldeles ensam.

Victor kände till sin styfmoders vanor, och alldenstund han viste, att dessa hennes egenheter voro så rotfasta, att de ej kunde borttagas, så lät han henne lugnt hållas.

Sedan Victor gift sig och hans hustru öfvertagit hushållsbestyren, kom gamla Beata icke mera utom egendomens gränser.

Hon undvek också så mycket som möjligt att komma i beröring med andra menniskor.

Den, som ville uppsöka och tala med henne, måste styra kosan till det rymliga köket, der hon timtals satt tyst och grubblade i en gammal beqväm korgstol vid fönstret.

Äfven Klara, den gamla Beatas verksamma sonhustru, var ganska nöjd med sin svärmor; ty fastän Klara var en egenmäktig, hersklysten qvinna, som var stolt och högfärdig öfver att bli titulerad fru, hörde hon dock aldrig ett klandrande ord från den gamla Beatas mun.

Den stumma lät unga frun i alla stycken styra och ställa, som hon sjelf behagade och kom på så sätt mycket bra öfver ens med henne.

Äfven i dag se vi Beata, sin vana trogen, sitta i den gamla korgstolen vid det öppna fönstret, medan Klara flitigt sköter sina hushållsgöromål.

Den stummas i förtid grånande, nu nästan snöhvita hår gör, att hon ser betydligt äldre ut, än hon i sjelfva verket är.

Hon var ju redan gråhårig på den tiden, när den gamle patronen utvalde henne till sin äkta hälft.

Han hade icke fäst sig vid hårets färg, emedan dess egrinna i öfrigt till och med ännu med skäl kunde sägas vara en ung, mycket vacker qvinna.

Äfven i dag stråla hennes ögon med samma underbara glans som i ungdomens och kärlekens vår. För dessa sina ögons skull afundas också Beata ännu af många fruntimmer.

Hon är iklädd en bondqvinnas dräkt, men hennes fina, ädelt formade, liksom genomskinliga ansigte äfvensom hennes lediga, förnäma umgängessätt tyda på, att hon i sin ungdom erhållit en synnerligen vårdad uppfostran och antagligen icke varit bestämd till att en gång spela rolen af husmor i en bondgård.

Nu öppnas dörren, och Victor, Beatas styfson, stiger in.

Den stumma ser frågande på honom, under det den unga frun genast helsar sin man med de i temligen barsk ton uttalade orden:

— Men jag förstår då sannerligen inte, Victor, hvar du så länge håller hus i dag. Här har nu maten stått och väntat på dig en hel timmes tid, och äfven vi ha väntat precis lika länge på din hemkomst.

Mannen räckte med ett godmodigt leende sin unga hustru handen, i det han svarade:

— Förlåt, Klara, att jag försenat mig något, men mor torde väl redan ha sagt dig, att detta icke är mitt fel.

— Inte ditt fel, Victor? upprepade Klara stött. Jag tänkte eljes, att du långt före detta borde veta, att svärmor ej är någon vän af mycket prat. Fråga henne sjelf, och hon skall bekräfta, att hon ännu icke gifvit mig den ringaste förklaring rörande ditt långa uteblifvande!

— Så, så. Nå, så hör då bara på, Klara! fortfor den unge patronen i allvarsam ton. Jag har varit till staden och hört efter, om inte det länge väntade brefvet från Göteborg äntligen anländt. Du vet ju likaväl som vi sjelfva, att Signe icke på öfver tre månaders tid låtit höra af sig. Mor ville derfor veta, om Signe är sjuk, eller hvad anledningen eljes kunde vara till hennes långa tystnad. Du vet vidare, att Signe redan för ett kvarts år tillbaka skulle återkomma från madame Larmontines pension, men att hon det oaktadt ännu ej hörts af.

— Nå, hur är det? Hvad vet du, Victor? frågade den ordkarga Beata.

— Mor, svarade den unge mannen och steg närmare, jag har, som du vet, gjort skriftlig förfrågan hos madame Larmontine. Nu var jag på posten för att höra efter svar på mitt bref.

— Nå-å? frågade hastigt gumman.

Klara tog nu ordet från sin man.

— Ack, utlät hon sig ironiskt, den bortskämda dockan Signe har säkerligen bara inte behagat skriva till oss, dertill har hon antagligen blifvit allt för beqväm; men det kommer sig deraf, att hon får en uppfostran, som går långt öfver hennes stånd. Jag förstår mig ännu i denna dag sannerligen inte på dig, Victor, som bara kunde tillåta, att Signe skickades till pensionen. Hvem är då egentligen denna otacksamma, högfärdiga jänta? En tiggerska vore hon utan oss. En föräldralös slyna är hon, för hvilken det också sannerligen varit Gudi nog, om hon fått gå i folkskolan några terminer, och sedan, såsom det anstår en landsflicka, hjälpt till med hvarjehanda i köket, i ladugården och ute på åkrarna. Vi kunde ha inbesparat en piga, om hon . . .

— Tig, Klara! afbröt henne i befallande och tillrättavisande

ton den gamla Beata och reste sig upp från stolen. Behöfver jag kanske fråga dig och anhålla om din tillåtelse, då jag finner för godt att göra något?

Klara såg frågande och förvånad på gumman, som om hon fruktade, att denna plötsligt mist förståndet.

Men så var det också en högst ovanlig händelse, att Beata blandade sig i samtalet, och dertill på ett sådant sätt.

Hon hade ju städse öfverlemnadt åt andra att föra ordet och sjelf endast förbehållit sig rättigheten att envist tiga och skenbart icke mera taga den ringaste notis om något, som försiggick omkring henne.

Men i dag icke endast talade hon, utan hon motsade till och med och befalde helt simpelt unga frun tiga.

Någonting dylikt hade ännu aldrig händt Klara, sedan hon blef gift med Setterberg; ty Den stumma hade ännu aldrig brutit sin tystnad, vare sig den unga frun skrattat, gråtit, lextat upp sin man eller berömt honom.

Men just emedan Klara var så fullkomligt ovan vid, att äfven svärmodern blandade sig i samtalet, råkade hon till följd af den erhållna tillrättavisningen plötsligt i sådan vrede, att hon med en hisklig fart likt en hvirfvelvind snodde ut ur köket och med en sådan vårdslös häftighet slog igen dörren efter sig, att fönsterrutorna skallrade, under det hon skrek:

— Ja så, unga fru Setterberg ska tiga för en tiggarrjäntas skull. Öfver min tröskel kommer aldrig mera denna Signe, kom det syndigt ihåg! Det fattades bara det, att jag skulle låta folk tysta munnen på mig, för den der nippertippans skull. Om man inte lärt henne arbeta, arbeta så, som till och med jag, patronens egen fru, måste göra, så må hon gerna för mig svälta ihjell!

Victor kastade en innerligt bedjande blick efter sin hustru, liksom ville han derigenom kärleksfullt förmana henne att icke än ytterligare förarga den gamla Beata.

Men Klara brydde sig ej derom.

Brummande for hon i väg öfver gården likt ett oväder bort till ladugården, der hon såsom en omtänksam, oförtruten vårdarinna af sina behornade skyddslingar egentligen var i sitt rätta element.

De många, feta, utmärkta mjölkkorna voro ju hennes största stolthet och nästan enda glädje, näst den att vara oinskränkt herskarinna på stället och af alla underlydande bli kallad »frua».

Nu hade emellertid denna hennes stolthet fått en svår törn, ty gamla Beata hade ju i dag talat, och det i en ton, som kom unga frun att bäfva för sin hittills oinskränkta makt.

Vi låta Klara trösta sig dermed, att hon lät drängarne och pigorna känna, att hon ännu trots den erhållna tillrättavisningen var den ensamt styrande husmodern, och återvända till Den stumma och hennes präktige, välvillige styfson.

— Sätt dig, Victor! sade gumman så lugnt, som om ingenting händt.

Den tilltalade flyttade fram en trebent köksstol, på hvilken han tog plats vid bordet.

Hans uppsyn var mycket allvarlig.

— Tala vidare! uppmanade honom Beata.

Det tycktes falla sig svårt för den unge mannen att efterkomma denna styfmoderns uppmaning.

— Mor, yttrade han, du måste göra dig beredd på någonting ledsamt.

— Jag är det, svarade Beata.

— Det ser nästan ut, som om Signe icke mera vore kvar i madame Larmantines pension, fortfor Setterberg dröjande.

— Hvad säger du, Victor?

— Sanningen, mor.

— Har då Signe insjuknat? Har man måst föra henne till ett sjukhus?

— Jag tror inte det, mor.

Gumman lät hufvudet sjunka ned mot bröstet.

Sedan såg hon hastigt åter upp.

— Berätta vidare! bad hon med dof röst.

Victor tog upp ett bref ur fickan och yttrade, i det han vek upp det samma:

— Hör, mor, hvad madame Larmantine skrifver!

Handen, i hvilken han höll brefvet darrade.

Äfven hans röst var något osäker, då han nu började läsa:

»Högt ärade herr Setterberg!

Er släkting, fröken Signe Ekstam, vistas ju icke längre i min pension. Hon lemnade den, enligt egen uppgift på sin fostermors önskan, redan för nära ett år tillbaka».

— Inte möjligt! utbrast den öfverraskade Beata. Vi ha ju tills för något öfver tre månader sedan regelbundet erhållit bref af Signe från Göteborg, och hon skref ju då, att hon ville stanna kvar ännu någon tid i pensionen för att ännu mera förkofra sig i handarbeten.

Victor nickade.

— Alldeles riktigt, mor, sade han sorgset, just därför kan jag ej bli klok på madame Larmantines bref. Men kanske

pensionsföreståndarinnan bara skrifvit så för att förbereda oss på en jobspost.

— Victor, hvad tror du då, att det kunde ha händt Signe för något? frågade med af sinnesrörelse vibrerande stämma den ungdomliga gumman.

— Jag befarar, mor, ljöd den unge mannens tveksamma svar, att Signe ligger illa sjuk eller kanske rent af brottas med döden.

— Victor, skrek Beata till, står det någonting i brevet om, att Signe är dödssjuk?

— Nej, mor, madame Larmantine skrifver, att hon ej har sig någonting bekant om Signes vistelseort. Eftersom vi ännu för ett qvarts år tillbaka regelbundet erhållit bref från Signe, så förutsätter hon, att det icke kan vara annat än misstag å min sida, om jag ännu tror den saknade vara kvar i pensionen. Men om Signe verkligen inte för ungefär ett år sedan återvändt hit från pensionen, så ber hon mig i den försvunnas eget intresse genast sjelf komma ned till Göteborg. Hon hoppas, att denna gåta derigenom skall lösas fortare och på ett mera tillfredställande sätt.

Beata utsträckte handen efter brevet.

Hon läste sjelf innehållet.

Med en skakning på hufvudet lemnade hon igen skrifvelsen.

Ur hennes bröst frampressades en djup, smärtsam suck.

Sedan hon tankfull stirrat framför sig vid pass en minut, reste hon sig plötsligt upp ur korgstolen och yttrade:

— Låt spänna för vagnen! Inom en timme är jag resfärdig.

— Mor, tänker du verkligen sjelf följa med till Göteborg? frågade Victor i förvånad ton, liksom om detta den gamla Beatas snabba beslut varit en utomordentlig, underbar tilldragelse.

— Det måste ju ske, svarade Beata i dof ton. Inom en timme resa vi.

Setterberg trodde sig se en tår skimra i sin styfmors ögon, då hon nu långsamt gick förbi honom ut till trappan, som ledde upp till de af henne bebodda rummen.

Den unge mannen stirrade oafvändt efter Beata.

— O, min Gud, suckade han, jag fruktar, att Signes plötsliga och oförklarliga försvinnande står i samband med den dystra hemlighet, som Beata nu i många år så strängt burit förborgad i sitt bröst. Beata liknar till det yttre en lefnads-

trött gumma, fastän hon säkerligen icke ännu är fyrtio år. Ack, hvad måtte inte hon ha lidit, som redan i så unga år ser så gammal ut. Ja, i hennes lif finnes en dyster hemlighet. Och hvem är Signe Ekstam, min forna lekkamrat, för hvilken jag till följd af Beatas önskan på visst sätt måste vara i faders ställe? Nå ja, kanske dessa hemligheter nu uppdragas äfvensom Beatas plan, då hon yrkade på, att Signe skulle få en så god uppfostran.

Han befalde, att vagnen skulle spännas för och göras i ordning för resan.

Då Beata kommit upp på sitt rum, sjönk hon der ned på sin säng och grät obemärkt de bittraste tårar.

Deremellan snyftade hon:

— Det är ödet. O, himmel, var barmhertig och håll förbannelsen fjerran från Signes hufvud!

Sedan hon gråtit ut, klädde hon hastigt på sig och gick med fasta steg ned på gården, der vagnen redan väntade.

Hennes sorgbundna, ädla ansigte syntes liksom mejsladt i marmor, så bleka och kalla voro dragen.

Hon tog plats i vagnen och gaf sin styfson ett tecken att göra det samma.

— Victor! Victor! ljöd nu den unga fruns röst. Hör du då inte, menniska? Jag har ju sagt dig, att du ska' stanna hemma, att det är rent af vansinnigt att springa efter den der personen, som städse varit beroende af vår blotta nåd, hon är inte annat än en högfärdig tiggargunge utan namn.

— Kör, kusk! befalde Beata.

— Victor, skrek Klara och knöt hotande handen, kom inte hem med den der tiggarrjantan, det råder jag dig till! Aldrig mera får hon stiga öfver min tröskel, såvida du icke vill, att jag sjelf för alltid skall lemna vårt hus och återvända till mina föräldrar.

Vagnen rullade bort.

Beata hade mycket väl hört sonhustruns hotelser.

— I den saken handlar jag efter eget godtfinnande, mumlade hon i en ton af fast beslutsamhet.

Victor svarade ej ett ord.

Snart hade man uppnått Rantens station och vid pass en half timme senare ångade Den stumma, som på flera år knappast varit utom dörren, med snälltåget ut i världen.

Det måste ha varit en synnerligen viktig och trängande anledning, som kunde förmå Den stumma från Karlsborg att afbryta sitt eremitlif och ännu en gång långt från hemmet åter visa sig bland främmande människor.

SJUTTONDE KAPITLET.

Felande af vänskap.

Det var ännu temligen tidigt på morgonen, då en droska stannade utanför den stora, i villastil uppförda, i en vacker trädgård belägna byggnad, i hvilken madame Larmantines pensionat var inrymdt.

Ur droskan steg vår bekante, den godmodige, präktige Victor Setterberg och hans i förtid grånade styfemor, den tystlättna Beata.

Victor ringde på klockan, som var anbragt på trädgårdsporten.

Strax derpå kom en ung flicka öfver den sandade vägen genom trädgården.

Hon var iklädd en enkel, men smakfullt sydd, mörk hvardagsklädning och ett snygt, hvitt förkläde.

På de små nätta fötterna hade hon låga skor med spännen, och på det af mörka lockar prydda hufvudet tronade käckt en liten snöhvitt mössa.

Den unga, näpna flickan karakteriserade sig genom denna sin klädedrägt genast som en i pensionen sysselsatt upppasserska.

Hon öppnade porten och frågade vänligt hvad herrskapet önskade.

— Vi önska tala med madame Larmantine, sade Victor.

— Jag beklagar rätt mycket, gaf flickan till svar, men det dröjer minst en halftimme, innan man kan få tala med madame,

ty hon är i badet. Kanske herrskapet vill vara af dengodheten och komma igen något senare?

— Vi äro främlingar här, svarade Victor, och om det är tillåtet, så vänta vi här, tills madame kan taga emot oss. Vill ni vara god och föra oss till mottagningsrummet?

— Törs jag fråga efter herrns namn och ärende?

— Mitt namn är Victor Setterberg. Damen här är min styfmoder, fru Beata Setterberg.

Flickans nyss så friska, rödblommiga ansigte skiftade plötsligt färg och en lätt darrning genomlopp hennes gestalt.

Det såg ut, som kände hon de ankommandes namn mycket väl, och som hade hon blifvit mycket förskräckt, då hon hört dem nämnas.

— Var god och för oss till ett rum! vände sig nu Beata till flickan. Jag är mycket trött efter resan, som i följd af ett missöde med tåget uppe vid Herrljunga station mycket fördröjts och kan nu ej taga in på något hotell, innan jag talat med madame Larmantine om vår släkting, fröken Ekstam.

Å nyo tycktes flickan bli förskräckt.

Hon stammade några otydliga ord, under det hon mekaniskt medelst en rörelse af sin lilla darrande hand bjöd främlingarne stiga in i trädgården.

Victor och Beata stego in genom trädgårdsporten.

Flickan läste åter porten.

— Kände ni fröken Ekstam? frågade Setterberg.

— Ja, hviskade Marie, ty så hette husjungfrun.

Derunder såg hon envist mot marken, liksom om hon icke varit i stånd att möta Victors och Beatas blickar, hvilka forskande hvilade på henne.

— Befinner sig fröken Ekstam åter i pensionen? frågade Beata med darrande röst.

— Nej, hviskade Marie.

— Har fröken Ekstam verkligen ännu icke kommit tillbaka? frågade hastigt Setterberg.

— Nej, ack nej! stammade flickan å nyo och gick före de ankommande som vägvisare.

Hon undvek ögonskenligen att möta deras blickar.

Marie förde dem båda till ett stort, präktigt möbleradt mottagningsrum och bad dem sitta ned.

— Jag skall genast anmäla herrskapet, sade hon, så att madame skyndar sig att mottaga er.

Utän att invänta något svar, gled Marie fort och ljudlöst ut ur rummet.

Gamla Beata såg strängt forskande efter flickan.

Derpå mumlade hon:

— Denna flicka har verkligen ett mycket förtroendeväckande utseende och gör ett synnerligen godt intryck på en; men af hennes underliga beteende skulle man nästan kunna misstänka, att hon ej har ett rent samvete. Hvad säger du om henne, Victor?

Den unge mannen nickade liksom instämmande.

— Äfven jag fann genast den vackra flickans beteende högst märkvärdigt. Hon undvek envist att möta våra blickar, och äfven den omständigheten, att hon så hastigt aflägsnade sig, inger mig ett visst misstroende.

— Det vill nästan synas mig, som om hon viste mera om Signe, än hon vill låta oss veta.

Beata nickade mycket betänksamt.

— Låtom oss vänta! sade hon. I nödfall skola vi fråga madame Larmantine om denna flickas trohet och tillgifvenhet. Dålig kan hon inte gerna vara, ty hon har så förtroendeväckande, trofasta ögon.

Beata slog sig suckande ned på en stol, och Setterberg gick oroligt af och an i rummet.

Hans hufvud var tankfullt stödt mot bröstet.

Säkerligen funderade han på, om och i hvad mån Marie hade kännedom om Signes gåtfulla försvinnande, äfvensom i hvilket förhållande de båda flickorna möjligen stått till hvarandra.

Beata afbröt ej med ett ord sonens tystnad, och den senare behöll för sig sjelf sina förmodanden.

Inom en stund hördes en knackning på dörren.

Marie öppnade, stack helt flyktigt in hufvudet och anmälde lika hastigt, att madame Larmantine genast skulle infinna sig.

Hon hade knappast uttalat dessa få ord, innan hon åter hastigt försvann.

Setterberg skulle ha kallat tillbaka flickan och utfrågat henne rörande sina hemliga misstankar, men han ansåg det vara opassande att göra det, innan han talat med frun i huset.

— Denna kunde ju, tänkte han, redan möjligen ha fått veta någonting närmare om Signes oförklarliga försvinnande, alldestund madame Larmantine ju skriftligen lofvat att genast anställa efterspaningar.

Några minuter snnare infann sig pensionsföreståndarinnan.

Hon helsade de besökande på det höfligaste och uttalade sitt beklagande öfver, att det vore en så ledsam angelägenhet, som förskaffat henne nöjet att få göra herrskapets personliga bekantskap.

— Jag ber er, madame, sade fru Beata, låt oss genast öfvergå till den egentliga anledningen till vårt besök; ty ni inser nog, fortfor hon, att vi äro ytterst otåliga att få veta hvad det blifvit af Signe, hvarför hon i hemlighet lemnat pensionen, och hvar hon för närvarande mot vår vilja uppehåller sig.

Madame Larmantine vaggade betänksamt af och an med sitt mera vördnadsbjudande än vackra hufvud.

— Jag är inte mindre orolig och bekymrad till följd af er slägtings, fröken Ekstams, spårlösa försvinnande, yttrade hon. Men skulle inte ni i första rummet för mig vilja lösa gåtan, att ni ännu för några månader sedan från fröken erhöll bref, som voro afstämplade här i Göteborg?

— Madame, föll Beata pensionsföreståndarinnan i talet, ni frågar oss, men hur skola vi kunna lemna er något besked, då vi med smärtsam otålighet hoppas att af er egen mun få höra ett nöjaktigt svar? Det är, som vi sagt: vi erhöilo tills för cirka ett kvarts år sedan från Signe regelbundet bref med åtta till fjorton dagars mellanrum. Sedan dess ha vi redan upprepade gånger skrivit till henne, men utan att erhålla något svar. Vi befarade därför, att hon blifvit sjuk, så att hon varit urstånd-satt att skriva till oss.

Madame Larmantine utstötte ett rop af öfverraskning.

— Inte möjligt! utbrast hon. Men var god och säg mig först af allt, under hvilken adress ni afsändt dessa edra bref!

— Under precis samma adress, som ni sjelf uppgifvit, madame, svarade Setterberg.

— Men jag försäkrar er, min herre, fortfor den lifliga fransyskan under stor sinnesrörelse, att jag aldrig bland de hit ankomna brefven funnit något af er hand till fröken Ekstam; hör ni det, icke ett enda bref; ty hade det varit fallet, så hade jag naturligtvis blifvit mycket förvånad och skriftligen förfrågat mig hos er, hur det egentligen förhölle sig med den saken, att ni ännu trodde fröken vara kvar i mitt hus.

— Det är verkligen högst märkvärdigt, utlät sig Setterberg, ty om våra bref icke ankommit hit, eller om de åtminstone icke kommit i edra händer, så vore ju detta ett säkert bevis på, att de blifvit uppsnappade.

— Mycke' riktigt, mycke' riktigt, herr Setterberg, det är äfven min öfvertygelse. Någon har tagit brefven.

— Men, madame, hvem skulle kunna ha haft något intresse af att uppsnappa och behålla våra bref? frågade Beata. Ni förstår nog, att dessa, hvilka icke innehöllo annat än temligen likgiltiga privata underrättelser, måste vara så godt som fullständigt värdelösa för en tredje person.

— Ja visst, det är ju alldeles tydligt, min bästa fru Setterberg, instämde pensionsföreståndarinnan; jag är af alldeles samma åsigt; men just därför är edra brefs försvinnande för mig en så mycket större gåta.

Beata gjorde en rörelse med handen, antagligen för att hämma pensionsföreståndarinnans ordsvall.

— Vill madame vara så god, sade hon, och först för oss förklara den gåtan, när, och under hvilken förevändning Signe lemnat ert hus?

— Ja visst, min fru, hör bara på! Fröken Ekstam kom för nu snart ett år sedan till mig och visade ett bref, som hon påstod sig ha erhållit från er, samt meddelade mig, det ni önskade, att hon ofördröjligen skulle resa hem. Jag läste sjelf brevet och såg, att skälet till den plötsliga afresan var hennes fostermors hastiga insjuknande.

— Otänkbart! invände Beata. Jag har ju aldrig varit sjuk, och inte heller min sonhustru. — Eller skulle du möjligen någon gång ha skrivit ett så lydande bref, Victor? vände hon sig till sin styfson.

— Naturligtvis inte, mor, bedyrade den tillfrågade. Jag har inte skickat ett enda bref till Signe, som jag icke först låtit dig läsa.

Madame Larmantine nickade lifligt på hufvudet.

— Der ha vi det, sade hon. Fröken Ekstam sjelf måste följaktligen af ett eller annat skäl ha vilseledt både er och mig.

— Men, madame, af hvad skäl skulle väl Signe ha tagit sin tillflykt till ett så förkastligt medel? frågade Beata.

— Det är äfven för mig en olöst gåta, svarade fransyskan.

— Madame, har Signe möjligen afrest härifrån i sällskap med någon annan ung dam? fortfor Beata att fråga.

— Inte det jag vet, fru Setterberg.

— Eller triftes inte Signe längre i ert hus, så att hon af detta skäl i förtid ville bege sig i väg härifrån?

— Det var ingalunda fallet, fru Setterberg. Det står er fritt att derom göra er underrättad hos mina andra elever, och dessa skola alla med en mun intyga, att fröken Ekstam alltid var munter och glad och triftes förträffligt här. Hon var den gladaste och lifligaste af alla mina elever, och jag vet mig aldrig ha sett henne trumpen och missbelåten. Dagen före sin afresa hade hon utan min tillåtelse rott ut på sjön. Jag förhöll henne visserligen det orätta häri, men ingalunda i så stränga ordalag, att denna tillrättavisning kunde ha gått henne särskildt djupt till hjertat. Hon till och med skrattade, då hon med ett

handslag lofvade att aldrig mera utan mitt samtycke lemna pensionen och sade, det mins jag ännu ord för ord så väl: »Men härlig, madame, härlig var båtfärden, och om ni också bannat mig ännu mera, skulle jag dock aldrig kunna ångra, att jag företagit denna utflykt. Ack, hur förtjusande, hur storartadt härlig är icke en segeltur på elfven utåt det öppna, vida hafvet!» — »Jag märker nu,» svarade jag henne, »att jag måste låta öfvervaka mina elever mycket uppmärksammare än hittills; ty ni förstår nog, fröken Signe, att jag inför edra släktingar är ansvarig för ert uppförande». — »Se så, var nu inte ledsen på mig längre, madame!» sade hon och ilade bort samt sållade sig skratande och skämtande till sina kamrater.

Setterberg drog nu upp ur fickan en diger plånbok, ur hvilken han framtog en mängd bref, hvilka Signe skrifvit efter den tid, då hon enligt fransyskans påstående lemnat pensionen.

Madame Larmatine tog kännedom om brefvens innehåll och såg i synnerhet noga efter, hvilken dag hvarje särskildt bref var skrifvet.

— Vid Gud, utbrast hon derpå, det här är för mig en gåta, som jag omöjligan förmår lösa. Signe inte hemma utan försvunnen sedan år och dag! Hvar i all världen kan hon då vara? Brefven äro afskickade härifrån. Skulle hon möjligen i hemlighet ännu uppehålla sig här i Göteborg? Att någon olycka händt henne, tycks vara fullständigt uteslutet; ty att döma af brefven, befinner hon sig icke endast vid den bästa helsa utan äfven i den gladast tänkbara sinnesstämning.

Beata räckte pensionsföreståndarinnan handen.

— Madame, yttrade hon i allvarlig, högtidlig ton, jag ber er på hedersord försäkra, att ni verkligen icke har den ringaste kännedom om flickans nuvarande vistelseort.

Utan tvekan efterkom fru Larmantine denna uppmaning.

— Jag svär, att jag lika litet som ni sjelf känner Signes hemlighet, svarade hon. Och jag försäkrar er, fru Setterberg, att jag rent af skall betrakta det som en hederssak att uppbjuda allt för att snarast möjligt kunna lemna er besked om frökens vistelseort.

Beata ruskade liksom i rådlös förtviflan sitt i förtid grånade hufvud och sjönk sedan tillbaka mot ryggstödet.

Hon mumlade några otydliga ord för sig sjelf.

Victor intalade på det vänligaste sin styfemor tröst, utan att hon likväl svarade något på hans ord.

Sedan vände sig Setterberg åter till pensionsföreståndarinnan, sägande:

— Tillåter ni mig ytterligare en fråga, madame?

Fransyskan nickade instämmande.

— Jag står med nöje till er tjenst, herr Setterberg, svarade hon. Vill ni inte vara god och taga plats?

— Nej, jag tackar, madame, svarade han höfligt afböjande. Vill ni vara af den godheten och säga mig, på hvad sätt ni får brefven till er sjelf och edra elever er tillstålda?

— Genom posten naturligtvis, svarade fransyskan.

— Alldeles riktigt! Brefbäraren aflemnar här brefven, icke sant, madame?

— Jo visst, så är det, herr Setterberg.

— Tar ni hvarje dag sjelf emot posten?

— Nej.

— Hvem tar då emot den?

— Jag har inrättat det så, att min husjungfru Marie, en synnerligen trogen och pålitlig flicka, tar emot brefven och ofördröjligen bär upp dem på mitt rum.

— Förlåt, madame, men skulle inte då Marie, när allt kommer omkring, kunna ha tagit våra bref?

Fru Larmantine ruskade på hufvudet.

— Jag har glömt omnämna, sade hon, att jag har en liten portfölj, försedd med säkert lås, i hvilken brefven genom postverkets försorg aflemnas här. Marie kan följaktligen ej ha kommit i tillfälle att taga ett enda bref, alldenstund hon ej kan öppna den lästa portföljen. Hon har ej den ringaste kännedom om, hvilka bref den samma innehåller. Före lektionstimmarnes början hemtar jag sedan portföljen och utdelar först af allt de ingångna brefven till deras respektive egarinnor.

— Madame, tog nu Setterberg åter till ordet, låter ni inte möjligen brefven ligga en stund utan uppsigt, innan ni utdelar dem till eleverna?

— Nej, visst inte, herr Setterberg, försäkrade fransyskan. Men till och med om detta någon enda gång utan mitt förvållande skulle ha varit fallet, skulle jag ju ändå förut, när jag öppnat portföljen och sorterat brefven, ha sett, om något sådant fans med fröken Ekstams adress. För resten kan slumpen omöjligen ha fogat så, att en person här kommit i tillfälle att bortsnappa bref just de dagar, då ett sådant anländt till fröken Ekstam.

Setterberg måste medgifva rättigheten häraf, eftersom pensionsföreståndarinnan varit nog omtänksam att genom ett dylikt försigtighetsmått skydda brefven för nyfikna obehöriga. Saken föreföll honom obegriplig, emedan det var fjerran från hans ädla karakter att utan giltiga skäl misstänka någon meniska.

Han talade några ord med Beata och tog sedan samtidigt med denna afsked af fru Larmantine, sägande, att han först tänkte föra sin styfmoder till ett hotell och sedan sjelf höra efter på posten, om verkligen intet bref med fröken Ekstams adress anländt under loppet af det sista året.

Sedan ämnade han ännu en gång komma tillbaka för att underrätta pensionsföreståndarinnan om resultalet af dessa sina förfrågningar. I alla händelser ämnade han då uttala sin miss-tanke mot Marie och uppmana fru Larmantine att taga flickan i strängt förhör.

* * *

Ungefär en half timme senare, sedan Setterberg ledsagat sin tystlåtna styfmoder till hotell Unionen, befann han sig redan på postkontoret.

Han utbad sig ett kort samtal med föreståndaren.

Då detta på ett förekommande sätt beviljades honom, sade han tjenstemannen sitt ärende.

Han hade på en papperslapp skrivit precis samma adress, som han använde på brefven till Signe Ekstam.

Föreståndaren lät tillkalla sina underlydande, som hade till uppgift att sortera brefven och sedan utlemna dem till respektive brefbärare.

Biträdena hade knappast läst adressen och hört, hvarom fråga var, innan de enhälligt intygade, att brefven till fröken Signe Ekstam faktiskt anländt och städse blifvit öfverlemnade till notarien, som hade en nyckel till fru Larmantines portfölj i sitt förvar.

Äfven den tillkallade notarien bekräftade de ifrågavarande brefvens ankomst och namngaf brefbärarne, som haft hand om portföljen,

Eftersom flere olika brefbärare befordrat portföljen till pensionen, men ännu aldrig något klagomål hörts af, att andra bref kommit bort ur den samma, så var det ju alldeles tydligt, att ingen brefbärare var skulden till de för Signe bestämda brefvens försvinnande, i all synnerhet som möjliga penningförsändelser varit adresserade direkt till pensionsföreståndarinnan och alltid medföljt de öfriga brefven.

Hvad skulle posttjenstemännen alltså haft för intresse af att undansnilla ett vanligt, för dem fullkomligt värdelöst bref?

Men antag, att de ändå verkligen förhållit egarrinnan brefven, så måste de ju ha varit i komplott med hvarandra, efter-

som intet bref till Signe på år och dag kommit i fru Larman-
tines händer.

Ja, ännu mera!

Signe hade tills för tre månader sedan ordentligt erhållit samtliga bref, som skickats till henne, oakadt pensionsföreståndarinnan aldrig sett skymten af dem.

Att så var förhållandet, och att brefven, om också af någon obekant mellanhand, städse punktligt befordrats vidare under Signes nya adress, bevisade den omständigheten, att den senare i sina svar uttryckligen sagt sig ha mottagit brefven eller svarat på direkta frågor i de samma.

Följaktligen var det ju antagligt, att Signe ordentligt erhållit äfven de sista brefven, på hvilka hon uraktlåtit att svara.

Brefvens försvinnande förutsatte alltså en hemlig öfverens-
kommelse emellan den obekanta brefförmedlerskan och adressaten.

Men hvar skulle man väl kunna söka denna förmedlande person annat än i sjelfva pensionen?

Setterberg hade från första början hyst misstankar mot Marie, den vackra husjungfrun.

Fastän fru Larmentine sjelf uttryckligen berömt flickan för hennes trohet och pålitlighet, stärktes dock Setterberg mer och mer i sin misstanke mot henne, i all synnerhet som brefvens undansnillande visst icke tydde på någon ond afsigt.

Alldenstund poststationsföreståndaren i sin egenskap af tjänsteman måste ha stort intresse af att få veta, hvem som i hemlighet bortsnappat brefven och befordrat dem vidare, så erbjöd han sig att genast följa med Setterberg till pensionen för att der söka få klarhet i saken.

Setterberg yppade också för posttjenstemannen sin misstanke mot husjungfrun Marie och bad honom försöka att om möjligt få flickan att bekänna i godo.

För andra gången ringde Setterberg på portklockan till pensionen, och äfven denna gång kom Marie ut för att se efter, hvem som begärde att komma in.

— Strax! Jag kommer på ögonblicket, herr Setterberg, ropade hon och försvann åter, som det kunde tyckas för att hemta nyckeln.

Men herr Setterberg och posttjenstemannen blefvo snart besvikna i denna sin förmodan, ifall de hoppats att genast komma i tillfälle att taga Marie i förhör.

En annan flicka kom ut och öppnade.

— Hvarför kommer inte Marie för att släppa in oss? frågade Setterberg denna flicka,

Hon lemnade mig nyckeln och bad mig föra herrarne till madame, svarade den tilltalade. Hon sade mig, att hon sjelf omöjligen hade tid, att hon nödvändigtvis först måste sluta det arbete, som hon höll på med.

De båda männen vexlade mycketsägande blickar med hvarandra.

Maries beteende lät förmoda, att hon kände sig skyldig, och att hon på grund häraf försökte undvika att å nyo träda inför Setterbergs ögon.

Några miuuter senare befann sig den unge patronen i post-tjenstemannens sällskap åter ansigte mot ansigte med föreståndarinnan.

Den förre underrättade i få ord damen om resultatet af sina efterforskningar.

— Men, min Gud, i mitt hus fins ju ingen oärlig person! utbrast fransyskan. Hur skall jag alltså förstå detta? Man måtte väl inte till äfventyrs misstänka, att jag mottagit bref till fröken Ekstam och befordrat dem vidare?

Setterberg lugnade damen med den försäkran, att hon vore höjd öfver hvarje misstanke.

— Var god och besvara den frågan, madame, fortfor han, om Signe Ekstam möjligen brukade umgås vänskapligt och förtroligt med husjungfrun Marie!

— Med Marie? — Ja visst, fröken Signe var städse så snäll och vänlig mot denna flicka; hon pratade ofta med henne; men om vänskap och förtrolighet kan väl icke här bli tal, alldenstund jag alltid haft för princip att aldrig tillåta mina elever i ena eller andra afseendet glömma sitt stånd.

— Det är mig nog att veta det. Vill madame vara god och låta kalla hit Marie? Jag misstänker nemligen, att hon af vänskap och tillgifvenhet gjort Signe tjenester, till hvilka hon aldrig bort låta förleda sig.

Madame Larmantine var bestört.

Hon ringde.

En husjungfru kom in.

— Hvar är Marie?

— På sitt rum.

— Hon skall genast komma till mig.

Flickan aflägsnade sig.

Strax derpå kom hon tillbaka.

— Hvad vill ni? sporde fransyskan.

— Madame, Marie ber om ursäkt, att hon inte för tillfället kan komma.

— Hvad har hon för skäl att icke hörsamma min kallelse?

— Hon sade, att hon kände sig illamående, och det måtte nog också vara sant, ty hon satt på sin säng och grät så bittert.

— Godt! Jag skall sjelf hemta hit henne, förklarade fru Larmantine.

Hon urskuldade sig hos herrarne, för det hon måste lemna dem ensamma några minuter.

Hon skyndade till Maries rum.

— Hvarför kommer du inte, då jag låter kalla dig? frågade hon flickan.

Denna brast genast åter i gråt.

— Madame, jag är sjuk, snyftade hon.

— Jag fruktar, att du bara är ängslig, Marie, emedan du är medveten om en svår förseelse.

— Madame, för Guds skull . . .

— Ser du det, Marie, du undviker mina blickar. Aj, aj, det hade jag aldrig väntat mig af dig. Men kom, håll sanningen i helgd och låtta ditt samvete genom en öppen, ångerfull bekännelse, om du icke vill, att jag skall betrakta dig som en förhärdad menniska och låta behandla dig som en sådan. Jag skall taga dig i beskydd, och försvara dig, så långt det i min förmåga står, men visar du dig trotsig och osannfärdig, så blir du genast häktad.

Marie for upp som en raket, kastade sig ögonblicket derpå till pensionsföreståndarinnans fötter och utbrast med af ångest darrande röst:

— O, förbarma er, haf medlidaude med mig, madame! Jag är ju skyldig, ja, jag erkänner det, och likväl, madame, känner jag mig fri från hvarje ond afsigt.

— Jag tror dig, Marie. Vi äro alla öfvertygade om, att du icke handlat i någon elak afsigt. Icke sant, du har ju hjälpt fröken Ekstam . . .

— Madame, ni vet . . .

— Jag gissar allt.

— Jag är förlorad. O, min Gud, då är det slut med mig! Jag vill dö, jag måste dö. O, Signe, Signe, hvarför fordrade du detta af mig, hvarför har du inte hållit ditt heliga löfte till mig?

Pensionsföreståndarinnan lugnade den förtviflade flickan så pass, att denna äntligen lät förmå sig att inför herr Setterberg och posttjenstemannen aflägga en öppen bekännelse.

Hon gjorde det, emedan fru Larmantine lofvat utverka, att hon, Marie, ej skulle bli häktad.

Ändtligen stod den i hela kroppen skälfvande flickan med af tårar öfversköldt ansigte inför de båda männen.

Hon fäste sin ärliga blick så innerligt bedjande på Setterberg, att denne genast insåg, att han ej hade någon brottsling utan en stackars olycklig och ångerfull person, som i godtrogenhet låtit förleda sig af andra, inför sig.

Han tilltalade henne därför också mycket vänligt.

— Säg oss allt, uppmanade han henne, ty ni inser nog sjelf, att det är er heliga pligt att icke genom tystnad göra olyckan ännu större, än den enligt all sannolikhet redan är. Har ni satt er i besittning af brefven och i hemlighet tillstått Signe dem?

— Ja, ack ja, herre! Jag erkänner det öppet, hur det än må gå med mig; ty jag har nu en lång tid icke kunnat sofva lungt en enda natt af idel oro, sorg och sjelföbräelser.

— Men hvarför har ni handlat så?

— O, herr Setterberg, endast och allenast af kärlek och vänskap till fröken Ekstam, det försäkrar jag. Ack, om ni viste, hur god och vänlig hon alltid var mot mig, ni skulle då förstå mig, när jag säger, att jag omöjligen kunde afslå hennes begäran, oaktadt jag från allra första början ingalunda dolde för mig sjelf, att jag dermed begick en orätt.

— Godt! Berätta nu allt, Marie!

— Ja, det måste ju ske, och jag skall icke heller på något vis skona mig sjelf.

— Ni tog alltså de till fröken Ekstam adresserade brefven ur portföljen?

— Ja, ack ja!

— Men portföljen var ju läst?

— Ja.

— Hur kunde ni då komma åt brefven?

— Jag . . . jag hade sjelf en nyckel till portföljen.

— Hade ni låtit göra er en nyckel?

— O nej, nej, visst inte!

— Nå, hvar fick ni då nyckeln ifrån?

— Fröken Signe lemnade mig den.

— Hon hade alltså förberedt planen och beställt sig en nyckel, som passade till portföljens lås?

— Visst inte! Fröken hade af en tillfällighet kommit under fund med, att den lilla nyckeln till hennes syskrin gick till portföljen. Se här, här är den. Fröken Ekstam skänkte mig skrinet, för att jag skulle kunna bära nyckeln på mig, utan att det förvånade någon.

Hon lemnade nyckeln till pensionsföreståndarinnan.

— Och hvar tog du brefven ur portföljen, Marie? sporde damen.

— Jag gick alltid igenom den stora matsalen, då jag mottagit portföljen af brefbäraren. Der tittade jag i största hast efter, om det fans något bref till fröken Signe, och om så var, stoppade jag det på mig. Men aldrig, madame, det svär jag, har jag tagit något annat bref ur portföljen.

— Och hvad gjorde ni med de till Signe adresserade brefven? frågade Setterberg.

— Jag lade in hvarje bref obrutet i ett annat kuvert, skref på detta den adress, som jag erhållit, och lemnade det sedan strax på posten igen för vidare befordran.

— Och hvart skickade ni brefven?

— Jag måste alltid sända dem poste restante.

— Men hvart?

— Till flera olika städer.

— Hvilka då?

— Till Berlin, Paris, Wien, Rom och Stockholm.

— Och hvart har ni sändt de sista brefven?

— Till Stockholm.

— Har inte något af de sista brefven kommit tillbaka såsom obeställbart?

— Nej, visst inte.

— Ni tror alltså, att Signe äfven lika ordentligt erhållit de bref, som ni under det senast gångna kvartalet skickat henne?

— Det vet jag verkligen inte, herre; ty under den tiden har jag tyvärr ej fått något bref ifrån henne, och icke heller har hon skrivit något sådant, som jag här skulle lägga på posten till hennes släktingar.

— Ah! Signe sände då alltid de för hennes anhöriga i Falköping bestämda brefven först till er, och ni befodrade dem sedan vidare?

— Ja visst. Det gjorde jag alltid mycket punktligt.

— Men under hvilken adress skickade ni då Signe brefven från oss? frågade Setterberg.

— Under adress: fru Karleman, Fröken Signe hade tillsagt mig att alltid använda den adressen.

— Alldeles riktigt, blandade sig nu posttjenstemannen i samtalet, ett bref till fru Karleman i Rom har jag sjelfen gång haft i mina händer. Man hade af en händelse råkat förbise det vid postens afsändande, hvarför det först med nästa post kunde expedieras.

— Men hvad var det för ett påhitt af Signe, att låta till-

ställa sig brefven under en sådan adress? Hon är naturligtvis inte gift.

Marie suckade tungt och sänkte med synbar förlägenhet blicken mot golvet.

— Nå, hvarför tiger ni?

— Fröken var verkligen . . . hon hade i största hemlighet blifvit en ung fru, stammade hon.

— Gift? Marie, det är inte möjligt, Signe, en knappast adertonårig flicka, skulle ha gått åstad och gift sig, och det till på köpet i all hemlighet utan sina fosterföräldrars vetskap och vilja? Otänkbart!

Den högeligen bestörta pensionsföreståndarinnan utropade dessa ord, under det Setterberg i förtviflan vred sina händer och mållös stirrade på flickan så forskände, som om han ville utgrunda, huruvida hon verkligen talade sanning eller ej.

Posttjenstemannen var grannlaga nog att fort rekommendera sig, ty han kände, att han ej hade rättighet att taga kännedom om en dylik pinsam privatsak.

— Gift! Gift! klagade Setterberg. O, Gud, hvad skall Beata säga om denna förskräckliga underrättelse?

ADERTONDE KAPITLET.

Flykten från pensionen.

Husjungfrun Marie upprepade sitt påstående och bekräftade med en helig försäkran, att hon ej viste annat, än att Signe Ekstam var gift och nu hette fru Karleman.

— Men det är ju inte möjligt, invände fru Larmantine, Signe stod ju städse i mitt hus under den samvetsgrannaste uppsigt. Hvar, när och huru skulle hon alltså ha kommit i tillfälle att göra bekanskap med en herre? Ty hennes gifter-

mål förutsätter ju, att hon förut underhållit en kärleksförbindelse.

Fru Larmantine var hufvudsakligen därför alldeles utom sig, att hon befarade, det hennes pensions rykte skulle lida deraf, om det blefve allmänt bekant, hvilket spratt en af hennes elever spelat hela sin omgivning.

Setterberg hade ändtligen hemtat sig så pass från sin förskräckelse, att han åter blifvit något lugnare.

Han kände nu ett oafvisligt behof att få veta något närmare om Signes hemlighetsfulla tillvägagående och hennes giftermål.

Han viste ju, att han utförligt måste berätta allt för sin styfemor, ifall denna kanske komme att betrakta det oerhörda som blott och bart ett foster af en upprörd fantasi och som en saga.

Han uppmanade på det allvarligaste Marie att skildra allt i detalj.

— Det var, fortfor Marie, städse Signes tysta klagan, att hon aldrig af sina anhöriga lyckats få veta, hvilka hennes föräldrar voro. Hennes fosterbroder, herr Victor Setterberg, sade hon, vore i viss bemärkelse på samma gång äfven hennes fosterfar, alldenstund hennes egentlige fosterfar, den äldre herr Setterberg, redan för länge sedan vore död och hans maka, fru Beata Setterberg, vore en nästan hemskt tystlåten och inbunden qvinna, från hvars mun hon ännu aldrig hört ett vänligt ord. Hennes svägerska, unga fru Klara Setterberg, vore en egenvillig, högfärdig menniska, som tillvällat sig rättigheten att vara Signes fostermor endast och allenast på den grund, att hon tycktes frukta, det hon en gång i Signe kunde få en lika berättigad medtäflarinna om väldet. Hon kände sig alltså både af Beata och Klara tillbakasatt, ja, på sätt och vis förskjuten. Herr Setterberg vore en snäll och rättvis man, hvilken hon därför också tyckte mycket om och högaktade, men han egde icke nog energi för att tygla sin hustrus despotiska lynne och hade heller icke ännu gjort något för att uppfylla Signes berättigade önskan att få veta, hvem hon egentligen var, och hvarför hon bar namnet Ekstam. Så kär hennes hemort än vore henne, hade den likväl genom hennes ovissa, tvetydiga förhållande till släktlingarne nästan blifvit henne fullkomligt främmande och rent af motbjudande. Hon hade ingen lust att återvända hem, just emedan hon der ej funne den kärlek och vänskap, efter hvilken hennes hjerta längtade och trängtade. Hon betraktades af sina anhöriga icke som en familjemedlem utan som en vildt främmande, obehörig inkräktare, som man helst för alltid skulle

vilja bli qvitt. Hon grät ofta de bittraste tårar, för det hennes fosterbroder icke vidare antog sig henne, än att han sände henne till pensionen och der punktligt betalade för henne. Hon hade alltid tyckt så mycket om Setterberg, och därför kände hon det så mycket smärtsammare, att han icke mot henne visade sig som en verkligt kärleksfull bror. På alla hennes frågor, hvem hon vore, och hvilka hennes föräldrar egentligen varit, hade han endast undvikande svarat, att han icke sjelf viste det, och att han ansåge det rådligast, om hon aldrig försökte utgrunda denna hemlighet. En dag, när hon under madames egen uppsigt i kamraternas sällskap företagit en promenad i det fria, kom hon alldeles förtjust hem och tillstod för mig, att hon i hemlighet gjort bekantskap med en ung, vacker man, hvilken presenterat sig som Axel Karleman. Jag afrådade henne på det bestämdaste att fortsätta bekantskapen med denne herr Karleman. Men hon förklarade, att hon måste älska honom, antingen hon nu ville eller ej, ty hennes hjerta klappade så varmt för honom. Hon menade, att jag skulle bli af en helt annan åsigt och snarare till- än afråda henne, om jag bara en enda gång komme i tillfälle att se, höra och tala med honom. Hans ögon vore så trogna och ärliga, att misstanken, att han möjligen kunde drifva ett falskt spel med henne, vore fullständigt utsluten. Han vore icke heller mera någon obeständig yngling utan en allvarlig, stadgad man. Det oaktadt rådde jag henne att icke fortsätta denna bekantskap. Hon lofvade följa mitt råd, och eftersom hon under den närmast följande tiden icke nämnde ett ord om herr Karleman, trodde jag, att hon efter mogen öfverläggning kommit till insigt om, att hennes svärmeri för herr Karleman endast varit en ung, lätt förtjust flickas första kärleksdröm. Först några veckor senare fick jag händelsevis veta, att Signe i största hemlighet fortsatt bekantskapen med herr Karleman. Jag öfverraskade henne, när hon vid den bakre trädgårdsporten af en ståtlig herre mottog en biljett. Från den stunden dolde hon icke längre för mig sitt hemliga kärleksförhållande och sade mig, att hon alltid endast genom den lästa trädgårdsporten sett och talat med herr Karleman. Det intryck, som denne gjorde på mig sjelf, var ett i allo fördelaktigt och sympatiskt, så att jag intet ögonblick tviflade på, att han var en hedersman med de bästa, hederligaste afsigter. Signe hade vuxit upp till en öfver all beskrifning intagande jungfru, och det var därför helt naturligt, att hon genom sin älskvärdhet och sina intagande behag, genom sitt qvinligt blygsamma och likväl glada sätt var i stånd att fångsla en man för beständigt. Likväl besvor jag henne att icke längre göra någon hem-

lighet af detta förhållande, åtminstone icke för madame. Jag rådde henne att bedja madame först göra sig riktigt noga underrättad om herr Karleman och hans förhållanden. Hon lofvade visserligen göra det, men af blyghet dröjde hon undan för undan med att utföra sin föresats. En dag, när jag kom upp på Signes rum för att efter vanligheten med henne prata bort en stund i skymningen, fann jag rummet tomt. Jag gick för att söka efter henne, emedan jag trodde, att hon redan sökt mig på min egen kammare. Då fann jag der på bordet ett bref med min adress. Jag kände genast igen Signes välbekanta stil och greps af onda aningar. Fort bröt jag brefvet och läste det. Signe underrättade mig deri, att hon för första gången vågat uppfylla herr Karlemans bön att i hans och en hans väns sällskap företaga en liten utflykt utan madames vetskap. Hon bad mig inte alls vara orolig för henne, alldenstund herr Karleman vore hennes fästman, till hvilken hon satte ett obegränsadt stort förtroende. På samma gång besvor hon mig att icke för madame förråda hennes frånvaro eller ändamålet dermed. Jag var villrådig, huruvida jag skulle uppfylla denna Signes enträgna anhållan eller ändå underrätta madame om saken. Men jag hade måst förakta mig sjelf, om jag spelat förrådare. Det var ju inte alls mitt åliggande att hålla uppsigt öfver pensionsflickorna, och dessutom hyste jag den fasta öfvertygelsen, att Signe ej i något afseende skulle glömma hvad hon var skyldig sig sjelf och de sina. Punktligt återkom hon vid den angifna tiden i hemlighet till pensionen och var öfverlycklig, för det jag uppfyllt hennes önskan, och för det att enligt all sannolikhet ingen i huset lagt märke till hennes frånvaro. Hon stannade qvar på min kammare, omfamnade och kyste mig på det hjertligaste och sade slutligen, att hon hade en stor nyhet att meddela mig.

»Marie,» hviskade hon med af sällhet vibrerande stämma i mitt öra, »du goda, trogna själ, du är den enda, åt hvilken jag vågar anförtro den himmelska lycka, som i dag vederfarits mig. Så vet då, att jag i dag är så lycklig, emedan jag blifvit en ung fru, min varmt älskade Axels maka!»

Jag trodde knappast mina egna öron. Men Signe framtog ur en fickbok en vigselattest, på hvilken det tydligt stod skrifvet, att hon i laga form blifvit herr Axel Karlemans maka. Jag gjorde henne allvarsamma förebråelser och var alldeles förtviflad; men Signe var idel lycka och sällhet. Hon sade, att hon nu med ens vore befriad från den obehagliga nödvändigheten att nödgas återvända hem till de personer, hvilka endast betraktade henne som ett påhäng. Hon försäkrade mig, att hon

ville vara fullt öppen gent emot madame och kanske redan nästa dag för henne presentera sin Axel. Men madame hade ändå lagt märke till hennes bortovaro. Hon tog därför fröken Ekstam i strängt förhör, och just derigenom afskräcktes Signe från att inför madame aflägga en öppen bekännelse. Då kom till Signe ett bref, och jag trodde icke annat, än att det var skrifvit af hennes fosterbroder. Brevet innehöll uppmaningen, att Signe genast skulle återkomma hem. Madame hade ingenting att deremot invända, och Signe rustade sig strax derpå till afresa. Hon bad mig följa med till stationen, hvilket jag naturligtvis med så mycket större beredvillighet gjorde, som jag var nyfiken att af Signe sjelf få veta, om hon tänkte förmå sin man att följa med till Falköping för att der genast presentera honom för sina släktingar. Vid jernvägsstationen väntade herr Axel Karleman och en hans vän. Den senare presenterades för mig som herr Strandfält. Det förvånade mig naturligtvis, att de båda herrarne voro på stationen, då de ju ännu icke kunde ha erhållit någon kännedom om det bref, som så plötsligt återkallade Signe till hemmet. Då jag för Signe uttryckte min förvåning deröfver, skrattade hon öfvermodigt och hviskade till mig:

»Din toka der, förstår du då inte, att jag sjelf skrifvit brevet? Jag reser, Gud ske lof, inte alls hem utan anträder nu med Axel, min dyre, innerligt älskade make, min bröllopsresa. Inom några veckor skall jag med min man resa hem för att då öppet och ärligt meddela mina anhöriga, att jag icke vidare är beroende af deras nåd, och att jag föredrager att vid min älskade mans sida vara afundsvärdt lycklig.»

«Men, fröken» invände jag, »om nu edra anhöriga skulle göra invändningar mot ert giftermål?»

»Åh, det behöfver du sannerligen inte vara ängslig för,» svarade hon med ett vemodsfyllt leende. »Jag känner de der människorna för väl för att veta, att de skola skatta sig lyckliga, för det de blifvit qvitt alla vidare omsorger om mig. Jag har ju alltid varit i vägen för dem, och min svägerska Klara kommer att, det skulle jag kunna slå vad om, styra till med en glädjefest, då hon får höra, att jag aldrig mera kommer att göra henne den äran stridig att vara herskarinna på Karlsborg.»

»Men, fröken», sade jag, »om det nu kommer i dagen, att ni i hemlighet lemnat pensionen, om edra anhöriga skulle skrifva till er och fråga efter er vistelseort?»

»Var lugn, Marie!» svarade hon. »Några veckor måste

naturligtvis min flykt från pensionen förblitva en djup hemlighet. Afven jag har redan tänkt derpå, och du skall säkerligen gerna göra mig en liten väntjänst »

»Ja visst, Signe; begär bara inte något orätt af mig!» bad jag. »Naturligtvis inte, min käraste väninna,» svarade hon. Du skall bara i hemlighet skicka mig alla bref, som komma hit under min adress; jag skall sedan besvara dem, som om jag ännu vore kvar i pensionen.»

Hon sade mig sedan, att nyckeln till syskrinet, som hon skänkt mig, öppnade brefportföljen, och instruerade mig, på hvad sätt jag med tillhjälp af nyckeln skulle sätta mig i besittning af de ifrågavarande breven. Jag ville inte alls inlåta mig på den affären, ty jag ansåg det vara orätt att undersöka innehållet i brefportföljen. Men både Signe och hennes man uppbjödo all sin öfvertalningsförmåga och försäkrade, att jag derigenom icke alls gjorde mig skyldig till någon orätt handling. Signe Karlemans bref vore ju att betrakta som hennes oomtvistade egendom, och om Signe gäfvade mig i uppdrag att taga hand om hennes bref, så hade ingen menniska rättighet att taga anstöt deraf. Jag lät af Signes böner ändtligen aflocka mig löftet att skicka efter henne alla bref med hennes adress. Jag gjorde det för det första, emedan både Signe och hennes man försäkrade mig, att det endast vore fråga om några veckor, men för det andra hoppades jag, att ej ett enda bref under tiden skulle ankomma till Signe. Jag såg naturligtvis regelbundet efter, och när efter flera veckors förlopp ett bref ändtligen ankom, afsände jag det genast under den för mig uppgifna adressen. Per omgående erhöj jag från Signe ett erkännande, att hon mottagit brefvet. Hon bifogade på samma gång det bref, som jag här skulle lägga på posten till hennes anhöriga, och skildrade i ett längre bref till mig sjelf, hur ousägligt lycklig hon var i förening med sin unge man. Samtidigt meddelade hon mig, att det ännu vore osäkert, huruvida hon under den närmaste framtiden komme att återvända hem eller ej, ty hennes man hade föreslagit henne, att de skulle utsträcka sin bröllopsresa ännu längre. Hon bad mig fortfarande sända henne möjligen ingående bref. Dagen derpå fick jag från herr Karleman ett litet paket mig tillsändt, hvilket innehöll ett ganska dyrbart smycke, som, efter hvad han skref, Signe af tacksamhet och trogen vänskap till mig köpt och skickat mig såsom ett minne af henne. Helst skulle jag icke velat mottaga presenten, men jag fruktade att såra Signe, om jag sände den tillbaka. I hvarje bref, som jag fick från henne, upprepade hon, hur obeskrifligt lycklig hon kände sig, hvilken ädel, präktig man hennes make vore, och

att hon ännu ingalunda tänkte på att låta förbittra smekmånaden för sig genom att återvända hem, om också endast för några få dagar. Eftersom jag nu en gång låtit förleda mig att mottaga Signes bref, såg jag mig nödsakad att äfven fortfarande göra det. Så förflöto nio månader. Ändtligen meddelade mig Signe, att jag för all framtid måste skicka hennes bref till Stockholm. Om jag inte alltid per omgående erhöle svar, skulle jag inte förvåna mig deröfver eller bli ledsen på henne; ty hon hade nu mycket att göra med iordningställandet af sitt nya hem, eftersom hennes man köpt en förtjusande vacker villa, och för det andra mottsåge hon i förening med sin man en glädjande tilldragelse. Denna senare omständighet vore också skälet, hvarför hon för närvarande omöjligen kunde resa ned till sina anhöriga i Vestergötland utan tills vidare måste uppskjuta denna resa. Hon tyckte visserligen inte om, att hon redan nu skulle bli mor, innan hon underrättat sina anhöriga om sitt giftermål; men hennes mans oföränderligt trogna kärlek, hvilken ännu var den samma som under de första dagarne af hennes äktenskap, ingåfve henne mod och glad tillförsigt att lätt nog foga sig i det oundvikliga. Se'n den tiden har inte Signe vidare låtit höra af sig, fastän jag skickat henne ytterligare två bref från hennes anhöriga och bevekande bedt henne om svar. Jag vet inte, om hon fortfarande är lycklig; ja, jag vet icke ens, om hon ännu lefver. Jag har redan skrivit ett bref till herr Karleman sjelf, men detta kom tillbaka med den anmärkningen, att herr Axel Karleman icke kunnat anträffas.

— Hvart skickade ni de sista brefven? frågade Setterberg.

— Till Stockholm, poste restante.

— Återkommo äfven edra bref till Signe derifrån såsom obeställbara?

— Nej.

— Och hvar är herr Karlemans villa belägen? *

— Det är mig fullkomligt obekant, alldenstund jag, trots min begäran att få veta det, icke erhållit någon upplysning derom.

— Vet ni inte heller, hvilket stånd, eller hvilket yrke Signes man tillhör?

— Nej, inte alls. Signe har aldrig upplyst mig derom. Men jag förmodar naturligtvis, att han måste vara en mycket rik, förnäm herre, ty en fattig person kunde ju omöjligen ha företagit en så lång, kostsam bröllopsresa till utlandet och sedan köpt sig en villa.

— Förtiger ni verkligen ingenting för mig, Marie? frågade den bestörte Setterberg.

— Visst inte! Som ni ser, har jag ingalunda skonat mig sjelf. Jag har helt öppet och ärligt erkänt det orätta i mitt handlingssätt och skulle så gerna vilja lemna er upplysningar om Signes vistelseort, om jag bara sjelf kunde få reda derpå. Jag tyckte lika mycket om Signe, som om hon varit min egen syster, och därför är jag också alldeles förtviflad öfver, att hon nu icke på tre månaders tid låtit höra af sig.

— Så gif mig då er hand i stället för ed på, Marie, att ni icke förteगत någonting för mig, utan att ni sagt mig fulla sanningen! uppmanade Setterberg flickan.

Denna efterkom utan tvekan hans uppmaning och yttrade med högtidlig röst:

— Herr Setterberg, jag svär, så sant jag hoppas en gång bli salig, att jag nu sagt er rena sanningen. Tänker ni spana efter Signe, så skall jag bedja, att den käre Guden måtte väl-signa edra bemödanden, så att de krönas med framgång. Ack, hvad jag skulle bli glad, om jag finge höra, att Signe ännu lefver och fortfarande är så lycklig, som jag af hela mitt hjerta önskar! Mätte aldrig mina farhågor, att herr Karleman kanske med tiden blifvit kall och likgiltig, eller att han rent af är en bedragare, bekräftas! Men nu kan jag sannerligen inte stanna kvar här längre. Jag måste gråta ut af sorg öfver, att Signe icke hållit sitt löfte och icke på så lång tid underrättat mig om sitt befinnande. Tror ni, att jag är straffvärd, för det jag skickat Signes bref vidare, för det jag på detta sätt af kärlek och vänskap uppfyllt heunes önskningsar, då vill jag gerna låta domen gå öfver mig. Farväl, herr Setterberg, och var förvissad om, att jag är mycket, mycket olyckligare än ni och fru Beata säkerligen skola blifva! Jag känner mig till mods, som om döden beröfvat mig en älskad syster.

Hon fattade Setterbergs hand, tryckte den stormande till sitt högt klappande hjerta och hviskade under tårar:

— Tro inte, att jag är någon dålig människa! Signes lycka var också min lycka, och skulle hon mot förväntan ha blifvit olycklig, då blir jag i sanning den olyckligaste människa under solen. Jag skall då dag och natt plågas af samvetsförebärrelser, för det jag gjorde Signe till viljes och iakttog tystnad, då jag kanske genom en öppen beklännelse af min skuld skulle kunnat rädda henne från förderfvat.

Efter dessa ord skyndade Marie högt gråtande bort.

Äfven Setterberg tog afsked af pensionsföreståndarinnan, sedan han enträget bedt henne att icke ställa den präktiga Marie till ansvar.

Sedan skyndade han till hotell Unionen för att meddela sin der i största otålighet väntande styfmor denna förfärliga nyhet.

Hvilka farhågor intogo honom icke vid tanken på hvad Beata skulle säga om denna lika öfverraskande som uppskakande underrättelse.

Han kände sig förpligtad att genast tillstå hela sanningen för henne och begaf sig därför direkt till det af henne bebodda rummet.

Så snart Beata fick se sin styfson, for hon upp från stolen och utbrast i nästan vredgad ton:

— Victor, jag ser på dig, att du medför en jobbspost, att du kommit för att sönderslita mitt hjerta. Tala, olycksmenniska, tala! Jag . . . jag måste veta allt för att äntligen få klart för mig hvad jag måste göra för att tukta den varartiga flickan, tukta henne så, som hon det förtjenat.

— Ja, du skall få veta allt, mor, lugnade Victor den upp-rörda frun. Men, tillade han hastigt, jag önskar på samma gång nu äntligen få veta, hvem denna Signe Ekstam egentligen är; ty jag har tyvärr kommit till insigt om, att icke Signe ensam är den skyldiga, utan att äfven vi så till vida ha stor del i hennes förvillelse, som vi aldrig bemött det stackars barnet med den kärlek, som hon fordrade, ja, som hon kanske till och med hade rätt att fordra.

Beata stirrade på sin styfson med forskande, nästan hotfullt förebrående blickar.

— Hvad säger du? sporde hon med dof röst. Vill du göra mig ansvarig för en varnartig, otacksam flickas felsteg, för hvilken jag i hemlighet gjort mera, än du vetat, ja, än du kunnat ana?

Beata förstummades till följd af en kypares inträde i rummet.

Denne serverade frukost, som Setterberg bestält, och hvaraf han också var i stort behof.

Hastigt drack han ett glas vin och tog sedan plats vid bordet midt emot sin mor.

Så snart kyparen åter aflägsnat sig, berättade Setterberg omständligt allt, hvad han fått veta om Signes giftermål och flykt.

Hade han befarat, att hans styfmor ä nyo skulle brusa upp och kanske också bli alldeles otröstlig, då hon fick veta, huru allt förhölle sig, så hade han icke så litet misstagit sig.

Ju längre han berättade, desto allvarsammare, tankfullare och tystlåtnare blef hon.

I hennes bleka ansigte rörde sig ej en muskel och med sina ännu alltjemt så vackra, strålande ögon stirrade hon uttryckslost i tomma luften.

»Förtiger ni verkligen ingenting för mig?» frågade den bestörte Setterberg.

Det såg ut, som genomlefde Beata ännu en gång i andanom ett på sinnesrörelser, förhoppningar och ramlade illusioner synnerligen rikt lif.

Eller förestälde hon sig i andanom Signes framtid?

Hade hon anledning befara, att Signe efter några få års förlopp skulle erhålla samma åldriga utseende som hon sjelf?

Hon hörde allt, hvad sonen yttrade, men hon iakttog en envis tystnad, äfven sedan den unge mannen slutat sin berättelse.

Setterberg åt endast obetydligt, ty liksom ekot af en melankolisk dödsklagan ljödo alltjemt Mariés anklagande ord i hans öron, att Signe i brist på kärlek känt sig allt mera främmande för sina anhöriga.

Setterberg var ärlig nog för att erkänna, att Signes klagan ingalunda varit oberättigad.

Han erinrade sig med rysning sin hustrus kärlekslösa ord. Hon hade ju vid hans afresa förbjudit honom att återkomma hem med tiggarrjantan, hvilken aldrig mera finge stiga öfver hennes tröskel, såvida hon inte sjelf skulle rymma fältet.

Han måste ovilkorligen förelägga sig den frågan, hvad Signe förbrutit, eftersom hon blef så föraktad, eftersom hon af sina anhöriga aldrig bemöttes med någon vänskap eller kärlek.

Ur sitt medlidssamma hjerta kunde han icke bannlysa frågorna: Hvem är Signe? Hvilken hemlighet omgifver henne? Hvilka äro hennes föräldrar?

För hans själs ögon framstod så tydligt Signes älskliga bild, och han insåg, att hon hade fullkomligt rätt.

Med undantag af honom sjelf hade hon sällan fått höra något vänligt, kärleksfullt ord af dem, som hon måste kalla sina släktingar.

Sedan flera år tillbaka hade den gamla Beata suttit der tyst och grubblande, antingen i korgstolen i köket eller i sitt enskilda rum; men aldrig hade hon bekymrat sig om Signe, aldrig hade hon deltagit i hennes ungdomsglädje.

Korteligen, icke ens det allra oskyldigaste nöje skulle ha beredts barnet, om det berott på Beata.

Setterbergs enda tröst var, att Signe ändå med tacksamhet insett, att han alltid haft god vilja att gestalta hennes lif dragligare och angenämare.

Visserligen måste han medgifva, att han också varit för svag, i det han tillät sin visserligen dugliga och arbetsamma, men högfärdiga hustru med stolt förakt blicka ned på Signe och betrakta henne som ett nådehjon.

Det var hans fasta föresats att efter bästa förmåga åter godtgöra denna sin underlåtenhetssynd.

— Nå, mor, hvad säger du nu? frågade Victor, när Beata fortfarande framhärdat i envis tystnad.

— Ingenting, svarade hon barskt. Skynda dig, så att vi komma i väg härifrån!

— Hvarthän då? Har du någon aning om, hvar Signe uppehåller sig? Ämnar du resa till henne och tvinga henne att återvända till oss?

Beata lät höra ett tvunget skratt.

— Jag är väl inte galen heller, uppbrusade hon. Inte ett steg tar jag för den der vanartiga flickans skull. Hvad jag här fått veta, det är mig alldeles nog. Vi skola resa, det vill säga, genast åter resa hem. Det hvilar en förbannelse på den olycksaligas hufvud, som redan förorskat mig så stora bekymmer. Hvarför ska' vi söka efter henne? Hon skall, det spår jag. Victor, blott allt för snart utarmad återkomma till oss och tigga om den kärlek, som hon ringaktat, som hon aldrig velat förstå, och som hon nu genom sitt egenmäktiga steg för alltid förlorat, som hon sjelf dödat.

Setterberg blef förskräckt, då han hörde så hårda, kärlekslösa ord från sin styfmoders mun.

— Mor, sade han, lägg band på ditt missnöje. Det var, det medger jag ju, inte rätt af Signe att utan vår vilja och vetskap taga detta egenmäktiga steg; men betänk, att hon i alla fall är en ung, oefaren flicka, med hvilken du icke får gå allt för strängt till doms!

— Tyst, Victor! föll honom Beata strängt i talet. Hon var inte längre något oförståndigt barn, och det listiga sätt, hvarpå hon förstätt att hemlighålla sin handling, är ju det bästa beviset på, att hon var fullt medveten om det orätta i sitt handlingssätt. Hon har bringat skam och vanära öfver oss, och hon skall därför också dyrt få ungälla, att hon korsat och omintetgjort alla mina välmenta planer.

— Mor, har du någonsin talat med Signe om dessa dina planer?

— Har du inte sjelf hittills betraktat henne som ett oförståndigt barn, Victor? Kunde jag väl tala med ett barn om allvarliga lifsfrågor?

— Och vill du inte säga mig, mor, hvilka planer du hade med Signe?

— Nu är allt förbi. Alla mina förhoppningar ha strandat. Hvad jag tänkt och planlagt, det blir nu för evigt min djupaste hemlighet. O, hvad hon kunde ha blifvit lycklig, hvilken härlig framtid har hon icke nu gått miste om!

Victor kände sig förpligtad att trots Beatas reserverade

hållning likväl söka förmå henne uppge, i hvilket slägtförhållande Signe stode till henne eller kanske till honom sjelf.

Han tog det gynsamma tillfället i akt för att förelägga Beata alla de frågor, hvilka han nu mera än någonsin önskade få besvarade.

— Mor, yttrade han i bedjande ton, du måste nu äntligen säga mig, hvem Signe egentligen är. Säg, hvilka voro hennes föräldrar? Finnas de ännu kvar i lifvet? Är du sjelf slägt med henne, eller är Signe på min fars sida slägt med mig sjelf.

Beata utstötte ett kort, hest skratt.

Hon betäckte ögonen med venstra handen och ropade, under det hon liksom afvärijande utsträckte den högra:

— Inte ett ord mera om den saken, Victor! Tygla din nyfikenhet? Signes hemlighet skall jag en gång taga med mig i grafven. Det lider du ingen förlust på.

— Men jag skulle ej få någon lugn stund mer, mor, om jag måste befara, att Signe vore min egen slägtting. Vore det så, då vore det min heliga pligt att, om hon blifvit olycklig genom en samvetslös man, efter bästa förmåga bistå henne för att bevara henne för ett ännu djupare fall och förtviflan.

— Så, så. Nå, trösta dig bara, Victor! Signe är precis lika mycke' slägt med dig som lejonet med rättan. Men är du färdig nu, så att vi kunna resa?

— Mor, jag följer inte med hem, innan du för mig yppat Signes hemlighet och sagt, hvilka hennes föräldrar voro. Vore hon en fattig, föräldralös flicka, som du eller far af medlidande antagit sig, då . . .

Beata steg upp.

— Godt! Stanna då kvar, om du behagar! yttrade hon. Jag är gammal nog för att kunna vara ditt sällskap förutan och ensam hitta hem; men det säger jag dig: våga inte att föra det lättfärdiga stycket öfver tröskeln till mitt hus; ty du ska' veta, att Karlsborg hädanefter såsom hittills är min obestridliga egendom, fastän jag ännu aldrig tänkt på att åter göra mina rättigheter gällande. Karlsborg är mitt, och jag kan när som helst låta ändra mitt till din förmån upprättade testamente.

Victor insåg, att han med trots och motstånd ej kom någon vart med Beata, utan att han derigenom endast än ytterligare förvärrade Signes sak.

— Godt, mor, sade han, jag skall genast ledsaga dig hem, men jag hoppas, att du efter vår hemkomst låter mig resa upp till Stockholm för att der på ort och ställe taga reda på Signes vistelseort och öde. Du vill väl sjelf veta, hvar Signe fins, och hur hon har det?

Hotande utstäckte Beata högra handen mot Victor.

— Så länge jag lefver, skall du aldrig i detta syfte lemna mitt hus, förklarade hon. Hon är död — död för mig och för er. Kanske är det också det bästa. Jag längtar åter efter mitt lugn, och detta skall hädanefter ej störas af något, sedan jag nu med min plans strandande burit mitt sista hopp till grafven. Ha, ha, ha! skrattade hon bittert. Hvarför vill du egentligen resa? Blott allt för snart skall hon som en verklig tiggerska, hungrig, naken och utblottad på allt, klappa på dörren till Karlsborg; ja, hon är kanske redan nu der. Men då kommer jag att säga henne, att den, som icke först frågat mig, om man får gifta sig och flacka världen omkring på så kallad bröllopsresa, icke heller bör fråga mig, hvar man får lägga sitt hufvud till hvila och stilla sin hunger.

Setterberg hoppades, att hans styfmor efteråt skulle komma på bättre tankar och blifva mera tillgänglig för hans ädelmodiga plan, bara hennes första vrede gått öfver.

Hon anträdde återfärden till Karlsborg.

Beata yttrade ej ett ord under hela färden.

Ändtligen var man åter hemma.

Klara kom som ett åskmoln emot dem, och detta moln urladdade sig också.

Men Setterberg, fast besluten att icke mera så tåligt och fogligt böja sig under hennes spira, som han hittills gjort, gaf henne det afkylande rådet, att stämma ned tonen och taga skeden i vackra handen, såsom det anstode hustrun till en man, hvilken icke på förhand kunde veta, om han äfven i morgon vore herre på Karlsborg.

Beata begaf sig till sitt rum och uppmanade Victor och Klara att följa henne dit.

Der tillkännagaf hon för dem båda ännu en gång sin vilja, att Signe aldrig mera skulle få tillträde till Karlsborg, antingen hon komme som en rik och förnäm mans maka eller som en hungrande tiggerska.

Ingen var gladare än Klara, när hon hörde dessa ord.

Från den stunden var Beata åter den stumma. Hon teg envist och var otillgängligare än någonsin.

Setterberg lemnade icke hemmet, han begaf sig ej ut på resor, men liksom intagen af en rädd aning om kommande händelser, stod han nu ofta vid grinden och blickade bortåt landsvägen i hopp om att ändtligen få se den svårt pröfvade Signe återvända hem.

Männe Setterberg var fast besluten att i nödfall trotsa både Beata och sin hustru och antaga sig Signe, och männe hans

hopp att en gång få se den senare återvända hem, någonsin skulle gå i uppfyllelse?

Vi öfverlemnade åt fortsättningen af vår berättelse att gifva svar på dessa frågor.

Men vi, som lärt känna den stackars Signes förfärliga missöde och hennes förtviflade, tröstlösa belägenhet, kunna icke anse det för uteslutet, att hon sent omsider skulle komma för att till Beata sjelf ställa den frågan:

— Säg, hvem är jag? Med hvad rätt vill du fördöma den svårt pröfvade, den föräldralösa, hvars enda förseelse det var att fela att villas af kärlek? Hur kan du vilja skörda kärlek, der du aldrig sått någon sådan?

NITTONDE KAPITLET.

Den bedragne bedragaren.

Vi återvända till den ursprungliga skådeplatsen för vår berättelse.

Som vi veta, hade baron Örnsköld och polismästaren vid besigtningen af sjelfmöderskans lik gjort den upptäckten, att den döda icke var Signe Karleman utan Elsa von Wehlen.

Tidigt följande morgon hade adjutanten af Karlén fått veta, hvilken otur grefvinnan Adlerklou haft, äfvensom att Signe till kronprinsessan skrifvit ett bref, hvilket hon olyckligtvis tappat.

Detta bref hade förvaltaren hittat, och hade det på så sätt kommit i den skurkaktige adjutantens händer.

Han antog mycket riktigt, att Signe hufvudsakligen endast kommit till staden för att aflemna detta bref.

Vi veta, att Signe, då hon gick för att leta efter det förlo-
rade brevet, hvilken förlust hon nyss upptäckt, lopp fara att
falla i händerna på adjutanten, som redan spanade efter henne.

Vi hade all anledning befara, att den person, som med smy-
gande steg så försiktigt närmade sig den intet ondt anande
Signe, som om han redan i nästa ögonblick tänkte öfverfalla
henne, ej var någon annan än baron Örnsköld.

Men äfven Signe hade fått syn på denne man.

Hon upptäckte genast, att han i handen bar ett bref, och
hon antog naturligtvis, att detta var det, som hon tappat.

Hon skyndade emot mannen.

Denne var en gubbe, hvars hufvud var obetäckt, och hvars
tunna silfverhår i vild oordning hängde ned öfver panna och
tinningar.

Ur hans bleka ansigte framblickade ett par bruna, godmo-
diga ögon. Öfver hans skrynkliga kinder rullade fåror, och i
hans panna hade sorg och bekymmer plöjt djupa fåror.

Att döma af hans dräkt i öfrigt måste han väl tillhöra de
så kallade bättre stånden.

Signe gaf emellertid i sitt upprörda tillstånd icke alls akt
på mannens yttre.

Hastigt ryckte hon till sig brevet, som han bar i den dar-
rande handen.

— Det är mitt bref, jag har tappat det, sade hon.

Gubben ryggade förskräckt tillbaka.

— Elsa, Elsa, mitt stackars olyckliga barnbarn, utropade han.

Men Signe fäste sig ej vid den gamle mannens ord, hvilka
hon knappast hörde, och hon skulle för resten icke ha förstätt
meningen med dem.

I flygande hast ilade hon derifrån tillbaka till slottet.

Hon viste mycket väl, att hon icke kunde få träffa kronprin-
sessan personligen, hvarför hon vände sig till en slottsknekt och
i de mest bevekande ordalag bad honom mottaga brevet och
laga så, att hennes kunglig höghet kronprinsessan snarast möjligt
erhölle det samma.

Slottsknekten biföll hennes begäran.

— Elsa! Elsa! Mitt barn, min älskling! ljud nu den der
gubbens röst.

Så snart Signe hörde detta rop, rusade hon derifrån och
försvann genom södra porthvalfvet.

— Elsa, min älskling, flyr du för mig? O, Gud i himme-
len, kom igen, kom tillbaka till din gamle morfar, som ju alltid
tyckt så mycket om dig, hvars enda gläjde och enda stolthet du var!

Den gamle herrn skyndade efter Signe.

Han hörde visserligen bullret af snabba steg bakom sig, men han aktade ej derpå.

— Jag misstog mig verkligen inte, yttrade slottsknekten och skyndade fram till gubben. Herr von Wehlen, den der unga flickan, som jag tog för en olycklig sinnesrubbad, var alltså ert barnbarn?

— Ja visst! Ja visst! O, herre, den stackars flickan var mitt barnbarn Elsa! snyftade den gamle herrn. O, bistå mig och hemta tillbaka min älskling; ty, o, Gud i himmelen, jag fruktar nästan sjelf, att hennes f rstand blifvit omtöcknad!

När den gamle herrn nu ville fortsatta sin väg, raglade han och föll till marken.

— Elsa! Elsa! ropade han i en ton af den bittraste verklagan. O, detta blir best mndt min d d!

Slottsknekten var genast till hands; men det var blott en sanslös person, som han upplyfte.

Den andre personen, som med snabba steg närmat sig, steg nu fram.

— Hvad står på h r? sporde han. Sannerligen hörde jag inte rätt, då jag tyckte mig känna igen herr von Wehlens röst.

Slottsknekten kände igen den ankommande.

— Herr baron, sade han, hjälp mig att bära in den afsvimmade i mitt rum! Der skall ni få veta allt, hvad jag sjelf vet om denna sak. Fröken von Wehlen var här och bad mig framlemna ett bref till hennes kunglig höghet kronprinsessan.

Adjutanten, som mycket väl viste, att ett misstag h r förelåg, och att den der olyckliga, unga qvinnan varit Signe Karleman, viste f r ögonblicket sjelf icke hvad han skulle göra.

Han hade ju sjelf hört den bortilandes steg och kände god lust att sätta efter henne.

Men den omständigheten, att slottsknekten af Signe motagit ett bref till kronprinsessan, tvang honom att stanna.

Han insåg den tvingande nödvändigheten att till hvarje pris förhindra, det brefvet komme i kronprinsessans händer.

En minut senare låg den gamle herr von Wehlen på en soffa i slottsknektens bostad.

Den gamle herrns tillstånd bekymrade naturligtvis ej det ringaste adjutanten.

— Hvar  r brefvet? sporde han. Gif mig det; ty hennes k nnglig höghet f r på inga hvilkor besväras med en sinnes-

rubbad persons sammelsurium. Jag skall personligen öfverlemna brevet till hans kunglig höghet kronprinsen.

— Men det är ju ingen brådska med brevet, herr baron, invände slottsknekten. Ser ni då inte, att den gamle herrn är blek, som om han redan låge i själatåget? En läkare . . . hemta fort hit en läkare, eller också ska' jag sjelf springa efter doktorn.

Med dessa ord skyndade slottsknekten mot dörren i afsigt att tillkalla en läkare.

— Inga dumheter, gubbe! gnisslade adjutanten och hejdade slottsknekten. Så fort dör ingen. Stanna kvar! Ett kallt omslag och ett glas vin skola genast återkalla den gamle herrn till lif. Det är bara en vanmakt, som fort går öfver. Sköt om herr von Wehlen, men lemna mig genast brevet; ty jag har mycket brådtom.

Slottsknekten, som mycket väl viste, hvilken inflytelse rik ställning adjutanten intog hos kronprinsen, vågade icke mera göra någon invändning, oaktadt han fann baronens beteende högst kärlekslöst.

Han lemnade honom brevet.

— Säg herr von Wehlen, att jag gått för att söka hans dotter, och att han inte behöfver vara ängslig för hennes skull! Lyckas jag finna henne, så skall jag så fort som möjligt åter föra henne tillbaka till honom.

Med dessa ord försvann hastigt adjutanten.

Han rusade i väg åt det håll, hvaråt Signe flytt, ty han hoppades ännu kunna upphinna och tillfångataga henne.

Slottsknekten pysslade om den afsvimmade och hade glädjen se, att denne inom några minuter återfick sansen.

— Hvar är hon, min älskling, mitt barnbarn? jemrade sig von Wehlen och såg sig så forskande omkring i rummet, som om han trott, att Elsa ändå måste ha förbarmat sig öfver honom och återvänt.

Slottsknekten tröstade på vänligt sätt den gamle herrn och berättade, att baron Örnsköld gått ut för att uppsöka fröken.

Dervid kom han äfven att nämna, det adjutanten tagit brevet för att personligen öfverlemna det till hans kunglig höghet kronprinsen.

— Om hvilket bref talar ni? frågade den bestörte herr von Wehlen.

— Jo, fröken Wehlen lemnade mig ett bref och bad, att jag skulle tillställa hennes kunglig höghet kronprinsessan det samma.

— O, Gud i himmelen, jemrade sig herr von Wehlen, det är ju ett nytt bevis på, att den olyckligas förstånd är omtöcknad. Hvad i Guds namn skulle kronprinsessan med brevet att göra? Det var ju det afskedsbref, som Elsa skrifvit till mig, innan hon utförde sin dystra plan att taga lifvet af sig. Den arma flickan har visst flera dagar irrat omkring utan att veta hvad hon gör. Ja, ja, så måste det förhålla sig.

Den gamle herrn grät af sorg som ett barn.

Slottsknekten, som var en godhertad menniska, intalade honom tröst och upprepade, att adjutanten gått att söka Elsa och lofvat komma tillbaka, så snart han lyckats finna fröken.

Den gamle herrn lät derigenom förmå sig att tills vidare stanna qvar hos slottsknekten för att invänta adjutantens återkomst.

— Jag kan för resten inte gå ett steg vidare, sade han, ty förskräckelsen har liksom förlamat mig. Jag skulle åter igen digna till marken om jag på egen hand gäfvit mig ut för att söka min lilla älskling.

Slottsknekten nödgade den gamle herrn att stärka sig med ett glas vin.

Herr von Wehlen gjorde så, och alldenstund hans hjerta var så öfverfullt och han kände, att slottsknekten verkligen hyste det innerligaste deltagande för honom, började han för honom berätta, hur saken förhöll sig.

— Jag har, yttrade han, varit bortrest åtta dagar. Jag måste se till mina gods. Min dotterdotter, som eljes alltid brukat göra mig sällskap, stannade qvar i staden, emedan hon blifvit inbjuden till en fest på hofvet. Jag unnade henne så innerligt gerna det nöjet, i all synnerhet som jag viste, att hon djupt i sitt hjerta inneslutit den unge grefve Axel Cedersvärd. Hon viste, att äfven han skulle vara med på festen och hoppades i hemlighet att i hans närhet få en lycklig stund. Ja, af brevet, som hon efterlemnade, framgår till och med, att hon hoppats på genkärlek. Hon har också bevistat festen, men har plötsligt gått sin väg, och det af förtviflan öfver, att hon måst höra kronprinsen sjelf proklamera grefve Cedersvärds förlofning med grefvinnan Adlerklou. O, hvad Elsa ändå måtte ha älskat Axel Cedersvärd djupt, varmt och innerligt, då hon icke ansåg sig kunna lefva utan hans kärlek! Först i dag, för en knapp timme sedan återkom jag från min resa och hoppades då finna min älskling i högönskelig välmåga; jag hade till och med för hennes skull gjort mig så brådtom, att jag följt med nattåget för att komma hem några timmar tidigare.

Den gamle herrn snyftade, då han fortfor:

— Ack, hon var ju min enda glädje, min lycka och min stolthet, och jag ansåg hvarje stund för förlorad, som jag icke kunde tillbringa i hennes omedelbara närhet. Och nu — nu har denna förskräckliga, namulöst stora, fasansfulla olycka drabbat henne och mig.

Den gamle herrn tystnade och försökte hejda och torka sina tårar. Strax derpå fortfor han utan att dertill bli uppmanad, liksom måste han gifva sitt öfverfulla hjerta luft:

— Ja, ja, jag kom hem och gladde mig som ett barn åt återseendet med min kära dotterdotter. Jag skyndade in i hennes sängkammare, men den var tom, och bädden stod orörd. Då skyndade jag till vår gamla tjenarinna och frågade efter Elsa. Hon svarade mig, att Elsa rest till mig, att hon först skrifvit ett bref till mig, men att hon sedan säkerligen ändrat åsigt och sjelf rest för att möta mig. Strax uppsteg hos mig en förskräcklig aning, ty Elsa hade ju inte uppsökt mig. Jag ilade in i mitt rum och fann der verkligen ett bref från Elsa med min adress. Jag såg genast på stilen, att hennes hand darrat, och så snart jag öppnat brefvet bekräftades min rädda aning på det förfärligaste sätt.

»Farväl, farväl för evigt, min hjertegode, käre, älskade morfar!» skref hon. »Jag kan inte lefva längre. Förlåt, ack, förlåt din djupt olyckliga Elsa! Kronprinsen tillkännagaf Axels förlofning med grefvinnan Adlerklou, och jag — jag, som älskat Axel mer än mitt eget lif, jag kan icke bära olyckan att ha förlorat honom. Morfar, der uppe i himmelen återse vi hvarandra. Min smärta är så stor, att jag skulle bli vansinnig, om jag icke sjelf satte en gräns för mitt lif. Men hellre dö, än som sinnesrubbad långsamt tyna bort i ett dårhus! Nej, nej, blott icke bli vansinnig; ty då skulle du bli mycket, mycket olyckligare, än när du nu får veta, att jag genom en hastig död blifvit befriad från mina lidanden, från min gränslöst stora olycka. I andanom kysser jag dig, du gode, käre morfar. Se, jag gråter, gråter ohejdadt af smärta öfver att nödgas bereda dig en sådan sorg. Men jag kan icke handla annorlunda. Ängesten, fruktan för vansinnet pinar mig. Blodet strömmar som eld genom mina ådror. Mitt hufvud hotar att sprängas, mitt hjerta vägrar att göra tjenst. Bort härifrån! Jag måste bort för att göra ett slut på mitt lif. Förlåt — förlåt, morfar, förlåt din förtviflade

Elsa.»

Den gamle herrn var nära att åter falla i vanmakt, så djupt hade minnet af det förfärliga skakat honom.

Slottsknekten nödgade honom att dricka ytterligare ett glas vin.

Mekaniskt efterkom herr von Wehlen denna uppmaning.

— Ännu har ni ju ingen anledning att förtvifla, nådig herre, yttrade den medlidsamme slottsknekten; ty er dotterdotter lever ju ännu, och då hon ännu icke beröfvat sig lifvet, har ni ju allt skäl att hoppas, att den olyckliga skall bli återställd från sin sinnesförvirring.

— Ja, ja, utbrast herr von Wehlen, det är verkligen min enda, min sista tröst. Jag har sett henne, jag har hört hennes röst. Visserligen föreföll hennes röst mig så förändrad; men det är ju ej att undra på, ty hvad måste inte det stackars barnet ha lidit! Det vore min död, om jag skulle ha misstagit mig, om den flicka, som jag såg, icke varit min Elsa. —

Adjutanten hade under tiden uppjudit allt för att få fatt i Signe.

Men alla hans bemödanden hade varit fruktlösa.

Mekaniskt tog han ur fickan upp brevet, som han tilltvungat sig af slottsknekten.

— Kanske, mumlade han ilsket för sig sjelf, innehåller den smörjan någon antydning om, hvar afsändarinnan kan träffas.

Men hur förvånad blef han ej, då han nu märkte, att brevet redan var öppnadt.

Först nu såg han närmare på adressen.

Han trodde knappast sina egna ögon, då han såg, att brevet icke bar kronprinsessans utan herr von Wehlens adress.

Fördömdt! gnisslade han. Slottsknekten har ju lemnat mig orätt bref. Men hur har han kommit i besittning af detta? Jag måste sätta mig i besittning äfven af det andra brevet.

Endast i denna afsigt återvände han till slottet.

Der kom herr von Wehlen emot honom.

— Herr baron, herr baron, utropade denne i glad förväntan, ni har funnit min älskling, min Elsa! Inte sant, det är så, som jag förmodar, och som slottsknekten meddelat mig?

Utän att svara skyndade adjutanten bort till slottsknekten och frågade honom, hvar han hade fröken Wehlens bref till kronprinsessan.

Den tilltalade förklarade i få ord sammanhanget, och herr von Wehlen bekräftade rigtigheten af hans ord.

Nu först insåg adjutanten, att han var en bedragen bedragare.

— Ja, ännu mera!

Han anade, hur det förhöll sig med brevet, att Signe

lemnat det till slottsknekten i den tron, att det var hennes till kronprinsessan stälda bref.

Den skurkaktige baronen kunde med knapp nöd dölja sin skadeglädje.

Lite brydde sig denne hjertlöse, äreförgätne skurk det ringaste om gubbens sorg och förtviflan, som begrät sitt olyckliga barnbarn.

Han, adjutanten, jublade endast i medvetandet af att Signes plan att tillställa kronprinsessan brefvet strandat; ty hennes bref till kronprinsessan hade ju tyvärr icke fallit i herr von Wehlens utan i den skurkaktige Karlens händer.

Adjutanten, som hastigt satte sig in i situationen, gjorde sig genast skyldig till ytterligare en gudlös handling.

Han viste ju blott allt för väl, att Elsa von Wehlen redan hvilade i den kalla grafven; men hade han upplyst den gamle herrn derom, så skulle det ju genast ha blifvit bekant, att sjelfmörderskan icke varit Signe Karleman.

Men hade Axel Cedersvärd fått höra, att Signe icke sökt döden i vågorna, så skulle han för intet pris i verlden ha gått in på att gifta sig med grefvinnan.

Den listigt beräknande adjutantens skändlighet bestod deri, att han lemnade herr von Wehlen i den villfarelsen, att det fruntimmer, som aflemnat brefvet, varit hans dotterdotter.

Ja, han stärkte dessutom helt känslolöst herr von Wehlen i den origtiga öfvertygelsen, att Elsa von Wehlen blifvit vansinnig och i detta sorgliga tillstånd lemnat staden och flytt in i skogarne, der han ensam ej kunnat finna henne.

Men han gick äfven längre.

För att afhålla den gamle herrn ifrån att sjelf spana efter sitt förmenta barnbarn, ljög baronen helt fräckt, att han redan skickat ut några karlar att söka efter Elsa.

Han, baronen hade endast kommit tillbaka för att derom underrätta herr von Wehlen.

Denne behöfde därför icke vara orolig eller sjelf göra sig det ringaste besvär, alldenstund han, adjutanten, sjelf genast skulle skynda tillbaka för att på ett ändamålsenligt sätt fortsätta och leda spaningarne efter den olyckliga.

Så snart den stackars flickan blifvit funnen, skulle adjutanten genast föra henne tillbaka till hennes morfar.

Den gamle herrn var allt för upprörd för att kunna genomskåda denna adjutantens väfnad af lögn.

Han antog med tacksamhet hans anbud.

Örnsköld hade verkligen mycket brådtom.

Först af allt skyndade han att underätta Karlén och uppmana honom att hjälpa till att söka efter Signe.

Så snart förvaltaren fick veta, hur saken förhöll sig, under rättade han genast grefvinnan Adlerklou derom.

Men sedan skyndade han att efterkomma adjutantens uppmaning och i förening med denne söka efter Signe, det arma af svartsjukan och sjelfviskheten utkorade offret.

TJUGONDE KAPITLET.

Ödets nycker.

Vi återvända till den tid, då den för Axel och Signe så ödesdigra hoffesten firades.

Signe Karleman, som genomskådat den skurkaktige adjutanten och uppgjort planen att öfverlista honom genom att skenbart med glädje anförtro sig åt hans ledning, hade genast insett, att hon ej lopp någon fara, så länge hon spelade den menlösa och ej gaf adjutanten anledning till misstroende.

Det blef emellertid utsägligt svårt för henne att ej falla ur denna rol.

Men i visst afseende hade de uppskakande händelserna kommit henne till hjälp.

I början hade hon ansett allt, hvad den föregifne herr Strandfält meddelat henne rörande hennes mans otrohet, för idel lögn och bedrägeri.

Men de omständigheter, under hvilka hon återsett sin man som fröken Adlerklous trolofvade, rättfärdigade ju skenbart baronens påståenden.

Under sådana förhållanden måste hon med eller mot sin vilja tro, att Axel öfvergifvit henne och brutit sin trohetsed.

Men hon var ädel nog att trots allt likväl icke fördöma Axel.

För att vilseleda adjutanten reste hon i hans vagn från slottet tillbaka ut till villan Morgonrodnaden.

Der uppgjorde hon med Martha planen till flykt och skref det förrut omnämnda afskedsbrevet till Axel.

Sedan besteg hon med Martha och barnet åter vagnen för att fortsätta resan.

Hon hade förstätt att invagga adjutanten i fullkomlig säkerhet, och derpå hade hon från första början byggt sin plan.

Så snart baronen lemnat vagnen för att rida en annan väg till sitt gods, öppnade Signe ljudlöst vagnsdörren.

Natten var temligen mörk.

Vägen ledde uppför en backe.

Kusken måste ha hela sin uppmärksamhet rigtad på hästarne.

Allt detta gynnade flykten.

Försigtigt lemnade Signe och Martha med barnet och resgodset vagnen och begåfvo sig till närmaste by.

Sedan uppehöll sig Martha med barnet några dagar hos den förut omtalade invaliden, medan Signe i staden sökte utforska, hur Axel upptagit hennes plötsliga försvinnande.

Af en ren tillfällighet hade hon ute i skogen fått syn på den gamle kammarherrn, hvarför hon genast varskott Martha och tillsagt denna att begifva sig tillen ett godt stycke derifrån belägen gästgifvaregård och stanna der tills vidare.

Sedan Signe efter moget öfvervägande utfört sin plan att skriftligen vända sig till kronprinsessan, hoppades hon i hemlighet med tillförsigt på en lycklig vändning af sitt öde.

Hon hade ingen aning om, att hennes väntan och hopp aldrig skulle uppfyllas af det enkla skäl, att ett nyckfullt öde å nyo spelat henne ett fult spratt genom att låta det viktiga brevet falla i händerna på de triumferande intrigmakarne.

Stackars Signe!

Likt ett jagadt villebråd ilade hon, sedan slottsknekten lofvat befordra hennes bref vidare, åter ut ur staden.

Staden var henne förhatlig, emedan hon viste, att grefvinnan och så många andra elaka, samvetslösa menniskor bodde der. Icke heller ville hon träffa Axel, ty hon ville straffa honom genom att låta honom sväfva i ovisshet om hennes öde.

Men hon var öfvertygad om, att han af det, som hon i dag genom brevet till kronprinsessan gjort för honom, skulle se hennes oförminskade kärlek och ädelmod.

Hon förebrådde honom ju endast, att han icke från första början, eller åtminstone dagen före hoffesten, varit fullt öppen och ärlig mot henne. —

Adjutanten, förvaltare Karlén och deras medhjelpare kunde trots all möjlig möda icke finna Signes spår.

Baron Örnsköld var nog samvetslös att låta säga herr von Wehlen, att dennes förmenta barnbarn enligt all sannolikhet kastat sig i vattnet och drunknat.

En af hans följeslagare hade sett den vansinniga flickan springa genom skogen i riktning mot sjön och strax derpå från samma håll hört ett skri.

Flickan hade säkerligen fått slag och genast gått till botten, ty man hade icke lyckats återfinna henne.

Med denna falska rapport hade den skändlige adjutanten ett dubbelt syfte.

För det första ville han afhålla herr von Wehlen från att sjelf anställa vidare efterforskningar, och för det andra trodde han, att den gamle herrn icke länge skulle öfverleva förlusten af sitt älskade barnbarn.

Den uppdiktade historien om den vansinniga flickan, som kastat sig i sjön skulle på visst sätt vara en dödsstöt, som den nedrige skurken tänkte gifva herr von Wehlen.

Adjutanten fruktade nemligen, att herr von Wehlen, om han spanade efter sitt barnbarn, möjligen kunde upptäcka Signe och på så sätt få klart för sig, att han varit utsatt för ett gudlöst bedrägeri.

Men intrigmakaren ville vid Signes förföljelse, från hvilken han naturligtvis ännu icke afstått, så mycket som möjligt ha händerna fria.

Om alla dessa ränker och intriger hade grefve Axel naturligtvis ingen kännedom,

Han hade redan tidigt på morgonen med sin far lemnat staden för att fortsätta spaningarne efter Martha och barnet.

Med oförrättadt ärende återkommo båda till staden qvällen före den dag, på hvilken Axels bröllop med grefvinnan skulle stå.

Axel hade ingen aning om, i hvilken gränslös ångest och oro grefvinnan under hans frånvaro befunnit sig.

Äfven adjutanten hade varit mycket bekymrad och orolig.

— Ja, denna hemliga ångest hade till och med kastat sina vågor ända upp i slottet.

Kronprinsen var icke mindre rädd för Signes förräderi, i all synnerhet som han till sin stora harm fått veta, att Signe varit åsyna vittne till hans hemliga möte med grefvinnan der ute i jagtpaviljongen.

Han hade gifvit sin oro till känna genom att flera gånger låta höra efter, om kammarherrn och hans son, återkommit hem,

och i så fall tillsäga den förre, att han genast skulle inställa sig hos kronprinsen.

Under det Axel efter hemkomsten missmodig och besviken, genast drog sig tillbaka till sitt rum, efterkom kammarherrn kronprinsens befallning att infinna sig på slottet.

Sedan kronprinsen genom skickliga frågor fått veta allt, hvad han ville veta, ledde han samtalet in på ett annat ämne och förklarade, att han ämnade personligen öfvervara vigselakten mellan Axel och Ellen äfvensom bröllopsmiddagen i brudens hem.

Naturligtvis viste kronprinsen blott allt för väl, hvarför han lofvade att personligen närvara.

Han ville derigenom på Axel utöfva ett moraliskt tvång att tåligt foga sig i allt.

Sedan yttrade han, att han ansåge det vore lämpligast, att grefve Axel omedelbart efter bröllopsmiddagen med sin unga fru anträdde den öfliga bröllopsresan.

Han framkastade i det afseendet åtskilliga förslag, hvilka alla gingo ut på, att de nygifta skulle stanna utomlands så länge som möjligt, antingen i Frankrike eller Italien.

Kronprinsen trodde, att Axel efter en sådan resas nöjen och förströelser mycket lättare skulle finna sig i sitt öde.

Men på samma gång ville han derigenom betaga Axel möjligheten att sammanträffa med Signe.

Slutligen ville han också sätta en gräns för allt sqvaller och prat om den hastiga förlofningen och det brådstörtade giftermålet genom att låta dagens hjeltar försvinna på längre tid.

Adjutanten kunde icke längre med önskad ifver fortsätta spaningarne efter Signe, emedan han fått i uppdrag att sörja för, det vigselakten icke till äfventyrs blefve störd.

Grefvinnan befarade nemligen, att Signe på bröllopsdagen åter skulle infinna sig i staden och genom sin mellankomst förhindra vigseln.

Hon hade ju hört, hvilken hotelse Signe vid den hårdnackade sammandrabbningen i skogen utstätt, och därför var hennes fruktan fullt berättigad.

Adjutanten hade vändt sig till polismästaren, och denne hade åter igen gifvit flere detektiver hemliga instruktioner.

När grefvinnan hörde, hvilka mått och steg man vidtagit för att genast i lindan qväfva en möjlig fara, motsåg hon med mera lugn morgondagen.

Ändtligen var den stund kommen, då Axel skulle sammankommas med grefvinnan.

Adjutanten kunde icke deltaga i den egentliga vigselhögtidligheten. Han var civilklädd och hade äfven i öfrigt sökt göra sig oigenkänlig.

Hela förmiddagen var han i oafbruten verksamhet, än visade han sig här, än der och vexlade några ord än med den ene, än med den andre af de patrullerande detektiverna.

I visst afseende var han glad, att de vakthafvande icke alls sett till Signe Karleman, hvilkens noggranna signalement de erhållit.

Men ändå skulle det ha varit i öfverensstämmelse med hans hemliga, innerligaste önskan, om Signe Karleman varit så oförsigtig, att hon nu gått i den utställda fällan.

Hade hon det gjort, så hade hennes öde varit besegladt; ty vagnen, i hvilken hon skulle föras bort, stod hela dagen i beredskap.

Redan en timme före vigselns början, strömmade människorna skarvis till kyrkan, der ceremonien skulle ega rum.

Endast med inträdeskort försedda personer sluppo in i kyrkan. Derfor skockade sig publiken så mycket mera framför hufvudingången till kyrkan, äfvensom på torget och de närmaste gatorna.

Då, när vigselceremonien i kyrkan redan tagit sin början, banade sig en blek, ung qvinna väg genom den skådelystna hopen i riktning mot den dörr, som ledde till sakristian.

Men då uppstod en rörelse bland mängden, och innan den unga qvinnan viste ordet af, hade hon af strömmen förts fram till hufvudingången. Den bleka qvinnan var Signe.

Der stod hon nu så fast inkilad i folkhopen, att hon hvarken kunde komma fram eller tillbaka.

Tårar beslöjade hennes blick.

Hon kände sig så gränslöst olycklig. Hennes förhoppning på kronprinsessans förmedling hade ju strandat.

Hon trodde, att kronprinsessan antingen saknat lust eller mod att befatta sig med den sak, som hon i brefvet omnämmt; att brefvet ingen gång kommit i den höga damens händer, derom hade hon tyvärr ännu ingen aning.

Då hon genom en tidningsnotis fått veta, att Axel i dag skulle sammanvigas med grefvinnan, hade hon blifvit så upprörd, att hon skyndat in till staden, utan att veta hvad hon egentligen gjorde.

Men tyvärr hade hon kommit för sent för att få tillfälle att ännu en gång se och tala med Axel före vigseln.

Hon hade försökt intränga i kyrkan för att ännu i sista ögonblicket kunna varna Axel för en förening med grefvinnan.

Vi veta redan, genom hvilka omständigheter hon blifvit förhindrad att utföra denna sin föresats.

Men nu, det kände hon blott allt för väl, var det redan för sent att söka förhindra vigseln.

O, hvad hon nu ångrade, att hon inte ändå någon af de föregående dagarne uppsökt Axel!

Men nu kom all ånger för sent.

Han, som hon i innerlig kärlek kallat sin, som hon ansett för sin man, med hvilken hon trott sig vara oupplösligt för-enad, han stod nu vid vigselaltaret med en annan, och hon — hon, som stått hans hjerta så nära, måste nöja sig med en plats här ute bland den gapande, nyfikna mängden.

Fastän hon nu önskade, att hon aldrig blifvit vittne till detta för henne så uppskakande skådespel, tvangs hon likväl af någon osynlig makt att vänta, tills det nygifta paret lemnade kyrkan, och tills hon åtminstone ännu en gång sett den man, för hvilken hon offrat allt.

Ja, det var för henne af viktiga skäl ett oafvisligt hjertebehof att genom en blick in i Axels ansigte förvissa sig om, huruvida han var lyckligt eller olyckligt gift.

Hon stod der som en drömmande, och först då en hviskning, som hastigt öfvergick till ett högljudt sorl, lopp genom mängden, fann hon sig hastigt försatt tillbaka i den råa verkligheten.

Allas blickar voro rigtade mot kyrkans portal, genom hvilken Signe nu trots tårarne, som glänste i hennes ögon, tydligt såg sin Axel, sin man, träda ut, förande vid armen grefvinnan, som nu blifvit hans maka.

— Olycklig . . . han är olycklig, ljöd det i hennes hjerta, då hon såg Axel gå der lutande som en gubbe.

Hans blick var fäst på marken.

Han såg hvarken till höger eller venster, och det såg nästan ut, som blygdes han för att af alla dessa menniskor begapas såsom Ellens man.

Ack, hvad hans ansigte var blekt!

Det var sannerligen inte en lycklig nygift mans utseende. Han påminde då bra mycket mera om ett offerlam, som ledes till slagtbanken.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Mord! Mord!

Allas blickar följde oafvändt det vackra, nygifta paret.

En vackrare brud än grefvinnan hade väl få om ens någon förut sett! Hon såg också så glad och lycksalig ut, för det hon nu blifvit fru.

Leende såg hon sig omkring, stolt öfver att vara dagens mycket afundade och firade hjeltinna.

På hennes hufvud tronade myrtenkransen, den rena oskuldens symbol.

En betjent, klädd som page, uppbar det långa släpet på hennes hvita brudklädning af siden.

Fastän Axel var civilklädd, ådrog han sig dock allmän uppmärksamhet genom sina många ordnar, som han bar på bröstet.

Men tydligt nog försökte han så fort som möjligt undandra sig den skådelystna mängdens blickar.

Man såg, att han så fort som möjligt sökte uppnå den utanför väntande, rikt smyckade brudvagnen.

Ellen deremot gjorde sig ingen brådska, hvarför Axel formligen måste draga henne med sig.

Strax efter brudparet såg man den uniformklädde kronprinsens högresta gestalt, ledsagad af den tjenstgörande kammarherrn och grefve Axels far.

Sedan följde de öfrige bröllopsgästerna efter rang och värdighet.

Signe Karleman, den arma, öfvergifna, olyckliga frun, hade endast ögon för sin Axel.

Hon såg, hur olycklig äfven han var, och trots allt kunde hon ej vara ond på honom.

Nu mer än någonsin kände hon, hur varmt och innerligt hon älskat och ännu alltjemt älskade honom.

Hon kände, att hon evigt skulle älska honom, oakadt han genom sin otrohet tillfogat henne ett sår, som aldrig kunde läkas.

Hon såg ju, att han var olyckligt gift, och det försonade henne i ett nu med honom.

Ack, hon skulle med glädje ha gjutit sitt hjerteblod, om hon dermed kunnat befria honom från de nesliga slafbojor, som han bar, om hon åter kunde ha gjort honom lika lycklig, som han varit i förening med henne.

Nu steg Ellen upp i den rikt smyckade galavagnen.

Dervid måste den gamle Karlén vara henne behjelpig, all-denstund Axel alldeles tycktes ha glömt bort att vara artig mot sin unga fru.

Han stod der som en drömmande vid vagnsdörren, och först i sista ögonblicket tycktes han komma att tänka på, att han icke helt och hållet fick förgäta den ceremoniella artigheten.

Han låtsade vara Ellen behjelpig.

Den gamle Karlén bugade sig djupt för honom och uppmanade honom sedan med handen att stiga upp.

Denna uppmaning var ingalunda öfverflödigt, ty Axel stod der ännu som en drömmande utan att göra min af att följa sin unga fru och taga plats bredvid henne.

Men när Karlén nu hviskande gjorde honom uppmärksam på, att kronprinsen började bli otålig, sprang han fort upp i vagnen, och sjönk med en suck ned bredvid sin unga fru.

Karlén andades betydligt lättare, så snart han såg Axel sitta i vagnen.

Fort stängde han vagnsdörren och gaf kusken ett tecken att köra.

Just som vagnen satte sig i rörelse, märkte Axel, att Ellen spratt till, och att hennes blick med ett uttryck af den största ångest och bestörtning hvilade på den lefvande mur af menniskor, som sträckte sig utmed vagnens venstra sida.

Intagen af rädda aningar, följde han Ellens blick och såg då tvänne qvinnoarmar sträckas uppåt liksom af förtviflan och hörde till och med en välbekant stämma ge till ett smärtsamt anskri.

Hastigt vände han sig om.

Det såg ut, som tänkte han genast stiga ur igen.

Men vagnen rullade fort bort, och Axel såg blott, att flera

händer utsträcktes mot den unga qvinnan, hvilken antagligen svimmat.

— Signe . . . o, Gud i himmelen, min arma Signe! mumlade han. Det var hon. Signe lefver, ja, hon lefver. Hon var här, hon är inte död; man har alltså bedragit mig. Men, tillade han med ett bittert leende, var hon inte död, då . . . då måste hennes hjerta nu brista.

Han hvarken hörde eller såg, hvad som vidare tilldrog sig omkring honom, och han vaknade ej förr ur sina dystra tankar, än vagnen stannade utanför grefvinnans villa, hvilken nu efter hans giftermål med egarinnan äfven skulle blifva hans hem.

Den talrika, festklädda tjenarskaran bildade häck på ömse sidor om den mattbelagda väg, som från gatan ledde genom trädgården till villan.

Denna väg var beströdd med blad och blommor.

Ack, om Axel ändå aldrig hade behöft gå denna blomsterströdda stig!

Men för honom fans det tyvärr icke mera något tillbaka.

Sedan bröllopsgästerna med fyra brudtärnor i spetsen tågat in i villan, började der i mottagningssalongen lyckönskningseremonien.

Der måste Axel lugnt åhöra, att man i högtrafvande ordalag gratulerade honom och hans unga maka till deras giftermål.

Han viste blott allt för väl, att dessa lyckönskningar endast voro tomma, intetsägande ord, i hvilka hjertat ej hade någon del.

Ja, denna gratulationsceremoni var ingenting annat än ett narrspel, hvilket hyckleriet förlånade en anstrykning af heders- och vänskapsbetygelse.

Axel endast bugade sig utan att yttra ett ord. Han öfverlemnade helt och hållet åt Ellen att tacka för lyckönskningarne.

Hon, numera grefvinnan Cedersvärd, var också mycket pratsam och uppsluppet glad.

Hon viste, att den seger, som hon efter en svår strid tillkämpat sig, icke mera kunde göras henne stridig af någon rival.

Hvad brydde hon sig om, att hennes unge make såg så betryckt, så nedslagen och olycklig ut.

Hon hade ju icke gift sig med honom af kärlek, hon hade endast gifvit vika för ett jernhårdt tvång, för den trängande nödvändigheten.

Hur han komme att foga sig i sitt öde, var henne temligen likgiltigt.

Hufvudsaken var, att han mot sin innersta öfvertygelse bringat detta offer och gift sig med henne.

Axels tankar dvaldes hos Signe.

Äntligen var det slut med hans pina att nödgas åhöra flera lyckönskningar, hvilka endast varit egnade att tydligt föreställa honom hans gränslösa olycka.

Han sökte och fann tillfälle att begifva sig till sin far, hvilken, såsom han mycket väl märkt, blifvit ovanligt tyst och tillbakadragen.

— Min far, yttrade han med af sinnesrörelse vibrerande röst, jag besvär dig, säg mig sanningen! Hvem var den unga dam, som stod bland den nyfikna mängden och gaf till ett anskri, då vi åkte bort? Icke sant, det var min stackars, olyckliga Signe?

Hur tyst Axel än talat, hade likväl förvaltaren Karlén uppfångat hans ord.

Han tyckes ha varit förberedd på denna scen, ty han hade redan en lång stund uppehållit sig i Axels och den gamle kammarherrns närhet. Nu steg han med en höflig bugning fram och yttrade:

— Herr hofmarskalken skall inte alls vara orolig för den sakens skull. Jag gjorde mig underrättad hos en för ordningens upprätthållande ditkommenderad poliskonstapel, och han sade mig, att den der flickan svimmat till följe af den förfärliga trängseln. Men så snart hon blifvit förd ur trängseln, hade hon åter krytat till sig och ensam gått sin väg.

Axel fäste en genomträngande blick på förvaltaren och sade sedan, i det han vände honom ryggen:

— Jag frågade inte er utan min far. Med er har jag ingenting otalt.

Förvaltaren tycktes icke alls känna sig sårad af tillrättavisningen, ty han småskrattade så illparigt och nickade så förtroligt åt den gamle kammarherrn, som ville han säga:

— Håll god min bara; nu vet du ju hvad du har att svara din son.

Axel stälde ännu en gång samma fråga till sin far.

Denne ryckte beklagande på axlarna och svarade i en temligen förlägen, osäker ton:

— Jag vet verkligen inte, hvad du menar; jag märkte inte alls någonting ovanligt. I det allmänna jublet kunde jag icke urskilja någon särskild röst, såsom du trott dig göra.

Axel kunde icke fortsätta detta samtal med sin far, ty nå-

gra herrar närmade sig. Men trots faderns nekande hade han likväl på dennes skygga, osäkra sätt tydligt märkt, att han med vett och vilja förteगत något viktigt för honom.

Bland de herrar, som närmade sig, befann sig äfven kronprinsen.

Denne började genast samtala med Axel om hans bröllopsresa.

Axel förklarade, att han, oaktadt hans far redan gjort honom åtskilliga förslag i det fallet, ännu icke kommit till något beslut och säkerligen komme att uppskjuta bröllopsresan åtminstone på några dagar.

— Men, min bästa herr hofmarskalk, invände kronprinsen, inte går det väl an. Det vore ju stridande mot vedertaget bruk, om ni icke redan i dag anträdde bröllopsresan med er förtjusande unga fru. Här har jag ett förslag, som jag låtit utarbeta för er.

Kronprinsen vinkade till sig den tjenstgörande kammarherrn och tillsade honom att lemna det ifrågavarande resprogrammet.

Kammarherrn framtog ur en plånbok ett hopviket papper.

Kronprinsen vek upp det och uppläste för Axel, hvad som stod skrifvet.

Det var ett förslag till en tidsödande resa genom Frankrike till Paris och derifrån till öfre Italien och så hem igen.

— Som ni ser, min bästa herr hofmarskalk, har jag redan sörjt för er, sade kronprinsen leende. Ni behöfver alltså inte bråka er hjerna med att uppgöra en resplan utan kan helt enkelt följa den här förträffliga marschrutan. Jag beviljar er tre månaders permission och hoppas, att ni efter denna tid lyckligen återkommer hem med er förtjusande unga fru.

Axel yttrade några förbindliga ord till tack och sade, att han skulle taga kronprinsens förslag i öfvervägande.

— Men, tillade han, ers kunglig höghet får förlåta, om jag icke skulle vara i stånd att realisera det välvilliga förslaget, ty jag känner mig rent af sjuk.

— Ah prat! skrattade kronprinsen. Brudgumssjukan känner man nog till; det är ingen farlig åkomma; den botas lätt nog. Nu ljödo fanfarer.

Det var ett tecken för bröllopgästerna att sätta sig till bords.

Naturligtvis kunde icke Axel underlåta att föra Ellen till bordet, och det nygifta paret intog hedersplatsen.

Kronprinsen satte sig vid Axels och den gamle kammarherrn vid Ellens sida.

De andre gästerna placerade sig antingen efter rang eller efter det slägtförhållande, hvori de stodo till brudparet.

Vid den första pausen i taffelmusiken utbragte kronprinsen i skämtsamma ordalag och med många qvicka anspelningar för brudparet en skål, hvars slutkläm var den önskan, att de nygifta alltid måtte bli lika lyckliga, som de voro denna första dag af sitt äktenskap, äfvensom att de lyckligt måtte återkomma välbehållna hem från bröllopsresan, rikare på många glada, ljufva minnen.

Axel märkte blott allt för väl, hvilket moraliskt tvång kronprinsen ville utöfva på honom genom att tala om bröllopsresan såsom en sjelfskrifven sak.

Han kände sig djupt sårad af detta oberättigade förmynderskap. Kronprinsen ville ju kommendera honom till bröllopsresan, liksom han på sätt och vis redan kommenderat honom till bröllopet. Han viste ju blott allt för väl, hvarför han icke ville resa bort, men lika väl viste han också, att kronprinsen handlade i samråd med Ellen, hvilken ville förhindra, att Axel i ringaste mån bekymrade sig om Signe och hennes barn.

Men hade han hittills gifvit vika för de olycksaliga omständigheternas tvång, så var han nu fast besluten att hädanefter trotsa.

Ja, han kände sig nu så mycket mer förpligtad att stanna kvar, som han var öfvertygad om, att Signe ännu fans i lifvet.

Han ville inte resa, innan han sett och talat med henne, för henne klagat sina lidanden och yppat, hvarför han måst bryta sin trohetsed.

Han kände sig förpligtad att för all framtid sörja för henne och barnet och trösta henne med den förhoppningen, att han ändå kanske kunde bli återförenad med henne.

Den lukulliska bröllopsmiddagen drog långt ut på tiden.

Ändtligen steg man upp från bordet, och medan tjenarne omgestaltade det stora rummet till balsal, drogo sig bröllopsgästerna tillbaka till smårummen, der de lika talrika som dyrbara lysningspresenterna betraktades och beundrades.

Många kände också ett oafvisligt behof af en stunds hvila efter den allt för rikliga maltiden.

I enlighet med kronprinsens ofta upprepade önskan skulle brudparet efter de fem första dansnumren anträda den föreslagna resan.

Till dess hade kronprinsen af giltiga skäl lofvat stanna kvar.

Qvällen hade redan inbrutit, när musikkapellet spelade upp den öfliga polonäsen.

Axel måste med eller mot sin vilja föra sin unga fru i dansen.

Andra paret utgjordes af kronprinsen och en af de unga adelsfröknar, som vid vigseln fungerat som brudtärnor.

Men Axel skyldes strax i början af dansen på ett plötsligt illamående och drog sig därför tillbaka.

Helt oförmärkt smög han sig ut i trädgården och satte sig der i en berså.

Han kände stort behof af att få vara ensam för att återvinna sin sjelfbeherskning; ty han viste, att han skulle nödgas uppträda mycket energiskt, ifall han vägrade att på befallning företaga en bröllopsresa.

Hans frånvaro observerades naturligtvis snart, och gripen af onda aningar, skickade bruden genast sin förvaltare jemte en hel svärm tjenare ut att söka efter brudgummen.

Äfven den gamle kammarherrn gaf Ellen i uppdrag att hjälpa till att söka efter Axel och i nödfall föreslå honom att genast anträda resan.

Den gamle Cedersvärd var också nog lycklig att snart finna Axel.

Han förebrädde i milda ordalag sin son, för det denne dragit sig tillbaka, och skyndade sig sedan att underrätta Karlén om, att brudgummen vore tillstädes och snart skulle infinna sig i balsalen.

Visserligen skickade Karlén tjenarne tillbaka in i villan, men sjelf återvände han sedan på en omväg till bersån för att lyssna till de båda herrarnes samtal.

Fastän nattluften var temligen sval, blef dock den obehörige lyssnaren temligen varm, då han hörde, på hvilket energiskt sätt Axel nu talade med sin far.

— Jag förklarar härmed på det allra bestämdaste, yttrade Axel, att jag på inga vilkor ger vika för kronprinsens påtryckning att redan i afton afresa; det enda vore, om du först förde Signe till mig och satte mig i tillfälle att mot henne uppfylla mina heligaste pligter. Jag vet, att du för mig förteogat sanningen, men jag vet också, att det för dig skulle vara en lätt sak att finna Signe. Tyvärr kan jag icke mera träda tillbaka, sedan jag nu blifvit Ellens man, men ingen makt på jorden skall kunna tvinga mig att blifva det mera än till skenet. Jag är hennes make till namnet, och dermed måste hon nöja sig, aningen hon nu vill eller ej. Men å andra sidan svär jag att göra bruk af mina rättigheter som hennes herre och man, ifall hon skulle ta sig det orådet före att bakom min rygg ha förtroliga möten med kronprinsen. Jag kommer att på det mest

försigtiga och uppmärksamma sätt bevaka hvarje hennes steg. Ertappar jag henne på förbjudna vägar, så jagar jag henne en kula genom hufvudet; följderna må bli hvilken som helst! Säg Ellen allt, hvad jag nu meddelat dig, min far, och säg henne vidare, att jag aldrig kommer att visa henne den ringaste ömhet. Det skall blifva hennes straff, att hon måste försaka hvad hvarje annan fru har rättighet att fordra. Och nu, min far, gör nu hvad jag bedt dig om; ty förr beträder jag inte balsalen, än du hemtat hit min Signe, än jag talat med henne, än jag i hvarje hänseende mot henne och barnet uppfyllt mina hedersförpligtelser.

Det är helt naturligt, att den gamle Karlén i sin ångest och förskräckelse hals öfver hufvud skyndade in i villan för att underrätta Ellen om detta af honom uppsnappade samtal.

Ellen skyndade i sin tur till kronprinsen, för hvilken hon berättade allt. Hon besvor honom att sjelf uppsöka Axel och genom ett maktord tvinga honom att i hvarje hänseende på det samvetsgrannaste uppfylla sina moraliska pligter mot sin unga maka.

Men framför allt skulle kronprinsen hålla obevekligt strängt på, att bröllopsresan genast företogs.

Fästän kronprinsen fann det i högsta grad pinsamt att på detta sätt uppträda mot Axel, alldenstund han fruktade, att denne skulle göra honom ansvarig för allt, vågade han likväl icke afslå Ellens bön.

Han uppstälde endast det vilkoret, att Ellen skulle ledsaga honom eller åtminstone följa strax efter, på det att hon i nödfall skulle kunna hjälpa till att bryta Axels motstånd och trots.

Så skedde äfven.

Under det kammarherre Cedersvärd gjorde förtviflade ansträngningar för att för sin son söka göra begripligt, att han ej vore i stånd att uppfylla dennes fordran, lemnade kronprinsen med Ellen i största hemlighet villan för att begifva sig ut i trädgården.

Der blef Ellen något efter, och kronprinsen gick ensam bort till bersån, från hvilken han hörde Axels högljudda, häftiga tal, och den gamle kammarherrns bönfällande stämma.

Ellen hade i sin sinnesrörelse icke märkt, att ett fruntimmer ljudlöst närmat sig henne i det ögonblick, då hon uppmanade kronprinsen att gå förut.

Ellen smög sig fram på gångstigen, som ledde till bersån, för att kunna höra allt, som yttrades.

Snart förnam hon också den ganska skarpa ordvexling, som utspann sig mellan Axel och kronprinsen.

Då märkte hon, att Axel började ge vika för den ganska starka påtryckningen från tvänne håll.

— Triumf! jublade hon för sig sjelf. Alla hans andra hotelser skrämma mig ej; men bort härifrån skall och måste han till hvarje pris. Han bör och får aldrig mera komma i beröring med den der tiggarrjantan, som olyckligtvis ännu finnes i lifvet; han bör hvarken få se eller tala med henne. Nej, nej, ty hände det, så finge han ju veta allt, och då vore skandalen genast färdig. Först bör man lära sig tänka på saken med mera lugn, först måste han bli mera införlifvad med sin nya värdighet som min man och bli likgiltig för allt; sedan går han nog af fruktan för förebräelser sjelfmant ur vägen för den der slynan.

Den der qvinnan, som oförmärkt måste ha smugit sig in i trädgården, hade ljudlöst följt efter Ellen.

Hon hade också hört den senares monolog.

Plötsligt sprang hon fram till Ellen och affyrade mot henne på nära håll ett skott, under det hon skrek:

— Dö, ditt odjur, dö!

Ögonblicket derpå grep den obekanta till flykten och försvann genom trädgårdsporten.

Ellen utstötte ett gällt ångestskri, raglade och sjönk strax derpå blodig i den förskräckte kronprinsens armar, hvilken vardt så häpen, att han endast kunde få fram orden:

— Mord! Mord!

TJUGUANDRA KAPITLET.

Ett förtviflat beslut.

Som vi veta, hade på föranstaltande af grefvinnan Adlerklou polismästare Dahlbom och baron Örnsköld uppjudit allt för att i nödfall med våld förhindra Signe att frambesvärja en uppseendeväckande scen.

Att Signe Karleman det oaktadt obemärkt lyckats komma fram ända till kyrkan, var helt naturligt.

Hon hade ju anländt först då, när folk från alla håll skarvis strömmade fram till kyrkan.

Eftersom ingen af de närvarande poliskonstaplarna kände henne personligen, var det ju ej att undra på, att hon oantastad uppnått sitt mål.

Adjutanten hade fattat posto i ett annat gathörn och kunde följaktligen icke se Signe.

Denna hade visserligen allvarligt bemödat sig om att bekämpa sin sinnesrörelse, men när de nygiftas ekipage satte sig i rörelse och hon märkte, att bruden känt igen henne, och att äfven Axel kastade en blick åt det håll, der hon stod, då var hon icke längre herre öfver sin vilda smärta.

Hon viste knappast hvad hon gjorde, när hon plötsligt sträckte upp bägge armarne, hopknäpte de små händerna öfver hufvudet och med hög, darrande röst utropade:

— Axel, min Axel, o, vänd tillbaka till din förskjutna Signe!

Dessa ord utstötte hon i en sådan hast, att de nästan liknade ett enda långdraget skri.

Samtidigt försökte hon genombryta den mur af menniskor, som stod framför henne; men redan vid första försöket vacklade hon och kämpade med en vanmakt.

Naturligtvis ådrog hon sig härigenom de kringståendes uppmärksamhet; men eftersom dessa ej hade den ringaste aning

om sakens egentliga sammanhang, så förstodo de icke Signes ord och trodde sig här endast ha att göra med en nervsvag kvinna som i trängseln på visst sätt fallit offer för sin nyfikenhet och skådelystnad.

Men den gamle Karlén viste genast hvad klockan var slagen, när han såg kammarherre Cederswärds förtviflade blick.

Axels far stod nemligen ännu kvar på trappan till kyrkan, då Signe skrek till, och han kände genast igen henne.

Derför hviskade han hastigt några ord till polismästaren, som stod strax bredvid.

— Strax! Förlita er helt och hållet på mig, herr grefvel mumlade polismästaren och skyndade, så snart kronprinsen tagit plats i vagnen, till det ställe, der Karlén redan tagit itu med att föra ut Signe ur trängseln och så obemärkt som möjligt lägga beslag på henne.

Dahlbom hviskade till förvaltaren:

— Låt mig klarera den här saken och uppehåll er inte! Jag vet nog hvad jag har att göra.

Polismästaren behöfde icke tillkalla sina underlydande ty redan kommo två uniformklädda poliskonstaplar.

— Fören ut den afsvimmade flickan ur trängseln och tagen henne med till vaktkontoret! befalde polismästaren. Der får hon stanna kvar, tills hon hemtat sig så pass, att hon åter kan reda sig sjelf.

Signe egde nätt och jemt så mycken kraft kvar, att hon kunde hålla sig på benen.

Om allt, hvad som tilldrog sig omkring henne, hade hon knappast längre någon aning.

Så snart kronprinsens vagn rullat bort, skyndade polismästaren efter de båda konstaplar, som förde bort den halft vanmäktiga Signe.

Han tillsade dem ännu en gång att föra flickan till vaktkontoret och noga tillse att hon icke till äfventyrs råkade komma under någon af de bortrullande vagnarne.

Han var verkligen mycket omtänksam, mycket mera, än som kunde vara önskligt för Signe; ty så snart han instruerat konstaplarna, såg han sig om efter en af de detektiver, hvilka han gifvit hemliga instruktioner.

Tyvärre syntes ingen af dessa till, hvarför Dahlbom måste skynda bort till det gathörn, der, såsom han viste, adjutanten stod på post.

Men äfven adjutanten hade under tiden lemnat sin post och gått bort till torget på andra sidan.

Dahlbom lyckades emellertid åtminstone här få fatt i en

detektiv, hvilken han hastigt gaf i uppdrag att se efter, hvar baronen fans.

— Han står ju der borta i hörnet af torget, herr polismästare.

Detektiven pekade åt det angifna hållet, och Dahlbom trodde sig också der genast ha känt igen adjutanten.

Han skyndade tillbaka, men fann trots allt sökande icke adjutanten förr, än den siste vagnen rullat bort och den nyfikna mängden åter börjat skingra sig.

Och äfven då var det nästan bara en slump, att han fick syn på den sökte; ty i sin tjänsteifver hade han redan skyndat förbi honom, då han plötsligt kände sig fasthållen af honom.

— Hvarthän, käre vän? frågade adjutanten.

— Jag söker er, svarade Dahlbom i förargad ton. Jag har nu sprungit och letat efter er en kvarts timmes tid; skyndar ni er inte nu, så torde det, när allt kommer omkring, vara för sent.

Baronen begrep genast, att polismästaren gjort den nyss omnämnda upptäckten.

— Hvar är hon? frågade han hastigt.

— På vaktkontoret.

— Hvad säger ni? Är det sant?

— Ja visst.

— Då har hon väl rent af förolyckats?

— Visst inte. Jag lät bara i största hast helt oförmärkt föra dit henne för att undvika allt uppseende.

— Men hvartill denna omständighet? Ni vet ju, hvar vagnen håller.

— Visserligen, men jag måste låtsas, att flickan var sjuk. De båda konstaplarna voro icke instruerade. Jag tordes därför icke inviga dem i planen.

Adjutanten begaf sig med polismästaren genast i väg till polisvaktkontoret.

— Berätta! sade han. Hvad har händt? Hvar fick ni fatt i flickan, och hur kom det sig, att hon inte vägrade att följa polismännen?

Dahlbom skildrade i få ord den händelse, som vi ju redan känna till.

— Ni finner alltså, herr baron, att det är hög tid, att ni sjelf uppträder på skådeplatsen, ty flickan har säkerligen ingen lust att länge stanna qvar på vaktkontoret; ja, jag fruktar till och med, att hon redan fattat misstankar. Om ni inte handlar raskt, så försvinner hon kanske.

Adjutanten påskyndade sina steg.

— Men, min käre Dahlbom, hvartör öfverlemnade ni då inte flickan till en detektiv, som viste, hur saken förhöll sig?

Polismästaren gjorde en förtviflad åtbörd.

— Ja, ja, yttrade han, om det berott på mig, så skulle jag nog ha arrangerat det på annat vis; men hur mycket jag än ansträngde mina ögon, var jag likväl ej i stånd att upptäcka en enda detektiv.

Adjutanten mumlade en svordom mellan tänderna och skyndade vidare.

Då han uppnådde vaktkontoret, kommo två polismän emot honom.

— Hvar är den vanmäktiga flicka, som blifvit förd hit? frågade han dem. Är hon derinne i vaktrummet?

Den tilltalade konstapeln ruskade på hufvudet.

— Nej, svarade han. Det fattades flickan ingenting. Hon kryade åter till sig, innan vi kommo hit, och därför hade vi ingen anledning att taga henne med in på kontoret.

— Hvad för något? Har flickan gått sin väg?

— Ja visst.

Adjutanten kunde icke undertrycka en mustig ed.

— Hvart tog hon vägen? sporde han hastigt.

— Det vet jag verkligen inte, svarade konstapeln med en axelryckning.

— Och ni... vet inte heller ni det? röt adjutanten åt den andre poliskonstapeln.

— Nej, herr baron. Var flickan möjligen en bekant till er?

Adjutanten stampade af vrede i gatan.

— Nämnde flickan heller ingenting om, hvart hon ämnade sig?

— Nej. Hon sade bara, att hon måste gå hem. Jag rådde henne att göra det och för framtiden akta sig för att komma in i en sådan folkträngsel.

Baronen skar tänderna och vände de båda konstaplarne ryggen.

De senare, som icke viste, huru de skulle förklara detta besynnerliga bemötande, sågo förvånade på hvarandra och skyndade sedan fort derifrån, då de sågo polismästaren närma sig.

Samtidigt rullade den vagn fram, som hela dagen väntat på Signe. På kuskbocken tronade vår bekante, kusken Robert.

Denne tycktes förvåna sig öfver, att hans husbonde, adjutanten, icke observerade honom.

För att ådraga sig hans uppmärksamhet klatschade han upp-
repade gånger med piskan.

När inte heller det hjälpte, ropade han:

— Herr baron, jag är här. Kommer någon ut med flickan, eller ska' jag sjelf hemta henne?

»Ett skrubbsår», sade läkaren och pekade på såret, ur hvilket den röda lifssaften ännu ymnigt framqvälde.

Adjutanten svarade ej.

Den förvånade Robert ruskade på hufvudet.

— Nå ja, gerna för mig, brummade han för sig sjelf, jag har tid att vänta. I morgon ha vi ju också en dag.

— Der — der är ju redan vagnen, herr baron.

Med dessa ord steg Dahlbom ända fram till adjutanten.

— Hvad fattas då mera? Hvarför ser ni så förgrymmad ut? fortfor polismästaren i bekymrad ton.

— Ni är en narr, min käre Dahlbom, en fullkomlig narr, rätt så polismästare ni är, röt adjutanten.

På en så föga smickrande komplimang var Dahlbom verkligen icke beredd, i all synnerhet som han var öfvertygad om, att han gjort adjutanten en synnerligen vigtig tjänst.

— Men, herr baron, tänk, om någon hört det, brummade polismästaren och såg sig ängsligt omkring.

— Borta är hon, borta genom ert förvällande, gnisslade baronen.

— Hvad säger ni? Genom mitt förvällande? Jag förstår er verkligen inte. Hvem skulle vara borta? Det är väl inte händelsevis Signe heller?

— Hvem tusan skulle det väl eljes vara? Hvarför uppdrog ni åt sådana personer, som ej hade någon aning om den hemliga instruktionen, att föra hit flickan?

— Men, herr baron, jag har ju redan sagt er, att jag för tillfället ej hade annat folk till min disposition. Hvarför skulle jag ha uppmanat er till skyndsamhet, om jag inte vetat det? Men tala!

Efter en minuts förlopp viste polismästaren besked.

— Men då skulle jag bara vilja veta, hvart hon tagit vägen i en hast.

— Ja, det skulle jag också vilja veta, yttrade adjutanten med ett bittert skratt.

— Hon kan inte vara långt borta, tröstade Dahlbom. Kom, herr baron, och låt oss söka henne! Jag skall genast sätta hela min apparat af folk i verksamhet.

Då infann sig en detektiv.

— Herr adjutant, sade han hastigt, jag skulle kunna slå vad om, att jag alldeles nyss sett den der unga damen; oaktadt man sade mig, att hon befunno sig här på vaktkontoret.

— Hvar?

— Hvar är hon?

Så frågade baronen och polismästaren samtidigt.

— På Riddarhustorget steg hon upp i en hyrvagn.

— Och for sin väg?

— Ja visst.

— Hvarthän?

— Det kunde jag inte förstå.

— Men ni vet väl åtminstone åt hvilket håll hon for.

— Hon tillsade kusken att köra Drottninggatan, så mycket kunde jag uppfånga af hvad hon sade.

— Ändtligen! jublade baronen. Fort, fort! Tag genast plats på kuskbocken och instruera Robert! Han skall följa efter droskan. Utanföör tullen, eller hvarhelst hon eljes stiger ur, skola vi försäkra oss om hennes person.

Adjutanten steg fort in i vagnen. Dahlbom följde exemplet. Detektiven svingade sig upp på kuskbocken.

Robert hade hört hela samtalet.

Han satte hästarne i rörelse, och snart såg man vagnen rulla uppföör Drottninggatan med en fart, som om det stått för lifvet.

Var den unga damen, som detektiven sett, verkligen vår Signe, då sväfvade hon i den allvarsammaste fara att bli upphunnen och råka i den skurkaktige adjutantens våld.

* * *

Vi lemnade Ellen, numera Axels maka, i det ögonblick, då hon, träffad af lönmörderskans kula, sjönk blodig i den tillskyndande kronprinsens armar.

Ingen tänkte i första förskräckelsen på att förfölja den flyende lönmörderskan.

Alla voro liksom förlamade af skräck.

Då hörde man den gamle Karlén, hvilken kom rusande ut genom bakdörren, skrika:

— Håll henne! Tag fast mörderskan!

— En qvinna... skulle en qvinna ha gjort det? klagade den gamle kammarherrn och vred i rådlös förtviflan, gripen af onda aningar, sina händer.

Men hvarken han eller hans son rörde sig ur fläcken.

Förvaltaren sprang till trädgårdsporten och skrek oupphörligt:

— Tag fast möderskan! Håll henne! Mord! Mord!

Och i ett nu befann han sig ute på gatan.

Der såg han den flyende.

Hans rop hade hörts.

En man kom springande mot mörderskan och ropade i befallande ton:

— Stanna! Inte ett steg vidare; ty då gör jag bruk af min sabel och slår er till marken.

Den flyende insåg, att hon, på den icke så synnerligen breda gatan ej hade någon utsigt att helskinnad komma förbi den beväpnade mannen.

Genast vände hon om, men utan att dervid kunna undgå faran att springa rakt i händerna på förvaltaren.

— Ha vi redan fatt i dig, din eländiga mörderska der? jublade Karlén, i det han samtidigt utsträckte båda händerna för att gripa och fasthålla förbryterskan.

Men i samma ögonblick såg han strax framför sin näsa ett blänkande föremål blixtra till.

Strax derpå kände han en brännande, stickande smärta i venstra handen.

Han ryggade tillbaka.

— Eländiga varelse! skrek han.

Men lönmörderskan, som genom sin raska beslutsamhet så hastigt tillbakaslagit denne sin motståndares angrepp, rusade med en hisklig fart förbi och var inom kort försvunnen ur hans åsyn.

Förvaltaren hoppade omkring på gatan som en besatt, jemrade sig högt, och slog vildt omkring sig med handen, i hvilken han kände den häftiga smärtan.

Den beväpnade man, för hvilken mörderskan genast tagit till reträtten, skyndade till; men Karlén gjorde det genom sina vågsamma akrobatskutt hit och dit rent af omöjligt för honom att komma förbi.

— Hvad har det hänt er, herr förvaltare? frågade polismannen.

— Jag . . . jag vet inte sjelf. Min hand . . . o, min arma hand! Gud fördöme denna qvinna, denna gudlösa mörderska.

Knappast hade Karlén yttrat dessa ord, innan han åter igen skrek högt af smärta och med den blodiga handen gjorde krampaktiga rörelser i luften.

Då kom Axel springande ut ifrån trädgården.

Han hade med kronprinsens tillhjälp burit den efter allt att döma svårt sårade Ellen till bersån, och han hade just stått i begrepp att tillkalla en läkare, då han hörde Karléns jemmerliga klagolåt.

Samtidigt med honom kommo också några tjenare ut ur villan.

Han gaf en af dessa i uppdrag att genast tillkalla regementsläkaren, hvilken i egenskap af bröllopgäst befann sig i villan.

— Säg herr doktorn, att en olycka hänt, men undvik allt onödigt uppseende! ropade Axel efter tjeneren.

— Herr hofmarskalk, yttrade den beväpnade mannen, som förgäfves sökt lugna och utfråga förvaltaren, och somej var någon annan än polismästare Dahlbom, vill ni godhetsfullt säga mig, hvilken olycka som händt här? Jag hörde ett skott och skyndade då hitåt. En fruntimmersperson kom springande emot mig; men vände hastigt om och grep till flykten. Det ser ut, som hade hon sårat herr förvaltaren illa.

Innan Axel hann svara, skrek Karlén åter högt och ihållande af smärta, och under det han skyndade inom lyskretsen för de i villan strålande ljusen, tjöt han:

— En dolk . . . det är en dolk. Här . . . här i min hand sitter en dolk. Mörderskan . . . den fördömda lönmörderskan har kört dolken midt igenom handen.

Axel och polismästaren skyndade till den sårade.

— Så mycket bättre! jublade den senare. Denne dolk är ett oskattbart fynd, som skall leda till upptäckt af mörderskan. Denna farliga qvinna har tvifvelsutänkt efter den fredlige förvaltarens lif.

Då hörde Axel läkarens röst, och när han samtidigt förnam, att Dahlbom ville draga dolken ur förvaltarens hand, afhöll han honom derifrån, sägande:

— Låt bli det, herr polismästare! Ni kunde derigenom göra mera skada än gagn. Herr doktorn skall nog draga ut dolken.

Utan vidare tog han förvaltaren i armen och drog honom med sig in i trädgården till bersån.

Doktorn, som hörde Karléns jemmer och stönande skyndade genast bort till honom och såg vid första ögonkastet hvad det var fråga om.

— Bit ihop tänderna! sade han till den sårade.

Strax derpå drog han dolken ur såret.

Att detta förorsakade en mycket smärtsam känsla, det lät Karlén högt och tygligt förstå genom att å nyo upphäfvade de förfärligaste skrik och slänga af och an med handen, ur hvilken blodet nu flöt vida ymnigare.

— Följ med in i ert rum, herr Karlén! sade läkaren. Här kan jag inte anlägga något förband.

Polismästaren utbad sig genast dolken af läkaren, i det han förklarade, att det vore hans skyldighet att samvetsgrant förvara den samma såsom ett bevismedel.

Läkaren, som ju ännu icke alls viste, hvarför han egentligen blifvit utkallad, och som förmenade, att det endast skett för förvaltarens skull, ville med honom gå tillbaka in i villan.

— Nej, nej, herr doktor, invände Axel, det der är tills vi-

dare en bisak. Kom med in i bersån, ty ännu veta vi ju inte alls, af hvilken art grefvinnans sår är.

— Grefvinnans? upprejade regementsläkaren, bestört. Herr grefve, talar ni om er unga fru?

Så är det, herr doktor. Ellen blef nyss af en obekant person öfverfallen och skjuten. Vi ha burit in henne i bersån. Hans höghet kronprinsen och min far äro hos henne.

I det samma hördes kronprinsens röst från bersån.

— Men så kom då hit, herr doktor? Hör ni då inte, hvilken olycka här händt?

Läkaren tillsade förvaltaren att bada handen i kallt vatten, tills han komme för att förbinda den samma.

Sedan skyndade han, följd af grefve Axel och polismästaren, in i bersån.

— Hjälp! Skynda er, herr doktor! Ett menniskolif står på spel, ropade kronprinsen emot läkaren. En sådan gränslös olycka! Tänk er bara, en lönmördare har skjutit fru grefvinnan.

Läkaren kom in i bersån.

Naturligtvis var det der så mörkt, att man knappast kunde känna igen och skilja de olika personerna från hvarandra.

— Ers kunglig höghet, yttrade läkaren, här kan jag absolut ingenting uträtta. Här fins ju inte något ljus. Vi måste föra den sårade till hennes rum. — Var god och hjälp mig, herr grefve, att bära in er fru i huset! vände han sig till Axel.

Ellen lyftes upp från trädgårdsoffan och bars skyndsamt in i villan, och der till sin sängkammare.

Hvilken syn, då man nu vid ljus såg, i hvilket tillstånd Ellen befann sig.

Den praktfulla dyrbara brudklädningen, som hon ännu bar, var på ena sidan alldeles genomdränkt af blod.

Klädningens bländande hvithet kom blodfläckarne att framträda så mycket tydligare.

För läkaren var det naturligtvis i första hand nödvändigt att få reda på, af hvilken beskaffenhet såret var, och om grefvinnan sväfvade i lifsfara.

Derför uppmanade han kronprinsen, kammarherrn och polismästaren att lemna rummet på en stund.

Han uppgaf som skäl, att den sårade delvis måste afklädas.

Grefve Axel bad han stanna qvar, under det dennes far fick i uppdrag att tillkalla grefvinnans kammarjungfru.

Så snart läkaren med Axel blef ensam hos den sårade, började han genast befria öfre delen af hennes kropp från kläderna.

Kammarjungfrun kom och hjälpte till.

— Ett skrubbsår, sade läkaren och pekade på såret, ur hvilket den röda lifssaften ännu ymnigt framqvälde. Hade kulan bara gått en tum djupare in i kroppen, så hade den träffat hjertat, och döden hade varit den oundvikliga följden.

Kulan hade bakifrån inträngt i venstra sidan af bröstet och hade, sedan hon åstadkommit ett ganska smärtsamt köttår, åter gått ut bredvid ett rebben.

Hvem skulle väl på fullt allvar kunna förtänka grefve Axel, att den tanken uppsteg hos honom, att det för honom och hans Signe varit bättre, om lönmörderskan uppnått sin afsigt.

Ja, när han tänkte på framtiden och förestälde sig, hvilket glädjetomt lif han skulle nödgas föra vid den af giltiga skäl af honom föraktade och hatade Ellens sida, då skola vi förstå, att han skulle ha prisat det som en nådig försyns skickelse, om döden befriat honom från de slafbojor, med hvilka han var fångslad vid den falska sirenen.

Men han var ju allt för rättvis och ädel för att länge vilja hänge sig åt denna tanke.

Gifvetvis leddes också hans tankar snart in på en annan stråt, sedan han med afsky förjagat den andra tanken genom att säga sig, att det var okristligt, omoraliskt och förkastligt att vilja köpa sin lycka med en annan människas död.

Ovilkorligen trängde sig nu den frågan på honom, hvem den person varit, som traktat efter Ellens lif.

Utän grund och orsak, det var ju klart som dagen, begick ingen ett så förfärligt brott.

Hvem var alltså gerningsmannen?

Med förskräckelse hade han redan hört, att det varit en ung qvinna.

Oaktadt han med harm försökte bannlysa den tanken, att hans präktiga, ädelmodiga Signe föröfvat detta dåd, kunde han likväl icke dölja för sig sjelf, att misstanken mot henne låg blott allt för nära till hands.

Hade han icke vetat, att hans af svartsjuka förblindade släkting Hilda Silfverhielm, sedan några dagar befann sig på ett dårhus, der hon säkerligen bevakades mycket noga, så skulle hans misstanke fallit på henne.

Men Hilda befann sig ju icke på fri fot, och antagligen hade hon ingen kännedom om den bröllopsfest, som i dag firades.

Och brottet kunde naturligtvis endast ha föröfvats af en person, som var fri, och som dödligt hatade Ellen.

Men alla dessa förutsättningar passade in på Signe.

Hon hade en helig rätt att som en dödsfiende hata Ellen, ty genom henne hade all hennes lycka grusats.

Axel hade all anledning antaga, att Signe gjort sig noga underrättad om Ellens rykte och karakter äfvensom de omständigheter, som föranledt honom utt blifva grefvinnans man.

Antag nu, att Signe fått veta, hvilken skändlig intrig man spelat för att rycka henne från den älskade mannen, så hade det sannerligen inte varit så mycket att undra på, om hon låtit förleda sig till en sådan våldsbragd.

Hade hon det gjort, så hade det varit, om också icke en förlätlig, så åtminstone en mycket ursäktlig akt af hämnd. Ja, man skulle icke ens kunna beskylla henne för oädla bevekelsegrunder, ty hon hade ju på sätt och vis endast hämnats sin kränkta heder.

Masken vrider sig i stoftet, då man trampar honom, hur mycket mera måste icke då ett känsligt qvinnohjerta känna smärtan och skammen att genom en annan qvinnas ondskefulla hänsynslöshet ha blifvit beröfvad icke endast hela sin lednadslycka utan äfven sin heder.

Ja, en förbryterska till följe af förlorad heder, det kunde Signe i sin namnlösa förtviflan mycket väl ha blifvit.

Axel hade ju tyvärr ännu ett annat mycket viktigt skäl att hysa dessa fasansfulla farhågor.

Han var från och med den stund, då han ur folkhopen hört den blott allt för välbekanta rösten skrika, öfvertygad om, att det varit hans stackars Signe, och att hon icke, såsom han trott, sökt och funnit döden.

Det hade redan förvånat honom, att Signes lik ännu icke blifvit återfunnet.

Nu började han misstänka, att hans kusin Hilda äfven i detta afseende af sjelfviska bevekelsegrunder ljugit för honom.

Men förgäfves sökte han utfundera, hur Hilda kommit i besittning af vigselattesten och ringarne.

Vid dessa i hemlighet anställda betraktelser och funderingar kunde Axel icke värja sig för den tanken, att Ellen och adjutanten kanske ändå voro mycket oskyldigare till den mot Signe spelade intrigen, än han hittills antagit.

Han var ju allt för rättvis och ädelt tänkande för att icke låta sina fiender vederfaras full rättvisa, om han kom till insigt om, att han möjligen utan skäl misstänkt dem.

Han ansåg nu Hilda vara den egentligen skyldiga, fastän hon vilseledt honom genom att skjuta all skulden på Ellen.

Vi kunna lätt sätta oss in i Axels nuvarande belägenhet och följaktligen förstå, hur ängslig och bekymrad han måste vara.

Det var ju helt naturligt, att man komme att spana efter förbryterskan, som försökt begå ett lönmord.

Om misstanken nu föll på hans Signe, om polisen lyckades tillfångataga henne, så kunde hon icke undgå att bli ådömd ett strängt straff.

Men redan vid blotta tanken på, att hans Signe kunde bli brännmärkt som en förbryterska, strömmade allt blod så sjudhett åt hufvudet, att han fruktade att bli vansinnig.

Han var totalt oförmögen att på minsta sätt bistå läkaren, och när Ellen sent omsider återfick sansen, var han ännu icke i stånd att tala med henne.

Han måste uppjuda all sin energi för att icke af ångest och sorg öfver sin Signes öde brista ut i gråt.

När läkaren ändtligen afgaf den lugnande förklaringen, att Ellens lif icke alls sväfvade i någon fara, drog Axel en suck af lättnad.

Hon behöfde bara förhålla sig stilla, så skulle såret inom högst fjorton dagar vara fullständigt läkt.

Då läkaren slutat sitt arbete, stego de andre herrarne åter in i rummet.

Polismästaren hade förut lagt dolken på bordet.

Den gamle kammarherrn tog först nu tillfället i akt att närmare betrakta mordvapnet.

Men så snart han kastat en blick på det samma, ryggade han förskräckt tillbaka och utstötte ett skri.

Polismästaren, hvilken denna sinnesrörelse naturligtvis icke undgått, såg forskande på den gamle herrn och vände sig genast till honom med frågan:

— Herr grefve, hvem tillhör denne dolk? Fördölj ingenting för mig! Ni känner igen detta vapen och har följaktligen en aning om, hvem lönmörderskan är.

Kammarherrn gick ut i andra rummet och följdes dit af de öfrige herrarne.

Axel, som hört polismästarens ord, tvangs af en magnetisk kraft att stiga närmare och sjelf taga det blodiga vapnet i skärskådande.

Han hade ju sett, hur fadern vid åsynen af dolken plötsligt skiftade färg och rent af raglade ut i andra rummet.

Men knappast hade Axel kastat en blick på det ödesdigra vapnet, innan äfven han utstötte ett undertryckt ljud af skräck och bestörtning, ryggade baklänges och alldeles förkrossad sjönk ned på en stol.

Han pressade båda händerna krampaktigt mot sitt vaxbleka

ansigte, under det han med skälfvande läppar tyst mumlade för sig sjelf:

— O, Signe, min Signe, aldrig hade jag trott, att du skulle kunna göra dig skyldig till någonting dylikt . . .

Han spratt till.

Bredvid honom stod kronprinsen, hvilken klappade honom på axeln och nämnde hans namn.

— Jag förmodar, tillade han, att äfven ni, min käre herr hofmarskalk, känner igen detta vapen. Vill ni inte vara god och för oss lösa denna gåta? Det är ju här fråga om att få veta namnet på den gudlösa lönmörderska, som traktat efter er unga makas lif. Er herr far nekar att känna igen vapnet, och jag fritar honom från den obehagliga pligten att uppträda som vittne; men er, herr grefve befäller jag att fritt och öppet säga oss, i hvems besittning detta vapen befann sig, som bär er egen namnteckning A. C.

Axel såg på kronprinsen med spöklikt stirrande blick och teg.

Men plötsligt utbrast han:

— Aldrig — aldrig låter jag befalla mig till att blifva en förrädare. Hur det än må gå, skall jag likväl tiga som grafven.

Med dessa ord vacklade han tillbaka in i Ellens rum.

Der stannade han vid sin unga makas sjukbädd, utsträckte liksom befallande högra handen mot Ellen och yttrade i nästan hotande ton:

— Jag fordrar, ja, jag befäller dig att ej yrka något ansvar på den der olyckliga, förblindade personen utan i stället förmå kronprinsen att till hvarje pris nedtysta denna sak; vägrar du uppfylla denna min trängande önskan, då kommer — någonting att inträffa.

Öfver Ellens anlete gled ett hånleende.

— Tror du, yttrade hon, att jag har lust att ännu en gång stå skottafva för din forna älskarinna? Bättre hon kommer på spinnhuset i dag än i morgon!

— Tig, olycksaliga! skrek Axel. Det . . . det vare mitt svar!

Han upptog ur fickan en liten pistol och satte dess mynning mot sin tinning.

I detta ögonblick skrek Ellen högt på hjälp, och samtidigt kom äfven kronprinsen rusande in i rummet.

— Qvinna, du tvingar mig dertill, ropade Axel. Måtte Gud bistå min arma, olyckliga Signe!

Då small ett skott.

Axel vacklade åt sidan bakåt.

Men kronprinsen höll den rykande pistolen, som han frånröckt Axel, krampaktigt i sin darrande hand.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

För sent.

Robert, adjutantens kusk, sparade icke piskan för att sporra hästarne till största möjliga snabbhet.

I dag ville han tydligen genom fördubblad ifver godtgöra hvad han den der gången till följd af sin ouppmärksamhet felat.

Efter en jembförelsevis kort, men snabb färd fick detektiven syn på den hyrvagn, hvilken, såsom han tvärsäkert påstod, Signe valt till återresan.

Robert knackade af glädje öfver detta resultat genast på det främre lilla vagnsfönstret.

Adjutanten öppnade fönstret och instruerade både detektiven och kusken.

Den senare skulle tills vidare ingenting annat göra än följa efter hyrvagnen och icke släppa den ur sigte.

Signe måste först stiga ur, innan man finge företaga något mot henne.

Adjutanten var nu så mycket mera öfvertygad om, att detektiven icke misstagit sig, som den der hyrvagnen faktiskt lemnade staden och rullade ut mot Solna.

Signe hade, det var ju knappast längre något tvifvel underkastadt, någonstädes ute på landet sökt och funnit någon undan gömd fristad.

Men adjutanten var på samma gång äfven angelägen om att få fast i gamla Martha, Signes tjenarinna, i hvars vård ju barnet måste befinna sig.

Han tänkte nemligen mycket riktigt som så, att han på Signe kunde utöfva ett vida större och eftertryckligare tvång, om han lyckades få hennes barn i sitt våld.

Han skulle icke alls ha gjort sig något samvete öfver att begå ett barnarof, ja, det ingick till och med redan i hans plan att göra det.

Han hoppades, att Signe då skulle offra sig och göra allt, hvad han önskade, för att få igen sitt barn.

Redan nu jublade han af segerglädje.

Den der vagnen rullade vidare.

Icke heller i Solna by stannade den.

Förföljarne måste därför också med eller mot sin vilja fara vidare.

Ändtligen stannade vagnen på ett ställe, der en gångstig från allmänna landsvägen ledde upp till en på en höjd belägen väderqvarn.

Robert rapporterade medelst en knackning med piskskaftet genast denna händelse till adjutanten och höll samtidigt in hästarne.

— Säkerligen bor hon hos mjölnaren, hviskade Robert till sin husbonde, då denne stack ut hufvudet genom vagnsfönstret.

— Fort, herr polismästare! ifrade baronen. Nu är det er tur att ingripa. Ni och er underlydande häkta helt enkelt i lagens namn flickan och föra henne naturligtvis genast hit. Ni vet ju, under hvilken förevändning ni skall häkta henne. Allt det öfriga faller sedan af sig sjelft.

Adjutanten ville inte sjelf visa sig.

Ögonblicket derpå hade Dahlbom stigit ur, och äfven detektiven hade svingat sig ned från kuskbocken.

Hyrkusken kastade först en blick från sin upphöjda plats som om han väntade, att hans passagerare sjelf skulle öppna vagnsdörren och stiga ur, så att han sluppe besvära sig med att stiga ned från kuskbocken.

Men ingenting rörde sig inne i vagnen.

Polismästaren och detektiven gingo långsamt framåt.

Men innan de uppnått vagnen, hade hyrkusken redan stigit af och ropade nu, i det han öppnade vagnsdörren, temligen barskt:

— Jag tror frun sitter här och sofver. Vakna upp; nu äro vi ändtligen framme.

Polismästaren stannade.

Han hade förstått kuskens ord och förvånades öfver, att denne kallade sin passagerare fru.

— Skulle ni möjligen ha tagit miste på vagn? vände han sig till detektiven.

— Det tror jag inte, svarade denne. Kusken klämmer naturligtvis till med frutiteln bara för att få drickspengar.

Polismästaren nickade.

Han fann detta antagande högst sannolikt.

Robert, adjutantens kusk, hade stigit af vagnen och sysslade nu med den ene hästens sele, som om någonting på den varit i olag.

Naturligtvis gjorde han det, för att hyrkusken icke skulle förvåna sig öfver, att tvåspännaren stannat midt på fria landsvägen.

Ändtligen blef det lif inne i hyrvagnen.

Ett fruntimmershufvud, inhöljdt i en så kallad kråka, visade sig först i dörröppningen.

Samtidigt hördes en fruntimmersröst yttra:

— Sannerligen är jag inte redan hemma. Nå, så mycket bättre! Eftersom jag sofvit, så har åtminstone inte tiden förfallit mig lång.

Kusken hjälpte nu frun att stiga ur.

Men det var ingen lätt sak, ty den qvinliga passageraren var en i ordets fullaste bemärkelse omfångsrik person.

Dahlbom trodde knappast sina egna ögon.

Samma var förhållandet med detektiven.

Denne ryggade vid åsynen af den korpulenta qvinnan liksom af förskräckelse några steg baklänges och brummade.

— Det var väl också sjelfva fan! Nu tror jag nästan sjelf, att jag misstagit mig, ty det tycks verkligen vara mjölnarens hustru, hvilken är allmänt känd under benämningen »tjocka Rosalie».

Dahlbom, hvars embete hade det med sig, att han var misstrogen mot allt och alla, tycktes det oaktadt ännu vädra ett listigt planlagdt bedrägeri.

Han hviskade till sin följeslagare:

— När allt kommer omkring, har kanske flickan blott genom en skicklig förklädnad gjort sig så oigenkänlig. Det skulle ju kunna hända, att hon anat oråd. Kom och låt oss på nära håll betrakta denna tjocka Rosalie!

Med dessa ord fortsatte han sin väg och stod strax derpå framför den korpulenta qvinnan, hvilken, då hon såg hans forskande blick hvila på sig, med osminkad naturlighet skrattade honom i ansigtet och yttrade:

— Hvem är egentligen ni, om jag får fråga? Har ni aldrig sett folk förr? Ni glör ju på mig som en tjur på en rödmålad fähusdörr.

Nu var äfven Dahlbom fullständigt öfvertygad om, att här icke förelåg något försök att vilseleda honom.

Förargad öfver denna missräkning, svarade han:

— Ah, det är ju en gammal bekant! Ursäkta, att jag inte genast kände igen er; men jag är tyvärr en smula närsynt. Det skadade emellertid inte, om ni en annan gång vore en smula höfligare.

Med dessa ord vände han henne ryggen och gick tillbaka.

Tjocka Rosalie skrattade, betalade kusken och knogade sedan i väg uppför den temligen branta stigen till sitt hem, pu-stande och stånkande under sin egen tyngd.

Här tog alltså det lilla lustspelet slut, och samtidigt började för adjutanten sorgespelet.

Polismästaren behöfde inte alls med många ord förklara misstaget, ty adjutanten hade ju tittat ut genom vagnsfönstret och hört och sett allt.

Han tyglade visserligen ännu sin vrede, emedan hyrkusken ännu befann sig i närheten; men detektiven hade ändå alldeles nog af de föga smickrande ord, som den besvikne och vredgade baronen slungade honom i ansigtet.

Korteligen, i händelse detektiven hittills icke vetat det, så hade han nu af adjutanten utan ringaste omsvep i tydliga ordalag fått reda på, att han var den dummaste varelse, som någonsin gått i ett par skor, och att han gjorde klokast i att byta om yrke och bli bonddräng, hvartill han möjligtvis kunde duga.

Detektiven åhörde lugnt adjutantens grofheter.

Men när äfven polismästaren började låta sin galla flöda öfver, då helsade detektiven militäriskt och yttrade:

— Herr polismästare, jag anhåller om mitt afsked.

Dahlbom studsade.

Det hade han icke väntat sig.

Äfven adjutanten var bestört, och det af det skäl, att han fruktade, att mannen sedan möjligen kunde spela förrädare.

Han höll därför i gemenskap med polismästaren god min i elakt spel, tills detektiven lät förmå sig att återtaga sin afskedsansökan.

De rådgjorde nu med hvarandra, om de skulle återvända till staden, eller om det finnes någon möjlighet för handen att någonstädes här ute på landet åter upptäcka Signes förlorade spår.

Adjutanten och detektiven stannade kvar för att fortsätta vägen till fots.

Kusken Robert skulle komma tillbaka med vagnen.

Detektiven stod fortfarande fast vid sitt påstående, att Signe åkt Drottninggatan uppför i en hyrvagn.

Men hon kunde ju lika väl ha rest ut genom Roslagstull, och därför ämnade man nu till fots begifva sig åt det hållet för att höra sig för, om den af Signe anlitade vagnen möjligen der blifvit sedd.

När adjutanten och detektiven uppnått målet för denna sin vandring, lyckades den senare genom skickligt anställda förfrågningar konstatera, att Signe Karleman verkligen rest ett stycke utom nyssnämnda tull, der betalat kusken och sedan fortsatt vägen till fots.

Hvad adjutanten triumferade, när detektiven till honom rapporterade denna högst viktiga upptäckt.

Högst en timme hade förflutit, sedan Signe bevisligen blifvit sedd der ute.

Lyckan tycktes nu på allt sätt vilja gynna spionerna, ty af en på en åker invid vägen sysselsatt piga fingo de veta, att en ung dam för en stund sedan med snabba steg skyndat gångstigen framåt i riktning mot skogen.

Naturligtvis skyndade sig de båda männen att följa Signes spår, som de varit nog lyckliga att åter finna.

Adjutanten var öfvertygad om, att han i dag ändtligen skulle lyckas finna den sökta och få henne i sitt våld.

Tyvärr måste vi erkänna, att baronen och detektiven nu faktiskt befunno sig på rätta spåret.

Det hade verkligen varit Signe Karleman, som för en knapp timme sedan skyndat gångstigen framåt, som ledde öfver fälten.

Hade hon, så länge hon icke viste sig ensam, bevarat yttre lugn och fattning, så togo dock smärtan och förtviflan på ett våldsamt sätt ut sin rätt, så snart hon kommit in i skogen.

Hon kände ett oafvisligt behof af att först få gråta ut, innan hon vågade att å nyo träda inför andra människors ögon.

Hon gick ett litet stycke in i skogen och sjönk sedan utmattad ned på en trädstam.

Der satt hon en lång stund nästan orörlig med händerna för det tårdränkta ansigtet.

Hon hade ju i dag burit sitt sista, sitt allra sista hopp till grafven.

Hon viste, att hon nu verkligen stod helt och hållet öfvergifven i världen, och om hon också var långt ifrån att kunna

tänka klart och redigt, så påtvingade henne likväl det obevekliga, grymma ödet den förfärliga frågan:

— Hvad ska' jag nu ta' mig till? Hvart skall jag vända mig för att aldrig mera komma i beröring med honom?

Hon insåg, att det för henne vore det bästa, om hon lemnade icke endast den stad utan äfven det land, som var hennes Axels boningsort och fädernesland.

Ännu en gång hade hon ju sett honom; men nu — nu ville hon aldrig mera återse honom.

Dertill saknade hon nödig kraft, det kände hon tydligt på sig; ty ett sådant möte med honom skulle ju å nyo ha rifvit upp det blödande såret i hennes hjerta.

Ack, om hon ändå fått dö!

Hur gerna skulle hon icke här i skogens skuggrika grönska för alltid ha velat bädda sitt trötta hufvud till evig hvila!

Döden skulle ju för henne ha varit en evig glömska af allt det bittra, som hon måst utstå, slutet på all smärta, alla lidanden, slutet på den stränga, hjertslitande pligten att för alltid afstå från en man, som hon älskat så varmt, så troget och innerligt.

Ändtligen frampressades ur hennes qvalda bröst:

— Gud i himmelen, hvarför — ack, hvarför har du låtit det ske?

Har jag verkligen felat så svårt, att du skall behöfva hemsöka och straffa mig så hårdt? Öfvergifven, förskjuten, vanärad är jag. Ack, och hur lycklig, hur ousägligt lycklig var jag icke för ett par veckor sedan! Men nej, nej, jag kan ej tro, att Gud, att han, som ju är sjelfva kärleken, skulle kunna tillräkna mig det som en synd, att mitt hjerta älskat så varmt och upprigtigt. Nej, nej, det var ingen synd, att jag älskade Axel. Jag skall, ja, jag måste ju evigt älska honom. Jag har nu med egna ögon sett, att hans hjerta är nära att brista, emedan han blifvit tvingad att öfvergifva mig, att gifta sig med den der äreförgätna, otrogna varelsen. Axel, o, min Axel, om jag ändå kunde blifva dig en tröstarinna i din stora olycka! Jag anar, att du aldrig skall kunna glömma din Signe, att du i förening med den der qvinnan skall bli olyckligare än den fattigaste tiggare. Jag ville ju rädda dig, men kronprinsessan, om hvilkens hjertegodhet och ädla sinnelag jag hört så mycket talas, har antingen icke förstått eller kanske, jag fruktar det, icke fått förstå min varma bön. O, hvad jag är arm och öfvergifven! Och har jag för resten inte nästan alltid varit det? Alla, som jag kallade mina släktingar, voro kalla och känslolösa mot mig. Vågade jag någon gång fråga den tvära Beata efter mina föräldrar, då blef hon ordentligt arg och förbjöd mig att vidare komma fram med en så dum, barnslig fråga. Men nu inser jag, att det inte alls var

barnsligt af mig att vilja ha reda på mina föräldrar, utan att det var min heliga rätt att få veta deras namn. Ja, ja, ju mer jag tänker på saken, desto mera befastes jag i den tron, att Beata känner till den dystra hemlighet, som omger mig och mina föräldrar.

Blicken i Signes vackra, nu rödgråtna ögon var nu nästan trotsig och utmanande.

— Ja, ja, utstötte hon hastigt och i lidelsefull ton, nu är tiden inne, då jag måste träda inför Beata och affordra henne den hemlighet, som omger min börd. Jag måste veta, hvem jag är. Hvem vill påstå, att namnet Ekstam är mitt rätta namn? När allt kommer omkring, står kanske min nuvarande olycka i någon förbindelse med den der hemligheten, för hvilken äfven Axel fallit offer. Jag måste utgrunda den dystra hemligheten, kosta hvad det vill! Ja, ja, här har jag ingenting vidare att beställa. Lyckans blomma är vissnad, och fastän jag icke själf riktigt förstår mitt hjertas hemliga längtan, känner jag likväl, att jag med oemotståndlig makt drages tillbaka dit, der jag drömde bort min barndom, och der jag trodde mig ha mitt föräldrahem.

Signe hade stigit upp.

Hennes vackra ögon lågade af mod och beslutsamhet.

Signe anade icke, att någon här gaf akt och lyssnade på henne, men så var likväl fallet.

Det var dock icke den skurkaktige adjutanten utan en den allra lilla näpnaste lilla ljushåriga flicka på tolf, högst tretton år.

Hennes ögon hvilade så godmodigt och trohjertadt på Signe, och det såg ut, som hade hon endast varit för blyg att ännu närma sig henne.

Hon stod till hälften dold bakom en buske och sträckte fram hufvudet för att lyssna.

Flickans kläder voro visserligen högst tarfliga, men snygga och rena.

Hon gick barfota, ett bevis på, att hon var ett fattigmans barn.

Nu, då Signe med händerna hopknäpta liksom till bön och med blicken riktad mot himlen nästan mekaniskt fortsatte sin väg, höll den barfotade flickan icke längre ut i sitt gömställe,

Hurtigt ilade hon fram till Signe, och då denna vid åsynen af flickan gladt öfverraskad stannade, sade barnet trohjertadt:

— Jag skulle be er vara snäll och genast komma hem.

Barnet hade naturligtvis ingen aning om, hur smärtsamt dessa ord berörde Signe.

Hon skulle komma hem, sade flickan i sin enfald.

Ack, Signe hade ju nyss klagat öfver, att hon ej egde något hem!

Detta barn var, det kände Signe med smärta, mycket rikare än hon, ty barnet hade tvifvelsutän föräldrar och ett hem.

Hade inte det varit fallet, så skulle flickan icke ha sett så sorgglöst lycklig ut.

Men Signe var på samma gång förvånad öfver att af flickans mun höra sådana ord.

— Men, mitt barn, sade hon mildt och vänligt, under det hon hastigt torkade sina tårar, inte känner väl du mig?

— Jo visst, kära fru, jag har känt er länge, förklarade barfotingen.

— Huru? Har du känt mig länge? Vet du då, hvem jag är och hvad jag heter?

— Ja, ni heter Signe.

— Men jag vet mig aldrig förr ha sett dig, min flicka. Hvar har du då lärt känna mig?

— Jag såg er vid jagtpaviljongen i skogen, kära fru.

Signes blick blef allvarsam nästan bekymrad; men hon lät icke märka sin bestörtning utan frågade skenbart i helt lugn, likgiltig ton vidare:

— Hvad heter du, min flicka?

— Jag heter Inez.

— Och hvad heta dina föräldrar.

— Min mamma är för länge sedan död.

— Har du verkligen inte någon mor i lifvet?

— Nej.

Signe kände sig allt mera dragen till denna flicka; ty den omständigheten, att barnet var moderlöst, sade henne, att hon här hade framför sig en liten olyckssyster.

— Du misstar dig väl, min flicka, sade hon vänligt. Jag är en främling här och vet därför inte, hvem som skulle kunna ha gifvit dig i uppdrag att be mig komma hem.

Flickan ruskade sitt ljuslockiga hufvud.

— Pappa skickade mig, svarade hon. Hon sände mig, emedan han viste, att jag redan kände er.

— Ja, men hvem är då din far, mitt barn? Jag känner ju inte alls honom.

— Pappa gör trätofflor och hvarjehanda husgerådssaker. Vi barn bära de färdiga sakerna till staden och sälja dem, ty far orkar inte gå så långt.

Nu gick ett ljus upp för Signe.

— Då är du väl den gamle invaliden Frisks dotter? frågade hon.

Flickan nickade.

Signe lät höra en lätt suck.

Hon viste nu, att hon hade den gamle invalidens barn inför sig, i hvars hus Martha och hennes barn vistats några dagar.

— Vet då din far, hvar jag bor? frågade hon ängsligt.

— Ja visst, fru Signe, svarade flickan. Min far har sett den gamla frun, som var hos oss med barnet. Ni skall nu komma hem, emedan han har något mycket viktigt att säga er.

Signe hyste intet misstroende mot den gamle invaliden.

Hon frågade bara, om det var någon främmande der hemma.

— Nej, svarade Inez.

Signe följde med den barnsligt pladdrande flickan.

Men då de gått ett litet stycke, spratt Inez förskräckt till och utbrast:

— En karl! Der sprang en karl, som genast gömde sig, så snart jag fick syn på honom.

Signe såg sig ängsligt forskande omkring.

— Hvar såg du honom? frågade hon hastigt.

— Der borta.

— Hvad var det för en karl?

— Det kunde jag inte så noga se; han gömde sig ju strax.

— Var han gammal eller ung?

— Jag tror, att han var ung?

— Var han fint klädd som en stadsbo, eller var det en bonde?

Inez viste blott allt för väl, hvarför hon gjorde sig så noga underrättad om den saken. Hon misstänkte, att det varit en spion och hemlig fiende, som ville smyga sig efter henne.

Hon tänkte därför icke alls på att förvissa sig om, hvem den der personen varit, eller om Inez sett vilse.

— Låt oss skynda på! uppmanade hon flickan och ilade sedan med henne fort derifrån.

Ännu hade de icke uppnått sitt mål, när gamla Martha i i omisskänlig ångest och förtviflan kom springande emot dem.

Efter Martha kom den gamle invaliden Frisk, så fort hans träben det tillät, och svängde hotande sin käpp i luften.

— Helige Gud, Martha, Martha! skrek Signe i förtviflan, då hon såg hur förfärligt ängslig och upprörd den gamla tjenarinnan var. Säg hvad har hänt? Hvar är mitt barn?

— Åh, hvilken gränslös olycka! jämrade sig Martha och vred sina händer. Ack, om ni ändå inte gått bort; då... då hade den olyckan icke kunnat hända.

Hvad hade då hänt?

TJUGUFJERDE KAPITLET.

En tvångsförlikning.

— Min bäste herr hofmarskalk, hvad i Guds namn tänkte ni göra, hvad skall detta betyda?

Med dessa i stor bestörtning uttalade ord vände sig kronprins Karl till Axel, som sjunkit ned på en stol bredvid Ellens sjukbädd.

Äfven den gamle kammarherrn hade hört skottet.

Han greps genast af rädda aningar.

När han såg sin son sitta der med hufvudet lutadt mot bröstet och högra handen krampaktigt pressad mot bröstet, rnsade han i dödsångest fram till honom.

— Axel, min son, hvad . . . hvad i Guds namn har händt? Har . . . har du varit oförsigtig? Är du sårad?

— Lugna er, min käre kammarherre! svarade kronprinsen, då Axel teg och fortfarande satt der orörlig. Er herr son lekte, det måste jag förebrå honom, temliden oförsigtigt med en liten pistol. Jag fick händelsevis se det, befarade, att han af oförsigtighet kunde ställa till någon olycka, och sprang fram för att taga ifrån honom den farliga leksaken. Dervid small skottet. Er herr son är oskadd; kulan krossade toalettspgeln.

Fastän kronprinsen yttrade allt detta så lugnt och bestämdt, anade likväl kammarherrn, att det förhöll sig på helt annat sätt.

Och liksom ville han sjelf förvissa sig om, huruvida kronprinsen talat sanning eller ej, steg han hastigt fram till sin son och försökte lyfta upp dennes hufvud, under det han med af ångest darrande röst ömt hviskade:

— Axel, min präktige son, var stark! Jag anar hvad . . .

Den gamle herrn var så uppskakad, att han ej förmådde fortsätta.

Men hur dödligt förskräckt blef han ej, då han vid Axels tinning såg en blodsdroppe, hvilken just nu började sippra utför den bleka kinden.

I en hast fick han fram sin hvita näsduk och tryckte den mot det lilla såret.

— Du blöder, min son, jemrade han sig.

Af ångest och skräck var han nära att alldeles förlora fattningen.

Kronprinsen hade hört kammarherrns ord.

Han frammumlade halfhögt en ed.

Temligen omildt sköt han kammarherrn åt sidan.

Han viste ju blott allt för väl, att han förut, då han påstått, att Axel var oskadd, endast uttalat sin egen, hemliga önskan.

Faktiskt viste han sjelf ännu ingenting med visshet derom. Han kunde följaktligen också ha misstagit sig.

Saken kunde ju vara vida allvarsammare, än han befarat.

Axels utseende tydde på det värsta.

Äfven Ellen, som låg der mällös och orolig med halfslutna ögon, såg så förskräckt ut, att hon tydligen befarade det värsta och knappast vågade förvissa sig om det skedda.

Kronprinsen böjde sig ned öfver Axels hufvud och synade såret.

— Verkligen ett litet skrubbsår, anmärkte han och andades strax lättare. Men det är inte alls någon fara för handen; bara en lätt skråma, ingenting vidare.

Håret ofvanför denna lindriga skråma var svedt och svärtadt af krutrök.

Kronprinsen vinkade till sig läkaren.

Denne var genast till hands.

— Var god och se efter, herr doktor, om er hjälp här är af nöden! yttrade kronprinsen.

Läkaren undersökte det lilla såret.

— Här är inte alls någon fara å färde, förklarade han.

Han doppade en kompress i kallt vatten och lade den på såret.

Då for Axel plötsligt åter upp liksom ur en svår bedöfning.

Hans första blick föll på fadern, som stod der vid hans sida med förtviflad min och med händerna hopknäpta öfver bröstet.

— Gud vare lof! O, min son, min Axel! ljöd det jub-

lande och vemodsfyllt på samma gång från kammarherrns mun.

Hastigt böjde han sig ned, kyste Axel på kinder och mun och hviskade å nyo i bedjande ton:

— Var stark, var stark, min son! Din Signe är oskyldig, om också skenet är emot henne.

Någon bättre tröst skulle kammarherrn icke ha kunnat skänka sin son.

Axel andades strax lättare.

Helt ofrivilligt kom han att kasta en blick på Ellens ansigte.

Han såg, att denna blinkade åt kronprinsen, under det hon med lätta axelryckningar nickade åt sidan, liksom ville hon derigenom antyda, att hennes gester och minspel gälde hennes man.

Hastigt betäckte vredens, harmens och blygselns rodnad Axels ansigte. Men i och med det samma flög äfven den tanken genom hans hjerna, att Ellen sannerligen inte vore värd, att han för hennes skull jagade sig en kula genom hnfvudet.

När nu kronprinsen, endast för att säga något och på samma gång bemantla Axels själfmordsförsök, dukade upp den historien, att skottet brunnit af genom hans eget och icke Axels förvållande, rätade Axel stolt upp sig och yttrade:

— Mine herrar, alldenstund det, såsom I sjelfva sägen, är fråga om en helt obetydlig, likgiltig sak, måste jag i min svårt sårade makas intresse enträget uppmana er att lemna detta rum och derute fortsätta samtalet om så likgiltiga ting. — Om förlåtelse, ers kunglig höghet, vände han sig direkt till kronprinsen, men ni skall inte gifva mig orätt, om jag är af den åsigten, att min hustrus sängkammare icke är något lämpligt ställe . . .

— Åh tusan, herr hofmarskalk, föll kronprinsen honom skrottande i talet, det kan man verkligen kalla att tala tydligt. Vi gå genast, ty ni har obestriddigen rätt. Men ni måste nog ursäkt oss, för det vi denna gång tagit oss friheten att inträda här, alldenstund vi icke kommit för er fru utan för er egen skull.

— Ellen, önskar du, vände sig Axel i sarkastisk ton till Ellen, för hans kunglig höghet muntligen utförligt skildra din olycka, så skall jag under tiden företaga en promenad.

Ellen förstod blott allt för väl hvad Axel nu i kronprinsens närvaro velat låta henne förstå.

Hon kände det bitande hånet.

Axelsåg henne bli blossande röd.

Var hon kanske ändå inte så dålig och förkastlig, som han trodde?

Eller var det endast vreden, som dref blodet till hennes ansigte?

Kronprinsen hade mycket väl hört Axels ord, och att han äfven förstått dem, det bevisade den omständigheten, att han låtsade icke höra dem.

Han viste ju blott allt för väl, hvarför det icke vore rådligt att svara något och spela den förolämpade.

Korteligen, redan i nästa ögonblick var Ellens sängkammare utrymd.

Kronprinsen hade till och med glömt att gratulera henne till hennes räddning ur mördarehand, hade hvarken önskat henne snar bättring eller tagit afsked af henne.

Vänligtvis var han emellertid inte så glömsk.

Kände han på sig, att Axel var fast besluten att icke låta behandla sig som en nolla?

Hastigt steg Axel ännu en gång fram till Ellens bädd och rätade upp sig till sin fulla imponerande längd, under det han i allvarlig, isande ton yttrade:

— Min fru, antagligen har du fullt klart för dig hvad jag nyss stod i begrepp att göra, och du vet också, att hans kunglig höghet behagade bemantla min afsigt. Men i händelse du ännu skulle tvifla på situationens allvar, så vet, att jag efteråt ovilkorligen skulle utföra mitt beslut, ifall du vore nog hänsynslös och grym att, vare sig offentligen eller bakom min rygg, yrka ansvar på min Signe. Det hycklande ränkspelets tid är för alltid förbi. Du är icke endast min maka, nej, du skall och måste, dig sjelf till straff, nu också vara och förblifva det. Jag fikade ingalunda efter furstegunst, när jag fogade mig i att mot min innersta öfvertygelse bringa det förfärliga offret. Jag gjorde det i första hand af barnakärlek, men sedan äfven därför, att jag sväfvade i den olycksaliga villfarelsen, att min Signe gått i döden. Jag vill icke söka utforska, om och i hvad mån du var orsaken dertill, att Signe begått en så förtviflad handling; men vågar du låta kröka ett hår på den beklagansvärdas hufvud, så frukta min hämnd, min rättvisa, obehagliga vedergällning! Du småler. Du menar, att jag måste hålla god min, emedan min heder nu är så nära förbunden med din, att jag icke kan uppträda mot dig utan att skada mig sjelf. Du triumferar i den öfvertygelsen, att Signe nu för alltid måst rymma fältet, och att för mig ingen återgång mer är möjlig. Men deri skulle du kunna bedraga dig. Visserligen vet jag, att jag måste afstå från min Signe, men trots all din klok-

het var du likväl icke nog klok att äfven taga ytterligheterna med i beräkningen. Korteligen, du har ej tänkt på, att du, ifall du blefve enka, ovilkorligen måste vänta till sorgeårets slut, innan du finge gifta om dig. Men hvad som komme att hända före sorgeårets utgång, det vet du bäst sjelf, om du tänker på ditt för mig ingalunda obekanta förhållande till kronprinsen. Du skulle icke undgå, hör du det, icke undgå den skam, som du genom ditt hastiga giftermål med mig tänkte undgå, ifall jag sjelf helt plötsligt satte en gräns för mitt lif. Men jag skulle i alla händelser icke vara nog dåraktig att skiljas från lifvet, innan jag offentliggjort din skam. Se så, nu vet du hvad jag hade att säga dig och hvad du har att rätta dig efter.

Ellen hade funnit för godt att tillsluta ögonen, alldenstund hon ej förmådde uthärda Axels stränga, förebrående blickar.

Hon fann det vidare lämpligt att spela den afsvimmade för att vara fritagen från nödvändigheten att svara något på Axels tal, hvilket innehöll allt för beska sanningar.

Han genomskådade naturligtvis genast hennes list.

Det var ju heller icke alls hans mening att inlåta sig med henne i någon ordvexling, utan det var honom alldeles nog att veta, att hon hört allt och nu icke vidare kunde tvifla på det förfärliga allvaret med hans beslut.

Med fasta steg lemnade han rummet, sedan han dessförinnan ringt och befalt den inträdande kammarjungfrun att tills vidare hålla vakt vid sjukbädden.

Kronprinsen stod i harmen öfver, att han på ett temligen otvetydigt sätt blifvit utvisad ur Ellens rum, redan i begrepp att lemna villan.

Men i sista ögonblicket ändrade han denna sin föresats.

Han beslöt att genast låta Axel bittert umgälla den honom tillfogade förödmjukelsen, mot hvilken hans stolthet som kronprins häftigt uppreste sig.

Han hade redan under tiden gifvit befallning om, att dessa uppskakande händelser skulle hemlighållas för bröllopgästerna, och hade redan haft ett kort samtal mellan fyra ögon med polismästaren.

Han slog sig just ned vid ett bord och befalde polismästaren och kammarherrn göra det samma, då Axel inträdde.

Samtidigt med Axel steg äfven läkaren in och rapporterade, att han nu i en hast också förbundit förvaltaren Karléns sår.

Kronprinsen åhörde tigande läkarens rapport, nickade sedan liksom instämmande och inbjöd genom en rörelse med handen äfven doktorn att taga plats vid hordet.

— Herr hofmarskalk, äfven ni gör oss väl sällskap en smula, vände sig kronprinsen derpå stolt nedlåtande till Axel.

Då denne kände kronprinsens allvarliga, straffande blick hvilade på sig, såg han endast så länge oafvändt och genomborrande på honom, tills hans höghet måste slå ned ögonen.

Nu först flyttade Axel fram en stol och slog sig ned bredvid sin af sinnesrörelse darrande fader.

Efter några ögonblicks tankfull tystnad tog kronprinsen till ordet:

— Vi måste hålla en sträng dom öfver lönmörderskan, det är jag skyldig herr hofmarskalken; men jag är också öfvertygad om, att han utan anseende till personen skall hålla sanningen i helgd och genom en öppen redogörelse föra oss på den farliga förbryterskans spår. — Herr grefve, vände han sig med en skygg sidoblick till Axel, vill ni vara god och meddela herr polismästaren, i hvems ego denna dolk befann sig, som ni på sätt och vis sjelf redan igenkändt som er tillhörighet?

Axel teg en stund, såg sedan oförskräckt på kronprinsen och svarade:

— Jag beklagar, ers kunglig höghet, att jag i denna punkt måste förvägra hvarje upplysning.

— Förvägra? Jag befaller er tala, förklarade kronprinsen i isande ton.

Axel böjde lätt sitt hufvud.

— Jag erkänner, sade han, att denne dolk var min tillhörighet, men jag har nu icke egt den på så lång tid, att jag inför Gud och mitt samvete ej skulle kunna stå till svars med att uttala en misstanke, genom hvilken möjligen en oskyldig person kunde bli störtad i förderfvet.

— Herr hofmarskalk, inföll polismästaren, det är här ingalunda fråga om att göra en oskyldig olycklig utan i stället att upptäcka den skyldiga. Följaktligen är det er pligt att uttala er förmodan, och det just därför, att ingen oskyldig må löpa fara att få umgälla den brottsligas död.

— Mycke' riktigt, svarade Axel; men så långt, att en oskyldig sväfvar i fara att bli dömd, har det ju ännu icke gått. Jag i egenskap af för detta grefvinnan Adlerklous äkta man eger rätt att bestämma, huruvida gerningsmannen skall ställas till ansvar eller ej. Jag förklarar härmed, att jag af giltiga skäl, hvilka skäl kanske till och med äro hans kunglig höghet bekanta, bestämdt afstår från att yrka ansvar.

— Omöjligt, herr grefve! invände polismästaren. Hur kan ni stå till svars med att låta ett gement brott bli ostraffadt? Ni är ju skyldig er fru grefvinna, att lönmörderskan . . .

— Min fru afstår likaledes af giltiga skäl från allt ansvarsyrkande, föll Axel polismästaren i talet.

Kronprinsen ruskade energiskt på hufvudet.

— Jag för min del anser, sade han, vänd till polismästaren, att saken måste, antingen nu herr grefven och hans fru vilja eller ej, fullföljas, sedan polisen redan erhållit kännedom derom. Är det inte så?

— Jo visst, ers kunglig höghet, skyndade sig polismästaren att instämma. En handling, som har karakteren af brott, beifras af allmänne åklagaren, med eller mot den förfördelades vilja. Den senare har endast rättighet att fritaga gerningsmannen från ansvar, då det blir fråga om skadeersättning, läkararvode och dylikt. Men det står honom fritt att föra en dylik ansvarstalan eller låta bli.

Kronprinsen nickade instämmande.

— Nå, hvad säger ni nu? vände han sig till Axel, under det ett ironiskt leende krusade hans läppar.

— Jag säger endast så mycket, ers kunglig höghet, som att, ifall jag blefve tvungen att uppträda som vittne i målet, jag då också utan anseende till person skulle säga hela den osminkade sanningen. Det vore ingen skada för mig, ty den hänsyn, som jag gör anspråk på, gäller icke i första rummet mig utan en person, hvars heder är på det innerligaste förbunden med de der ledsamma händelserna. Bestäm alltså helt och hållet efter eget godtfinnande; ty, som sagdt, jag är, om det skulle komma till det yttersta, med om allt.

Kronprinsen bet sig i underläppen.

Han såg så frågande på den gamle kammarherrn, som om han hoppades, att denne skulle uppträda och bryta Axels motstånd.

Men den gamle grefven stirrade med förtviflad uppsyn framför sig.

Ej ett ord kom öfver hans läppar.

Polismästaren tog åter till ordet:

— Ers kunglig höghet, det är här icke endast fråga om det brott, som blifvit begånget mot herr hofmarskalkens fru, utan äfven om det lömska öfverfall, för hvilket herr förvaltare Karlén varit utsatt. Eftersom vi ännu icke gått längre i ransakningen, så skulle vi ju, alldenstund herr grefven på inga vilkor vill yrka något ansvar, helt enkelt kunna utesluta den första anklagelsepunkten. Det vore då endast fråga om att bestraffa det mot förvaltaren föröfvade brottet.

— Godt! utbrast kronprinsen. Det går jag in på. Men

jag ber herrarne fatta sig så kort som möjligt, eftersom jag icke alls har någon lust att öfvervara en rättegångsförhandling.

— Ers kunglig höghet, utstötte nu kammarherrn, suckande, den obehagliga saken vore lättast bilagd, om ni i nåder behagade utedtyta den samma, innan den kommer till offentligheten. Den gamle förvaltaren afstår säkerligen också från all ansvarstalan, om han blir tillsagd att göra det och med en kontant summa hålles skadeslös för sveda och värk.

Kronprinsen vaggade tankfullt af och an med hufvudet.

Sedan vände han sig till läkaren med orden:

— Vill herr doktorn vara god och på en liten stund lemna rummet? Jag ålägger er att tills vidare iakttaga den djupaste tystnad angående det, som här yttrats. Jag skall med kammarherrn och hans son i herr polismästarens närvaro ännu en gång taga saken i öfvervägande och förbehåller mig det slutliga afgörandet.

Läkaren lemnade genast rummet.

— Som ni ser, min käre herr hofmarskalk, vände sig nu kronprinsen till Axel, är jag gerna beredd att så mycket som möjligt efterkomma edra önskingar. Men eftersom vi nu på sätt och vis äro emellan fyra ögon, så skall ni nog också efterkomma min önskan och säga mig hvad ni i läkarens närvaro förtege.

Ett smärtsamt leende gled öfver Axels anlete.

— Nåväl, ers kunglig höghet svarade han, så hör då! Jag förmodar, att denna handling blifvit i förtviflan begången af den person, som hade en helig rätt att på denna dag känna sig gränslöst olycklig.

— Ni talar väl om er för detta älskarinna, herr grefve?

Axels ansigte öfvergöts af vredens flammande rodnad.

— Ers kunglig höghet, sade han, ni är grym, som uttalar dessa ord i en främmande persons närvaro.

— Inte det ringaste, herr grefve, svarade kronprinsen likgiltigt. Ni förutsätter, att herr polismästaren, ty ni menar naturligtvis honom, icke är invigd i, förlåt uttrycket, er ungdomsförvillelses lilla hemlighet. Men så är det ingalunda. Er bekännelse var egentligen alldeles öfverflödig, alldenstund jag, blott och bart af hänsyn till er, hittills förtegat detta faktum. Jag har emellertid strängeligen ålagt herr polismästaren tystnad; men eftersom ni kallade mig grym, kan jag icke underlåta att uppmana herr polismästaren att meddela er allt, som han redan förut berättat mig om lönmörderskan. — Yppa för herr grefven edra misstankar! vände sig kronprinsen till polismästaren.

Dahlbom bugade sig.

— Som ers kunglig höghet befaller, svarade han.

Derpå fortfor han:

— Jag befann mig i dag under och efter vigseln såsom förste uppsyningsman utanför kyrkan. Då de nygifta i vagn lemnade kyrkan, blef jag uppmärksam på ett ungt fruntimmer, som bar sig mycket uppseendeväckande åt. Jag skyndade till, emedan jag trodde, att flickan på något sätt blifvit skadad i trängseln. Jag lät föra henne till vaktkontoret, för att hon der skulle få krya till sig igen. Eftersom jag något senare hade min väg der förbi, passade jag på tillfället att göra mig undermåttad om den unga damens befinnande. Men hon hade ingen gång varit inne på vaktkontoret, emedan hon känt sig fullt återställd, innan man hunnit dit med henne. Jag fortsatte min väg och fick af en ren tillfällighet ännu en gång syn på samma unga dam. Jag gick fram till henne och gjorde mig underrättad om hennes befinnande. Jag lade då genast märke till en högst egendomlig skygghet i hela hennes sätt. Utan att jag frågat efter hennes namn, yttrade hon till mig:

»I händelse jag sedermera ännu en gång måste göra er bekantskap, vill jag nu bara säga er, att mitt namn är Signe Karleman. Skulle ni komma i tillfälle att få se och tala med herr hofmarskalken grefve Cedersvärd-Karleman, så ber jag er säga honom, att jag, hans förskjutna älskarinna, ännu en gång kommer att tala ett mycket allvarsamt ord med honom och hans fru. Om det kommer att ske i dag, i morgon eller först inom år och dag, vet jag ännu icke sjelf; men ske skall det, så sant jag är öfvertygad om att ha varit herr Axel Karlemans rättmätiga maka.»

Innan jag hemtat mig från min förvåning, skyndade flickan derifrån. Kommen på vid pass tjugu stegs afstånd från mig, tappade hon ett föremål, hvilket hon genast tog upp igen, hvarvid jag till min häpnad gjorde den upptäckten, att det var en dolk. Jag skyndade efter flickan, men innan jag uppnått nästa tvärgata, på hvilken hon vikit in, var hon redan försvunnen ur min åsyn, och jag lyckades icke återfinna henne. Jag gaf några af mina underlydande i uppdrag att spana efter henne. Men jag gjorde det mindre, emedan jag trodde mig böra förhindra ett brott, än emedan jag var öfvertygad om att nämnda flicka ha att göra med en olycklig sinnessjuk, som fått i sitt hufvud, att hon varit herr grefvns älskarinna eller rent af maka. Jag hade redan glömt detta lilla äfventyr, då jag för ungefär en timme sedan i tjensteärende kom att gå förbi grefvinnans villa. Då hörde jag ett skott, och när jag strax derpå fick syn

på den flyende lönmörderskan, stod det genast med fasansfull tydlighet klart för mig, att det var samma qvinna, som jag på eftermiddagen sett, och som för mig uppgifvit sig heta Signe Karleman. Pligtskyldigast underrättade jag hans kunglig höghet om förhållandet, och pligtskyldigast har jag också hittills för hvarje annan förtegat min upptäckt, hvilket jag äfven hädanefter är beredd att göra, så länge hans kunglig höghet behagar befalla mig det.

— Nå-å, min käre herr hofmarskalk, hvad säger ni nu? Var jag grym, eller var jag finkänslig och hänsynsfull?

Med dessa ord vände sig kronprinsen till Axel.

Denne stödde sig tungt på en stolskarm.

— Ers kunglig höghet, svarade han i dof ton, jag öfverlemnar åt ert eget godfinnande hvad ni vill göra eller underlåta. Men skulle min Signe bli brännmärkt som förbryterska, då skulle jag, det svär jag med en helig ed, göra det, hvarfrån ni nyss med egen hand förhindrade mig.

Kronprinsen nickade.

Han bar ett mycket välvilligt leende som skylt, när han nu vände sig till polismästaren och yttrade:

— Godt, min bäste herr polismästare, jag ålägger er att tåga. Men det är min vilja, att saken i hemlighet undersökes, och det så fort och samvetsgrant, att förbryterskan i nödfallnär som helst kan ställas till ansvar, om jag så önskar. Nu kan ni gå.

Polismästaren aflägsnade sig.

Kronprinsen vände sig ännu en gång till Axel.

— Jag hoppas herr grefve, sade han, att ni är nöjd med detta mitt beslut. Den der Signe Karleman har ingenting att frukta, blott hon är klok nog att taga till flykten. Jag antar för resten, att hon redan gjort det. Men sedan skall ni också å er sida vara så god och icke det ringaste vidare bry er om denna af svartsjuka förblindade flicka. Vidare skall ni rådgöra med er unga fru i närvaro af min lifmedikus, som jag genast skall skicka hit. Skulle er frus tillstånd medgifva det, så anträdf om möjligt redan i dag er bröllopsresa och kom inte tillbaka, innan glömskans gräs hunnit växa öfver denna dags uppskandande händelser.

Axel gjorde en stum bugning.

Kronprinsen tog detta för ett tyst samtycke.

Han tog sedan det nådigaste afsked af Axel och den gamle kammarherrn.

Den obehagliga affären tycktes på så sätt ha blifvit ordnad till allmän belåtenhet.

Om det också verkligen förhöll sig så, det kommer fortsättningen af vår berättelse att utvisa.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

En olöst gåta.

När Signe såg den gamla Martha komma springande med alla tecken till sorg och förtviflan och hörde henne jemra sig och klaga, blef hon ytterligt förskräckt, och befarade genast, att Marthas jemmer och veklagan gälde en olycka, som händt barnet.

Men af den våldsamt uppskakade Martha kunde hon för ögonblicket omöjligen få reda på, hvad som händt.

Gumman bara klagade att en förfärlig olycka inträffat.

Ändtligen anlände den gamle invaliden.

— Herr Frisk, ropade Signe, i det hon skyndade emot gubben, jag besvär er, befria mig ur denna förfärliga ovisshet och säg mig utan omsvep, om någon olycka händt mitt barn.

— Ja, visst är det så, sade invaliden, under det han å nyo hotande svängde sin käpp i luften. Fan ska' ta den skurk, som på ett så fräckt sätt röfvat ert barn.

Signe utstötte ett hjertskärande ångestskri och sjönk, liksom träffad af blixten, ned på knä.

Förskräckelsen gjorde henne äfven mållös, ty hon försökte tala, men fick ej fram ett ljud.

Krampaktigt hårdt pressade hon händerna mot hjertat, hvilket än klappade så stormande, som ville det sprängas, än stod nästan stilla och hotade att göra tjenst.

— En sådan gemen nedrighet har jag aldrig i mitt lif förr bevittnat. Aldrig har jag så som i dag beklagat mig öfver, att

en kanonkula den der gången ryckte bort mitt ben. Jag har redan svurit ohyggligt öfver, att jag med mitt träben icke kunde följa efter bofven så fort, som det behöfts. Hade jag upphunnit honom, så hade jag med min knölpåk slagit armar och ben af honom; det hade sedan fått gå, hur det velat, med mig.

Signe kämpade med en vanmakt.

Hon hörde hvad invaliden sade.

Hvarje hans ord gick som en dolkstöt genom hennes hjerta.

Ändtligen frampressades å nyo ett förtvifadt, hjertslitande anskri ur hennes bröst.

Med uppjudande af all sin sjelfbeherskning reste hon sig åter upp på benen, vred sina händer och skrek:

— Gud i himmelen! Hvem . . . hvem har gjort mig detta? Hvem är barnaröfveren, och hvart har den förskräckliga menniskan tagit vägen? Kom, kom, för mig, gå med mig; ty jag måste ha igen mitt barn, kosta hvad det vill!

Nu infann sig en gammal skogvaktare, som bodde ej långt derifrån, i ett förfallet, öfvergifvet hus, gemenligen kalladt »gamla slottet»

Signe, som från sina föregående besök hos invaliden kände mannen, sprang emot honom och ropade:

— Kom, o, kom, herr Nyberg! För Guds skull bistå mig och hjälp mig att förfölja den skändlige röfvere, som tagit mitt barn!

— Jag kommer just för den sakens skull, förklarade skogvaktaren, hvilken hade sin bössa med sig.

— Men hvart . . . hvart har den förskräckliga menniskan tagit vägen? jemrade sig Signe och såg sig rådlös omkring.

— Åt det håll, hvarifrån ni måste ha kommit, svarade invaliden.

Då skrek Signe smärtsamt till.

— O, Gud, min Gud, klagade hon, då var det säkerligen den person, som Inez såg, och som, efter hvad hon påstod, fort gömde sig. Kom, o, kom! Han finnes ännu här i närheten, han kan ännu icke ha lemnat skogen. Vi måste finna honom och frånrycka honom mitt barn, det enda goda, som jag lyckats rädda ur min lyckas skeppsbrott.

Med dessa ord fattade Signe den lilla flickans hand.

— Kom, kom, mitt barn! bad hon. Du vet ju, hvar den der personen gömde sig. För oss dit! Kanske har han endast röfvat barnet för att som lösen söka utpressa en summa penningar.

Signe stormade före med den lilla Inez åt samma håll, hvarifrån hon nyss kommit.

— Var för all del försiktig, kära frun! förmanade skogvaktaren. Ni får inte gå ensam, ty någon olycka skulle då äfven kunna hända er.

Gamla Martha, som i sin förtviflan sprungit af och an, följde nu efter Signe.

Skogvaktaren stannade med bössan i handen i fruntimrens närhet, för att i nödfall genast kunna hjälpa dem.

Signe gaf sig icke tid att fråga, hur allt tillgätt.

Inte heller den gamla Martha kunde tala, emedan hon sprang så fort, att hon var nära att tappa andan,

Ändtligen förklarade Inez, att man anländt till den plats, der den der personen förut gömt sig.

Men till Signes förskräckelse syntes barnaröfvaren icke mera till.

Att Inez emellertid icke misstagit sig, bevisade den omständigheten, att man i det nedtrampade gräset såg tydliga fotspår efter mannen.

Ja, ännu mera!

Då man letade bland buskarne, fann man en hvit näsduk, hvilken den der mannen enligt all sannolikhet tappat.

Signe tog upp näsduken och granskade först af allt namnet, som var broderadt i ena hörnet.

Hon skiftade färg.

— O, Gud, jemrade hon sig, är det väl möjligt, att han haft sin hand med i spelet?

Martha skyndade till.

Hon såg, att Signe oafvändt stirrade på namnteckningen.

I näsdukens ena hörn voro inbroderade W. C., och öfver detta monogram syntes en grefvekrona.

— Martha, stammade Signe med slocknande röst, om inte här å nyo en skändlig intrig är med i spelet, så vore denna näsduk det säkraste beviset på, att Axels far varit här. Fort, fort, tillade hon hastigt, säg mig allt, beskrif för mig mannen, på det att jag må veta, hvart jag skall vända mig för att återfördra mitt älskade barn!

Under det allesamman nu följde efter skogvaktaren, hvilken med skarp blick i det höga gräset följde den förmente barnaröfvarens fotspår, berättade Martha för sin unga matmoder om den timade olyckan.

— Så snart ni begifvit er i väg till staden, fick jag icke mera någon ro, sade gumman. Barnet sof, och tiden tycktes mig så odrägligt lång. Jag gjorde mig de bittraste förebråel-

»Att söka här i skogen, det tjänar rakt ingenting till», förklarade detektiven;
 »ty hvem vet, hvart den der skurken tagit vägen?»

ser, för det jag icke på det allra bestämdaste afrådt er från att gå till staden. Jag fruktade nemligen, att ni vid åsynen af den otrogne och den der intrigmakerskan skulle låta förleda er till någon oförsigtighet, hvarigenom ni ju lätt kunde ha frambesvurit er egen olycka. Helst skulle jag velat skynda efter er för att som er beskyddarinna kunna stå vid er sida. Men jag vågade ju inte lemna det gamla slottet, ty jag måste ju vaka öfver barnet. Skogvaktaren var ännu icke hemkommen, och följaktligen var jag alldeles ensam med hans hustru. Efter flera ändlöst långa timmar härdade jag inte ut längre inne i rummet. Jag skyndade ut på gården och bort till porten för att se, om ni inte skulle komma. Med tanken på er förmaning att icke lemna barnet ett enda ögonblick utan uppsigt, hade jag tagit det med mig. Fru Nyberg var hos mig. Hon sade, att hennes man måste komma tillbaka hvilket ögonblick som helst, och hon skulle då bedja honom gå ut och se efter, om inte ni syntes till. Då hörde vi någon komma. Det var lilla Inez i sällskap med sin far, invaliden. Den senare blef mycket glad, när han fick se mig och meddelade mig utan omsvep, att han endast och allenast gått ut för att på uppdrag af en gammal herre spana efter mig och barnet. Herrn i fråga hade lofvat honom en belöning, om han kunde taga reda på min uppehållsort. Jag sade honom, att han ej fick nämna något om min vistelseort för den gamle herrn. Det förvånade han sig öfver, ty han menade, att den gamle herrn på honom gjort ett så godt, förtroendeväckande intryck, att han omöjligen kunde tänka sig, att han hyste några dåliga afsigter.

— Men hvarför skulle invaliden spana efter dig och barnet, Martha? frågade Signe.

Invaliden, som hört det, närmade sig och svarade:

— Den gamle herrn ville på bästa vis sörja för fru Martha och barnet. Han sade, att han endast ville veta, hvar barnet vore för att emellanåt kunna besöka det. Han försäkrade mig dyrt och heligt, att han hyste de bästa tänkbara afsigter och vore beredd att på frikostigt sätt dra försorg om fru Martha och den lilla,

— Och hvad var det för en gammal herre? frågade Signe. Hur såg han ut?

Invaliden beskref mannen i fråga.

Signe förstod af beskrifningen, att det varit Axels far.

— Nå-å, och vidare! sporde hon. På hvad sätt borttröfvades barnet? Ty jag kan knappast tro, att den gamle herrn sjelf varit här. Jag har ju sett honom i staden, och det är

nästan otänkbart, att han skulle kunna ha varit före mig här ute.

Gamla Martha tog åter till ordet:

— Frun förstår nog, att min oro tilltog med hvarje minut. Jag misstrodde nästan invaliden, just emedan han kom på uppdrag af den der herrn. Derfor gick jag med barnet skogsvägen ett stycke framåt under förevändning, att jag först måste tala med er, innan jag kunde gifva honom ett bestämdt svar. Då kom plötsligt en ung man fram ur skogen och frågade mig efter vägen till Stockholm. Han hade gått vilse, påstod han. Jag visade honom vägen, och medan jag det gjorde, grep han plötsligt tag i barnet, ryckte till sig det och yttrade:

»Barnet tillhör inte er. Jag har fått i uppdrag att återföra det till den herre, som rår om det.»

När jag då skrek på hjälp och ville rycka ifrån honom barnet, tog han ur fickan upp en pistol och hotade att genast skjuta ned mig, om jag vidare gäfvade det minsta ljud ifrån mig. Jag blef dödligt förskräckt och förmådde med knapp nöd springa tillbaka för att för skogsvaktarfrun och invaliden berätta, hvad som händt. Den gamle invaliden hade under tiden skickat bort sin dotter att se efter, om inte ni skulle komma. Medan jag ännu talade och herr Frisk förklarade sig beredd att hjälpa till att förfölja barnaröfwaren, kom skogsvaktaren, som redan på långt afstånd hört mitt nödrop. Jag sade honom i få ord, hvad som händt, och eftersom han ej hade någon bössa med sig, sade han, att vi skulle skynda före, så att vi inte förlorade röfwarens spår; han skulle strax komma efter, försedd med skjutvapen. Resten, slöt Martha sin berättelse, är er redan bekant.

Hvarken Signe eller hennes följeslagare hade någon aning om, att det hufvudsakliga af Marthas berättelse åhörts af en obehörig lyssnare.

Denne lyssnare var en man, som satt gömd uppe i den lummiga kronan af en ek i närheten af det ställe, der Signe hittat näsduken.

Han hade alltså beqvämt kunnat höra allt utan att behöfva frukta att bli upptäckt i sitt luftiga gömställe.

Men hur skulle väl också Signe ha kunnat komma på den tanken, att förrädaren tronade högt öfver hennes hufvud.

När hon sedan med sina följeslagare aflägsnat sig ett litet stycke, gled lyssnaren försigtigt och ljudlöst ned från trädet och smög sig efter de andra, hvarvid han så mycket som möjligt höll sig dold bakom buskar och träd.

Han hörde alltså äfven hvad Signe ämnade göra, om hon

icke lyckades upptäcka barnaröfvaren och tvinga honom att åter lemna ifrån sig barnet.

Då och då lät han höra ett undertryckt hänskratt.

Plötsligt förnam han bakom sig ett buller.

Han såg sig förskräckt om.

Men han såg ej till någon.

Han trodde redan, att bullret förorsakats af något uppskrämdt djur.

Då hörde han ett halfhögt rop.

Å nyo såg han sig om.

Nu viste han besked.

En man närmade sig med smygande steg.

Lyssnarens anlete antog genast ett triumferande uttryck.

Han vinkade och pekade sedan på ett mycketsägande sätt åt det håll, hvaråt Signe och hennes sällskap styrt kosan.

Under det båda sedan så försigtigt som möjligt gemensamt fortsatte den hemliga förföljelsen, meddelade lyssnaren sin följeslagare i få ord allt, som han genom sitt spioneri lyckats uppsnappa angående den olycka, som drabbat Signe.

Vi vilja med det samma upplysa den ärade läsaren om, att lyssnaren ej var någon annan än den der detektiven, under det den andre likaledes ej var någon annan än adjutanten baron Örnsköld.

Det kan emellertid för oss icke vara någon så synnerligen stor öfverraskning att finna dessa båda män här.

Vi veta ju, att de upptäckt Signes spår och skyndsamt följt det samma.

Men hvad som torde öfverraska är, att hvarken baronen eller detektiven hade någon aning om, hvem den person varit, som bortröfvat barnet.

Detta förefaller ju nästan otroligt, alldenstund vi redan hört, att adjutanten likaledes upptagit barnaröfvet på sina skurkaktiga planers program.

Men hans vrede, hans nästan gränslösa förbittring öfver, att en annan i fråga om barnaröfvet förekommit honom, var ju det säkraste beviset för, att han åtminstone icke i detta brott hade någon delaktighet.

— Hvem . . . hvem har gjort oss det? gnisslade han. Har ni verkligen inte sett till den bofven? Har ni ingen aning om, hvem som spelat oss detta spratt?

Detektiven var ej i tillfälle att kunna gifva adjutanten någon som helst upplysning.

— Ni vet ju, att jag ännu icke varit framme vid gamla slottet, fortfor detektiven. Vi skildes åt i närheten af den stora

ek, under hvilken Signe bestämdt måtte ha suttit. Jag gick på denna sidan, ni på den andra sidan om skogsvägen.

— Det vet jag sjelf, inföll adjutanten snäsigt.

Detektiven lät sig emellertid icke störas af detta svar utan fortfor helt lugnt:

— Flickan, som var i sällskap med Signe, fick syn på mig, fastän jag iakttog all möjlig försigtighet. Jag gömde mig. En liten stund derefter hörde jag ett förfärligt nödscri bortifrån gamla slottet och skyndade att undersöka orsaken till larmet, emedan jag mycke' riktigt förmodade, att någonting högst ovanligt der måste ha inträffat. Jag måste emellertid hastigt taga till benen igen, när jag hörde, att man med skjutvapen ämnade sig ut för spana efter barnröfvaren. När jag hörde, att Signe ämnade söka honom der, hvarest jag kort förut måste gömma mig, skyndade jag genast dit. Jag hade der sett en stor ek, som erbjöd ett praktigt gömställe, och jag viste också, att jag utan svårighet skulle kunna klättra upp i den samma. Så snart jag kommit upp i trädkronan, kommo de der personerna till platsen och hittade strax derpå en näsduk, som jag också sett ligga der, men som jag på afstånd tagit för ett hopskrynkladt papper.

— Är ni nu ändtligen färdig med er berättelse? föll adjutanten detektiven i talet.

— Ja visst. Nu vet ni allt, hvad ni måste veta. Jag har med afsigt meddelat er allt, emedan ju ofta den skenbart obetydligaste omständighet lemnat nyckeln till gåtans lösning; och medgifva måste ni ju, att detta barnarof är en gåta, som vi måste lösa, såvida ni icke vill afstå från alla edra öfriga planer.

— Det tänker jag ingalunda göra; ja, jag har till och med åtagit mid att bortföra Signe och göra det omöjligt för henne att ännu en gång återvända till staden. Men ni har rätt. Vi måste anstränga allt vårt skarpsinne för att utgrunda, hvem röfvaren är, och i hvad afsigt han med våld bortfört barnet.

Detektiven nickade.

— Anser ni det inte för möjligt, herr baron, frågade han, att den gamle grefven kunde ha gifvit någon i uppdrag att begå denna handling?

— Jag känner kammarherrn blott allt för väl för att veta, att han aldrig skulle ha tagit sin tillflykt till en sådan våldsbragd. Han hade inte alls någon orsak att låta röfva barnet; ty det var ju endast hans plan att sätta den gamla Martha i tillfälle att sorgfritt kunna egna sig åt barnets vård och uppfostran.

— Men hvem mer än kammarherrn och ni kunde då ha intresse af att komma i besittning af barnet?

— Axel.

— Ni menar unge grefve Cedersvärd?

— Ja visst.

Detektiven ruskade på hufvudet.

— Det är otänkbart.

— Hvarför det?

— Emedan han skulle ha varit den förste, hvars skyldighet det varit att dra försorg om sitt barn.

— Alldeles riktigt. Det har säkerligen också varit hans plan; men hvem vet, hvem han gifvit i uppdrag att taga reda på barnet? Denne person kunde ju helt egenmäktigt ha förfarit med vida större skoningslöshet, än Axel sjelf velat. Ja, Axel har antagligen icke heller vetat, att gamla Martha vårdade barnet, liksom han öfver hufvud taget icke heller hade någon kännedom om, att hans käresta ännu befann sig i lifvet. Korteligen, under denna förutsättning kunde mycket helt lätt förklaras, som är skenbart oförklarligt. Säg sjelf, hur skulle den gamle kammarherrns näsduk ha kommit till den der platsen der inne i skogen, om barnaröfvaren icke åtminstone stått i något förhållande till grefven? Ty att kammarherrn sjelf skulle ha varit här, är dock helt och hållet uteslutet, alldenstund han ju i dag är med på bröllopet.

Detektiven hade åtskilligt att invända mot detta antagande.

Han sade, att det ingalunda vore bevisadt, att näsduken först i dag tappats i skogen, den kunde ju redan ha legat der flera dagar, fastän man först nu hittat den.

Adjutanten måste medgifva, att detektiven med denna sin förmodan kommit sanningen mycket nära.

Under det de på detta sätt förgäfves bråkade sina hjernor med att utfundera, huru saken egentligen förhöll sig, följde de försigtigt efter Signe och hennes följeslagare.

De uppgjorde nu en plan, på det att adjutanten ändå skulle kunna utföra sin föresats.

De insågo, att de här måste handla med rask beslutsamhet, såvida de icke ville riskera hela resultatet af sina bemödanden.

Signe var ju, det hade de hört, på bästa väg att gå direkt till Axel för att affordra honom räkenskapen, af hvad skäl, och under hvilket sken af rättighet man låtit frånrycka henne barnet.

I följd af denna rådplägning drog sig adjutanten plötsligt

tillbaka för att i hemlighet förbereda det mot Signes frihet planlagda attentatet, under det detektiven nu direkt begaf sig till Signe och hennes följeslagare, och det under förvändning, att han hört, hvad som tilldragit sig vid gamla slottet.

Han legitimerade sig genast som tjänsteman för att vinna Signes och de andres fulla förtroende. Det gjorde han genom att framvisa sin polisbricka.

Han lät berätta sig allt och förstod på skickligt sätt att tillvinna sig Signes fulla förtroende.

Icke heller någon af de andra hyste det rinaste misstroende mot honom.

— Att söka här i skogen, det tjenar rakt ingenting till, förklarade detektiven; ty hvem vet, hvart den der skurken tagit vägen?

Han meddelade nu Signe en plan, på hvad sätt han ville vara henne behjelpig med att återfinna barnet.

Denna plan vann allas bifall.

Korteligen, han lyckades förmå Signe följa honom tillbaka till staden, under det han befalde hennes följeslagare att anställa ytterligare efterspaningar, men sedan, ifall dessa skulle visa sig fruktlösa, lugnt begifva sig hem och tåligt afvakta resultatet af vederbörande myndigheters spaningar.

Hvad Signe var lycklig i den tron, att hon här funnit rätta mannen som ville och kunde hjälpa henne!

Hon följde honom till närmaste by.

Der förklarade detektiven, att han ville söka anskaffa en vagn för resan till staden.

Han gjorde så också.

— Af en tillfällighet är en tvåspännare från staden här, och den vänder tom tillbaka, sade han, när han inom en liten stund kom igen. Kusken är villig att taga oss med.

Signe hyste intet misstroende.

Men plötsligt, just som hon stod i begrepp att stiga in i vagnen, märkte hon med förskräckelse, att Robert, adjutant Örnskölds kusk, skötte tömmarne.

— Förräderi . . . det är förräderi, skrek hon i sin ångest högt.

Men i det samma lyftes hon af tvänne kraftfulla armar in i vagnen och trycktes der med brutalt våld ned i ett hörn.

Omedelbart derpå steg den hånfullt leende adjutanten in i vagnen, hvarpå denne genast med svindlande fart rullade bort.

TJUGUSJETTE KAPITLET.

Enleveringen.

Vid åsynen af adjutanten utstötte Signe ett gällt skri.

— Skurk! Eländige förrädare! utropade hon i en ton af den djupaste förbittring. Det är ditt verk, du Judas Iskariot. Du — du alltså är den samvetslöse bof, som frånröfvat mig mitt barn, min lyckas sista solstråle. Förbannelse öfver dig!

Hon stötte tillbaka den fräcke och försökte öppna vagnsdörren i afsigt att fly.

Men adjutanten ryckte henne tillbaka, tryckte åter ned henne i ett hörn och yttrade.

— Toka der, vet ni då inte, att jag är er bäste, er trognaste vän, och anar ni icke, att jag handlar på uppdrag af hennes kunglig höghet kronprinsessan? Den höga damen till behag, hvilken, sedan hon läst ert bref, i sitt stora ädelmod och förbarmande önskar se er skyddad för alla faror, har jag beslutat mig för att göra er er denna väntjenst. Genom er otack skulle ni såra icke endast mig utan äfven kronprinsessan. Redan den omständigheten, att man frånröfvat er barnet, bevisar tillräckligt, i hvilken allvarsam fara ni äfven sjelf sväfvade. Redan inom en timme skulle ert eget öde ha varit besegladt och olyckan ha varit fullständig.

— Lögn, lögn, intet annat än lögn! stönade Signe och vred i förtviflan sina händer.

Hastigt upptog adjutanten ur fickan en liten flaska, i hvilken fans en skarp essence, hvars bedöfvande doft han lät Signe inandas.

Hon förmådde icke värja sig för detta adjutantens nya skurkstreck.

Den starka lukten verkade så bedöfvande på henne, att hon nästan genast förlorade besinningen.

När adjutanten märkte det, satte han korken i flaskan, stoppade åter ned denna i fickan och gnuggade förnöjdt händerna.

Hånleende betraktade han det arma offret för sin infernaliska list och yttrade, vänd till sin följeslagare:

— Segern är vunen, men det är också hög tid; ty några timmar senare skulle hon genom en oförsigtighet ha kunnat förstöra resultatet af all vår möda. Allt detta sker ju endast till hennes egen lycka. Jag har lofvat kronprinsen och kammarherrn att sörja för henne, att trösta henne och bedja henne föga sig i det oundvikliga. Snart skall hon få helt andra tankar om mig och mina goda afsigter och af hjertat tacka mig för allt, hvad hon nu betraktar som våldsbragd.

Qvällen hade redan inbrutit.

Vagnen rullade ännu alltjemt framåt med oförminskad fart.

Den medvetlösas Signe hade naturligtvis ingen anining om, hvart man förde henne.

Hon vaknade heller icke.

Efter en stunds färd tillsade adjutanten kusken att stanna.

Detektiven steg ur för att enligt öfverenskommelse med baronen fortsätta spaningarne efter barnaröfvaren och dennes offer.

Dessa spaningar betraktade adjutanten såsom en trängande nödvändighet, hvilken omöjligen kunde uppskjutas.

Detektiven skulle ingen gång ha följt med på denna färd, om icke adjutanten uttryckligen begärt hans sällskap ett stycke på vägen.

För det första hade baronen haft åtskilligt att rådgöra med polismannen om, och för det andra hade han velat iakttaga all möjlig försigtighet, alldenstund han förutsett, att Signe skulle försöka fly, så snart hon upptäckte, att hon medelst falska förespeglingar blifvit narrad i en fälla.

Så snart detektiven stigit ur, for vagnen vidare.

Äntligen hade man uppnått baronens landt gods.

Allldenstund adjutanten kom oanmäld med sin vackra fånge, kunde det icke förvåna honom, att den så kallade inspektorn och dennes fru redan gått till hvila.

Robert smälde dugtigt med piskan för att derigenom väcka och kalla ut inspektorn.

Baronen vågade icke stiga ur och sjelf slå alarm, emedan han befarade, att Signe under tiden oväntadt fort kunde återfå sansen och rymma.

Denna försigtighet var ju heller icke ogrundad, alldenstund han redan gjort bittra erfarenheter i det afseendet.

När pisksmällarne icke förmådde väcka inspektorn, befalde adjutanten kusken spänna ifrån hästarne, på det de icke till äfventyrs måtte skena, och sedan på annat sätt väcka de sofvande.

Robert gjorde, som han blifvit befald.

Han viste, hvar inspektorn med fru hade sin sängkammare och begaf sig dit samt kastade helt enkelt en sten genom fönstret.

Omedelbart derpå hördes ett fruntimmer skrika jemmerligt och en karl svära långa rader.

Det är ingen fara på taket, ropade Robert, förtjust öfver det snabba resultatet af sitt experiment. När man sofver som en stock, får man också i vissa fall hålla till godo med att bli väckt med stenkastning genom fönstren. Svär mindre och skynda er i stället att öppna porten. Baronen är här.

Inspektorn kom nu rusande fram till fönstret och ryckte upp det.

— Hvad är det för en fähund, som slår ut fönstren här? röt han.

— Jo, det är bara jag, Robert och herr baronen. Hvem som ytterligare följt med hit, får ni tids nog veta. Men raska nu på och öppna porten, eljest tar fan er! Herr baronen börjar förlora tålmodet.

Brummande vände sig inspektorn bort från fönstret och klädde fort på sig det nödvändigaste samt befalde sin hustru göra sammalunda.

Jag skulle kunna slå hvad om, brummade han, att baronen nu är här med det der unga fruntimret, som han redan en gång förut tänkte komma hit med. Om han ändå i stället dragit dit, der pepparn växer! Jag kan inte alls förlika mig med att jag på gamla dagar ska bli tvingad att befatta mig med, sådana historier. Jag kan slå mig i backen på, att han har något rackartyg för sig, och sådant bringar ingen välsignelse.

Derom tycktes äfven inspektorns fru vara öfvertygad.

Hon suckade tungt.

— Ja, det är förskräckligt. instämde hon; om ändå den unga frun åtminstone frivilligt ville bo här i huset så skulle jag inte säga så mycke' om'et, men att hon ska' behandlas precis som en fånge och bo der uppe i det gamla tornrummet innanför förgallrade fönster, det är då inte alls rätt gjordt af herr baronen.

— Kan ni då inte röra på benen en smula, sjusofvare der?

Fort ned och öppna porten; fotsvetten kan ni ju torka ur ögonen sedan, hördes den otålige kuskens röst utifrån.

— Dra åt fanders med dig, din glop! brummade inspektorn för sig sjelf. Du är säkerligen en lika stor fähund som din herre.

Dermed tog han nycklarne och gick ned för att öppna.

— Hvarför dröjer ni en sådan evig tid, Carlsson? sporde adjutanten strängt.

— Jag viste ju inte alls, att herr baronen skulle komma i qväll, var det lugna svaret.

Medan inspektorn öppnade båda porthalfvorna, spände kusken åter för hästarne och for in på gården.

Nu först öppnade adjutanten vagnsdörren och lyfte ut Signe.

När inspektorn fick se den vackra, unga frun, for han liksom förskräckt tillbaka och mumlade för sig sjelf:

— O, Gud, det är ju både synd och skam!

Adjutanten hade visserligen icke förstått inspektorns ord, men han tycktes ana, att gubben ogillade hans förehafvande.

— Hvad står ni här och gapar efter? röt han åt honom. Hemta genast hit ljus samt nyckeln till tornrummet! Ni vet ju hvad det är fråga om.

— Ja, ja, mumlade Carlsson och gick att utföra sin herres befallning. Om jag bara kunde och tordes, som jag ville, så skulle jag genast säga baronen min mening och vackert betacka mig för att ha min hand med i en så'n der ruskig affär.

— Hör du, min gubbe, yttrade i ängslig ton inspektorns fru, är det verkligen sant, att baronen fört med sig den unga frun hitut!

— Ja visst, svarade mannen i vresig ton, det är, som jag nyss sade, både synd och skam att här vilja inspärra en så ung och vacker fru. Dertill har baronen säkerligen icke den minsta rättighet, och helst skulle jag genast vilja säga honom min tanke rent ut och säga upp min tjänst.

— För Guds skull ingen öfverilning! varnade hustrun. Först måste vi se och höra, hur saken egentligen förhåller sig. Hvad skulle väl vi för resten ta oss till på våra gamla da'r, om vi i en hast blefve brödlösa?

— Ja, det är verkligen hårdt nog att efter långvarig och trogen tjänst bli behandlad halfvägs som ett nådehjon och från att ha varit en driftig och skicklig inspektor bli degraderad till portvakt. Men inte svälta vi väl ihjel, om vi också skulle komma härifrån. Det är minsann en surt nog förvärfvad

brödbit, när man just på sina gamla dagar måste låta missbruka sig till sådana uselheter. Aldrig i min lefnads tid har jag förr behöft befatta mig med dylikt, men nu . . .

Åter igen hördes adjutantens stränga röst, som manade inspektorn till skyndsamhet.

Carlsson brummade ytterligare några otydliga ord för sig sjelf, och begaf sig, försedd med nyckeln och en lykta, utan vidare bort till dörren, som stängde uppgången till tornrummet.

Han öppnade denna dörr.

— Ska' jag hjälpa till att bära, herr baron? frågade Robert.

— Behöfs inte. Stanna du qvar hos hästarne! svarade adjutanten. Jag bär henne nog ensam, ty hon väger inte mycket, den späda, fina dockan. — Marsch, gubbe, gå före! vände han sig till inspektorn.

Denne lydde.

Det var en smal spiraltrappa, uppför hvilken baronen nu bar den medvetlösas Signe.

Ändtligen var man uppe vid tornrummet.

— Öppna! befalde baronen.

Inspektorn tryckte på en knapp, som stod i förbindelse med en hemlig mekanism.

Sedan stack han nyckeln i låset, och dörren gick upp.

Baronen bar nu in Signe i rummet och lade der ned henne i en bäddad jernsäng.

Oaktadt Signes kropp var späd och lätt, hade det dock kostat honom ganska stor ansträngning att bära henne uppför den smala trappan.

Han drog några gånger djupt efter andan och torkade svetten ur pannan.

Inspektorn hade ställt lyktan på bordet, hvilket medelst jernband var fäst vid väggen.

Förutom bordet, sängen och en trästol fans i rummet endast en liten kommod jemte en ganska primitiv väggspegel.

För andra föremål fans för resten här ingen plats.

Rummet var icke fullt tre meter i qvadrat.

Der fans visserligen ett fönster, men detta låg så högt, att man skulle ha behöft en stege för att komma upp till det-samma.

För ytterligare säkerhets skull var öfverflödigt nog det lilla fönstret försedt med ett starkt jerngaller, hvarför tornrummet med fullt skäl kunde kallas ett fängelse, och det hade äfven långt före detta bevisligen blifvit användt som sådant.

Bland folket gick till och med den sägen, att mer än en olycklig der uppe i det dystra tornet utandats sin sista suck, dels till följd af misshandel, dels ock till följd af hunger.

Det var följaktligen ett hemskt rum, i hvilket Signe nu skulle tvingas att bo.

Om egaren icke ville, så kunde icke ens inspektorn beträda rummet; ty såsom vi redan nämnt, kunde dörren icke öppnas förr, än en hemlig mekanik satts i verksamhet.

Men denna mekanik kunde också genom ett mycket enkelt handgrepp helt och hållet sättas i overksamhet.

Gjorde adjutanten det, så kunde inspektorn icke öppna dörren, till och med om han hade den passande nyckeln.

— Nå-å, min käre Carlsson, skrattade baronen, hvad tycker ni om denna nya sällskapsdam?

— Jag skulle tycka ännu mera om henne, herr baron, svarade den tillfrågade i allvarlig, förebrående ton, om jag icke måste befara, att ni här tänker behandla den olyckliga som en fånge.

Adjutanten gapskrattade.

— Kunde just tro det, utlät han sig; men trösta dig bara, ty för det första sker det på kronprinsessans befallning, och för det andra beror det helt och hållet på henne, huru länge flickan kommer att stanna här som fånge. Jag skulle sannerligen inte ha någonting emot, om hon redan i morgon vore så förnuftig, att jag kunde tillåta henne röra sig fritt här i huset och själf åt sig utvälja en bostad, som hon kunde trifvas i. Men ni behöfver inte frukta för, min käre Carlsson, att jag skall befalla er att behandla min vackra fånge illa; hon skall med min vilja ej behöfva lida någon nöd, tvärtom, hon skall få hvarje billig önskan uppfylld, naturligtvis med undantag af den, att utan mitt samtycke lemna tornrummet.

— Törs jag fråga, herr baron, hvad flickan eller den unga frun förbrutit, eftersom ni tänker hålla henne fången här?

— Hvilken fråga! Hvad skulle väl hon ha förbrutit, faktiskt har hon ingenting ondt gjort; men å andra sidan har hon också gjort ganska mycket, som hon icke bort göra. Men det der angår ju inte er, jag är ju inte skyldig er någon redogörelse för mina handlingar.

— Herr baron, genmälte inspektorn, skall jag ha min hand med i den här affären, som enligt all sannolikhet icke är ärlig och rättvis, så är det väl också min skyldighet, att jag gör mig en smula underrättad om de närmare omständigheterna.

— Gubbe, röt adjutanten, har ni blifvit alldeles rosenra-

sande? Värgrar ni att tjena mig och spela fångvaktare de få dagar, om hvilka det här är fråga?

— Jag har blifvit för gammal för att vara med om saker, hvilka enligt min öfvertygelse strida mot rättvisa och billighet, men om det, såsom ni påstår, här endast är fråga om några få dagar, så får jag väl ändå lof att taga fångvaktaresysslan med på köpet. Men skulle flickans fångenskap mot förmodan draga långt ut på tiden, så måste ni nog se er om efter en annan man; ty då skulle jag inför Gud och mitt samvete icke kunna stå till svars med att tjena er längre.

Adjutanten mumlade en svordom mellan tänderna.

— Vet ni hvad, min käre Carlsson, sade han derpå, om ni möjligen inbillar er kunna lemna mig föreskrifter och uppställa vilkor, så är det helt enkelt ett bevis på, att ni blifvit för gammal och oduglig till äfven er nuvarande lätta syssla. Det gör mig ondt att nödgas afskeda er; men när ni nödvändigtvis vill ha det på det viset, så måste det ske. Jag skall då insätta Robert till er efterträdare, och ni behöfver inte alls befatta er med min fånge utan kan redan i morgon bittida se er om efter en annan bostad, ty inom tre dagar måste ni i så fall vara härifrån.

— För Guds skull, herr baron, var barmhertig och ställ oss inte på bar backe! skrek inspektorns hustru, som nu kom inrusande. Vi ska' så gerna göra allt, hvad ni fordrar af oss; ty hvad skulle vi taga oss till på gamla dagar, och hvar skulle vi i en sådan hast kunna få fatt i en annan bostad?

Inspektorn tycktes vilja motsäga sin hustru, men denna lät honom ej få ordet.

— Hvad angår det oss, fortfor hon hastigt, hvad den unga damen gjort, och hvarför herr baronen fört henne hit? Herr baronen måste ju veta bäst sjelf hvad han gör. Hvad han står till svars med, det kan väl inte heller vara farligt för oss, och det är ju solklart, att vår nådige herre inte gör den vackra damen, som han tycker om, något ondt.

— Nå, det kan man åtminstone kalla att tala förståndigt, berömde adjutanten. Men för att ni ska' se, att jag icke handlar på eget bevåg, skall jag strax visa er en egenhändig skrifvelse från hennes kunglig höghet kronprinsessan.

Han framtog ett papper och läste upp innehållet, hvilket var skrifvet med en prydlig fruntimmersstil.

I denna skrifvelse sade den förmenta kronprinsessan Lovisa, att hon i Signes eget intresse ansåge det synnerligen önskvärdt och allra rådligast, om Signe tills vidare kunde hålla sig undan i största tillbakadragenhet.

Den, som skrifvit detta plakat, motiverade dessa försigtighetsmått dermed, att hon ansåge sig förpligtad att tvinga Signe att icke utsätta sig för någon af de stora faror, som hon påstod hota henne,

Hon bad i skrifvelsen Signe förtroendefullt foga sig i baronens anordningar och framstälde tillfångatagandet endast som en välment försigtighetsåtgärd.

Inspektorn gick fram till adjutanten, kastade en blick på papperet och frågade:

Förlåt, herr baron, men har kronprinsessan verkligen skrifvit det der?

— Hvem skulle väl eljes ha skrifvit det? Kan ni då inte läsa? Ser ni inte här den höga damens egenhändiga underskrift?

Inspektorn förvissade sig om, att skrifvelsen var undertecknad med namnet »Lovisa», och att öfverst en kunglig krona var afbildad.

— Nå, hvad säger ni nu? frågade baronen.

Inspektorn nickade några gånger.

— Om vår goda kronprinsessa befalt, att flickan skall föras hit, skall jag utan betänkande göra min pligt.

— Skönt! Vi äro då åter ense, och jag tar tillbaka mitt ord, att ni inom tre dagar skall ha flyttat härifrån; detta naturligtvis likväl med det vilkor, att ni aldrig mera sätter er på tvären och nu dessutom svär att icke utan min eftertryckliga tillåtelse låta den unga damen lemna tornrummet.

— Herr baron, svarade den tilltalade, det lofvar jag er också utan ed, ty man bör ej i onödan svärja vid Gud. Men om ni tror, att jag kunde råka i frestelse att låta den unga damen rymma, så kan ni ju förebygga den saken genom att helt enkelt taga nyckeln med er. Har ni nyckeln, så kan inte jag komma in i tornrummet, och fången kan icke heller komma ut.

— Alldeles riktigt! Det är ett förståndigt förslag, skrattade adjutanten. Ni behöfver ju inte alls komma i direkt beröring med den vackra fången. Alla lifsmedel kan ni ju räcka henne genom den hemliga öppningen i väggen, och på detta sätt kan ni äfven umgås med henne, så mycket som behöfs. Men gån nu; ty jag ser, att Signe börjar återfå medvetandet; jag har ännu några ord att säga henne.

Inspektorns hustru, som af pur ångest, att hennes man för flickans skull kunde råka i spändt förhållande till baronen, genast, såsom vi sett, följt efter de båda männen upp till torn-

rummet, tog nu sin man vid handen och drog honom med sig bort.

Carlsson följde utan invändning sin hustru, ty för honom gälde hennes vilja mera än husbondens befallning.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Han förstod att ljuga.

Baronen reglade dörren och närmade sig sedan hastigt Signes bädd.

På ett triumferande sätt lät han sin sinligt lystna blick hvila på Signes härliga gestalt och undersköna, älskliga ansigte.

— Vänta bara, du lilla trotsiga sötunge, som redan bringat oss i så stor förlägenhet! mumlade han listigt för sig sjelf. Nu måste du förhålla dig helt lugn, om jag kysser dig och är en smula öm mot dig. Vid Gud, jag kan inte förtänka Axel, att han blifvit kär öfver öronen i ditt vackra ansigte.

Baronen lutade sig ned öfver Signe i afsigt att röfva en kyss.

Men innan han hann göra det, slog Signe upp ögonen.

Adjutanten ryggade tillbaka.

Han fruktade, att Signe hört hans ord.

Hon stirrade några ögonblick drömmande framför sig.

Men plötsligt fästes hennes blick på adjutantens gestalt.

Ett ångestskri frampressades ur hennes bröst, och hastigt reste hon sig upp i sittande ställning.

Adjutanten tog ofrivilligt ytterligare ett steg tillbaka, under det Signe med ett uttryck af förskräckelse lät sin blick sväfva genom rummet.

— Hvar är jag? Gud i himmelen, hvar är jag? utbrast hon i en ton af ängslig brådska och bestörtning.

— I säkerhet, svarade adjutanten utan ringaste spår till sinnesrörelse.

Signe stod i ett nu på sina fötter, men redan i nästa ögonblick sjönk hon åter kraftlös ned på sängen.

Denna svaghet var en följd af den konstgjorda vanmakt, hvari baronen försatt henne.

Signe betäckte ansigtet med båda händerna.

Det såg ut, som trodde hon, att allt detta endast var en elak dröm.

Sedan såg hon sig å nyo omkring i det lilla rummet.

— Nej, det är verklighet. Hvar är jag? Hvar är jag? Herre . . . herre, det är ert verk. O, Gud i himmelen, sannerligen tror jag inte, att man fört mig till ett fängelse för att till och med förhindra mig att söka efter mitt barn, hvilket ni . . . ni frånröfvat mig. Mitt barn . . . Ni bof der, och af er fordrar jag tillbaka mitt barn, utbrast hon i vredgad ton, under det hon å nyo försökte resa sig upp.

Adjutanten hade lugnt låtit henne tala till punkt.

När Signe tystnade, började han i vänlig ton:

— Jag beklagar rätt mycket, fröken Ekstam, att ni sväfvar i en så stor villfarelse.

— Villfarelse, säger ni? utstötte Signe hastigt. Hvad skulle det vara för en villfarelse? Vill ni förneka, att jag här befinner mig i ett fängelse, och är ni nog fräck att vilja bestrida, det ni och ingen annan röfvat mitt stackars barn? Jag fordrar svar af er.

Adjutanten vaggade af och an med hufvudet

— Jag upprepar, sade han, att jag rätt mycket beklagar, det ni sväfvar i en så stor villfarelse angående barnaröfvat.

— Ni nekar alltså?

— Naturligtvis, alldenstund jag är lika oskyldig som barnet i fråga.

— Gud i himmelen, hvilken fräck uselhet! Ingen annan än ni har tagit ifrån mig barnet.

Adjutanten lade betydande handen på hjertat.

— Fröken Ekstam, sade han allvarligt, jag vill väl inte tro, att ni anser mig i stånd till att att begå mened. Så hör då, att jag vid Gud ej har någon aning om, hvem som föröfvat det der skurkstrecket. Jag svär, att jag sjelf ännu icke vet, hvem barntjufven är, och att äfven anledningen till detta brott är mig fullständigt obekant.

— Herre, utbrast Signe harmset, vågar ni verkligen svära? Frukta ni då inte himlens straff, som skall, ja, som måste drabba den gudlöse menedaren?

Adjutanten ruskade på hufvudet och gjorde en afvärjande gest.

— Jag måste på det enträgnaste anhålla om, att ni vidare åhör mig, fortfor han i allvarlig, bedjande ton. Jag kan inte annat än från er ståndpunkt finna den förebräelse, som ni gör mig, förklarlig; men just därför måste jag på det bestämdaste förneka att ha begått detta brott. Här har ni min hand derpå, fröken Ekstam, att jag endast och allenast på kronprinsessans enträgna anhållan fört er hit i säkerhet.

— Herre, det är inte sant. Jag vet sanerligen inte, hvad som kunde föranleda den höga damen att låta föra mig till ett fängelse. Jag har ju inte gjort hennes höghet något för när.

— Visst inte. Det har jag ju heller inte sagt. Tvärtom, ni har i hennes höghet erhållit en väninna, som tvifvelsutän menar mycket troget och ärligt med er. Hennes höghet har med anledning af ert bref låtit anställa förfrågningar och fått veta, i hvilken förfärlig fara ni sväfvat. Den höga damen besvor mig att söka förebygga, att ert barn frånröfvades er.

— Viste hon då det?

— Ja visst. Hennes höghet hade gjort sig noga underrettad om edra förhållanden. Jag förutskickar här, att kronprinsessan afgjort ogillade er Axels giftermål med grefvinnan Adlerklou. Hon hade af detta skäl en mycket häftig scen med er herr man, i följd hvaraf hans höghet lät kalla greve Axel till sig och af honom fordrade en öppen bekännelse. Min vän måste då erkänna, att han med er drifvit ett falskt spel, och att hans vigsel med er endast varit en komedi. Kronprinsen lät nu min vän välja mellan att inom åtta dagar upphöja er till sin lagliga maka eller gifta sig med grefvinnan. Grefve Axel, det måste jag till hans heder medgifva, skulle med nöje ha valt det förra och gjort er till sin maka, men som ni redan af hans far hört, stälde sig öfverstigliga hinder i hans väg, så att han af nödtvång med smärta ändå måste afstå från er och gifta sig med grefvinnan. Kronprinsessan fordrade att få veta, af hvilken beskaffenhet det hinder vore, som för Axel gjorde det omöjligt att välja er till sin maka. Så snart hon fått veta det, bestämde hon sjelf, att Axel måste gifta sig med grefvinnan. Men samtidigt befalde hon mig spana efter er och till och med mot er vilja föra er till ett ställe, der ni vore skyddad för den fara, som hotade er.

— Hvad då för en fara? frågade Signe.

— Jag beklagar, att jag i ert eget intresse ej för er kan yppa denna hemlighet, svarade adjutanten.

— Hvarför inte? Om ni verkligen går ärliga vägar, så

måste ni väl också kunna säga mig, hvarför ni gjort mig till fänge.

— Ni får förlåta, fröken Ekstam, att jag likväl, såsom jag redan sagt, i ert eget intresse måste iakttaga tystnad rörande denna omständighet. Jag försäkrar er, att jag på kronprinsessans uttryckliga befallning måste handla så. Den höga damen har insett, hur djupt olycklig ni först då skulle blifva, om ni finge veta hela sanningen, och hon har velat bespara er denna bittra smärta.

— Och likväl — likväl kan jag icke tro allt detta, invände Signe. Kronprinsessan kan väl omöjligen ha tilltrött mig, att jag skulle låta beröfva mig friheten, och det på ert blotta ord.

Adjutanten smålog förbindligt och framtog den skrifvelse, som kronprinsessan Lovisa skulle ha författat.

— Var god och läs sjelf, sade han, hvad hennes kunglig höghet skrifvit till er!

Signe mottog hastigt brevet och genomläste det halfhögt.

Vi ha redan genom baron Örnskölds yttranden erfarit det väsentligaste af brevets innehåll.

Signe misstrodde så mycket mindre Örnskölds uppgift, att kronprinsessan sjelf skrifvit brevet, som hon var öfvertygad om, att adjutanten ej kunde ha erhållit någon kännedom om, att hon skriftligen vändt sig till den höga damen.

Hon var därför också mycket glad öfver att i kronprinsessan ha funnit en beskyddarinna, som att döma af brevet på det innerligaste deltog i hennes öde.

Tyvärre hade hon ju ännu ingen aning om, att hennes bref till kronprinsessan fallit i Karléns och Örnskölds händer, och att detta föregifna svar från den höga damen var en gemen förfalskning, hvarigenom den nedrige Örnsköld hoppades tillvinna sig Signes förtroende och betaga henne lusten att vidare försöka närma sig Axel.

Då kom hon att tänka på, att Örnskölds följeslagare för henne legitimerat sig som polisman.

Hon anhöll därför nu om förklaring öfver, hvarför han gjort henne falska förespeglingar, ty han hade ju lofvat hjälpa henne att genast återfå barnet. Ja, hon uttalade till och med den misstanken, att den personen icke alls varit någon polisman utan endast narrat henne på uppdrag af baronen.

Örnsköld var naturligtvis förberedd på denna fråga.

Djerf och fräck, som han alltid var, förklarade han, att dektektiven direkt af kronprinsessan fått i uppdrag att vara adjutanten behjelpig vid dennes efterspaningar.

Att detektiven användt en liten nödlögn, kunde icke förvåna, alldenstund kronprinsessan särskildt befalt, att man skulle undvika allt uppseende och icke låta någon veta, hvart Signe tagit vägen.

Signes upprepade fråga, hvar hon nu som fånge befunne sig, lemnade Örnköld obesvarad.

Han tröstade henne med, att kronprinsessan bestämt stället, och att vid val af rum graden af säkerhet varit den bestämmande, och att Signe vore i fullkomlig trygghet, om också rummet såg en smula tarfligt ut.

När hon å nyo kom att tala om sitt barn och förklarade, att hon ej skulle kunna få ett ögonblicks ro, innan hon åter hade sin Lilli hos sig, tröstade henne adjutanten med, att detektiven redan vore i färd med att uppfylla det henne gifna löftet, och att han, adjutanten, oförtöfvadt åter skulle sätta sig i förbindelse med tjänstemannen för samma ändamål.

Så snart han finge någon spaning på barnet, skulle han derom underrätta henne, och naturligtvis betraktade han det som en hederssak att åter föra barnet till henne, så snart han lyckats frånrycka röfvaren det samma.

Han passade vid detta tillfälle på att antydningvis göra den gamle kammarherrn misstänkt som anstiftare af barnarofvet.

När Signe invände, att kammarherrn på henne gjort ett så fördelaktigt intryck, att hon icke gerna kunde tilltro honom en så hjertlös handling, ryckte adjutanten på axlarna och yttrade:

— Alldeles riktigt! Af pur elakhet skulle den gamle grefven aldrig kunna ha gjort något sådant, ty han är i sjelfva verket ingen dålig människa; men under den bjudande nödvändighetens tvång, som sjelfbevareelsepligten ålägger, kan äfven en ädelsinnad människa låta förleda sig till en hårdhertad handling. Så mycket vet jag ju sjelf med fullkomlig säkerhet, som att den gamle grefven redan flera dagar spanat efter barnet och äfven gifvit andra personer i uppdrag att dervid vara honom behjelpige. Af idel välmening har han inte gjort det; ty hvarför har han då endast sökt efter barnet och icke äfven efter er, hvilket ju legat mycket nära till hands?

Adjutanten hade en osökt anledning att göra kammarherrn misstänkt, alldenstund han kände till dennes ädelmodiga planer.

Han var äfven på förhand viss om, att dessa framkastade misstankar skulle falla i fruktbar jordmån, alldenstund han viste, att Signe i skogen hittat en kammarherrn tillhörig näsduk, och att hon på visst sätt derigenom sjelf fattat misstroende mot honom.

På samma skickliga sätt försökte han inbilla Signe, att den gamla Martha vore en pratsjuk person, som genom åtskilliga grofva oförsigtigheter vore egentliga skulden till, att Signe blifvit frånstulen sitt barn.

När Signe ville taga den gamla trotjenarinnan i försvar, inföll Örnsköld oblygt nog:

— Vi tala inte vidare om den menniskan. Jag vet alldeles bestämdt, att Martha är hufvudorsaken till er olycka. Jag skall sedermera bevisa, att en så oförståndig vän kan uträtta vida större skada än en förbittrad fiende.

När Signe det oaktadt ännu försvarade gamla Martha och yrkade på att genast få henne till sällskap i ensamheten, spelade Örnsköld ut sin viktigaste trumf:

— Tänk på er börd's hemlighet! Gamla Martha är i detta afseende er argaste fiende. Hade inte hon genom sin dårskap korsat mina planer, så skulle jag nu vara i tillfälle att kunna meddela er någonting närmare angående edra föräldrar; men nu vet jag med bestämdhet endast det, att såväl er far som er mor ännu äro i lifvet.

Signe utstötte ett glädjeskri.

Naturligtvis bestormade hon genast adjutanten att säga henne, hvilka hennes föräldrar voro, hvar de bodde, hvarför hon blifvit uppfostrad bland främmande människor, och hvarför de aldrig brytt sig om henne.

Örnsköld ryckte beklagande på axlarna.

— Jag vill inte i förtid oroa er, sade han, ty jag har ännu icke på länge slutat mina efterforskningar. Men just emedan jag rastlöst sträfvar efter att bringa ljus i detta mörker, måste jag allvarligt lägga er på hjertat att tåligt afvakta resultatet af min sträfvan och låta hvarje tanke på en möjlig flykt fara. Ni skulle skada er sjelf mest, om ni i detta afseende skattade min vänskap ringa. Flydde ni, så skulle jag icke taga ett steg vidare för er räkning utan i stället, det svär jag, skoningslöst öfverlemna er och barnet åt det förfärliga öde, som hotar er. Men nu måste jag gå och spana efter barnet. Vi träffas snart åter.

Innan Signe hann hemta sig från sin bestörtning, försvann adjutanten, och hon var en — fånge, den baksluge och ondskefulle baronens på många vis och med vett och vilja på det skamligaste bedragna offer.

Men vi, som veta, att Signe af adjutanten blifvit inspärrad i det fasta tornrummet, kunna icke undgå att göra oss den frågan, som nu är af dubbel vikt, om Signe under för handen

varande omständigheter varit i stånd att utföra det lömska öfverfall, hvarför man på ett så otvetydigt sätt beskyldde henne.

Vi veta, att till och med grefve Axel var öfvertygad om, att det icke var någon annan än Signe, som försökt lönmörda grefvinnan, och som så illa tilltygat förvaltaren Karlén.

Vi veta också, att intet annat val återstod honom än att antaga denna möjlighet, alldenstund dolken, som lönmörderskan ofrivilligt lemnat i sticket, var samma vapen, som Signe under hela tiden, då hon varit på resor med Axel, städse burit på sig till sjelfförsvar.

Denna dolk hade hon också, sedan hon flyttat in i villan Morgonrodnaden, på Axels enträgna uppmaning städse haft gömd i nattduksbordets låda i sin sängkammare.

Axel hade till och med sett detta vapen samma dag, då han sista gången besökt henne i villan.

Var det väl då att undra på, att Axel verkligen fruktade, det Signe i sin förtviflan höjt detta vapen till nödvärn mot förvaltaren?

Den gamle kammarherrn kände likaledes igen dolken, ty han hade förr ofta sett den i sin sons lilla vapensamling.

Ännu en gång framkasta vi den hittills obesvarade frågan: Var det möjligt, att Signe så snart kunnat fly från tornrummet, att hon hunnit tillbaka till staden för att der begå den olycksaliga handlingen?

Var hon skyldig, eller var hon, såsom vi nästan skulle vilja tro, oskyldig till det utgjutna blodet?

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Penningens makt.

Som vi minnas, hade Hilda Silfverhielm, sedan hon iscen-satt den der skandalen, blifvit afförd till en vårdanstalt för sinnessjuka, på det att man der skulle kunna aktgifva på hennes tillstånd.

Att hennes strid om Axels kärlek skulle få ett så snöpligt slut, hade hon naturligtvis icke sjelf väntat sig.

Hon hade trott, att det skulle vara nog, om hon framkastat en så svår misstanke mot grefvinnan, för att förmå Axel att genast åter slå upp förlofningen med Ellen.

Det hade varit hennes olycka, att hon kämpat med oärliga vapen och betjenat sig af lögn.

Då hon kom till anstalten, begrep hon naturligtvis, att hon tillfogat sig sjelf den största skadan genom sitt excentriska upp-trädande.

Hon måste medgifva, att hon genom eget förvållande satt ett farligt vapen i händerna på sin inflytelserika fiende och rival, grefvinnan.

Hon viste också, att hon äfven för framtiden sjelf skulle ha största skadan deraf, om hon icke tyglade sina passioner.

Hvad skulle hon också ha kunnat invända mot den stränga åtgärden att föra henne till ett dårhus, om hon fortfor att bete sig som ett dårhushjon och framkasta obevisade anklagelser.

Mot läkaren, som intygat, att hon var sinnesrubbad, kunde hon ingenting uträtta, alldenstund hon omöjligen kunde öfverbevisa honom om att ha handlat mot bättre vetande, då han afgaf detta utlåtande.

Alldenstund hon var klok nog att inse detta och icke be-

draga sig sjelf med afseende på sin kritiska belägenhet, befi-tade hon sig efter sitt intagande på anstalten om ett i möjligaste måtto lugnt och förnuftigt uppträdande.

Men äfven slumpen kom denna hennes bättre insigt till hjälp.

Hon erhöll en vakterska, som var en mycket gammal och god bekant till henne.

Hon vågade knappast tro sina egna ögon, när hon såg Stina Hägg inträda i den henne till bostad anvisade cellen.

Stina hade en gång varit Hildas amma.

Hilda hade efteråt icke det ringaste brytt sig om sin forna amma, och följaktligen hade hon icke heller någon aning om, att Stina, som gick på fyrtioalet, var anställd som vakterska här i doktor Helgesons vårdanstalt.

Vid åsynen af baronessan utropade Stina:

— Men, min Gud, nådig fröken, hur kommer ni hit?

Hilda kände igen vakterskan, och äfven hon utbrast:

— Stina! Hvilken lycka, att ni är här! Tjenar ni här?

— Ja visst, nådig fröken. Här har jag varit i många år. Min man, som var betjent hos er salig herr far, är nu portvakt här, och eftersom vi ej ha några barn, så har jag fått öfverin-seendet öfver sköterskorna.

— Så mycket bättre! menade Hilda. Då är jag här åt-minstone icke helt och hållet öfvergifven, och man kan icke handskas med mig fullt så godtyckligt, som man kanske ämnat.

— Ja, men hvad fattas er då, nådig fröken? Det märks ju inte alls på er, att ni hör hit. Ni vet väl, hvad detta är för ett hus?

Hilda brast ut i ett bittert skratt.

-- Naturligtvis, sade hon. Jag sväfvar ingalunda i okun-nighet om, hvar jag befinner mig.

Stina gick till dörren, öppnade den och såg efter, om någon fans i närheten, som kunde lyssna.

Sedan kom hon hastigt tillbaka, fattade baronessans hand och såg forskande in i hennes ögon.

Mångårig vana hade förlänat Stina ganska stor färdighet i att af en människas utseende genast sluta sig till hennes själs-tillstånd.

Hon behöfde bara kasta en blick in i Hildas ögon för att se, att denna var långt ifrån att vara sinnesrubbad.

— Berätta, nådig fröken! bad hon. Jag är nemligen öfver-tygad om, att ni befinner er på ett ställe, dit ni icke hör.

— Det vet jag sjelf, kära Stina, svarade Hilda. Man har

med våld fört mig hit, och jag skulle inte ha någonting emot att hämnas för denna våldsbragd.

Stina gjorde en avvärande rörelse med handen.

— Låt för all del bli det! rådde hon. Här kommer ni längst i godo. Doktorerna ä' folk, som ha stor makt och ej förstå sig på skämt. Om ni är en adelsfröken eller en tiggares dotter, det spelar här ingen rol. Den ena behandlas här som den andra, och trots och motstånd skulle endast förvärra er belägenhet.

Hilda viste blott allt för väl, att Stina hade rätt.

— Jag tänker heller inte på hämnd, så länge jag är här, sade hon. Jag vet sjelf, att jag begått en stor dumhet.

— Hvad har ni då egentligen gjort, nådig fröken? Så utan vidare kan man väl inte ha fört er hit?

Hilda berättade i få ord sitt missöde.

Stina nickade på ett betänkligt vis.

— Om det förhåller sig så, nådig fröken, då får ni verkligen inte förvåna er öfver, att ni helt ofrivilligt måste förnya bekantskapen med mig; ty — förlåt det skarpa uttrycket! — hvad ni der gjort skulle ingen klok, förnuftig menniska ha låtit komma sig till last.

— Det vet jag sjelf; det var en öfverilning. Men det skedda kan nu ej göras ogjordt eller ändras.

— Det eger nog sin rättighet, medgaf Stina. Nu tror ni väl också, att jag förr hade rätt, när jag var alldeles utom mig för er skull. Ni var redan som barn egensinnig och sjelfsvåldig, och jag har fält många tårar, emedan ni ofta utan ringaste orsak beklagade er öfver mig hos edra föräldrar.

Hildas ögon blixtrade af vrede.

— Kom inte fram med dessa dumma barnhistorier, Stina! sade hon i befallande ton. Du dog ju inte deraf, och du var ju ändå bara en tjenarinna, som väl någon gång måste tåla något.

— Ja, jag har verkligen fått tåla ganska mycket, nådig fröken, medgaf vakterskan med ett bittert skratt. Men allt detta är ju nu lyckligtvis öfver. Jag beklagar, att det gått så långt, att ni nu är här. Men på sätt och vis är jag också glad att ännu en gång få återse er; ty ni dör ju heller inte af att nödgas bo några dagar här hos oss. Alla edra förra oarter har jag för länge sedan förlåtit er.

Hilda tog saken från den likgiltiga sidan.

— Du skall heller icke behöfva ångra, att du är så försonlig, sade hon. Jag är icke mindre glad öfver att få återse dig, emedan detta återseende på visst sätt erinrar mig om en heders-

pligt, som jag ännu har att uppfylla gent emot dig. Du har ledt mina första steg. Jag vet, att jag då förorsakade dig mycken förtret, men jag vill nu rikligen belöna dig för all din trogna omvårdnad och all din möda. Se här, mottag till att börja med denna obetydlighet, som jag just för tillfället har på mig!

Hilda upptog ur fickan sin med guldmünt fyllda börs och lemnade vakterskan den samma.

Stina tog ett steg baklänges.

— Jag beklagar, nådig fröken, sade hon, att jag ej törs mottaga någon present af er, så länge ni på sätt och vis vistas här som patient.

Häremot invände Hilda:

— Du kan utan betänkande mottaga pengarne; ty jag ger dig dem ju inte för att af dig fordra någon mot här gällande ordningsstadgar stridande väntjenst. För öfrigt har jag ej blifvit visiterad, och ingen menniska vet, att jag har pengar på mig. Så länge jag är här, behötver jag inga pengar, och skulle det bli fallet, så kan jag när som helst låta skicka mig tio, ja, hundra gånger så mycket som den summa, hvilken jag här vill gifva dig. Detta är ju endast en spottstyfver för mig; du vet ju att jag är mycket rik.

Stina tvekade visserligen ännu något att mottaga pennin-
garne; men när Hilda helt enkelt stoppade ned dem i hennes klädningsficka, kunde hon icke motstå frestelsen att behålla den för hennes förhållanden ganska betydliga summan.

Stina anade verkligen inte, att Hilda ingalunda gifvit henne penningarne af tacksamhet och oegennyttia.

Baronessan var nemligen klok nog att tills vidare för vakterskan förtiga sina hemliga afsigter.

Så snart Hilda känt igen sin forna amma och hört, hvilken syssla denna här innehade, hade hon inom sig åter uppjort planen till en ny intrig.

— Men förråd mig för all del inte! bad Stina ängsligt. Om man frågar er, så får ni inte tala om, att ni hade så mycke' pengar på er.

— Är det då tillåtet att ha pengar på ett dårhus? frågade Hilda.

— Ja, hvarför inte? Ingen kan hindra er från att leka med edra pengar, ja, ni kan till och med med läkarens tillåtelse få bestå er med bättre kost, om ni så önskar.

— Godt! skrattade Hilda. Gå då genast till läkaren och säg honom, att jag vill låta skicka efter pengar för att här kunna betala så pass för mig, att jag får lefva som en men-

niska! Du vet nog bäst sjelf, i hvilka ordalag du skall framställa min begäran.

Stina var genast beredd att uppfylla denna Hildas önskan.

— Vänta bara en liten stund, tills jag skrivit denna biljett! hviskade baronessan.

Hon ref ett blad ur en anteckningsbok och nedskref den befallningen, att hennes förvaltare genast skulle sända henne tjugu tusen riksdaler i sedlar. Men officiellt skulle han endast skicka henne tusen riksdaler; de andra pengarne skulle han, om han icke sjelf oförmärkt kunde sticka till henne dem, i hemlighet lemna till portvakten Hägg för vidare befordran.

— Men, min Gud, nådig fröken, utbrast den förbluffade Stina, sedan hon läst biljetten, hvad ska' ni med så mycke' pengar till?

— Låt det bli min sak! svarade Hilda, leende. Du har ju hört, att jag påmint mig sjelf om en gammal hedersskuld till dig. Behandlar du mig väl, och gör du ditt bästa, för att jag så fort som möjligt åter skall komma på fri fot, så skall du få en god del af dessa tjugu tusen riksdaler! men behandlar du mig illa, så får du bara de tusen riksdaler som jag offentligt låter skicka mig; och du känner mig ju sen' gammalt. Instruera din man, var hygglig mot mig, och du skall ej få skäl att ångra dig.

Stina viste verkligen inte, om hon skulle befatta sig med denna affär, ty det hade ju varit en grof förseelse mot förhållningsreglerna, om hon varit en patient behjelpig vid dylikt hemlighetskrämeri.

Men hoppet om att erhålla mycke' mera pengar, var en allt för stark lockelse för henne.

Hon lofvade baronessan ingalunda någonting bestämdt; men, i hemlighet var hon dock redan halft om half besluten att låta hemta pengarne.

I stället för att gå till läkaren gick hon till sin man, portvakten, hvilken hon med glädjestrålande min visade pengarne, som hon fått af Hilda, hvarpå hon äfven visade biljetten och frågade hur hon skulle göra.

Mannen besvärades i ännu mindre grad af samvetsskrupler än sin hustru och svarade skrattande:

— Naturligtvis ska' vi ombestyras saken. Ett sådant tillfälle erbjudes oss antagligen icke mera i hela vårt lif. Hit med pluringarne bara! Menniskan är ju stormrik, vet jag. Inte gör det henne något, om hon skänker oss några tusenlappar. Ingen kan förebrå oss därför, ty för det första har du ju varit hennes

amma, hvilken hon gerna kan skänka något, och för det andra är hon, efter hvad du påstår, icke alls så förryckt, att hon skulle kunna hänföras till de otillräkneliga.

Eftersom mannen icke hyste några betänkligheter, växte också hustruns mod att riskera det lilla vägstycket, på hvilket hon hade god utsigt att förtjena ganska bra.

Hon kände också en viss skadeglädje öfver, att baronessan hade måst låta inspärta sig på ett dårhus, och att hon nu på sätt och vis var den högmodiga, penningdryga damens öfverhufvud.

— Du kan ju tala om för doktorn, att hon vill låta hemta pengar för att erhålla bättre kost, rådde portvakten sin hustru. Sedan kan inte doktorn göra oss någon förebråelse. Och det ligger ju i hans eget intresse att bevilja hennes anhållan.

Stina följde detta råd.

Hon gick till läkaren.

Denne hade ingenting att invända mot baronessans begäran, och det så mycket mindre som han nogsamst viste, att man egentligen endast fört hit henne för att hos henne injaga en helsosam skräck och afhålla henne ifrån att i framtiden begå dylika galenskaper, som hon nu gjort sig skyldig till.

Han uppstälde endast det vilkoret, att penningarne icke finge lemnas till Hilda sjelf.

Ett mindre belopp ville han gifva henne, men resten skulle lemnas till honom sjelf.

Naturligtvis nämnde Stina ej ett ord derom, att Hilda tänkte låta hemta en så stor summa; ty det skulle ju genast ha väckt misstankar.

— Fråga den sjuka, om hon också vill ha andra kläder! befalde läkaren. Ni kan sedan antingen sjelf utföra uppdraget, eller ock kan baronessan genom sina egna tjenare låta hemta hvad hon önskar. Jag tillåter henne dessutom att ha sin egen tjenarinna hos sig.

Stina gick ännu en gång till Hilda och upprepade för henne doktors ord.

Hvad baronessan nu jublade!

Att hon fick ha sin egen tjenarinna hos sig, var för henne tydligen en mycket kärkommen tillåtelse.

Hon tycktes ha en alldeles särskild orsak att betrakta denna sistnämnda omständighet som en stor lycka.

Genast instruerade hon vakterskan i öfverensstämmelse härmed.

Stina begaf sig in till staden.

Der lemnade hon förvaltaren Hildas bref.

Det föreföll mannen visserligen högst egendomligt, att baronessan önskade få en så stor summa på en gång, men eftersom hon sjelf skrifvit biljetten, så efterkom han hennes önskan.

Han förbehöll sig endast att sjelf öfverlemnna penningarne till baronessan för att vara säker på, att de kommo i hennes händer.

Hur hon sedan använde pengarne, det angick ju inte honom, ty det var ju hennes egendom, öfver hvilken hon egde att förfoga efter eget godtfinnande.

Sigrid, Hildas kammarjungfru, var liksom matmodern en intrigant person, som genast var med, så snart det var fråga om något sattyg.

Hon hade en käraste, och denne var betjent hos Hilda.

Baronessan viste om detta kärleksförhållande mellan Sigrid och John, så hette betjenten.

Sigrid var genast beredd att komma till sin matmor, ty hon viste så väl, att hon ej skulle förlora derpå.

Baronessan var visserligen i många afseenden snål, men därför belönade hon vissa tjenster så mycket frikostigare.

Förvaltaren och Sigrid infunno sig samtidigt på dårhuset.

Portvakten viste besked.

Han tillkallade sin hustru och öfverlemnade sedan åt henne att ombestyrta resten.

Stina »tillät» förvaltaren hjälpa kammarjungfrun att bära upp kofferten med kläderna på Hildas rum, och när han sedan talade med baronessan och lemnade henne de tjugtu tusen riksdalerna, som han fört med sig i sedlar och lagt in mellan bladen i en bok, låtsade vakterskan, som om hon hvarken hörde eller såge det.

Hon bara smålog sjelfföfnöjdt för sig sjelf; ty hon var öfvertygad om, att en god del af denna summa snart skulle vara hennes egendom.

Hilda var dock ingalunda lifvad för att utan motsvarande gentjenst skänka bort sina pengar.

Först sedan förvaltaren sett och talat med baronessan, lät han anmäla sig hos läkaren, till hvilken han lemnade tusen riksdaler.

Förvaltaren gjorde sig skenbart på det mest deltagande sätt underrättad om baronessans befinnande och låtsade, som om han ännu icke alls sett henne.

Äfven frågade han, hur lång tid det erfordrades för att kunna bedöma Hildas själstillstånd.

Läkaren förklarade, att det icke på förhand kunde bestämmas. Antagligen komme emellertid icke baronessans tillstånd att förvärras, och i så fall behöfde hon icke stanna qvar i anstalten så synnerligen länge till.

Förvaltaren frågade vidare, om det vore tillåtet att tala med baronessan.

Han gjorde det för att inbilla läkaren, att han ännu hvarken sett eller talat med Hilda.

Läkaren afslog hans anhållan, sägande, att det vore hans pligt att skydda de sjuka för hvarje sinnesrörelse; hade baronessan någon särskild önskan, så kunde ju kammarjungfrun efter förut erhållen tillåtelse uppfylla den samma.

Förvaltaren förklarade sig utan vidare nöjd dermed, ty han var i sjelfva verket icke alls angelägen om att få tala med baronessan i läkarens närvaro.

Han hade ju redan utträttat sitt ärende.

Hilda hade gifvit sin förvaltare i uppdrag att noga underätta henne om allt, som han möjligtvis kunde få veta om Axel Cederswärds förhållande till grefvinnan Adlerklou.

I första rummet önskade hon naturligtvis få veta, om och när Axel tänkte gifta sig med sin fästmö.

Sigrid beklagade skenbart på det upprigtigaste sin matmoders missöde.

Men Hilda smålog ironiskt och svarade:

— Ah prat, det är inte så farligt. Jag har ingenting emot att stanna qvar här en tid. Jag vet nog hvad jag vill; jag har för länge sedan uppgjort en plan, och lyckas jag i utförandet af den samma, då har jag hämnats på alla, och det bästa dervid är, att ingen af mina fiender skall ha någon aning om, hvarifrån det slag kom, som träffat och krossat dem.

Det första Hilda gjorde, sedan hon blifvit ensam med sin kammarjungfru, var, att hon dikterade ett bref till dennas käraste.

Sigrid blef visserligen storligen öfverraskad, ja, bestört, när hon hörde hvad hon skulle skrifva, men hon skref likväl, och när hon slutat, gnuggade hon händerna af förtjusning öfver denna baronessans listiga plan.

— Du tror alltså, Sigrid, frågade baronessan, att din John är den rätte mannen att på ett samvetsgrant sätt kunna göra mig denna lilla tjänst?

— Helt visst, nådig fröken, smålog Sigrid illparigt, på min John kan ni obetingadt förlita er. Han är klok, försigtig, be-

räknande och tystlåten, korteligen, han eger alla de goda egenskaper, som man rimligtvis kan begära af honom. En liten ovana har han dock, det vill jag inte förneka, tillade Sigrid lurande.

— Vill du möjligen dermed säga, att han i hemlighet börjat dricka, och att han af detta skäl icke längre är fullt pålitlig?

— Bevare mig väl, nådig fröken! invände Sigrid och ruskade på hufvudet. John är den nyktraste människa, man kan tänka sig.

— Men du säger ju, att han har en ovana.

— Ja, men denna ovana är, att han aldrig vill göra något, utan att han dessförinnan har fullt klart för sig, för hvad han arbetar. Han är kär i penningarne och . . .

— Och du vill med det samma säga mig, Sigrid, inföll Hilda, att jag inte heller bör glömma, hvad som för er, det vill säga för dig och din John, är hufvudsaken? Men du kan vara lugn hvad den saken beträffar, ty jag skall ej pruta. Jag har naturligtvis låtit skicka efter en summa penningar för att rikligen kunna belöna de tjänster, som mina vänner göra mig. Se här, lägg in den der sedeln i brefvet till din John! Om han kan läsa, hvarpå jag ingalunda tviflar, så ser han, att den samma representerar tusen riksdaler. Gör han sin sak bra, så att jag blir nöjd med honom, då får han ännu mera, och jag skall då naturligtvis inte heller glömma dig.

För att sporra kammarjungfruns tjänsteifver tryckte hon äfven en tusenriksdalerssedel i hennes hand.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

En besynnerlig önskan.

Hade vakterskan lyssnat och hört, att man här handskades så vårdslöst med penningarne, eftersom hon just nu inträdde? Tydiligen hoppades hon vid delningen få vara med på ett hörn.

Det var nu qväll.

Till sin stora harm hörde hon, just som hon stigit in i rummet, läkarens välbekanta steg. Han kom för att hos patienterna aflägga det brukliga aftonbesöket.

Stina ville naturligtvis icke låta det gynsamma tillfället gå sig ur händerna att med baronessan afhandla penningefrågan.

— Doktorn kommer, hviskade hon. För Guds skull visa honom inte pengarne!

Hon ryckte utan vidare ifrån baronessan boken med sedlarne och rusade på dörren.

Boken lät hon hastigt försvinna i sin klädningsficka.

Naturligtvis fann Hilda detta Stinas tillvägagående allt annat än skämtsamt; men hon kunde inte gifva sitt missnöje luft, emedan läkaren redan tittade in genom den af vakterskan öppnade dörren.

— Här är allt, som sig bör, herr doktor, förklarade Stina.

Läkaren lät emellertid icke derigenom afhålla sig från att beträda rummet och tala några ord med Hilda och hennes kammarjungfru. Men han uppenöll sig inte der länge, och när han åter gick sin väg, gjorde Stina med boken i fickan honom pligtskyldigast sällskap.

Nästan en half timma måste Hilda vänta på hennes återkomst.

— Se, här har ni nu igen er bok, nådig fröken, sade Stina,

Plötsligt stannade Hilda helt tvärt, ty hennes inbillningskraft framtröllade för hennes häpna blickar på något afstånd en hemsk skepnad.

när hon ändtligen kom igen. Ni måste vara försigtigare, ty om jag inte varit så qvick, så hade doktorn fått se pengarne, och då hade han med all säkerhet tagit ifrån er dem.

Hilda mottog boken, men var nog försiktig att genast se efter, om alla sedlarne lågo kvar i den samma.

— Här fattas ju en tusenriksdalerssedel, anmärkte hon.

— Bevare mig väl! Det kan väl inte vara möjligt, invände Stina och låtsade bli mycket bestört. Se för all del riktigt noga efter, nådig fröken; jag har ju inte alls haft boken ur fickan, och jag kan följaktligen inte förstå, hur någon sedel skulle kunnat gå förlorad.

Hilda räknade ännu en gång, men en tusenriksdalerssedel var och förblef borta.

— Nå, hvad säger du nu? frågade hon i försmädlig ton. När du ryckte ifrån mig boken, fans i den tusen riksdaler mera än nu. Du har ej tappat sedeln, följaktligen måste du ha tillägnat dig den.

— Jag? Men, nådig fröken, det är ju en grof förolämpning. Jag har inte bestulit er.

— Har du möjligen visat din man boken?

— Ja, det har jag verkligen gjort. Han tog också en af sedlarne i närmare betraktande, emedan han aldrig förr i sitt lif sett någon tusenriksdalerssedel.

— Nå, då måste han ha passat på tillfället och till minne af mig lagt sig till med en sådan. Icke sant?

Stina ruskade på hufvudet.

— Min gubbe är inte af den sortens folk, dertill känner jag honom för väl, förklarade hon.

— Vi ska' inte tvista om den saken, fortfor baronessan. Om jag frivilligt, såsom jag ju hade för afsigt, skänkt dig sedeln, eller om du sjelf försett dig, det kan qvitta lika. Har inte du pengerne, så har din man dem; men vill du bestrida det, så skall jag anmäla förlusten för doktorn.

— Men, nådig fröken, det får ni ju inte göra.

— Hvarför inte? Om jag blir bestulen och du nekar för att ha tagit pengarne, så måtte jag väl ha rättighet att låta söka efter dem.

— Det är omöjligt, nådig fröken. Betänk, att det då blefve bekant, att ni har så mycke' pengar på er, och att man då genast skulle främtaga er dem!

— Det spelar ingen rol, Stina. Eganderätten till pengarne kan ingen göra mig stridig. Om jag bär pengarne på mig eller doktorn har dem i förvar, det är mig likgiltigt. Deremot

är det mig ingalunda likgiltigt, om man bestjäl mig och sedan till på köpet nekar för stölden.

— Nådige fröken, då måste jag ha tappat sedeln; men jag förmodar, att ni ändå misstar er, och att förvaltaren gifvit er en för litet.

— Stina, du hör ju, att jag i alla händelser tänkt skänka dig pengarne. Medgif bara, att din man har dem, och vi äro strax ense om den saken. Jag afstår från att anmäla förlusten, och vi förblifva fortfarande goda vänner.

Då måste jag först fråga min man, ty sjelf vet jag ingenting derom.

Med dessa ord lemnade Stina rummet.

Det töfvade ej, innan hon var tillbaka.

— Ni hade verkligen rätt, nådig fröken, medgaf hon nu. Min man hade betraktat sedeln och glömt lägga in den i boken igen. Men eftersom ni nu en gång sagt, att ni ämnade skänka oss pengarne, sade jag min man, att han gerna kunde behålla dem. Han blef naturligtvis mycket glad deröfver och försäkrade, att han gerna ville göra er någon tjänst i stället, om han kunde.

— Godt! svarade Hilda. Jag tar er man på orden. Han skall och måste göra mig en tjänst, om han icke vill löpa fara att bli häktad som en gemen tjuf.

— Men, nådig fröken, det var verkligen inte min mans mening . . .

— Se så, försök nu inte inbilla mig något, min kära Stina! Hör alltså på! Sigrid skall hemta något åt mig, som hon glömt att ta med sig. Du skall alltså föra henne till din man, och han skall utan vidare släppa ut henne. Sedan måste han passa på, när hon kommer tillbaka, och låta henne komma in lika oförmärkt, som hon sluppit ut.

— Men är inte det tids nog i morgon, nådig fröken? Nu är det ju redan långt lidet på qvällen.

— Var inte ängslig för den saken; Sigrid är inte rädd. Men för att inte heller du ska' bli utan, vill jag nu genast skänka äfven dig en tusenlapp. Men i och med det samma utber jag mig också, att du, så länge jag är här, respekterar mina önsksningar.

Stina grep så hastigt tag i sedeln, som om hon befarat, att Hilda redan nästa ögonblick kunde ångra sin frikostighet.

— Alla edra önsksningar skola bli uppfyllda, fortfar hon med ett förnöjdt leende. Inom en timme hemtar jag fröken Sigrid, och om ni så önskar, ledsagar jag henne också till staden, så att hon inte behöfver gå ensam så sent på natten.

Mot detta förslag hade Hilda ingenting att invända.

En timme senare lemnade Sigrid i vaktorskans sällskap vårdanstalten för att begifva sig till baronessans våning i staden.

Men om det hemliga uppdrag, som hon af sin matmor erhållit, fick Stina till sin stora förtret inte veta det ringaste; ty Sigrid underhandlade med sin käraste inom slutna dörrar.

Hon lät honom läsa brevet, som Hilda dikterat, förklarade närmare det samma och brände sedan upp det.

Det måste följaktligen ha varit ett mycket viktigt och kanske också farligt uppdrag, som Hilda gifvit betjenten John.

När Sigrid i vaktorskans sällskap återvände till anstalten, försökte den senare på listigt sätt utgrunda hemligheten, men då råkade hon just ut för den rätta; ty kammarjungfrun förnekade på det bestämdaste att ha talat med sin käraste om någonting ovanligt.

Derigenom stegrades naturligtvis Stinas nyfikenhet än ytterligare.

John hade strax derpå med förvaltaren, hvilken likaledes var en ung man, ett längre samtal mellan fyra ögon.

Tidigt följande morgon lemnade John i en ganska lyckad förklädning huset.

Flera dagar å rad genomströfvade han stadens omgifningar och slutligen fans det i stadens omnejd knappast någon by, der icke han ifrigt spionerat.

Tvifvelsutän gjorde han det på uppdrag af baronessan.

Af Sigrid hade han mottagit en hvit näsduk, hvilken kammarjungfrun i sin tur erhållit af sin matmoder.

Denna näsduk satte han tydligt stort värde på, ty han hade den så väl förvarad.

Sigrid hade verkligen till baronessan medfört åtskilliga klädespersedlar, men som Stina misstänkte, hade det endast skett i afsigt att bättre kunna vilseleda henne angående det egentliga ändamålet med Sigrids nattliga utflykt.

Hilda bevärdigade i sjeltva verket icke dessa klädespersedlar med en enda blick.

Deremot mottog hon med en viss nervös ifver ett litet paket, som Sigrid tog upp ur sin klädningsficka, och som hon smugglat in i anstalten, utan att vakterskan derom haft den ringaste aning.

Hilda öppnade paketet och betraktade med välbehag de båda blixtrande föremål, som det innehöll.

Sedan tillslöt hon hastigt åter paketet och band fast det

under sin klädning. Ingen menniska kunde följaktligen veta hvad Hilda på ett så hemlighetsfullt sätt bar gömdt.

Dagar förgingo.

Hilda förhöll sig helt lugn och uppförde sig på sådant sätt, att hvarken läkaren eller någon vakterska hade skäl att vara missnöjd med henne.

Hon hade icke heller med ett enda ord uttalat den önskan att bli utskrifven från anstalten.

Till läkaren hade hon till och med en gång sagt:

— Gerna för mig må ni en tid bortåt ge akt på mitt tillstånd; ty ni kan i alla händelser icke behålla mig kvar här i längden. När jag sedan en gång blir utskrifven härifrån, behöfver jag åtminstone inte befara, att någon skruf möjligen kunde vara lös i mitt hufvud. Jag vantrifs inte här, och om min kusin, grefve Axel, på inga vilkor mera vill veta af mig, nåväl, så må han blindt rusa i armarne på olyckan; jag kan då icke ens beklaga honom.

Detta var allt, hvad hon på detta ställe offentligt yttrat om Axel.

Men hennes samtal mellan fyra ögon med Sigrid rörde sig nästan uteslutande kring Axel och hans trolofvade.

Alldenstund Hilda åtnjöt den förmånen att i anstalten få låta betjena sig af sin egen kammarjungfru och hon dessutom i vakterskan och hennes man återfunnit så gamla, goda bekanta, var det för henne en lätt sak att göra sig underrättad om allt, som intresserade henne.

Hennes förvaltare lemnade henne dels skriftligen, dels muntligen dagligen noggranna rapporter angående Axels och dennes fästmörs görande och låtande.

Sigrid betjenade sig också flitigt af tillåtelsen att en gång om dagen lemna anstalten.

Hon motiverade sina täta besök i staden med den förvändningen, att hon måste inköpa eller uträtta än det ena, än det andra för sin matmoders räkning.

Vid dessa tillfällen återkom hon alltid till anstalten med så väl skriftliga som muntliga rapporter från förvaltaren.

Men dessutom anlände nästan regelbundet två bref dagligen under Sigrids adress, hvilka bref, att döma af stilen, voro skrifna af John, kammarjungfruns fästman.

Det såg ut, som viste Sigrid med fullkomlig säkerhet, att John under sina ströftåg i Stockholms omnejd skulle skriva till henne så ofta; ty hon fordrade alltid med det samma brefven och frågade icke först, om något sådant anländt under hennes adress.

Dessa bref voro för det mesta endast skrifna med blyerts, och flera namn i de samma voro endast angifna medelst begyn-nelsebokstäfverna.

En oinvidg skulle icke ha förstått den egentliga meningen i dessa bref, ty han skulle omöjligen kunnat gissa, om hvem John talade, eller hvad det var fråga om.

Alla dessa bref lästes med intresse såväl af Sigrid som ock af hennes matmoder.

Men innehållet tillfredsstälde tydligen icke den senare.

När hon läst ett sådant bref, var hon vanligen ganska miss-nöjd och vresig.

— Inte ännu, yttrade hon i besviken ton, vänd till Sigrid. Det är bestämdt ingen reda med John, annars måste han ju redan ha uppnått något resultat.

Sigrid tog emellertid sin käraste i försvar mot dessa baronessans förebräelser, sägande:

— Nådig fröken, så lätt, som ni föreställer er, är inte saken. John måste gå synnerligen försigtigt till väga. Hanskulle göra er en dålig tjänst, om han i allt för stor ifver beginge någon oförsigtighet.

Dagen före Axels bröllop med grefvinnan medförde Sigrid från staden ett bref från John äfvensom en utförlig rapport från förvaltaren.

När Hilda läst betjentens bref, jublade hon.

Ändtligen! Ändtligen! Han har upptäckt denna Signe Karlemans spår och hoppas senast i morgon komma till ett bestämdt resultat.

Detta liksom alla andra bref från betjenten uppbrändes, så snart baronessan tagit del af innehållet.

Äfven förvaltarens skriftliga rapporter hade blifvit lågor-nas rof.

I dag var förvaltarens bref utomordentligt intressant, ty det innehöll en utförlig berättelse om tid och ställe för Axels sam-manvigning med grefvinnan och de derpå följande bröllophög-tidligheterna.

— Ja så, verkligen! gnisslade Hilda. Den narren rusar då blindt i förderfvet. I morgon är han kronprinsens älskarinnas man.

Hilda blef nu mycket tyst och tankfull.

Hon satt der öfver en timmes tid orörlig på en stol och stirrade fnamtör sig.

Sigrid afbröt ändtligen den pinsamma tystnaden, i det hon frågade:

— Nådig fröken, om grefve Axel är nog karakterslös att

gifva sig med grefvinnan, då vore det egentligen det bästa, om ni inte vidare det ringaste oroade er för hans skull.

Baronessan for hastigt upp ur sina tankar.

— Hvad pratar du? skrek hon i en ton, som om kammarjungfrun slungat henne en grof förolämpning i ansigtet. Toka, tror du, att jag för ro skull låtit inspärra mig i ett dårhus? Nej, nej, det kan aldrig komma i fråga, att jag godvilligt afstår från honom. Må mina båda rivaler triumfera, så mycket de vilja; jag slår dem ändå till slut ur brädet. Gå, kalla hit mor Hägg; jag vill tala med henne.

Sigrid gick och återkom strax derpå i vaktterskans sällskap.

— Stina, tilltalade Hilda den senare, jag har låtit kalla dig för att säga dig, att jag i afton eller rättare sagdt i natt skulle vilja företaga en liten spatsertur.

Stina smålog.

— Här i ert rum kan ni dag och natt spatsera, så mycket ni vill, svarade hon. Äfven ute på gården får ni uppehålla er; men några nattpromenader torde det väl näppeligen här kunna bli fråga om.

— Prata inga dumheter, Stina! föll baronessan henne i talet. Jag önskar i natt företaga en liten promenad i det fria, och du skall tala med din man om saken. Han måste dra försorg om, att vi obehindradt kunna passera ut och in.

— Men, nådig fröken, inföll den bestörta Stina, när hon märkte, att baronessan hade allvar med sitt förehafvade. Ni vet ju, att ni är här som patient, och att ni aldrig skall erhålla tillåtelse att nattetid vistas utom hus.

— Det vet jag visserligen, svarade Hilda i försmädlig ton, men jag vill nu en gång gå ut att spatsera, och du skall uppfylla denna min önskan. För resten kan du ju göra mig sällskap; ty du må inte tro, att jag tänker fly. Jag lofvar att punktligt åter infinna mig i anstalten och icke förorsaka dig eller din man den ringaste olägenhet.

Men Stina ville inte alls vara med om den saken.

— Nå, om inte du tror mig, fortfor Hilda, så skall jag äfven foga mig i, att din man i stället gör mig sällskap. I så fall har du ju full garanti för, att jag alldeles säkert återkommer till anstalten. Du kan ju också alltid påräkna en ersättning för ditt besvär, ty du vet ju, att jag ännu har qvar åtskilliga sedlar.

Stina sprang sin väg utan att gifva Hilda något bestämdt svar.

Hon visade sig icke heller mera under de närmaste tim-

marne. Ungefär en timme efter läkarens sedvanliga aftonvisit hos de sjuka kom hon igen.

— Nå, kommer du för att hemta mig? frågade baronessan.

— Ack, nådig fröken, är det verkligen ert allvar? Hvart vill ni då egentligen gå?

— Inte alls långt. Jag vill bara ännu en gång känna mig som en förnuftig människa och röra mig en smula i det fria. Du riskerar dervid ingenting, tvärtom, du förtjenar på två timmar tusen riksdaler. Dem vill du nog inte låta gå dig ur händerna, antar jag.

— Så gif mig då ert hedersord på, att ni icke skall fly utan frivilligt återvända till anstalten!

— Skönt! Om denna försäkran verkligen behöfves, så har ni här min hand på, att jag icke umgås med någon tanke på flykt, och att jag senast inom två timmar skall vara tillbaka.

— Nåväl, må ske då! Men kasta öfver er ytterkläder, som förändra ert utseende något. Jag skulle ju riskera min plats, om någon kände igen er.

Naturligtvis förklarade sig Hilda utan vidare beredd att efterkomma denna Stinas uppmaning.

TRETIONDE KAPITLET.

Den försmåddas hämnd.

Några minuter senare lemnade Hilda och vakterskan vårdanstalten.

Inga hinder stälde sig i deras väg, eftersom portvakten naturligtvis gick hand i hand med sin hustru och fikade efter att kunna plocka ifrån baronessan så många seölar som möjligt.

Han gjorde sig inte alls samvete deröfver, ty han viste ju, att Hilda var millionäriska.

— Ja, ännu mera!

Han hade vid Hildas intagande på vårdanstalten uppsnappat ett samtal mellan de båda läkarne och derigenom fått veta, att meningen var att åter försätta patienten på fri fot omedelbart efter grefve Cedersvärds bröllop, såvida hon icke dessförinnan stälde till flera förargelseväckande uppträdande.

När hon efter bröllopet stode inför ett faktum, skulle hon nog sjelf komma till insigt om, att hon icke kunde göra mera än på sin höjd knyta handen i fickan bakom grefvinnans rygg.

Portvakten hade förljaktligen en aning om, att Hilda icke blifvit intagen på anstalten, för det hon vore sinnesrubbad, utan att man derigenom endast velat förhindra henne att ställa till skandal.

Portvakten var också klok nog att inse, att Hilda, så snart hon åter lemnat anstalten, visligen skulle taga sig till vara för en sådan frikostighet, som hon nu visade.

Korteligen, han var lifligt öfvertygad om, att han måste smida, medan jernet var varmt. I morgon kunde det redan vara för sent.

Han hade dock ingen aning om Hildas egentliga afsigt.

Hur skulle han också kunnat falla på den tanken, att denna promenad endast vore förspelet till en ödesdiger plans verkställande, att baronessan endast ville invagga sina gamla bekanta i säkerhet.

Hilda vandrade i Stinas sällskap vägen ett stycke framåt i riktning mot staden.

Men redan på halfva vägen vände hon af egen drift om, i det hon förklarade sig redan vara trött af gåendet.

Stina hade naturligtvis ingenting emot att återvända.

En knapp timme efter bortgången befann Hilda sig åter i anstalten.

Men Stina och hennes man gladdes sig af hjertans lust, för det de gått in på den »förryckta baronessans» nyck och så lättvindigt och utan ringaste fara förtjenat tusen riksdaler.

Skrattande hviskade portvakten till sin hustru:

— Vill den galna människan ännu en gång njuta af nattluften, så är du genast med derom. Men naturligtvis måste vi hålla priset uppe. Gratis öppnar jag inte någon dörr för henne. Ännu har hon kvar ganska många guldtjädrar, hvilka jag bra gerna skulle vilja plocka af henne.

Följande dag yttrade Hilda ej ett ord till vakterskan om föregående aftonens promenad.

Till den senares hemliga sorg nämnde hon icke heller någonting om, att hon nästa natt å nyo ville inandas frisk nattluft för tusen riksdaler.

Sigrid hade åter igen varit i staden och hade å nyo derifrån medfört ett bref och en skriftlig rapport.

Knappast hade Hilda som vanligt öfverlemnadt äfven detta bref åt lågorna, innan Stina å nyo infann sig.

Af viktiga skäl förstälde sig Hilda och låtsade, som toge hon icke den ringaste notis om vakterskans närvaro.

— I dag får ni inte visit af doktorn, nådig fröken, vände sig ändtligen Stina direkt till den tystlåtna baronessan.

— Så-å. Hvarför inte? frågade denna skenbart mycket likgiltigt.

— Herr doktorn är bjuden på bröllopet.

— Hvilket bröllop?

— Er släktings naturligtvis.

— Hvem har sagt dig det?

— Herr doktor Helgeson, som också tituleras regementsläkare, ty det har han förr varit — ni känner ju honom för resten personligen — sade mig, att jag i afton måste ha tillsyn öfver det hela, emedan han blifvit bjuden till bröllopet.

— Nå, men hvarför talar du egentligen om det der för mig, Stina? frågade Hilda fortfarande i samma likgiltiga ton.

— Åh, egentligen inte för nånting! jag bara tänkte, att om ni äfven i qväll ville ta er en liten promenad . . .

— Ja så. Ja, jag ska' tänka på saken.

— Vi kunna i så fall gå betydligt tidigare, nådig fröken. Vi behöfva då inte vara ängsliga för doktorn.

Hilda nickade.

Hon låtsade emellertid, som om hon icke kände någon synnerlig lust.

— Jag känner mig redan så trött, yttrade hon. Hur mycke' ä' klockan?

— Bara sju.

— Och det är ju redan skumt.

— Beror på väderleken.

— Vill du då äfven i qväll göra mig sällskap?

— Gerna, om ni så önskar; men . . .

— Du vill ha något för ditt besvär, icke sant?

— Ja, det är ju alldeles tydligt, att jag och min man utsetta oss för en stor fara, det förstår nog nådig fröken . . .

— Det är bra. Du ska' få lika mycke' som i går. Är du nöjd med det?

— Naturligtvis, nådig fröken.

— Hemta mig då mellan åtta och nio!

Ingen var gladare än Stina.

Hon trodde sig å nyo ha spelat den klokt beräknande, som genom sin slughet å nyo förtjenat tusen riksdaler.

Faktiskt hade hon emellertid lurat sig sjelf på tre å fyra tusen riksdaler.

Hilda hade nemligen omedelbart efter läkarens rond tänkt kalla till sig Stina och erbjuda henne fyra, ja, ända till fem tusen riksdaler, om hon vore villig att följa med till staden.

När Stina på den utsatta tiden infann sig för att afhemta Hilda, var denna redan färdig att gå ut.

Hon såg i dag mycket förändrad ut med afseende på kläde-
dräkten.

Betraktade man henne närmare, så fann man lätt, att hvar-
ken kappan eller klädningen passade henne, att dessa plagg
icke voro sydda åt henne.

Så förhöll det sig också i sjelfva verket.

Dessa klädespersedlar hade tillhört Axels öfvergifna maka,
Signe Karleman.

Säkerligen hade hon förstått att tillegna sig dem på lik-
nande sätt som Signes ringar och vigselattest.

Vi misstaga oss icke, om vi förmoda, att Hilda och den
förklädda qvinna, som frånstulit Signe de sistnämnda föremålen,
var en och samma person.

Stina tycktes finna det fullkomligt på sin plats, att
Hilda genom denna förklädnad gjort sig så oigenkänlig som
möjligt.

Strax derpå befunno sig båda utom anstaltens område.

Sigrid gick ned till portvakten för att hos honom invänta
sin matmoders återkomst.

I afton kunde Hildas utflykt verkligen icke kallas en promenad, ty hon rusade med stormsteg i väg åt staden till.

— Vet du hvad, Stina? yttrade hon plötsligt, då de kom-
mit i närheten af den strax utom staden belägna kyrkogården.
Du kan gerna vänta på mig här eller der ute vid sjukhemmet.
Mig känner säkerligen ändå ingen igen, och jag skulle vilja ta
det gynsamma tillfället i akt för att få tala några ord med min
förvaltare.

Innan Stina, som inte alls gillade ett dylikt förslag, hann
invända något, sprang Hilda ned från vägen och var strax

derpå försvunnen mellan buskarne och träden strax invid kyrkogården.

Stina blef naturligtvis ytterst förskräckt.

Af ångest och skräck darrade hon i hela kroppen.

På någonting sådant var hon icke förberedd.

Hon fruktade, att Hilda å nyo kunde låta förleda sig till någon stor oförsigtighet. och hon, Stina, var fullt medveten om det ansvar, som i så fall drabbade henne och hennes man.

Hon skyndade i sin ångest så fort efter den flyende, som hon möjligtvis kunde, men utan att finna Hilda.

Ett sådant dumt påhitt! pustade hon. Om hon förut sagt mig, att hon ville gå hem, så skulle jag visst inte ha nekat henne det; men att ensam springa sin väg och bringa mig i sådan ångest och fara, det är verkligen oförsvarligt.

I hopp om att ännu kunna afvända faran skyndade hon till baronessans hem i staden.

Hon ringde på och bad att genast få tala med baronessan Silfverhielms förvaltare.

Då denne kom, redogjorde hon för sitt ärende.

— Men jag förstår er inte, svarade den förbluffade förvaltaren. Inte är väl nådig fröken här.

— Är hon verkligen inte här ännu?

— Visst inte.

— Men hon ämnade sig hit.

— Om det verkligen förhåller sig så, som ni säger, madam Hägg, så är det väl bäst, att ni sitter ned och väntar, tills nådig fröken kommer.

— Store Gud! Hon störtar nog både mig och min man genom denna sin dårskap och obetänksamhet i den största olycka, jemrade sig Stina, och vred sina händer samt grät af ångest och vrede.

Förvaltaren ryckte på axlarna.

— Hvarför har ni inlåtit er på en sådan affär? yttrade han. Ni måste väl veta, att ni inte utan läkarens tillåtelse får ta med er någon patient utom sjukhemmets område.

Detta var naturligtvis en mycket klen tröst för Stina.

Sedan hon väntat vid pass en half timme, utan att Hilda lät höra af sig, stegrades hennes otålighet nästan till förtviflan.

Marken brände formligen under hennes fötter.

Hon bad förvaltaren följa med och söka efter baronessan.

Men strax derpå fick hon en annan idé!

— Nej, nej, sade hon, så går det heller inte. Ni måste stanna qvar här för att genast vara till hands, i händelse nådig fröken ändå skulle komma. Kommer hon, så bed henne för

Guds skull inte göra oss olyckliga utan genast återvända till anstalten! Min man och jag skulle ju genast bli afskedade och på köpet bestraffade, om det komme i dagen, att vi af idel välmening gjort baronessan en sådan tjenst.

Förvaltaren log ironiskt.

— Om ni gjort det af idel välmening, det vilja vi lemna derhän, sade han; ty så vidt jag vet, har både ni och er man af baronessan låtit betala er ganska bra för ert besvär. Om ni inte velat riskera något, borde ni heller inte ha tagit emot en massa pengar. Men jag skall nog göra mitt till för att bryta udden af den hotande faran. Förråd er nu bara inte sjelf genom att väcka onödigt uppseende! I nödfall kan ni ju förneka att på något sätt ha varit baronessan behjelpig vid hennes flykt. Håll alltså munnen! Kanske kommer ändå nådig fröken i rätt tid tillbaka, så att ingen obehörig behöfver få nys om saken.

Stina irrade en god stund omkring i staden i hopp om att återfinna den försvunna.

Sedan gick hon ännu en gång till förvaltaren, af hvilken hon erhöll den förkrossande underrättelsen, att Hilda ännu icke låtit höra af sig.

Förvaltaren rådde henne att helt lugnt återvända hem.

Han uttalade den förhoppningen, att baronessan säkerligen redan återvänt till sjukhemmet.

Stina skyndade hem.

Der måste hon till sin förskräckelse höra, att hennes man icke vidare sett till baronessan.

Äfven portvakten blef naturligtvis ytterligt förskräckt.

Men Sigrid tog saken lugnt och yttrade:

— Nådig fröken skulle skada sig mest sjelf, om hon inte komme tillbaka. Säkerligen har hon bara velat skrämma er en smula. Jag slår vad, att hon inom en timme åter är här för att då ha mycket roligt åt er ängslan.

På portvaktens enträgna anhållan förklarade sig Sigrid villig att i gemenskap med Stina bege sig ut och spana efter Hilda.

Då de båda fruntimren gått ett stycke i riktning mot staden, hörde de plötsligt ljudet af snabba steg, som närmade sig, och strax derpå sågo de en qvinlig gestalt, hvilken, då Stina nu ropade, hastigt vek af från vägen och sprang in i skogen.

I hopp om att nu kanske ändå ha upptäckt den söktas spår, skyndade de efter den flyende.

Var det verkligen Hilda, som de här sett skymten af?

Hvar hade baronessan varit?

Vi ha redan hört, att Hilda arbetade på utförandet af en mycket listigt uppgjord plan, hvilken hon redan från första da-

gen af sin vistelse i anstalten förberedt genom att i hemlighet skaffa sig så mycke' pengar.

Vi veta också, att hon med sin promenad qvällen förut endast åsyftat att vilseleda portvakten och hans hustru angående sina egentliga afsigter.

Hon kände nogå till trakten och hade redan på förhand sett ut det ställe, der hon ämnade rymma från vakterskan.

Äfven den omständigheten, att hon försett sig med kläder, som tillhört Signe Karleman, lät sluta till en skändlig intrig, som hon stod i begrepp att utföra.

Hon sprang endast ett kort stycke och gömde sig sedan i en stor buske.

Der låg hon qvar, tills hon hörde, att Stina åter aflägsnade sig.

För att vilseleda vakterskan, hade Hilda fält det yttrandet, att hon ville skynda in till staden för att få tala några ord med sin förvaltare.

Hon anade, att Stina nu skulle söka henne der hemma.

Så snart Stina gått sin väg, kröp Hilda fram ur sitt gömställe och tog fram det der lilla paketet, som hon fortfarande bar under sin klädning.

Ur paketet upptog hon de båda blixtrande föremålen och gömde dem i klädningsfickan.

Sedan band hon ett svart, tätt flor för ansigtet och begaf sig skyndsamt i väg, tagande en genväg öfver kyrkogården.

Här kunde hon emellertid icke värja sig för en obehaglig känsla, och hon kastade skygga blickar omkring sig.

Så ungefär beter sig den, som är ute i något olofligt ärende.

Plötsligt stannade Hilda helt tvärt, ty hennes inbillningskraft framtröllade för hennes häpna blickar på något afstånd en hemsk skepnad.

Från denna sin förskräckelse hemtade hon sig emellertid snart nog så pass, att hon kunde gripa till flykten och på en sidogång hastigt lemna de dödas hvilostad.

Nu ilade hon med bevingade steg vidare och stannade först i närheten af grefvinnan Adlerklous villa.

Hon hade kommit för att hämnas på sin gynnade rival, och slumpen kom henne härvid på ett förunderligt vis till hjälp.

Hon smög sig in i trädgården, och när bruden, såsom vi redan sett, följde efter kronprinsen till bersån, passade Hilda på och aflossade ett skott mot sin rival.

Hon trodde sig också ha uppnått sin afsigt, ty hon såg ju Ellen med ett gällt nödskri vackla och stupa framåt.

Nu gälde det att rädda sig, och därför rusade hon hals öfver hufvud ut genom trädgårdsporten.

Vi ha redan sett, hur illa hon tilltygade förvaltaren, då denne stälde sig i hennes väg. Likaledes känna vi redan till, hvad som sedan tilldrog sig i trädgården och inne i villan.

Hilda viste blott allt för väl, att hennes räddning nu utslutande berodde på hennes snabbhet.

Hon rusade vidare, och eftersom gatan var så godt som alldeles folktom, lyckades hon också undkomma.

Med snabba steg återvände hon nu samma väg, som hon kommit, och så snart hon åter befann sig utom tullen, kände hon sig fullt trygg för förföljelse.

Fastän hon helt naturligt befann sig i en mycket upprörd sinnesstämning, var hon dock nog beräknande att ända till slutet fullfölja sin infernaliska plan.

Hon vek af vägen och gick ned till den närbelägna Brunnsviken, der hon tog af sig kappan, hvilken såsom vi veta, tillhörde Signe Karleman.

Då hon såg, att den var blodbestänkt, hånlog hon.

— Så mycket bättre, mumlade hon. Egarinnan till den blodiga kappan måste naturligtvis också vara mörderskan. Men för att vara så mycket säkrare på, att man faller på den tanken, när man hittar kappan, lägger jag väl pistolen här bredvid.

Ja, hon stoppade till och med vapnet i kappfickan, i hvilken hon viste låg ett bref med Signe Karlemans adress.

Nu kastade hon kappan bredvid en buske på sådant sätt, att någon förbigående snart måste få syn på den.

Sedan det var gjordt, gick hon med slug beräkning ett godt stycke baklänges, på det att man, i händelse man upptäckte fotspåren, icke skulle kunna se, att hon åter lemnat stranden.

Genom denna listiga manöver ville hon uppväcka den tron, att lönnmörderskan efter fullbordadt dåd kastat sig i sjön för att deri söka döden.

Sedan ilade hon, så fort hon förmådde, landsvägen framåt för, att fortast möjligt komma tillbaka till sitt räddande gömställe, ty som sådant betraktade hon nu dårhusanstalten.

Hon skyndade sig också af det skäl, att hon lifligt förestälde sig, hur ängsliga och bekymrade portvakten och hans hustru skulle vara.

Efter sin listiga flykt från Stina hade hon naturligtvis behöft en rundlig tid för att hinna uträtta så mycket och gå så långa vägar, som hon nu gjort.

Äntligen hörde hon steg framför sig på landsvägen.

Hennes onda samvete tvang henne att gå ur vägen för hvarje menniska.

Derför gaf hon sig naturligtvis icke heller nu tid att först förvissa sig om, hvilka dessa personer voro, som mötte henne.

Först sedan hon sprungit ett godt stycke kände hon igen Stinas röst.

När hon strax derpå äfven igenkände sin kammarjungfrus röst, stannade hon och inväntade lugnt de förföljande.

— Men, min Gud, utropade vakterskan i förebrående ton hvar i all verlden har ni varit? Hvarför har ni beredt mig en sådan ryslig ångest?

Hilda skrattade temligen tvunget.

— Jag har naturligtvis varit hemma, svarade hon, och eftersom du sprungit din väg och inte inväntat min återkomst på den plats der vi skildes, måste jag ensam återvända hit.

— Nej, nej, nådig fröken, det är inte sant, invände Stina, förtretad. Jag sökte er till och med två gånger i ert hem, men förvaltaren försäkrade mig, att ni inte alls varit der. Jag måste veta, hvar ni varit, och hvad ni haft för er.

— Kan det förvåna dig, Stina, att förvaltaren gaf dig ett sådant besked? skrattade Hilda. Jag hade befalt honom att sätta en smula skräck i dig genom att för dig förtiga sanningen.

— Men det var då skamligt af er, baronessa, att onödigtvis ängsla mig så.

— Se så, var nu inte surmulen längre! skrattade Hilda. Hufvudsaken är ju, att jag åter är här. Ser du, det roade mig att en gång skrämma dig ordentligt. Du viste ju eljes inte alls hvad du egentligen fått alla pengarne för.

— Aldrig i mitt lif inlåter jag mig mera på ett dylikt vågstycke, försäkrade Stina. Jag har af ångest och sorg nästan sjelf blifvit vansinnig.

— Det tror jag mycket väl, skrattade Hilda. Men kom nu! Jag är nu åter din fogliga patient.

— Ja, ja, min patient, upprepade Stina. Efter det spratt, som ni i dag spelaf mig, känner jag mig nästan frestad att tro, att ni icke är fullt redig i hufvudet!

Hilda gjorde sig på vägen till anstalten mycket lustig öfver den förskräckta Stina, och denna måste hålla god min.

Strax derpå uppnådde de sjukhemmet, och eftersom portvakten redan länge med sorg och oro väntat på fruntimrens återkomst, var han genast till hands för att släppa in dem.

— Man har väl inte märkt något, Hägg, vände sig baronessan till portvakten, man anar väl inte att jag tagit mig en liten promenad?

Portvakten höll god min i elakt spel.

— Nej, svarade han, det har, Gud ske lof, ingen fått nys om.

— Nåväl, fortfor Hilda, då vet ni också, att ni och er hustru ej få prata bredvid munnen utan måste vara tysta som grafven. Skulle någon af er begå en oförsigtighet, så skulle jag visst inte skona er utan tala om för doktorn sjelf, hvilken grof förseelse ni gjort er skyldig till.

— Ni kan vara fullkomligt lugn, bedyrade Stina; vi ä' väl inte så dumma, att vi förråda oss sjelfva. Jag tackar min skapare för det vi äntligen äro helbregda här igen.

Detta samtal hade förts i portvaktens bostad.

Just som baronessan ämnade aflägsna sig och liksom för att lugna portvakten räckte honom sin hand grep mannen hastigt tag i den framräckta handen och drog Hilda fram till ljuset.

— Men, käraste fröken, er hand är alldeles blodig, anmärkte han. Se bara här, se dessa stora blodfläckar och de många blodstänken ända upp öfver handleden! Hvad i Guds namn har ni gjort, baronessa?

Om denna omständighet hade Hilda sjelf icke haft någon aning. Hon viste naturligtvis, att blodet härrörde från förvaltaren Karlén, hvilken af idel smärta slagit efter henne med sin genomstungna hand.

Hon var inte alls glad öfver, att portvakten gjort denna upptäckt.

Häftigt ryckte hon ifrån honom handen.

— Jag råkade falla omkull och skada handen en smula, sade hon dervid.

— Det är inte sant, baronessa, invände portvakten, som inte alls kunnat upptäcka något sår på Hildas hand. Säg sanningen! Jag fruktar, att ni råkat i strid med någon.

— Ni är en narr, svarade Hilda afvisande och rusade ut för att hastigt återvända till sitt rum.

Sigrid följde sin matmoder hack i häl.

Men portvakten höll tillbaka sin hustru.

— Stina, sade han, tag reda på, hur det här hänger ihop! En aning säger mig, att baronessan endast gått ut för att hämnas på någon. Kanske har hon rent af förgripit sig på grefvinnan Adlerklou eller grefve Cedersvärd. Vore det fallet, och hade hon dervid blifvit igenkänd, då kunde vi gratulera oss; ty att baronessan icke skulle skona oss, om hon sjelf råkade i klistret, det kan du vara säker på.

Stina skyndade med allt annat än blid uppsyn efter baronessan och kammarjungfrun.

Då hon kom in i baronessans rum, såg hon, att denna redan var ifrigt sysselsatt med att från sin hane borttvätta blodfläckarne.

Men hon såg också, att Hilda icke mera hadd någon kappa på sig.

Det hade hon visserligen redan förut sett, men icke då så mycket fäst sig vid.

— Nådig fröken, här hjälpa inga undanflykter. Ni måste säga mig allt, eljes anmäler jag sjelf saken, hur det än må gå mig och min man. Ni kommer hem blodig och utan kappa. Det bevisar, att ni varit ute i något olofligt ärende.

— Se så, inga barnsligheter, min kära Stina! skrattade Hilda ilsket. Kappan tog jag af mig der hemma och glömde att åter ta på mig den. Blodet härrör, såsom du sjelf kan se, från ett litet sår, som jag råkat tillfoga mig här på handen. Jag måtte ha stött handen mot en glasskärfvä eller något annat hvasst föremål, när jag föll omkull.

Stina steg närmare och upptäckte verkligen ett litet sår på Hildas hand.

Men hon såg också, att på tvättstället låg en liten pennknif, på hvars hvassa blad fans litet blod.

— Ni ljuger, baronessa, ni ljuger, förklarade Stina och pekade på knifven. Med den här knifven har ni sjelf skurit er för att inbilla mig, att det var ert eget blod. Men detta är det säkraste beviset för, att ni måste ha begått någon ryslig handling.

— Enfaldiga människa! gnisslade denna och knuffade omildt undan vakterskan. Nu börjar det verkligen gå för långt. Knalla dig genast i väg härifrån, så att jag slipper höra ditt dumma prat! Gör, som du vill; jag har inte alls något skäl att frukta ditt sqvaller. Men se här, tag ytterligare en sedel, så blir det kanske lättare för dig att tiga; ty det ser nästan ut, som om du endast lagt an på att utpressa ännu mera pengar af mig. Men det säger jag dig: är du inte förnuftig, då är det sista gången, du nu får några pengar af mig, och

pratar du bredvid munnen, så svär jag att dra försorg om, att du och din man redan i morgon bli häktade och afförda till fängelset.

Hon påtrugade vakterskan sedeln och befalde henne taga med sig det blodiga tvättvattnet samt slå ut det på bakgården.

Stina tog tvättfatet och naturligtvis äfven pengarne.

I temligen modstulen ton önskade hon god natt, lemnade rummet och läste dörren efter sig.

Hon slog emellertid icke ut det blodiga vattnet utan tog det med sig ned till sin man, för hvilken hon äfven omtalade, hvilken graverande upptäckt hon gjort.

— Nå, vänta bara, det ska' vi nog ta reda på, brummade portvakten. Jag antar, att vi redan i morgon veta mera derom, och i värsta fall anmäler jag då sjelf saken. Det kan i alla händelser inte bli så farligt för oss; men tvättvattnet ska' vi förvara. Hemta hit en flaska och en tratt! Vi ska' visa baronessan, att hon inte har med så dumma och enfaldiga menniskor att göra, som hon inbillar sig. Bär hon sig skamligt åt mot oss, eller skulle hon verkligen ha begått något brott, så anger jag henne. Gjorde vi inte det, så skulle vi kunna komma att bli betraktade som medbrottslingar, och då vore vi ännu värre deran, än om vi medgäfvde, att vi tillåtit henne ta sig en liten promenad i det fria.

Portvakten tappade vattnet på en flaska och var öfvertygad om, att han i nödfall här hade ett graverande bevis mot Hilda.

TRETIOFÖRSTA KAPITLET.

I en förfärlig ovisshet.

Ätven inför den der detektiven påstod adjutant Örnsköld, att allt, hvad han nu gjort Signe, endast och allenast skett på den ädelmodiga kronprinsessans begäran.

I samma anda hade Dahlbom redan instruerat samtliga sina underlydande.

Signe Karleman hade blifvit skildrad som en person, den der trugat sig på grefve Axel, emedan hon varit vansinnigt kär i honom.

Grefve Axel hade nog också tyckt mycket om henne, men hade från allra första början förklarat, att något giftermål dem emellan omöjligen kunde komma i fråga.

Af idel godhet hade han hittills dragit försorg om henne, men nu, sedan han måst gifta sig med en annan, hade han ändå känt sig förpligtad att bryta med Signe.

Det hade hon ej velat vara med om, hon hade uttalat hotelser, och det var därför helt naturligt, att man, dels genom våld, dels ock genom öfvertalning, måst öfvertyga henne om omöjligheten af hennes önskningars uppfyllande.

I följd af det bref, som Signe skrifvit till kronprinsessan, hade denna känt det innerligaste medlidande med henne och befalt, att man skulle sörja för henne och barnet på bästa sätt.

Om någon orättvisa kunde följaktligen ej bli tal, ty kronprinsessan ville naturligtvis flickan endast väl.

Men ett energiskt ingripande hade varit alldeles nödvändigt för att afhålla Signe från att begå oöfverlagda handlingar.

Af allt detta, som Örnsköld på ett så trovärdigt sätt berättat, var naturligtvis ej ett ord sant.

Helst skulle Örnsköld genast velat återvända till staden för att höra, hur bröllopfesten aflupit. Men sedan han lemnat Signe, kände han sig nödsakad att så mycket som möjligt i godo aflägsna den gamla Martha och äfven förmå invaliden att lugna sig rörande barnarofvet.

Han for i sin vagn tillbaka till det så kallade gamla slottet.

Der steg han ur och sade den gamla Martha, att Signe skickade honom till henne och läte säga henne, att hon redan återfått sitt barn och med det samma afrest till sin hemort.

Tyvärr vore hon så fattig, att hon ej mera hade råd att hålla sig en tjenarinna, därför önskade hon, att Martha skulle återvända till Stockholm och der söka sig en annan plats.

Vidare läte hon bedja den gamla tjenarinnan att iakttaga den djupaste tystnad angående det skedda och äfven lägga invaliden och skogvaktarfolket på hjertat att göra sammalunda.

Hon skickade gamla Martha en liten summa, som hon lagt uudan för hennes räkning.

Med grefve Axel hade hon i godo kommit öfver ens och fått veta, hvarför han omöjligen kunnat gifta sig med henne.

Hon ville icke göra honom ännu olyckligare än han redan vore, därför hade hon genast afrest.

Ifall den gamle invaliden icke längre vore der, borde Martha genast skrifva några ord till honom och låta tillstålla honom brefvet genom skogvaktaren.

Invaliden borde icke heller upplysa den der gamle herrn om något, af hvilken han fått i uppdrag att spana efter Martha och barnet.

Grefve Axel såge helst, att ingen annan bekymrade sig om hans och Signes angelägenheter, ty han vore sjelf karl till att på hederligt sätt klarera dem.

Martha hyste intet misstroende mot baronens uppgifter.

Hon skref till invaliden ett bref, som adjutanten dikterade.

Detta bref stoppade Örnsköld sedan på sig, i det han förklarade, att han, för att icke besvära skogvaktaren, skulle låta befodra det med posten.

Sedan förmådde han gamla Martha att taga plats i hans vagn och följa med in till Stockholm.

Det var redan temligen sent, när de anlände dit.

Martha begaf sig till bekanta ute på Kungsholmen.

Örnsköld skickade kusken hem med vagnen och begaf sig sjelf till Ellens villa.

Han kände sig på sätt och vis förpligtad att underrätta henne om Signes lyckliga enlevering.

På samma gång hoppades han äfven få veta någonting närmare om det bortröfvade barnet.

Han hade nemligen gifvit detektiven i uppdrag att, så snart han fått veta något af vigt, derom underrätta förvaltaren Karlén.

Vid hans ankomst till villan var dansen der ännu i full gång.

Sjelf sällade han sig naturligtvis ej till bröllopgästerna, ty på Axels uttryckliga önskan hade han ej blifvit inbjuden till festen.

På förfrågan erhöll han af en betjent det besked, att Karlén befunne sig på sitt rum.

Det förvånade honom.

Genast begaf han sig dit.

Då han såg gubben sitta der med handen ombunden och armen i en bindel, och då han såg hans bedröfliga min, blef han liksom lite' rädd, skyndade fram och utbrast:

— Men, min bästa Karlén, hvarför har ni tagit på er en sådan min på er unga, vackra matmoders hedersdag? Hvad har ni fått i handen? Ni har väl af idel glädje druckit ett glas för mycket, ramlat omkull och skadat handen?

Karléns uppsyn blef ännu mörkare.

— Herr baron, brummade han, håna mig nu inte till på köpet, ty den här satans historien är min själ ingenting att skratta åt, skulle jag tro.

— Se så, gråt nu för all del inte, min gubbe! skrattade adjutanten. Berätta i stället, hvad som hänt! Jag kommer, som ni ser, direkt från min resa och har ingen aning om, hvad som här inträffat.

Karlén såg forskande på baronen.

— Skulle ni verkligen ännu icke veta om det? frågade han.

— Men hvad skulle jag då veta?

— Ah, jag har ju blifvit knifskuren af den fördömda hexan, den svartsjuka, hämndlystna Signe Karleman. Och min allernådigaste fru grefvinna är också halfdöd. Allt detta har Signe Karleman på sitt samvete.

Adjutanten ruskade tvislande på hufvudet.

Han tycktes tro, att förvaltaren blifvit lite' konstig i hufvudet.

— Nu tänker ni väl drifva med mig, Karlén? skrattade

han. Hvad i all verden skulle väl Signe Karleman ha med er att skaffa?

— Jo, hon var här för att lönmörda fru grefvinna Ceder-svärd. Då hon mot henne aflossat ett skott och jag satte efter mörderskan för att fasttaga henne, stack hon en dolk genom min hand. En lycka i olyckan var, att hon ej träffade bättre, ty naturligtvis var det hennes mening att sticka ned mig.

Nu förlorade verkligen adjutanten lusten att skratta; ty genast uppsteg hos honom den misstanken, att Signe redan flytt eller blifvit försatt på fri fot af inspektör Carlsson.

För att genast förskaffa sig visshet frågade han, när allt detta tilldragit sig.

— Ungefär för två timmar sedan, svarade Karlén. Hans kunglig höghet kronprinsen var qvar här till för ungefär en half-timme sedan, och ni kan nog tänka er, hur förskräckt han blef, när en sådan olycka hände den unga frun på sjelfva bröllops-dagen.

— För två timmar sedan? frågade adjutanten.

Hastigt tog han ur fickan upp sitt ur för att beräkna tiden.

— Löjligt! sade han derpå och drog en suck af lättnad. Vid den tiden kan Signe Karleman omöjligen ha varit här. Jag vet ju bäst sjelf, att hon då befann sig långt härifrån.

— Men, herr baron, ni vill väl inte veta det bättre än alla vi andra. Jag såg ju sjelf flickan, och äfven den unge grefven, vår nye herre, och hans herr far äro fullständigt öfvertygade om, att Signe af rasande svartsjuka eller kanske rent af i ett anfall af sinnesförvirring hämnats på detta rysliga sätt.

Adjutanten ruskade på hufvudet.

Berätta först utförligt, hvad som händt! uppmanade han förvaltaren Karlén.

Denne gjorde så, dock icke utan att rätt ofta afbryta sin berättelse med mången djup suck och mångt utrop af smärta.

Ju längre förvaltaren talade, desto allvarligare och bekym-merfullare blef baronens anlete.

Plötsligt gnisslade han:

— Det är ju nedrigt, bofaktigt! Men det allra värsta är, att jag ej har den aflägsnaste aning om, hvem som kan ha begått detta dåd.

Karlén lät höra ett undertryckt ljud af missnöje.

— Herr baron, har jag då inte tydligt nog sagt er, hvem lönmörderskan var?

Adjutanten teg.

Han tycktes öfverlägga, om det vore lämpligt att säga förvaltaren, att Signe omöjligen kunde ha begått brottet i fråga.

Hvar befinner sig då min vän, grefve Axel? Tror ni, Karlén, att jag skulle kunna få tala några ord med bruden mellan fyra ögon? Saken är den, att jag har någonting högst viktigt att meddela henne.

— Jag hörde, svarade Karlén, att grefve Axel nu håller gästerna sällskap, ty enligt öfverenskommelse skall den obehagliga händelsen hållas så hemlig som möjligt.

— Godt, Karlén, då vore ju tillfället mycket lämpligt. Gå och se efter, om grefve Axel är i festsalen, och om det är möjligt att få tala ett par ord med bruden utan vittnen!

Suckande och stönande efterkom Karlén denna adjutantens uppmaning.

Strax derpå kom han tillbaka och berättade, att Ellen just stode i begrepp att ännu en gång gå in i balsalen.

Hon hade visserligen rysliga plågor; men på Axels en-trägna uppmaning hade hon klädt om sig för att åtminstone ännu en gång visa sig för bröllopgästerna och för att derigenom strax vederlägga möjligen uppkommande rykten.

Det låge ju äfven i Ellens intresse, att ingen obehörig finge veta något om den obehagliga tilldragelsen.

Karlén medförde det budskapet, att Ellen vore beredd att bevilja adjutanten ett kort samtal mellan fyra ögon, och borde han för detta ändamål infinna sig i garderobrummet.

Adjutanten begaf sig genast, vägledt af den gamle Karlén, till det ifrågavarande rummet, hvarest Ellen befann sig.

Hon hade gifvit kammarjungfrun ett uppdrag endast för att på en liten stund aflägsna henne.

Adjutanten gaf Karlén i uppdrag att hålla vakt och genast varsko honom, i händelse grefve Axel skulle komma.

Med eller mot sin vilja måste förvaltaren stanna utanföre, fastän han blott allt för gerna skulle velat veta hvad baronen hade för viktigt att tala med Ellen om.

Adjutanten viste blott allt för väl, att han måste fatta sig kort.

Han omtalade för Ellen, hvart han fört Signe Karleman, och att följaktligen det antagandet, att hon vore lönmörderskan, vore alldeles origtigt.

Bruden blef efter denna underrättelse så mycket mer be-

stört, som icke heller hon nu viste, hvem som eljes kunde ha föröfvat brottet.

Lika förskräckt blef hon för den underrättelsen, att en obe-
kant person bortröfvat Signes barn.

Men häröfver lugnade hon sig dock mycket fort, i det hon antog, att hennes man eller dennes far i hemlighet låtit hemta barnet för att på egen bekostnad låta vårda och uppfostra det samma.

Hon viste ju, att Axel hittills trott, att Signe varit död, följaktligen kunde han mycket väl ha gifvit någon i uppdrag att frångå gamla Martha hans barn för att skaffa det bättre vård.

Plötsligt kom Ellen att tänka på baronessan Hilda.

— Men hon är ju på dårhuset, invände baronen.

— Det må vara. Ja, ja, nu mins jag mycket tydligt, att det var baronessans röst, som jag hörde. Det var hon och ingen annan. Fort, fort, herr baron, förskaffa mig visshet deröfver!

Adjutanten ruskade på hufvudet och invände:

— Det vore den största dumhet vi kunde begå.

— Dumhet?

— Ja visst, fru grefvinna. Betänk bara, att det under för handen varande omständigheter är en lycka utan like, att både Axel och hans far tro, att Signe varit lönmörderskan. Naturligtvis måste vi låta dem behålla den tron, och inte heller hans kunglig höghet bör tagas ur denna villfarelse. Ni skall mycket lättare komma tillrätta med Axel i hans egenskap af er man, om han måste betrakta sin älskarinna som en förbryterska. Låt honom alltså behålla sin misstanke; ty deraf har ni sjelf största fördelen.

Detta adjutantens nedriga förslag, vann genast Ellens bifall.

Hon invände endast, att baronessan Hilda då ginge fri från straff.

— Det ska' ni inte gräma er öfver, invände baronen. Är Hilda den skyldiga, så får hon straff nog, då hon får veta, att hon icke uppnått sitt skändliga syfte. Men jag skall naturligtvis anställa efterspaningar, och detta äfven af det skäl, att hon ju också skulle kunna ha anstiftat barnaröfvat.

— Alldeles riktigt! instämde grefvinnan. Så är det. Hilda har derigenom velat hämnas på Axel. Kanske har hon gjort det för att derigenom spela mig ett spratt. Ja, ja, så måste det vara. Jag fann det från allra första början osannolikt, att Axel eller hans far skulle ha satt sig i besittning af barnet på sådant

sätt. Hilda är vår onda ande. Jag slår vad, att hon röfvat barnet endast för att sedan beskylla mig därför. Men derom måste ni genast förskaffa er visshet, herr baron. Barnet måste tillrättaskaffas. Vi skola sedan sjelfva lemna det i någon pålitlig persons vård. Tala genast med Dahlbom om saken och instruera honom noga!

I detta ögonblick hördes en knackning på dörren.

Det var det mellan adjutanten och förvaltaren öfverenskomna tecknet, att Axel nalkades.

Innan baronen hann fly in i något annat rum, öppnades salens sidodörr, och grefve Axel frågade med hög röst:

— Är du här, Ellen?

Den unga frun var mållös af skräck.

Hon begrep, att Axel till intet pris borde få veta, att hon här beviljat adjutanten ett samtal.

Baronen slank fort bakom en med kläder fullhängd klädhängare och undgick derigenom faran att bli sedd af Axel.

Då den senare ej erhöll något svar på sin fråga, steg han fort in i garderobrummet.

— Der är du ju, sade han. Hvarför svarar du, inte?

Ellen hade fort åter hemtat sig.

— Har du då ropat på mig? frågade hon med låtsad förvåning.

Axel såg sig spejande omkring i rummet.

— Har min far redan varit här? frågade han.

— Nej, Axel. Jag väntar bara på min kammarjungfru, som skulle hemta ett glas vin åt mig. Se, der är hon ju redan.

Ellen lemnade fort rummet och gick emot sin kammarjungfru, som kom med ett fullt vinglas på en silfverbricka.

Axel såg sig verklinge ännu en gång temligen mistroget omkring i garderobrummet; men eftersom adjutanten gömt sig så väl, kunde han ej se honom.

— Min far söker dig, sade han till Ellen, emedan hans kunglig höghets lifmedikus anländt. Men du måste först ännu en gång visa dig för gästerna, så att inte de börja undra, hvart du tagit vägen.

— Ja visst, Axel, för din skull skall jag gerna underkasta mig denna ansträngning.

Hon drack till hälften ur det af kammarjungfrun serverade vinet och lade sedan sin hand i Axels arm.

Strax derpå befann hon sig med Axel i festsalen och gjorde der en liten rond för att taga afsked af gästerna.

Alla önskade brudparet lycklig resa.

Axel lät folk behålla den tron, att han med Ellen genast ämnade anträda bröllopsresan.

Äfven den gamle kammarherrn infann sig och ledsagade sedan brudparet tillbaka till Ellens rum.

Der väntade redan kronprinsens lifmedikus.

Denne hade redan talat med doktor Helgeson, och på grund af dennes utlåtande förklarade han, att han ej funne något hinder för, att Ellen genast anträdde resan.

Han gaf henne förhållningsregler och rekommenderade en läkare i Göteborg, till hvilken hon borde vända sig under det uppehåll i resan, som brudparet der ämnade göra.

Grefve Axel hörde tigande på.

— Nåväl, sade han ändtligen, vänd till läkaren, om ni ansvarar för, att min fru ej kommer att lida men af resans ansträngningar, så har jag icke mera någonting att invända mot, att vi genast afresa.

— Jag kan inte inse, att det skulle kunna medföra någon fara, herr grefve, sade läkaren. Ni reser naturligtvis i sofvagn, och följaktligen kan det ej bli tal om några nämnvärda ansträngningar. Om ni så vill, skall jag telegrafera till min vän och yrkesbroder i Göteborg, så att han vid tågets ankomst genast är färdig att anlägga ett nytt förband.

— Ja, det kan ni ju göra, suckade Axel. Vi resa alltså. Hans ord voro emellertid icke fria från ironi.

Axel hade, sedan kronprinsen lemnat festen, haft ett samtal med sin far mellan fyra ögon, och hans beredvillighet att anträda resan var säkerligen en följd af detta samtal.

En timme senare stod det ekipage färdigt, i hvilket de nygifta skulle resa till stationen för att derifrån med nattsnälltåget anträda bröllopsresan.

Axels far följde de nygifta ända till Södertelje.

Han gjorde det, emedan Axel önskade att ännu en gång i allsköns lugn få tala med honom om allt, som låg honom om hjertat.

Axel var nemligen orolig för, att man bakom hans rygg kunde draga Signe inför rätta; men det skulle kammarherrn förebygga genom att redan nästa dag tala med kronprinsen och förmä honom nedtysta saken. —

Adjutanten hade lyckats komma obemärkt ut ur villan igen. Han begaf sig genast i väg till Dahlboms bostad.

Slumpen ville, att han träffade polismästaren under vägen.

Han lät nu äfven denne skildra de uppskakande händelserna, och yppade sedan för honom sin misstanke rörande baronessan Hilda.

Dahlbom lofvade visserligen anställa undersökningar och sjelf begifva sig ut till vårdanstalten; men han ansåg det llk-väl för så godt som fullständigt bevisadt, att Signe antingen sjelf begått brottet eller lagt någon annan att göra det.

Han lofvade lemna adjutanten besked dagen derpå.

Men dermed var baronen ej nöjd, utan yrkade han istället på, att polismästaren genast skulle följa med honom ut till doktor Helgesons anstalt.

Dahlbom förklarade emellertid, att man ej så sent på qväl-len kunde begifva sig dit, ty det skulle väcka uppseende och följaktligen strida mot kronprinsens uttryckliga befallning.

Adjutanten måste foga sig.

Tidigt följande morgon for polismästaren ut till dårhusanstalten och lät anmäla sig hos doktor Helgeson.

Polismästarens ankomst väckte naturligtvis å nyo till lif portvaktens misstankar mot baronessan; men han vågade icke direkt fråga polismannen.

Dahlbom talade med doktorn, och denne gjorde sig genast underrättad om, huruvida Hilda fans qvar eller ej.

Han erhöil af vakterskan Hägg det besked, att baronessan naturligtvis vore qvar, och att ingenting ovanligt tilldragit sig under den förflutna natten.

Polismästaren bad om tillåtelse att sjelf få se och tala med patienten.

— Mycke' gerna, svarade Helgeson. Jag skall sjelf gå med och underrätta henne om, att hon redan i dag får återvända hem. Hon har redan erhållit tillräckligt sträng näpst, och hon tar sig nog hädanefter visligen i akt för sådana dumma streck.

I följd häraf afstod polismästaren från att gå till Hilda.

Eftersom man nu åter tänkte försätta henne på fri fot, så kunde han ju lika gerna besöka henne i hennes hem.

Polismästaren insåg dock redan nu, att det skulle bli svårt om icke rent af omöjligt att öfverbevisa baronessan om något.

Portvakten fann sig icke föranlåten, alldenstund han ej fick veta ändamålet med polismästarens besök, att redan nu sjelf spela förrädare, det ansåg han vara tids nog, när han fått veta, att Hilda begått ett brott.

I sjelfva verket begaf sig läkaren ofördröjligen till baronessan för att säga henne, att hon nu finge återvända hem. Dervid förmanade han henne att för framtiden beherska sig och icke å nyo gifva anledning till ett dylikt försigtighetsmått, som man denna gång gent emot henne måst använda.

— Åh, jag har funnit mig ganska bra här, svarade Hilda leende; der hemma är det dock vida trefligare.

Hon tog genast afsked af läkaren, tackade för humant bemötande och kom ihåg hvar och en, som gjort henne någon tjänst, med rikliga drickspengar.

Då hon strax derpå tog afsksked af Stina och hennes man, tryckte hon ytterligare en stor sedel i den senares hand.

— Jag hoppas, sade hon dervid till Stina, att vi icke mera träffas på detta ställe; men det skulle glädja mig mycket, om du rätt snart ville besöka mig hemma hos mig.

Stina ochs henne man voro i sjelfva verket rätt glada, att allt aflupit så lyckligt, och på grund häraf lofvade Stina med nöje att rätt snart besöka baronessan.

I följd af den misslyckade missionen kände sig Dahlbom naturligtvis mycket besviken.

Han skulle blott allt för gerna velat taga det gynsamma tillfället i akt att förvärfva sig en ny merit genom att demaskera baronessan som förbryterska.

Tyvärr förvägrades honom tills vidare den tillfredsställelsen att å nyo kunna klifva ett steg högre på ryktets steg.

Adjutanten hade af idel otålighet icke kunnat invänta polismästarens återkomst.

Han hade därför gått ut att möta honom och fick nu veta den förargliga nyheten, att Hilda intet ögonblick varit utom anstaltens område.

Men han trodde ändå, att hon haft sin hand med i brottet, och därför lade han Dahlbom på hjertat att icke härmed låta saken förfalla utan noga öfvervaka baronessans alla handlingar.

Polismästaren förklarade, att detta redan förut varit hans fasta beslut.

Just som adjutanten ämnade taga afsked af Dahlbom, kom en patrullerande polis med ett litet paket under armen och sade, att han enligt sitt förmodande hade en mycket viktig rapport att aflemna till herr polismästaren.

Adjutanten, som blifvit nyfiken, följde utan vidare med till polisvaktkontoret och fick der veta, att poliskonstapeln af ett fruntimmer blifvit gjord uppmärksam på, att en kappa med en pistol låge nere vid Brunnsviken.

Konstapeln hade genast följt med dit och tagit vara på kappan och skjutvapnet.

Ett skott var afskjutet, och därför antog konstapeln, att den person, som lagt sakerna på stranden, begått sjelfmord.

Dahlbom åhörde lugnt rapporten, och utan att ha svarat någonting derpå sade han:

— Det är bra, jag skall undersöka saken närmare.

Konstapeln hade tydligen icke väntat sig att bli affärdad så hastigt.

— Tillåt, herr polismästare, sade han, att jag dessutom gör er uppmärksam på den omständigheten, att i kappfickan äfven låg ett bref, adresserat till en fru Signe Karleman i Stockholm! Brevet är afsändt från Göteborg af ett fruntimmer, som kallar sig Marie. Denna Marie beklagar sig öfver, att hon inte fått svar på sina två sista bref till Signe Karleman. Jag sluter deraf, att den person, som på stranden kvarlemnade kappan och pistolen, begått självmord.

— Det är bra, svarade polismästaren å nyo. Jag skall själf läsa brevet och sedan taga de mått och steg, som jag anser nödvändiga.

Polismannen kände sig på sätt och vis sårad, för det hans förman visade så ringa intresse för hans upptäckt, och lemnade rummet.

Så snart han aflägsnat sig, tog adjutanten kappan från bordet och sökte i fickan.

Strax derpå drog han fram pistolen och brevet.

— Ja verkligen, det är ett bref till Signe, hviskade han. Och äfven den här pistolen känner jag igen. Den har tillhört Axel. Han bar den städse på sig under resan, och så vidt jag vet, har han gifvit Signe Karleman detta vapen.

Polismästaren tycktes icke vara så synnerligen glad öfver detta meddelande; ty hans ansigte antog ett dystert uttryck.

— Om det förhåller sig så, som ni säger, herr baron, ytttrade han, så vore ju detta tyvärr ytterligare ett bevis därför, att Signe Karleman varit den person, som i går afton på ett så lömskt sätt sökt taga lifvet af grefvinnan.

— Ja, tyvärr, instämde adjutanten. Jag vet dock sannerligen inte, hur Signe vid den tiden skulle kunna ha varit i staden. Vet ni precis tiden, då brottet begicks?

— Det vet jag verkligen inte; under den allmänna uppståndelsen kom jag inte alls att tänka på tiden.

Adjutanten utstötte en ed.

— Det är ju, så man kan bli galen, gnisslade han. Jag kan inte tro, att Signe kunnat fly så hastigt, i all synnerhet som jag på ett så öfvertygande sätt sagt henne, att jag endast vill hennes bästa, och att hon icke alls har någon anledning att hysa några farhågor. Likaså litet kan jag få i mitt hufvud, att hon så snart skulle ha varit inne i staden igen.

— Nå, men omöjligt vore det kanske ändå inte, brummade Dahlbom. Om hon flytt och sedan åkt in till staden, så kanske hon ändå kunde ha varit här vid den tiden, det vill säga,

innan ni sjelf hann hit. En liten satunge är hon, hvilken man nog skulle kunna tilltro något sådant.

Åter igen svor adjutanten och sprang omkring i rummet.

— Hvad skall jag göra? Det är visst bäst, att jag beger mig ut igen för att på ort och ställe förvissa mig om, hur det egentligen förhåller sig.

— Ni har nog intet annat val, svarade polismästaren; ty innan jag vet, hur saken förhåller sig med Signe, kan jag ingenting företaga mot baronessan.

— Godt, jag beger mig då genast i väg. Men ni, min käre polismästare, tar här saken om hand. Begif er nu med det allra första till kammarherrn. Det vore nog inte ur vägen, om han finge veta, hvilken ny, graverande misstanke, som uppstått mot Signe. Han underrättar sedan antagligen per omgående sin son derom, och detta blir då en ny hållhake på den senare.

Dahlbom förklarade sig beredd att gå till kammarherrn.

Men af egen drift tillade han, att han sedan äfven tänkte gå till kronprinsen för att underrätta denne om sakernas ställning.

— Ja visst, ja visst, gör det! instämde adjutanten. Men kom ihåg, min käre Dahlbom, att ni inte får nämna ett ord till hans kunglig höghet derom, att jag i går sett Signe Karleman; ni förstår. Saken är nemligen den, att hans kunglig höghet ej har någon kännedom om hvad jag gjort på uppdrag af hans gemål.

I samråd med Ellen hade adjutanten äfven inbillat polismästaren, att han af kronprinsessan i förtroende fått i uppdrag att som en vän och beskyddare på bästa sätt sörja för Signes framtid.

Dahlbom lofvade att taga hänsyn till adjutantens önskan hvad Signes enlevering beträffade och icke heller nämna ett ord om barnarofvet.

TRETIOANDRA KAPITLET.

Försvunnen.

En knapp halftimme senare satt Örnsköld i sadeln och red så långsamt ut ur staden som om han endast tänkt taga sig en promenad till häst.

Men så snart han passerat tullen, kittlade han med sporrarne hästens sidor och tvang honom att sträcka ut af alla krafter.

Då han sent omsider uppnått sitt landtogs, var hästen helt och hållet betäckt med hvitt skum.

Adjutanten red in på gården, svingande sig ur sadeln och skyndade att uppsöka den gamle inspektorn.

Denne hade just för tillfället besök af en god vän, som emellanåt brukade titta in till Carlsson och prata bort en stund med honom.

Då den gamle för detta inspektorn fick se sin husbonde komma sprängande in på gården på sin löddriga häst, blef han förskräckt och fick genast fatt i sin mössa för att skynda ut emot honom.

Den besökande tog strax afsked och gick, menidetsamma stormade baronen in genom dörren.

Nästan samtidigt kom äfven Carlssons hustru in.

Den gamle inspektorn stod der med mössan mellan händerna och såg långt ifrån så frimodig ut som vanligt. Baronen märkte också genast af hans uppsyn, att någonting måste ha inträffat, som vore egnadt att bekräfta hans farhågor.

— Menniska, tillstå, att ni har låtit Signe rymma! röt adjutanten åt gubben utan att ens dessförinnan ha helsat.

— Jag . . . jag, herr baron? Hvad tänker ni väl på? Jag har ju inte ens kunnat komma in i tornrummet, alldenstund, ni tagit med er nyckeln.

»Menniska, tillstå, att ni låtit Signe rymma!» röt adjutanten åt gubben utan att ens dessförrinnan ha helsat.

Mö arbruden I.

— Men hvarför ser ni då så ängslig ut; Fort, svara! Är hon kvar der uppe ännu, eller är hon inte kvar?

— Ja, det är just det, som ängslar mig, herr baron. När jag i går qväll, sedan ni rest härifrån, gick upp med mat till flickan, svarade hon mig ej, och jag såg heller inte till henne. Jag tänkte naturligtvis då icke på annat, än att hon bara inte velat svara mig. När jag i dag morse kom upp till henne med frukosten, stod qvällsmaten der ännu orörd. När jag då tittade in i rummet genom den lilla öppningen i väggen, såg jag ej till henne, och jag vet ännu icke sjelf, hvart hon kunnat taga vägen.

Adjutanten svor förskräckligt.

Äfven inspektorns hustru bedyrade under tårar, att det förhölle sig precis så, som mannen sagt, och försäkrade baronen, att hennes man ej på minsta sätt vore skulden till Signes flykt; det kunde ju inte alls ha fallit honom in att ha varit henne behjelpig i att fly.

— Står då dörren öppen der uppe, eller har hon flytt genom fönstret? sporde adjutanten.

— Dörren är stängd, herr baron. Om fönstret står öppet eller ej, det har jag verkligen inte så noga sett efter ännu.

— Einfaldiga människor! skrek adjutanten. Om dörren verkligen är stängd, så kan heller inte Signe ha rymt. Kanske hon bara gömt sig i en vrå och ej velat svara er.

Med dessa ord rusade baronen bort till torntrappan, och eftersom ytterdörren ännu stod öppen, sprang han genast upp till tornrummet.

— Signe! Fröken Signe! ropade han.

Intet svar hördes af.

Men innan han öppnade dörren, synade han först mycket nöga låset för att se, om inte ändå inspektorn under hans frånvaro dyrkat upp det samma.

Men han kunde icke upptäcka det ringaste, som tydde derpå.

Sedan undersökte han den hemliga mekaniken.

Denna var i bästa ordning.

— Det måtte bara vara inbillning af er, brummade baronen, vänd till de båda gamla. Flickan är nog ännu kvar, ty genom fönstret och utför det branta tornet kan hon ej ha flytt, och dörren har ej blifvit öppnad. Hon är nog ännu kvar; kanske hon bara fallit i vanmakt.

— Gud gifve det, herr baron! mumlade Carlsson. Jag var endast angelägen om, att ni icke skulle tro, att vi möjligen förhjelp till flickan till flykt.

Nu först öppnade baronen dörren.

— Der ligger hon ju, utbrast han och rusade fram till sängen.

— Är hon der?

— Hvar är hon?

Så frågade samtidigt inspektorn och hans hustru.

Men i det ögonblick, då båda nästan samtidigt försökte tränga sig in i tornrummet, svor baronen till, så att de genast ryggade tillbaka.

— Det var väl så fan heller och inte hon, skrek den förgrymmade adjutanten och slungade ilsket undan sängtäcket och kudden, som så narrat honom.

Efter den flyktiga glädjen kände han sig nu så mycket grymmare besviken.

Likt en galning rusade han några hvarf kring rummet.

De båda gamla drogo sig, som sagdt, ut ur rummet.

Baronen såg i alla hörn.

Han tittade för säkerhetens skull ännu en gång under täcket.

Sedan kastade han upp alla sängkläderna på golvet.

Men ingenstädes syntes Signe till.

— Borta är hon, borta, borta! stönade han.

Han slet sig i håret.

Vredens ådror i hans panna svälde hotande.

— Hvem — hvem har gjort mig detta? stönade han, i det han liksom utmattad stannade.

Plötsligt såg han upp mot fönstret.

— Är då fönstret ännu stängdt, gubbe? skrek han.

Darrande kom Carlsson in genom dörren.

— Ja visst, herr baron, stammade han. Fönstret är ju stängdt.

— Så mycket ser jag sjelf; jag menar, om man händelsevis lagt märke till, att fönstret blifvit öppnadt och sedan stängdt igen.

— Men, herr baron, jernstängerna sitta ju ännu kvar. Ingen människa kan ha trängt sig igenom det tätta gallret.

— Gallret kunde ju vara affiladt och sedan löst ditsatt igen.

Inspektorn ryckte på axlarna.

— Det tror jag inte, vågade han anmärka. Så fort, som detta måste ha skett, filar ingen, om han också hade de allra bästa verktyg, af fyra så grofva jernstänger.

— Men någonstädes måste ju hon ha tagit vägen. Hon kan väl inte spårlöst försvinna heller.

— Ack, herr baron, här uppe i det gamla spöktornet är allt möjligt. Här har redan förut förekommit lika underliga saker. En gång till exempel stod ju tornet en hel natt i ljusan låga, och följande morgon såg man ej ett spår af branden.

— Nej, sluta nu, gubbe! Bara inga spökhistorier, det ber jag. Jag är inte längre något barn, som tror på sådant dumt skrock. Elden, som ni säger er ha sett var säkerligen, så kallad Elms-eld, och deraf brinner naturligtvis intet torn ned. Men jag måste ha visshet. Hemta hit en stege så att jag sjelf får undersöka jernstängerna för fönstret.

Inspektorn skyndade ned.

Snart var han tillbaka med en stege.

Han stälde den mot väggen under det högt upp befintliga fönstret.

Baronen, som under inspektorns frånvaro slagit sig ned på en stol, reste sig åter hastigt upp och klef uppför stegen. Han drog och ruskade i jernstängerna.

Förgäfvdes!

Gallret satt orubbligt fast i muren. Det kunde alltså icke längre bli tal om att Signe flytt den vägen.

Baronen skar tänderna, då han nu åter gick nedför stegen. Då han kommit halfvägs ned hoppade han ned i rummet.

Men knappast hade han vidrört golvet; innan detta öppnade sig och baronen till de båda gamlas gränslösa bestörtning spårlöst försvann.

Carlsson, som sjelf kände golvet darra under sina fötter, for förskräckt tillbaka.

Men hans hustru slog ihop händerna öfver hufvudet och satte i vild flykt af utför torntrappan, under det hon skrek;

— Anders, Anders, stanna för Guds skull inte qvar der uppe! Fort, skynda dig, kom genast ned! Den lede tog ju baronen. En Guds eviga lycka, att inte vi också följde med!

Inspektorn å sin sida ropade på hustrun, att hon skulle stanna qvar, men hon hörde ej på det örat.

Hon rusade nedför trappan och ut på gården.

Nu hade hon då fått fullt klart för sig, att det till och med midt på ljusa dagen spökade uppe i tornet.

Men inspektorn härdade modigt ut der uppe.

För honom uppgick en aning om att han här funnit nyckeln till gåtan rörande Signes hemlighetsfulla försvinnande.

Och så var det i sjelfva verket.

När Signe qvällen förut efter baronens bortgång såg sig ensam i det dystra rummet, brast hon ut i bitter gråt.

Hon föll på knä och hopknäpte händerna till bön.

— Käre Gud i himmelen, bad hon, har du fräntagit mig allt, som i lifvet var mig dyrt och kärt, så ber jag dig åtminstone återgifva mig mitt barn. Men vägrar du till och med att uppfylla denna min bön, så har jag blott ännu en önskan: låt mig dö, käre Gud, och upptag i nåder i din himmel den ångerfulla, som redan så dyrt fått plikta för sitt felsteg! Ja, ja, jag vill hellre dö än lefva i den förfärliga vissheten att vara den mans fånge, som, det känner jag på den ångest och fasa, som intaga mitt hjerta, omöjligen kan ledas af ädla afsigter mot mig. Jag vet visserligen icke, i hvad mån han nu åter igen bedragit mig; men att han ljuger, att han är en gemen skurk, det vet jag med visshet. O, käre Gud, förbarma dig åtminstone öfver mitt barn, som ju är oskyldigt till allt, hvad jag dess mor, möjligen af kärlek förbrutit. Jag är ju redan straffad tillräckligt, eftersom jag ej har annat val än att försaka min Axels kärlek. Försaka! O, grymma öde! Jag måste afstå från honom, som jag älskat så outsägligt, och som mitt hjerta aldrig skall tröttna på att älska. Men hvad kallar jag numera kärlek? Hvad englarne kalla himmelsk fröjd och djeflarne afgrundsqual, det kallar menniskan — kärlek. Männe det är så?

Signe for, liksom gripnen af förtviflan, hastigt upp ur sin knäböjande ställning, uppsträckte sina hopknäpta händer och skrek:

— Herre, hör mig! Rädda mig ur den fara, som hotar mig genom denne ondskefulle mans nedriga stämplingar! Förbarma dig öfver mig! Förbarma dig öfver mitt oskyldiga barn!

Knappast hade hon uttalat dessa ord, innan hon raglade och afsvimmad föll tungt till golfvet.

Men hvad var det?

Ett surrande ljud hördes under henne.

Golfvet på den plats, der hon blifvit liggande sanslös, öppnade sig.

I nästa ögonblick gled Signe ned genom öppningen.

Hvart föll hon?

Ett doft buller såsom af en tungt nedfallande kropp hördes nedifrån.

Men strax derpå tillslöt åter falluckan, liksom drifven af fjederkraft, den öppning, genom hvilken Signe försvunnit.

Ett ljud, såsom då en dörr smäller i lås, hördes.

Sedan blef allt tyst, hemskt tyst i det gamla, illa beryktade tornrummet.

Intet skrik, intet klagoljud hördes från det rum, i hvilket Signe, utan att hon sjelf vetat, hvad som händt henne, störtat ned.

Var hon död, eller var den olyckliga endast djupt medvetlös?

Sedan vi fått veta, på hvilket halsbrytande sätt Signes skenbart så gåtfulla, hemlighetsfulla och spårlösa försvinnande ur det gamla tornrummet försiggått, kunna vi icke annat än å nyo vara djupt bekymrade för den så svårt hemsöktas öde.

Faran för henne var nu dubbel.

Hon kunde i fallet ha skadat sig så illa, att hennes lif var allvarsamt hotadt.

Men var detta fallet, var hon så svårt sårad, att hon icke utan främmande hjälp kunde röra sig ur fläcken, då först var hon ordentligt i fara att åter bli funnen af adjutanten.

Men inträffade det, så var hon fortfarande hans fånge.

Men det kunde ju också hända, att adjutanten, då han sjelf helt ofrivilligt måst göra den hemska färden ned i det obekanta djupet, i fallet krossat den ännu sanslösa Signe.

Den gamle inspektorn var naturligtvis så förskräckt, att han i första början icke alls viste hvad han gjorde.

Det föreföll honom, som jorden öppnat sig och uppslukat baronen lefvande.

Först när hans hustru kom tillbaka och besvor honom att på ett eller annat sätt så fort som möjligt komma den förolyckade till hjälp, återfick han besinningen och såg, att han befann sig i det fria.

— Men hvad ska' jag då göra? frågade han. Hvar ska' jag söka baronen? Jag vet ju inte alls, hvart han tagit vägen. Sannolikt befinner sig midt under tornet den gamla, djupa brunnen, om hvilken man hört så härresande historier berättas.

Inspektorn kunde icke värja sig för en rysning, när han talade om den gamla brunnen.

Hans hustru var nu mycket modigare och beslutsammare än han.

— Under sådana omständigheter, sade hon, ha vi sannerligen inte tid att vara ängsliga och rädda. Tänk bara, om någon olycka händt baronen, och vi låte honom ligga der hjälplös, så jagade han oss genast på porten! Du mins väl hans hotelser se'n i går qväll?

— Ja, men hvad ska' vi göra?

— Det är mycket enkelt. Vi måste öppna falluckan, ge-

nom hvilken herr baronen störtat ned. Så synnerligen djupt kan han ej ha fallit, ty jag hörde honom slå i der nere. Gå upp igen! Jag ska' hemta en yxa, och går det inte på annat sätt, så måste vi hugga sönder falluckan.

Inspektorn gillade detta förslag.

Han begaf sig, visserligen ännu darrande i hela kroppen, åter upp i tornet.

Hustrun kom efter inom några minuter, medförande en yxa och en hacka.

Inspektorn hade under tiden noga betraktat golftiljorna, men hade ej varit i stånd att upptäcka det hemliga stängslet för falluckan.

Då han talade om det för hustrun, rådde hon honom att icke uppehålla sig med fruktlöst och tidsödande sökande utan i stället genast börja bearbeta golfvet med hackan.

— Du vet ju, sade hon, hvar golfvet förut öppnade sig. Gå inte för nära; du kunde då sjelf falla ned.

Inspektorn tog den hvassa hackan och måttade dermed några kraftiga slag mot falluckan.

Men denna motstod mot all förväntan slagen, ett bevis för, att hon antingen hvilade på ett stadigt underlag eller på undre sidan var beklädd med jernplåt.

— Slå just der, Anders, hvarest baronen föll, när han hoppade ned från stegen! rådde hustrun.

Inspektorn efterkom uppmaningen.

Redan vid första slaget hördes ett egendomligt surrande ljud, såsom då ett urverk drages upp.

Plötsligt öppnades falluckan.

Inspektorn passade på och gaf den i det samma ytterligare några kraftiga slag.

Då började hela golfvet darra.

Ett nästan hemskt rasslande och surrande hördes samtidigt.

Sedan hördes ett doft buller, som om en tung vigt fallit ned på ett hårdt underlag.

Inspektorn hade sett, att han med sina våldsamma slag mot falluckan slagit af en jernkedja.

Enligt all sannolikhet hade vid denna kedja, som löpte öfver ett rörligt hjul, hängt en tung vigt, hvilken dragit upp falluckan.

Nu, sedan denna mekanik var förstörd, höjde sig icke falluckan vidare.

Carlsson väntade några ögonblick och spejade forskande

genom öppningen ned i djupet, innan han ytterligare företog sig något.

Men han kunde ej se mera, än att en stege stack upp ur det hemska, mörka djupet.

Ändtligen lade han sig på knä bredvid öppningen och ruskade med kraftig hand i stegen.

Han gjorde det för att förvissa sig om, huruvida stegen var så stark, att en person utan fara kunde stiga nedför den samma.

— Här är ljus, sade hustrun och räckte fram lyktan, i hvilken hon i en hast tändt på ljuset.

Carlsson tog lyktan och lyste ned i djupet.

Han gjorde nu den iakttagelsen, att baronen låg utsträckt der nere med ansigtet vänt mot marken.

Han meddelade hustrun sin iakttagelse, och sedan han ännu en gång pröfvat stegens styrka, steg han tveksamt ned i djupet och uppmanade hustrun att följa efter.

Utän tvekan efterkom hon också denna uppmaning.

Snart befunno sig båda der nere i ett rum, som hade stor likhet med sjelfva tornrummet.

Här nere låg dammet fingertjockt både på golf och väggar.

Från detta rum ledde en smal, brant trappa längre ned i djupet.

Men de båda gamla bekymrade sig helt naturligt för tillfället ej om något annat än om baronen, hvilken låg der orörlig och till ntseendet liflös.

De reste upp honom i sittande ställning och torkade smutsen ur hans ansigte.

Men förutom en liten skråma på ena handen kunde de icke upptäcka, att han skadat sig i fallet.

Antagligen hade han, då han gled ned i djupet, försökt hålla sig fast i stegen och dervid rifvit sönder handen.

— Männe han är död? hviskade inspektorn.

— Åh, bevare mig väl! gaf hustrun till svar. Ser du då inte, att han andas? Det bruka inte lik göra. Antagligen har han bara blifvit vanmäktig af skrämsel.

Qvinnan hade knappast yttrat dessa ord, innan baronen åter slog upp ögonen.

— Hvad var det? Hvar är jag? frågade han, sedan han några ögonblick förvånad sett sig omkring i rummet.

— Nådig herre, svarade inspektorns hustru, ni mins väl, att ni fallit ned här.

— Fallit ned? upprepade adjutanten. Hvar har jag fallit ned?

— Jo, här nedför stegen från tornrummet. Der uppe är en fallucka, som ni råkade sparka upp, när ni hoppade ned från stegen.

Baronen ruskade på hufvudet, liksom kunde han ännu icke alls fatta detta.

Men plötsligt nickade han och sade:

— Ja, ja, alldeles riktigt! Nu mins jag det. Ja, ja, golfvet gaf vika under mina fötter, jag störtade ned i djupet och slog hufvudet temligen hårdt i här nere. Hvad som sedan händt, mins jag inte alls, ty jag förlorade medvetandet.

Med tillhjälp af inspektorn reste han sig upp och kände sedan på pannan.

Der hade han fått sig en svår stöt.

— Ser ni, herr baron, tog inspektorn till ordet, nu tror ni väl ändå, att vi inte på något sätt äro skulden till den unga damens flykt.

Baronen hoppade till.

Nu först tycktes han erinra sig det egentliga ändamålet med sin härvaro.

— Riktigt, alldeles riktigt! utropade han. Har ni upptäckt något spår af flickan? Har ni funnit Signe?

— Nej, herr baron, svarade inspektorn. Vi ha bara varit så ängsliga för er skull. Vi sågo er störta ned, men falluckan for af sig sjelf åter upp och stängde öppningen, så att jag först måste slå sönder den för att komma hit ned till er.

— Det är bra, det är bra. Jag är mycket tacksam, för att ni så fort kommit mig till hjälp; men hufvudsaken för mig är likväl, att vi återfinna flickan.

— Jag antar, herr baron, fortfor inspektorn, att den unga damen af en ren tillfällighet upptäckt hemligheten med falluckan.

— Hvad? Tror ni, att äfven Signe kunde ha störtat ned här?

— På annat sätt kan jag ej förklara hennes försvinnande, herr baron, svarade inspektorn; ty ni vet ju, att flickan hvarken flytt genom dörren eller fönstret.

— Men min käre Carlson, ni måtte väl ändå ha haft kännedom om den der falluckan?

— Så sant jag lefver, har jag inte haft någon aning derom, herr baron. Jag har nu bott här i fem och tjugu år, men uppe i tornrummet var jag för första gången förliden vecka, när ni befalde mig göra det i ordning, så att det blefve beboeligt. Hade jag haft eu aning om falluckans tillvaro, så hade jag naturligtvis genast underrättat er derom.

Lena, Carlssons hustru, som höll lyktan i handen, hade under tiden sett sig omkring i rummet.

— Se hit, herr baron, se här — här måste den unga damen ha legat, utbrast hon och pekade på ett ställe på golfvet, der spår syntes i det djupa damlagret.

— Har inte jag legat här? frågade adjutanten.

— Nej, herr baron, ni låg der borta invid stegen.

Örnsköld betraktade närmare intrycken i damlagret och märkte, att der äfven funnos spår efter en liten fruntimmershand.

Han tog nu lyktan, lyste på golfvet och utbrast:

— Här leda fotspår bort till trappan. Det är en vigtig upptäckt, att Signe funnit vägen till trappan och gått nedför den samma. Hvart leder denna trappa, Carlsson?

— Som jag redan sagt, herr baron, svarade denne, är jag alldeles obekant här i det gamla tornet. Jag har endast hört sägas, att det skulle finnas en brunn här under tornet. Kanske flickan rent af störtat ned i den.

— Derom måste jag förskaffa mig full visshet, förklarade adjutanten och gick med lyktan i handen bort till trappan.

Äfven på denna låg ett tjockt lager af dam, och i detta syntes tydliga spår efter fruntimmersskor.

Spåren ledde nedför trappan.

När baronen uppnått trappans fot och icke såg någon fortsättning på den samma, gick han bort till ett hörn, der han upptäckt ett murket träräcke.

— Der är ju den gamla brunnen, utbrast inspektorn. Der kan hon i mörkret mycket väl ha ramlat ned.

Baronen stod der som förstened, när han hörde dessa ord. Han begrep för ögonblicket endast så mycket, som att Carlsson kunde ha rätt i sin förmodan; ty en del af räcket varnyss sönderbrutet, och just till denna punkt ledde fotspåren, som Signe efterlemnadt i dammet.

— O, Gud i himmelen, det vore ju förskräckligt, om den stackars människan förrrat sig hit ned och störtat ned i brunnen, utlät sig Lena medlidsamt.

— Men jag förstår sannerligen inte, brummade Carlsson, hur flickan kunde hitta på att öppna falluckan, eller hur det eljes kommit sig, att hon funnit vägen hit ned.

— Ah, det är ju inte så oförklarligt, menade Örnsköld. Hon har dåraktigt nog ej satt någon tro till min ärliga försäkran, att jag ville handla mot henne som en sann vän och välgörare. Hon har varit rädd för mig och trott, att det här

kunde hända henne något ondt. Derför har hon rufvat på flykt och i sin obetänksamhet tagit den här farliga vägen.

— Ack, herr baron, vågade inspektorn invända, inte får man väl förtänka den stackars fröken, att hon var rädd. Der uppe i tornrummet skulle jag inte vilja vara ensam en enda timme, ännu mindre en hel lång natt. Om ni ändå tillåtit henne bo nere hos oss åtminstone om nätterna! Säkerligen har hon varit mycket ängslig, och kanske också någonting särskildt inträffat, så att hon blifvit alldeles vettskrämd.

Baronen lyssnade ej till dessa ord, dertill var han allt för angelägen om att återfinna flykten.

Han steg ända fram till randen af brunnen.

Vid tanken på, att Signe här kunde ha funnit döden, hotade hans hjerta att stanna.

Var hon död, då voro i och med hennes lifs utslocknande alla hans högttrafvande planer och stolta förhoppningar grusade.

Han kände på sätt och vis samvetsförebärrelser; ty han måste erkänna, att han var den indirekta skulden till Signes död.

Denna ädlare känsla qväfdes dock strax åter af vreden öfver, att hans så slugt uppgjorda plan för alltid skulle stranda på en så ödesdiger slump.

Han knäböjde invid brunnen och lyste ned i det svarta, gapande djupet.

Visserligen tyckte han sig långt, långt ned märka ettsvagt skimmer från vattenspegeln, men af Signe förmådde han naturligtvis ej upptäcka något spår.

Inspektorn drog honom ändtligen med våld tillbaka.

— Tag inte illa upp, herr baron, sade han, när denne lät höra ett hottullt brummande; men detta kan jag icke längre lugnt åse. Ni får inte en gång till luta er så långt utöfver det gamla djefvulshålet; ty vid den allra minsta oförsigtighet kunde ni ju störta ned, och den, som en gång väl ligger der nere, är räddningslöst förlorad.

Baronen begrep mycket väl, att gubben hade rätt.

— Och likväl, Carlsson. yttrade han, i det han hastigt reste sig upp och stampade i golfvet, måste vi förskaffa oss visshet, om Signe drunknat der nere i vattnet eller ej.

— Det är ju en ren omöjlighet, invände inspektorn. Hur i all världen skulle vi bära oss åt för att få reda på det?

— Ingenting är lättare, förklarade Örnköld. Ni måste skaffa hit en lång stege och sedan gå ned i brunnen.

— En stege? Hvert räcker väl en stege här, herr baron? Ser ni då inte, hur afgrunds djup den gamla brunnen är?

— Sak samma, gubbe! Räcker inte en stege till botten, så måste vi binda ihop två. Ni måste stiga ned, ty jag vill och måste ha visshet.

— Jag . . . jag? stammade den dödligt förskräckte inspektorn. Skall jag gå ned i brunnen?

— Naturligtvis! Jag skulle nog sjelf göra det; men jag känner, att jag i fallet uppifrån tornrummet slagit mig värre, än jag i början trodde. Jag skulle få svindel, och därför måste ni nog göra mig den tjänsten.

Inspektorn utsträckte liksom besvärjande båda händerna mot sin husbonde.

— Aldrig, nådig herre! utropade han.

— Hvad? Ni vill inte?

— Nej, herr baron, det kan jag verkligen inte göra.

— Men jag befaller er det.

— Begär hvad som helst af mig, nådig herre, bara inte det! skrek Carlsson i verklig dödsångest. Om ni också ville skänka mig halfva er förmögenhet, för att jag skulle stiga ned i brunnen, så gjorde jag det ändå inte. Då går jag hellre på mina gamla da'r omkring och tigger mitt bröd, om herr baronen har hjerta till att köra mig på porten för min vägran att gå ned i detta helveteshål.

Örnsköld insåg, att detta var inspektorns fulla, heliga allvar.

— Men så säg mig då åtminstone skälet, hvarför ni trotsar mig! utbrast han.

— Ja, herr baron. För det första är brunnen så djup, att inte ens tio stegar nå till botten, och för det andra är ju detta det hemska hål, i hvilket för många Herrans år sedan den forne egaren lär ha kastat ned och dränkt sin unga, vackra fru på sjelfva bröllopsdagen.

— Prata nu inga löjligen barnsligheter, gubbe! Af hela den der historien är naturligtvis inte ett enda ord sant. Men om det också funnes en gnista sanning deri, så är ju det ingenting vidare med den saken. En qvinna, som dött för så många år sedan, gör er inte något ondt, det kan ni vara alldeles säker på.

— Det säger ni, ja, herr baron, men jag vet det bättre. Jag har mången natt inte alls kunnat sofva för idel qvidan, stömande och djupa suckar. Gumman min kan intyga det. Här i det gamla tornet spökar det ohyggligt, och jag skulle aldrig

ha satt min fot inom det samma, om inte herr baronen varit med och själf gått före.

— Så hemta då hit brandhakarne och några långa stänger! befalde adjutanten.

— Det har jag också redan tänkt på, herr baron! men äfven det är omöjligt.

— Gubbe, för er är visst allting omöjligt, hvartill ni icke har någon lust. Gå nu och lyd! jag befaller.

Inspektorn vred sina händer.

— Uppför torntrappan kan jag ej komma med ett så långt föremål, herr baron. Ni vet ju själf, hur den smala trappan slingrar sig, och här nere går det heller inte, eftersom här inte fins någon dörr. Den enda möjligheten vore, om jag först toge hål på muren. Men om ni vill vänta så länge, tills jag hunnit bryta ett hål genom den tjocka stenmuren, skulle jag ändå vilja betvifla.

Äfven häri måste baronen ge inspektorn rätt.

— Nå, så gif mig då ett råd! sade han. Visshet måste jag till hvarje pris ha, och det så fort som möjligt.

Lena hade med förskräckelse och fasa åhört denna skarpa ordvexling mellan de båda männen.

Icke heller hon skulle någonsin ha tillåtit sin man företaga det farliga vågstycket att stiga ned i brunnen.

Hon funderade starkt på, huru det skenbart omöjliga ändå till baronens belåtenhet skulle kunna göras möjligt.

På inga vilkor ville hon ådraga sig och sin man den unge husbondens vrede.

Mera för att blidka honom och bringa honom på andra tankar tog hon nu till ordet:

— Nädig herre, innan ni här kanske alldeles i onödan gör er mycket besvär, skulle jag vilja ge er det rådet att först noga se efter, om inte den unga damens fotspår möjligen synes äfven på annat ställe än just här. Det skulle ju ändå kunna hända, att hon inte alls störtat ned i brunnen.

Denna qvinnans anmärkning blef under för handen varande omständigheter genast ett Columbi ägg.

Baronen hade i förskräckelsen allt för mycket sysselsatt sig med den tanken, att Signe verkligen var död.

I ett nu lifvades han åter af hoppet.

— Det har ni minsann rätt i, mor, utbrast han. Ännu är det ju inte alls bevisadt, att Signe verkligen fallit ned i brunnen och der funnit döden. Fort, fort, kom med! Jag måste veta, om hon ännu är här, om hon möjligen håller sig gömd, någonstädes här nere.

I detta ögonblick utstötte den gamla Lena ett högt skri och skyndade så hastigt, som hade hon gjort en upptäckt, till den motsatta sidan af rummet, der hon strax derpå försvann i mörkret bakom trappan.

— Här! Här! ropade hon.

— Är hon kvar? skrek baronen i triumferande ton.

Med inspektorn skyndade han genast efter qvinnan, ty han såg dagsljuset lysa in genom springorna på en dörr, om hvilkens tillvaro han hittills ej haft någon aning.

TRETIOTREDJE KAPITLET.

I elfte timmen.

Om Signe Karlemans öde veta vi endast så mycket, att hon på liknande sätt som baronen störtat ned genom falluckan, hvars hemliga mekanik hon af en ren tillfällighet råkat sätta i rörelse.

Signe var medvetlös, men den skyddsengel, som vakade öfver henne, bar henne på sina armar ned i det obekanta djupet.

I fallet kom hon nemligen att glida utför stegen, visserligen jemförelsevis fort, dock icke med sådan svindlande fart, att hon kunde taga någon allvarsammare skada.

Medvetandet tycktes vilja återkomma, ty vid stegens fot försökte hon mekaniskt resa sig upp; men som hon ännu icke var vid full sans, raglade hon endast några steg åt sidan och föll åter till golvet.

Der blef hon liggande orörlig och utan att gifva något ljud ifrån sig.

Det såg nästan ut, som hade döden förbarmat sig öfver henne, och som hade hennes lifs skyddsande redan burit hennes

själ upp till himlens ljusa rymder, dit, der de aflidnes saliga andar fröjda sig åt en ogrumlad lycka.

Timmar föringo.

Ännu hade Signe icke gifvit något lifstecken ifrån sig.

Hon hade ingen aning om, hur fort tiden gått.

Plötsligt darrade hennes späda gestalt som af en frossbrytning.

Å nyo gjorde hon ett försök att resa sig upp, men ännu var hon för svag dertill.

Länge dröjde det emellertid icke nu, innan hennes lifsandar å nyo återvände.

Då och då frampressades ur hennes bröst ett klagande ljud. Men plötsligt utstötte hon ett rop, som om en synnerligen glad öfverraskning beredts henne.

Omedelbart derpå reste hon sig upp i knäböjande ställning, utbredde mekaniskt sina armar och ropade:

— Tack! Tack! O, min Axel, hvad jag tackar dig, för det du återgifvit mig mitt kära lilla barn, i det du ledt mig på den skändlige röfvarens spår!

Men knappast hade hon utalat dessa ord, innan en qualfull suck å nyo undslapp hennes läppar.

— Axel, min Axel, hvart tog du vägen? yttrade hon klagande, under det hon med sina blickar sökte genomtränga det hemska mörker, som rundt omkring omgaf henne.

Forskande och ängsligt såg hon sig omkring.

Men den, som hon sökte, syntes ej till.

— Barmhertige Gud i himmelen, stammade hon, darrande i sitt sitt innersta djup, det var alltså bara en dröm, en skön, ljuf, berusande dröm, att Axel fans i min närhet. En dröm, endast en dröm! skrek hon i hjertskärande ton. Mitt barn fins inte här. Icke heller Axel är hos mig, och jag är fortfarande en fånge, den der förskräckliga mannens fånge, på hvilken jag icke kan tänka annat än med bäfvan och rysning och det dju-paste förakt.

Den späda gestalten skakades af köld.

Men så var det också verkligen mycket kallt i detta fuktiga rum, som icke på så många, många år vädrats, och hvilket derfor var fylldt af en instängd, unken luft.

Just som hon ämnade resa sig upp på sina fötter för att söka värma sig genom att gå fort fram och tillbaka här i rummet, spratt hon till.

Hon hörde ett buller, som om en man med fasta, taktmesiga steg gått fram och tillbaka i ett närgränsande rum.

Med återhållen andedrägt lyssnade hon.

På det omnämnda bullret följde ett kort, genomträngande stönande, så att Signe nästan trodde, att någon annan fånge var inspärrad i närheten, hvilken strängt bevakades af en enkom dertill beordrad man.

Men samma buller och samma stönande upprepades, och det med så bestämda mellantider, att de icke gerna kunde komma från någon mensklig varelse.

Innan Signe kunde finna någon förklaring, blef hon å nyo förskräckt.

— Ett genomträngande, surrande och rasslande ljud förnams. Så snart detta ljud upphört, slog en klocka.

Visserligen andades Signe lättare, när hon nu kom till den öfvertygelsen, att det der monotona bullret framkallades af tornurets pendelslag.

Men vid hvarje klockslog for hon förskräckt samman. Det lät verkligen hemskt, alldeles som om en mensklig varelse jemrat sig och stönat.

Mekaniskt räknade fången klockslogen.

När hon räknat till fyra, började en annan klocka slå.

Dennas klang var nästan ännu hemskare än den förras.

Likt en korps kraxande darrade de skärande ljuden genom nattens tystnad.

Ovilkorligen räknade Signe äfven dessa slag.

Ju längre hon räknade, desto ängsligare och hemskare kände hon sig till mods.

Ändtligen, när det sista ljudet bortdog i fjerran, undsluppo helt ofrivilligt dessa ord hennes läppar:

— O, min Gud, det är ju midnatt!

Hon var visst icke vidskeplig, men den förfärliga vissheten att midt i natten befinna sig så fullkomligt ensam och öfvergifven i ett så hemskt rum, kom likväl hennes hjerta att darra.

Natten är ej människans vän.

Signe hörde och kände hur högt, och ängsligt hennes hjerta klappade.

Å nyo höll hon andan och lyssnade.

Hon kände sig till mods, som om någonting alldeles förskräckligt skulle inträffa.

Hon vågade inte röra sig ur fläcken och kastade endast då och då en skygg blick upp mot den punkt, der hon trodde, att det lilla fönstret i tornrummet befann sig.

Men hur bestört blef hon ej, när hon ingenstädes förmådde upptäcka detta fönster.

Hon hade ju, innan hon svimmade, så tydligt sett några tindrande stjernor genom det lilla fönstret.

Men nu kunde hon icke alls upptäcka de senare.

— Ja, ju längre hon tänkte på saken, desto mera föreföll det henne, som befunne hon sig icke alls mera i det henne till uppehållsort anvisade rummet.

Äfven dessa farhågor bidrogo till att öka hennes inre ångest.

Ändtligen reste hon sig upp, fast besluten att åtminstone förvissa sig om, huruvida hon ännu befann sig i tornrummet eller ej.

Men knappast hade hon stigit upp och tagit första steget, innan hon med den utsträckta handen stötte mot stegen, som hon glidit utför.

Hon kunde icke se, att det var en steg, men hon kände det, och i och med det samma erhöll hon visshet, att hon icke längre befann sig i tornrummet.

Hon blef naturligtvis förskräckt öfver denna iakttagelse och fruktade, att baronen betjenat sig af hennes medvetlöshet för att föra henne till detta rum, som var vida förfärligare än det förra.

Hon misstänkte, att han gjort detta, på det hon icke mera skulle ha den minsta aning om, hvar hon egentligen befann sig.

Plötsligt kom hon att tänka på, att hon i tornrummet hittat en svafvelsticka, som hon visligen gömt i sin ficka.

Alldenstund hon framför allt var angelägen om att se, hvar hon befann sig, sökte hon reda på tändstickan och strök eld på den samma.

Hon såg nu vid skenet från stickan, att hon rundt omkring omslöt af höga, nakna stenvägg.

Midt i rummet ledde stegen upp ända till taket, och cirka fem steg från den samma syntes i golvet en svart, gapande öppning.

I sin rådlöshet gick hon uppför stegen för att se, om der uppe möjligen fans någon öppning; ty den förmodan hade uppstigit hos henne, att tornrummet befann sig midt öfver detta rum.

Men hon var ej i stånd att förskaffa sig visshet derom, ännu mindre att öppna falluckan.

Derför gick hon åter nedför stegen och började nu af ångest och sorg att gråta.

— O, Gud, snyftade hon, hvad detta uppvaknande ändå är bittert. Jag drömde så ljufligt om min Axel och om mitt barn, och ännu är jag alldeles ensam i ett så förskräckligt rum och har icke ens en aning om, hvarför man fört mig hit. Men kanske vill den der förskräckliga personen, som gjort mig till

fånge, injaga skräck hos mig och derigenom tvinga mig att viljelöst foga mig i alla hans skändliga planer. O, min Gud, om det icke vore min pligt att lefva för barnet, så skulle jag helst vilja dö redan i detta ögonblick. — Ja, ja, det är ju alldeles förskräckligt. Tre fruntimmer vilja ega min Axel. Jag hade en helig rätt till honom, alldenstund jag betraktade honom som min man och han ju är far till mitt barn. Af en annan, af den der intriganta grefvinnan, har nu min Axel för alltid blifvit mig frånryckt. Den tredje, som likaledes lär ha efterfikat hans kärlek, känner jag visserligen endast till namnet; men äfven hennes öde är ju förskräckligt nog, alldenstund hon, efter hvad jag hört sägas, lär ha blifvit vansinnig. Men hvad skall nu jag göra för att undfly de faror, som säkerligen hota mig genom min Axels falske vän? Hvad skall jag göra för att återfinna mitt älskade barn?

Oupphörligt rullade tårarne utför hennes kinder.

Hon kände behof af att gråta ut, innan hon kunde fatta något beslut.

Hon lutade sig mot stegen, och under det hon ännu en gång i andanom genomlefde hela tiden af sitt korta äktenskap, hvilket nu nästan endast föreföll henne som en sällhetsberusande dröm, anade hon icke, hur fort tiden gick.

Dertill kom, att adjutanten gjort antydningar om hemligheten af hennes börd och sagt, att såväl hennes mor som hennes far ännu funnes i lifvet.

Var det väl att undra på, att hon nu igen länge grubblade deröfver.

Hon funderade på, om det inte ändå vore bäst att tills vidare lugnt foga sig i sitt sorgliga öde och undergifvet vänta på kronprinsessans hjälp.

Men efter lång öfverläggning förkastade hon åter dessa tankar och började nu misstänka, att baronen ljugit allt hvad han sagt.

— Bedrägeri! stönade hon. Ja, han är en bedragare. Men hvarför har väl den skändlige gjort mig allt detta? Kanske han rent af är skulden till, att Axel öfvergifvit mig och gift sig med den der andra.

Så hade åter igen flera timmar förgått, sedan Signe återkommit till sans.

Då tyckte hon sig ändtligen se ett svagt ljussken genom den svarta öppningen i golfvet.

— Skulle der finnas något fönster? mumlade hon. Skulle dagen redan ha inbrutit? O, Gud, om det ändtligen blefve dag

igen, så att jag åtminstone kunde förvissa mig om, hvar jag egentligen befinner mig.

Hon gick försigtigt framåt i den riktning, der den der öppningen befann sig.

Hur glad blef hon ej, när hon gjorde den upptäckten, att en smal trappa ledde ned genom öppningen, och att i väggen fans ett litet fönster, genom hvilket en svag dager inträngde.

Försigtigt pröfvade hon den gamla trappans styrka och gick sedan med gladt mod ned till den plats, der fönstret fans.

Detta var dock icke något egentligt fönster såsom hon nu genast märkte.

Det var endast ett långt, smalt lufthål, hvilket icke ens var så bredt, att hon kunde sticka ut hufvudet för att få en fri öfverblick öfver omgifningen.

Hon såg genom gluggen endast en äng och der bakom en skogbeväxt höjd.

I intet fall skulle hon kunnat fly genom denna smala öppning. Men hon hoppades der nere, dit trappan ledde, antingen finna ett större fönster eller kanske rent af en dörr.

— Ack, om jag kunde fly! hviskade hon och hopknäpte sina händer till bön.

Derpå fortsatte hon sin väg utför trappan och kom så ned i det rum, i hvilket den gamla brunnen befann sig.

Tyvärre väntade henne här en bitter missräkning, ty här var det åter igen så mörkt, att hennes ögon först måste vänja sig vid mörkret, innan hon kunde urskilja något; men ingenstädes förmådde hon upptäcka någon dörr.

Hon följde utmed väggen, kände och knackade på den samma utan att likväl finna någon öppning.

Så kom hon till brunnen; men när hon såg, att rundt omkring den samma var uppfördt ett träräcke, anade hon genast, att det var ett farligt ställe.

Hon försökte bryta loss något af räcket, och det lyckades utan möda.

Nu kastade hon ned ett trästycke i öppningen och lyssnade. Ett plaskande ljud hördes nedifrån.

Hon hade hoppats, att här möjligen fans en utgång ur tornet, men nu insåg hon, att så ej var fallet.

Åter igen började hon söka på annat håll.

Då hon kom bakom trappan, stötte hon der på fyra trappsteg, hvilka skenbart utan ändamål blifvit ditlagda.

Men det var ju en besynnerlig kurre till byggmästare, om han bygt ett hus utan dörrar och fönster.

Signe gick uppför de breda trappstegen, men sökte förgäves efter en dörr.

Deremot upptäckte hon i muren en liten jernlucka, som hon med ansträngning lyckades öppna.

Den täckte en liten glugg, genom hvilken hon nu kunde se ut.

Då fick hon syn på en ryttare, som kom sprängande på sin löddriga häst.

Hur förskräckt blef hon ej, när hon i denne ryttare kände igen Axels vän, hvilken hon lärt känna under namnet Strandfält!

— Nu är olyckan åter öfver mig, jemrade hon sig. Denna ondskefulla menniska kommer säkerligen endast hit för min skull.

Härom blef hon också snart nog förvissad.

Hon hörde nemligen, huru baronen med sina båda underlydandes tillhjälp sökte efter henne, hur den förre dervid förolyckades, men just derigenom kom henne på spåren.

När sedan jernkedjan der uppe gick af och den tunga vigten föll ned, slog denna genom taket och föll ned några steg från den förskräckta Signe.

Denna började nu ana, på hvad sätt hon kommit ned ur tornrummet.

Länge dröjde det ej, innan hennes förföljare kom ned i samma rum, der hon höll sig gömd.

Med förtviflan gjorde hon sig redan beredd på att bli återförd till sitt fängelse.

I sin förtviflan blickade hon uppåt och hopknäpte sina händer till bön.

Då fick hon se, att dagsljus inträngde genom en remna i muren.

Denna ljusstråle hade hon förut icke märkt, men väl hade hon vid den skakning, som den fallande vigten framkallat, hört ett prasslande ljud, som om en sten lossnat i muren och fallit ned.

Signe undersökte nu väggen och fann en lodrät springa.

I den stack hon in fingrarne och drog med all kraft.

Då märkte hon till sin stora glädje, att här verkligen fans en dörr, som på insidan var beklädd med en tunn stenhäll.

Hon lyckades öppna dörren, och i nästa ögonblick stod hon ute på en buskbeklädd terrass.

Men just som hon på detta underbara sätt återfått friheten, hörde hon Lena ropa:

— Här! Här!

Hon såg, att på yttersidan af dörren, hvilken sida likaledes var beklädd med en stenhäll, fans ett ringformigt handtag.

Hon grep tag i denna ring, och just som baroren kom springande uppför trappstegen, slog hon löndörren i lås och skaffade sig på så sätt en skiljevägg mellan sig och honom.

Baronen utstötte ett skri af vrede.

— Signe! Fröken Ekstam! skrek han, så högt han förmodade. Kom tillbaka, fly inte! Jag är ju er vän, och jag medför till er ett budskap af allra största vikt.

Under det han på detta listiga sätt sökte narra Signe att vända om, uppbjöd han all sin skarpsinnighet och all sin kraft för att kunna öppna löndörren.

Förgäfvets!

Han hade ju ingen aning om, af hvilken beskaffenhet den mekanik var, medelst hvilken dörren kunde öppnas.

Dörren trotsade också hvarje försök att stöta upp eller slå sönder den.

— Öppna, Carlsson! Jag befäller er att genast öppna dörren, skrek baronen, sedan han kommit till insigt om, att alla hans ansträngningar voro fruktlösa. Hon får inte undfly mig. Hon måste till hvarje pris föras tillbaka hit igen.

Inspektorn gjorde visserligen också genast ett försök för att åtminstone så till vida efterkomma baronens önskan, som han visade sin goda vilja.

Men han hade knappast insett det fruktlösa i sina bemödanden, innan han yttrade:

— Nädig herre, innan vi få upp den här dörren, är flickan redan sin kos. Vill ni åter ha fatt i henne, så återstår er ingenting annat än att fortast möjligt åter skynda upp i tornet och nedför den andra trappan. Ni har ju er ridhäst ännu stående kvar på gården, och med djurets tillhjälp kan ni kanske ännu upphinna den flyende.

Adjutanten utstötte en ed.

Men han insåg, att inspektorn hade rätt.

Utan att betänka sig ett ögonblick skyndade han uppför trappan och var snart åter uppe i tornrummet.

Redan stod han i begrepp att lemna det samma för att springa nedför den andra trappan, då han fick den ingifvelsen att först se efter, om han möjligen kunde se flyktingen genom fönstret.

Det vore naturligtvis vid förföljelsen för honom af väsentlig vikt att veta, åt hvilket håll Signe styrt kosan.

I ett nu stod han uppe på stegen, hvilken ännu stod der upprest mot väggen.

Knappast hade han kastat en blick genom fönstret ut i det fria, innan han utstötte ett rop af glad öfverraskning.

— Nu är hon dum, så det förslår, jublade han. Hon springer ju landsvägen framåt. Ha, ha, ha! Vänta bara! Under sådana förhållanden skall jag ha upphunnit dig inom få minuter.

Med ett språng var han åter nere från stegen.

— Jag vet, hvar hon är, och skall strax vara här tillbaka med henne, ropade han genom den öppna falluckan ned till inspektorn, hvilken nu likaledes sträfvade att komma upp i tornrummet igen.

Sedan rusade han ögonblickligen på dörren och flög formligen utför trappan.

Då han kom ned på gården, saknade han sin häst.

Han rusade bort till stallet.

Icke heller der stod hästen att finna.

— När allt kommer omkring, har hon kanske varit så full af fan, att hon fört bort min häst och gömt undan honom, emedan hon anat, att jag behöfde honom för att upphinna henne, gnisslade baronen och rusade ut genom porten.

Nu först fick han syn på hästen, hvilken i allsköns lugn stod nere vid bäcken och drack.

Han förstod nu, att den svettiga hästen känt sig mycket törstig och därför instinktmässigt hjälpt sig sjelf, eftersom ingen kommit och vattnat honom.

Några ögonblick senare satt baronen åter i sadeln och sprängde i hvinande galopp bort åt det håll, hvaråt han sett Signe springa.

Han fick också snart nog syn på henne, men nu gick hon till hans stora förvåning temligen långsamt vägen framåt.

Hade hon kanske förut sprungit så tort, att hon nu nödvändigtvis måste sakta farten för att hemta andan?

Orsaken brydde sig baronen ej det ringaste om.

Han högg sporrarne i hästens sidor och närmade sig hastigt flickan.

Då han kommit på ungefär tjugu stegs afstånd från henne, vände hon på hufvudet, men baronen höll förskräckt i det samma in sin häst.

Hans af sinnesrörelse och ansträngning blossande ansigte förlorade sin färg.

Han stirrade på flickan, hvilken vördnadsfullt steg åt sidan och helsade på honom, så forskande och tviflande, som om han trodde, att antingen han eller flickan råkat ut för något trolleri.

Först då han hörde flickans röst, återkom han till sig sjelf, och hans gränslösa misräkning gaf sig ovilkorligen luft i fram-mumlade svordomar.

— Ack, herr baron, er häst blöder ju, utbrast flickan.

— Känner ni mig? frågade adjutanten bara för att få anledning att fråga flickan, om hon möjligen sett Signe Karleman.

Ja, visst känner jag herr baronen, svarade den tillfrågade trohjertadt. Jag är ju dotter till skolmästaren, som gifvit er den allra första skolundervisningen. Min far bor nu borta i byn alldeles invid kyrkan. Ack, hvad han skulle bli glad, om ni någon gång ville besöka honom! Han talar mycket ofta om er, emedan han är stolt öfver, att en gång ha varit er lärare.

Flickan hade nog fortsatt ännu en stund på samma sätt, om inte adjutanten afbrutit henne med frågan:

— Har ni händelsevis sett till en ung dam här i närheten, min flicka? Jag söker nemligen henne och har nu mycket brådtom, men jag skall med all säkerhet, kanske redan i dag, aflägga ett besök hos er herr far.

Flickan nickade.

— Ja visst, herr baron, svarade hon. Jag såg nyss en dam gå öfver ängen der borta. Då hon fick se mig, sprang hon så fort in i skogen, som om hon inte alls tyckt om, att jag sett henne. Jag förvånade mig naturligtvis mycket öfver . . .

— Det är bra. Det är bra. Tack ska' ni ha! Helsa er far! Se här, mottag detta för upplysningen!

Han lade ett par riksdaler i hennes hand och kastade om sin häst, ty den af skolmästardottern betecknade ängen låg ju alldeles invid gården.

— Man kan bli galen för mindre, gnisslade adjutanten. I går foro vi långa vägar efter den tjocka mjölnarhustrun, emedan vi trodde, att Signe satt i vagnen, och nu rider jag efter denna pratsamma gås och tror henne vara Signe. Men det goda hade åtminstone detta möte med sig, att jag nu åtminstone med visshet vet, hvar jag har att söka min vackra flykting. Visserligen har jag genom detta misstag förlorat minst en qvart, en dyrbar tid.

Just som han åter sprängde förbi boningshuset, steg den gamle Carlsson ut på gården.

— Kom med, gubbe, och hjälp mig att söka flickan! skrek han åt inspektorn.

Denne måste lyda.

Baronen red bort till ängen och ut på den samma.

Plötsligt utstötte han ett glädjerop.

— Här . . . här är hennes spår, ropade han till inspektorn, hvilken han fort vinkade till sig.

Gubben skyndade sig också, så mycket han förmådde.

Men han var redan mycket andfådd.

— Ser ni spåret? frågade Örnköld.

Carlsson nickade.

— Så kom; men raska på!

— Jag kommer nog efter, herr baron, svarade gubben flåsande. Men med er ridhäst ser jag mig verkligen inte god till att springa i kapp.

Baronen utstötte en ed; sedan sporrade han åter sin häst och sprängde bort öfver ängen, under det han med blicken följde Signes spår i det höga gräset.

Kommen öfver ängen, svingade han sig ur sadeln, ty han insåg omöjligheten af att rida genom skogen.

Fort kastade han hästens tyglar kring en trädstam, och när Carlsson hann fram, började han i förening med honom i skogen spana efter den flyende.

TRETIOFJÄRDE KAPITLET.

På flykt.

Hade Signe anat, att hon råkat ut för den förfärliga misstanken att ha velat mörda Ellen och att ha illa tilltygat förvaltaren med lifsfarligt vapen, så skulle hon kanske ändå ha dragit i betänkande att fly ur fångenskapen.

Men under för handen varande omständigheter syntes det henne som en försynens skickelse, att ett tillfälle till flykt erbjödits henne.

Sedan hon lyckligt kommit ut i det fria, tviflade hon ingalunda på, att baronen genast skulle förfölja henne, därför grep hon också genast till flykten.

Hon sprang ut med väggen och sedan rakt öfver ängen bort mot skogen.

Då hon uppnått den, såg hon sig tillbaka.

Hon drog en suck af lättnad, när hon såg, att ingen förföljare ännu satte efter henne.

Hon fortsatte nu vägen uppför den skogbeväxta höjden.

Plötsligt hörde hon en galopperande hästs hofslag.

Från sin upphöjda plats hade hon en ganska fri utsigt, därför upptäckte hon också genast baronen, som sprängde landsvägen framåt.

Hon såg också längre fram på vägen ett fruntimmer.

Strax förstod hon, att baronen tagit miste på person.

— Gud ske lof! jublade hon. Han vet inte, hvart jag styrt kosan, och skulle han också sedan upptäcka mitt spår, så har jag åtminstone då redan fått ett stort försprång, så att han icke mera skall vara i stånd att finna mig.

Hon var emellertid klok nog att icke invagga sig i allt för stor säkerhet och skyndade därför vidare.

— Ja, ja, mumlade hon, under det hon fortsatte sin väg,

detta hus, i hvilket jag hållits fången, är nog samma trefliga asyl, dit han redan då ville föra mig, när jag med gamla Martha flydde ur hans vagn.

Hon kände icke till trakten, och alldenstund hon för tillfället endast var mån om att öka afståndet mellan sig och sin förföljare, skyndade hon rakt in i skogen.

Hon visste heller icke, hvilken utsträckning denna skog egde; men det var ju henne också likgiltigt.

Hon sade sig, att hon ju förr eller senare måste komma till en plats, der hon kunde orientera sig för att sedan välja den rätta vägen.

Sedan hon länge rastlöst ilat framåt kände hon sig så utmattad, att hon nödtvunget måste hvila några ögonblick.

Hon satte sig på en mossbelupen sten och tillslöt af trötthet ögonen.

Men endast en kort stund unnade hon sig denna vederqvickelse, i all synnerhet som hon började känna brännande törst och gnagande hunger.

Hon hade ju hvarken ätit eller druckit något på ett helt dygn.

Hon gick vidare och träffade snart på en liten bäck, af hvars klara, friska vatten hon drack girigt.

Häraf kände hon sig betydligt uppfriskad.

Törsten hade nemligen plågat henne vida värre än hungern.

Sedan hon med snabba steg ytterligare skyndat ett stycke framåt, såg hon framför sig på marken ett papper, på hvilket något stod skrifvet.

Mekaniskt böjde hon sig ned och tog upp det. På papperet stod skrifvet:

»Min älskling!

Min matmoder är mycket otålig öfver, att hon ännu icke erhållit någon underrättelse från dig. Hon låter fråga dig, om du ännu icke funnit den gamla M., som hade S. K:s barn i sin vård. Skynda dig! Du måste ta reda på barnet, på det att H. må kunna bli farlig för gr. A. och gr. C. Med afseende på S. K. mins du väl dina instruktioner. Var modig och beslutsam och tveka icke att efterkomma H:s önskan! Du vet ju, att du derigenom äfven gör mig till viljes, och att du inte behöfver göra det gratis. Många hjertliga helsningar från

Din fästmö.»

Signe genomläste detta bref mycket uppmärksamt flera gånger.

— Hvad skall detta betyda? utbrast hon, gripen af rädda aningar. Ja, ja, fortfor hon, det är en intrig, hvars udd är rigtad mot mig och mitt barn. Jag har visserligen ingen aning om, hvem brefskrifverskan är, jag vet heller inte, hvem hon skrivit detta bref till, och lika litet kan jag tänka mig, hvem den skamlösa flickans matmoder är; men så mycket framgår tydligt och klart af brefvet, att hvarken min Axel, hans far eller grefvinnan Adlerklou iscensatt det gudlösa barnarofvet. Det är en högst viktig upptäckt, som på samma gång bevisar, att denne Strandfält, min Axels falske vän, äfven i denna punkt ljugit för mig. Hur skall jag nu förklara allt detta? Att döma af detta bref har den der Strandfält inte alls haft någon del i barnarofvet. Brefskrifverskans matmoder tycks ha varit anstiftare af det hjertlösa tilltaget. Men hvem är denna matmoder?

Signe grubblade mycket för att kunna lösa denna gåta, men det ville på intet vis lyckas henne.

Hade hon icke hittat brefvet under sådana omständigheter, så skulle hon ha trott, att det blifvit skrivet på baronens befallning för att derigenom inbilla henne, att han ej hade någon andel i barnarofvet.

Om också alla namn i detta bref endast voro antydda genom begynnelsebokstäfverna, så fattades deri likväl hvarje anspelning på baronen.

Att Strandfält var baron, det hade Signe först fått veta genom det der brefvet, som kronprinsessan skulle ha skrivit till henne.

Som sagdt, hur mycket än Signe funderade och grubblade, förmådde hon likväl icke skingra det hemlighetsfulla mörker, som hvilade öfver detta gåtfulla bref.

Hon skulle också ha brytt sig bra litet om denna intrig, ty hon hade sannerligen lidit mycket nog för att sakna all lust att inlåta sig på nya, farliga äfventyr; men alldenstund det här var fråga om barntjufven, kände hon, att det var hennes heliga pligt att söka lösa denna gåta.

— Vänta bara, I uslingar, utbrast hon i rättmätig förbittring, I skolen ha gjort upp er skändliga räkning utan mig, den öfvergifna och förskjutna Signe. Nu, då jag vet, att Axel och hans far ej ha någon del i det mot mitt barn förröfvade dådet, skall jag gå till Axel och lemna honom detta bref. Han skall nog förstå att finna brefskrifverskan och hennes matmoder och sedan utan svårighet äfven kunna utgrunda, hvem den gemene barntjufven är. Jag fordrar tillbaka mitt barn, det är min pligt som mor. Denna min heliga pligt berättigar mig till att ännu

en gång uppsöka min Axel, fastän jag aldrig mera kan få tillhöra honom, eftersom han nu gift sig med en annan. Så grym och kärlekslös kan Axel ej vara, att han lugnt åser, huru samvetslösa människor beröfva mig min sista lycka, mitt lilla barn. Den upprättelsen skall han i inga händelser vägra mig att ställa de der skurkarne till ansvar.

Hon stoppade brevet i klädningsfickan.

Emellertid hade hon med anledning af detta fynd dröjt kvar på samma ställe vida längre, än hon haft för afsigt.

Hur förskräckt blef hon därför ej, när hon, just som hon stod i begrepp att gå öfver en liten äng, på något afstånd hörde ljudet af snabba steg.

När hon såg sig tillbaka, varseblef hon baronen, som kom springande utför en buskbeklädd backslutning!

Örnsköld tycktes också redan ha fått syn på henne, ty hon trodde sig höra honom yttra:

— Der är hon.

Och mycke' riktigt. Hon hade icke misstagit sig.

Strax derpå hörde hon baronen med hög röst ropa:

— Fröken Ekstam, jag besvär er för Guds skull, fly inte för mig! Kom tillbaka, ty eljes springer ni ert förderf till mötes.

Men Signe, som redan uppgjort en bestämd plan, nemligen att gå till Axel, var fast besluten att icke mera komma i beröring med denne person, hvilken, som hon fruktade, var en mycket farlig intrigmakare.

Ångesten bevingade hennes steg.

Hon ilade öfver ängen och på andra sidan åter in i skogen.

Baronens rop och skrik lemnade hon utan afseende och besjälades endast af den tanken att möjligen upptäcka ett gömställe, i hvilket hon kunde gömma sig för skurken och undgå att bli tillfångatagen.

Hon var nära att digna till marken af trötthet, men den jernhårda nödvändigheten stålsatte hennes krafter och dref henne oupphörligt framåt.

Hvart hon sprang, det viste hon naturligtvis inte alls.

Så kom hon på sin flykt in på en mycket kuperad mark och sökte här efter ett säkert gömställe.

Hon sprang ned i en djup dæld i afsigt att der gömma sig bakom en klippa, ty sådana funnos här kringströdda på ömse sidor. Här växte äfven tätt med buskar och ytviga små granar.

Plötsligt stannade Signe helt förskräckt.

Vid foten af en brant klippa låg en ung man med hufvudet vändt mot jorden.

Vid första ögonkastet märkte Signe, att hon här hade att göra med en förolyckad.

Hon skyndade fram till mannen och såg, att han låg med ansigtet i en blodpöl.

Några steg derifrån låg en brun hatt, prydd med en fjäder.

Så snart Signe fick syn på denna hatt, visade hon genast för den samma ett vida större intresse än för den förolyckade egaren.

Gamla Martha hade naturligtvis, så godt hon kunde, beskrifvit den person, som ryckt ifrån henne barnet.

Hvad hon särskildt lagt märke till var, att barntjufven på hufvudet burit en brun, fjäderbeprydd hatt.

Då vi veta det, få vi ej förundra oss öfver, att Signe genast föll på den tanken, att denne person vore identisk med den skurk, som bortröfvat hennes barn.

Då såg hon någonting hvitt sticka fram ur den sanslöse mannens bröstficka.

Hon drog ut det och fann, att det var ett bref.

Detta bref var visserligen sönderrifvet och på den återstående pappersremsan stodo endast två rader skrifna; men dessa båda rader voro nog för att öfvertyga henne, att hon här verkligen hade barnaröfvaren framför sig.

Detta och det förut i skogen upphittade brefvet voro skrifna af en och samma person.

Signe var förskräckt och glad på samma gång, ty alldenstund denne person förolyckats, kunde han ju icke undfly henne, och följaktligen hade hon det allra bästa tillfälle att förvissa sig om, hvem han egentligen var, och hvem anstiftarinnan till barnaröfvet varit.

Medan hon ännu tänkte derpå och öfvertygade sig om, att mannen endast var sanslös men icke död, hörde hon plösligt ett skrik uppifrån klippan.

Hon hoppade till, som om hon fått en elektrisk stöt; ty den lilla varelses röst, som utstötte detta klagande, qvidande skrik, skulle hon med ofelbar säkerhet ha känt igen bland tusen andra.

Hon for upp ur sin knäböjande ställning och ilade tort på en liten omväg upp på platån.

Man hvem förmår beskrifva hennes glädje, hennes jubel, hennes förtjusning, hennes utesägliga lycka, då hon der uppe

bakom en buske återfann sitt med sådan smärta sökta barn lefvande och välbehållet?

I denna sin lycka glömde hon för tillfället allt omkring sig och tänkte heller icke mera på faran att åter bli tillfångatagen, hvilken fara hon endast genom sin snabbhet undgått, men hvilken likväl fortfarande hotade henne.

Den lilla Lilli tycktes instinktmässigt känna, att det var den älskande modern, som nu bar henne på sina armar, och som i öfvermåttet af sin lycka icke kunde bli trött på att smeka och kyssa sin återfunna älskling.

Barnet upphörde snart att gråta.

Det utsträckte så ifrigt sina små händer mot sin vackra mor, som ville det nu så säkert hålla sig fast i henne, att aldrig mera någon fiendehand kunde rycka det ifrån henne.

Länge teg dock ej den lilla.

Snart lät hon åter höra sin af mycket skrikande hesa röst, och det i så klagande ton, att Signe genast förstod, hvad som fattades hennes älskling.

Barnet stoppade fingrarna i munnen och sög på dem, liksom ville det derigenom stilla sin hunger och törst.

När Signe såg det, uppstego genast det moderliga deltagandets tårar i hennes ögon.

— Strax, strax, du min stackars lilla älskling, hviskade hon och gick med barnet in i ett tätt buskage ett stycke längre bort.

Tätt bakom detta buskage höjde sig en skroflig klippa.

Hur förvånad blef ej Signe, då hon i denna klippa upptäckte en fördjupning, hvilken fullständigt doldes af buskarne!

Hon dröjde nu ej att gifva barnet näring.

Hon tänkte icke vidare på hungerns qval, som hon nyss sjelf känt.

Den ljufva lyckan att ha återfunnit barnet och vara i tillfälle att mätta det, ersatte henne rikligt för alla vedervärdigheter, som hon sjelf varit utsatt för.

Fins det väl någon härligare bild än att se, hur en kärleksfull mor med glädje när sitt hjälplösa barn, om det också vore direkt med sitt hjerteblod?

Må lifvets vreda stormar ryta och rasa; en mors ljufva lycka i innerlig förening med sitt barn förmå de icke så lätt förstöra. Moderu må vara aldrig så fattig och, såsom fallet nu var med Signe, sjelf lida hungersqval, så skall hon dock likväl i egandet af sitt barn skatta sig rik och lycklig.

Barnet tycktes också känna, att det nu hvilade i trygt förvar, omslutet af trogna modersarmar.

Snart smålog det mot sin vackra mor så lyckligt, som ville det tacka henne för all den uppoffrande kärlek, som nyss i så rikt mått kommit det till del.

Men sedan, när Signe ännu en gång smekt och kyst den lilla, tillslöt denna ögonen, och sömnens gud bredde sin slöja öfver den späda varelsen.

Nu först tänkte Signe tillbaka på de senaste dagarnes och timmarnes uppskakande händelser.

Nu kom hon också att tänka på den person, som hon sett ligga sanslös i sitt blod der nere i däliden, och hvilken hon med fullt skäl betraktade som sitt barns röfvere.

Hvad skulle hon göra?

Skulle hon lugnt öfverlemna den förolyckade åt hans öde, eller skulle hon samla glödande kol på sin fiendes hufvud och som en barmhertig samaritanska bistå honom?

Hennes ädla hjerta skulle genast utan att fråga, hvem hon hjälpte, ha varit färdigt att bistå fienden, men samtidigt kände hon äfven, att hennes lilla barn och hon sjelt råkade i en ny stor fara, om hon satte den der personen i stånd att åter utveckla sina krafter.

Men hur välgrundadt detta bekymmer än var, trodde hon sig likväl inför Gud och sitt samvete icke kunna stå till svars med att icke lemna sin värlöse fiende någon hjälp.

Hon förmenade i sitt ädelmod, att hon redan af tacksamhet därför, att den käre Guden på ett sådant underbart sätt återskänkt henne hennes barn, måste visa sig barmhertigt mot sin fiende.

— Ja, ja, hviskade hon, till och med en elak menniska kan omvända sig och uträtta mycket godt under sin återstående lefnad och derigenom försona, hvad han, såsom det säkerligen här var fallet, endast blifvit förledd att bryta.

I den grottliska fördjupningen af klippan bäddade hon sitt barn till hvila. Det sof ju, och om hon ville öfva barmhertighet mot sin fiende, var det bäst, att hon tills vidare här kvarlemnade den lilla.

I värsta fall, så tänkte hon, hade ju mannen ingen aning om, hvar hon gömt sitt barn, och därför var ju detta utom all fara.

— Det måste ju ske, sade hon, sedan hon nedlagt sitt slumrande barn i den af naturen danade vaggan. Atminstone vill jag försöka att åter få lif i mannen, så att han ej löper fara att hjälplös och öfvergifven här ömkligen omkomma. Jag skulle känna en ständig förebräelse, om jag måste säga mig, att jag icke så bistått en hjälplös menniska, som en kristens

pligt bjuder. Vår herre och frälsare har ju befalt oss: »Älsken edra ovänner, välsignen dem, som eder banna, och gören väl mot dem, som hata och förfölja eder!»

Med dessa ord lemnade hon sitt gömställe, och sedan hon uppmärksamt lyssnat några ögonblick för att förvissa sig om, om icke till äfventyrs baronen nalkades, skyndade hon ned i däliden, der den obekante ännu låg till utseendet liflös.

Hon hörde honom andas så djupt, som om han sofvit tungt.

Med uppjudande af alla sina krafter reste hon upp honom och drog honom ett stycke bort från blodpölen.

Medan hon gjorde det, utstötte mannen i sömnen ett så missnöjdt brummande, som om han varit mycket förargad öfver att bli störd.

Signe vände honom om, så att han kom att ligga med ansigtet uppåt.

Den syn, som mannens blodiga ansigte erbjöd, var verkligen hemskt fränstötande.

Men eftersom Signe var af den åsigten, att han i följd af ett felsteg råkat falla utför klippan, ryggade hon ej tillbaka för hans afskräckande utseende.

Hon såg, att han i handen höll en näsduk.

Den tog hon och skyndade ned i däliden, genom hvilken en liten bäck slingrade sig fram.

Hon doppade näsduken i vattnet och återvände till den förolyckade, hvars panna och tinningar hon fuktade för att återkalla honom till sans.

Men då ryggade hon tillbaka!

Nu, då hon kom i så nära beröring med mannen, kände hon en vämjelig lukt af alkohol.

Deraf insåg hon, att han egentligen endast var drucken och i följd deraf sanslös.

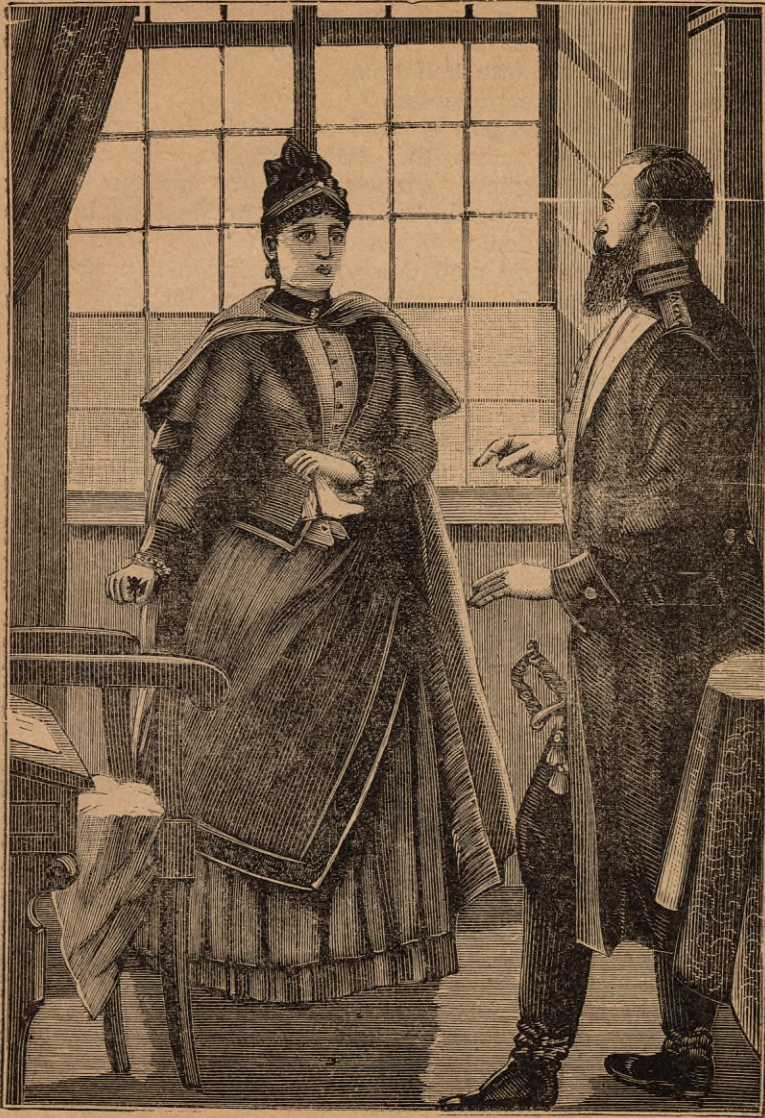
Han tycktes i fallet ej ha tagit någon allvarsammare skada.

Men just emedan hon måste säga sig, att den obekante i rusigt tillstånd raglat utför klippan, greps hon af berättigad vrede mot honom.

Hon tänkte på, på hvilket oförsvarligt sätt han derigenom blottstält hennes barns lif.

Händelsevis föll dervid hennes blick på en flaska, som låg i gräset ej långt derifrån.

Hon tog upp den och öfvertygade sig om, att den innehöllit bränvin.

Hvem har sagt er det? sporde Hilda utmanande.

Med afsky kastade hon åter bort flaskan och yttrade i harmsen ton:

— Denne karl är sannerligen inte värd att hjälpas; ty om inte han gjort sig samvete öfver att bringa mitt barns lif i så stor fara, så behöfver inte heller jag . . .

Hon uttalade icke meningen.

— Visserligen är han ej värd min hjälp, fortfor hon efter någon öfverläggning, men han behöfver den. En kristen får icke fråga efter värdigheten utan endast efter graden af behof.

Hon tog åter upp flaskan, hælde ur de sista bränvinsdropparne och fylde den med vatten.

Sedan tvättade hon med den våta näsduken den obekantes ansigte och hælde friskt vatten i hans mun för att krya upp hans domnade lifsandar.

Då hon såg, att han började röra på sig, stänkte hon kallt vatten i hans ansigte.

Plötsligt slog han upp ögonen.

Då han fick se Signe, stirrade han först en stund på henne.

— Hvem är ni, och på hvad sätt har ni förolyckats? frågade hon.

Mannen teg, och först sedan Signe upprepat sin fråga, brummade han några otydliga ord för sig sjelf.

— Se här, drick först lite' friskt vatten, det skall bestämdt göra er godt, sade Signe.

Den unge mannen drack.

— Nå, vill ni inte nu åtminstone säga mig, hvem ni är? frågade Signe vidare.

Den obekante reste sig med möda upp i sittande ställning och mumlade sedan:

— Hvem jag är, det angår ingen käft. Jag har ju inte frågat er, hvem ni är.

— Godt! svarade Signe. Talar ni i den tonen, då har jag ingenting vidare att säga er. Jag fann er liggande här i ert blod och antog, att ni genom eget förvällande förolyckats; jag har bistått er, så mycket i min förmåga stått. Men från den sidan sett, att förtjensten att ha återkallat er till medvetande tillkommer mig, hade jag väl rättighet att fråga, hvem ni är. Men då ni vägrar att svara mig, och då jag ser, att ni snart åter är i stånd att hjälpa er sjelf, finner jag mig ingalunda föranlåten att vidare befatta mig med er.

Med dessa ord lemnade Signe den otacksamme karlen och skyndade åter upp ur däliden.

TRETIOFEMTE KAPITLET.

Oväntade upplysningar.

— Dumma jänta der, lallade den obekante, hvad angår det dig hvad jag gör här? Jag har ju inte bedt dig om någon hjälp. Jag är trött och vill sofva.

Han lade sig ned och tycktes strax åter insomna.

Signe såg sig flera gånger uppmärksamt tillbaka.

Hon var rädd för, att mannen kunde följa efter henne och hindra henne från att hemta barnet.

Detta sof ännu så godt, och hon kunde icke motstå frestelsen att böja sig ned öfver sin slumrande älskling och glädja sig åt denna syn.

— Nu är jag åter rik, hviskade hon, nu har jag ingen anledning mera att kasta mig i nya faror; ty de menniskor, som bortröfvat mitt barn, äro redan tillräckligt straffade genom den misräkning, som de måste känna, när de få veta, att de genom denne mans lättsinne åter gått förlustiga om barnet. Ja, ja, visserligen vet jag ej, hvart jag nu skall styra mina steg, ty nu vågar jag heller inte återvända till Martha, men den käre Guden, som hittills så underbart ledt mig, och som befalt sin engel att vaka öfver mitt barns lif, skall äfven hädanefter leda mina steg och beskydda mig.

Hon hopknäpte sina händer.

— Ja, käre Gud, fortfor hon, haf tack, varm, innerlig tack, för det du återgifvit mig mitt barn, min älskling, min lycka, mitt alit. Derigenom har du bevisat, att jag icke är helt och hållet öfvergifven, fastän det nästan ville synas mig så. Det var en kort, en berusande dröm den härliga tid, under hvilken jag fick glädja mig åt min Axels kärlek. Den drömmen är nu visserligen för alltid slut, och den råa verkligheten tar pockande

ut sin rätt; men jag vill därför icke misströsta utan modigt blicka in i framtiden och som en verklig mor troget sörja, arbeta och strida för mitt barn. Gud, som hittills så nådigt hjälpt mig, skall äfven hädanefter hjälpa. I Guds namn vill jag gå. Kom, mitt hjertas älskling! Din mor bär dig; vid hennes barm hvilat du i trygt förvar, och jag skall med mina svaga krafter för dig villigt göra allt, som egentligen varit din fars pligt att göra.

Hon upplyfte det slumrande barnet, tryckte en lätt kyss på dess panna och steg ut i det fria.

Men försigtigt stannade hon i skydd af buskarne för att förvissa sig om, huruvida inte möjligen den der karlen följt efter henne.

Hur förskräckt blef hon ej, då hon nu hörde, att nere på den plats, der hon qvarlemnad den obekante, nu infunnit sig en annan person, på hvars röst hon kände igen baronen, sin förföljare.

Hon steg åter in i hålan och lyssnade med återhållen andedrägt till baronens ord.

Hon märkte genast, att den andre måste vara en bekant till honom.

Då hon ej vågade lemna sitt gömställe af fruktan för att bli upptäckt af baronen, ville hon betjena sig af det gynsamma tillfället för att få veta, om barnaröfvaren ändå handlat på uppdrag af baronen, och om den senare vetat, att den förolyckade uppehöll sig i denna trakt.

Hon trodde också, att det i alla händelser vore mycket fördelaktigt, om hon kunde få veta hvad barntjufven hette, och hvem han egentligen var.

— Min käre John, hörde hon baronen yttra, hvad tänker du egentligen på, som lägger dig att sofva här ute under bar himmel? Och så du ser uti ansigtet se'n. Har du varit i slagsmål med någon?

— Det angår ingen käft, hvar jag lägger mig att sofva, skrek mannen, som baronen kallat John, förargad öfver att redan åter igen ha blifvit störd i sin hvila.

Vi vilja med det samma upplysa om, att mannen i fråga var baronessan Silfverhelms betjent, som af henne erhållit ett hemligt uppdrag.

— Men, min käre John, jag måste ändå be dig först närmare se efter, hvad du har att göra med för folk. Antagligen känner du igen mig, och då vet du nog också, att du icke bör tala med mig som med dina gelikar, skrottade baronen tvunget.

— Åh tusan! utbrast John försmädligt. Sannerligen tror

jag inte, att ni inbillar er vara något för mer än en af oss! Ni tycker väl, att det rent af är under er värdighet att tala med mig, eftersom ni kallar er baron Örnsköld? Men tycker ni det, så kan ni gerna gå er väg; jag önskar ju ingenting annat, än att ni låter mig vara i fred, så att jag får sofva. Så trött som i dag vet jag mig aldrig ha varit.

— Men så har du väl heller aldrig varit så full som i dag, inföll baronen. Om jag inte på ditt tal hörde, att du knappast vet hvad du säger, så skulle jag tala med dig i en helt annan ton och hos din matmoder beklaga mig öfver din otidighet.

— Säger ni det? Nå ja, ni kan ju göra det då, herr baron, om det roar er. Mig skrämmar ni inte, åtminstone ej i dag.

— Det var sjelfva fan, hvad du blifvit fräck och stursk i en hast, afbröt adjutanten den druckne betjenten. Säg, hvarifrån har du fått mod att tala med mig i en sådan ton? Ett enda ord af mig, och du har ditt afsked.

— Det tror ni väl inte sjelf, herr baron, hånade John, hvars rus började dunsta bort. Min matmoder vet dock allt för väl, hvilken trogen tjenare hon har i mig. För resten är hon ju ännu på därhuset, och hon vet mycket väl, att ni i väsentlig mån bidragit till, att hon kommit dit.

Baronen ville brusa upp.

Men han var nog klok att i tid lägga band på sin vrede.

I en ton af kyligt lugn sade han, i det han gaf uttryck åt den misstanke, som plötsligt uppstigit i hans själ.

— Du vet väl ännu inte, John, att polisen spanar efter dig?

Betjenten blef tydligen förskräckt.

— Jag . . . Efter mig . . . stammade han.

— Spanar polisen öfver allt, ifylde baronen, triumferande öfver det lysande resultatet af sina ord. Jag vet också, hvarför du sökes; men jag ser, att jag inte alls behöfver upplysa dig derom, ty ditt ansigtsuttryck visar tydligt nog, att du faktiskt och sannolikt på uppdrag af din matmoder begått brottet.

— Det är inte sant. Ni ljuger, herr baron, skrek John, som helt hastigt blifvit nykter. Hvad skulle jag då egentligen ha förbrutit? Jag vet inte med mig någon förseelse; ty att jag tagit mig ett glas för mycket och sedan sofvit en stund här, kan väl ingen tillräkna mig som ett brott.

— Ser du, min gosse, så förnuftig du med ens blifvit, sedan du fått veta, att ditt äfventyr redan blifvit bekant?

— Hur fan hänger det här ihop? brummade John och såg sig helt förvånad omkring. Jag vet egentligen inte sjelf, hvar

jag är, eller hur jag kommit hit. Sannerligen tror jag inte, att det der fruntimret, som gnodde mig i ansigtet med en våt trasa, och som gaf mig vatten att dricka, knuffat mig utför berget här; ty det värker i hvarenda lem, som om jag blifvit ordentligt mörbultad.

— Om hvilket fruntimmer talar du? frågade hastigt baronen.

— Ja, det vet jag egentligen inte sjelf. Jag antar, att hon kom der uppifrån. Hon ville väcka mig och frågade, hvem jag var; men jag svarade henne visst inte nog höfligt.

— Var det en ung flicka, John?

— Både ung och vacker. Jag tyckte, att en engel stod framför mig, när jag såg henne; jag tyckte bara inte om, att hon var nog näsvis att fråga mig efter mitt namn.

— Beskrif med några få ord för mig flickan, John, och säg sedan fort, hvart hon tagit vägen, och hvar jag kan finna henne! Jag förmodar nemligen, att det var en bekant till mig, hvilken jag redan sökt minst en timmes tid.

— Inte ett ord säger jag er, herr baron, innan ni för mig förklarar hvad man lägger mig till last, och hvarför polisen, såsom ni påstår, söker mig.

— Godt, du skall få veta det, John, på det att du i nödfall må kunna slingra dig undan och draga hufvudet ur snaran. I går borttröfvade du, erkänn det bara, på uppdrag af baronessan Silfverhielm fru Karlemans barn.

John utstötte en ed.

Han såg sig så ängsligt och forskande omkring, som om han sökt något, som han i fyllan och villan tappat, och hvarpå han icke alls mera tänkt.

— Men det är ju för löjligt, utbrast han derpå. Hur skulle bara baronessan kunna gifva mig ett dylikt uppdrag? Det skulle hon ju för resten omöjligen kunna ha gjort, alldenstund hon befinner sig på dårhuset. Jag har inte sett henne på flera dagar, och det skulle för öfrigt aldrig kunna falla mig in att göra något, som en stolle befäller mig.

— Och likväl har du röfvar barnet, John. Den gamla qvinnan, från hvilken du tog barnet, kände igen dig. Och nu spanar polisen efter dig, det vet jag med visshet, ty jag talade sjelf i går med en detektiv. Hvart har du fört barnet, och hvad skulle du egentligen med det att göra?

— Jag förstår er verkligen inte, herr baron.

— Så-å. Nå, då får du nog med det snaraste tydligare upplysningar af polisen, hånade adjutanten. Dessutom han I,

baronessan och du, indirekt anstiftat ett snygt dåd. Signe Karleman, eller fröken Ekstam, som i hemlighet var grefve Axel Cedersvärds älskarinna, trodde, att barnarofvet anstiftats af grefvinnan Adlerklou; därför smög hon sig i går qväll in i hennes trädgård och sköt der lömskt ned henne. Dessutom stack hon med en dolk ned förvaltare Karlén. Min vän, grefve Axel, har känt igen vapnen och har för polisen måst tillstå, att de befunnit sig i hans för detta älskarinnas ego. Äfven flickan i fråga efterspanas. Men det värsta af alltsammans är, att Signe ingalunda skulle ha begått detta brott, om hon icke derigenom, att man på ett så gement skurkaktigt sätt frånröfvat henne barnet, rent af blifvit tvingad att hämnas. Så lågsinnad är jag ej, att jag vill spela förrädare, men jag tycker, att det borde ligga i ditt eget intresse att säga mig, hvart flickan sprungit, och hvar du gjort af barnet. Utleмна detta till mig, på det att jag så fort som möjligt må kunna återlemna det till modern! Jag lofvar att i så fall hvarken förråda dig eller baronessan och uppbjuda allt mitt inflytande för att nedtysta saken. Baronessan och ingen annan är orsaken till barnarofvet. Hon har planlagt detta brott, emedan Axel afgjort vägrat att gifta sig med henne. Hon ville följaktligen hämnas på honom. Min väns fru slapp lyckligtvis undan med lifvet, och han har nu, för att om möjlig nedtysta hela den obehagliga affären, till och med anträdt bröllopsresan med henne. Måttligt nöje att resa med en fru, som blifvit illa tilltygad af sin hämndlystna, mordiska rival. En sådan bröllopsresa afundas jag inte Axel.

John stod der rent af stel af skräck, häpnad och bestörtning.

Men plötsligt skrek han:

— Herr baron, jag vet verkligen ingenting om barnarofvet; men nog såg jag i skogen en gammal qvinna, som bar på ett barn. Kanske var det det i frågavarande barnet. Sök reda på den der gumman och likaså på flickan! Jag skall dervid vara er behjelpig, och jag lofvar att till er utlemna barnet, om jag skulle finna det; men då måste också ni göra allt, hvad ni kan, för att man icke så orättvist skall hysa så svåra misstankar mot mig och min matmoder.

Nu infann sig äfven den gamle inspektorn.

— Herr baron, herr baron, ropade denne, jag tror mig ha funnit ett spår. Kom genast ned! Der borta i skogen såg jag någon springa, fastän jag inte så tydligt kunde se, om det var en karl eller ett fruntimmer.

Baronen följde genast med inspektorn utan att vidare bry sig om betjenten.

— Fördömdt! gnisslade John, då han åter var ensam. Jo, det här artar sig till att bli en treflig dans. Sedan i går qväll har jag ju flytt för den der menniskan, som så envist förföljde mig. I förargelsen öfver, att jag inte kunde bringa barnet i säkerhet, söp jag mig slutligen pin full. Men jag hade ju ändå barnungen med mig. Hvar gjorde jag utaf den. Jo, nu mins jag. Den måste ligga der uppe. Men baronen får den inte. Åh nej, jag är väl inte så dum heller, att jag förråder mig sjelf. Hellre slår jag ihjel barnkräket och gräfver ned det här i skogen. Kom se'n och öfverbevisa mig om något!

Under det han på detta sätt gaf sin ångest luft, skyndade han upp ur dalgången och började leta efter barnet.

— Här var det. Fördömdt! Det måste ha varit här, skrek han plötsligt ilsket. Ja, ja, jag mins det nu mycket tydligt. Jag kom knogande genom skogen och var trött och utschasad, så att jag var färdig att digna ned till marken. Armen, på hvilken jag så länge burit barnet, värkte. Derför lade jag ned barnet här invid busken och satte mig sjelf bredvid. Det syns ju tydligt här i gräset, hvar barnet legat. Och här — just här har jag suttit. Derifrån leder ett spår ned till klippan. Jag måtte ändå ha tittat för djupt i flaskan och sedan i sömnen rullat utför berget.

John pressade handen mot pannan, liksom ville han hejda tankeströmmen.

— Jo, nu har jag styrt till det präktigt, gnisslade han. Barnet är ju borta; jag är ej i stånd att återfinna det. När allt kommer omkring, har väl rent af flickan, som frågade mig efter mitt namn, hittat barnkräket och tagit det med sig. Jag skulle kunna slå hvad, att det ej var någon annan än modern sjelf. Står det så till, då kan jag gratulera mig. Jag har ju redan skrivit till min Sigrid, att jag hade barnet i mitt förvar, och nu — nu har man stulit det ifrån mig. Hur ska' jag få det att gå ihop med baronessans önsknigar? Hon ville nödvändigtvis ha barnet för att genom denna förlust fullständigt drifva Signe Karleman till förtviflan. Hon ville också derigenom på ett förfärligt sätt hämnas på grefve Cedersvärd. Hvad skall jag göra? Skall jag rövva ett annat barn och sedan inbilla baronessan, att det är Signe Karlemans? Ja, det gör jag, hellre, än jag låter den belöning, som hon lofvat mig, gå mig ur händerna. Men om det nu är sant, att polisen spanar efter mig? Ah prat! Baron Örnsköld är en skurk, han har bara velat skrämma mig. Kanske har han en aning om, att nådig fröken står der bakom, men visshet har han i inga händelser.

Han sprang der af och an och letade efter barnet.

— Flickan måtte ha hittat det, gmisslade han; men då kan hon inte ha hunnit långt härifrån med sitt rof. Jag måste finna henne, måste frångå henne barnet, och lemna hon det inte godvilligt ifrån sig, så tar jag det med våld, om jag också för att skydda mig för hennes förräderi måste strypa henne.

I det samma spratt han till och sprang så hastigt, som om han gjort en upptäckt, ett stycke längre bort.

— Här . . . här var det, mumlade han och såg sig forskande omkring åt alla håll. Fördömdt! Jag hörde ju ungen skrika. Skulle flickan, som frågade mig efter mitt namn, ha varit kvar här i närheten och hört hvad baronen beskyldde mig för?

Med en hisklig fart sprang han än hit, än dit.

Han var, sedan han hört barnskriket, öfvertygad om, att flickan med barnet höll sig gömd någonstades i närheten.

Och tyvärr förhöll det sig så.

Vi veta, att Signe funnit ett gömställe i den der grottliska fördjupningen i klippan.

Vi veta vidare, att hon icke velat låta det gynsamma tillfället gå sig ur händerna att få veta, hvem den der personen var, hvilken hon af giltiga skäl betraktade som sitt barns röf-vare, och om han kanske ändå handlat på uppdrag af baronen.

Vi kunna lifligt föreställa oss, med hvilket intresse Signe lyssnade till de båda männens samtal, och att hon rent af ansåg det för en oafvislig pligt att åhöra hvarje ord, som yttrades dem emellan.

Men allt, hvad han yttrade, var helt och hållet egnadt att i högsta grad egga hennes intresse.

Af baronens ord framgick ju klart och tydligt, att denne faktiskt ej haft sin hand med i barnarofvet.

I det fallet hade hon följaktligen orättvist misstänkt honom.

Derigenom uppstod hos henne en mängd stridiga tankar.

Naturligtvis var hon i högsta grad nyfiken, att få höra, hvem som på ett så hjertlost sätt förbrutit sig mot henne och barnet.

Hon vågade knappast tro sina egna öron, när hon hörde, att baronen, hvilken betjenten kallade Örnsköld, öppet och tvärsäkert förklarade, att baronessan Hilda Silfverhielm varit anstiftarinnan af den skändliga intrigen.

Fastän betjenten John bestred allt, och fastän han framhöll den omständigheten, att baronessan ju befunne sig på därhuset, hörde hon dock genast på karlens ord, att han var ett med

kontanter köpt subjekt, och att han var vida mera invigd i sin matmoders brottsliga planer, än han sjelf ville för baronen medgifva.

Signe kände sig nästan frestad att tro på baronens ärlighet och upprigtighet; ty hon hörde ju nu, att han icke ljugit för henne, då han bedyrat, att han ej haft någon del i barnarofvet.

Vidare omnämnde han äfven den der detektiven, och det kunde ju följaktligen hända, att äfven han menat ärligt och och upprigtigt med henne, då han lofvat att söka efter hennes barn.

Ja, under för handen varande omständigheter kände sig Signe äfven nästan frestad att tro, att det der brevet, som adjutanten låtit henne läsa, verkligen varit från kronprinsessan.

Till sist viste hon sjelf icke mera, om hon gjort rätt eller orätt i att fly, i all synnerhet som adjutanten nu också talade om, att han endast ville ha barnet för att kunna återlemna det till Signe.

Men alla dessa hennes funderingar afbrötos tvärt, när hon hörde baronen berätta, att äfven hon efterspanades af polisen, emedan hon var misstänkt för mordförsök mot Axels maka.

Det smärtade henne utsägligt djupt, att Axel ansåg henne vara i stånd till en dylik handling.

Men å andra sidan kunde hon icke förtänka honom, att han misstänkte henne; ty adjutanten yttrade helt oförbehållsamt, att han trodde, det hon genom sitt barns bortröfvande blifvit retad till denna handling af förtviflan.

Han tog henne derigenom på visst sätt i skydd och urskuldade henne.

Han sköt ansvaret för denna handling på baronessan Silfverhielm.

Ack, hvad skulle hon icke ha velat gifva, om hon haft full visshet, huruvida baronen vore en person, åt hvilken hon kunde anförtro sig, eller om han trots allt detta vore en skurk, för hvilken hon borde fly som för synden!

— Han är i alla händelser en skurk, hviskade hon för sig sjelf. Ja, ja, hvarför sade han inte, att jag omöjligen kunde ha varit i staden vi den tiden? Han vet ju, att jag då satt fången i hans hus. Hvarför låter han en sådan förfärlig misstanke hvilat på mig?

Åter igen lyssnade hon.

Hon hörde, att baronen tillförsäkrade betjenten tystlåten-

het; men hur kunde en person, som ville gälla för en hedersman, lofva en annan tystnad, som han ansåg skyldig till ett sådant brott?

Efter detta skola vi finna det förklarligt, att Signe i sitt upprörda tillstånd icke tänkt på att i rätt tid fly.

Hennes fot var liksom fastväxt vid marken.

Hon kände sig till och med flera gånger frestad att stiga fram ur sitt gömställe för att på färsk gerning fråga baronen, hvarför han spelade en så tvetydig rol; men innan hon hunnit fatta något beslut, hemtades baronen af inspektorn.

Visserligen ville nu Signe genast fly, emedan hon förut såg, att John skulle söka efter barnet: men när hon hörde honom tala, kände hon sig tvungen att äfven lyssna till hans monolog.

Hon anade nemligen, att betjenten nu, då han trodde sig vara ensam, ovilkorligen skulle gifva uttryck åt sina innersta tankar.

Och hon hade icke misräknat sig.

Hon hörde nu John i sin monolog bekräfta, att baronessan Silfverhielm varit anstiftarinnan af barnarofvet.

Ja, John nämnde till och med motivet till detta brott.

— O, hvad dessa människor ändå äro ömkligt erbarmliga! hviskade Signe. Icke ens barnet i vaggan är säkert för dem. Det vore nu visserligen inte mer än rätt och billigt, att jag genast anmälde saken för att låta bestraffa den der förbryterskan; men hvad hade jag för nytta deraf? Jag skulle derigenom endast bringa mig sjelf och mitt barn i nya faror. Sådana människor, som kämpa med så förkastliga vapen, är jag ej vuxen; därför gör jag klokast i att icke alls inlåta mig i strid med de bofvarne utan i stället så fort som möjligt gå dem ur vägen.

Men hon hade tyvärr försummat det gymsamma tillfället till flykt, och med förskräckelse märkte hon nu, att barnet började bli oroligt.

Hennes farhågor, att barnet med sitt skrik kunde visa fienden vägen till hennes gömställe, voro ju blott allt för välgrundade.

Hon skyndade tillbaka in i grottan och försökte hastigt lugna den gråtande lilla.

Men just som hon tog upp Lilli, utstötte denna ett högt skrik.

Efter detta lyckades hon visserligen genast lugna barnet, men hon utstod verklig dödsångest, ty hon fruktade med skäl, att barnets sista skrik hörts af röfvaren.

Hon flydde längre in i fördjupningen.

Långa, rysliga minuter förflöto.

Plötsligt var hon nära att skrika högt af förskräckelse, ty hon hörde John bana sig väg genom buskarne rakt fram till hennes gömställe.

Ja, hon hörde honom till och med med djefvulsk glädje yttra:

— Här! Satans präktigt gömställe! Här har jag bestämdt den förslagna flickan, som snappat bort barnet midt för min näsa.

Signe förlorade ej sin sinnesnärvaro i detta farans ögonblick. Hon drog sig längre in i grottan.

Först nu gjorde hon den upptäckten, att fördjupningen i klippan inåt fortsattes af en klippremna, bred nog, för att hon skulle kunna tränga sig fram genom den samma.

Mörkret gynnade hennes flykt.

Emellertid kunde hon naturligtvis ej fly långt, och letade barnaröfvaren grundligt efter henne, så skulle han naturligtvis här finna henne.

Men nu var hon också ytterst beslutsam och beredd att med en lejoninnas mod försvara sitt barn.

John kom långsamt in i klippremnan och trefvade för sig med händerna.

Då han befann sig på högst fem stegs afstånd från Signe och hon just stod i begrepp att störta sig öfver honom, märkte hon till sin stora öfverraskning, att han plötsligt försvann bakom ett klippsprång.

Hon kunde för ögonblicket icke finna någon förklaring härfor. Endast på det buller, som John under gåendet förorsakade, hörde hon att han allt mera aflägsnade sig från henne.

Hon vågade nu smyga sig några steg framåt och gjorde då den öfverraskande upptäckten, att här verkligen en sidogång utgrenade sig från hufvudgången.

Genast tog Signe åter upp sitt barn, hvilket hon förut lagt ned på marken för att bättre kunna kämpa med sin fiende, och skyndade dermed ut i det fria.

— Räddad! Jag är räddad. Gud, du var min räddare, hviskade hon och ilade med bevingade steg derifrån bort genom skogen.

TRETIOSJETTE KAPITLET.

Afsnäst.

Hilda Silfverhielm hade, som vi veta, åter lemnat sjukhemmet.

Hon undvek visserligen under hemvägen att väcka uppseende, men hon vandrade vid sin kammarjungfrus sida så långsamt genom stadens gator till sitt hem, att alla, som sågo henne, hade tillfälle att förvissa sig om, att hon åter befann sig på fri fot.

Så snart hon kommit hem, lät hon genast kalla till sig förvaltaren, med hvilken hon hade ett längre samtal mellan fyra ögon.

Hon fick af honom veta allt, som hon ännu icke hade sig bekant om föregående dags upprörande tilldragelser.

Sedan frågade hon efter John.

Förvaltaren svarade, att han ej hört något ifrån honom.

Hilda blef i följd häraf mycket orolig.

Hon fruktade, att John antingen varit vårdslös vid utförandet af det honom ålagda uppdraget eller genom någon stor oförsigtighet satt alltsammans på spel.

Hon var så mycket mer förargad öfver detta betjentens löftesbrott, som hon derigenom hindrades i utförandet af en annan plan, hvilken hon redan i detalj uppgjort.

Hon gaf förvaltaren i uppdrag att söka taga reda på John eller åtminstone på ett försigtigt vis höra sig för, om han möjligen begått någon oförsigtighet, som kunde förråda alltsammans.

Eftersom hon för tillfället ej hade annat att göra än invänta en underrättelse, drog hon sig tillbaka till sina rum och gjorde det der bekvämt åt sig.

Sigrid höll matmodern sällskap, och båda utbytte nu helt naturligt sina förhoppningar och farhågor.

Det dröjde icke länge, innan Hilda var i full färd med att ytterligare fullkomna sin plan och ifrigt rådgöra med Sigrid.

— Men så innerligen förargligt, att John ännu inte är här! utbrast hon. Jag skulle helst redan i denna stund vilja afresa härifrån för att derigenom slippa undan allt obehag, som möjligen skulle kunna uppstå. Och sedan känner jag mig också med all makt dragen härifrån för att kunna reparera hvad jag i går förfuskade.

Hon knöt i vrede händerna och mumlade några mindre vänliga ord, hvilka gälde Axel och Ellen.

I går hade hon varit fullt och fast öfvertygad om, att hon dödat Ellen, och därför blef hon naturligtvis bestört och kände sig mycket besviken, när hon fick veta, att Ellen icke blifvit värre skadad, än att hon redan samma natt kunnat anträda bröllopsresan med sin man.

Naturligtvis var hon mycket nyfiken att få veta, om hennes listiga beräkning, att misstanken skulle falla på Signe, slagit in.

Till hennes stora ledsnad hade förvaltaren just i denna för henne så viktiga punkt ej lyckats få veta något.

Men Hilda antog, att hon åtminstone i det fallet lyckats i sin ondskefulla plan, alldenstund Axel i en hast samtyckt till att anträda en bröllopsresa.

Hon förmodade mycket riktigt, att han beslutat sig härför endast och allenast af förtviflan öfver Signes förmenta brott för att slippa att se och höra, hvad som deraf skulle följa.

Förvaltaren återkom efter några timmar, men utan tillfredsställande upplysningar.

Hilda, som knappast förmådde beherska sin inre oro, beslöt sig för en utfärd.

Det var vid tretiden på eftermiddagen, då hon sade till om vagnen.

Hon stod just i begrepp att gå in i sitt toalettrum för att kläda sig till utfärden, när Sigrid med alla tecken till stor bestörtning kom inspringande och ropade:

— Nådig fröken, hvad i Guds namn kan den menniskan vilja? Kanske han rent af kommit för att arresteras er.

Hilda bleknade.

— Flicka, hvad kommer åt dig, hvad pratar du för galenskap? stammade hon. Hvarför skrämmer du mig så?

— Nådig fröken, fortfor Sigrid och sänkte rösten till en hviskning, jæg fruktar, att allt, hvad ni i går gjorde, blifvit förådt.

— Sigrid! stammade Hilda och ryggade af skräck några steg tillbaka.

— Ja, nådig fröken, polismästare Dahlbom är här och önskar tala med er. Var säker på, att det inte betyder någonting godt!

— Hvad vill då den menniskan mig?

Sigrid ryckte på axlarna.

— Han har inte kommit i någon vänlig afsigt, nådig fröken.

— Du tror verkligen, att . . .

Sigrid nickade.

— Förräderiet lurar ju öfver allt, nådig fröken.

— Hvar är menniskan?

— I yttre salen.

— Hvad ska' han der att göra?

— Vänta måste han.

— Har du bedt honom vänta?

— Naturligtvis! Jag är väl inte så dum heller, att jag låter honom komma in till er som en bomb. Först måste jag naturligtvis anmäla den spjufverns ankomst för er.

— Du har alltså sjelf sett honom?

— Ja visst.

— Har du också talat med honom?

— Jo jo män, sa'n.

— Och hvad?

— Så lite' som möjligt.

— Jag måste veta det!

— »God dag, fröken!» sade han.

— Dumheter! Det är mig naturligtvis likgiltigt.

— »Jag önskar tala med baronessan Silfverhielm,» sade han derpå och tog dervid på sig en så allvarsam embetsmin, att jag nästan blef rädd.

— Sigrid, du har väl inte med ett enda ord förrådt dig?

— Jag? Åh, det kan väl aldrig komma i fråga.

— Hvad sade han mera?

— »Anmäl mig, men skynda er! Mitt ärende är af stor vigt och tål intet uppskof». — »Får jag be om ert namn?» frågade jag. — »Löjligt!» utbrast han. »Mig måtte ni väl känna?» — »Nej,» försäkrade jag, men naturligtvis kände jag honom. — »Polismästare Dahlbom är mitt namn,» fnös han då. — »Och hvad förskaffar min herskarinna äran afert besök?» frågade jag med beräkning. — »Det hör inte hit,» förklarade han. — »Men jag måste veta det,» invände jag. — »Hvad måste ni veta?» skrek han. — »Hvad ni har för ärende hit». — »Ni skall anmäla mig.» — »Det ska' jag göra, men . . .» »Här gifves det inga men. Begriper ni det? Gå nu genast, eljest sti-

ger jag in oanmäld!» — »Det får ni inte göra, ty nådig fröken håller just på att kläda om sig för att resa ut.» — «För att resa ut? Det har ingen brådska. Nu är jag här.» — »Vill ni tala med nådig fröken, så måste ni också vänta, tills hon blir klädd.» — »Jag har inte tid att vänta.» — »Var god sitt ned!» uppmanade jag honom, och han satte sig, men tillkastade mig en allt annat än vänlig blick. Jag bara skrattade.

Hilda hade all möjlig möda att bibehålla fattningen.

Hon kände inte alls någon lust att skratta.

— Hvad ska' jag göra? stönade hon.

— Uppträda käckt och säkert, nådig fröken, och så fort som möjligt i de höfligaste ordalag visa honom på dörren.

— Ja, om det bara låte sig göra! När allt kommer omkring, har kanske portvakten Hägg pratat bredvid munnen.

— Det tror jag visst inte, menade Sigrid.

— Det kunde ju af en ren tillfällighet ha kommit på tal, så att Hägg af idel ångest blifvit förrädare.

— Det hör ni nu genast af hans ord, nådig fröken.

— Ja, men i så fall står jag der.

— Mod bara! Det är nog inte så farligt, som det ser ut till.

Hilda vändades.

Hon såg förfärligt blek ut.

Sigrid hjälpte henne på med kappan.

— Ni måste gå nu och tala med honom, nådig fröken.

— Det är vägen till förderfvet.

— Mod! Mod! Jag går med er.

— Ett glas vin!

Sigrid hemtade det begärda.

Hilda drack hastigt.

— Hör bara! Han ropar redan på betjenten. Han blir otålig.

— Bäst vore att med det samma förgifta honom, stönade baronessan.

— Kanske har han bara kommit för att spionera.

— Då skulle han ju redan ha fattat misstankar.

Sigrid tog sin matmoder under armen.

— En betjent steg in.

— Herr polismästaren låter på det enträgnaste be nådig fröken om ett samtal, anmälde han.

— Vi komma strax, svarade Sigrid.

Betjenten ilade ut.

Dahlbom mätte salen med stora steg.

Dörren öppnades.

Fröken Silfverhielm steg in.

Sigrid följde henne hack i häl.

Dahlbom bugade sig stelt.

Ett försmädligt, segervisst leende spelade kring hans mun.

— Ni har låtit mig vänta länge, nådig fröken, yttrade han.

— Det hade inte händt, om ni låtit anmäla ert besök en halftimme före er ankomst, svarade Hilda spetsigt.

Dahlbom tog på sig en mycket viktig min.

— Jag beklagar, men det var mig alldeles omöjligt.

— Hvad är ert ärende? frågade Hilda.

— Jag måste be fröken om ett samtal mellan fyra ögon.

— Jag beklagar, herr polismästare. Jag är mycket klen, och därför måste min tjenarinna alltid vara i min närhet, i händelse jag skulle råka ut för något plötsligt illamående.

Dahlbom nickade.

— Nå ja, gerna för mig, sade han.

— Nå-å? frågade Hilda.

Hon slog sig ned i en stol och uppmanade polismästaren genom en stolt nedlåtande gest att göra det samma.

— Hvar var fröken förliden natt? frågade Dahlbom.

Dervid fixerade han Hilda skarpt.

Denna darrade.

— Hvar eljes, om inte på dårhuset? sade hon. Der, dit ni sjelf hjälpt till att föra mig.

Dahlbom småskrattade.

— Jag får på det allvarligaste bedja er säga mig fulla sanningen, yttrade han.

— Min herre, utbrast Hilda i sårad ton, jag förstår inte hvad ni vill mig.

Polismästaren ryckte på axlarna.

— Men jag, genmälte han, är öfvertygad om, att ni blott allt för väl förstår mig.

— Så-å, yttrade Hilda försmädligt. Om ni redan är så noga underrättad, utan att jag har en aning om hvad ni vill mig, så behöfver ni ju inte alls komma hit och förarga mig med er sårande frågvishet.

Hilda steg upp och gjorde min af att aflägsna sig, men Dahlbom stälde sig i hennes väg.

— Stanna kvar? yttrade han myndigt.

Och liksom för att gifva mera eftertryck åt sina ord skramlade han med värjan.

Sigrid trädde käckt emellan sin matmoder och polismästaren.

— Herre, yttrade hon till den senare, tycker ni, att det är

passande att tala så till en förnäm dam? Ni tycks riktigt lägga an på att reta nådig fröken, så att hon å nyo begår en oförsigtighet. Men ni bedrar er, om ni tror, att nådig fröken ännu en gång utsätter sig för faran att bli inspärrad på dårhuset.

Dahlbom tycktes med ögonen på samma gång vilja uppsluka och krossa den stackars kammarjungfrun.

— Fröken, utropade han med vredgad röst, befall denna menniska att genast lemna rummet! Jag vill bara nämna, att jag kommit hit för att tala med er å tjenstens vägnar. Men kommer jag ej här i tillfälle att göra det, så måste jag bedja er att genast följa med mig till polisvaktkontoret. Ni blir då behandlad som arrestant.

— Gå ut, Sigrid, och blanda dig icke vidare i vårt samtal! befallde baronessan.

Kammarjungfrun lydde.

Hon gick ut, men lemnade dörren på glänt och stannade sjelf strax bredvid, så att hon till och med såg in i rummet.

Dahlbom låtsade icke se, att Sigrid fortfarande var ett åsyna vittne.

Han vände sig genast åter till baronessan.

— Jag gör er uppmärksam på, sade han, att det endast och allenast ligger i ert eget intresse att säga mig fulla sanningen.

Hilda teg.

Men då Dahlbom gjorde en längre paus, yttrade hon ändtligen:

— Nå, ni tiger ju; det är ett bevis på, att ni väl sjelf inte så noga vet hvad ni egentligen vill.

— Jag väntar ännu alltjemt svar på min fråga, fröken, hvar ni i går afton från ungefär half åttatiden till midnatt befunnit er.

— Den frågan behöfver jag då sannerligen inte besvara, herr polismästare; ty ni vet ju, att jag först i dag på morgonen blef utskrifven från vårdanstalten, och att jag hela tiden befunnit mig inom lås och bom.

— Och om jag nu bevisar, att detta icke varit fallet? frågade Dahlbom lurande.

— Gör det, om ni kan! svarade Hilda, som insåg, att hon ej på ringaste vis fick blotta sig.

— Ni har i hemlighet lemnat anstalten, fortfor Dahlbom.

— Jag?

— Ja, just ni. Jag vet allt.

— Hvem har sagt er det? sporde Hilda utmanande.

— Det är min hemlighet.

— Er hemlighet? Under för handen varande omständig-

heter torde väl detta ert hemlighetskrämeri ändå inte vara på sin plats, herr polismästare. Ni påstår någonting omöjligt, och jag tror mig ha rätt att fråga, hvem som inbillat er denna löjliga historia.

— Ni vet väl, att jag i dag morse var ute på anstalten?

— Nej, tyvärr har jag inte det ringaste bekymrat mig om er.

— Men jag har der på ort och ställe gjort mig noga underrättad om er och fått veta, att ni i hemlighet lemnat ert rum och lika hemligt flytt genom ett fönster ut i det fria. På samma väg har ni senare på natten återvändt till anstalten.

Hilda brast ut i ett klingande skratt.

Af Dahlboms ord hade hon ju tydligt märkt, att han med spetsfundig slughet uttalade sina förmodanden i afsigt att derigenom skrämma och fånga henne.

— Den här saken är sannerligen ingenting att skratta åt, min fröken, utbrast han nu förtrytsamt.

Hilda skrattade åter.

— Nej, nej, min bästa herr polismästare, utbrast hon derpå, försök nu inte inbilla mig, att jag är sömngångerska! Kommer ni med löjliga påståenden, så måste ni också finna er i, att jag skrattar. Kom hit med den person, som säger sig ha sett, att jag på ett så hemlighetsfullt sätt afvikit från anstalten, och jag skall säga honom midt i ansigtet, att han är en fullkomlig narr.

— Fröken, jag har erhållit denna upplysning af en så trovärdig person, att ni omöjligen skall kunna bestrida dessa uppgifter.

— Denne er trovärdige sagesman existerar tydligen endast i er inbillning, ty alltsammans är en infam lögn. Men vill inte ni i någon mån söka stäffa er lifliga fantasi, så skall jag vidtaga nödiga åtgärder, för att ni sjelf skall bli stämplad som lögnare.

— Fröken, jag . . .

— Jag anhåller om, herr polismästare, att ni endast håller er till bevisade fakta; men det svär jag, att jag aldrig mera låter skymfa och förolämpa mig, såsom det nu redan en gång skett genom mitt intagande på dårhuset. Vid det ringaste försök att ännu en gång göra mig misstänkt skulle mitt juridiska biträde inlägga en skarp protest, men sedan, herr polismästare, det vill jag på förhand påpeka, skulle en viss skandalhistoria, som andra sat i scen, och för hvilken jag oskyldigt måste plikta, genast likt en löpeld spridas öfver hela den civiliserade världen. Jag har redan i öfverenstämmelse härmed instruerat

min sakkörare, och han skulle handla så, att mången herre, som i dag bröstar sig öfver sin värdighet, skulle bli skymfligt afskedad. Jag ger er tillåtelse att om det, som jag nu sagt er, underrätta alla dem, som möjligen skulle känna lust, att låta begrafva mig lefvande i ett dårhus.

Dahlbom skulle nog gerna velat spela den förolämpade, men eftersom han blott allt för väl viste, att på sista tiden mycket inträffat, som helst borde nedtystas, egde han icke mod att i skarpa ord motsäga baronessan.

Äfven den omständigheten, att baron Örnsköld ännu icke återvändt, och att det ännu ingalunda var bevisadt, att icke Signe vid tiden för brottets förröfvande varit i staden, bidrog mycket till att öka hans osäkerhet.

Han ansåg det därför rådligast att retirera, innan han vidrört sakens egentliga kärna.

— Godt! sade han. Jag skall genast anställa ytterligare undersökningar och sedan öfverlemnna saken i fråga till en annan myndighet.

— Skönt! Det har jag verkligen ingenting emot, svarade Hilda. Men, fortfor hon, det hade väl ändå varit er skyldighet att åtminstone antydningssvis meddela mig hvad det är fråga om. Men jag är mycket lugn i medvetandet om att aldrig ha begått någon förseelse, som skulle kunna rättfärdiga någon myndighets ingripande mot mig, och jag är heller inte så nyfiken, att jag begär någon upplysning af er. Endast så till vida betraktar jag det som en lycklig omständighet, att ni uppsökte mig, som jag nu i rätt tid kan förbereda min sakkörare på, hvad som möjligen förestå mig. Vi skola nog också förstå att knacka vissa framfusiga herrar på fingrarne; ty, som sagdt, jag är ingalunda villig att för andra gången tåla en så bitter orätt.

— Tag tillbaka det ordet, fröken! inföll Dahlbom. Ingen menniska har gjort er orätt.

Jag tar ingenting tillbaka och öfverlemnar allt det öfriga åt er själfklokhet. Det är alltid farligt att öfverskrida vissa gränser, det borde ni väl veta bäst själf. Under vissa förhållanden skall jag nog smälta den bittra lärdom, som man gifvit mig, men skulle man våga att å nyo reta mig, att ännu en gång ringaste mån förolämpa mig, så svär jag ännu en gång, att saker skulle komma på tal, hvilka skulle försätta hela världen i uppror.

Dahlbom bugade sig hastigt.

— Ändamålet med min härvaro är uppfyllt, brummade han. Resten faller sedan af sig själf. Den, som inlåter sig på

så farliga äfventyr, som ett visst uppseendeväckande fall bevisar, får heller inte förvåna sig öfver, om den allt för hårdt spända bågen brister. Farväl! Jag antar, att vi rätt snart återse hvarandra, och att ni då skall bittert ångra er ohöflighet.

Hilda mumlade några ord, hvilka tydligen voro allt annat än smickrande för polismästaren.

Men denne hade då redan lemnat rummet.

Hilda var naturligtvis ett rof för en våldsamt sinnserörelse. Hon viste ju blott allt för väl, att Dahlboms misstanke var välgrundad.

Och han var ju den man, som ej skydde någon möda för att utgrunda sanningen.

Gick han till rätta källan, vände han sig till portvakten Hägg och dennes hustru, bringade han dessa båda i trångmål, då hade Hilda förlorat spelet.

Hon måste ut i det fria för att dämpa sin sinnserörelse och åter kunna tänka klart och redigt.

Dertill kom, att hon ännu sväfvade i fullkomlig ovisshet om resultatet af Johns verksamhet.

Sigrid fick befallning att ledsaga henne på utfärden.

Snart hade båda i en vagn lemnat staden, men hur mycket de än spejade ut åt alla håll, förmådde de likväl ej upptäcka en skymt af betjenten John.

Hilda kände ingen lust att återvända till staden, emedan hon fruktade, att Dahlboms misstanke i följd af nya beviskunde ha antaget en bestämdare form; därför for hon rastlöst hit och dit, och när qvällen kom, lemnade hon till och med vagnen och skickade kusken med tomma åkdonet tillbaka till staden.

På samma gång skickade hon med ett bref till förvaltaren.

Hon frågade i detta bref, om polismästaren ännu en gång sökt henne, eller om förvaltaren eljest märkt någonting miss-tänkt.

Det dröjde icke länge, innan förvaltaren infann sig i Hildas ett stycke utom staden belägna villa.

Han medförde en glädjande underrättelse.

Af en tillfällighet hade han träffat polismästaren Dahlbom och inlätit sig i samtal med honom.

Derunder hade polismästaren helt förtroligt yttrat till förvaltaren:

— Säg fröken, att hon för all del bör akta sig för att begå några dumheter! Jag skall nog försöka blunda, men hur länge det blir möjligt, det kommer helt och hållet att bero på

baronessan sjelf. Jag vet nog hvad jag vet, men ännu har jag ej gjort den ringaste ansträngning för att fullständiga mitt vetande, alldenstund jag hittills behandlat hela angelägenheten som privatman, icke som embetsman.

Hilda jublade.

Hon var öfvertygad om, att hennes hotelser gent emot Dahlbom burit goda frukter.

Att den senare icke ännu en gång besökt vårdanstalten och frestat portvakten att bli förrädare, det framgick af hans samtal med förvaltaren.

Men denne medförde äfven en annan nyhet.

Betjenten John hade i skymningen varit inne i staden och frågat efter baronessan.

Förvaltaren, som strax förut erhållit brefvet från baronessan, hade tillsagt betjenten att genast begifva sig ut till villan, der han väntades med största otålighet.

Visserligen hade han på samma gång frågat hvad John uträttat, men denne hade vägrat att närmare upplysa derom och sagt, att han snart skulle aflemna rapport till baronessan sjelf. Han hade bara ett litet ärende att uträtta och skulle senast inom en timme vara i villan.

Men ännu hade John ej hörts af.

I sin stora otålighet befalde Hilda förvaltaren gå ut och se efter om inte John syntes till.

Ja, slutligen gaf hon äfven Sigrid i uppdrag att spionera i närheten af villan. Hon trodde nemligen, att John bara inte vågade sig in genom de stora dörrarna, utan att han väntade på, att någon skulle släppa in honom bakvägen genom trädgården.

När Sigrid gått genom trädgården och närmade sig bakporten i den samma, hörde hon der ute ljudet af steg.

Hon smög sig bakom den stora fyrkantiga portstolpen och stannade der lyssnande.

Strax derpå hörde hon någon småskratta.

Att döma af de fasta stegen var den ankommande personen en man.

TRETIOSJUNDE KAPITLET.

Ett misslyckadt försök.

— Ack, om det ändå vore han, och om han ändå medförde goda nyheter! tänkte Sigrid.

Då hörde hon personen utanför porten yttra:

— Ja, ser hon bara inte, att det ej är det rätta, så kan jag vara glad; men jag skall nog smälla i henne en trovärdig historia.

Fastän den ankommande endast yttrat dessa ord i halfhögt ton, hade dock Sigrid icke endast förstätt dem utan äfven känt igen rösten.

— Ändtligen! utropade hon och skyndade att öppna porten.

Den ankommande ryggade liksom förskräckt tillbaka.

Det såg ut, som tänkte han gripa till flykten.

— John! ropade Sigrid.

— Kors för tusan, är det du? utbrast betjenten, ty det var han. Men så du skrämmer mig, min engel!

Han kom genast tillbaka och befann sig redan i nästa ögonblick inne i trädgården.

— John, sade Sigrid och drog sin fästman med sig i en sidogång, hvad var det för besynnerliga ord du yttrade?

— Jag? Hvad skulle jag ha yttrat? Jag har ju inte alls talat med dig ännu.

— Jag menar, hvad skulle de ord betyda, som du yttrade, innan du fick se mig?

— Men du måtte då ha en fördömdt fin hörsel, Sigrid, skrattade John tvunget; men bry dig nu inte om det! Ser du, det här har jag med mig åt baronessan, och jag antar, att hon ska' bli nöjd med mig.

John bar på armen ett aflängt föremål, sorgfälligt inlindadt i en svart schal.

Har du med dig barnet, John? frågade Sigrid.

— Ja visst. Hon ville ju nödvändigtvis ha det, och då återstod mig ju ingenting annat än att göra henne till viljes.

— Och den der Signe? Hur är det med henne? Har du funnit henne och äfven i det fallet uppfyllt baronessans vilja?

— Jag har så tusan heller? Men förderfva nu inte mitt goda lynne genom att med det samma påminna mig om den der obändiga vildkattan!

— Har du sett henne, John?

— Ja visst.

— Och du inte . . .

— Hon gled mig formligen ur händerna likt en ål och förde mig på det mest raffinerade sätt bakom ljuset.

— Hur ska' jag förstå det, min käre John? Hvar är hon nu?

— Ja, om jag bara det viste! Borta är hon, så mycket har jag fullt klart för mig. Jag tror också, att hon aldrig mera kommer att visa sig.

— Och barnet, John?

— Här är det. Du kan gerna bära det. Min arm värker. Sigrid mottog det i den svarta schalen inlindade barnet.

Sedan hon gått några steg och kommit till en trädgårdssoffa, fattade hon sin älskares hand.

— Sätt dig här! bad hon. Det anar mig, att du döljer någonting för mig. Men jag måste obetingadt veta hela sanningen; ty om du också tänker bedraga fröken, så får du likväl inte göra det med mig. Mot mig måste du vara öppen och ärlig.

— Ja visst, min vän, naturligtvis skall du få veta allt, skratade John; men nu skulle jag först vilja undanstöka det rent affärsmessiga med fröken. Sedan ha vi ju god tid att tala med hvarandra.

— Nej, nej, John, du måste ovilkorligen först säga mig, huru det förhåller sig med barnet. Jag hörde dig ju säga, att det inte er det rätta.

— I så fall hörde du vilse, min vän; ty det kan jag ju omöjligen ha sagt.

— Jo, erkänn det bara, John! Om du inte lyckats bortröfva Signes barn, om du tänker dra fröken vid näsan, då måste jag med så mycken större nödvändighet ha kännedom om allt.

Då hördes i närheten ett ljud såsom af en frasande klädning.

Kammarjungfrun for upp från soffan.

— Fröken kommer, hviskade hon.

— Sigrid! ljud Hildas röst.

— Här är jag, nådig fröken.

Äfven John stod i ett nu på sina fötter.

Han tog åter hastigt barnet från kammarjungfrun, i det han hviskade ett par ord i hennes öra.

Baronessan närmade sig hastigt.

— Han är här, nådig fröken hviskade kammarjungfrun.

— Har du redan talat med honom.

— Inte ännu, nådig fröken. Han kom alldeles nyss; men barnet har han med sig.

Hilda utstötte ett halft undertryckt glädjerop och skyndade bort till John.

— Tyst, tyst! inte så högt, nådig fröken! hviskade betjenten. Betänk, om någon spion funnes i närheten!

— Ja, ja, du har rätt, John. Kom, låt oss genast gå in i villan, der vi äro fullt säkra för spioner!

John med barnet på armen skyndade före, i all synnerhet som barnet nu började gråta.

Baronessan gnuggade af förtjusning händerna.

— Det är början till min hämnd, mumlade hon. Ack, om jag ändå i går träffat bättre; vi hade då nu kunnat fira en glädjefest.

Hon slank in i villan, och Sigrid stängde dörren.

John begaf sig direkt till baronessans boningsrum och lade der ned barnet på en soffa, men utan att taga bort schalen.

Han stannade qvar i barnets omedelbara närhet.

— Berätta, John! uppmanade honom Hilda, i det hon flyttade fram en stol och satte sig och befalde Sigrid att äfven ställa fram en stol åt betjenten.

— Du är mycket trött, icke sant, John? frågade Sigrid i kärleksfullt bekymrad ton sin fästman.

— Jo, och hungrig och törstig är jag också, skrattade betjenten.

— Jag skall strax servera dig något.

— Berätta! Berätta! uppmanade baronessan.

Men innan John hann yttra ett ord, framkastade Hilda redan en annan fråga:

— Hur är det med Signe Karleman? Har du för alltid röjt henne ur vägen?

— Det var bra nära att lyckas mig, men . . .

— Bra nära? Hvad var det då för ett men?

— Jo, jag hade en fördömd otur.

— Tala! Förklara dig tydligare!

— Det är baronens fel, nådig fröken.

— Hur så? På hvad sätt hade du otur?

— Jo, jag var redan så långt kommen, att jag äfven kunde göra er den sista tjensten — ni vet hvad jag menar dermed — när baron Örnköld kom och förderfvade alltsammans för mig.

— Hvad i Guds namn säger du, John? Då har kanske Örnköld rent af fått veta hvad du stod i begrepp att göra?

— Åh nej, så dum är jag ändå inte. Jag såg den räfven komma smygande, just som jag ämnade göra Signe, hvilken jag med mycken möda lyckats få fatt i, min uppvaktning. Utan skrik och oväsen hade det säkerligen inte aflupit, därför föredrog jag att ännu en gång låta Signe oantastad löpa och sjelf spela den döde mannen.

— Slapp hon undan? Du har då inte . . .

— Inte ännu; men vi ha ju en dag i morgon också. Jag skall nog infria mitt löfte.

— Vet du då, hvart hon tagit vägen?

— Hörde jag rätt, så ämnade hon sig hem.

— Hem? Till villan Morgonrodnaden?

— Prat! Det låter hon nog vackert bli. Nej, jag antar, att hon ämnar resa ned till Vester götland, der hon har sitt hem.

— Det måste jag ovilkorligen ha reda på. Men vidare! Hvad vill du dermed säga, att du spelade den döde mannen?

— Jag lade mig ned på marken och låtsade sofva tungt.

— Och baronen såg dig?

— Ja visst.

— Så oförsigtigt af dig! Om du ändå i stället sprungit ur vägen för honom! Kunde du då inte gömma dig någonstades?

— Nej. För det första lät det sig ej göra, emedan han skulle ha sett mig springa bort, och för det andra ansåg jag det bättre att helt lugnt stanna kvar, der jag var, så att han ej kunde fatta någon misstanke. Men hufvudsaken var, att jag ville veta hvad han hade i skogen att göra.

— Nå, hvad ville han der?

— Jag tror bestämdt, att äfven han var ute på jagt efter henne.

— Efter Signe?

— Ja visst.

— Viste han då, att hon var der?

— Det sade han visserligen inte direkt, men när han väckt mig och frågade, om jag händelsevis sett till någon ung flicka, då viste jag nog.

— John, hvar hade du då barnet? Kanske baronen rent af sett, att du hade barnet hos dig?

— Åh, jag var väl inte dum heller! Barnet hade jag i rätt tid gömt i en håla. Men det var också lycka, att jag tog tillfället i akt att tala med baronen.

— Hur så, John?

— Jo, han försökte först skrämma mig med, att polisen spanade efter mig, emedan jag röfvat barnet.

— John, skämtar du? Behagar du drifva med mig?

— Nej, det är rena allvaret.

— Örnsköld har alltså redan uttalat en bestämd misstanke mot dig?

— Ja, det gjorde han.

— Och du?

— Jag skrattade ohejdadt åt honom, ty jag märkte genast, att det bara var ett löst yttrande af honom. Han blef också sedan mycket förnuftigare och sade att han ville uppbjuda hela sitt inflytande, på det att saken ej skulle taga någon farlig vändning för mig och er.

— För mig? John, nämnde han äfven mig?

— Ja visst.

— Då har du väl begått någon kolossal oförsigtighet?

— Visst inte! Hör bara på vidare!

— Fort! Fort!

— Han förklarade, att Signe Karleman just derigenom blifvit retad till mordförsöket mot sin gynnade rival, att man från-röfvat henne barnet.

Hilda vågade icke tro sina egna öron.

— Sade baronen verkligen det? frågade hon.

— Ja.

— John, förstod du också hans ord rätt? Han ... beskylde han verkligen Signe för attentatet mot Axels nuvarande maka?

— Signe Karleman är allmänt misstänkt för att ha begått detta brott. Baronen omtalade det helt öppet och sade äfven, att grefve Axel sjelf vore öfvertygad om, att Signe af förtviflan och svartsjuka försökt döda sin rival.

Hilda andades tydligen strax lättare.

Hon kände sig till mods, som om en sten plötsligt fallit från hennes hjerta.

Ett triumferande leende krusade hennes läppar.

— Hvilken lycka! jublade hon. Men fortsätt! Hvad sade baronen mera? Eller månne han endast talat så för att hos dig höra sig för och för att locka dig i en fälla?

— Nej, nej! Det senare var med all säkerhet icke fallet, ty han sade ju, att grefve Axel Cedersvärd genomdrifvit, att hela saken blir nedtystad, just emedan Signe varit hans älskarinna, och emedan han vore öfvertygad om, att hon endast i ett infall af förtviflan begått den förfärliga handlingen. Men att det verkligen förhåller sig så, som baronen sade mig, det vet jag äfven ur en annan, fullt tillförlitlig källa.

— Har du då talat med flera personer om den saken?

— Nej.

— Men du säger ju, att . . .

— Jag kom af en ren slump att spela lyssnare.

— Hvem har du då lyssnat på?

— Polismästaren och baron Örnsköld.

— När var det?

— För en knapp halftimme sedan.

— Hvar då?

— I Humlegården. Der hade de slagit sig i ro på en soffa.

— Och de talade om det brott, som Signe skulle ha begått?

— Ja visst. Tyvärr kom jag något för sent för att få höra allt. Polismästaren berättade för adjutanten, att han i dag talat med vårdanstaltens föreståndare för att få veta, om ni under natten möjligen befunnit er utom anstalten; men det hade läkaren på det bestämdaste förnekat. Detta hade polismästaren tydligen redan förut på dagen berättat för baronen, ty han vidrörde det nu endast helt flyktigt. Deremot berättade han utförligare om ett besök hos er i er våning. Ni hade affärdat honom med så skarpa ord, att han ansåg det rådligast att inte vidare röra i getingboet. Misstanken mot Signe Karleman vore så välgrundad, att det rent af vore riskabelt att söka göra er misstänkt, i all synnerhet som ni vore i tillfälle att på ett så trovärdigt sätt bevisa ert alibi. Dertill kom, att baronen icke viste, om ej Signe Karleman i går qväll kunde ha varit i staden. Han skulle nu uppbjuda allt för att åter få fatt i henne. Lyckades han deri och visade det sig då, att hon vid den tiden ej kunde ha varit i staden, då skulle polismästaren icke unna sig någon ro, innan han öfverbevisat er om brottet. På lik-

nande sätt skulle han äfven gå till väga i fråga om barnarofvet, hvilket enligt hans åsigt ej kunde ha anstiftats af någon annan än er.

Det var nu tvärt slut med baronessans glädje. Hon tviflade icke på, att John talat sanning; ty hur skulle denne kunnat veta, på hvad sätt hon affärdat polismästaren, om han icke verkligen lyssnat till ett samtal mellan den senare och baronen?

Ja, John skulle ju i annat fall icke alls kunnat veta, på hvilket raffineradt sätt Hilda sökt kasta misstankarne på Signe, ty i denna punkt hade han ej varit det ringaste underrättad.

I en hast blef hon öfvertygad om nödvändigheten att förpassa Signe ur verden.

Hon hade velat stämpla Signe som förbryterska och derigenom för alltid göra henne omöjlig för Axel, ja, hon hade redan i samma anda gifvit John ett uppdrag, som i tydlighet och förfärande hemskhet ej lemnade någonting öfrigt att önska.

Hennes plan hade blifvit korsad, efter hvad betjenten påstod.

Hon insåg, i hvilken fara hon befann sig, om adjutanten lyckades få fatt i Signe.

Hvad var då naturligare, än att den demoniska qvinnan genast blef öfvertygad om nödvändigheten att genom ett gräsligt dåd skydda sig för den hotande upptäckten?

Att göra detta, det hade ju för resten redan förut ingått i hennes plan; men nu tvangs hon att hastigt utföra den samma.

Till hvarje pris måste hon söka förhindra, att hon sjelf blef demaskerad som lönmörderska och dömd som sådan.

Men det kunde endast ske, genom att Signe dog.

Vid dödens mörka port kom den listigaste spion, den klyftigaste polismästare till korta med sin förslagenhet.

Det dröjde en god stund, innan Hilda lyckades hemta sig från sin förskräckelse.

— Har du eljes någonting af vigt att meddela mig? vände hon sig ändtligen temligen modstulet till John.

Det hade inte John. Han menade bara, att hon måste vara försiktig med afseende på barnet.

— Ack, gnisslade hon, jag hade uttänkt det så bra; men nu inser jag likväl, att jag med barnet pålagt mig ett onödigt band. Jag måste genast resa bort, och just därför skulle jag inte gerna vilja lemna barnet i främmande händer.

— Då bär jag helt enkelt bort det igen.

— Hvart då? Tänker du göra af med det?

— På sätt och vis. Men ett litet skämt kunde vi gerna tillåta oss med barnungen.

— Hur så? Jag vill inte veta af något skämt. En beslutsam handling, du förstår, vore det enklaste och bästa.

— Det vill jag inte gerna vara med om, nådig fröken. Hvarför ska' vi i onödan påbörda oss ett så stort ansvar, som i värsta fall kunde kosta oss lifvet? Jag föreslår, att vi i stället utsätta barnet i omedelbar närhet af den gamle grefve Cederswärds bostad.

— Hvad skulle det tjena till?

— Jo, den gamle herrn måste då tro, att Signe gjort sig qvitt barnkräket genom att utsätta det. Hon blefve derigenom karakteriserad som en hjertlös, grym, onaturlig mor, hvarigenom hon skulle sjunka ohjelpligt i grefve Axels aktning.

— Präktigt! En alldeles utmärkt idé af dig! berömde Hilda. Ja, ja, min morbror och äfven Axel måste tro, att Signe utsatt barnet, och att hon följaktligen är en mycket gemen, hjertlös person, hvilken först nu, när det är slut med vällefna-den, visar sig i sin rätta gestalt. Mycke' bra! Ha, ha, ha! Dermed slå vi två flugor i en smäll. Signe vet icke annat, än att den gamle grefven låtit bortröfva hennes barn, och min morbror måste anse henne för en riktig korpamma. Han skall sedan af giltiga skäl underlåta att vidare söka efter henne, ty genom barnets utsättande bildas en djup klyfta mellan de båda parterna, och jag, tillade hon i halft hviskande ton, skall sedan ha fullkomligt fria händer med slynan. Om sedan någonting oväntadt skulle hända henne, så skall ingen hund skälla för den sakens skull.

John smålog så illparigt.

— Det är nog bäst, nådig fröken, sade han, att jag genast beger mig i väg med barnet.

— Ja visst, det måste ske så snart som möjligt; men ensam kan du ej göra det.

— Hvarför inte, nådig fröken? Har jag alldeles ensam hemtat barnet, så skall jag väl också ensam kunna bära det till grefve Cederswärds hus och der nedlägga det i trädgården.

— Visserligen, men vi måste iakttaga all möjlig försigtighet. Sigrid får följa med dig, på det att det må se trovärdigare ut, att det varit Signe sjelf, som utsatt barnet. Fyra ögon se alltid mer än två. Sigrid klär sig i slöja och gör sig för öfrigt så oigenkänlig som möjligt. Hon tar barnet, lägger det på trappan till Cederswärds hus, ringer på och väntar, tills portvakten kommer och öppnar. Då visar hon sig bara helt flyktigt, så att mannen nätt och jemt ser, att det var en ung flicka. Sedan griper hon hastigt till flykten, och när min mor-

bror sedan får veta, hvad som händt, är det helt naturligt, att han misstänker Signe för den onaturliga handlingen.

John nickade instämmande.

— På det sättet blir det ovilkorligen mycket bättre, sade han, ty då löper ju barnet inte heller fara att omkomma.

Baronessan stirrade några ögonblick med dyster min framför sig.

I hennes ögon brann en hemsk eld, när hon nu plötsligt reste sig, närmade sig betjenten och hviskade i hans öra:

— John, verkan skulle blifva så mycket större, om grefven funne barnet dödt? Förstår du hvad jag menar?

John tog ett steg baklänges.

— Funne det dödt? upprepade han. Ja, ja, det är nog ingen dum tanke, fortfor han; men det skulle medföra allt för allvarsamma följder. Grefve Cedersvärd måste anmäla saken, och Signe skulle bli efterspanad som barnamörderska.

— Just så skulle jag vilja ha det, hviskade baronessan; ty om Axel finge veta, att Signe dödat barnet, skulle han med afsky ur sin själ bannlysa det sista minnet af henne.

— Och likväl får det icke ske, nådig fröken, invände John. Tänk bara rätt på saken! Blevfe Signe förföljd som barnamörderska, så skulle hon med afgörande bestämdhet bestrida denna anklagelse och säkerligen också kunna bevisa sitt alibi, och i så fall måste hon ju bli frikänd. Men grefve Axel, hvilken då måste betrakta sin Signe som en martyr, skulle sätta alla häfstänger i rörelse för att få reda på den egentliga barnamördaren. Men alldenstund grefven redan fattat misstankar mot er, skulle det endast bli en tidsfråga, att vi blevfe ställda under åtal. Men en sådan ryslig fara skola vi icke lättsinnigt frambesvärja. Grefven må gerna låta vårda och uppfostra sin sons barn och hemlighålla hela affären för att icke ännu mera göra sin son till ett allmänt samtalsämne.

Med eller mot sin vilja måste baronessan medgifva, att betjenten hade rätt.

— Nå, så gå då och gör er sak bra! sade hon. Jag skall sjelf komma efter för att mottaga er rapport.

John tog hastigt åter barnet på armen och räckte sin hand mot baronessan på ett sätt, som icke kunde missförstås.

— Hvad vill du ytterligare? frågade Hilda.

John smålog listigt, då han svarade:

— Nådig fröken, hvarje arbetare är sin lön värd.

Hilda tog fram en plånbok.

Redan höll hon i handen några sedlar, som hon tänkte gifva betjenten, och redan sträcke denne girigt ut sin hand efter

pengarne, när Hilda tog ett steg tillbaka, vek i hop sedlarne och sade:

— Visa mig först barnet!

— Men hvartill dessa omständigheter? brummade John.

— Du begär din lön, svarade Hilda kyligt, men jag å min sida fordrar ärligt arbete. Jag har ju inte alls sett barnet ännu, och du kunde ju ha någonting helt annat i ditt paket.

— Nej, men nu går det ändå bra långt, skrattade John tvunget. Hur kan ni bara vara så misstrogen? Ni hörde ju nyss, att barnet skrek.

— Det är det samma. Först måste jag med egna ögon se, att du har ett barn i ditt paket.

John aflägsnade sig några steg från bordet, på hvilket den brinnande lampan stod.

Sedan makade han undan den svarta schalen en smula och sade!

— Här ser ni nu sjelf, att det inte är någon docka.

Baronessan närmade sig och vek undan schalen mera för att bättre kunna se barnet.

Men knappast hade hon kastat en blick på barnets ansigte, innan hon med ilsken röst skrek:

— John, hur kan du bara våga att söka bedraga mig på detta sätt?

— Hvad för något? Bedraga, säger ni? utbrast betjenten, förargad. Jo, det fattas nu bara, att ni gör undanflykter för att kunna förhålla mig min välförtjenta lön.

— Menniska, gnisslade Hilda, tror du då, att jag är blind? Hur kan du bara våga påstå, att det här barnet är Signes? Du tänker bedraga mig. Det här är visst inte Signes barn.

John frammulade en ed mellan tänderna och stampade i golvet.

— Jag anhåller om, att ni inte försöker krångla er undan, utbrast han. Det hade ni sannerligen ingen vinst af, om ni af idel snålhet ville förhålla mig mina pengar, ty derigenom skulle ni göra mig till er fiende. Gif hit pengarne! Jag vill ha min lön.

Hilda lät ej skrämman sig af betjentens hotelse.

Hon ryckte ifrån honom barnet.

— Först måste jag veta, om jag har att göra med en bedragare, förklarade hon, då John gjorde min af att med våld åter sätta sig i besittning af barnet.

Sigrid stod der mållös och orörlig.

Men när hon såg, att John höjde sin knutna hand för att

«Eländige bedragare der! Signes barn var en flicka, men det här är ju en gosse.

slå till baronessan, sprang hon hastigt emellan och trängde honom tillbaka.

Baronessan lade barnet på bordet och löste fort upp kläderna, i hvilka det var inlindadt.

Men knapt var det gjordt, innan hon som en furie rusade emot John och skrek:

— Eländige bedragare der! Signes barn var en flicka, men det här är ju en gosse.

Genast sprang Sigrid å nyo emellan baronessan och be-tjenten.

— För Guds skull, nådig fröken, utbrast flickan, tala inte så högt! Betänk, att olyckan vore fullt färdig, om någon lyssnare funnes i närheten!

— En gosse . . . det är ju en gosse, klagade Hilda och vacklade ett par steg tillbaka.

John hånskrattade.

— Att barnet är en gosse, det vet jag förut; men att ni kallar mig en bedragare, det är ändå väl starkt.

Sigrid tillkastade sin älskare en mycketsägande blick och tryckte förstulet hans hand.

— Ställ inte till någon skandal! hviskade hon.

Hilda hade ännu en gång gått fram till bordet för att riktigt noga betrakta barnet.

Men hvarje misstag var här uteslutet.

— Här . . . se här, Sigrid, utropade Hilda med af vrede darrande röst, öfvertyga äfven du dig om, att John är en be-dragare! Jag har sett Signes barn. Men detta barn har ju svarta ögon och mörkt hår, och till på köpet är det en gosse, och det oakadt vill menniskan här bestrida, att han bedragit mig.

Sigrid förmanade baronessan ännu en gång att icke tala så högt.

— Jag antar också, nådig fröken, att ni har allt skäl att tala förnuftigt med mig, tog John åter till ordet.

— Förnuftigt? Hvem kan förblifva lugn, när man ser, att folk försöker bedraga en på ett sådant oerhördt sätt?

— Jag har inte bedragit er; en dylik beskyllning undanber jag mig på det bestämdaste, svarade John. När ni säger, att Signes barn var en flicka, så är jag inte mindre öfverraskad än ni sjelf. Jag kan omöjligen förklara saken på annat sätt, än att jag af misstag råkat bortröfva ett orätt barn.

— Undanflykter! Ingenting annat än tomt prat! utbrast Hilda. Du påstår, att det var Signes gamla tjenarinna, hvilken

du frånryckte barnet; men här har du nu det tydligaste bevis på, att det ej är Signes lilla flicka.

— Ja, jag ser det, brummade John. Jag bestrider ju endast, att jag med vett och vilja bedragit er. Vete fan, hur det kommer sig, att ungen i en hast blifvit förvandlad till pojke; jag kan inte förklara den gåtan på annat sätt, än att karingen i går händelsevis var ute och luftade ett annat barn, när jag ryckte ifrån henne det. Jag är följaktligen ingen bedragare utan liksom ni en bedragen.

Baronessan sjönk stönande ned på en stol.

— Sigrid, sade hon, förmå honom du att åtminstone säga sanningen! Jag måste veta allt, ty derpå beror ju allt, hvad vi nu tänka, ja, måste göra. Jag skulle vilja slå vad om, att John dagen i ända bara drifvit omkring utan att tänka på att utföra sitt uppdrag. Han har hvarken sett Signe eller gamla Martha; men för att narra ifrån mig mina pengar kommer han här med ett vildt främmande barn.

— Hvar har du fått fatt i det här barnet? Säg det, John, säg nådig fröken allt! bad Sigrid och gick fram till den hänleende karlen.

— Nå ja, så kyss till då! svarade denne trotsigt. Jag menade i alla fall bara väl. Jag ville försöka bevara nådig fröken för all onödig ängslan. Eftersom Signe sjelf åter fränstulit mig barnet och dermed gnott sin väg, har jag skaffat mig en ersättning.

— Verkligen alltså! Han är då en bedragare, utbrast Hilda och grät af ilska.

Sigrid försökte lugna sin matmor.

Sedan vände hon sig åter till John, hvilken hon uppmanade att säga sanningen och utförligt berätta allt.

John satte sig och började sin berättelse.

Han skildrade temligen sanningsenligt alltsammans, men nämnde ej ett ord om, att han varit full.

Sedan Signe åter fräntagit honom barnet, hade hon, såsom han lyckats få veta, begifvit sig till staden och medföljt tåget söder ut.

För att undgå förebråelser och för att ej gå miste om den utlofvade belöningen hade han sedan ute i Hagaparken ur en barnvagn, som för tillfället lemnats utan uppsigt, tagit ett barn.

Naturligtvis viste han ej, hvems det var.

Men det vore ju likgiltigt.

På honom kunde ju ingen misstanke falla och inte heller på baronessan.

Han föreslog att fortast möjligt åter göra sig af med barnet, så att detta barnarof endast kunde komma att betraktas som ett dumt skämt.

Men man kunde ju också fasthålla vid den första planen och utsätta barnet på trappan till grefve Cedersvärds hus.

Den gamle grefven hade ju inte alls reda på, om Signes barn var en flicka eller en gosse.

Komme misstaget efteråt i dagen, då blefve det grefvens ensak att förklara saken, hur han ville.

I alla händelser skulle man för tillfället uppnå det ändamål, som man åsyftade med barnets utsättande.

Men blefve gåtan bara ööst åtta dagar, så skulle baronessan nog under tiden hinna taga reda på Signe och verkligen sätta sig i besittning af hennes barn.

Han, John, skulle med outtröttlig ifver vara baronessan behjälplig vid hennes spaningar och äfven sedan på ett oförskräckt sätt bistå henne vid utförandet af hennes planlagda anslag mot Signe.

Hvad återstod väl Hilda annat än att hålla god minielakt spel? Hon samtyckte till, att barnet fördes till staden och der utsattes i närheten af grefve Cedersvärds hus.

Hon uppstälde endast det vilkoret, att hon först då till betjenten komme att utbetala den utlofvade belöningen, när han bevisat, att han vid barnets utsättande ej gjort sig skyldig till någon oförsigtighet.

Dermed förklarade sig John nöjd.

Några minuter senare anträdde han i Sigrids sällskap återvägen till staden.

Kammarjungfrun hade gjort sig temligen oigenkänlig.

En stund derefter återvände Hilda sjelf till staden.

Följande morgon afreste hon i sällskap med Sigrid och John, för att, såsom hon i bref till sina vänner och väninnor uppgaf, anträda en rekreatjonsresa till södern.

Om denna plötsliga afresa var en följd af barnets utsättande, om detta skurkstreck misslyckats, eller hur det eljes förhåll sig dermed, det skall fortsättningen af vår berättelse i all korthet visa.

TRETIOÅTTONDE KAPITLET.

På bröllopsresan.

Sedan den gamle kammarherrn i Södertelje tagit afsked af det nygifta paret för att med nästa tåg återvända till Stockholm, ledsagade Axel genast sin unga maka till den för henne bestämda bädden i sofvagnen och anbefalde henne i kammarjungfruns vård.

Han önskade Ellen en angenäm hvila och drog sig sedan strax tillbaka till den afdelning af vagnen, som han hyrt för sin egen person.

Ellen hade visserligen icke vågat be Axel stanna qvar hos henne, emedan han på ett så afgörande bestämdt sätt förklarat, att han vore så trött af dagens alla sinnesskakningar och ansträngningar, att han nödvändigtvis måste hvila.

Ellen kastade en temligen missnöjd blick efter mannen, men hon tvang sig till att synas så lugn som möjligt.

Axel hade tagit ett höfligt, men ingalunda hjertligt afsked af henne.

Då han kom in i sin afdelning, tog han afsig ytterkläderna och kastade sig på bädden.

Han kände ett trängande, oafvisligt behof af att ändtligen en gång få vara ensam för att kunna sätta sig in i sin nya belägenhet.

— Detta alltså kallar världen en bröllopsresa, yttrade han i bitter ton. Men hvad vill jag göra? Man begär ju endast af mig, att jag skall bevara skenet, och det har jag gjort. Det är inte mitt fel, om min maka efter slutad bröllopsresa kommer att blicka tillbaka på den samma som på en förlorad tid. Ack, hur helt annorlunda var det inte, när jag anträdde bröllopsresan med min Signe!

En tår af bittert vemod stal sig vid detta minne fram ur hans ögon.

— Hvem . . . hvem skulle kunnat tro, att Signe skulle hämnas på ett så förfärligt sätt? suckade han. O, om hon viste, hur ondt hon dermed gjort mig! Min Signe, min milda, hjertegoda Signe en förbryterska! O, Gud, jag skulle aldrig kunna tro det, om icke bevisen tyvärr talade för hennes brottslighet! Men å andra sidan kan jag heller inte förtänka henne det. Nej, nej, jag skulle icke ens kunna förtänka henne det, om hon rigtat mordvapnet mot mig sjelf. Må hennes handling vara lagstridig, så har hon likväl en helig rätt att hämnas på mig, den trolöse. Hon är ingen förbryterska utan endast offret för ett vidrigt öde.

Han reste sig upp i sittande ställning och stirrade genom vagnsfönstret ut i mörka natten.

— Signe, min Signe, mumlade han i klagande ton, om jag icke fruktade för den nya synden, om jag icke kände mig förpligtad att lefva för din och vårt barns skull, då viste jag nu hvad jag gjorde. Det vore ju endast några ögonblicks verk, om jag nu svingade mig ut och kastade mig under tåget. Men nej, nej! För mig vore det kanske det bästa, ty jag får aldrig någon glad stund mera; men Ellen till straff vill och måste jag lefva. Dagligen och stundligen skall hon förbanna sitt öde, att hon inför verlden blifvit min maka, under det vi i våra hjertan evigt skola förblifva kalla och främmande för hvarandra. Ja, hon skulle aldrig ha kunnat bedraga sig sjelf värre, än hvad hon nu faktiskt gjort. Hon trodde, att jag skulle blifva ett blindt verktyg, en docka; men den gången gjorde hon uppräkningsen utan mig, ty jag skall minsann hålla tummen på ögat på henne, det kan hon glädja sig åt.

Axel gick en stund oroligt af och an i kupén, tills han slutligen åter sjönk utmattad ned på sin bädd.

I tankarne var han hos sin älskade Signe, och när han tänkte på att det framilande tåget med hvarje sekund alltmera aflägsnade honom från henne, då skulle han velat skrika högt af smärta och förtviflan.

Så gick den ena timmen efter den andra, utan att Axel kunde få en blund i sina ögon, och ännu alltjemt ilade snälltåget framåt med oförminskad hastighet.

Den nya dagen grydde redan i öster.

Då hörde han en knackning på dörren till den andra afdelningen af vagnen.

Han gick att öppna.

Det var kammarjungfrun Hilma, som knackat.

— Hvad vill ni? sporde Axel.

Nådig frun låter bedja herr grefven komma till henne några ögonblick.

— Har hennes tillstånd försämrats? frågade Axel.

— Jag vet inte sjelf, herr grefve. Nådig frun har nu gråtit timtals, tills hon ändtligen gaf mig i uppdrag att komma till henne.

— Det är bra, svarade Axel och gick åter in till sig för att göra toalett.

Några minuter senare närmade han sig Ellen, hvilken med rödgråtna ögon hvilade i halfliggande ställning på sin bädd.

Så snart Axel steg in, aflägsnade sig Hilma.

Axel lade särskildt märke dertill och frågade:

— Hvarför skickar du bort din tjenarinna?

— Äfven hon behöfver hvila, och jag, det förstär du nog, känner ett trängande behof af att få tala några ord med dig mellan fyra ögon.

Hon såg under tårar upp till honom och sträckte båda armarne emot honom.

Axel låtsade icke se det.

Han flyttade fram en stol, tog plats midt emot sin maka och frågade i en ton af kall höflighet:

— Då har väl ditt tillstånd förvärrats och du ångrar att ha anträdt resan?

— O nej, Axel, jag ångrar visst icke att ha anträdt resan med dig; ja, jag skulle till och med skatta mig lycklig att ha gjort det, om du bara ville sysselsätta dig en smula med mig.

Axels uppsyn förmörkades.

— Hvad behöfver väl en sjuk mera än lugn och hvila? sade han. Vet du inte, att läkaren ordinerade den största stillhet och skonsamhet?

— Axel, snyftade Ellen, i det hon fattade hans hand och tryckte den mot sin barm, jag kan ej få någon ro, innan jag talat med dig, innan jag för dig öppnat mitt hjerta.

Axel försökte frigöra sin hand, men Ellen höll den hårdt omsluten.

— Jag måste i ditt eget intresse bedja dig ta hänsyn till läkarens råd, sade han.

— Axel, ljöd det åter i mildt förebrående ton, från den unga fruns läppar, var icke längre så hård mot mig och fördöm mig icke utan skäl! Du har aldrig gifvit mig tillfälle att för dig öppna mitt hjerta.

Axel drog hastigt sin hand ur Ellens.

— Jag tror, sade han, att det är bäst, att vi sluta detta samtal. Du vet ju hvad jag tänker om vårt förhållande till hvarandra såsom äkta makar.

Ellen utstötte ett halft undertryckt skri.

Men i nästa ögonblick sjönk hon på knä för Axel, fattade hans hand och betäckte den med kysisar.

— Se, min man, utbrast hon, jag ligger på knä för dig och bönfaller om din genkärlek. Du tviflar på min kärlek, men tro mig, du gör mig orätt. Hur gerna, ack, hur gerna skulle jag icke för dig ha tillstått, hur varmt och innerligt jag älskar dig; men du erbjöd mig tyvärr aldrig tillfälle dertill. Hvarje gång jag ville tala såg jag din allvarsamma, förebrående blick och vågade ej kläda mina känslor i ord. Men nu, då jag har rättighet att kalla mig din maka, känner jag ett oafvisligt behof att bedja om din genkärlek och att lyckliggöra dig med min kärlek.

En marmorstaty kunde icke ha blifvit orörligare och känslölsare, än Axel förblef vid dessa Ellens ord.

Då hon å nyo drog hans hand till sina läppar, stötte han henne ifrån sig.

— Stig upp och sätt dig på din förra plats! sade han. Du talar om kärlek till mig; men säg sjelf, kommer inte denna bekännelse något för sent, då vi nu redan äro gifta?

— Axel, du får inte vara ond på mig längre. O, se vänligt på mig! Jag har ju en gång sagt dig skälet, hvarför det varit mig omöjligt att förr tala med dig i detta ämne. Ja, jag var ju också öfvertygad om, att du älskade mig, innan vi firade vår förlofning.

Den unge grefven ruskade med ett bittert leende på hufvudet.

— Jag hade trott, sade han, att du nu ändtligen skulle låta masken falla. Du talar om kärlek till mig, men jag har ju inte alls gjort någon hemlighet af, att endast en jernhård nödvändighet tvingat mig att blifva din man. Du vet, att mitt hjerta tillhör min Signe, och aldrig skall jag för dig hyckla känslor, som jag ej känner.

— Axel, min Axel, du talar så, emedan du sväfvar i en olycksalig villfarelse. Jag skulle aldrig ha sträfvat efter att blifva din maka, om jag icke varit öfvertygad om, att äfven du älskade mig.

Grefven ryckte på axlarna.

— Jag vet mig aldrig ha gifvit dig anledning att hoppas mera, än jag förmådde bjuda dig, svarade han. Jag har varit vän-

lig och förekommande mot dig, men icke därför att jag älskade dig, utan emedan det var kronprinsens uttryckliga önskan, att du på detta sätt skulle särskildt bli framhållen.

— Jag kunde naturligtvis icke veta hvad du i tysthet tänkte, då du var älskvärd mot mig, inföll Ellen. Men jag upptog alltid dina ord så, som de yttrades. Hvarje uppmärksamhet, som du visade mig, ansåg jag för ett bevis på din kärlek.

— Men jag, invände Axel, har hvarken inför dig eller inför kronprinsen gjort någon hemlighet af, att jag redan älskade en annan, ja, att jag var öfvertygad om, att Signe var min lagliga maka. Hur kunde du då eftersträfvat min kärlek, när du viste att du derigenom skulle göra en annan och mig själf så djupt olyckliga?

— Axel, kärleken är egoistisk. Att så är, bevisa ju dina egna ord. Jag älskade dig glödande varmt, och den der flickan, som du skänkt din kärlek, var ju icke ens jemnbördig med dig. Jag trodde aldrig, att du verkligen älskade henne så varmt, utan jag var öfvertygad om, att Signe endast fångat dig i sina nät, och att det för dig vore det bästa, om du till och med mot din egen vilja, räddades ur den der sirenens snaror.

Axel skrattade bittert.

— Det till på köpet, utbrast han. Du vågar efteråt tilldela dig rolen af räddarinna?

— Jag vågar ingenting alls, Axel. Missförstå mig bara inte med vett och vilja! Till och med din far var af samma åsigt, och hvad han trodde, skall du säkerligen icke heller kunna tillräkna mig som brott. Men för resten fick jag först efter vår förlofning veta, att du med det der kärleksförhållandet hade mera allvar, än hvad man försäkrat mig.

— Sak samma! Äfven då hade det varit tid att återgifva mig friheten. En ädel kvinna fordrar aldrig som rättighet hvad en annan redan förvärfvat sig. Det hade varit din pligt att frivilligt träda tillbaka.

— Men, käre Axel, hur skulle jag väl kunna träda tillbaka, sedan hans kunglig höghet själf proklamerat vår förlofning? Det hade ju varit en förfärlig skam. Hade du bara underrättat mig i tid, så skulle jag ha bedt kronprinsen icke befatta sig med saken, innan du fått tillfälle att i godo komma öfver ens med Signe. Hans kunglig höghet öfverraskade äfven mig genom sitt brådstörtade handlings sätt. Jag skulle i nödfall tåligt ha väntat ytterligare ett år och ännu längre, om du uppställt det vilkoret och jag hade kunnat hoppas, att du under den tiden icke gått förlorad för mig.

Axel reste sig hastigt upp och blickade med ett uttryck af harm och förbittring ned på Ellen. Med stark betoning på hvarje ord yttrade han:

— Härpå har jag endast att svara dig, att jag hellre såge en ångerfull synderska, än en hårdnackad hycklerska. För hvem tar du mig då egentligen, eftersom du försöker inbilla mig, att du kunde ha väntat med ditt giftermål ännu ett helt år? Tills vidare kan du möjligen få andra menniskor att tro på den sagan, men tiden skall visa, att jag riktigt bedömdt och insett anledningen till detta expressgiftermål.

— Du misstar dig betydligt, Axel. Jag försäkrar dig, att kronprinsen ville påskynda vårt giftermål endast och allenast af det skäl, att han med ett enda slag ville göra slut på alla de dumma, ogrundade rykten, som kommit till hans öron.

— Du viste alltså sjeif hvad rykte du hade om dig?

— Ja, Axel, det var just därför, som jag längtade efter att så fort som möjligt bli gift. Tro mig, jag är ingen dålig qvinna; men afundens giftiga förtal ville jag ej längre utsätta mig för. För sent har jag insett, hvilka faror hoflifvet medför. I betraktande af min ungdom och oerfarenhet skall du säkerligen icke kunna tillräkna mig det som ett brott att jag fann nöje i lysande fester. Jag kände mig smickrad emedan hans kunglig höghet särskildt behagade uppmärksamma mig. Jag tänkte icke alls på, att någon kunde taga anstöt af mitt oskyldiga nöje. Dem renom är ju allting rent. Men plötsligt fick jag mina ögon öppnade. Det var kronprinsessan sjelf, som gjorde mig uppmärksam på, att elaka tungor utspredo förklenliga rykten om mig, och gaf mig därför i all välmening det rådet, att jag förtast möjligt skulle gifta mig. Hon försäkrade, att hon sjelfvore fullkomligt öfvertygad om min oskuld, och det var därför, som hon föreslog, att jag skulle gifta mig med dig. Häri instämde kronprinsen med glädje, i all synnerhet som han, efter hvad han påstod, för länge sedan märkt, att jag icke vore dig likgiltig, att du i hemlighet älskade mig. Du ser alltså, att jag på intet vis är den felande, och du måste nu också vara öfvertygad om, att ingen fläck vidlåder min heder, och att jag verkligen gift mig med dig af kärlek. Jag skall blifva dig en trogen hustru, jag skall älska dig mera än mig sjelf; men du, min innerligt älskade Axel, måste också gå mig en smula till mötes och inte låta mig plikta allt för dyrt därför, att jag i hastigheten råkade fälla ett hårdt ord om din Signe. Om du sätter dig in i min belägenhet, skall du heller icke lägga mig min förtviflan så mycket till last. Var snäll och vänlig mot mig, haf tålmod med mina små fel, som jag med mycken glädje skall

lägga bort! Ja, om du så vill, skall jag aldrig mera återvända till hofvet och i den strängaste tillbakadragenhet endast lefva för din kärlek och mina pligter som din maka.

Hon steg hastigt upp, slog sin arm kring Axels hals och ville kyssa honom.

Men han afvisade henne med stor bestämdhet.

— Glöm inte, att du är en patient! sade han.

— Just därför, min Axel, snyftade Ellen, känner jag så mycket mer behof af, att du är snäll och vänlig mot mig. Alla de plågor, jag känner, vill jag gerna fördraga, och gerna vill jag förlåta din Signe hennes öfverilning. Aldrig skall ett hårdt ord om henne komma öfver mina läppar. Ja, jag skall i förening med dig sörja för Signes framtid och blifva henne en tröstande väninna, om du icke låter mig umgälla, att du älskat henne mer än mig.

Axel anade, att alla dessa vackra ord endast voro hyckleri, därför önskade han också så fort som möjligt se ett slut på denna scen.

— Godt! svarade han. Det blir din sak att bevisa, att du ej behöfver göra dig någon förebråelse, och att du verkligen gift dig med mig af kärlek. En qvinna, som älskar upprigtigt, låter ej ett kyligt bemötande från den älskades sida inverka på sin kärlek. Framför allt måste du söka tillvinna dig min aktning. Om kärlek kan mellan oss ej bli tal, så länge jag måste betvifla, att du uppfyller den der förutsättningen. Respektera min smärta öfver förlusten af min Signe; derigenom skall du göra dig sjelf den största tjensten. Följ nu läkarens råd och beflita dig om ro och stillhet!

Han gick till dörren och tänkte aflägsna sig.

Ellen skyndade efter honom och bad:

— Axel, min Axel, o, stanna kvar hos mig, stanna kvar hos din Ellen och lyckliggör mig med en enda kyss!

Axel böjde sig hasigt ned och berörde helt flyktigt med sina läppar Ellens hand.

Derpå lemnade han henne.

Ellen såg efter sin man med af vrede gnistrande ögon.

— Axel, Axel, ropade hon, kan du verkligen lemna mig? Känner du då intet behof af att trösta mig i min olycka?

Men den unge grefven vände ej tillbaka, och när Ellen gick för att uppsöka honom i den för honom bestämda afdelningen af vagnen, märkte hon genast, att han reglat dörren.

Hotande knöt hon händerna utanför den stängda dörren,

frammumlade ilsket några mindre vänliga ord och smög sig tillbaka till sin bädd.

— Vänta bara, mumlade hon, jag skall nog fånga dig. Du är svag och eftergifvande, och en enda svag stund skall göra det omöjligt för dig att utspela den der trumfen, som skulle bli min heders graf. Ah, jag vore väl inte den vackra Ellen, om jag icke snart skulle fånga honom med mina behag och göra honom till min lydige slaf.

Några timmar senare anlände tåget till Göteborg, och när våra bekanta der stego ur, mottogos de genast på det höfligaste och vänligaste af doktor Westberg.

Denne förklarade, att han i följd af ett telegram från kronprinsens lifmedikus infunnit sig här, och han gjorde sig naturligtvis i första hand underrättad om Ellens befinnande.

Ellen kände svåra plågor och önskade så snart som möjligt komma till ett hotell för att erhålla ett nytt förband och få hvila ut.

De tre personerna foro i doktors vagn till hotellet, der rum redan voro bestälda.

Kammarjungfrun följde i en hyrvagn efter med resgodset.

Doktor Westberg var en mycket jovialisk och skämtsam herre, som till och med fick Axel att skratta åt sina lustiga infall.

Så snart läkaren anlagt nytt förband, lofvade han skicka till Ellen en van sjuksköterska och sjelf komma igen på qvällen för att göra sig underrättad om patientens befinnande.

Ellen skulle ligga till sängs några dagar.

Axel hade, alldenstund sjuksköterskan städse uppehöll sig i Ellens rum, en god förevändning att hålla sig på afstånd.

Han, infann sig nästan endast för att intaga måltiderna tillsammans med Ellen och för att vid dessa tillfällen göra sig underrättad om hennes befinnande.

Så gick första dagen.

Axel hade skrivit ett långt bref till sin far och med feberaktig spänning väntade han från honom bref följande morgon.

Han hoppades få veta någonting närmare om Signes förmenta död, om hennes nuvarande uppehållsort och om sin fars verksamhet till förmån för henne.

Ändtligen anlände det efterlängtrade brefvet.

Men detta innehöll en ny förkrossande jobspost.

Den gamle kammarherrn talade om, att Signes kappajemte en pistol, ur hvilken afskjutits ett skott, blifvit hittad ute vid

Brunnsviken. ¶¶ Brevet, som legat i kappfickan, skickade kammarherrn till sin son och uttalade på samma gång den förmodan, att Signe beröfvat sig sjelf lifvet.

Vi kunna lifligt föreställa oss, hur uppskakad Axel blef af denna förskräckliga underrättelse.

Hans hopp, att Signe ändå skulle befinnas vara oskyldig, hade nu helt och hållet strandat.

— Död! Ja, ja, nu har bestämdt min Signe gått i döden, klagade Axel och sjönk tillbaka i stolen.

Han betäckte ansigtet med båda händerna och brast ut i krampaktig gråt.

Han hade icke sett, att redan förut, när han i halfhög ton läst sin fars bref, dörren öppnats, och att Ellen stigit öfver tröskeln.

Han såg heller inte, hur skadeglad och triumferande hennes blick var fäst på honom.

Nu, då Axel brast ut i högljudda snyftningar, skyndade hon fram till honom, slog sin arm kring hans hals och kyste honom.

När Axel förskräckt for upp, tryckte hon honom med mildt våld åter ned i stolen, for med handen smekande öfver hans panna och yttrade i öm, deltagande ton:

— Lugna dig, min Axel, och var stark! Jag råkade af en tillfällighet få höra hvad din far har skrivit. Men i sjelfva verket är det ju endast en bekräftelse på det, som redan förut var dig bekant.

Axel svarade ej ett ord.

Han sköt Ellen ifrån sig och rusade med snabba steg några gånger fram och tillbaka i rummet.

— Död! Ja, ja, jag tror nog, att hon är död, och du — du är naturligtvis icke alls skulden till, att min Signe drefs i döden.

I dof, förtviflad ton yttrade han dessa ord, tog sedan sin hatt och lemnade utan afsked rummet.

— Axel, hvart i Guds namn tänker du ta vägen? O, gå inte bort i detta upprörda tillstånd! ropade Ellen efter honom.

Men Axel rusade nedför trappan, och alldenstund Ellen måste undvika allt uppseende, förmådde hon icke kalla honom tillbaka.

Hon ilade in i ett angränsande rum och gaf sin kammarjungfru i uppdrag att genast skynda efter honom och intet ögonblick lemna honom ur sigte.

Kammarjungfrun såg visserligen grefven, men hur mycket

hon än skyndade sig, förmådde hon likväl icke upphinna honom.

Axel lemnade staden och rusade landsvägen framåt i riktning mot en skog.

Kammarjungfrun måste återvända till hotellet med oförrättadt ärende.

Ellen var alldeles förtviflad.

Hon fruktade, att Axel skulle tillfoga sig sjelf något ondt, och dessa hennes farhågor öfvergingo nästan till visshet, då Axel icke mera lät höra af sig på hela dagen.

Qvällen kom, och ännu hade han icke återvändt.

Ellen hade å nyo skickat ut sin kammarjungfru för att söka efter greffen.

Slutligen förmådde hon icke längre härda ut i sitt rum utan klädde sig och begaf sig ut för att på måfå söka sin man.

Men hon hade icke bättre tur än kammarjungfrun.

Det var sent på qvällen, när hon återkom till hotellet.

Der väntade kammarjungfrun utanför porten på henne.

— Är min man hemkommen, Hilma? frågade Ellen.

— Nej, nådig fru, inte ännu har han hörts af.

Ellen var djupt förkrossad.

Hon lät af kammarjungfrun viljelöst föra sig tillbaka till sitt rum och sjönk der tungt ned på en stol.

På flickans alla frågor gaf hon intet svar.

Endast då och då klagade hon:

— Han kommer inte. Han kommer inte. Jag fruktar, att han spelat mig ett förfärligt spratt.

Det var redan öfver midnatt, och ännu hade Axel icke kommit tillbaka.

Redan i skymningen hade Ellen bedt läkaren, då denne å nyo besökt henne, att om möjligt taga reda på greffen och förmå honom återvända till hotellet.

Ja, Ellen hade äfven antydningssvis sagt doktorn, att han i värsta fall borde göra allt för att undvika uppseende.

I daggryningen blef det lif framför hotellet.

En vagn stannade utanför porten, och Ellen, som i rädd otålighet såg ut genom det öppna fönstret, kände genast på rösten i den man, som nu steg ur vagnen, igen doktorn.

Denne tillkallade portiern, och Ellen hörde honom tydligt befalla den senare hjälpa till med att bära upp grefve Ceder-svärd på hans rum.

Hilma, som hållit utkik genom det andra fönstret, skyndade nu till sin matmor och utbrast:

— Nådig fru, nu är olyckan fullständig. Jag tror bestämdt, att de komma hem med honom som lik.

Strax derpå bars Axel upp på sitt rum.

Ellen var så förskräckt, att hon ej kunde ta ett enda steg.

Så snart Hilma sett, att grefvens hufvud var omlindadt med en hvit bindel, skyndade hon in till sin matmoder och meddelade denna sin upptäckt.

— Jag tror bestämdt, nådig fru, att herr grefven tänkt skjuta sig. Han ser ut, som låge han redan i själatåget.

Dessa ord hviskade Hilma hastigt i grefvinnan Cedersvärds öra. —

Hvad hade då hänt vår vän Axel?

I sin förtviflan hade han lemnat staden och begifvit sig ut till skogen, der han flera timmar irrat omkring utan mål. Han kände endast, att han måste lemna sina tårar fritt lopp och därför skynda långt bort, der ingen människa vore vittne till hans smärta och förtviflan.

Doktor Westberg hade genom en bekant, en gammal studiekamrat, som nu var länsman i det till Göteborg gränsande distriktet, låtit spana efter grefve Cedersvärd med det resultat, att denne återfanns sanslös ute i skogen.

Omedelbart förut hade länsmannen och hans medhjelpare hört tvänne skott aflossas och en person ropa namnet Signe, och då de nu, vägledda af knallarne, skyndade till stället, sågo de ett fruntimmer hastigt aflägsna sig.

Länsmannen lät genast förfölja qvinnan i fråga, men hon lyckades undkomma.

Genast skickade han bud till staden efter doktor Westberg, och denne infann sig, så fort han kunde.

Axel var sanslös, men någon farlig blesstyr tycktes han ej ha erhållit.

Han transporterades i vagn den långa vägen tillbaka till staden.

Som vi redan sett, återkom man med honom först på efternatten till hotellet.

Vi ha också hört, hvilka farhågor kammarjungfrun uttalat med afseende på Axels tillstånd.

Ellens förskräckelse var ingalunda hycklad, ty med henne hade i dag en stor förändring försiggått.

Det motstånd, som grefve Axel visat henne, hade visserligen uppretat henne emot honom; men å andra sidan kände hon också, hur berättigad hans ovilja var.

Korteligen, när hon nu måste frukta att plötsligt förlora

honom, kom hon till fullt medvetande om, att hon verkligen älskade honom.

Hon, som hittills endast drifvit ett gudlöst spel med de heligaste känslor, kände nu ett oafvisligt behof af att tillvinna sig Axels kärlek.

Hon darrade vid tanken på, att döden nu hastigt kunde frånrycka henne honom.

När hon hörde doktors röst och hörde, att han frågade efter henne, for hon upp från stolen och ilade i flygande hast in i det angränsande rummet.

När hon såg sin man ligga der på sängen med förbundet hufvud, skrek hon till af förtviflan, kastade sig öfver honom och betäckte hans mun och kinder med varma kyssar.

Hon tilltalade honom med de ömmaste smeknamn och ville på inga vilkor skiljas från honom, oakadt doktorn förklarade, att den sjuke behöfde lugn och hvila.

— Herr doktor, herr doktor, utropade hon i hjertsliktande ton, under det hon smekande for med handen öfver Axels bleka kind, säg mig för Guds skull, om min mans lif sväfvar i någon fara!

— Det fruktar jag inte, svarade läkaren; men ni skulle möjligen kunna frambesvärja en sådan fara, om ni icke förstår att lägga något band på er smärta.

— O, käre herr doktor, snyftade Ellen, jag vill vara foglig och lydig som ett barn, jag vill dag och natt vårda min man, bara jag kan hoppas, att han icke genom döden frånryckes mig.

Och åter igen böjde hon sig ned öfver Axel för att kyssa honom och smeka hans kalla kind.

Då slog Axel upp ögonen.

— Axel, min innerligt älskade Axel! utropade Ellen. O, Gud, min Gud, hvad har händt dig? Förlåt, ack, förlåt och var öfvertygad om, att jag med glädje skulle vilja bära dina plågor! Du måste lefva, lefva för mig. Men jag, o, hör mig, Axel, jag vill endast lefva för dig. Din lycka skall blifva min lycka, din plåga min plåga.

Axel stirrade framför sig.

Man kunde ej se, om han förstått Ellens ord eller ej.

Men plötsligt utsträckte han bägge händerna, drog Ellen ned öfver sig och sade med darrande röst:

— Du är Signe, min stackars, förvillade Signe; jag har känt igen din röst. O, stanna — stanna qvar hos mig! Hvarför har du bara gjort så, som du gjort?

Axel höll Ellen hårdt omfamnad.

Han tillslöt ögonen, och ett lycksaligt leende krusade hans läppar.

Han tycktes tro, att han höll sin Signe omfamnad.

TRETIONIONDE KAPITLET.

En resebekantskap.

Vi lemnade vår vackra hjeltinna i det ögonblick, när hon flydde ut ur den håla, i hvilken betjenten John sökte henne.

Denne sin arge fiende lyckades hon undfly, tack vare sina fötters snabbhet och sin uthållighet.

Då hon kom ut ur skogen, fann hon sig snart till rätta och ilade nu i riktning mot staden.

Hon såg sig nödsakad att fly för att undgå sina fienders anslag mot henne och barnet.

På en matservering i staden fick hon sig något till lifs, hvar på hon styrde kosan till jernvägsstationen.

När hon kom dit, stod tåget färdigt att afgå.

Hon rusade till biljettluckan.

— Hvart? frågade biljettförsäljaren.

— Hvart går detta tåg?

— Till Göteborg.

— Låt mig då få en biljett till Ranten!

— Frun måste raska på, om frun ska' hinna med tåget, ty det går strax.

Signe betalade biljetten och skyndade fort ut på perongen.

Der ropade genast en konduktör åt henne:

— Raska på der! Hvart ska' frun?

— Till Ranten.

— Fort in här i damkupén! sade konduktören och öppnade en dörr.

Signe hade knappast hunnit in i kupén, innan stationsinspektorn gaf tecken åt lokomotivföraren, att allt var klart.

En gäll hvissling hördes från lokomotivet.

Tåget satte sig i rörelse.

— Räddad . . . jag är räddad, hviskade Signe.

Hon befann sig i en kupé alldeles ensam med barnet.

Det var henne fullkomligt likgiltigt, hvart hon for, ty hon skulle utan betänkande äfven ha rest åt ett helt annat håll, om det så burit till.

Hon hade heller ingen aning om, att Axel med sin unga brud valt just denna väg.

Först då hon satt i vagnen och hemtat sig en smula, tänkte hon på resans mål, hvilket rent af slumpen fått bestämma.

Och nu ryggade hon för blotta tanken att återvända hem tillbaka liksom för en ny olycka.

Men hvart skulle hon då ta vägen?

Sedan hon en lång stund funderat på, hvad hon nu borde taga sig till, och hvart hon borde vända sig, yttrade hon förtröstansfullt med blicken riktad mot himlen:

— Gud, som du vill! Menniskorna må kalla det en slump, att jag tvingats till denna resa, men jag är öfvertygad om, att du leder mina steg.

Minnet af det förflutna trängde sig snart med all makt på henne och stälde det närvarande i bakgrunden.

Barnet tog också mycket hennes tankar i anspråk och förkortade, utan att hon märkte det, den långa tiden.

Länge fick hon vara alldeles ensam i kupén.

Slutligen stego tvänne fruntimmer in, en äldre dam med en ung flicka, hvilken senare var ungefär jemnårig med Signe.

Signe besvarade på ett höfligt och anspråkslöst sätt de medresandes helsning.

Den äldre damen var mycket tillbakadragen, och henne skulle det säkerligen icke ha fallit in att tilltala Signe.

Flickan deremot sökte genast göra sig bekant med Signe.

När den äldre damen, som bar glasögon och i jämförelse med sin yngre följeslagerska var temligen enkelt klädd, märkte det, sade hon:

— Min bästa fröken Ekstam, ni vet ju inte alls, om frun har lust att inlåta sig i något samtal med er.

Hon sade detta visserligen höfligt, men likväl i så bestämd

ton, att Signe genast insåg, det den gamla damen ville förebbygga ett samtal mellan henne och den unga flickan.

Signe kände sig mycket egendomligt berörd, när hon hörde, att den unga damen var en fröken Ekstam.

Hon betraktade forskande hennes ansigte.

Hon hade ju sjelf som flicka äfven burit namnet Ekstam.

I stället för att afbryta samtalet flyttade sig den unga flickan ännu närmare Signe.

— Frun har väl ingenting emot, att vi språka en smula med hvarandra? yttrade hon.

— Jag? Visst inte, svarade Signe, förutsatt naturligtvis, att ni vill göra mig den äran att samtala med mig.

— Så ni pratar! skrattade flickan. I en jernvägsvagn upphör skolan. Men tillåt mig först presentera min följeslagerska och mig sjelf!

— Signe böjde liksom instämmande på hufvudet.

Den lefnadsglada unga flickan behagade henne synnerligen väl. För icke så länge sedan hade hon sjelf varit lika yr och glad.

Den unga flickan steg upp och yttrade med en ceremonios nigning för den äldre damen:

— Min stränga guvernant fröken Sofi Brummer.

Signe bugade sig lätt för den gamla damen, hvilken i det samma makade sig längre bort, liksom ville hon inte veta af bekantskapen med Signe.

— Och jag, fortfor fröken Ekstam, i det hon med ett skälmkst leende kastade en blick på den vresiga guvernanten, har äran presentera mig som Gerda Ekstam, vanligen kallad fröken Yrnätta och bror Tokrolig. Icke sant, fröken Brummer, tillade hon skrattande, ni kallar mig ju alltid så?

— Fröken Gerda, svarade guvernanten tillrättavisande, ni vet ju, att det icke passsar sig att vara så der frispråkig gent emot en främling.

— Jag skall strax bli er lydiga elev igen och inte säga ett ord, svarade den tilltalade och skrattade ännu hjertligare. — Alltså, min fru, vände ho sig till Signe, vet ni nu, hvilka vi äro, och det är nu tur att presentera er.

Signe var en smula tveksam.

— Jag . . . jag . . . mitt namn är — Ekstam.

— Hvad säger ni? Heter ni också Ekstam? frågade Gerda och klappade händerna.

Guvernanten hade, fastän hon låtsade, som om hon hvarken hörde eller såg något, likväl förstätt Signes ord.

— Jag tror unga frun behagar skämta, yttrade hon temligen sarkastiskt.

När Signe såg guvernantens elaka blick, flammade genast vredens rodnad upp i hennes ansigte.

— Min fröken, yttrade hon till guvernanten, tror ni kanske, att det är osaning, då jag säger, att äfven jag heter Ekstam?

Den tilltalade utsträckte liksom befallande handen, i det hon yttrade:

— Jag får upplysa om, att min elev bär titeln baronessa. Gerda skrattade.

Men när hon såg Signes djupt allvarsamma blick, lade hon sin hand på hennes axel och sade:

— Blif nu inte ledsen på mig, för det jag är så frispråkig! Fröken Brummer menar heller inte så illa, som det låter. Hon är god och snäll, fastän hon kanske håller något för strängt på etiketten. Er kan det ju vara likgiltigt, hvilken titel jag bär, ty jag är ingalunda stolt, och det är ni, som gör mig en ära, om ni vill prata en smula med mig.

Signe kände sig mycket angenämt berörd af Gerdas vänliga sätt.

Den senare fortfor till guvernantens hemliga förtviflan.

— Men det är ändå märkvärdigt, att äfven ni heter Ekstam. Hvilka voro edra föräldrar? Kanske vi rent af äro slägt med hvarandra?

— Nej, visst inte, invände Signe. Det namnet är ju inte så ovanligt, och med den adliga släkten Ekstam är jag naturligtvis ej det ringaste beslägtad. För öfrigt tillade Signe hastigt, har jag ju redan varit gift.

— Ja visst, ja, instämde Gerda. Er man heter ju herr Ekstam?

Signe svarade hvarken ja eller nej.

— Hvar är ni hemma? frågade Gerda.

Signes ögon fylldes med tårar.

När Gerda såg det, blef hon plötsligt mycket allvarsam och sade i en ton af innerligt deltagande:

— Ni gråter ju, fru Ekstam. Har jag med mina obetänksamma frågor kanhända uppväckt smärtsamma minnen? Kanske ni redan åter är enka?

Signe förmådde icke hämma sina tårar.

— Goda fröken, låt oss tala om någonting annat! snyttade hon. Der är er nog, om jag säger, att numera endast mitt barn återstår mig af all min ätenskapliga lycka.

— Stackars ni! utbrast Gerda medlidsamt. Så ung, så vacker och redan så hårdt pröfvad! O, Gud, det måste ju vara förskräckligt att så snart mista sin man.

Signe vände bort sitt ansigte och torkade sina tårar.

Efter en kort paus fortfor Gerda:

— Anse det inte som nyfikenhet, att jag gerna skulle vilja veta, om ni har töräldrar eller andra släktingar i lifvet! Jag förmodar, att ni nu är stadd på resa till någon anförvandt. Jag vet inte sjelf, hur det kommer sig, att jag just känner mig så mycket dragen till er.

— Jag har læst biljett till Ranten, svarade Signe undvikande. Mina släktingar bo cirka tre kvarts mil derifrån vid foten af Alleberg.

— Ni är alltså nu på väg till dem?

— Om jag skall vara fullt öppen, svarade Signe, då hon såg sig vara föremål för Gerdas forskande och på samma gång deltagande blick, så var det en ren tillfällighet, att jag löste biljett till Ranten, och jag tänkte icke alls då på mina släktingar, ty under närvarande förhållanden skulle jag verkligen icke vilja uppsöka dem. Men hvart jag skall taga vägen, det vet jag verkligen ännu icke.

— Då kunde ni gerna följa med oss hem och blifva vår gäst några dagar, föreslog Gerda. Ni skulle derigenom bereda mig ett ofantligt nöje, och eftersom ni ej har något bestämdt mål för er resa, kan ni ju lika gerna följa med ned till Jonsered som att stiga af vid Ranten. Unna mig det nöjet att vid sistnämnda station lösa biljett åt er!

Signe gjorde visserligen invändningar mot detta lika vänliga som frikostiga förslag, men Gerda var så älskvärdt envis, att hon slutligen fick sin vilja fram.

Vid Rantens station löste hon ny biljett åt Signe, och så fortsattes resan ned till Jonsered i närheten af Göteborg.

Under resan dit blef den i början tillbakadragna guvernanten så småningom betydligt vänligare stämd mot Signe.

Vid Jonsered väntade Gerdas bror Hugo, och allesamman reste nu i ett fint ekipage till baron Ekstams gods Redberga.

At alla blef Signe på det hjertligaste välkommen, och på den unge baronen gjorde hon från allra första början ett synnerligen djupt intryck.

Han kom snart nog till insigt om, att han älskade den vackra främlingen, och detta dolde han ej för sin far och syster.

Till ett samtal mellan de båda syskonen råkade Signe helt

ofrivilligt bli vittne och hon insåg då genast, att hon ej kunde stanna kvar här.

Men det gjorde henne så ondt att redan åter nödgas skiljas från Gerda, hvilken hon redan lärt älska som en syster.

Ett jernhårt måste tvang henne emellertid dertill, ty den unge baronens kärlek kunde hon ju icke besvara, och hon var säker på, att fadern skulle ogilla denna sonens böjelse.

För ingen del ville hon stifta tvedrägt i familjen.

När hon sent på qvällen kom upp på det åt henne upplåtna gästrummet, satt hon en stund och grät sakta.

Snart tog dock naturen ut sin rätt, och hon fann i sömnen vederqvickande hvila och glömska.

Hennes bleka kinder öfvergötos i sömnen af ett rosigt skimmer.

Hennes läppar krusades af ett mildt, lycksaligt leende.

Då och då hviskade hon liksom i drömmen:

— Min Axel, jag förblir dig trogen. Det var ju endast en elak dröm, att jag inbillade mig, att du öfvergifvit mig, att du icke älskade mig mera.

Så gick tiden; ändtligen grydde den nya dagen.

Solen gick upp.

Foglarne sjöngo så jublande sin morgonsång, liksom gladde de sig åt den stackars Signes lugna, vederqvickande sömn.

Plötsligt slog slumrerskan åter upp sina ögon.

Hon såg sig förvånad omkring.

Det såg ut, som viste hon i första ögonblicket icke sjelf, hvar hon befann sig.

Då föll hennes blick på det bredvid henne slumrande barnet, och hon hviskade:

— Min lilla engel!

Med modersstolthetens lycksaliga känsla i hjertat betraktade hon sitt barn.

— Min älskling är du, och du är ju också hans barn. Han älskade dig och var icke mindre stolt öfver dig än jag, hviskade hon åter.

Hon skulle rent af ha ansett det för en synd att nu störa Lillis lugna sömn.

Barnet hade i sömnen hopknäpt sina små händer, liksom både det för sin vackra, men ack, så hårdt pröfvade moders lycka.

Men plötsligt återvände qvällens händelser i Signes minne.

En lätt suck frampressades ur hennes bröst.

— O, Gud klagade hon, måste det då verkligen ske? Ja, jag måste bort härifrån, till och med med fara att djupt bedröfva den hjertegoda Gerda. Jag måste vandra vidare mot ett ovisst öde, ja, kanske rent af mot nya pröfningar, nya lidanden. Men hvæd var det? Jo, jag drömde om min Axel. Han låg i skogen i skuggan af ett träd. Jag såg honom gråta och hörde honom ropa mitt namn. Då fick han se mig och ville i glädjen öfver det oväntade återseendet genast ila fram till mig. Men då sprang en svart, hemsk gestalt fram ur skogen och sköt på min Axel. Jag såg honom stupa, men död var han ej, ty han smålog mot mig. Sedan kom folk och bar bort honom. O, Gud, denna dröm, denna dröm! mumlade Signe. Skulle detta vara ett förebud till kommande händelser? Ja, jag måste bort härifrån. Denna dröm har oroat mig så förskräckligt, men å andra sidan var den också så skön, ty jag känner ännu i mitt hjerta, hur obeskrifligt lycklig jag var öfver detta oväntade återseende med min Axel. Ack, om det ändå icke varit endast ett foster af min fantasi!

Signe steg upp.

Fort klädde hon på sig och gjorde toalett.

Då såg hon skrifmaterialier på ett bord, som stod vid fönstret.

— Ja, ja, ett afskedsord, en tröst för den goda Gerda måste jag efterlemna, hviskade hon.

Hon satte sig ned vid bordet och började skrifva.

Mången tår föll dervid ned på papperet.

Ändtligen hade hon slutat, och hon andades nu betydligt lättare.

— Det är gjordt, mumlade hon. Nu kan den goda Gerda åtminstone icke misstyda mitt försvinnande, då hon finner brevet. Nu vet hon allt, nu vet hon också, att jag endast högst ogerna lemna henne. Den gamle baronen skall nu också bli nöjd med mig, ty nu ser han, att det ingalunda var min afsigt att tränga mig in i hans familj och der stifta tve-
drägt.

Klockan slog sex.

— Det är hög tid, mumlade Signe.

— Ack, det kändes mycket värre, än hon trott, att nu nödgas skiljas från det gästvänliga herrskapet på Redberga.

Det föreföll henne, som vore hon här icke alls någon främling.

Hon kände det alldeles så, som befunne hon sig här i för-
äldrahemmet.

Men det kunde ju endast vara en dröm, som hon i vaket tillstånd drömde.

Det var nog endast Gerdas kärlek, som i hennes ögon gjort detta ställe så hemtrefligt.

Så tänkte Signe.

Hon närmade sig ljudlöst dörren till Gerdas sängkammare.

Denna dörr var ej läst.

Signe öppnade den och såg in i rummet.

Gerda sof ännu och tycktes drömma.

Hon smålog så mildt och godt i sömnen.

— Ja, min hjertesyster är du, hviskade i detta ögonblick den slumrande Gerdas rosiga läppar.

Signes ögon fylles med tårar.

— Från dig måste jag skiljas, dig måste jag bedröfva, du tänker till och med i sömnen med kärlek på mig, hviskade hon.

O, hvad hon älskade den glada Gerda innerligt!

Hur bitter kändes icke denna skilsmessa!

— Måste det verkligen ske, måste jag verkligen skiljas från dig, du trogna, goda själ? klagade en röst inom henne.

Hon gick mycket tyst fram till Gerdas bädd.

— Jag måste ännu en gång se dig, hviskade hon.

Hon böjde sig ned öfver den oskuldfulla slumrerskan, som sof så godt, och vid hvars jungfruliga bädd oskuldens skyddsengel troget höll vakt.

Signe kände sig frestad att kyssa Gerdas friska läppar.

Men fastän hon kände ett nästan oafvisligt behof af att på ett så hjertligt sätt taga afsked af Gerda, ryggade hon likväl tillbaka därför, emedan hon fruktade att med sin kyss väcka den sofvande.

Men hade Gerda vaknat, så hade denna icke låtit henne gå sin väg; blott allt för väl kände Signe, att hon icke skulle kunnat motstå den kära flickans böner.

Liksom välsignande utbredde hon sina händer öfver Gerdas underbart älskliga, liksom förklarade ansigte.

— Mätte himlens rikaste välsignelse alltid komma dig till del, du älskliga människobarn! Mätte aldrig sorger och bekymmer nalkas dig, och måtte du aldrig råka ut för så bittra qual och misräkningar som jag!

En tår rullade utför hennes kind och föll ned på Gerdas lilla snöhvita hand.

Flickan tycktes känna det, ty hon gjorde i sömnen en rörelse.

— Goda Signe, hvad jag tycker mycke' om dig! hviskade hon i drömmen.

På Gerdas förslag hade hon och Signe redan kommit öfverens om att kalla hvarandra vid namn och ej använda titlarne.

Signe kände behof af att gråta högt, då hon hörde den sofvande flickans ord.

Hon måste fort bort härifrån för att icke förråda sig sjelf genom någon oförsigtighet.

Hon drog sig tillbaka till dörren.

Ännu en sista, lång, vemodsfull blick sände hon den oskuldsfulla väninnan.

Sedan vacklade hon vidare.

Men plötsligt fick hon en ingifvelse och skyndade ännu en gång tillbaka till det lilla skrifbordet.

Med darrande hand skref hon dessa ord i brevet:

»Kära Gerda, förlåt, o, förlåt, att jag måste skiljas från dig! Det känns så outsägligt tungt att nödgas gå. Du talade, när jag stod vid din bädd för att taga afsked af dig, i drömmen kärleksfulla ord till mig. O, om du kunnat ana, hur förtviflad jag då var! Jag känner mig till mods, som om mitt hjerta skulle brista. Gerda, kära lilla Gerda, jag tordes inte kyssa dig för att ej väcka dig ur din ljufva slummer. Men min sista önskan var en bön för dig, du goda, trogna själ. I andanom kysser dig tusen, ja, många tusen gånger din väninna

Signe.»

Tår på tår rullade utför hennes kinder ned på papperet, under det hon skref.

Sedan steg hon hastigt upp, tog barnet i sin famn och skyndade till dörren, som ledde till korridoren.

Hon sköt tillbaka regeln och ilade ut genom korridoren.

Då öppnades en dörr.

Gud, hvad Signe blef förskräckt.

Den gamla guvernanten såg ut genom dörren.

— God morgon! helsade hon vänligt.

Signe besvarade helsningen.

— Hvart tänker ni gå, fru Ekstam? frågade fröken Brummer.

— Jag ämnar mig bara ut på en liten promenad, svarade Signe hastigt och skyndade vidare.

Men guvernanten följde efter och ropade:

— Dröj inte länge, fru Ekstam, och titta in till mig, när ni kommer igen! Jag har en viktig nyhet att meddela er, en nyhet, för hvilken jag ej fått en blund i mina ögon på hela natten. Jag är skyldig att säga er det.

Guvernanten var rörd ända till tårar.

Men Signe misstydde tyvärr hennes ord och skyndade ut i det fria.

Här följde hon med snabba steg vägen, som ledde öfver fälten bort mot skogen.

Hon valde icke den breda landsvägen, som gick till stationen, ty en aning sade henne, att man der skulle söka henne.

Men det ville hon undvika.

Hon hejdade sig icke förr, än hon uppnått skogen.

Der kastade hon ännu en blick tillbaka mot herrgården, vinkade med handen en sista afskedshelsning och utbrast med af tårar nästan qväfd röst:

— Farväl, min kära Gerda, och tro inte, att jag med otack velat löna din godhet och kärlek! Jag vet ju inte sjelf, om det är en engel eller en demon, som drifver mig bort ur din närhet. Jag vet endast, att jag måste skiljas från dig för att antingen gå en ny lyckas vår eller nya pröfningars och nya lidandens stormar till mötes.

Sedan vandrade hon vidare på den henne obekanta vägen, i hopp om att den allgode fadern ofvan stjernorna äfven nu skulle leda hennes steg.

FYRTIONDE KAPITLET.

Upptäckten.

Den gamle baronen hade haft en temligen orolig natt. Först framemot morgonen hade han fallit i en vederqvickande slummer.

Men plötsligt for han åter upp och såg på klockan.

Den var half sju.

Genast erinrade han sig Signe.

Han ringde.

En betjent steg in.

— Är min son vaken ännu? frågade baronen.

— Ja, för länge sedan, herr baron. Unga herr baronen har redan tagit sig en promenad genom parken, och jag hörde honom alldeles nyss fråga guvernanten, om nådig fröken stigit upp ännu.

— Säg honom då, att jag önskar tala med honom.

Betjenten försvann.

Ett par minuter senare steg baron Hugo in till sin far.

Den senare hade under tiden klädt sig nödtorftigt.

— Nå-å Hugo, har du inte sett till vår kära gäst ännu?

— Nej tyvärr!

— Aj, aj, smålog den gamle herrn, säger du »nej tyvärr?»

— Ack, min far, jag kan knapt vänta, tills jag får se henne.

— Det tror jag nog, Hugo. Men om fru Ekstam inte är vaken ännu, då är det i alla fall ett mycket godt tecken för dig; ty det vore ju ett bevis på, att hon tänker stanna kvar hos oss.

— O, min far, hon skall, hon måste ju för alltid stanna

qvar hos oss, utbrast den unge mannen med hänförelse. Jag talade sent i går qväll i förtroende med Gerda och bad henne uppbjuda allt sitt inflytande för att fångsla Signe vid vårt hus.

— Är då inte heller Gerda vaken ännu? Yrhättan brukar ju eljes alltid vara den första på platsen.

— Jag vet inte, ty jag vågade inte knacka på hos Gerda af fruktan att störa fru Ekstam.

— Nå, men så skicka då fröken Brummer till Gerda! Men hon bör gå försiktigt till väga. Jag skulle verkligen så snart som möjligt vilja tala med fru Ekstam, men för ingen del skulle jag därför vilja störa hennes hvila.

— Jag går genast.

Dermed var den unge baronen redan åter utom dörren.

Han knackade på dörren till guvernantens rum.

Denna tittade ut.

Den unge mannen framförde sitt ärende.

Guvernanten tycktes icke rätt förstå honom.

Hugo upprepade sitt ärende.

— Men fru Ekstam är ju för länge sedan uppstigen, svarade den gamla lärarinnan och ruskade på hufvudet.

— Hur vet ni det, fröken Brummer? Har ni händelsevis redan sett Signe?

— Ja visst. Frun har företagit en liten promenad.

— Med Gerda?

— Nej, hon gick ensam.

— Hvad säger ni, fröken Brummer? Är det verkligen sant? utbrast den unge baronen, liksom gripen af rädsla aningar.

Han skiftade till och med färg.

— Och Gerda vet inte om, att fru Ekstam gått ut?

— Det tror jag inte, ty i så fall hade hon säkerligen gjort fru Ekstam sällskap. Men unga frun lofvade att snart komma tillbaka. Jag sade henne, att jag hade ett viktigt meddelande att göra henne.

Baron Hugo stormade till sin systers rum.

— Gud i himmelen, skrek han, jag tror hon verkligen är borta.

Gerda väcktes af broderns högt uttalade ord.

— Men, Hugo, utbrast hon, hur kan du intränga här och vara så högljudd? Vet du då inte, att vår kära gäst sofver i rummet bredvid.

Till Gerdas förskräckelse skyndade Hugo direkt till det rum, i hvilket Signe under natten sofvit.

— Borta! O, Gud i himmelen, hon är verkligen borta! skrek han förtvifladt.

Gerda hade i en hast kastat på sig sin morgondrägt.

— Hugo, Hugo, det är inte möjligt, utbrast äfven hon, till ytterlighet förskräckt. Nej, nej, då skulle jag ha märkt det.

Den unge mannen sprang rådlös omkring i rummet, rusade sedan på dörren och skyndade direkt till sin far.

Äfven denne blef mycket förskräckt.

— Min far, utstötte den unge mannen, säg, tror du, att Signe har afrest i hemlighet, eller menar du, att hon verkligen bara företagit en promenad?

Den gamle baronen ruskade på hufvudet.

— Nej, nej, utbrast han, det är otänkbart. Hur kunde hon vara nog kärlekslös att lemna oss utan ett ord till afsked? Skynda dig, Hugo, och tag reda på, hvart Signe gått! Någon måtte väl ha sett henne! I värsta fall måste du genast rida till stationen och öfvertala henne att återvända till oss. Du måste säga henne, att jag tror, det hon rent af är en släkting till oss.

— Min far, är Signe en släkting till oss, säger du?

— Ja, Hugo. Jag ville just för den sakens skull tala med henne mellan fyra ögon, emedan jag förmodar, att fru Ekstam rent af är din kusin.

Den unge mannen stormade med ett skri, om hvilket man ej viste, om det frampressades af förtviflan eller glädje, åter ut för att söka Signe.

Men denna syntes ingenstädes till, och ingen hade sett, hvart hon begifvit sig.

Kusken fick tillsägelse, att genast sadla Hugos ridhäst och föra fram den.

Den unge mannen skyndade åter in till sin far för att i största hast meddela honom resultatet af sitt sökande och sina efterfrågningar.

Just som baronen åter ämnade sig ut för att rida till stationen, kom Gerda högt gråtande in i sin fars rum.

Hon höll Signes afskedsbref i handen.

— Det är din skuld, Hugo, att Signe lemnat oss, utbrast hon. Se här . . . här står det skrifvet. O, Gud, om jag ändå haft en aning derom!

Gerda sjönk liksom förkrossad ned på en stol.

Hugo stod der liksom träffad af blixten.

Äfven den gamle slottsherrn var i första ögonblicket mållös.

— Gerda, kära lilla Gerda, skrek Hugo, hvad har jag då

gjort, som kunnat föranleda Signe att i hemlighet lemna oss?
Säg, säg, att det inte är sant!

Då steg Gerda upp.

— Upphör med dina frågor, Hugo! utbrast hon i befallande ton. Signe har hört hvad du sent i går qväll talade med mig, och tyvärr har hon äfven missuppfattat hvad pappa sagt till dig. Men allt det der får du veta tids nog. Fort, fort, Hugo, skynda efter henne, bed henne dröja qvar åtminstone så länge, tills jag ännu en gång får tala med henne! Jag följer strax efter dig i vagn.

Hugo ville ha Signes bref.

Men då steg fadern emellan.

— Du får inte förlora någon tid, min son, förklarade han. Skynda efter henne, förklara för henne det olycksaliga missförståndet och försäkra henne, att jag med glädje vill blifva i faders ställe för henne, om hon är vår släkting, och om hon kan besluta sig för att återvända till oss!

Den gamle baronen sköt sin son formligen med våld ut genom dörren.

Knappast en minut senare sprängde Hugo i hvinande galopp bort i riktning mot jernvägsstationen.

Gerda blef något lugnare.

Hon viste ju, att Hugo, bara han träffade Signe, på inga vilkor skulle låta henne resa sin väg.

Hon ringde och befalde en tjenare genast ombestyras, att en vagn blefve förspänd.

— Jag ledsagar dig, Gerda, förklarade fadern; men först måste jag veta hvad Signe skrivit; ja, ja, först måste jag veta, om hon anat, att hon är din släkting, din kusin, Gerda.

Flickan trodde sig icke ha hört rätt; men när fadern bekräftade, att han kommit på den förmodan, emedan Signe vore hans försvunna syster Beatas trogna afbild, då jublade Gerda i öfvermåttet af sin glädje högt och utbrast:

— O, då . . . då, pappa, skola vi icke lemna någonting oförsökt att återfinna henne. Ja, ja, vi skola, vi måste återfinna henne.

Slottsherrn tog Signes bref och började läsa.

Men han hade knappast genomögnat de första raderna, innan han utstötte ett rop af smärtsam öfverraskning.

— Ack, hvilket olycksaligt missförstånd! klagade han.

Baronen kunde icke läsa vidare.

— Läs; jag måste först veta allt, sade han i bedjande ton.

Gerda tog brefvet och läste med af det innerligaste vemod darrande röst:

»Min kära Gerda!

Det är mig omöjligt att uppfylla er önskan att längre stanna kvar; ty jag skulle för ingen del vilja utså tvedrägt mellan far och son. Jag hörde hvad ni i går qväll talade med er herr bror. Tro inte, att jag med vett och vilja lyssnade! Ni hade icke stängt dörren, och därför blef jag alldeles mot min vilja vittne till ert samtal.

O, Gerda, jag känner mig så mycket hedrad af er herr brors kärlek; men jag förmodar, att er herr far endast därför önskar tala med mig mellan fyra ögon, emedan han möjligen händelsevis fått veta, att jag gift mig utan att först ha frågat mina släktingar till råds.

Visserligen kallar jag nu sjelf detta egenmäktiga steg en stor orätt, men jag trodde mig då icke begå något orätt, eftersom alla, som jag måste betrakta såsom mina släktingar, städse bemött mig kallt och kärlekslöst.

Aldrig ha de, trots mina bevekande böner, sagt mig, hvilka mina föräldrar varit. Korteligen, eftersom jag aldrig med mina bekymmer kunnat fly till en kärleksfull far eller en älskande mor, eftersom jag alltid känt mig lika öfvergifven som stenen på gatan, samtyckte jag med glädje till att blifva min innerligt älskade Axels man.

Min man bar mig på sina händer. Ack, hvilken lycklig tid det var! Då inbröt hastigt olyckan öfver mig. Man sade mig, att mitt giftermål icke varit lagligt. Jag vet, att min Axel aldrig skulle ha öfvergifvit mig, men han måste göra det för att undgå ett förfärligt öde. Korteligen, min man nödgades mot sin vilja helt plötsligt gifta sig med en annan.

Och jag — jag var allt för stolt att nu stanna kvar i det paradiset, som min Axel skapat mig.

Er far har rätt, om han vill bevåra sin son för skammen att älska mig, en fallen varelse. Ja, jag är en fallen qvinna, ty man har ju sagt mig, att mitt giftermål endast varit en komedi. Men Gud är mitt vittne, att jag till för kort tid sedan icke haft den ringaste aning om, att jag på ett så hjertlöst sätt kunde ha blifvit bedragen af min älskade man.

Men nej, nej, Axel älskade mig sant och troget. Har han syndat mot mig, så har han gjort det af kärlek. Han tänkte helt visst infria sitt löfte, men förhållandena voro starkare än hans redliga vilja.

Jag har en gång älskat, jag har en gång låtit förleda mig att följa mitt efter kärlek törstande hjertas åtrå och står nu med blödande hjerta vid min lyckas graf.

Ni, kära, goda Gerda, förstår nog, att jag efter detta är oförmögen att besvara er ädle broders kärlek. O, om ni viste hvad jag lidit, då — då skulle ni bara förvåna er öfver, att jag icke frivilligt sökt döden eller blifvit vansinnig.

Men skulle er gode fader ha fått veta, att man gjort mig misstänkt för att ha velat döda min Axels maka, då, kära Gerda, ber jag er försäkra er far, att man med denna misstanke gjort mig bitter orätt.

Jag vistades vid den tiden långt borta från den plats, der ifrågavarande händelser tilldrogo sig; ty en skurk, i hvilken jag ser upphofsmannen till all min olycka, hade med list och våld gjort mig till sin fånge, och jag har endast genom en ren tillfällighet efteråt fått veta, hvilket brott man lägger mig till last.

Gerda, jag försäkrar, ja, jag svär, så sant jag hoppas en gång blifva salig, att jag ej gjort mig skyldig till det der brottet. Min enda förseelse består deri, att jag varit allt för godtrogen mot min Axel och älskat honom för varmt och innerligt.

Farväl, goda Gerda, och trösta er bror! Bed er far, att han ej dömer mig allt för hårdt! Ack, jag ville ju så gerna stanna kvar hos er; men tanken på, att er herr far kanske lärt känna mitt öde och anser mig för en obehörig inkräktare, drifver mig bort härifrån, fastän jag icke vet, hvar jag skall lägga mitt hufvud till hvila.

Haf tack, kära Gerda! Ni har ej skänkt någon ovärdig er kärlek, ni har återgifvit en svårt pröfvad qvinna tron på menskligheten. Var hjertligt helsad många tusen gånger och förlåt, att jag så i hemlighet skiljes från er! Tänk ibland med kärlek på den stackars

Signe».

Äfven tillägget i brevet uppläste Gerda.

Men hon förmådde knappast läsa det till slut, ty tårarne strömmade ohejdadt utför hennes kinder, och äfven den gamle baronen snyftade högt och klagade:

— O, Gud, att mina ord så kunde missförstås! Något hårdare slag kunde icke gerna ha drabbat mig. Jag ville ju endast göra det goda barnet lyckligt. Jag ville blifva en far för henne.

I detta ögonblick kom guvernanten instormande.

— Ja, ja, herr baron, utbrast denna, som tycktes ha lyssnat, i det hon visade fram ett porträtt af baronens försvunna syster, se, här är Beatas porträtt, som hon vid sista afskedet skänkte mig, och nu — nu skall ni sjelf inse, att Signe är barn till er

„Larsson har väl inte händelsevis nu på morgonen sett en ung fru med ett litet barn här i närheten?“ frögade baron Hugo handelsmannen.

nådig syster, den olyckliga Beata, hvilken älskat lika olyckligt som den stackars, stackars Signe.

Gerda tog porträttet ur guvernantens hand.

— Det måste ju vara ett porträtt af Signe sjelf, utbrast hon. Äfven baronen betraktade porträttet.

— Beata . . . ja, det är syster Beata, hviskade han.

— Men, pappa, aldrig har jag förut hört, att du haft någon syster.

— Nog, nog, Gerda! Fråga inte! Jag har redan länge sört Beata som död. Redan det lilla, som jag fått veta om hennes öde, är så förskräckligt, att det måste förblifva en hemlighet. Men har Signe i det till dig efterlemnade brevet talat sanning, och derpå tviflar jag ej det minsta, då vore det endast ett smärtsamt bevis för, att min syster för länge sedan dött, och att hennes barn vuxit upp bland främmande, kärlekslösa människor. Fråga aldrig mera efter min försvunna syster! Hon är död — död för oss. — Men ni, fröken Brummer, vände han sig till guvernanten i sträng, nästan barsk ton, skall aldrig mera befatta er med saker, som ej angå er. Se der, tag igen ert porträtt! Jag vill aldrig mera se det. Och gå nu; vi ha brådtom.

Baronen motade formligen ut guvernanten.

— Är du resfärdig, Gerda? frågade han derpå.

— Inte ännu, pappa. Låt mig först, jag ber dig så innerligt derom, få veta någonting närmare om den förskräckliga hemlighet, som rör Beata, och i följd af hvilken den stackars Signe enligt all sannolikhet redan lidit så förfärligt.

Baronen rätade upp sig till sin fulla längd.

— Älskar du den stackars Signe verkligen så, som du säger? frågade han i sträng ton.

— O, pappa, kan du tvifla derpå?

— Nåväl! Då skall du heller aldrig, förstår du det, aldrig till den stackars Signe nämna ett ord om min syster Beata. Jag är ej i stånd att lemna Signe några upplysningar om hennes föräldrar, ty hon skulle bli ännu olyckligare, än hon redan är, om hon erhöle kännedom om den förfärliga hemlighet, genom hvilken min syster tvangs att vara död för oss, död för världen. Signe lider under en — förbannelse; men du är min präktiga Gerda, gör därför ditt till, på det att denna förbannelse må förbytas i välsignelse! Men detta kan endast ske, ifall Signe aldrig erhåller kännedom om dessa för länge sedan timade händelser, och ifall vi lyckas återfinna henne samt fångsla henne vid vårt hus och göra henne till en medlem af vår familj.

Gerda kände inte igen sin far. Så hårdt och bestämdt hade hon aldrig förr hört honom tala.

Hon vågade icke ens be honom om en förklaring.

Högt gråtande lemnade hon rummet för att enligt faderns önskan göra sig resfärdig.

Cirka tio minuter senare satt hon, blek som en lilja, bredvid den gamle baronen i vagnen.

På vägen till stationen mötte de den återvändande Hugo, hvilken med en förtviflad min för far och syster klagade, att Signe icke blifvit sedd vid stationen, att hon följaktligen ej afrest derifrån.

Baronen åhörde tigande sonens berättelse.

— Så sök då efter henne öfver allt i nejden! sade han derpå. Skulle du icke före qvällen lyckas finna och återföra henne till oss, så skall jag gifva dig vidare instruktioner.

Ryttaren sprängde bort.

Då han red förbi handelsboden, stod handelsmannen själf ute på trappan och rökte sin pipa.

Ryttaren höll in sin häst.

Handlanden helsade höfligt.

— Larsson har väl inte händelsevis nu på morgonen sett en ung fru med ett litet barn här i närheten? frågade Hugo handelsmannen.

— Jo, herr baron, tidigt på morgonen såg jag en qvinna med ett barn på armen gå bivägen bort åt skogen till, svarade den tilltalade.

Så snart Hugo erhållit denna upplysning, tryckte han sporrarne i hästens sidor och sprängde i hvinande fart af mot skogen.

Den gamle baronen vände om och for med Gerda hem igen till herrgården.

Han underrättade sin betjent om, att han i dag ej toge emot någon förutom sina barn och Signe.

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Maskerade fiender.

Signe ilade rastlöst framåt.

Hon hade ingen aning om, att hon råkade allt djupare in i skogen, ty så snart hon trodde sig ha uppnått skogens slut, blef hon strax åter besviken.

Till sist orkade hon ej längre.

Hon var så uttröttad, att hon måste rasta.

Hon lemnade vägen och gick några steg in i skogen för att der på en synnerligen inbjudande plats hvila en stund.

Gerda hade qvällen förut kommit in till henne med en skål, full med de delikataste frukter, och bedt henne äta riktigt mycket af dem.

Signe hade, innan hon lemnade sin sängkammare på herrgården, omtänksamt nog stoppat flera äpplen, päron och torkade fikon i fickan.

Det hade hon hufvudsakligen gjort af det skäl, att hon viste, hur ytterst obetydliga hennes kontanta tillgångar voro, och att hon måste vara mycket sparsam med hvar enda öre.

Nu kommo frukterna synnerligen väl till pass, ty de blefvo nu hennes frukost.

Hon viste sjelf icke, hur det kom sig, att hon just i dag så mycket tänkte på sin Axel.

Den älskades bild stod beständigt så lifligt för hennes själs ögon, att hon emellanåt trodde sig se honom lifs lefvande framför sig.

Vid hvarje buller, som förnams i hennes närhet, spratt hon till af glad öfverraskning, ty hon kände sig till mods, som om Axel hvilket ögonblick som helst kunde träda fram ur skogen och ila i hennes armar.

Men hennes innerliga längtan förblef otillfredsstäld.

Den råa verkligheten tog ut sin rätt.

Ovilkorligen trängde sig nu åter igen den frågan på henne, hvart hon egentligen skulle styra sina steg.

Då erinrade hon sig å nyo adjutantens hemlighetsfulla anspelningar rörande hennes föräldrar och hemligheten af hennes börd. Hon försatte sig i andanom till Karlsborg och tog nu allvarligt i öfvervägande, om hon inte ändå borde begifva sig dit.

Men vid tanken på gamla Beata och dennas hersklystna, dumdryga sonhustru kände hon sig verkligen ängslig till mods.

En aning sade henne, att hon hos dessa båda fruntimmer hvarken skulle finna medlidande eller tröst.

Klara Setterberg skulle, det viste hon, genast taga tillfället i akt att håna och förödmjuka henne, ifall hon komme tillbaka hem i ett sådant utblottadt tillstånd.

Hon skulle genast åter ha förkastat tanken på att återvända till hemmet, om hon icke också kommit att tänka på sin fosterbror, den rättvise, hederlige Victor.

— Ja, ja, hviskade hon, Victor är god och snäll, han skall känna med mig och förstå mig. I betraktande af min gränslösa olycka skall han också låta förmå sig att lemna mig närmare upplysningar om mina föräldrar. Han måste ju veta åtskilligt om den saken, och ber jag honom riktigt bevekande, så skall han nog ha förbarmande med mig. Ja, ja, jag återvänder hem, men icke direkt till Karlsborg, utan jag afvaktar först ett gynsam tillfälle, då jag kan få tala med den gode Victor mellan fyra ögon och för honom klaga min nöd. Sedan vill jag hemställa åt honom att afgöra, om jag verkligen skall träda inför Beatas ögon, och om jag skall beqväma mig till att bedja Klara upp- taga mig och mitt barn i sitt hus.

Detta beslut att vända sig till Victor uppfylde Signes hjerta med ett nytt om också temligen svagt hopp.

Hon steg upp och stod just i begrepp att gå vidare, då hon fick höra en galopperande hästs hofslag.

Ryttaren kom i full karrier vägen framåt.

Men plötsligt saktade han farten.

— Min Gud, suckade Signe, i det hon hastigt hukade sig ned, tänk, om det är baron Hugo, om han fått veta, hvart jag tagit vägen, och om han nu kommit hit för att här söka mig!

Med återhållen andedrägt lyssnade hon.

Nu fick hon syn på ryttaren.

Ett lätt, knappast hörbart skri undslapp hennes läppar.

— Det är han, mumlade hon och lade sig ned i gräset för att ej bli sedd af Hugo.

Men hvem förmår beskrifva hennes skräck, när hon såg, att den unge baronen svingade sig ur sadeln på knappa tretio stegs afstånd från henne.

— Gud, han har redan sett mig, tänkte hon, eller åtminstone vet han, att jag finnes här i närheten.

Och hennes förmodan tycktes verkligen bekräftas.

— Hon måste finnas någonstädes här i närheten, yttrade baronen temligen högt; jag har på den fuktiga vägen tydligt sett hennes fotspår. Men der borta vid kröken voro de plötsligt försvunna, och det ser ut, som om hon der vikit af vägen och gått in i skogen.

Smekande klappade han sin löddriga häst på halsen och fortfor:

— Du har måst sträcka ut dugtiga tag, men nu ska' du få hvila dig en stund här. Jag skall till fots genomströfva skogen häromkring; kanske finner jag ändå till sist Signe.

Den senare hörde hvarje ord!

Hvilken ångest utstod hon ej!

För intet pris i världen skulle hon nu velat återvända till godset Redberga; ty hon skulle ha känt det alldeles förskräckligt, om Hugo funnit henne och gjort henne sin kärleksförklaring.

Hon hade erhållit den origtiga uppfattningen, att den äldre baronen var fiendtligt stämd mot henne.

Knappast vågade hon andas.

Hugo ledde sin häst in i skogen och band den der vid ett träd.

Lyckligtvis förde han djuret in i skogen på andra sidan vägen.

Hade han icke ledt hästen åt den sidan, så skulle han nu redan ha upptäckt Signe.

När Hugo kommit tillbaka upp på vägen, stod han der några ögonblick och funderade samt höll händelsevis blicken rigtad mot det ställe, der Signe låg gömd i gräset bakom en buske.

Signe märkte det och såg med ängslig oro på sitt barn.

Hur lätt kunde icke detta med ett enda skrik för baronen förråda hennes gömställe!

Då drog hon en suck af lättnad, ty hon såg, att baronen vände bort sin blick och gjorde min af att gå vägen tillbaka.

-- Ja, ja, yttrade han dervid för sig sjelf, jag skall gå tillbaka till det ställe, der Signes fotspår upphörde. Kanske finner jag fortsättningen af spåret i skogen. Ack, hvarför talade inte min far redan i går qväll med henne? Men hon tycks ha annat hvad han hade att säga henne, och därför har hon flytt. Hvarför gjorde hon mig det? Redan från första stunden jag såg henne blef jag så upprigtigt förälskad i henne, att jag för hennes skull skulle vilja upptaga striden mot en hel verld af fiender.

Hvad baron Hugo vidare yttrade kunde Signe icke förstå. Han gick nu temligen fort tillbaka.

Signe väntade, tills baronen icke mera kunde se henne, i händelse han skulle vända sig om.

Sedan steg hon hastigt upp och smög sig tyst bort åtrakt motsatta hållet.

När hon icke mera behöfde frukta att bli sedd eller hörd af honom, ilade hon bort genom skogen, så fort hon möjligtvis kunde springa.

Med afsigt skyndade hon allt djupare in i skogen.

Hon ville ju för ingen del bli återfunnen af Hugo, men det skulle ju möjligen kunnat inträffa, om hon följt vägen, eller stannat i närheten af den samma.

Nu först hade hon naturligtvis ej den aflägsnaste aning om, hvar hon befann sig. Men om hon kom några timmar förr eller senare till en bebodd ort, der hon kunde orientera sig, det försakade henne det minsta bekymret.

Hon ville helst undvika att bli funnen af Hugo.

Timmar voro förgångna, sedan hon sett den unge baronen.

Visserligen hade hon redan en gång uppnått slutet af skogen, men hon vågade icke lemna den samma af fruktan för, att Hugo då mycket lättare kunde upptäcka henne.

Hon såg på solen, att det redan var middag, men eftersom hon redan upprepade gånger hört ljudet af springande hästar, beslöt hon att tills vidare härda ut i skogen.

Då, när hon såg sig omkring efter en i möjligaste mätto skyddad hvilplats, fick hon plötsligt i gräset syn på ett hvitt paket.

Hon tog upp det.

Då hon öppnade det, fann hon till sin glada öfverraskning, att det innehöll två stora smörgåsar med skinka.

Enligt all sannolikhet hade någonjägare, som genomströfvat skogen, haft med sig dessa smörgåsar till frukost, men i sin jagtifver råkat tappa dem.

Smörgåsarne voro inlindade i en fin servet, skäl nog till det antagandet, att det icke varit någon vanlig fattiglapp, som af behof här spanat efter skogens villebråd.

Signe betraktade den omständigheten, att hon gjort detta fynd, som en försynens skickelse.

Ingenting kunde efter hennes långa kringirrande i skogen ha varit kärkomnare än just detta fynd.

— Käre Gud, utbrast hon med blicken rigtad mot himlen, du har på ett underbart sätt dukat bordet åt den hungriga. Haf tack för din stora godhet och nåd! Jag inser nu, att det var din vilja, att jag skulle dröja kvar här längre, än jag från första början ämnat.

När hon gick vidare, upptäckte hon en källa, ur hvilken kristallklart, kallt vatten framqvälde.

Strax invid källan fans en plats, hvilken syntes liksom enkom skapad till gömställe och hvilplats åt henne.

Hon släckte sin törst med källans friska vatten och förtärde sedan med strykande aptit den henne liksom från himlen sända maten.

Sedan hon äfven mättat sitt barn, gjorde hon det beqvämt åt sig för att hvila ut.

När hon redan gjort i ordning en bädd åt sig, kom hon på den tanken, att hon ändå borde se efter, hur mycke' pengar hon egentligen hade kvar.

— Det räcker nog inte till en biljett ända till Falköping, mumlade hon. Jag ångrar nu nästan, att jag följde med hit ned, ty nu måste jag säkerligen för att komma tillbaka tillryggalägga en god del af den långa vägen till fots.

Hon stack handen i fickan för att taga fram sin portmonnä.

Visserligen fann hon den, men hur öfverraskad blef hon ej, när hon gjorde den upptäckten, att i klädningsfickan äfven fans en börs!

Vid första ögonkastet såg hon, att denna börs innehöll en liten nätt summa penningar.

— Men min Gud, hvad vill det här säga? mumlade hon. Hur har denna börs kommit i min ficka? Skulle jag ha haft den i klädningen sedan långt tillbaka?

Hon ruskade på hufvudet och såg så fundersam ut.

— Nej, nej, fortför hon, jag hade inga andra pengar på mig. Hela min egendom fans i portmonnän. Den här börsen tillhör inte alls mig.

Hastigt reste hon sig upp i sittande ställning och utbrast:

— Jag måtte väl i Guds namn inte i tankarne ha stoppat denna börs på mig hos herrskapet Ekstam! Men nej, det måste jag ju i så fall ändå ha något dunkelt minne af.

Signe betraktade silkesbörsen, men egandet af den samma beredde henne ingalunda någon glädje.

Helst skulle hon genast ha velat kasta den ifrån sig; ty tanken på att inneha penningar, om hvilka hon icke viste, på hvad sätt hon kommit i besittning af dem, var ryslig för henne, som alltid var så ytterst samvetsgrann.

Dertill kom, att hon fruktade, att den unge baronen i hemlighet kunde ha stoppat pengarne i hennes ficka; men af honom skulle hon till intet pris ha velat mottaga det allra ringaste understöd.

Mekaniskt vred hon på silfverringarne, som tillslöto börsen.

Då utstötte hon ett ljud af den gladaste öfverraskning.

På den ena silfverringen stodo dessa ord ingraverade:

»Till minne af syster Gerdas sjuttonde födelsedag, af hennes broder Hugo.»

Signe erinrade sig nu genast, att hon i går under jernvägsresan sett Gerda inneha just samma börs.

Ja, ännu mera!

Hon mindes till och med tydligt, att, när hon i går under färden öfverväldigats af trötthet och fallit i ett slags halfslummer, Gerda trefvat på hennes kläder och helt tyst mumlat för sig sjelf:

— Se så, i värsta fall står hon nu åtminstone icke alldeles blottställd.

Signe hade visserligen hört dessa ord, men ej haft någon aning om hvad Gerda egentligen haft för mening med dem.

Men nu hade hon fått det klart för sig.

— O, den goda Gerda är ju den ädla gifvarinnan! hviskade hon, djupt rörd. Hon ville icke låta sin venstra hand veta hvad den högra gjorde. Hon viste, att jag icke vidare är välsignad med jordiska lyckogods. Alldenstund hon fruktade, att hon ändå inte skulle kunna förmå mig att följa med ända ned till hennes hem, stoppade hon i hemlighet börsen i min ficka, på det att jag i värsta fall skulle vara skyddad för brist och nöd. O, Gud, hvad det nu gör mig oändligt ondt, att jag genom min hemliga flykt måst bereda henne en bitter missräkning! Henne, just henne, skulle jag med glädje ha velat göra till viljes i allt, om icke det förfärliga öde, som förföljer mig likt min egen skugga, åter igen med oemotståndlig makt tvingat mig ut i lifvets strid. Men jag har svårt att förstå, hur det

kommit sig, att jag först nu upptäckt denna den ädla vänin-
nans gåfva. Men nej, nej, det är ju inte så svårt att begripa.
Jag har ju sedan i går städse haft så mycket att tänka på, att
jag sannerligen ej kunde befatta mig med att revidera mina
fickor, i hvilka, såsom jag blott allt för väl viste, icke fans nå-
gonting af vigt.

Att mottaga denna gåfva af Gerda, föll sig icke svårt för
Signe, ty dessa penningar voro en skänk, af hvilken hon ej
kunde känna sig sårad. Gåfvan adlades ju af den ädla, delta-
gande gifvarinnan.

Vi veta, att Signe aldrig skulle ha kommit i en dylik nöd-
stæld belägenhet, i hvilken hon nu befann sig, om hon icke varit
för stolt att medtaga de penningar och delvis mycket värde-
fulla presenter, som hon erhållit af Axel efter sitt giftermål med
honom.

Hon beklagade nu endast, att hon ej var i tillfälle att ge-
nast till Gerda frambära sitt hjertligaste tack.

Nu motsåg emellertid Signe med mera sorgfritt lugn den
närmaste framtiden; ty hennes största sorg hade varit, att, om hon
sjelf skulle nödgas umbära, hennes barn skulle komma att lida
mest deraf.

Under det Signe ännu i sitt glada hjerta på det varmaste
tackade den ädla Gerda, skrämdes hon upp ur sitt lycksaliga
lugn af en oväntad tilldragelse.

Hon var just sysselsatt med att gömma silkesbörsen med
dess för henne nu dubbelt värdefulla innehåll vid sin barm in-
nanför klädningslifvet för att vara alldeles säker på att ej tappa
den, när ljudet af en människoröst nådde hennes öra.

Strax derpå hörde hon också ljudet af steg.

I första ögonblicket tänkte hon icke annat, än att det var
baron Hugo, som så outtröttligt ännu alltjemt spanade efter
henne.

Men strax derpå, när hon med återhållen andedrägt lyss-
nade, blef hon öfvertygad om sitt misstag,

Det var en fruntimmersröst, som här talade.

Signe andades strax lättare, i all synnerhet som hon genast
hörde, att det icke heller var Gerdas röst.

Alldenstund den person, hvars röst hon förnam, gick genom
skogen uppför en sluttning, var Signe säker på att ej bli
sedd.

Hon hvilade ju i en fördjupning och var dessutom af en
buske skyddad för den der personens blickar.

Hon skulle icke ha tillagt denna händelse någon betydelse,
om hon icke plötsligt förnummit orden:

— Jo, det vore just härligt, om det bekräftades, att baron Örnsköld här söker efter den förrymda slynan, i all synnerhet som äfven grefve Cedersvärd befinner sig här. Jag skulle kunna slå hvad om, att den fräcka slynan försöker få fatt i sin forne älskare för att inbilla honom att, inte hon begått mordförsöket mot hans fru.

Signe förstod genast att med »slynan» icke menades någon annan än hon själf.

Hennes öfverraskning stegrades än ytterligare, när hon nu såg, att det ej var någon qvinna utan en ung man, som gick genom skogen på ringa afstånd från henne.

Då hörde hon den förmente unge mannen ännu en gång tala.

— Vänta, du fräcka varelse! yttrade han temligen högt. Jag skall icke unna mig någon ro, innan jag uppsökt din trolöse Axel. Finner jag honom, så skall jag säga honom midt i ansigtet, att han icke ens i hemlighet mera får underhålla någon förbindelse med en person, hvilken genom så talrika bevis redan är så godt som öfverbevisad om lönmord. Ha! ha! Och hvad hon gjort med barnet, det skall Axel också genast få veta.

Signe förstod strax, att denna person var i högsta grad fiendtligt stämd mot henne.

Men denna upptäckt var af underordnad betydelse mot den andra iakttagelse, som hon nu gjort.

Signe hade nemligen märkt, att denna som karl klädda person icke alls var någon man utan en förklädd ung qvinna, men hvem hon var, det hade icke Signe den ringaste aning om.

Endast så mycket hade hon med förskräckelse hört, att denna person var invigd i alla hennes förhållanden, och att hon äfven personligen kände såväl grefve Axel som ock baron Örnsköld.

Innan Signe fått tid att vidare reflektera deröfver, var den till karl förklädda qvinnan redan åter försvunnen ur hennes åsyn.

Men några minuter senare kom en man springande genom skogen och var, såsom Signe tydligt såg, under sitt snabba lopp sysselsatt med att fästa på sig ett lösskäg, som han antagligen råkat rifva loss mot någon nedhängande trädgren.

Denne man skyndade efter den förklädda qvinnan och ropade då och då med hög röst:

— Herr Georg! Herr Georg!

Hvem denne person var, viste Signe naturligtvis ej heller; ty att döma af det gråsprängda lösskägget och kläderna var det en ålderstigen man.

Men att döma af den behändighet och vighet, hvarmed han kilade i väg genom skogen måste han vara en ännu temligen ung person.

Korteligen, Signes förvåning och öfverraskning kände inga gränser.

Om hon inte sett allt detta så tydligt med sina egna ögon, skulle hon varit frestad att tro, att hon bara drömt.

Hon hörde den der karlens steg så småningom bortdö i fjerran.

— Herr Georg, upprepade hon mekaniskt orden, som han ropat efter den förklädda qvinnan. Ja, ja, fortfor hon i harm-sen ton, redan den omständigheten, att den obekante kallade det förklädda fruntimret »herr Georg,» bevisar tydligt nog, att han är hennes bundsförvandt, och att denna person har all orsak att dölja sitt egentliga namn.

Naturligtvis försökte Signe tyda denna gåta.

Att baron Örnsköld upptäckt hennes spår och följt efter henne ända hit, var ju inte alls otänkbart; ty hon viste ju, med hvilken envis uthållighet han förföljt henne och stämplat mot hennes frihet.

Men hvilka voro de båda personer, som hon nyss sett?

Så mycket hade hon klart för sig, att de båda hade ett giltigt skäl att göra sig oigenkänliga.

Mannens med lösskägget röst föreföll henne visserligen på visst sätt bekant; men när och hvar hon förut hört den, det kunde hon icke påminna sig.

Men den förklädda qvinnan viste hon sig aldrig förr ha hört eller sett.

Då for hon plötsligt förskräckt samman.

— O, min Gud, suckade hon, nu anar jag, hur det förhåller sig med dessa båda menniskor. Ja, ja, den äldre baron Ekstam tycktes i går qväll vid första ögonkastet känna igen mig. Han ville tala med mig mellan fyra ögon, och han var också, att döma af hela hans beteende, afgjordt emot, att hans son anknöt något kärleksförhållande med mig. Ja, ja, baron Hugo har säkerligen, sedan han erhöll kännedom om mitt hemliga försvinnande, haft en ganska stormig scen med sin far. Denne har hos honom stött på afgjordt motstånd, och då Hugo ej ville låta rätta sig, har den gamle herrn sett sig nödsakad att på egen hand korsa sin sons planer. Han har lagt de der båda personerna för att förfölja mig och gifvit dem det rådet att för-

kläda sig för att icke bli igenkända af den unge baronen, i händelse de skulle sammanträffa med honom. Men hvad var det denna förklädda qvinna yttrade om min Axel? Jo, hon talade om, att han befunne sig här i skogen, och att hon ämnade uppsöka honom för . . . för att . . . O, Gud, nu förstår jag allt! Den gamle herrn är öfvertygad om min brottslighet. Ja, ja, han måtte också ha vetat, hvar Axel vistas, och säkerligen, har han genast i hemlighet underrättat honom om min vistelse på godset Redberga. O, Gud, hvad skall jag nu göra? Ack, om jag ändå kunde finna min Axel för att taga honom ur den förfärliga villfarelsen, att jag förröfvat det der brottet mot hans maka! Vid Gud, någon annan orsak skulle jag icke ha att tala med min Axel än den att be honom att icke sätta någon tro till det nedriga förtalet. Jag vill ju gerna foga mig i allt, som icke mera kan ändras; men tanken på, att han möjligen anser mig i stånd till att ha begått ett sådant brott, trycker mig formligen till jorden. O, Axel, min älskade Axel, det skulle för mig vara det rysligaste straff att veta, att du vore öfvertygad om den skuld, som det nedriga förtalet påbördat mig.

Fastän Signe var öfvertygad om, att det för henne varit det allra bästa, om hon så fort som möjligt anträdt resan tillbaka till Ranten, kände hon sig dock liksom af en magnetisk kraft kvarhållen i denna trakt.

Redan hoppet om att möjligen få se en skymt af sin Axel var nog för att kvarhålla henne här.

Men sedan var det ju också naturligt, att hon gerna skulle velat förskaffa sig visshet om, hvilka de der hemlighetsfulla personerna voro, som hon nyss sett.

— Det var ingalunda bara nyfikenhet af henne, att hon ville ha förklaring deröfver, ty blotta sjelfbevarelseinstinkten bjöd henne att söka lära känna sina fiender.

Hade det lyckats henne, så kunde hon ju ha vidtagit säkerhetsåtgärder i öfverensstämmelse dermed.

I första rummet önskade hon dock bara veta, om de der båda förklädda personeraa handlade på uppdrag af den äldre baron Ekstam.

Sysselsatt med dessa tankar och förmodanden, begaf hon sig nästan mekaniskt i väg åt det håll, hvaråt hon sett de båda obekanta, hemlighetsfulla fienderna försvinna.

Hon hade visserligen tänkt hvila ut ett par timmar, men deraf vardt nu intet.

Hon bemödade sig om att gå så tyst som möjligt, ty hon hoppades ännu en gång komma i tillfälle att ge akt på och lyssna till de der båda personerna.

Hvad skulle hon icke ha velat gifva för den vissheten, huruvida Axel verkligen befunne sig här i närheten eller ej!

Korteligen, om det varit henne möjligt, att ännu en gång en längre stund lyssna till det förklädda fruntimrets ord, skulle hon säkerligen ha funnit nyckeln till baron Ekstams förmenta antipati för henne äfvensom till alla dessa för henne oförklarliga händelser.

Då hörde hon plötsligt åter någon tala temligen högt borta på landsvägen.

Vid ljudet af denna röst spratt hon till liksom för en elektrisk stöt.

— Min Axel . . . det är min Axel, jublade hon.

Hon skyndade åt det håll, hvarifrån rösten hördes.

Men ju närmare hon kom vägen, desto långsammare blefvo hennes steg.

Ändtligen stannade hon.

— O, min Gud, skulle han inte tro, att jag ville trugamig på honom? hviskade hon. Jo, jo, om han satt tro till förtälet, så skulle han bemöta mig med förakt och kallt och kärlekslöst afvisa mig.

Men hjertat vann snart seger öfver det kallt beräknande förståndet.

Hon var nu fast besluten att oförskräckt träda inför Axels ögon.

Nu hade hon uppnått skogsbrynet.

Hennes hjerta klappade häftigt!

Knappast hundra steg från henne såg hon en ung man stå midt på landsvägen.

— Det är han, kom det likt en bön öfver hennes skälfvande läppar.

Hon kände igen honom.

Ja, det var Axel.

En darrning genomlopp hennes späda gestalt.

Hon såg, att Axel lifligt gestikulerade, som om han vore mycket upprörd och talade med sig sjelf.

— Detta kreatur låter mig inte vara i fred. Hvad vill hon mig då ytterligare? hörde hon honom nu med hög, vredgad stämma yttra.

Dessa ord skuro den lyssnande Signe likt en dolk i hjertat.

Hon trodde nemligen, att detta Axels yttrande gälde henne.

— Helige Gud, han kallar mig ett — kreatur! stammade hon. Antagligen har han redan sett mig och tror nu, att jag

är här för hans skull, att jag rest efter honom för att likt en oblyg, äreförgäten qvinna tigga om hans kärlek.

Det bredde sig liksom en slöja öfver hennes ögon.

Då såg hon Axel, hvars ansigte var vändt från henne, gå vidare landsvägen framåt.

Hon ville ropa hans namn högt.

Ja, hon ville på färsk gerning ställa honom, till svars.

Hon, hans barns mor, som ej viste med sig den ringaste skuld gent emot honom, som för hans skull redan lidit så mycket, skulle hon låta kalla sig kreatur af honom?

Då såg hon den unge grefvenskynda in i skogen så hastigt, som om han fått syn på henne och fortast möjligt ville gå henne ur vägen.

— Axel! ropade hon.

Han hörde henne ej.

Hon deremot hade endast ögon och öron för honom!

Hon trodde, att han måste vända tillbaka, då hon i så bönfallande ton ropat hans namn.

Men förgäfves.

Hennes längtan förblef otillfredställd.

Axel skyndade vidare.

Han såg icke ens tillbaka, ännu mindre vände han om.

Ack, om Signe ändå kunnat ana, att de hörda ord, som hon tog åt sig sjelf, icke gält henne utan hans fru, Ellen.

Axel hade ju endast helt ofrivilligt gifvit sin förtviflan luft. Han hade gjort det vid tanken på, med hvilken hårdnackad envishet Ellen för honom sökt göra troligt, att hon älskade honom. Han var tröstlös öfver, att han icke vidare kunde bannlysa henne ur sin närhet, att han nödtvunget inför världen måste förblifva hennes man.

Han hade för henne upprepade gånger förklarat, att det aldrig kunde bli tal om kärlek mellan honom och henne.

Det menade han, när han sade:

— Detta kreatur låter mig inte vara i fred. Hvad vill hon mig då ytterligare?

Hvilket förskräckligt missförstånd hade icke derigenom uppstått!

Hur innerligt skulle icke Axel ha beklagat, att han beredt sin älskade Signe denna smärta!

Men Signe fick ej tid att längre hänge sig åt sina tankar och känslor, ty hon hade, under det hon liksom frånvarande stirrade efter sin Axel, icke alls hört, att en ryttare kom sprängande vägen fram.

Den unge grefven hade varsnat ryttaren och hade, emedan

han ej önskade komma i beröring med någon, så hastigt försvunnit inåt skogen.

Naturligtvis hade han ej aflägsnat sig för att gå ur vägen för sin Signe.

Det var just hans olycka, att han ej hade någon aning om, att den älskade nyss befunnit sig nästan i hans omedelbara närhet.

Signe kände vid första ögonkastet i ryttaren igen unge baron Ekstam.

Att se honom, känna igen honom och åter ila in i tät skogen, var nästan ett ögonblicks verk.

Hon sprang så länge, tills hon slutligen af mattighet diggade till marken.

Nu kunde hon icke längre beherska sin smärta utan brast ut i högljudd, krampaktig gråt.

Men icke ens de ymniga tårarne förskaffade henne någon lindring.

Hon vred sina händer.

— O, Lilli, min stackars Lilli, jemrade hon sig, om jag icke orkar längre, om jag af sorg och själssmärta dör här, måtte då den käre Guden förbarma sig öfver dig i din hjälplöshet!

Hennes hufvud sjönk ned mot bröstet.

En djup vanmakt fängslade hennes sinnen.

Rundt omkring var det tyst.

Ingen kom den olyckliga till hjälp.

Hon var i sitt nuvarande tillstånd lika hjälplös och öfvergifven som sitt oskyldiga barn, hvilket förgäfves utsträckte sina små händer, liksom ville det söka sin vackra unga mor.

Timmar hade förflutit.

Signe hade ännu icke vaknat upp ur sin medvetlöshet. Men nu började Lilli klagande gråta.

Genast vid första ljudet, som barnet gaf ifrån sig, gick en ryckning genom Signes späda gestalt.

Strax derpå slog hon upp ögonen.

Hastigt reste hon sig upp.

Likt en drömmande såg hon sig omkring.

— Öfvergifven och skymfad af honom! hviskade hon.

Hon tog upp sitt lilla barn.

Vemodsfyllt kyste hon det och tryckte det till sin barm, under det hon liksom hjälpsökande lyfte sin blick mot höjden.

FYRTIOANDRA KAPITLET.

Ett ödesdigert misstag.

Det började redan skymma, när Signe äntligen beslöt sig för att någonstädes söka sig tak öfver hufvudet för den stundande natten.

Den stackars qvinnan hade känt sig så svag och kraftlös, att hon nödtvunget måst föredraga att hvila i skogen till nu.

Helst skulle hon velat lägga sig ned för att aldrig mera vakna. Alla lidanden, som hon hittills utstått, voro obetydliga i jämförelse med densmärtan att veta sig vara föraktad af Axel, att ha blifvit skymfad af honom, som hon älskade så varmt.

Hittills hade hon haft stöd i det hoppet, att Axel med smärtsamt vemod ännu alltjemt med kärlek tänkte på henne, och att han önskade tillbaka den tid, då han i förening med henne varit så lycklig.

Icke ens nu ansåg hon det möjligt, att Axel kunde ha fått andra tankar om henne, men tyvärr fann hon för hans ord ingen annan förklaring än det origtiga antagande, hvaraf hon led så svårt.

Qvällen var henne välkommen, ty hon hoppades, att såväl Axel som den unge baronen nu äntligen lemnat skogen, och hon trodde sig nu äfven vara säker för sina båda obekanta fienders möjliga stämplingar.

Nu ångrade hon nästan, att hon på morgonen varit så tveksam och icke redan då följt med tåget.

Derigenom hade en hel dag gått förlorad för henne, ty nu, det kände hon, kunde hon icke vidare underkasta sig någon större ansträngning.

Men å andra sidan kom hon ju också alltid tids nog till-

baka till sina släktingar i Falköpingstrakten, och därför var ju detta dröjsmål icke någon egentlig förlust.

Det anade henne, att hon i hvilket fall som helst icke skulle få skörda mycken glädje nos släktingarne, och för att å nyo göra sorgliga, bittra erfarenheter, dertill kom hon ju alltid tids nog.

Hon sträfvade långsamt framåt åt det håll, der hon antog staden ligga. Hon hade på morgonen, då hon en gång befunnit sig på en höjd i skogsbrynet på långt afstånd sett Göteborgs kyrktorn. Dit ämnade hon sig nu för att söka natt-
 kvarter.

Då tyckte hon sig plötsligt på något afstånd bakom sig höra ljudet af steg.

Hon såg sig tillbaka och lyssnade med ängslan.

Det hade under tiden blifvit temligen skumt.

Men då hon icke alls hörde något buller vidare, trodde hon, att hon endast hört vilse.

Hon fortsatte sin väg. Men hon hade förut i sitt antagande, att hon hört ljudet af steg, ingalunda misstagit sig.

Det var Axel, som på något afstånd bakom henne likaledes närmade sig skogsbrynet.

Äfven han hade hört ett buller och hade därför stannat för att förvissa sig om orsaken till det samma.

Men han kom ej till någon klarhet deröfver och trodde slutligen, att det varit något djur, som sprungit tvärs öfver vägen.

Just som han åter fortsatte sin väg, hörde han ett smärtsamt anskri från en menniska.

Rösten föreföll honom mycket bekant.

Men innan han hunnit fatta något beslut, hörde han Signes i klagande ton uttalade ord.

— Axel, min Axel, om du viste, hur djupt olycklig du gjort mig, då skulle du förstå, hur jag hatar alla dem, som samvetslöst grusat vår lycka.

Fastän Axel ej haft någon aning om, att Signe befann sig här i hans omedelbara närhet, kände han dock nu genast igen henne på rösten, och i sin öfversvallande glädje öfver denna oväntade upptäckt utropade han jublande:

— Signe, min Signe, är det verkligen du?

Men just som han ämnade ila i väg till sin Signe, greps han plötsligt och kastades till marken af en karl, som blixtnsnabt rusat upp ur landsvägsdiket; i det samma aflossade också mannen i fråga ett skott mot honom.

Signe, som nyss, då hon känt igen Axels röst, stått i begrepp att vända om och ila honom till mötes, blef naturligtvis ytterst förskräckt, då hon hörde skottet.

Ögonblicket derpå small å nyo ett skott, och att det gält henne sjelf, det märkte hon genast med förskräckelse.

Kulan for nemligen hvinande så tätt förbi hennes hufvud, att den snuddade vid håret.

Hon viste knappast sjelf hvad hon gjorde, när hon strax derpå i vildaste fart grep till flykten för att bringa sitt barn i säkerhet.

Hon hörde höga rop och ljudet af steg.

Förskräckelsen dref henne oupphörligt framåt.

I början tyckte hon sig vara förföljd af någon, men sedan hörde hon ingenting mera.

Då hon sprungit en god stund öfver ängar och fält, sveko henne slutligen krafterna helt och hållet och hon föll ned på sina knän. —

Axel blef, som vi veta, strax funnen och återförd till staden.

Den der obekante personen, som förröfvat attentatet mot honom och på ett så skurkaktigt sätt äfven skjutit på Signe, tycktes ha haft för afsigt att skynda efter henne.

Men sedan han gått några steg, hörde han de tillskyndande personernas höga rop, som voro ute för att söka efter Axel.

Derigenom tvangs han att afstå från sitt förehafvande.

Svärjande sprang han nu in i skogen och sammantråffade der med en annan person, hvilken nu likaledes i hans sällskap grep till flykten.

Båda skyndade springande derifrån och hämmade icke sina steg, innan de kommit ett godt stycke ut på fria fältet.

Nu känna vi igen dessa båda personer.

De voro inga andra än just de der hemlighetsfulla obekanta, som Signe vid middagstiden sett i skogen, och som hon trots blifvit utskickade af baron Ekstam.

Äfven nu var qvinnan förklädd till karl.

Mellan dem uppstod nu en ganska häftig ordvexling.

Den förklädda qvinnan gjorde tydligen sin följeslagare temligen skarpa förebräelser, ty mannen med lösskägget svarade henne i förgrymmad ton:

— Hvarför gjorde ni det då inte sjelf, om ni redan på förhand viste, att jag skulle förderfva alltsammans? Men jag för min del tycker, att »herr Georg» mycket väl kunde vara nöjd med mitt dagsverke.

— Du är en narr, svarade den förklädda qvinnan. Är

grefve Cedersvärd död, då har du i en hast ohjelpigen förderfvat allt sammans. På honom skulle du ju inte alls skjuta; det var ju bara den fräcka slynan, den der nymfen, som du skulle döda.

— Se så, låt nu ändtligen trösta er, herr Georg! hänskratade mannen. Ni kan väl åtminstone vara lugn, tills ni får veta, om grefve Axel verkligen är död. Jag sigtade ju inte alls på honom. Det var bara ett skrämnskott, som jag aflossade i afsigt att hindra den narren att springa efter flickan. Fick han mot förmodan en liten rispa i skinnet, så skadar det inte alls, tvärtom, ni kan till och med draga fördel deraf för egen räkning.

— Fördel? Det kan jag då sannerligen inte inse, gnisslade den förklädda qvinnan.

— Det är verkligen illa, om ni har så svårt att förstå.

— Menniska, våga inte till på köpet förolämpa mig!

— Kan aldrig falla mig in, herr Georg. Men att stanna kvar här, det anser jag inte vara rådligt. Jag erbjuder er mitt sällskap, och när ni sedan åter i någon mån lugnat er, skall jag taga mig friheten göra er mina förslag och för er påpeka alla de fördelar, som vi med en smula omtänksamhet utan svårighet kan draga af det nu inträffade.

— Så tala då!

I detta ögonblick hördes på något afstånd ljudet af steg.

— Himmel, herr Georg, utbrast mannen, sedan han uppmärksamt lyssnat några ögonblick, vi måste ge oss i väg härifrån; ty jag skulle kunna våga min nacke på, att karlen der borta är den fördömde skurk, som är så satans ifrig att åter få Signe Karleman i sitt våld.

Den person, om hvilken de talade, närmade sig hastigt.

Utan att vidare besinna sig, ilade de bort i riktning mot staden.

Några minuter senare befann sig den man, för hvilken de båda förklädda personerna så hastigt gripit till flykten, på samma plats, der de flyende nyss tvistat med hvarandra.

— Nå, vänta bara! brummade han för sig sjelf. Jag anar redan, hvem det är, som på ett så oförsynt sätt har drivit sitt ofog; men ve er, om I vågen korsa min plan! Jag skall nog förstå att rycka af er masken, och sedan ska' vi strax tala ett mycket allvarsamt ord med hvarandra. Jag ger mig ingen ro, innan jag upptäckt och demaskerat er, ert ljusskygga pack.

Med dessa ord skyndade han bort åt det håll, hvaråt de båda förklädda flyktingarne styrt kosan.

Vi försätta oss nu åter tillbaka till det hotell, på hvilket

grefve Cedersvärd med fru tagit sin bostad, och dit, såsom vi veta, grefven först sent på natten i medvetslöst tillstånd blifvit återförd af doktor Westberg och länsmannen.

Vi veta att under dagens lopp ett omslag egt rum i Ellens tänkesätt, och vi ha också redan hört och sett, hur ängslig och bekymrad hon var för sin mans lif.

Vid åsynen af honom hade hon utropat:

— Axel, min innerligt älskade Axel! O, Gud, min Gud, hvad har händt dig? Förlåt, ack, förlåt och var öfvetygad om, att jag med glädje skulle vilja bära dina plågor! Du måste lefva, lefva för mig. Men jag, o, hör mig, Axel, jag vill endast lefva för dig. Din lycka skall blifva min lycka, din plåga min plåga.

Grefve Axel, som trott, att det var hans Signe, som talat dessa ord, hade, som vi veta, slagit sina armar kring Ellen och med darrande röst yttrat:

— Du är Signe, min stackars förvillade Signe; jag har känt igen din röst. O, stanna — stanna — stanna qvar hos mig! Hvarför har du bara gjort så, som du gjort?

Hade Ellen varit alldeles öfverlycklig, när Axel drog henne till sitt bröst, så slungades hon nu genom dessa hans ord åter tvärt ned från sin lycksalighets himmel.

Hon begrep ju genast, att denna hans hjertliga omfamning icke gälde henne utan hennes förhatliga rival, Signe Karlleman.

Ett ljud af missräkning undslapp hennes läppar, och hon knöt krampaktigt händerna.

Hon var nära att brusa upp, men besinnade sig ännu i sista ögonblicket.

Hon begrep, att hon nu ej fick ställa till någon scen, i all synnerhet som hon viste, att hon ej var ensam med sin man, och att både doktorn och länsmannen uppmärksamt gåfvo akt på henne.

Men hvad hade det också gagnat henne, om hon nu gifvit sitt missnöje, sin förbittring luft?

Axel var ej vid full sans, och han skulle följaktligen icke ens ha förstått meningen med hennes ord.

Men som en blixtnedslag för den tanken genom hennes hjerna, att dessa Axels ord tvifvelsutän hade en mycket djupare betydelse.

Hennes mans långa bortovaro måste ju ha haft någon mycket vigtig grund.

Ellen hade i detta afseende redan funderat hit och dit och bland annat äfven misstänkt, att Axel kanske redan förut

sökt och funnit tillfälle att underrätta Signe om sin vistelseort.

Men att Signe redan kunde ha kommit hit, det ansåg hon dock knappast för möjligt.

Men nu hade hon genom Axels ord fått ett stöd för sin hemliga misstanke.

Naturligtvis uppsteg i hennes själ genast den önskan att få veta något närmare derom.

Läkaren tillmötesgick indirekt denna hennes önskan, i det han uppmanade henne att alldeles ostördt öfverlemna sin man åt hvilat, hvaraf han var i så stort behof.

Med mildt våld befriade hon sig ur Axels omfamning.

Med smärtsam min betraktade hon sedan ännu en stund så forskande hans bleka ansigte, som om hon trodde sig i hans drag kunna läsa hvad han i dag upplefvat, och hvem som vore skulden till, att han nu befann sig i ett så beklagansvärdt tillstånd.

Läkaren förde Ellen från den sjukas bädd bort till en stol.

Han bad henne taga plats och tills vidare helt och hållet öfverlemna åt honom omsorgen om den sjuke.

I gemenskap med den bepröfvade sjuksköterska, som han skickat Ellen, gjorde han nu allt, som den sanslöse grefvens tillstånd kräfde.

Sedan det var gjordt, gaf han sköterskan i uppdrag att hålla vakt i sjukrummet.

Derpå bad han grefvinnan följa med in i ett annat rum, der han hade något att tala med henne om.

Ellen gick ännu en gång fram till Axels bädd, och när hon såg honom ligga der så lugn, som om han sofvit, efterkom hon läkarens uppmaning.

Länsmannen och Ellens kammarjungfru befunno sig redan i det angränsande rummet.

Läkaren hade skickat dit dem och bedt länsmannen vänta der tills vidare.

När grefvinnan Ellen stigit in i det angränsande rummet och der på läkarens önskan tagit plats, tog den senare genast till orda:

— Det är min skyldighet, fru grefvinna, att för er förklara den sorgliga händelsen och framför allt äfven meddela er, hur det kommit sig, att jag blef i tillfälle att lemna er man den första hjälpen och återföra honom hit.

Han berättade nu, att han händelsevis ute i staden träffat sin forne studiekamrat, länsmannen, hvilken han gifvit i uppdrag att låta spana efter grefven ute i skogen.

Vi känna ju redan till allt det der.

Ellen lyssnade med största uppmärksamhet till läkarens berättelse.

Men slutligen föll hon honom i talet, i det hon sade:

— Var förvissad om min upprigtigaste tacksamhet, herr doktor! Men ni inser nog, att det för mig är hufvudsaken att först af allt få veta, hur det egentligen förhåller sig med olyckan, som drabbat min man.

— Ja visst, äfven det måste ni veta, instämde läkaren. Men innan jag uttalar någon misstanke, ber jag er besvara den frågan: tog er man med sig något skjutvapen, då han på morgonen lemnade hotellet?

— Nej, nej, svarade Ellen. Min man har inte alls burit något sådant vapen på sig.

— Denna er uppgift bekräftar länsmannens rapport; ty rent ut sagdt, trodde jag sjelf i första början, att er herr man möjligen kunde ha gjort ett sjelfmordsförsök.

Ellen spratt till.

— Nej, nej, det hade ju Axel inte den ringaste orsak till, utstötte hon hastigt.

Naturligtvis var det, som hon här yttrade, icke hennes öfvertygelse.

Läkaren nickade instämmande.

— Som sagdt, fortfor han, jag uppgaf snart denna min misstanke, sedan platsen, der man fann er herr man liggande, på det noggrannaste blifvit undersökt. Man fann der intet skjutvapen, men ett sådant måste tvifvelsutän ha legat i hans omedelbara närhet, ifall han sjelf aflossat båda skotten.

— Men hvarför framstälde ni den der frågan, herr doktor? frågade Ellen, fastän hon redan anade, hvarför läkaren ställt den frågan till henne.

— Saken är temligen enkel, svarade läkaren. Men också mycket, mycket allvarsam, tillade han hastigt. Korteligen, om er herr man icke sjelf aflossat de båda skotten, så är ju derigenom bevisadt, att någon annan person begått ett brott mot honom.

— O, min Gud! utropade Ellen. Och hvem . . . hvem kan den person vara, som icke ryggat tillbaka för synden att på ett så skurkaktigt sätt trakta efter min mans lif?

— Det måste, svarade läkaren med skarp betoning på hvarje ord, tvifvelsutän ha varit den person, hvars namn er herr man i det ögonblicket uttalade. Men den qvinna, som så hastigt grep till flykten, måste ha hetat Signe.

Ellen utstötte ett halft undertryckt rop af vrede.

— Hette hon verkligen Signe? Hvem . . . hvem har sagt er det? frågade hon.

— Känner ni någon person med namnet Signe, som möjligtvis kunde ha varit mycket fiendtligt sinnad mot er man? frågade läkaren.

— Ja visst! Ja visst! O, säg mig allt! Jag måste veta allt. O, Gud, det vore ju förskräckligt, om Signe skulle ha drivit sin nedrighet så långt att hon till och med äfven traktat efter min mans lif! Hör ni, herr doktor, hör ni det, om det var ett mordförsök, som begicks mot min man, då kan lönmörderskan ej ha varit någon annan än den der gudlösa qvinnan, som äfven traktat efter mitt lif.

Doktorn nickade.

— Alldeles riktigt, instämde han, det var också min förmodan. Och nu är det min skyldighet att till er ställa den frågan, om ni önskar, att jag skall öfverlemna saken i polisens händer i och för vidare utredning.

— Ja visst, herr doktor, utstötte Ellen med vrede. Jag har inte alls någon anledning att skona denna farliga person.

Men knappast hade hon yttrat dessa ord, innan hon gjorde en afvärijande rörelse med handen och fortfor:

— Nej, nej! Från min sida skall ej förföljelsen inledas. Saken är nemligen den, herr doktor, att den der qvinnan förr varit min mans älskarinna, och han skulle göra mig de häftigaste förebräelser, om jag utan hans medgifvande för polisen låtit angifva lönmörderskan. Nej, det går inte an. För mig må den nedriga varelsen undkomma! Min man får sedan göra, som han vill; han kan då åtminstone icke göra mig någon förebräelse. Men om en sak ber jag er enträget, herr doktor: Nedskrif allt, hvad ni har er bekant om denna tilldragelse, och äfven herr befallningsmannen må afgifva sitt skriftliga vittnesmål, på det att jag sedan må vara i tillfälle att genom så trovärdiga personers skriftliga intyg kunna för min man förklara och öfverbevisa honom om allt!

Läkaren förklarade sig beredd dertill.

Han bad om skrifmaterialier för att genast kunna i gemenskap med länsmannen uppsätta ett protokoll, alldenstund tjensten ålade den senare att oförtöfvadt återvända hem.

Ellen lät sin kammarjungfru hemta det begärda och sade på samma gång äfven till om en lätt supé för herrarne.

Till länsmannen öfverlemnade hon nu en större penningssumma och förklarade det vara ett ringa bevis på sin erkänsla för den stora tienst han varit nog vänlig att göra henne. En

viss mindre del af penningarne skulle fördelas mellan de personer, som varit honom behjelpiga att söka efter grefven.

Länsmannen hade visserligen icke gjort räkning på denna frikostiga belöning för sina besvär, men han mottog dem dock med tacksamhet och glädje.

Medan läkaren skref, tog Ellen länsmannen afsides och instruerade honom, hur han borde förhålla sig, i händelse hennes man efter sitt tillfrisknade sjelf skulle komma till honom och begära upplysningar om förloppet vid olyckshändelsen.

— Alldenstund min man, sade hon bland annat till honom, under inga omständigheter kommer att yrka ansvar på den der qvinnan, så kan ni åtminstone säga honom sanningen alldeles osminkad och behöfver inte göra någon hemlighet af, att det just var denna Signe, som aflossade skottet mot honom. Ni skall derigenom göra min man den största tjensten, ty han skall då inse, hvilken farlig person den der flickan verkligen är.

Länsmannen lofvade att efterkomma grefvinnans önskan, i all synnerhet som han ju sjelf var öfvertygad om, att Signe Karleman aflossat de båda skotten.

Hvarken han eller hans medhjelpare hade sett till några flera personer i skogen.

Länsmannen ansåg sig icke begå någon orätt, om han tillmötesginge grefvinnans önsknings; ty han hade ju ingen aning om, att han derigenom skulle göra en oskyldig person den bitt-raste orätt.

Läkaren fattade sig temligen kort och intog i detta sitt skriftliga intyg äfven länsmannens och alla de öfriga personernas utsago. Sedan han satt sitt namn under protokollet, uppmanade han länsmannen att likaledes egenhändigt underteckna det samma.

Denne gjorde så, sedan doktorn högt läst upp hvad han skrifvit.

Ellen skulle visserligen ha velat hafva en vida utförligare berättelse; men hon förklarade sig likväl nöjd, alldenstund läkaren på ett otvetydigt sätt uttalat sin misstanke mot Signe.

Westberg lemnade grefvinnan skrifvelsen och tog strax derpå afsked, sedan Ellen af honom tagit det löftet, att han, så snart han möjligtvis kunde, skulle komma igen för att med egna ögon förvissa sig om grefvens tillstånd.

Länsmannen lemnade på samma gång som läkaren hotellet för att återvända hem.

Ellen triumferade inom sig; ty i besittning af denna skrifvelse hoppades hon kunna fullständigt öfvertyga sin man om

den hämndlystna Signes usla, i grunden förderfvade karakter, utan att hon sjelf behöfde yttra ett ord derom.

Lyckades detta henne, då hade hon redan så godt som vunnit spelet, ty om Axel icke längre kunde blicka upp till sin Signe, såsom till ett ideal, så kunde det ju icke gerna slå fel, att han sent omsider uppgaf den ändamålslösa striden och öfverlemnade sig åt henne.

Ellen begaf sig nu in i sin mans rum, der hon lade läkarens skriftliga rapport på ett bord.

Hon anade sjelf icke, att en underrättelse redan var på väg till Axel, hvilken underrättelse på det kraftigaste skulle understödja hennes skamlösa sträfvan att i Axels ögon göra den stackars Signe moraliskt bankruttmessig.

Hon skulle ovilkorligen också hålla vakt vid sjukbädden.

Axel tillbragte en temligen orolig natt.

På morgonen talade han åter i drömmen, och Ellen märkte, att han i andanom ännu alltjemt sysselsatte sig med Signe.

Ändtligen inbröt den nya dagen.

Ellen affärdade sjuksköterskan med tillsägelse att hvila sig några timmar.

Men sjuksköterskan önskade tvärtom, att grefvinnan nu skulle hvila ut efter nattvaket.

Ellen höll emellertid med bestämdhet fast vid sin vilja.

Hennes tålmod stälde på ett temligen hårdt prof.

Hennes förväntan, att Axel snart skulle vakna upp, gick ej i uppfyllelse; tvärtom, han föll vid dagens inbrott i en lugn och djup sömn.

Ellen satt i en bekväm länstol bredvid bädden.

Ännu hade hon ej tillslutit sina ögon utan med ängslig omsorg vakat öfver hans befinnande.

Fastän hon sökte värja sig mot sömnen, öfvervældigades hon likväl plötsligt af tröttheten och insomnade.

Vid pass en timme hade hon väl sofvit, då Axel öppnade ögonen och med ett lycksaligt leende på sina läppar liksom drömmande blickade framför sig.

Plötsligt föll hans blick på Ellen.

En suck af sviken förväntan undslapp hans läppar.

Med ett smärtsamt leende ruskade han på hufvudet.

— O, Gud, suckade han, jag drömde så ljufligt om min Signe. Jag tyckte, att hon var hos mig och talade kärlekens ord till mig. Jag hörde henne säga: »För vårt barns skull vare allt förlåtet och glömdt! Jag skall äfven i försakelsen älska dig, tills den käre Guden förbarmar sig öfver oss.» Hon höll barnet på sin arm och visade mig det, under det hon med sin sme-

kande röst yttrade; »Se, min Lilli, det . . . det är din gode fader.» Barnet såg på mig och smålog, som om det förstätt moderns ord. Men sedan — Axel ryste vid minnet af denna dröm — sedan såg jag, hurusom barnet plötsligt fälde tvänne blodröda tårar och hastigt vände bort sitt ansigte, liksom ville det icke mera se mig.

Medan Axel ännu funderade på, om denna dröm möjligen egde någon djupare betydelse, och om den kanske rent af vore förebudet till någon tråkig underrättelse, återvände plötsligt minnet af gårdagens händelser.

— Min Gud, hviskade han, nu vet jag verligen inte, om det var dröm eller verklighet, att jag i skogen hörde min Signes röst; ty hur skulle jag ha kommit hit? Jag har ju ingen aning om, att jag sjelf återvändt till hotellet. Men nej, nej, nu kommer jag mycket tydligt ihåg den der tilldragelsen. Det är ingen dröm; min Signe var verkligen i skogen. Jag hörde henne tala, alltså lefver hon. Min far har skrivvit till mig, att hon sannolikt gått i döden; men det var, Gud ske lof, en falsk underrättelse.

Då hördes en knackning på dörren.

Ellen sof så tungt, att hon icke alls hörde det.

Grefven ropade:

— Stig in!

Han hade knappast uttalat dessa ord, innan Ellen for upp ur sin slummer och vid åsynen af sin vakne man utstötte ett glädjerop.

Hon steg upp, böjde sig ned öfver honom och kyste hans händer med lidelsefull glöd.

— Himlen vare tack! jublade hon. Min Axel, äntligen återfår du medvetandet. O, nu är all ångest och sorg glömd! Du sof så godt, och redan denna omständighet lät mig hoppas det bästa.

Hon satte sig på sängkanten, och under det hon smekte hans kind, såg hon på honom med så trogna, innerliga blickar, att han genast insåg, att en fullständig förvandling måste ha försiggått i hennes själ.

Han såg och såg på henne utan att finna ord för sin gränslösa förvåning.

Inte vågade han stöta henne ifrån sig, ty så, som hon nu såg på honom, så hade också städse hans Signe sett på honom.

Då fylles plötsligt Ellens ögon med tårar. Men hastigt, liksom fruktade hon att göra sin man ledsen dermed, torkade

hon åter bort dem, tvang sig till ett leende och sade med af sinnesrörelse darrande röst:

— Axel, ack, om jag ändå vågade hoppas, att du ville tro mig, då jag försäkrar, att det gläder mig så oändligt mycket, att du i går ej tog någon större skada! Ja, ja, Axel, du kan ju på sätt och vis ha haft rätt, då du hittills ansett mig ovärdig din kärlek; men nu — nu, min make, då jag så många timmar bäfvat för ditt lif, då jag måste frukta att förlora dig, nu skulle du verkligen göra mig stor orätt, om du vidare tviflade på min upprigtiga kärlek. Men nej, nej, min Axel, frukta icke, att jag tänker ställa till en scen för att öfvertyga dig om det, som du har rätt att betvifla! Men jag skall i handling bevisa, att det, som jag nu sade dig, är vida mera än tomma ord, jag skall genom mina handlingar bevisa dig det och försöka förtjena din kärlek.

Axel hörde tydligt, att hon var öfvertygad om det, som hon sade.

Nu, det kände han, var hon långt itrån att förstå sig, men just därför kände han sig så mycket oangenämare och smärtsammare berörd af hennes ord.

Hycklerskan hade han kunnat visa ifrån sig med hån och förakt, såsom han hittills gjort; men en ångerfull qvinna, en qvinna, som älskade honom, kunde han icke såra, deremot uppreste sig hans ädla karakter.

Men just därför tog han tillfället i akt att göra ett slut på denna för honom dubbelt pinsamma scen.

Kammarjungfrun Hilma hade stigit in i rummet.

Men hon hade, så snart hon hörde, på hvilket sätt grefvinnan talade till sin man, genast åter dragit sig tillbaka, sedan hon stålt ifrån sig en liten silfverbricka på bordet.

Grefven afbröt det för honom pinsamma samtalsämnet, i det han bad sin fru fråga efter, hvad Hilma egentligen velat inne i rummet.

— Var Hilma här? frågade grefvinnan, i det hon hastigt såg sig omkring. Det har jag inte alls lagt märke till.

Kammarjungfrun tycktes i rummet bredvid ha hört, att man talade om henne.

Hon knackade åter på och kom in. Hon helsade nu på det höfligaste och förklarade, att hon dragit sig tillbaka, emedan hon ej velat störa herskapet, och hon hade trott, att grefvinnan märkt, att hon kommit med posten för dagen.

Hon tog nu silfverbrickan från bordet och grefven utsträckte genast sin hand efter brefven.

Öfverst låg ett bref, hvars adress röjde kronprinsens stil.

Ett bittert leende krusade Axels läppar.

Brevet var adresserat till honom.

Men så snart Axel känt igen stilen, kastade han utan vidare brevet i Ellens knä, sägande:

— Se der, från din gode vän! Jag antar, att innehållet intresserar dig mera än mig.

Strax derpå lade han ytterligare för Ellens räkning några bref afsides, hvilka buro hennes adress.

Ellen såg förebrående och bedjande på sin man.

— Detta bref tillhör dig, sade hon, under det hon till honom ville återlemna brevet från kronprinsen.

Men Axel tog ej emot det.

— Jag är för närvarande inte i tjenstgöring utan på en permissionsresa, sade han, och jag ger dig en gång för alla tillåtelse att öppna, läsa och efter eget godtycke besvara alla bref från kronprinsen; äfven om de skulle vara adresserade till mig, alldenstund jag aldrig kommer att bry mig om denna din korrespondans.

— Men, Axel, du vet ju inte alls hvad det står i brevet, invände Ellen.

— Jag vill heller inte alls veta det.

Ellen rätade upp sig.

— Du vägrar alltså att mottaga och öppna brevet? frågade hon.

— Det öfverlemnar jag, som sagdt, åt dig.

— Godt! Se här mitt svar! utbrast Ellen och ref utan vidare sönder brevet!

— Ellen, hvad gör du?

— Ingenting, Axel, svarade hon likgiltigt, jag vill endast visa dig, att jag aldrig kommer att mottaga något bref från kronprinsen, om hvars innehåll icke du själf först tagit kännedom. Jag vill ej ha några hemligheter för min man och skall på detta afgörande sätt afvisa hvarje försök att förleda mig der-till. Sedan skall du nog med tiden lära dig att lita på mig.

Äfven de andra brefven återlemnade hon till sin man, oakadt denne förklarade, att han ej ville öppna något af dem.

— Godt! svarade Ellen. Då bli också brefven öopfnade. Det ser jag för resten nästan helst. Om mina bekanta se, att jag ej besvarar deras bref, skola de nog af sig själfva upphöra att skriva till mig. Korteligen, jag vill hädanefter endast vara min mans hustru. Du skall aldrig få skäl att beklaga dig öfver, att jag åter längtar efter umgänget med mina forna bekanta, och ännu mindre skulle jag vilja besöka någon, annat är i ditt sällskap.

Axel lade tigande Ellens bref åt sidan.

Det samma gjorde han med de fyra delar, i hvilka hon sönderrifvit kronprinsens bref.

Ellen böjde sig hastigt ned öfver Axel, tryckte hans hand och yttrade:

— Axel, jag hoppas, att du ej skall missförstå mig. Jag önskar ju ingenting annat, än att du så småningom skall bli lika nöjd med mig, som du nu är förargad på mig.

Axel afvisade sin maka, visserligen mildt, men dock mycket bestämdt.

Ellen gjorde inte heller något försök att tvinga sig på honom.

Hon frågade bara:

— Är detta bref från din far?

Axel nickade instämmande.

Han betraktade den af hans fars hand skrifna adressen temligen länge och suckade dervid, liksom fruktade han, att detta bref kunde innehålla någon ny jobbspost.

— Har du redan besvarat din fars förra bref, Axel? frågade Ellen.

— När och hvar skulle jag ha kunnat göra det? frågade han.

— Axel, du . . . du var ju borta hela dagen i går. Hvar du var och hvad du gjorde, vill jag ej fråga, ty jag är endast och allenast angelägen om, att din far icke skall onödigtvis behöfva vara ängslig för din skull; men det måste han ju vara, om du underlåtit att, om också endast med några få ord, besvara hans bref.

Axel log bittert.

— Oroa dig icke i onödan! sade han. Min far skall icke endast finna det lätt förklarligt utan äfven helt naturligt och ursäktligt, att jag i den upprörda sinnesstämning, hvori jag genom hans föregående bref blef försatt, icke genast förmådde besvara hans bref.

— Du har, Gud ske lof, lyckligt undgått den fara, hvori du i går kastade dig; men om jag en annan gång skulle ega kraft att öfvervinna min ångest och lemna din far utan under rättelse, det, min Axel, kan jag vid Gud icke på förhand lofva dig. Jag hoppas, att du icke i framtiden utsätter dig för dylika faror, och jag är äfven öfvertygad om, att du kan vara rätt belåten med, att jag visat mig till den grad hänsynsfull mot den der Signe.

Den unge grefven reste sig blixtnabt upp i sittande ställning.

— Signe? utbrast han. Du vet . . . Hvad vet du om min Signe?

— Ingenting mera, än hvad jag till min förskräckelse fått veta af länsman Grahn och läkaren. Jag lofvar dig att aldrig fråga, hur det kommit sig, att du i går hade ett möte med henne; men jag antar, att du efter det, som i går vederfors dig, kommit till insigt om, att det i din personliga säkerhetsintresse är alldeles nödvändigt att försigtigt undvika allt vidare umgänge med henne.

Axel såg på sin maka med genomträngande blickar.

— Hur ska' jag förstå dessa dina ord? utbrast han. Hvem påstår, att jag haft ett möte med Signe?

Ellen ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Jag påstår ingenting alls, sade hon, ty jag vill inte alls vidare ha med den der saken att skaffa. Jag har endast gjort hvad jag utan att sära dig under för handen varande omständigheter måste göra. Afgörandet öfverlemnar jag helt och hållet åt dig sjelf. Jag är inte alls angelägen om, att hon blir stäld till ansvar, i all synnerhet som jag är öfvertygad om, att det nu var sista gången, som den förblindade nu lemnade sitt hämndbegär fria tyglar.

— Ellen, skrek Axel, vågar du verkligen å nyo kasta misstankar på min stackars Signe?

— Jag? Vare det långt ifrån mig Axel! Jag har, som jag redan sagt, till dig sjelf hemställt afgörandet, och likaså öfverlemnar jag åt ditt eget omdöme, huruvida du vill tro på Signes brottslighet eller ej. Jag frågar icke efter, hur det kom sig, att du i går hade det der ödesdigra mötet i skogen med din forna älskarinna. Jag vill heller inte veta hvad du vid det tillfället talade med henne om. Du vet nog bäst sjelf, om du handlat rätt eller orätt genom att ännu en gång sammanträffa med henne. För öfrigt kan du ju tala med länsmannen och doktorn och låta dem muntligen bekräfta allt, som står skrifvet här.

Ellen hade, medan hon talade, hemtat det af läkaren uppsatta protokollet, och öfverlemnade det nu till sin man.

Axel genomgnade det hastigt.

Men så snart han det gjort, sjönk han tillbaka mot kudarne, liksom öfvermannad af förtviflan, och utbrast:

— Förskräckligt! Förskräckligt! O, Signe, min stackars Signe, nu vet jag verkligen icke sjelf längre hvad jag skall tänka om dig. Men nej, nej, så dålig är du inte. Om också alla fördöma dig, skall dock jag fortfarande tro på din oskuld; ty om jag också icke är i stånd att vederlägga dessa trovär-

diga personers intyg, är jag likväl förvissad om, att de sväfva i en olycksalig villfarelse; ty — äfven jag måste väl ha misstagit mig.

Han tryckte båda händerna för ansigtet, och den smärta som rasade i hans inre, gaf sig luft i en högljudd, förtviflad snyftning.

Visserligen hade han äfven nu tagit sin Signe i skydd och försvar, men det var hans olycka, att han i hemlighet redan nästan sjelf trodde, att Signe i sin vilda smärta å nyo låtit för leda sig till att begå en straffvärd handling.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

En ny pil i hjertat.

Grefvinnan Ellen hade åter tagit plats i stolen bredvid sin mans bädd.

Hon yttrade ej ett ord för att icke än ytterligare stegra Axels våldsamma sinnesrörelse.

Hon undvek också att intala honom tröst, emedan hon fruktade, att hennes man kunde missförstå hennes ord.

Ändtligen reste sig Axel upp och gjorde min af att lemna sängen.

Ellen höll honom med mildt våld tillbaka.

— Jag ber dig Axel, sade hon, invänta först doktors besök och hör hvad han tänker om ditt tillstånd! Var förvissad om, att ingen skulle bli gladare än jag, om han ansåge, att du utan fara redan nu kunde stiga upp!

Nu knackade det, och kammarjungfrun anmälde doktor Westberg.

— Bed honom stiga in! sade grefvinnan.

Strax derpå steg läkaren in i rummet.

*Ellen, skrek Axel, vågar du verkligen å nyo kasta misstankar
på min stackars Signe?*

Vid åsynen af Axel, som satt upprät i sängen, ljusnade hans min.

— Sannerligen, min bästa herr grefve, utbrast han, sedan han som hastigast helsat på Ellen, tror jag inte, att jag redan får gratulera er till ert tillfrisknande. Jag behöfver tydligen icke längre vara orolig för ert tillstånd.

Han räckte grefven sin hand och tog på Axels uppmaning plats på en stol.

Läkaren framställde några frågor angående patientens befinnande och förklarade sedan, att Axel utan betänkande kunde lemna sjukbädden, såvida nemligen han kände sig stark nog dertill.

— Det var bra, att ni kom, herr doktor, fortfor Axel. Jag har nyss tagit kännedom om innehållet i den af er författade skrifvelsen och skulle nu vilja be er muntligen utförligare skildra de der händelserna, i all synnerhet som jag ännu ej talat med min maka derom.

Läkaren uppfylde utan vidare Axels önskan och besvarade beredvilligt alla hans frågor.

Axel märkte tydligt, att läkaren var långt ifrån att med vett och vilja säga någon osanning.

Doktor Westberg skildrade ju endast, hvad som faktiskt tilldragit sig, och allt, som hade afseende på Signe, hemställde han åt grefvens omdöme och afgörande.

Läkaren betonade särskildt, att länsmanen ansett grefvens sammanträffande som en oförutsedd händelse från den förres sida.

— Men om han hört rätt, tillade läkaren, det öfverlemnar jag helt och hållet åt herr grefven att bedöma. Vi allesamman ha endast gjort vår pligt. Eftersom ni ej hade något skjutvapen, måste skottet, som sårade er, antingen ha blifvit aflossadt af den der Signe eller af någon för oss obekant bundsförvandt till henne. Qvinnan i fråga lyckades emellertid genom en hastig flykt undgå att bli gripen. Vi allesamman skulle egentligen ej ha haft någon aning om, hvem som begått detta brott, om ni icke sjelf under ert medvetlösa tillstånd oupphörligt talat om den der unga qvinnan.

Axel var djupt uppskakad. Han räckte läkaren handen och sade:

— Jag tackar er, herr doktor, jag tackar äfven min maka, för det hon besparat mig smärtan att se Signe efterspanad och förföljd af polisen. Jag har ingen anledning att göra någon hemlighet af denna tilldragelse, men jag önskar heller inte, att den skall bli allmänt bekant.

Axel berättade nu fullt öppet och ärligt hvad han sjelf viste om gårdagens händelser.

Han förteg ej, att han känt igen Signes röst, och medgaf också, att han yttrat de ord, som länsmanen hört.

— Jag skulle, fortfor han, ej ha dragit i betänkande att tala med Signe, ja, jag skulle till och med ha ansett det för min pligt, jag skulle ha förmanat henne att undergifvet foga sig i det oundvikliga och rådgjort med henne, hur hon för framtiden skulle ställa det för sig sjelf och barnet. Min maka må afgöra, huruvida jag derigenom skulle ha gjort mig skyldig till någon orätt eller ej.

— Det hade visst inte varit orätt af dig, Axel, försäkrade grefvinnan Ellen. O, nu är jag fullkomligt tillfredsstäld. Din ärliga förklaring har befriat mig från en stor sorg, och om du äfven fortfarande skulle känna dig förpligtad att i godo bringa Signe på förnuftigare tankar, så tror jag, det vore bäst, att du lemnade detta uppdrag till herr doktorn eller någon annan pålitlig person.

Axel ruskade på hufvudet.

— Efter hvad som nu passerat, brådskar det ej dermed, sade han. Jag skall aldrig fördöma Signe, men jag skall ej heller obefogadt taga henne i försvar. Ingen skall få skäl att klaga öfver orättvisa från min sida, och dermed anser jag den saken afgjord tills vidare.

Ellen var öfverlycklig.

Läkaren aflägsnade sig.

Grefve Axel klädde hastigt på sig.

Han tog sin fars bref äfvensom det från kronprinsen.

Han lade bitarne af det senare bredvid hvarandra och genomögnade innehållet, hvilket han sedan berättade för Ellen.

Kronprinsen gjorde sig på ett mycket vänligt, ja, älskvärdt sätt underrättad om de nygiftas befinnande och i synnerhet om den blesserade Ellens tillstånd, hvilket han hoppades vara efter omständigheterna tillfredsställande.

I det hela taget var brefvet följaktligen endast en artig-hetsbetygelse.

Axel kunde knappast sjelf förklara, hvarför han ännu alltjemt tvekade att öppna sin fars bref.

Det hade han redan flera gånger tänkt göra, men en hemlig ångest och beklämning hade hvarje gång afhållit honom derifrån.

Slutligen öppnade han dock brefvet.

Kammarherrn gjorde sig i första rummet omständligt och på det hjertligaste sätt underrättad om det nygifta parets be-

finnande och försäkrade sedan sin son, att han å nyo tagit tillfället i akt och talat med kronprinsen.

Han kunde vara lugn för, att ingen tänkte på att ställa Signe inför rätta.

Men allt detta var endast inledningen och sedan kom sjelfva hufvudsaken.

Den äldre grefve Cedersvärd skref vidare:

»Men, min käre son, nu måste jag meddela dig en delvis mycket glad, men delvis också mycket sorglig nyhet. Hör, hvad som tilldragit sig! Du mins nog, att jag i mitt förra bref framkastade den förmodan, att Signe Ekstam verkligen beröfvat sig lifvet. I dag kan jag försäkra dig, att detta lyckligtvis ej är fallet. Jag säger lyckligtvis; ty jag vet ju, hur djupt det skulle ha gått dig till hjertat, om min förmodan bekräftats. Vid elfvatiden i går qväll ringde någon ovanligt häftigt på hos oss. Gamle Leopold trodde, att någon olycka inträffat och skyndade ned för att se efter, hvem som på ett så stormande sätt begärde inträde. Så snart han öppnat dörren, nådde barnskrik hans öra. Han såg ett bylte ligga på trappan och hörde, att barnskriket kom derifrån. Han förmodade genast, att någon satt ut barnet, och såg sig spejande omkring för att om möjligt få syn på den onaturliga modern, som på ett så hjertlöst sätt ville bli af med sitt barn. Då såg han ute på gatan en smärt, svartklädd fruntimmersgestalt skynda förbi, hvilken i förbifarten tillropade honom, att han skulle bära upp barnkräket till mig; jag viste nog, hvems det vore. Hvad qvinnan vidare yttrade vill jag helst förtiga, ty det var en nedrigt lågsinnad anspelning på, att det vore din pligt att som far sjelf dra försorg om barnet. Leopold sprang efter den unga qvinnan ett stycke, men kunde ej upphinna henne. Han hörde henne bara ropa, att hon med det allra första personligen skulle uppgöra saken med sin förförare. Leopold kom till mig med barnet och berättade hvad jag nu talat om för dig. Jag lät honom, så godt han det kunde, beskrifva den onaturliga modern. Det kunde följaktligen icke mera vara något tvifvel underkastadt, att Signe Ekstam på detta gudlösa sätt gjort sig af med sitt barn. Eftersom jag vet, hur innerligt du var fäst vid ditt barn, har jag med glädje upptagit det och tills vidare lemnat det i portvaktsfruns vård. Du kan vara förvissad om, att barnet nu erhåller den allra bästa vård, och behöfver inte alls vara ängslig och orolig för den saken. Jag betraktar det som en lycklig omständighet, att barnet nu befinner sig under min personliga uppsigt, och jag lofvar dig att med faderlig omsorg vaka öfver den lilla oskyldiga varelsen. Men att Signe Ekstam genom

denna handling sjunkit djupt i min aktning, det kan jag ej fördölja. Jag har, som du vet, städse känt det innerligaste medlidande med henne, men nu har jag verkligen blifvit temligen likgiltig för hennes öde. Jag är öfvertygad om, att du delar min åsigt. Jag har ålagt gamle Leopold och hans hustru den djupaste tystnad. Ingen menniska skall alltså få veta något om Signes nedriga sinnelag. — Du vet nu, hvar ditt barn fins, och ettersom det står under min uppsigt, vet du också, att det befinner sig i goda händer och i den bästa vård. Men jag måste ovilkorligen ännu en gång påminna dig om Signes hotelse angående din person. Jag fruktar nemligen, att hon kommer att följa efter dig och antingen med ord eller i handling angripa dig. Var städse på din vakt; ty det kunde gå dig på samma sätt som Ellen. Det vore ju inte den första svartsjuka qvinna, som försökte hämnas på sin älskare. Jag ber dig behjerta dessa mina ord! Nu först har hon visat sin verkliga karakter, och nu inser du ju, att hon icke mera är dig värdig. — Med den önskan, att denna svartsjuka huggorm icke måtte lyckas få reda på din uppehållsort, och att du för all framtid må bli bevarad från att komma i beröring med henne, helsar dig

din djupt uppskakade fader».

Det skulle icke ha behöfts någon särskild skarpsynthet för att i Axels ansigte genast läsa, af hvilken uppskakande natur brefvets innehåll var för honom.

Ellen hade, när hon såg, hur förkrossad Axel blifvit genom underrättelsen från sin far, gått fram till honom och på samma gång som han läst brefvet.

Slutligen sjönk Axel kraftlös tillbaka mot ryggstödet på stolen.

Brefvet föll ur hans hand.

En djup, smärtsam suck frampressades ur hans bröst.

Sedan satt han der alldeles orörlig och tog icke vidare den ringaste notis om det, som försiggick omkring honom.

Ellen tog upp brefvet och genomläste det ännu en gång mycket uppmärksamt.

Sedan vek hon ihop det och lade det på bordet framför Axel.

Äfven hon teg.

Hon tycktes vänta på, att Axel sjelf skulle bryta tystnaden och börja tala.

Men han satt der orörlig och stum och stirrade med ett slags dyster förtviflan framför sig.

Slutligen steg Ellen upp och slog sin mjuka arm kring Axels hals.

— Min Axel, sade hon, jag hoppas och antar, att du nu skall låta trösta dig öfver förlusten af den der flickan. Vare det långt ifrån mig att vilja bryta stafven öfver Signe; men att hon icke längre är värd din kärlek, det måste du ha fått fullt klart för dig. Din fars farhågor, att en fara hotade dig, voro blott allt för väl grundade. Men Gud ske lof, att den hämndgigliga flickans anslag i hufvudsak slagit fel, och jag antar, att hon nu ändtligen stillat sin hämndtörst.

Axel yttrade ej ett ord.

Slutligen steg han upp, visade ifrån sig Ellen och gick några slag fram och tillbaka i rummet.

Sedan bad han om ett glas vatten.

Ellen skyndade efter vatten med vin åt honom.

Han tömde hastigt glaset och började utan ett ord till förklaring göra toalett.

Slutligen vågade Ellen komma fram med frågan:

— Tänker du gå ut, Axel?

Grefven nickade.

— Då skall du tillåta mig göra dig sällskap, sade hon.

— Det kan du ju göra, var Axels svar.

— Men, min man, frågade Ellen, vore det inte bäst för dig, att du inte ginge ut, innan du blifvit lugnare?

Axel såg med allvarsam min på sin maka.

— Om du inte önskar, att jag skall förlora förståndet, tvinga mig då inte att stanna qvar här! svarade han, upp-rörd.

Utän att säga ett ord tillsade Ellen kammarjungfrun att låta hemta en hyrvagn.

Äfven Ellen skyndade att göra toalett.

En half timme senare foro Axel och Ellen ut.

Axel hade tillsagt kusken att fara ut till det ej så långt från staden belägna länsmansbostället.

Ellen var mycket nöjd med, att Axel valt detta mål; ty hon förmodade, att Axel ville göra länsmannens bekantskap för att af denne sjelf få höra gårdagens tilldragelse berättas.

Så var det också.

Axel bevarade under för handen varande omständigheter ett rent af förvånansvärdt lugn.

Visserligen var han mycket allvarsammare än vanligt, och äfven mot Ellen hade han blifvit mera tillbakadragen.

Men med sin plan teg han envist.

Sedan han talat med länsmannen, bad han denne iakttaga den djupaste tystnad rörande denna angelägenhet.

Han tackade honom på det förbindligaste för allt, hvad denne gjort för honom.

Sedan befallde han kusken fortsätta färden genom skogen och styra så till, att han först på aftonen komme tillbaka till hotellet.

Ellen lät sin man hållas.

När sedan vagnen på qvällen stannade utanför hotellet och Axel just stod i begrepp att stiga ur, fick han längre bort på gatan syn på en ungdomlig fruntimmersgestalt.

Endast med möda kunde han undertrycka ett skri af öfverraskning.

Han hade vid första ögonkastet i den der bleka qvinnan känt igen sin Signe.

I första början var han som förlamad.

Men strax derpå sprang han ur vagnen och skyndade efter Signe.

Ellen tycktes ana, att Axel gjort en dylik upptäckt.

Hon skyndade efter och höll honom tillbaka.

Axel, som icke mera såg till Signe, efterkom beredvilligt Ellens uppmaning att följa med tillbaka till hotellet.

Inkommen i sitt rum, stälde han till Ellen frågan:

Hur befinner du dig? Tror du, att du utan fara för din helsa i morgon kan fortsätta resan?

— Det kan jag visst det, svarade Ellen gladt.

— Godt! afgjorde Axel. Då skola vi i morgon fortsätta resan; men håll det hemligt; inte ens värden behöfver på förhand ha någon aning om denna vår plan. Jag antar, att du förstår, hvarför jag vill ha det så.

Sedan gaf Axel befallning om, att qvällsmaten skulle serveras i hans eget rum.

En stund derefter tog Axel för natten afsked af Ellen i det han förklarade, att han nödvändigtvis måste hvila.

— Äfven du måste vara i behof af hvila, sade han till sin maka, och jag antar, att du i natt skall sofva dubbelt godt.

Ellen måste med eller mot sin vilja lemna sin mans rum, ty hon ville för ingen del visa sig enträgen.

FYRTIOFJERDE KAPITLET.

På spår.

Unge baron Hugo Ekstam hade med mycken svett och möda spanat efter Signe.

Först sent på qvällen återkom han efter sin sista utflykt till godset Redberga.

Han hade flera gånger under dagens lopp varit der, men endast för att i största hast göra sig underrättad om, i fall hans far eller syster möjligen haft bättre tur vid sina spaningar efter Signe.

Men äfven nu erhöll han det besked, att Signe ännu icke återkommit till herrgården.

Den gamle baronen hade i skymningen ännu en gång gått ut, dels för att spana efter Signe, dels för att se sig om efter sin son.

Gerda var ensam hemma vid Hugos ankomst, ty den gamle baronen hade ej träffat sin son under vägen.

Den goda Gerda hade gråtit, så att hennes ögon voro röda.

När hennes bror nu åter igen med oförrättadt ärende återkom hem, blef hon alldeles otröstlig.

Hugo hade till och med varit i Göteborg och der instruerat banbetjeningen, att de, ifall de finge se den närmare beskrifna unga qvinnan med barnet, på ett skonsamt sätt skulle förhindra henne att resa och genast på telegrafisk väg skicka underrättelse till godset Redberga.

Korteligen, han hade satt alla häfstänger i rörelse för att förmå Signe att vända tillbaka och för henne förklara den ödesdigra villfarelse, hvori hon sväfvade.

Med feberaktig otålighet motsågo syskonen faderns återkomst, ty de hoppades, att slumpen möjligen gynnat hans bemödanden.

Ändtligen återkom den länge efterlängtade hem.

Gerda och Hugo läste genast i hans drag, att han ej medförde gynsamma underrättelser.

De misstogo sig ej.

Godsherrn hade så säkert trott, att han ändtligen upptäckt Signes spår.

Han kände sig därför så mycket smärtsammare besviken, när han kom under fund med sitt misstag.

Beslutsamt förklarade den unge baronen, att han tidigt följande morgon ämnade resa till Göteborg och derifrån anträda resan till Ranten.

— Öfverlemnna bara det åt mig! inföll fadern. Med all din goda vilja skulle du i din ifver göra mera skada än gagn.

— Min far, tänker du resa upp till Falköping?

— Ja visst, Hugo.

— Då gör jag dig sällskap.

— Gör det, om du med ens vill bära alla dina förhoppningar till grafven! svarade godsherrn i allvarlig ton.

— Men, min far, jag tänker ju . . .

— Det är bra, Hugo, föll baronen sin son i talet. Jag kan mycket väl sätta mig in i din belägenhet. Men jag har insett, att du med din allt för obetänksamma ifver hvarken gör dig sjelf eller oss någon tjänst. Signe skulle ej ha lemnat vårt hus, om du inte förliden natt varit så oförsigtig. Hon har, det säger hon ju tydligt och klart nog i sitt efterlemnade bref, hufvudsakligen flytt af det skäl, att hon ej kände sig i stånd att besvara din kärlek.

— Men, min far, utbrast den unge mannen, Signe har ju endast lemnat oss, emedan hon olyckligtvis alldeles missförstått dina ord, att du önskade tala med henne mellan fyra ögon.

Godsherrn nickade liksom instämmande.

— Äfven det vet jag, sade han, men just därför är det min pligt att uppsöka henne. Hon skulle undfly dig, hon skulle ej sätta någon tro till dina allvarligt menade försäkringar om jag inte först för henne personligen förklarat det olycksaliga missförståndet. Men det är här fråga om helt andra angelägenheter, hvilka jag ej kan förklara för dig, och hvilka jag ännu mindre kan lemna dig i uppdrag att utreda. Korteligen, det är min heliga pligt att taga reda på, om Signe verkligen, såsom jag förmodar, är mitt systerbarn, om min syster ännu finnes i lifvet, och hvarför hon behandlat sitt barn så kärleks-

löst. Du känner ej till min systers hemlighet; och om du verkligen upprigtigt älskar Signe, så får du heller aldrig bekymra dig om dessa för länge sedan timade händelser, såvida du icke vill förbittra din lycka. Låt mig handla för dig och var förvissad om, att jag skall kämpa för din lycka, icke endast skickligare och ändamålsnigare utan äfven oförskräcktare, än du under för handen varande omständigheter skulle vara i stånd till. Jag måste först på ort och ställe göra mig noga under rättad om alla förhållanden, jag måste lära känna de personer, som Signe kallar sina närmaste anhöriga. Det skulle ju också kunna hända, att dessa personer äro vildt främmande människor, som af egoistiska bevekelsegrunder förvägrat vår unga väninna hvarje upplysning om hennes mor. Min syster var inte fattig, och antagligt är ej heller, att hon förslösat sin förmögenhet; men hon kunde ju ha dött och andra kunde ha roffat åt sig hennes kvarlåtenskap. Det är alltså äfven fråga om, att förhjelpa Signe till hennes rätt. Lyckades mig detta, min son, då skulle hon ej längre betrakta din kärlek som en nåd från din sida, utan hon kunde, om hon viste, att hon vore jembördig med dig i rang och rikedom, endast och allenast lyssna till sitt hjertas röst. Du skall aldrig med tvång kunna fångsla henne vid dig, utan du måste genom en hänsynsfull finkänslighet söka förvärfva dig hennes genkärlek. Men på det att du må vara fullständigt öfvertygad om, att jag skall göra allt för att främja dina planer, vill jag tala om för dig, att Gerda skall få följa med mig upp till Falköping.

Fadern hade knappast yttrat dessa ord innan Hugo med ett jubelrop for upp ur sina dystra funderingar, omfamnade sin syster och utbrast:

— Ja, Gerda, du är den bästa förespråkarska. Om vår far vill taga dig med sig, då är jag på förhand viss om ett godt resultat af edra bemödanden. Icke sant, min lilla syster, du skall ju icke tröttna, att be och tigga min varmt älskade Signe så länge, tills hon samtycker att återvända till oss?

— Jo visst, Hugo, försäkrade Gerda. Du vet ju, hur mycket jag håller af Signe, och att jag nästan förgås af längtan efter henne. Finna vi henne, så kan du vara förvissad om, att jag ej skall tröttna att bedja henne, tills hon följer med oss tillbaka till Redberga.

Den gamle herrn fick tårar i ögonen, när han såg, hvilken förtrolig enighet rådde mellan systerkonen.

Han kunde i sanning med skäl vara stolt öfver sina barn.

— Jag tillåter dig, Hugo, tog fadern efter en stund till ordet, att under vår frånvaro fortsätta dina spaningar efter

Signe; ty det skulle ju kunna hända, att hon ännu uppehåller sig här i närheten eller i Göteborg; men jag besvär dig att göra allt, hvad du gör, i hemlighet, emedan jag i Signes eget intresse vill, att allt uppseende skall undvikas. Genom en oförsigtighet skulle du göra dig sjelf den största skadan; ty om Signe finge veta, att vi tänka resa till Falköping, då skulle hon kanske aldrig återvända dit utan, för att undgå våra spaningar, gömma sig i någon aflägsen vrå af verlden. Yttra ej ett ord, icke ens till dina bästa vänner om din kärlek och dina förhoppningar, utan inskränk dig till att endast spela den tyste iakttagaren.

— En tanke, min far, en god tanke! jublade baron Hugo.

— Låt höra!

— Jo, jag skall göra mig oigenkänlig.

— Hvarför det?

— Jo, Signe känner mig ju. Hon skulle, om hon händelsevis finge se mig, undvika mig. Men om jag vore förklädd, skulle jag kunna närma mig henne.

Godsherrn ryckte på axlarna.

— Jag vill hvarken till- eller afråda dig, svarade han. Det skulle ju kunna hända, att du derigenom uppnådde något resultat. Men jag gör dig uppmärksam på, att jag icke tycker om dylika maskerader af det enkla skäl, att man derigenom i vissa fall kan råka ut för stora obehagligheter.

— Inte, min far. För det första skall jag gå mycket försiktigt till väga, och för det andra skulle ju ingen kunna tilltro mig någon dålig afsigt.

— Tag åtminstone ännu en gång saken i moget öfvervägande, min son! Men nu skola vi gå till hvila, på det att vi tidigt i morgon bittida med förenade krafter må kunna börja arbeta på att lösa vår uppgift! —

Följande morgon anträdde Gerda och hennes far resan till Falköping.

Hugo hade skaffat sig en förklädnad, och stolt öfver, att icke ens rättaren, som han under vägen mötte, kände igen honom, fortsatte han sina efterspaningar och anställde öfver allt förfrågningar om man icke händelsevis sett till hans syster, en ung qvinna, som haft ett barn med sig.

Hvem förmår beskrifva hans glädje, när han då plötsligt på en gästgifvargård af värden erhöll den upplysningen, att qvinnan i fråga tillbragt natten der?

Hon hade kommit dit sent på qvällen och hade sagt, att hon råkat gå vilse i skogen.

I följd af öfverväldigande trötthet hade hon icke på qväl-

len orkat gå ända till staden, och hon hade äfven varit rädd för att så sent på qvällen ensam tillryggalägga vägen.

Värden hade utan vidare trott Signes ärliga ansigte och hade gifvit henne ett rum för natten.

Nästa morgon hade hon känt sig opasslig och hade därför dröjt qvar ytterligare några timmar på sitt rum.

Sedan hade hon betalt sin räkning och redan stått i begrepp att lemna gästgifvargården, när ett fint ekipage stannat utanföre. Värden hade icke nog kunnat förvåna sig öfver, att den unga frun vid åsynen af herskapet i vagnen genast under stor sinnesrörelse dragit sig tillbaka och gått in i värdfolkets privata rum.

Hon hade bedt värden om möjligt taga reda på, hvar det der fina herrskapet bodde.

De resande hade i största hast ätit en bit och druckit en flaska vin.

Värden hade frågat kusken och denne hade upplyst om, att den unge herrn vore en grefve, som med sin unga grefvinna befunne sig på bröllopsresan och för tillfället bodde på hotell Unionen.

Allt detta hade värden sedan berättat för den unga, vackra frun.

Denna hade då gråtande aflägsnat sig.

Värden viste endast så mycket, som att hon begifvit sig i väg i riktning mot staden.

Det nygifta parets namn hade värden åter glömt, och han kunde omöjligen dra sig det till minnes.

Hugo förmodade, att Signe i herrn i ekipaget känt igen sin otrogne man.

Och så var det äfven.

Vi veta, att Axel och Ellen företagit en utflykt i vagn.

Signe hade sett Axel, men han hade tyvärr ej varsnat henne, ty han hade suttit der grubblande och hade icke sett upp, innan vagnen stannade framför gästgifvargården.

Signe skulle icke alls ha haft någon anledning att frukta sin Axel och fly för honom, men när hon såg honom sitta i vagnen bredvid Ellen, krympte hennes hjerta förmligen samman.

Hon viste knappast sjelf hvad hon gjorde, när hon åter skyndade in; hon kände endast instinktmässigt, att hon måste gå ur vägen för Ellen, om hon icke ville, att vreden och förbittringen mot henne skulle förleda henne till en öfverlagd handling.

Hur nära hade alltså icke Axel varit sin stackars Signe!

Hur lätt skulle han icke kunnat förvissa sig om, att hans fars meddelande, att Signe på ett hjertlöst sätt utsatt sitt barn, berodde på ett olycksaligt misstag, hvartill den gamle kammarherrn emellertid var fullkomligt oskyldig!

Hugo fortsatte med glad mod sin väg.

Han hoppades kunna ålerfinna Signe i Göteborg, all-
denstund han mycke' riktigt förmodade, att hon icke utan grund
gjort sig underrättad om det der nygifta parets bostad.

Grefve Axel hade, som vi redan sett, samma dags afton,
när han återvände från utfärden, ännu en gång varit helt nära
sin Signe.

Vi veta, att han fått syn på henne, just som han stått i
begrepp att lemna vagnen; men då han skyndat efter henne,
hade hon ingenstädes syns till.

Det skulle ju kunna förvåna, att Signe ännu uppehöll sig
här i Göteborg, i all synnerhet, som hon beslutat att redan i
går anträda återresan till Falköping.

Men många skäl hade förmått henne att uppskjuta denna
resa.

Hon hade nemligen kommit att tänka på, att hon sagt den
goda Gerda, att hon egentligen tänkt återvända till sina släg-
tingar i närheten af Falköping.

Redan af detta skäl tvekade hon att resa dit.

Hon ville der för ingen del sammanträffa med Hugo eme-
dan hon fruktade, att Klara och den gamla Beata då skulle
bli ännu försmädligare och oförsonligare mot henne.

Klara skulle då säkerligen icke bli sen att att förevita henne
en omoralisk vandel.

Men hon hade dessutom ytterligare ett| viktigt skäl att
stanna kvar.

Den stackars qvinnan hade ju icke alls haft tillfälle att göra
sig närmare underrättad om Axels öde.

Hon förmodade mycket riktigt, att det ena af de skott, som
hon hört i skogen, gällt hennes Axel.

Hon hade naturligtvis ej fått klart för sig, om Axel aflossat
ett skott mot sig sjelf, eller om det varit fråga om ett mord-
attentat.

Först senare tänkte hon närmare derpå och gjorde sig på
sätt och vis förebråelser, för det hon varit så rädd och ängslig,
att hon försummat tillfället att genast förvissa sig om Axels
tillstånd.

Och sedan kände hon sig också efter alla dessa uppska-

kande tilldragelser så utmattad till kropp och skäl, att hon ryggade tillbaka för en längre resa.

Hon kände sig rent af sjuk.

Det hade sannerligen inte heller varit att undra på, om den olyckliga hemsökts af någon sjukdom.

Hon hade, sedan hon på gästgifvargården sett Axel i sällskap med Ellen, gråtande begifvit sig till staden och der hyrt sig ett rum på ett anspråkslöst hotell.

Detta rum låg i andra våningen, och hon hade derifrån utsigt öfver en välvårdad park, som sträckte sig utmed den andra sidan af gatan.

Signe såg visserligen, att i denna park låg ett stort, vackert hus, men hon fäste sig icke vidare dervid.

Hon måste i dag mer än någonsin egna sig åt barnet, ty detta var mycket oroligt.

De stunder, då hon var fritagen från sina moderspligter, hvilade hon på sin bädd, försjunken i djupa funderingar.

Visserligen hade hon beställt mat, men den stod ännu orörd.

När hon nu tänkte på hvad hon upplefvat, erinrade hon sig åter igen de båda personer, som hon trodde vara den gamle baron Ekstams utskickade.

Hon gaf ej akt på, hur tiden led, och hade heller icke ännu lemnat sitt rum.

Värdinnan, som anvisat henne rummet, hade hon genast vid sin ankomst underrättat om, att hon kände sig opasslig, och att hon därför kände sig nödsakad att uppskjuta sin resa.

På eftermiddagen kom värdinnan upp till Signe.

Då hon såg, att maten ännu stod der orörd, frågade hon deltagande efter den unga fruns befinnande.

— Åh jo, det är något bättre, svarade Signe. Jag antar, att jag endast öfveransträngt mig, eftersom jag ej är van vid resor. Jag fryser, och om ni ville vara så god och låta servera mig någon riktigt varm dryck, tror jag, att illamåendet mycket fortare skulle gå öfver.

Värdinnan förklarade sig genast beredd att uppfylla Signes önskan.

Inom en liten stund kom hon igen med en stor kopp varm stark buljong.

— Se här, sade hon vänligt, det skall göra er godt, och

eftersom ni säkerligen tänker stanna här öfver natten, antar jag, att ni skall vara fullt återstæld tills i morgon.

— Ja visst, sade Signe. Jag kommer att stanna qvar hos er öfver natten.

Värdinnan satt qvar en stund och pratade med Signe.

Då kom uppasserskan med främlingsboken och bad Signe skrifva in sitt namn.

Signe tvekade ett ögonblick, men fattade sedan hastigt pennan och inskref i boken det namn, som hon hittills burit: Signe Karleman, enkefru, från Stockholm.

Att hon skref sig för enka, öfverensstämde ju med verkliga förhållandet; ty hon hade ju förlorat sin man, alldeles som om döden frånryckt henne honom.

Signe hade redan länge haft en fråga på tungan, som hon dock ännu icke vågat uttala.

Hon ville naturligtvis icke heller inlåta sig på något längre samtal med värdinnan, ty om sina förhållanden ville och kunde hon ej tala.

Det var henne därför mycket kärt, när uppasserskan sade värdinnan, att denna väntades nere i gästrummet.

— Antagligen är det en handelsresande, tillade flickan.

— Det är bra; jag kommer strax, svarade värdinnan.

Så snart flickan aflägsnat sig, gjorde värdinnan min af att följa efter.

Då passade Signe på och frågade skenbart helt likgiltigt, hvar hotell Unionen var beläget.

Under den tid hon varit i pensionen i Göteborg, hade hon ej haft tillfälle att så noga lokalisera sig i staden.

Värdinnan förvred ansigtet till ett vänligt leende.

— Det kan jag ju med det samma visa er, sade hon. Kom bara hit till fönstret och se dit bort! Hela den der stora trädgården hör till hotellet, och huset, som ni ser der resa sig öfver träden, är just hotell Unionen.

Signe blef förskräckt och glad på samma gång.

— Så nära! yttrade hon. Jag trodde, att det hotellet låg mycket längre härifrån.

— Har ni der möjligen någon bekant, som ni skulle vilja uppsöka? frågade värdinnan.

— Ack nej! hviskade Signe. Jag hörde under resan talas om det hotellet, och därför intresserade jag mig därför.

— Så, så. Nå, drick då bara ur en buljong och hvil sedan riktigt ut, fru Karleman! Jag kommer väl upp i skymningen och hör efter, hur ni mår.

Med dessa ord aflägsnade sig värdinnan.

Signe hade gått bort från fönstret, ty hon hade ej velat låta värdinnan märka, hvilket utomordentligt intresse hon hyste just för det der hotellet.

Men så snart värdinnan gått, skyndade Signe åter fram till fönstret och såg längtansfullt bort mot det hus, i hvilket, såsom hon viste, Axel bodde.

Ack, hvad skulle hon icke velat gifva, om hon varit befriad från sina bekymmer för hans tillstånd!

Men hon vågade ju icke här fråga efter honom, om hon ville förblifva oigenkänd.

Så kärt det var henne att veta sig vara i omedelbar närhet af Axel, så ängslande var det också för henne; ty om Ellen händelsevis fått veta, att hon vistades här, så skulle ju denna intriganta person genast ha misstänkt, att hon afsigtligt här tagit sin bostad för att träda i hemlig förbindelse med Axel.

Hon flyttade fram en stol till fönstret och blickade oafvändt bort mot parken, liksom hoppades hon att der möjligen ännu en gång få se Axel.

* * *

Qvällen kom.

Signes oro och hemliga längtan stegrades allt mera.

Slutligen förmådde hon icke härda ut längre i sitt rum.

Barnet sof.

— Ack, jag måste ännu en gång på afstånd gå förbi hotellet, hviskade hon. Kanhända är lyckan mig bevågen, så att jag ännu en gång får återse min Axel. Det skulle ju kunna hända, att jag finge se honom vid något af fönstren. Och om det rent af vore mig möjligt att träffa någon af hotellets betjening, som jag kunde fråga efter Axels befinnande . . .

Hon fullbordade icke meningen.

Drifven af en rent af feberaktig oro, lemnade hon hotellet.

— Bara ett enda ögonblick! hviskade hon. Ack blott ännu ett enda ögonblick skulle jag vilja se honom!

Hon läste dörren och stoppade på sig nyckeln.

Sedan ilade hon nedför trappan.

Ingen människa gaf akt på, att hon aflägsnade sig.

Så gick hon gatan framåt och skyndade sedan tvärs öfver den samma för att i trädens skugga kunna förblifva så osedd som möjligt.

Då hörde hon, när hon tveksamt stannade, tvänne personer, som stodo i parkmurens skugga, föra ett temligen lifligt samtal med hvarandra.

Så snart hon hört de första orden, spratt hon till af förskräckelse och gick ovilkorligen några steg baklänges.

Hon hade på rösten känt igen den der förklädde mannen, som hon i går sett i skogen.

Blodet stockade sig formligen i hennes ädror, när hon hörde den der kvinnan yttra:

— Men den der slynan har ändå en genomgående otur; ty nu ha ju äfven de personer, som i går funno grefve Cedersvärd, enhälligt intygat, att hon föröfvat ett mordattentat mot grefven.

— Nå ja, det var ju också hon, sade den till karl förklädda kvinnans följeslagare, hon kan inte förneka det; ty grefve Cedersvärd vet ju själf, att ingen mer än hon fans i närheten, som kunde ha aflossat skottet. Lyckligtvis slapp han undan med så godt som blotta förskräckelsen; ty i dag var han ju åter ganska kry. Men nu är han antagligen inte så vänligt stämd mot sin Signe. Finge han nu se henne, så komme han antagligen att tala ett mycket allvarsamt ord med henne.

Var det väl att undra på, om Signe nu blef dödligt förskräckt, när hon hörde, att hon var misstänkt för att ha velat mörda sin Axel?

De der båda personerna hade ju ingen aning om, att hon lyssnade här i närheten, och följaktligen hade de icke heller något skäl att yttra något, som de icke voro öfvertygade om.

— Jag måste veta, hvilka dessa båda menniskor äro, stönade Signe, när hon såg, att de förklädda personerna nu temligen hastigt aflägsnade sig.

Hon följde på något afstånd efter dem.

Då hörde hon den der mannen yttra dessa ord:

— Kort och godt, vi tussa polisen på henne. Det fins ju så klara bevis, att hon ej kan neka. Grefve Cedersvärd skall och måste vittna mot henne.

Den förklädda kvinnans svar på dessa ord kunde Signe icke höra, ty hon förlamades formligen af skräck, så att hon blef stående der liksom fastväxt.

Hon såg bara, att de båda nu allt mera påskyndade sina steg.

Då kom en hyrvagn rullande gatan fram.

Signe blef å nyo förskräckt, när hon såg, att vagnen for fram till hotellet, och att det var samma åkdon, i hvilket hon ute på landsvägen sett Axel och Ellen.

Fastän hon icke alls viste med sig någon skuld och hon när som helst fritt och öppet skulle kunnat se Axel i ögat, kände hon sig likväl ur-stånd att nu möta honom, i all synnerhet som hon såg, att Ellen fortfarande befann sig i hans sällskap.

Hon skyndade genast bort derifrån.

Hon anade ej, att Axel redan varseblifvit henne och blifvit mycket glad öfver att här återse henne.

Att hon så hastigt försvunnit ur hans åsyn, är lätt förklarligt.

Hon hade skyndat in genom den öppna porten till det hotell, der hon bodde, och hon såg Axel med snabba steg gå förbi ute på gatan.

— Min Gud, suckade hon, han tycks ha sett mig och söker mig nu säkerligen i afsigt att ställa mig till svars. O, jag såg ju, hur sträng och ond han såg ut, när han skyndade förbi. Förskräckligt! Han är alltså öfvertygad om min förmenta brottslighet. Och jag . . . hur skulle jag kunna rättfärdiga mig, eftersom jag ju icke skulle kunna bestrida, att jag i går qväll befann mig ute i skogen?

Genom ett buller inne på gården tvangs hon att lemna sin tillflyktsort.

Hon skyndade fort upp på sitt rum.

Der sjönk hon gråtande ned på stolen invid fönstret.

Mekaniskt såg hon bort öfver gatan.

Då såg hon Axel komma tillbaka.

Hon märkte, att han forskande och sökande såg sig omkring och ruskade på hufvudet, som om han ej varit i stånd att förklara Signes spårlösa försvinnande.

Ja, hon såg också, att Ellen kom emot honom.

Han bjöd henne armen och förde henne till hotellet.

Hon, den stackars Signe, kände det, som om hjertat slitits ur hennes bröst, när Axel vid den vackra Ellens sida försvann ur hennes åsyn.

— Nu . . . nu tala de om mig, stammade hon under tårar. Och jag kan ej försvara mig. Det skulle ha varit min död, om Axel i Ellens närvaro beskylt mig för den der handlingen och kallt och kärlekslöst stött mig ifrån sig. Nej, nej, jag kan och får ej erbjuda denna intriganta qvinna något tillfälle att njuta af mina qual. Den triumfen skall hon åtminstone gå miste om. Hvad hon skulle håna, förakta och fördöma mig och egga Axel till vrede mot mig! Det får ej ske. Om jag ändå redan vore långt härifrån! Ack, om jag ändå aldrig återsett honom och henne, som röfvat min lycka! Jag kunde åtminstone

ännu i tankarne vara lycklig, om jag aldrig hört det, som jag nyss fick höra af de der människorna.

Hon kände god lust att gråta högt, men hon måste ju lägga band på sin smärta, eftersom hon ju icke kunde veta, om icke någon obehörig lyssnare uppehöll sig i närheten.

Då — hon vågade knappast tro sina egna ögon — såg hon de der båda förklädda personerna gå förbi nere på gatan.

Hon såg mycket tydligt, att de i hviskande ton samtalade med hvarandra, som om någon stor glädje beredts dem.

Mannen med det gråa skägget höll alltjemt hufvudet nedlutadt åt sidan, liksom ville han derigenom göra det beqvämare för sin följeslagare att tillhviska honom nyheten.

Nu begåfvo sig äfven de in i hotell Unionen.

— Gud i himmelen, hviskade Signe, när hon gjorde denna iakttagelse, nu vet jag allt. Dessa båda personer ha inväntat Axels återkomst, och nu ämna de uppsöka honom för att äfven i hans öron tuta sitt skändliga förtal. O, hvad det ändå är illa gjordt af baron Ekstam, att han tillåtit dessa personer att taga sin tillflykt till så förkastliga medel! Han kunde ju helt enkelt ha sagt mig, att han förbjudit sin son att närma sig mig. Jag skulle sannerligen inte ha handlat mot hans vilja; ty jag har i brevet till Gerda tydligt nog sagt, att jag under inga förhållanden är i stånd att besvara Hugos kärlek. Nu — nu förstår jag allt. Baron Hugo vill ej afstå från mig, och fadern söker nu på detta sätt göra det omöjligt för honom att förverkliga sina planer. Men nej, nej, jag vill inte ens vidare tänka på alla dessa uselheter. Lugn . . . jag måste ha ro och hvila.

Hon steg upp, gick bort till dörren och reglade den.

Sedan lade hon sig på sin bädd, gömde ansigtet i kuddarne för att riktigt gråta ut.

Då hon äntligen åter blifvit något lugnare, svalkade hon sina svidande ögon med vatten och ringde.

Af den inträdande uppapperskan begärde hon skrifmateriel.

Några minuter senare kom värdinnan sjelf med det begärda och underrättade sig samtidigt på det vänligaste om Signes befinnande.

— Jag känner mig redan betydligt bättre, svarade den tillfrågade, och därför skulle jag, om också inte i dag, så dock tidigt i morgon bittida vilja resa vidare. Jag måste först skrifva ett bref, och det är mig kärt, att ni kommit sjelf, ty jag skulle vilja be er sedan låta någon pålitlig person tillställa adressaten brevet.

Värdinnan lofvade beredvilligt göra det, men tillade den vänliga förmaningen, att fru Karle nan icke skulle brådska med

afresan; ty hon såge ännu så blek och lidande ut, att välbefinnandet nog endast vore skenbart.

Signe inlät sig icke på något längre samtal utan tog genast plats vid bordet och gaf derigenom värdinnan en tydlig vink, att hon nu önskade vara ensam.

Så snart den senare aflägsnat sig, började Signe skrifva.

Då hon slutat brefvet, lade hon in det i ett kuvert och skref på detta sin Axels fullständiga adress.

— Se så, sade hon sedan med en lättadens suck, nu är det gjordt; mer än det kunde jag under för handen varande omständigheter icke göra. Ja, det är det enda, och som jag tror, äfven det bästa, som jag kunde göra.

Hon satte sig att äta af maten, som hittills stått der orörd, och klädde sig sedan för att gå ut.

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

Lord Hamilton.

De der båda förklädda personerna, hvilka Signe upprepade gånger haft tillfälle att lära känna som sina fiender, begåfvo sig, såsom hon mycke' riktigt sett, in i hotell Unionen.

Mannen med det gråa lösskägget knackade på portierns fönster och sporde den tjänstaktigt tillskyndande mannen i temligen befallande, högmodig ton, om de på telegrafisk väg för lord Hamilton beställda rummen blifvit iordningställda.

Portiern skyndade genast ut ur sitt rum och bugade sig djupt för den yngre mannen, hvilken han måste betrakta som lorden, samt förklarade, att de beställda rummen voro iordningställda.

Den unge lorden böjde endast lätt på hufvudet och gjorde sedan en rörelse med handen, hvarigenom han tycktes uppmana sin följeslagare att uppgöra resten med portiern.

— Vi önska genast begifva oss till våra rum, fortfor lordens följeslagare. Här är kontramärket på vårt resgodis; skicka till stationen efter det! Kappsäcken skall genast bäras upp på herr lordens rum.

Den förmente lorden stack handen i fickan och gaf portiern en sedel.

Den unge lordens följeslagare skyndade sig att för portiern förklara, att denne af dessa pengar skulle betala budet till stationen, och att han finge behålla resten som drickspengar.

Mannen bugade sig ännu en gång mycket djupt, försäkrade, att allt skulle bli ombesörjdt på bästa sätt och tillkallade sedan öfverkyparen, hvilken han meddelade, att herrarne genast önskad begifva sig till sina rum.

Kyparen ledsagade de båda herrarne till de en trappa upp belägna gästrummen och gjorde sig sedan underrättad om deras vidare befallningar.

På bruten svenska förklarade lorden, att han med sin följeslagare ville spisa här på sitt rum.

Sedan han gifvit den senare, hvilken han kallade mister Smith, i uppdrag att med kyparen öfverenskomma om det öfriga, slog han sig utan vidare i ro på divanen.

Mister Smith bestälde måltiden jemte två flaskor vin och lät kyparen förstå, att det beställda borde serveras så fort som möjligt.

Några minuter efter det kyparen lemnat rummet, infann sig hotellvärden för att helsa på sina nya gäster.

Den unge lorden mottog honom mycket likgiltigt och hänvisade äfven honom till mister Smith.

— Herr lorden, yttrade den senare, önskar framför allt bo så ogeneradt och beqvämt som möjligt. Mat och dryck måste vara af bästa sorten, ty herr lorden fäster sig inte alls vid priset.

Värden försäkrade, att han skulle göra allt, hvad i hans förmåga stod, för att lorden skulle bli nöjd.

Sedan värden gått, kom kyparen med det beställda vinet och dukade bordet.

De båda gästerna satte sig till bords och läto anrättningarne sig väl smaka.

Mister Smith hade liksom i förbigående hos öfverkyparen gjort sig underrättad om, hvem som bebodde rummen bredvid, eller om dessa för tillfället voro upptagna.

Kyparen räknade upp alla, som bodde i hela våningen och nämnde naturligtvis i första hand numren på de rum, som beboddes af hofmarskalken grefve Cedersvärd och hans grefvinna.

De af grefven bebodda rummen lågo bredvid lord Hamiltons.

Lorden åt jemförelsevis obetydligt.

Mister Smith deremot åt med strykande aptit och berömde äfven maten.

Ändtligen kom resgodset, och mister Smith, som nästan ensam förde ordet, förklarade, att herr lorden nu önskade få vara fullkomligt ostörd; kyparen skulle bara först hemta några goda cigarrer.

Så skedde också.

Då kyparen aflägsnat sig, gick mister Smith bort till dörren och reglade den.

— Se så, nu äro vi ändtligen ensamma, skrattade han halfhögt, under det han med välbehag blossade på cigarren och blåste ut väldiga rökmoln.

Lorden steg upp, sträckte befallande ut sin hand mot mister Smith och utbrast:

— Alldeles riktigt, nu äro vi ensamma, men just därför önskar jag, att du nu också erinrar dig, hvem du egentligen är. Framför allt får du i min närvaro inte röka och icke heller dricka en droppe vin mera. Du kalasar, som om du verkligen fått en stenrik lords penningpung om hand.

Mister Smith slog sig skrattande ned i en bekväm stol och fortfor trots förbudet att röka, i det han sade:

— Inte kan väl herr lorden missunna mig ett så oskyldigt nöje, som att röka en verkligt god cigarr. Se här, ni kan ju sjelf tända en också.

Den unge lorden brusade upp.

— Nu befaller jag dig att genast upphöra med att röka och dricka, utbrast han, men nu lät åter igen hans röst som ett fruntimmers. En annan gång får du heller inte äta så glupskt; du vet, att jag inte tycker om det.

Mister Smith svarade småleende:

— Nu måste nog herr lorden unna mig en och annan liten frihet, ty om jag skall fungera som ert resällskap, eftersom ni af giltiga skäl måste så mycket som möjligt undvika att tala med folk, så måste jag ju representera ert stånd. Eller tror ni, att ni kan inbilla folk, att ni är en verklig lord, om ni visar er lika knusslig här, som ni brukar göra der hemma?

— Tig! befalde den förmente lorden. Du måste lyda; ty du vet väl, att vi icke tagit in här, bara för att du ska' få frässa. Vi ha helt annat att göra, och därför måste du ovilkorligen vara redig i hufvudet. Du har redan druckit alldeles för mycket.

— Visst inte! svarade mister Smith. Jag tål åtskilligt, som ni kanske vet, och eftersom ni hade så brådtom att taga in här för att ordna den der affären, så skall ni icke kunna förtänka mig, att jag dricker för att få bättre mod.

Den unge lorden gick upprörd fram och tillbaka i rummet.

Men plötsligt stannade han framför mister Smith.

— Har du lagt noga märke till rummens nummer, i hvilka Axel och Ellen bo? sporde han.

— Naturligtvis! Det behöfver ni väl inte fråga, skrattade mister Smith. Jag hade inte alls behöft fråga kyparen, jag gjorde det bara för att vara alldeles säker på, att vi verkligen som trogna grannar bo bredvid så goda vänner.

— Inte så högt, John! förmanade lorden. Hvad vi ha att tala med hvarandra om får ingen menniska höra.

— Det der måtte vi väl ha talat nog om, svarade mannen, som lorden nu kallade John. Jag tycker, fortfor han likgiltigt, att vi redan mer än nog ordnat om vår plan, huru vi skulle gå klokast till väga. Ännu kunna vi ju inte uträtta något. Jag föreslår, att vi samtala om någonting annat, såvida ni inte föredrar att först sofva ett par timmar.

— Sofva? upprepade lorden. Hvad tänker du på, John, hur skulle jag kunna sofva, innan vi utfört vår plan? Har du redan sett efter, om verktygen och flaskan finnas i kappsäcken?

— Ja visst. Men nu tycker jag, att vi kunna tala om någonting annat.

— Men om hvad då, John. Jag är så ängslig.

— Låt oss tala om ett oskyldigt och outtömligt ämne, nemligen om kärleken! Det är ju någonting, som intresserar hvarje qvinna.

— Tig! röt lorden.

Men mister Smith var mycket upplagd för att språka.

— Hvem vet, sade han, när det åter igen yppar sig ett så lägligt tillfälle att tala om detta ämne? Ja, jag har till och med i dag föresatt mig att tala med er derom, innan jag vidare ställer mig i er tjänst.

— John, hvad vill du dermed säga?

— Det ska' ni strax få höra, nådig fröken, skrattade John. Kort och godt, jag har föresatt mig att icke förr utföra den uppgjorda planen, innan ni lofvat uppfylla mina önskningar.

Fröken Hilda Silfverhielm, ty ingen annan hon var den unge lord Hamilton, som tagit in på hotellet, utstötte ett ljud af missnöje.

Mister Smith, som naturligtvis icke heller var någon annan

än John, Hildas betjent, samme person, som frånröfvat gamla Martha Signes barn, tycktes nu rent af vilja bli fruktansvärd för sin unga matmoder.

Han hade redan förut varit så djerf och fräck mot henne, att hon redan i tysthet flera gånger förbannat sin obetänksamhet att ha inlåtit sig med honom, det vill säga, valt honom till sin medhjelpare och medbrottsling.

Hon befarade, att hon blott allt för snart skulle få skäl att med skalden klaga:

»De andar jag manat, dem blir jag ej qvitt».

— John, sade Hilda i en ton af illa dold harm, hvad tänker du på, som vill uppställa vilkor? Har jag inte betalt dig mer än nog? Måste inte lydnad mot mig för dig vara en hederspligt?

Betjenten hänlog.

— Liksom jag endast för den lumpna penningens skull för er gjort allt, hvad jag redan vågat och gjort! utbrast han.

— Men, människa, hvad begär du då ytterligare af mig? Hvad är det för önskningsar, som du vill ha uppfyllda?

— Tänk bara en smula på saken! sade betjenten. Kan-ske kan ni då sjelf gissa det.

— Du vill väl ha mera pengar, eller hur?

John ryckte på axlarna.

— Endast pengar lyckliggöra ej, min bäste herr Georg, sade han. Hjertat fordrar också sin rätt.

— Jag förstår dig inte alls, John. Jag har ju aldrig nekat dig att älska Sigrid, min kammarjungfru, och jag skall också gerna ge mitt samtycke till ditt giftermål med henne, fastän jag inte gerna vill afvara henne.

— Åh, med det giftermålet har det inte alls någon brådska! skrattade John. Om jag, såsom jag hoppas, kan göra ett ännu bättre parti, så afstår jag gerna från Sigrid.

— Men, John, du har ju redan så godt som förlofvat dig med Sigrid. Du har också lofvat att gifta dig med henne. Jag vet sannerligen inte, hvarför du . . .

— Förlofvat? Visserligen, men förlofning är som bekant långt ifrån giftermål. Sigrid är i Stockholm, hvarifrån hon på telegrafisk väg bestält rummen här åt oss. Det var visserligen hyggligt gjordt af henne, men jag antar, att hon heller inte har så ledsamt i det glada Stockholm, utan att hon der roar sig af hjertans grund. Finge hon der fatt i någon annan, som fölle henne bättre i smaken än jag, så skulle hon utan betänkande ge mig korgen. Hvarför ska' inte jag ha samma rättighet?

— Det förstår jag helt enkelt inte, John. Du vet ju lika

väl som jag, att Sigrid icke alls för sitt nöjes skull återvänt till Stockholm. Hon har gjort det för att inbilla folk, att vi rest direkt derifrån till utlandet, och hon gjorde oss också en god tjänst, när hon här bestälde rummen åt oss. För resten är hon en så vacker flicka, att du kunde vara stolt öfver, om du finge henne till hustru.

— Det kan ju så vara; men om jag nu tyckte mera om någon annan än om henne?

— Då får du uppgöra den saken med din Sigrid och inte med mig, det inser du ju.

— Nej, det inser jag verkligen inte. Fröken skulle tvärtom bli hufvudpersonen vid min nya förlofning.

— Jag?

— Ja visst.

— Hur så?

— Jo, ni måste i första rummet ge ert ja och amen dertill.

— Dumheter! Dina privatangelägenheter angå ju inte alls mig.

— Jag deremot intresserar mig alldeles ofantligt för edra, nådig fröken. Men på det att ni äntligen må få veta, hvart jag egentligen syftar, så hör, att jag intet ögonblick skulle draga i betänkande att blifva er man.

Baronessan skiftade färg och stirrade så strängt och forskande på betjenten, som om hon befarat, att han plötsligt mist förståndet eller druckit så mycket, att han ej viste hvad han pratade.

— Sådana dumheter undanber jag mig en gång för alla, sade hon sedan i strängt afvisande ton.

— Dumheter? upprepade John försmädligt. Jag vet verkligen inte, hvari dumheten skulle bestå, tvärtom anser jag, att hvarken ni eller jag skulle kunna taga något klokare steg, än om vi redan i dag förlofvade oss med hvarandra.

— Menniska, antingen är du drucken eller vansinnig, uppbrusade Hilda.

— Intetdera, nådig fröken. Jag vet mig aldrig ha varit så förnuftig som just i dag.

— Tig! Tig! befalde Hilda strängt!

Hennes ansigte öfvergöts af vredens rodnad.

John skrattade och sade värdslöst:

— Mitt anbud förefaller er endast därför så underligt, emedan ni tyvärr ännu icke tänkt på denna möjlighet.

— Inte ett ord vidare, John! Jag, en baronessa, och du, en . . .

— Nå, nå! Tror ni, att ni är någonting för mer än jag, emedan ni händelsevis ärfvt titeln baronessa? Edra förfäder voro högst sannolikt slagskämpar och stråtröfvare, som med våld tilldelade sig sjelfva rättigheten att herska öfver andra menniskor. Mina förfäder deremot odlade i sitt anletes svett jorden och födde sig redligen, om också med stora bekymmer och svårigheter. Säg nu sjelf, hvem som är aktningvärdast, en stråtröfvare eller en arbetsam bonde!

Baronessan mätte med stora steg rummet.

Tydligen måste hon med våld lägga band på sig sjelf för att icke gå handgripligt till väga mot den djerfve John.

Plötsligt stannade hon framför honom och utstötte med af vrede darrande röst:

— Jag tar inte vidare dina tjänster i anspråk utan lemnar strax åter hotellet. Du har ditt afsked; ty jag vore väl vansinnig, om jag längre tålde dig, som bara bereder mig förargelse, i min närhet.

John steg upp.

— Mycke' riktigt, utlät han sig, ni vore vansinnig, om ni icke genast toge tillbaka edra öfverilade ord; ty om ni verkligen vore nog djerf att afskeda mig, så skulle jag redan nästa minut knacka på dörren till det angränsande rummet och uppmana grefve Cedersvärd att genast låta häkta er som lönmörderska.

— Skurk der! Du vore allt värd . . .

— Inga handgripligheter, det undanber jag mig, inföll John. Säg bara, om ni tänker afskeda mig eller inte, och resten skall jag sedan ombesörja.

— Ja visst, du är afskedad. På detta sätt gör jag absolut inte någon affär mera med dig. Gå gerna till Axel och förråd alltsammans! Det skall ej falla honom och Ellen in att göra skandal, ännu mindre att ange mig. Eller tror du inte, att Ellen har lika tvingande skäl som jag att med tystnad förbigå vissa saker?

John nickade.

Han smålog så illparigt.

— Det tror jag fullkomligt, min allernådigaste fröken, svarade han hänfullt; men just emedan jag det vet, vet jag också, att jag skulle göra de allra bästa affärer, om jag gent emot henne hotade att göra bruk af detta mitt vetande. Grefvinnan Ellen befinner sig lika säkert i mitt våld som ni. Men niskulle ovilkorligen dra det kortaste strået; ty ingen menniska skulle taga er anklagelse för kontant, utan man skulle helt enkelt föra er tillbaka dit, der ni redan en gång förut varit, nemligen

till dårhuset. Men sker det, då kan ni vara säker på, att man för alltid kommer att behålla er der.

— Bedrag dig inte sjelf, förrädare! gnisslade Hilda. Du skulle bara störta dig sjelf i förderfvat, ty du är min medbrottling, ja, du har till och med på egen hand begått saker, som göra dig mogen för en straffinrättning. Jag skulle ej det ringaste skona dig och skulle för resten veta att inrätta det så, att man ej komme i tillfälle att återföra mig till dårhuset.

— Nå, så låt oss då försöka! sade John, i det han satte sig i besittning af kappsäcken och närmade sig dörren. Vi vet ju hvad det fins för små nätta pjeser här i kappsäcken. Grefve Axel skulle tro mig, att ni icke för egen räkning för med er en sådan der styrkdryck. Naturligtvis skall jag icke heller vara nog oklok att lemna er tillfälle att fly.

John öppnade dörren.

— Nå, har ni besinnat er? frågade han. Ännu är det tid för er att taga ert förnuft till fånga. Nästa minut är det för alltid för sent.

Hilda stod der som en tigrinna, som står i beredskap att kasta sig öfver sitt offer.

Hon tycktes kämpa med ett beslut.

Då lemnade John rummet, i det han yttrade:

— Skönt! Ni vill ju inte ha det bättre.

Just som han stod i begrepp att utifrån stänga dörren, kom Hilda rusande, grep honom i armen och drog honom åter in i rummet.

— Sätt dig! stönade hon. Jag vill ännu en gång tala med dig i godo.

Samtidigt försökte hon rycka ifrån honom kappsäcken.

John följde visserligen med in i rummet igen, men kappsäcken släpte han ej.

— Försök inte! sade han. Mig öfverlistar ni inte, och ännu mindre uträttar ni något med våld.

— Jag önskar, att du tar ditt förnuft till fånga, sade Hilda.

— Har jag någonsin varit oförnuftig? frågade John, leende.

— Ja visst, John. Det förslag du gjort mig . . .

— Det, nådig fröken, är ju det förständigaste, som jag någonsin kommit fram med.

— Ja visst, betraktadt från din ståndpunkt; men jag . . .

John vaggade af och an med hufvudet.

— Äfven för er vore det det allra klokaste ni kunde göra, ty att ni inte har någonting vidare att vänta på, det har ni ju

sett. Grefve Axel är nu gift, och ni blir med tiden ingalunda yngre. Ni har nu i tio års tid beständigt fikat efter en man; men ännu har ingen nappat på guldkroken.

— Ingen förolämpning, John!

— Äh, visst inte! Korteligen, ni har med eller utan ert eget förvållande i er sträfvan efter att bli gift haft en genomgående otur. I edra yngre år var ingen god nog åt er, och nu är förhållandet omvänt!

— Låt oss sluta denna scen! utbrast Hilda. Du vet ju lika väl som jag, att det strede mot min hufvudplan, om jag bara toge ditt djerfva förslag i öfvervägande. Min plan går ju ut på att tvinga Axel att göra mig till sin maka, sedan jag med din tillhjälp röjt mina rivaler ur vägen.

John nickade.

— Jag vet det, sade han; men jag har tagit denna er förhoppning i allvarligt öfvervägande och insett, att ni ej har den ringaste utsigt att någonsin få se er sköna dröm förverkligad.

— Hvad pratar du? uppbrusade Hilda.

— Jag säger er rena sanningen, svarade John lugnt. De tvingande omständigheter, som skulle kunnat förmå er släkting att ingå en äktenskaplig förbindelse med er, äro nu för alltid försvunna. Grefven förfogar nu öfver sin frus förmögenhet, och till och med om hans äktenskap af en eller annan anledning skulle bli upplöst, skulle han dock ega obestriddig rätt till en god del af Ellens förmögenhet. Alldenstund han ej ville gifta sig med er, fastän han i följd af sin fars finansiella ruin befann sig i ett så förskräckligt trångmål, så skulle han nu så mycket mindre gå edra önskingar till mötes.

— Misstag, min käre John! inföll Hilda hastigt. Du vet ju, på hvilka omständigheter jag grundar mitt hopp. Axel skall med glädje ila i mina armar, när han icke längre är fångslad vid Ellen, och när han äfven för alltid förlorat sin Signe. Redan nu måste han ju förakta dem bägge två, och att han lär sig hata Signe ända till afsky, dertill skall du i dag förhjälpa mig.

— Godt! instämde John. Det kunna vi ju tala om. Enligt mitt förmenande skulle ni ju kunna vara fullkomligt nöjd, om ni på det planlagda sättet hämnats på er släkting, för det han tillbakasatt er. Men vi kunna ju bestämma en tid. Hade ni icke dessförinnan blifvit Axels maka, så måste ni blifva min.

Baronessan andades strax lättare, så snart hon hörde, att John ville göra någon eftergift.

Det kunde ju aldrig komma i fråga, att hon någonsin

komme att gå in på betjentens djerfva förslag; men hon var också för klok för att direkt stöta honom för hufvudet.

Derför frågade hon:

— Hur har du tänkt dig saken?

John smålog.

— Hur gammal är ni nu, nådig fröken? frågade han.

Tjugusex år; det vet du ju.

John ruskade på hufvudet.

— Tjugunio, vill ni säga, skrattade han. Antagligen har ni glömt att sätta streck i almanackan för en och annan födelsedag.

— Det är inte sant, ifrade Hilda. Ännu är jag inte så gammal; jag firade ju först föriden månad min . . .

— Er tjugonionde födelsedag, föll John henne i talet! men tillade han, skrattande, er födelsedagsfest var heller inte förliden månad utan allra minst för ett halft år sedan.

— Nej, John . . .

— Men, min bästa fröken, ett par år mer eller mindre gör mig rakt ingenting. Jag skulle i nödfall rent af kunna gifta mig med er osedd. Men ni har rätt, ni ser ännu ståtlig och ungdomlig ut som en tjugusexåring. Ingen menniska kan se, att ni är så gammal, som ni verkligen är.

Hilda skar tänderna och vände sig förtörnad bort.

John gjorde bakom henne en hånfull grimas.

Men strax derpå slog han sin arm kring hennes lif och drog henne ned bredvid sig på soffan.

Hon försökte stöta honom ifrån sig; men han fasthöll hennes hand, så att hon måste behålla sin plats.

— Vi ha ej tid till många ord, fortfor han. Jag är visst inte någon stormande älskare, som är så der pojkaktigt het på gröten; men att jag tycker mycket om er, och att jag anser er för en intagande, älskvärd flicka, det kan jag ej förneka. Tanken på, att vi båda kunde blifva ett par, har följaktligen i första hand uppstått derigenom, att jag redan länge i hemlighet tillbedt er. Ni har också städse utmärkt mig genom ert förtroende och er ynnest.

— Ja, det är just det fel, som jag gjort mig skyldig till. Du skulle aldrig ha tagit dig dristigheten att tala med mig på detta sätt, om jag icke af idel godmodighet och välvilja ibland tyvärr varit allt för svag och försummat att energiskt hålla dig på tillbörligt afstånd.

I stället för svar framtog John ur sin plånbok en skrifvelse och sade:

— Var god genomläs detta och sätt ert namn derunder! Sedan är den saken uppgjord, och vi kunna träffa förberedelser till hufvudändamålet med vår härvaro.

Baronessan genomläste skrifvelsen och insåg med förskräckelse, att John redan en längre tid umgåtts med tanken att tvinga henne att blifva hans hustru.

Han hade affattat skrifvelsen så, att Hilda deri förband sig att gifva sig med honom, ifall hon icke inom två år blifvit Axels maka.

Men om hon inom denna tid blefve hans fru, skulle hon till honom utbetala hundra tusen riksdaler i skadestånd, hvilken summa hon under alla omständigheter måste betala senast dagen före sitt giftermål med Axel.

När Hilda såg, att betjenten var villig att vänta två hela år, blef hon plötsligt helt annorlunda.

— Det är förståndigt af dig, sade hon; inom två år hoppas jag för länge sedan ha uppnått mitt mål. Men blir jag Axels maka, så betyder det ingenting, om jag till dig utbetalar den begärda summan.

— Ni samtycker alltså?

— Hvarför inte?

— Godt! Så skrif då under! Sedan kan ni vara förvissad om, att jag för er går genom ild och vatten; ty hundra tusen riksdaler i skadestånd skulle i värsta fall hålla mig skadeslös för mina felslagna förhoppningar, oaktadt jag verkligen har er upprigtigt kär.

Hilda gick fram till bordet och satte sitt namn under den skriftliga förbindelsen, hvilken hon sedan återlemnade till betjenten.

— Se så, nu har du ju fått din vilja fram, sade hon. Men gör nu också mig till viljes och vidtag nödiga förberedelser!

— Med nöje.

John gick in i andra rummet, hvilket, såsom han redan förvissat sig om, endast genom en dörr var skildt från det rum, i hvilket grefvinnan Ellen tagit sin bostad.

— Vänta, du fräcke narr! mumlade Hilda för sig sjelf och skar tänderna, då hon blef ensam. Visserligen har jag skenbart gjort dig till viljes, men du skall ha gjort upp räkningen utan mig. Det der papperet skall snart vara spårlöst försvunnet, och för andra gången sätter jag på inga vilkor mitt namn under någonting sådant. Två år äro en lång tid, under hvilken mycket kan inträffa. I nödfall kan den listige lycksökaren John en vacker dag expedieras lika raskt, som Ellen i dag skall bli expedierad.

Inom en stund begaf äfven hon sig in i det andra rummet, der John genast vid hennes inträde med glad uppsyn kom emot henne och hviskade, i det han hastigt förde henne till den andra sidodörren:

— Se der, se sjelf! Bättre kunde vi sannerligen inte ha kunnat önska oss det. Jag antar, att det skall bli den lättaste sak i världen för oss att helt och hållet efter önskan utföra våra planer.

FYRTIOSJETTE KAPITLET.

Det är hon.

Vi ha sett, att Signe Karleman, sedan hon skrivit brevet till Axel, gjorde sig i ordning att åter lemna det anspråkslösa hotell, på hvilket hon tagit in.

Visserligen viste Signe ännu icke sjelf, hvart hon skulle vända sig, men hon kände sig af en inre oro manad att så fort som möjligt fly från Ellens närhet.

Hon fruktade, att Axel talat med Ellen om, att han sett henne, och trodde, att den intriganta grefvinnan genast i hemlighet skulle låta anställa spaningar efter henne.

Just som hon stod i begrepp att lemna sitt rum, hörde hon ute i förstugan ljudet af steg.

Hon drog sig tillbaka för att se, om personen der ute ämnade sig till henne.

Hon lade barnet tillbaka på sängen och kastade i största hast af sig hatt och kapp.

Och mycket riktigt knackade det strax derpå på hennes dörr.

Hon gick att öppna.

Uppasserskan kom in.

— Jag ber om ursäkt, för det jag ännu en gång måste störa, sade flickan; men fru värdinnan skickade mig till er.

— I hvilket ärende? frågade Signe.

— Ah, det är en högst egendomlig sak, fru Karleman, svarade flickan i temligen förlägen ton.

Signe blef förskräckt.

Hon satte sig och såg ängsligt forskande på flickan.

— Har möjligen någon frågat efter mig? hviskade hon, ty en aning sade henne, att det måste vara fråga om någonting sådant.

— Så är det verkligen, svarade flickan. Men fru Ström har ännu inte riktigt klart för sig, om herrn, som frågat efter en ung fru med ett barn, verkligen menar er.

— Hvem är denne herre? Hvad heter han? frågade Signe.

— Det vet jag inte; fru Ström har inte sagt mig hans namn.

— Har ni sett honom?

— Ja visst.

— Hur ser han ut?

— Han är snygt klädd, bär blåa glasögon och har grått helskägg.

Signe ruskade på hufvudet.

— En sådan herre känner jag inte, förklarade hon. Men hvad vill han då mig egentligen?

— Det vet jag heller inte. Han kom in der nere i gästrummet och bad att få se i främlingsboken. Han bestälde en flaska vin och en bit varm mat, och jag gaf inte vidare akt på honom, emedan jag hade så många andra gäster att passa upp på. Då hörde jag, att han kallade till sig fru Ström, jag hörde också, att han sedan frågade henne, om inte en ung fru vid namn Signe Ekstam bodde hos oss. Det förnekade värdinnan. Jag hade ej tid att vidare lyssna till herrns samtal med värdinnan, jag hörde bara, att han, i det han pekade på ert namn i boken, frågade, hvem denna Signe Karleman vore. Inom en stund kallade värdinnan ut mig i köket och frågade hvilket intryck den der herrn gjort på mig; det hade nemligen förefallit henne, som om han på något sätt afsigtligt förklädt sig. Han vill ovilkorligen veta, i hvilket rum fru Karleman bor, emedan han vill öfvertyga sig om, huruvida ni är hans släkting eller ej. Fru Ström skickar mig nu till er för att fråga, om ni känner herrn, och om ni vill tala med honom här på ert rum eller der nere. Skulle ni först vilja se honom, så skulle ni bara komma ned i köket. Derifrån kan ni obemärkt genom serveringsluckan ge akt på herrn i fråga.

Kammarjungfrun hjälpte Ellen af med ytterkläderna, och den senare kastade med en sjelfbelåten min en blick i spegeln.

Signe var värdinnan mycket tacksam för hennes omtänksamma tillvägagående.

— Godt! sade hon. Jag skall genast gå med er. Men i händelse den der mannen skulle ha ondt i sinnet mot mig, hvilket jag dock knappast kan tro, skall jag nu genast lemna mitt rum här och ta barnet med mig.

Dermed klädde hon å nyo på sig hatt och kappa.

Med ängsligt klappande hjerta och med spänd förväntan på det kommande gick hon nedför trapporna och in i köket.

Flickan lät henne genom en glugg se in i gästrummet och sade:

— Det är den der herrn, som nu om igen talar med värdinnan.

Så snart Signe fått syn på gästen, ryggade hon tillbaka och utstötte ett halft undertryckt ångestskri.

— Känner ni honom? frågade flickan. För Guds skull, fortfarande hon, jag tror rent af, att mannen hört er röst. Ser ni, han stiger upp och kommer hitåt.

Signe ilade till dörren, som ledde ut till förstugan.

Flickan såg det.

— Nej, nej, inte ditåt! sade hon och höll Signe tillbaka. Ni skulle springa rakt i famnen på herrn, om ni ginge genom förstugan. Hitin låter värdinnan honom på inga vilkor komma. Stanna därför lugnt kvar här ett ögonblick!

Signe gick ännu en gång fram till luckan.

Då hörde hon mannen der ute yttra till värdinnan:

— Men det skulle ju ändå kunna hända, att fru Ekstam tagit sig ett annat namn under resan. Jag begär ju inte alls att få tala i enrum med henne. Ni och er man kunna följa med och vara vittne till det, som jag har att tala med den unga frun om. Det är ju inte alls någon förolämpning för damen, att jag vill förvissa mig om, huruvida hon är den fru Ekstam, som jag söker, eller ej.

— Nåväl, svarade den bestämda värdinnan, vänta då bara, tills jag tillkallat min man! Är ni stadd i ärligt ärende, så kan det ju vara oss likgiltigt hvad ni har att tala med den vackra enkan om.

Herrn satte sig åter på sin plats.

— Jag antar, att jag ej ser ut som någon ohederlig person, sade han. Ja, den omständigheten, att jag helt lugnt stannar kvar här, oaktadt ni redan fattat misstroende mot mig, anser jag vara det bästa beviset för, att jag inte alls har något ondt i sinnet mot er eller henne.

Värdinnan gick för att tillkalla sin man.

Uppasserskan skyndade sig att fråga Signe, hvem den der herrn var, och om hon kände honom.

— Visst känner jag honom, suckade Signe, jag är också öfvertygad om, att han ej har några dåliga afsigter. Men — han älskar mig, och jag . . . jag kan ej besvara hans kärlek. Vill ni göra mig en stor tjenst, så tag det här brefvet och bär det i morgon bittida till hotell Unionen! Men lemna det endast till adressaten sjelf!

Flickan mottog brefvet och förvånades icke litet, när hon såg, att det var adresserat till herr hofmarskalken grefve Ceder-svärd.

— Se så, sade Signe till flickan, gå nu till fru värdinnan och bed henne uppehålla herrn ännu en stund! Jag kan omöjligan stanna qvar längre. Se här, tag mot dessa pengar; större kan väl inte min skuld vara.

Flickan var så öfverraskad, att hon i första ögonblicket icke sjelf viste, hur hon skulle bete sig.

— Vänta åtminstone, tills jag hunnit tillkalla värdinnan! sade hon.

-- Godt! Skynda er bara!

Flickan försvann. Men knappast var hon borta, innan Signe lemnade köket, och redan nästa minut befann hon sig ute i det fria.

Hon ilade fort framåt och vek slutligen in i en gränd för att än ytterligare försvåra sökandet efter henne.

Strax derpå skyndade hon in i en annan tvärgränd.

På så sätt fortsatte hon på måfå sin flykt.

När uppasserskan kom in i det lilla gästrummet, der värdinnan talade med sin man, meddelade hon henne i få ord det skeddade och bad henne komma med ut i köket.

— Stanna qvar här och håll ett vaksamt öga på den miss-tänkte karlen! sade värdinnan till sin man.

Sedan följde hon efter flickan.

När de kommo ut i köket, var Signe naturligtvis redan försvunnen.

— Hon är borta. Hvart kan hon ha tagit vägen? sade värdinnan och skyndade ut i förstugan för att derifrån kasta en spejande blick ut på gatan. Jag ser inte till henne; kanske hon gått in på gården, tillade hon och skyndade dit.

Naturligtvis stod Signe icke heller der att finna.

— Men det var då för besynnerligt, utlät sig flickan. Den unga frun måste också känna herr hofmarskalken, som bor på hotell Unionen, ty eljes skulle hon ej ha skrivit till honom.

Här är brefvet, som jag i morgon bittida egenhändigt skall aflemna i hotellet. Kanske det rent af vore bäst, att jag genast bure dit det.

Värdinnan mottog brefvet och förklarade, att hon först måsta tala med sin man om den saken.

— Men nämn ingenting till den der främlingen! förmanade flickan.

— Hvar hållen I hus, qvinfolk? ljöd nu värdens röst.

— Hon är borta; vi kunna inte finna henne, svarade värdinnan.

— Hvem är borta? frågade den der gästen, hvilken ej var någon annan än vår bekante, den förklädde baron Hugo Ekstam. Min fru, tillade han, i det han skyndade bort till värdinnan och krampaktigt grep henne i armen, ni vill väl ändå inte dermed säga, att fru Ekstam är borta?

— Jo visst, herre. Just därför är jag så upprörd. Jag har redan letat efter henne både inne på gården och ute på gatan, men förgäfves.

Hugo raglade af skräck och sjönk förkrossad ned på en stol.

— Det var hon. O, min Gud, det var hon, min stackars Signe! klagade han och betäckte ansigtet med båda händerna.

Så satt han der några ögonblick nästan orörlig, och tunga suckar arbetade sig fram ur hans bröst.

Då steg värden fram till honom, lade sin hand på hans axel och sade:

— Säg, hur det egentligen förhåller sig med denna unga qvinna. Hvarför har hon då uppgifvit orätt namn?

Hugo for upp från stolen.

— Hvarför frågar ni det? sporde han med ett smärtsamt tonfall i rösten. Den olyckliga har säkerligen endast gjort det för att dölja sig för mig. Hon viste, att jag älskade henne. Ack, hon kunde ha blifvit så lycklig! Hvart kan hon ha tagit vägen? Sägen mig sanningen, godt folk! Jag svär, att jag ej af någon ohederlig bevekelsegrund söker henne, utan att jag endast och allenast sträfvar efter att göra henne så lycklig, som hon förtjenar att blifva.

— Kanske hon gått tillbaka upp på sitt rum, sade värdinnan.

— O, för mig då fort till Signes rum! bad Hugo. Jag måste ha visshet.

Att han menade ärligt, det hördes tydligt på hans röst.

Värdinnan gjorde ett hastigt slut på denna scen genom att bedja Hugo följa med.

Äfven värden följde med upp.

Men det rum, som Signe bebott, var tomt.

Hugo skyndade in i rummet, vred sina händer och suckade:

— O, min Gud, här — här har min stackars Signe bott! Här skulle jag ha funnit henne förr, så att jag kunnat förklara den olycksaliga villfarelse, hvori hon sväfvade. O, Gud, hvarför gick jag inte hit förr? Redan tidigt på eftermiddagen gick jag ju förbi der nere på gatan.

Då såg han ett hvitt föremål ligga på sängen.

Det var en näsduk, i hvars ena hörn bokstäfverna S. K. voro broderade.

— Min Guå, utbrast Hugo, om den unga frun var min Signe, då tycks hon verkligen ha hetat Signe Karleman. Se här, se detta monogram på näsduken!

— Men ni sade ju, att ni sökte en fru Ekstam, invände värden.

— Ja visst. För mig och mina anhöriga uppgaf sig den unga frun heta så. Hvarför hon tagit sig ett annat namn, vet jag sjelf inte.

— Kanske ettdera af de båda namnen varit hennes flicknamn, anmärkte värdinnan.

— Ja, ja, så är det. O, Gud, den stackarn har ju lidit så mycket. Men allt det der kan jag ej förklara för er, åtminstone inte nu. Tack för edra bemödanden! Jag måste bort, måste söka efter henne. Men skulle hon ännu en gång komma hit, så ber jag er säga henne, att hon skall komma tillbaka till min fars gods. Men glömmen då heller inte att uttryckligt säga henne, att hon sväfvat i en ofantligt stor villfarelse! Sägen henne, att min far med största glädje skulle samtycka till, ifall hon kunde besluta sig för att blifva min maka, min älskade hustru.

Innan värden hann svara något, rusade Hugo nedför trappan.

— Hör nu, herrn! ropade värden efter den bortilande. Hvem är ni då egentligen?

Men Hugo gaf sig ej tid att svara och var redan i nästa ögonblick försvunnen.

— Men det här var då kuriöst, yttrade värden till sin hustru. Herrn såg ut som en fyrtio års karl; men jag slår vad, att han bar lösskägg.

— Ja, det misstänkte jag med det samma, svarade värdin-

nan. Se här, tag det här brefvet, som den unga frun efterlemnat, och bär det genast sjelf till Unionen! Tala om för herrn, som ska' ha brefvet, allt, hvad du vet om denna besynnerliga sak! Han kan kanske förklara den. I händelse någon fara skulle hota den stackars unga frun, så måste vi söka afvända den.

Värden ruskade på hufvudet och invände:

— Det är bäst, att du sjelf bär dit brefvet; du vet bättre besked i den här saken än jag och har äfven lättare för att tala med sådana der storkaxar.

Värdinnan funderade en stund på saken.

Hon kände det djupaste medlidande med Signe, och dessutom var hon också temligen nyfiken att få veta någonting närmare.

— Nå, ja, jag går väl då, sade hon och skyndade bort. —

Grefve Axel Cedersvärd hade, som vi veta, ledsagat sin maka tillbaka till den af dem förhyrda våningen på hotell Unionen.

Då de kommit dit, gick Axel in i sitt rum, i det han förklarade, att han, innan han ginge till sängs, måste skriva ett bref till sin far, i all synnerhet som han måste underrätta honom om sin nya adress. Ellen bad han begifva sig till hvila. Som vi veta hade Axel beslutat att redan följande morgon fortsätta resan.

Kammarjungfrun hjälpte Ellen af med ytterkläderna, och den senare kastade med en sjelfbelåten min en blick i spegeln.

Minst en kvarts timme satt Axel der overksam vid sitt skrifbord, endast försjunken i dystra tankar. Han tänkte på sitt senaste möte med Signe.

Fastän så graverande bevis funnos för, att hon föröivat attentatet mot honom, föll det sig likväl otroligt svårt för honom att tro på hennes brottslighet.

Hans hjerta fritog henne från all skuld.

Det kalla förståndet anklagade henne emellertid, ty Axel kunde ju icke förneka, att Signe hade allt skäl att vara mycket förbittrad äfven på honom för hans trolöshet.

Han ansåg henne visserligen ej i stånd till en öfverlagd hämnd, men att hon i ett plötsligt anfall af rättmätig vrede och förbittring kunde ha tagit ett öfverlagt, ödesdigert steg, det skulle han ju aldrig af öfvertygelse kunnat bestrida.

Ändtligen började han skriva.

På ett skonsamt sätt meddelade han sin far det timade och förklarade sig fullt nöjd dermed, att denne i hemlighet gäfvde Signes barn den bästa vård.

Det hade ju å nyo varit en olycksalig omständighet, att Signe förut, när Axel sett henne, icke haft sitt barn med sig; ty hade han sett barnet, skulle han genast ha förstått, att fadern tagit miste i sin förmodan angående det barn, som han upptagit.

Detta var också hufvudskälet, hvarför Axel nu kände sig så bitter mot Signe; ty det måste ju vara en onaturlig mor, som på ett så kärlekslöst sätt gjort sig qvitt sitt värnlösa barn.

Naturligtvis hade Axel tusende ursäkter äfven för denna handling, men någon fullt giltig ursäkt kunde han dock ej finna.

Det kan följaktligen ej förvåna, att han, påverkad af förhållandena, äfven i sitt bref talade om Signe i en jemförelsevis kall ton.

Ellen hade redan upprepade gånger varit inne och bedt honom deltaga i supén.

Äntligen avslutade Axel helt tvärt brefvet och gick för att i största hast äta en smula.

— Du kan läsa brefvet, sade han till Ellen. Jag skall sedan sjelf gå till posten med det, för att det skall komma med snälltåget.

Ellen gjorde med nöje bruk af denna tillåtelse.

Hon glömde för brefvet både mat och dryck.

Då hon läst brefvet till slut, gick hon fram till Axel, slog sin arm kring hans hals och hviskade:

— Tack, Axel! Du har handlat som en man. Du fördömer henne ej, men du är också nog rättvis att icke gilla hennes handlingssätt.

Axel befriade sig med mildt våld ur Ellens armar.

— Det är hög tid, om brefvet skall komma med tåget i qväll, sade han: Om jag skulle dröja borta en stund, så får du inte bli ängslig; ty du förstår nog, att jag ännu är mycket upprörd, och att en liten förströelse måste vara välgörande för mig. Länge stannar jag emellertid ej ute, ty vi resa i morgon bittida, Jag skall efter min återkomst gifva portiern nödiga instruktioner.

Axel klädde sig fort för att gå ut och stoppade brefvet i fickan.

— Gå med Gudi, min Axel! sade Ellen, i det hon på det hjertligaste ledsagade sin man till dörren. Jag hoppas, tillade hon och lutade sitt hufvud mot hans bröst, att vi sent omsider ändå skola blifva så lyckliga, som det är min innerligaste

önskan, att du redan måtte vara. Välkommen hem igen, min dyre Axel!

Hur lycklig var icke Ellen, när hon kände, att Axel redan nu besvarade hennes handtryckning mycket hjertligare, än han hittills gjort!

Förut hade han knappast vidrört hennes fingrar och hvarje gång alltid hastigt dragit tillbaka sin hand.

Nu hade han hållit hennes hand i sin några ögonblick.

Hvilka förhoppningar anknöt icke Ellen till denna enda varma handtryckning!

Denna korta afskedsscenen hade bevittnats af Hilda från det angränsande rummet.

Vi veta, att John hastigt fört baronessan fram till dörren. Han uppmanade henne att genom nyckelhålet se in i det andra rummet.

Hilda bibehöll denna sin observationsplats, äfven sedan Axel aflägsnat sig.

Ellen kände sig efter sin mans bortgång föranlåten att gifva sin glädje luft i en monolog.

Hon anförtrodde äfven sin kammarjungfru Hilma sina på Axels varma handtryckning grundade förhoppningar.

Vid pass tio minuter efter Axels bortgång kom städerskan in och anmälde, att värdinnan på hotellet Göta lejon kommit för att lemna ett bref till herr hofmarskalken.

Genast misstänkte Ellen, att brefvet var från Signe.

— Låt henne stiga in! befalde hon derföre.

Fru Ström steg med Signes bref i handen strax derpå in och neg djupt för den unga grefvinnan.

Sedan såg hon sig liksom sökande omkring i rummet och sade, när Ellen utsträckte sin hand efter brefvet:

— Förlåt, nådig fru, men unga frun bad, att jag icke skulle lemna brefvet till någon annan än herr grefven sjelf.

När Ellen hörde det, yttrade hon i stolt ton:

— Jag är herr grefvens maka, och eftersom ni icke nu kan träffa herr grefven, måste ni nog anförtro mig brefvet.

Hon imponerade härigenom på fru Ström, och eftersom denna ej hade någon aning om, hvilket giltigt skäl Signe haft till sin bön att endast till grefve Axel personligen utlemna brefvet, så gaf hon det utan betänkande åt Ellen.

Så snart Ellen hade brefvet i sin hand, blef hon med ens helt vänlig mot fru Ström och bad till och med denna sitta ned.

Fru Ström kände sig derigenom mycket hedrad.

Hur skulle hon också kunnat ana, hur arglistig och be-

råkande denna unga qvinna var, som nu så nådigt och nedlatande till och med flyttade fram en stol åt henne?

Ellen undvek visligen att strax föra samtalet in på det, som för henne var huvudsaken.

Hon var allt för klok för att begå en sådan oförsigtighet.

Hon frågade med skenbart intresse helt gladt värdinnan, om denna var gift, hur länge hon varit det, om hon hade några barn, hur affären gick, med flera dylika alldagliga frågor.

Först sedan kom hon af en händelse liksom i förbigående åter att tala om brevet.

Hon frågade, hvem som lemnat värdinnan brevet, hvad det varit för en ung fru, och hvarför hon ej sjelf framlemnat brevet.

Fru Ström svarade trohjertadt på alla frågor.

Ellen låtsade icke ha någon aning om, hvem denna Signe Karleman eller fru Ekstam varit.

Hon låtsade naturligtvis denna okunnighet bara för att så mycket lättare komma i tillfälle att framställa nya frågor.

— Nå ja, min man känner henne antagligen, sade hon. Säkerligen är det en böneskrift eller någonting liknande.

Fru Ström hade hittills haft fullt upp att göra med att besvara Ellens alla frågor.

Men slutligen tog hon, uppmuntrad af grefvinnans nådiga nedlåtenhet, sjelf till ordet och berättade utförligt den egenomliga scen, som den förklädde baron Hugo, om hvars namn och stånd hon naturligtvis var okunnig, framkallat.

När Ellen fick veta, att Signe, för att ej komma i beröring med den der förälskade mannen, i hemlighet smugit sig bort, viste hon verkligen inte, huruvida hon borde vara glad eller ängslig deröfver.

Det vore nu icke omöjligt, att Axel ännu en gång kunde möta sin Signe.

Flera gånger frågade Ellen äfven efter den unga fruns barn, ja, hon frågade till och med, om värdinnan sjelf sett barnet, hvartill denna svarade ja.

Ellen förstod skickligt att dölja sin öfverraskning häröfver. Men slutligen afskedade hon värdinnan och tackade henne för hennes besvär.

— Ni behöfver ju inte tala med någon om denna sak, sade hon vid afskedet till värdinnan. Antagligen är fru Ekstam en förnäm fattig och önskar säkerligen, att man ej i onödan talar om hennes förhållanden. Min man skall nog förstå att hjälpa

den nödstälda, utan att hon derigenom behöfver känna sig sårad och förödmjukad.

Högeligen belåten med den henne visade utmärkelsen att af en så förnäm dam ha blifvit bevärdigad med ett så långt samtal, återvände fru Ström hem.

Men ändå kände hon sig temligen besviken.

Hennes nyfikenhet hade på intet sätt blifvit tillfredsstäld. Hon skulle så innerligen gerna velat veta någonting närmare om den nu i hennes ögon ännu gåtfullare unga frun, och då hade hon måst nöja sig med det besked, att grefvinnan sjelf icke viste någonting alls i denna viktiga punkt.

Hade fru Ström bara kunnat se den så nådiga damen, när hon, värdinnan, lemnat rummet, så skulle hon strax ha fått ett helt annat begrepp om hennes föregifna okunnighet.

Ellen stannade vid dörren, dit hon sjelf ledsagat värdinnan, och lyssnade med återhållen andedrägt, om fru Ström också verkligen genast aflägsnade sig.

Först sedan hon förvissat sig derom, återvände hon med ett dämpadt skratt till bordet.

— Jag vet visserligen ännu icke hvad det står i brevet, jublade hon, talande till sin listiga, förtrogna kammarjungfru; men i alla händelser var det tur, att slumpen spelade mig denna skrifvelse i händerna, då min man ej var närvarande.

— Ja, se genast efter, nådig fru, hvad denna fräcka menniska skrifvit till er herr man! uppmanade kammarjungfrun sin matmoder. Jag skulle kunna slå vad om, att det der brevet inte innehåller någonting godt.

— Jag undrar just det ändå, invände grefvinnan, ty hon vet ju, att hon nu förlorat spelet, och hon aktar sig nog därför att reta mig och göra mig till sin fiende.

— Ja, men af den menniskan har väl nådig frun ändå ingenting godt att vänta. Har ni då glömt, att hon tagit er till skottafva? Vore jag i ert ställe, skulle jag knappast våga mig utom dörren, om jag viste, att denna Signe funnes här i närheten. Andra gången kunde hon träffa bättre än den första.

— Ack, var nu inte så barnslig, Hilma! inföll Ellen. Jag har ingen gång trott, att det var Signe, som sköt på mig.

— Hvad? Hvem skulle det eljes ha varit?

— Jo, den ormen Hilda Silfverhielm.

— Men bevisen, fru grefvinna . . .

— De äro tvifvelsutän konstgjorda. Men min man måste vi naturligtvis låta behålla den tron, att Signe begått mordför-

söket. Han bör aldrig få veta något om denna min hemliga misstanke, såvida inte polismästar Dahlbom lyckades öfverbevisa baronessan. Skedde det, så skulle jag heller inte se det ogerna; ty baronessan hatar jag djupt, under det jag i sjelfva verket endast ömkar Signe.

— Tror då fru grefvinnan, att polismästaren någonsin skall lyckas öfverbevisa baronessan?

— Hvarför inte? Jag har gifvit honom i uppdrag att i hemlighet undersöka saken, och han skall nog narra henne i en fälla. Ensam har hon ej utfört det der dådet, hon måste ha medbrottslingar, eller åtminstone måste någon veta, att hon är lönmörderskan. Lyckas bara polismästaren med list eller mutor vinna en af dessa för sig, så ska' hon få se, huru kort man gör processen med henne. Bara ett ord af mig, och hennes öde är för alltid besegladt.

— Men fru grefvinnan glömmar ju alldeles bort att läsa brevet, erinrade nu kammarjungfrun.

— Ja visst, instämde Ellen. Men nej, fortfor hon, med våld skall jag inte öppna brevet. Det skulle ju kunna vara skrivet så, att min man mycket väl kunde få läsa det. Vore det fallet, så borde han inte alls få veta, att jag redan tagit kännedom om innehållet.

Hon fuktade kuvertets gummibestrukna kanter och lade brevet i sitt knä för att vänta, tills gummit blifvit upplöst, så att hon kunde öppna kuvertet utan att skada det.

Temligen hastigt fortfor hon sedan:

— Hörde du, Hilma, att värdinnan försäkrade, att Signe ännu hade sitt barn hos sig?

— Ja visst. Men det kan ju inte vara möjligt.

— Ja, jag har också mycket funderat på den saken, medgaf Ellen. Kammarherrn har ju tydligt, klart och bestämdt skrivit, att det varit Signe Karleman, som utsatt barnet på trappan till hans hus.

— En tanke, fru grefvinna!

— Låt höra!

— Hade Signe sitt barn med sig hit, då har hon ej utsatt det.

— Men, Hilma, det är ju lika solklart, som att ett och ett gör två. Det var verkligen en bra öfverflödigt försäkrän.

— Det var ju inte alls hufvudsaken. Jag ville säga...

— Hvad då?

— Att om den förryckta baronessan skjutit på er, så har säkerligen också hon utsatt barnet.

— Hilma! Sannerligen . . . Men nej, nej, afbröt Ellen genast sig sjelf, för så dum anser jag verkligen inte Hilda Silfverhielm, åtminstone inser jag inte alls skälet, hvarför hon skulle ha begått en sådan dårskap. Derigenom skulle hon ju endast ha gjort mig en tjänst; ty hvarje misstanke mot Signe främjar ju indirekt mina egna intressen,

— Ack, hvem vet hvad den förryckta nu rufvar på för satyng igen? Baron Örnsköld. . .

I detta ögonblick knackade det.

Hastigt sköt grefvinnan brefvet under bordduken.

— Jag tar ej emot någon, Hilma, hviskade Ellen. Har du förstätt? Jo, det vore just härligt, om någon nu komme, och ville taga i anspråk min dyrbara tid, som jag så väl behöfver för att kunna läsa brefvet.

Hilma skyndade till dörren.

Men redan öppnades denna.

Ellen utstötte ett halft undertryckt rop af harm, då hon såg, att en man steg in i rummet utan att först ha erhållit tillåtelse dertill.

Men redan i nästa ögonblick for Ellen upp från stolen och skyndade emot den inträdande.

— För Guds skull, herr baron, hvad vill ni här? utbrast hon i en ton af ängslig bestörtning. Min man får för ingen del se er här; ty som ni vet, är han er hätske fiende.

Den besökande, som ej var någon annan än adjutant Örnsköld, räckte Ellen sin hand så förtroligt som en gammal vän.

— Var inte ängslig för min gode vän Axel! sade han. Jag har sett honom och vet också, att han ej snart kommer hem igen.

— Herr baron, har ni sett min man?

— Ja visst.

— Har ni äfven talat med honom?

— Nej. Jag var inte så oklok, att jag visade mig för honom, ty jag har ju redan länge med smärta väntat på ett tillfälle att få tala med er?

— Hvar är min man? Är ni säker på, att han inte öfverraskar er här?

— Han sitter tillsammans med doktor Westberg på Lorentzberg, och den, som slagit sig ned der, den blir också sittande der; ty punschen är alldeles utmärkt.

— Men hvad vill ni här? Hvarför har ni egentligen kommit till Göteborg? Vet ni möjligen också redan, att Signe Karleman haft djertheten att följa oss hit?

— Visst fan! gnisslade baronen. Jag vet allt, men alltid

kommer jag för sent för att kunna få fatt i flickan. Öfver allt, der jag söker henne, har hon varit, men ingenstädes står hon att finna. Och det är hufvudsakligen därför, som jag nu kommer till er. Jag har redan så mycket förargat mig öfver min fördömda otur.

— Ni vet då också redan, att Signe ute i skogen skjutit på min man?

— Man påstår det, ja, svarade baronen med ett bittert skratt.

— Hvad menar ni?

— Alla dessa misstankar mot Signe äro narraktigheter, fortfarande Örnköld, förargad.

— Men flera trovärdiga personer ha ju enstämmigt intygat samma sak. Till och med Axel är öfvertygad om, att Signe föröfvat attentatet mot honom.

— Så mycket bättre för er! Men mig skall ni inte försöka inbilla det, ty jag vet bättre besked. Ve de båda skurkarne, om jag en gång på ett lämpligt ställe får dem framför mynningen af min revolver!

— Men, herr Örnköld, hvem talar ni då om? Hvem misstänker ni för mordförsöket mot Axel?

— Fröken Silfverhielm naturligtvis.

— Verkligen? Är då inte Hilda kvar på därhuset?

— Inte. Man måste skriva ut henne derifrån, och sedan begaf hon sig genast i väg från Stockholm. Hon uppehåller sig säkerligen här under något slags förklädnad. Men att de der misstänkta personerna befunno sig i skogen och derifrån skyndsamt grepo till flykten, vet jag med fullkomlig säkerhet. Kunde jag bara tala, som jag ville, så skulle jag nog upplysa Axel om, att inte Signe aflossat skottet mot honom. Var ni sjelf också bara mycket försiktig och gå inte ut ensam; ty då kunde någon olycka hända er.

Naturligtvis blef grefvinnan Ellen icke litet förskräckt.

— Hilda! utbrast hon. Ja, ja, jag tänkte också genast på henne; ty endast hon är i stånd till en så radikal hämnd. Men Gud ske lof, vi resa ju härifrån redan i morgon.

— Följ då bara inte den på förhand uppgjorda planen utan res på måfå; ty i annat fall garanterar jag inte för, att icke den svartsjuka människan strax åter är er på spåren och vid första lägliga tillfälle bringar er om lifvet.

— Herr baron, tror ni då verkligen, att Hilda är här, och att hon vet, hvor vi bo?

— Jag förmodar, att de båda nu i första rummet anställa jagt på Signe Karleman.

— De båda? Hvem har då Hilda i sällskap?

— Den skurkaktige betjenten John, förstås. Han var ju redan då ute på spaning efter Signe, när hon flydde från mitt gods.

— Så nedrigt! utbrast Ellen. Men ni kan nog ha rätt. Hör bara! Signe bodde, såsom jag alldeles nyss fick veta, här strax bredvid, på hotell Göta lejon, och der har en förklädd person varit inne, som ovilkorligen velat tala med flickan. Han har låtsat vara hennes älskare.

— Der har ni det ju, inföll baronen. Det kan inte ha varit någon annan än den ohängde John. Men fort, fort, jag måste veta allt. Hvar är Signe, och hvad ville den der personen henne?

I få ord omtalade Ellen hvad hon af fru Ström fått veta om Signe och hennes brådstörtade flykt.

— Och karlen satte alltså genast efter henne? gnisslade Örnsköld.

— Ja visst. Han söker henne.

— Då ska' han få med mig att göra. Men har ni ingen aning om, hvart Signe kan ha flytt?

— Vänta, herr baron! Här . . . se, här är ju brevet, som värdinnan kom hit med. Kanske det i det står någonting derom.

Ellen tog hastigt fram brevet, hvilket hon med lätthet öppnade utan att skada det.

Hon läste innehållet, hvilket lydde:

»Min innerligt älskade Axel!

Förlåt, att jag vågar skriva några rader till dig! Det skulle jag aldrig ha gjort, om jag icke betraktade det som min heligaste pligt att rättfärdiga mig i dina ögon. Den misstanken, att jag skulle ha sökt förkorta ditt för mig så dyrbara lif, kan jag icke låta hvila på mig. Du vet, min Axel, hur troget och upprigtigt jag städse älskat dig, och du skall nog också kunna tänka dig, hur djupt olycklig jag nu är, då jag förlorat dig. Vare det långt ifrån mig att vilja förebrå dig för ditt handlingssätt; ty att du icke sjelfmant utan af jernhärdt nödtvång öfvergifvit mig, derom är jag fortfarande fullt förvissad. — Du såg mig i afton, och jag undvek dig. Men jag flydde ingalunda, emedan jag var medveten om något brott mot dig, utan endast och allenast för att icke gifva din maka anledning att betrakta mig som frid- och äktenskapsstörserska och förfölja mig med sitt hat. Jag såg dig redan förut på dagen på gästgifvargården, der jag tagit in. Jag hoppas, att du i tysthet

skall veta att tacka mig, för det jag med nästan öfvermenschlig ansträngning beherskade mig till den grad, att jag icke trädde inför dina ögon. — Var förvissad om, att jag hädanefter såsom hittills kommer att älska dig af hela min själ; men jag försäkrar dig, att jag ingen gång kommer att företaga det allra ringaste för att störa friden i ditt äktenskap! Min innerliga önskan är, att du i förening med Ellen må kunna bli lika lycklig, som du, såsom jag tror, var med din stackars Signe. Men just därför är det för mig också ett trängande behof, att du en och annan gång tänker på mig med kärlek; ty medvetandet om att ega din aktning, öfvertygelsen, att du i tysthet beklagar min sorgliga lott, skulle för mig vara den bästa trösten i mitt så utsägligt svåra lidande. — Men hur skulle du kunna högakta mig, hur skulle du kunna tänka på mig med kärlek, om du måste tro, att jag begått ett mordförsök mot din maka, ja, till och med mot dig sjelf? Nej, min Axel, ett sådant gement dåd är din Signe ej i stånd till att begå, det svär jag vid min kärleks rena glöd, vid vårt oskyldiga barns hufvud och vid allt, som är mig heligt. Jag försäkrar, att jag icke ens hade någon aning om, att du i går qväll uppehöll dig i skogen, och att det endast berodde på en slump, att jag sjelf var der. Jag vet inte, hvem som sköt på dig, men jag förmodar, att antingen en till karl förklädd qvinna eller en annan förklädd person, hvilka båda jag såg i skogen, och hvilka äfven talade om dig, begått detta dåd. Tro din Signes ärliga ord! Jag har hvarken mot dig eller din maka gjort något, som jag ej kan stå till svärs med. Just emedan din frid och äktenskapslycka ligga mig så mycket om hjertat, lemnar jag redan i denna stund denna stad för att, så visst Gud vill, genom ärligt arbete redligen slå mig fram genom verlden och med fördubblad trohet och nit egna mig åt vårt barns uppfostran. Det skall blifva min största stolthet, om du en gång skulle kunna erhålla underrättelse om, att jag i gudsfruktan uppfostrat vårt barn till en nyttig samhällsmedlem. Kanhända, min Axel, och det önskar jag af hela mitt hjerta, skall vår lilla Lilli, när jag sjelf redan för länge sedan hvilar i grafven, äfven blifva din stolthet och glädje. — Tänk i så fall med kärlek tillbaka på din Signe, som, blomman lik, blott allt för snart måste vissna i det råa lifvets brännande solhetta! — Bed din fru icke vara ond på mig utan låta mig gå lugnt och stilla min ensamma väg fram genom lifvet! Ack, hvilken förfärlig ångest har jag icke utstått för din skull! Men hur glad blef jag ej, när jag såg, att du icke blifvit de der ondskefulla människornas offer! — Förlora aldrig tron på din Signes ärbarhet och hederliga tänkesätt och

bed Gud, liksom jag ber honom beskydda dig för alla dina fiender, att han äfven måtte taga mig och vårt barn i sitt nådiga beskydd och förläna mig kraft att lefva åtminstone så länge, tills jag uppfostrat vår Lilli! Jag skall försöka uppfostra henne, så att du en gång, om det så skulle vara Guds vilja, med stolthet och glädje kan kalla henne ditt barn. — Ack, jag hade ännu så mycket att skrifva till dig, men du ser nog på stilen, hur min hand darrar, och hur många tårar afvemodsfull saknad jag fält på detta papper. — Farväl, min Axel! Gud beskydde och välsigne dig och din Ellen! Blif lycklig med henne och förakta icke din arma, så gränslöst hårdt pröfvade

Signe.»

Det ädelmod, som talade ur Signes hvarje ord, kom Ellen att blygas, och hon kunde icke annat än gifva sin inre öfvertygelse uttryck i ord, i det hon sade:

— Flickan är verkligen oskyldig, och hon är vida bättre, än jag trott. Herr baron, fortfor hon hastigt, skynda er, skynda er! Uppbjud allt för att återfinna flickan och skydda henne för hennes förföljare! Säg henne, att jag betygar henne mitt innerligaste deltagande, och att jag är beredd att trygga hennes framtid! Säg henne, att jag med nöje till henne vill utbetala ett par hundra tusen riksdaler utan att ens begära tack därför! Hennes enda tack skall bestå deri, att hon mottar min present och icke betraktar den som en kränkande almosa.

Baronen mätte rummet med snabba steg.

— Ja visst. Ja visst, sade han. Jag skall göra allt för att finna henne. Men om jag bara viste, hvar jag skulle söka henne!

— Res upp till Falköping, herr baron; dit kommer Signe förr eller senare.

— Ja visst, ja, det skall jag göra. God natt, fru grefvinna! Vi ha inte träffats. Ni förstår? Men akta er för att någonsin gå ut ensam! Tänk på Hilda, er afsvurna fiende!

Ellen skulle blott allt för gerna ytterligare ha velat framställa den frågan till adjutanten, om han viste, hur det egentligen förhöll sig med det utsatta barnet; men hon kunde icke kalla honom tillbaka, alldenstund han redan var midt i trappan och strax derpå stormade ut ur hotellet.

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

Giftmord.

»Lyssnaren vid porten dras sjelf ned i lorten».

Skulle väl detta ordspråk ha kunnat bekräftas på ett mera drastiskt sätt, än som nu skedde med den vid dörren lyssnande och genom nyckelhålet spejande Hilda Silfverhielm?

Baronessan hade verkligen måst höra mera, än som kunde vara henne kärt.

Det samtal, till hvilket hon lyssnat, hade öfvertygat henne om, att man redan fullständigt genomskådat henne, och att man icke alls tviflade på, att det varit hon, som sökt lönmörda Ellen och Axel.

Äfven med afseende på barnets utsättande hade misstanken redan fallit på henne.

Hennes belägenhet skulle ha varit rent af förtviflad, om icke Ellen i eget intresse haft all orsak att iakttaga den djupaste tystlåtenhet gent emot sin man.

Men förr eller senare kunde ju Ellen ändå yppa hemligheten för honom.

Faran för denna demaskering var för Hilda så mycket större, som Ellen redan var på god väg att taga parti för Signe mot dennes fiender.

Ellen hade på sätt och vis redan öppet förklarat det.

Signes bref hade gjort henne försonligt stämd mot denna, och detta af det skäl, att hon af brevet insett, det Signe frivilligt och för alltid afstått från Axel.

Ellen förstod, att Signe icke vore någon rival, som hon behöfde frukta; men så mycket större blef nu hennes hat till baronessan Hilda.

Då adjutanten aflägsnat sig, gaf hon också denna sin förbittring mot Hilda på det otvetydigaste sätt luft.

— Om jag viste, sade hon, hur Axel skulle upptaga Signes bref, så skulle jag baronessan till trots lemna honom det; men tyvärr äro ju mina händer bundna. Axel är på god väg att försona sig med sitt öde och besvara min kärlek. Men lemnade jag honom nu detta bref, så skulle han strax åter svärma för sin Signe, och jag — jag blefve honom åter igen fullständigt likgiltig, ja, förhatlig. Nej, nej, hans böjelse för mig är ännu en för späd och ömtålig brodd, för att jag skall våga att ställa den på ett så hårdt prof. Hvad säger du om saken, Hilma? vände hon sig till kammarjungfrun.

— Äfven jag röstar för, att fru grefvinnan inte förhastar sig, svarade den tillfrågade. Jag antar, att baronessan nu ändtligen kommit till insigt om, att hon ej har någon tur med sina lömska mordförsök, och hon skall inse, att hon redan i eget intresse nu måste upphöra med sitt ursinniga förföljelseraseri. Äfven herr grefven skulle, om ett dylikt attentat åter upprepades, helt säkert taga polisens hjälp i anspråk, och alldenstund baronessan redan är så starkt komprometterad, skulle det icke alls bli svårt att öfverbevisa henne om hennes brottsliga anslag och få in henne på spinnhuset.

— Ja, ja, det har du rätt i, Hilma, instämde Ellen. Min man var så förbittrad öfver detta nya attentat, att han endast med stor möda kunde afhålla sig ifrån att anmäla saken. Men när jag nu vet, att Signe är oskyldig, och att endast baronessan har sin hand med i spelet, skall jag genast skrifva ett bref till polismästare Dahlbom. Denna må på min bekostnad skicka hit ett par detektiver, som öfvervaka baronessans görande och låtande.

— Det skulle jag dröja med tills vidare, fru grefvinna, sade Hilma.

— Hvarför?

— Ni har lofvat er herr man att icke göra något utan hans samtycke, och ni kan ju inte säga herr grefven, att herr adjutanten var här och berättade detta. Ni reser ju härifrån tidigt i morgon bittida, och följaktligen är ni befriad från all vidare fara.

— Godt! Jag skall följa ditt råd, Hilma. Men ring nu och beställ friskt källvatten! Vädra sedan rummet! Jag skall under tiden gå in i min mans rum för att ännu en gång uppmärksamt genomläsa Signes bref. Jag känner mig trött och skulle sedan vilja gå till hvila.

Hilma ringde.

Strax derpå kom städerskan med en bricka, på hvilken stod en slipad karafin med friskt vatten jemte ett dricksglas.

Flickan aflägsnade sig strax åter, sedan hon hört, att man icke vidare behöfde hennes tjänster.

Ellen begaf sig in i Axels rum, och Hilma öppnade fönstren.

— Kom hit med ett glas vatten, Hilma! ropade Ellen. Fisken, som vi åto till qvällsmat, var något för salt, och jag måste säkerligen dricka flera gånger i natt.

Kammarjungfrun efterkom sin matmoders befallning och stannade på Ellens önskan kvar i Axels rum.

De båda lyssnarne i rummet bredvid hade sett och hört allt detta.

— Detta är ju mycket gynsammare, än vi hoppats, jublade den af dödligt hat till Ellen uppfyllda fröken Silfverhielm. Fort, fort, John! Detta gynsamma tillfälle måste vi taga reda på; ty sedermera skulle säkerligen vida större svårigheter ställa sig i vägen för utförandet af vår plan.

— Naturligtvis, svarade John och gnuggade förnöjdt händerna samt småskrattade som en ond ande, hvad vi göra nu, behöfva vi inte göra sedan. Ju förr hon dricker döden, desto ofarligare är hon för oss.

— Har du flaskan på dig, John?

— Naturligtvis! Här är den ju.

— Visa mig den först, så att jag är alldeles säker på, att det är den med giftet!

John tog upp ur fickan en liten flaska. Hilda tog ur korgen och luktade på innehållet.

— Godt! skynda dig! hviskade hon, i det hon till betjenten återlemnade flaskan.

John hade försett sig med diverse tjufredskap, bland annat med en så kallad snickarnyckel.

Utan tvekan provvade han nyckeln.

Redan i nästa ögonblick var dörren öppnad.

John lyssnade ännu ett ögonblick och smög sedan nästan ljudlöst öfver mattan fram till det lilla nattduksbordet, på hvilket karafinen stod.

Han tog glasproppen ur karafinen och hælde sedan vid pass hälften af giftet i vattnet.

I detta ögonblick slog en vindstöt med stort buller igen det ena fönstret.

Strax öppnades dörren till Axels rum, och Hilma visade sig på tröskeln.

John, som hört dörren öppnas, kunde, om han ej ville bli

sedd, för tillfället icke göra någonting annat än huka sig ned vid bordet bakom bordduken.

Hade han försökt fly in i det andra rummet, så skulle han ovillkorligen blifvit sedd, om han också varit aldrig så snabb i vändningarna.

Hvad var det der för en skräll? frågade Ellen.

Hilma såg sig omkring i rummet, men utan att lemna sin plats.

— Det är väl ingen der? frågade grefvinnan strax derpå.

— Inte. Det lät ju, som om ett fönster klingat. Det har börjat blåsa riktigt hårdt ute.

— Nå, men så se då efter! befalde grefvinnan. Jag är så förskräckt.

Kammarjungfrun såg sig ännu en gång forskande omkring i rummet och gick sedan fram till det ena fönstret.

— Det blåser så förfärligt, så jag måste bestämdt stänga fönstren, fru grefvinna.

— Ja, gör det! ropade Ellen.

John viste, att Hilma genast skulle upptäcka honom, så snart hon komme bort till det andra fönstret för att stänga det.

Ville han undgå att bli upptäckt, så måste han i största hast söka sig ett annat gömställe.

Medan Hilma stängde fönstret, i hvilket hon en stund måste dra och rycka, emedan det svält ut af fuktighet, kröp John så ljudlöst som möjligt under Ellens säng.

Han drog en lättnadens suck, så snart han öfvertygat sig om, att kammarjungfrun hvarken hört eller sett honom.

Han hoppades strax åter finna tillfälle att lemna sitt gömställe och obemärkt fly.

Hilma gick till det andra fönstret, hvilket hon likaledes stängde. Men allt detta gick tydligen för långsamt i grefvinnsans tycke.

— Kommer du inte snart? frågade hon otåligt.

— Ack, fru grefvinna, fönsterrutan här har sprungit sönder.

Strax kom Ellen in i rummet.

— Har fönstret gått i kras? frågade hon.

— Nej, rutan är bara spräckt. Det är det här fönstret, som slogs igen af blåsten.

— Nå, då är ju skadan ej att tala om. Drag för gardinerna och gör i ordning min bädd; jag skall strax gå till hvila.

John blef icke litet förskräckt, när han hörde, att grefvinnan inte vidare tänkte lemna rummet.

Stannade hon kvar här, då var för honom vägen till flykt afskuren, åtminstone vågade han då icke förr fly, än hon insomnat.

— Känn efter, Hilma, om dörrarna äro stängda! befalde Ellen.

John blef ännu mera förskräckt, ty egde icke Hilda nu nog sinnesrörelse att genast ljudlöst vrida om nyckeln i låset, så skulle kammarjungfrun genast fatta misstankar och slå alarm, då hon såg, att dörren var oläst.

Lyckligtvis gick kammarjungfrun först till korridordörren, der hon vred om nyckeln i låset och sköt för regeln.

Sedan gick hon också till den dörr, genom hvilken John smugit sig in i rummet.

Hon tog i dörrvredet och förklarade sedan, att allt vore, som sig borde.

— Men det är ändå bra förargligt, tillade hon, att här fins en dörr; ty om rummet bredvid vore bebodt, så vore det ju riskabelt att yttra ett enda ord högt.

— Det har du nog rätt i, svarade grefvinnan; men det fans ju tyvärr fär tillfället inga andra rum lediga, och derfor måste vi nöja oss med dessa.

Att Hilma ej fattat någon misstanke och icke gjort någon för John ödesdiger upptäckt, när hon nyss undersökt, huruvida dörrarna voro lästa eller ej, var Hildas verk.

Den senare hade med säker blick förutsett faran, och eftersom hon viste, att John tills vidare icke kunde bli upptäckt, hade hon vridit om och tagit ur nyckeln.

Med andlös spänning lyssnade hon till allt, som yttrades i rummet bredvid och gaf genom nyckelhålet noga akt både på grevinnan och kammarjungfrun.

För tillfället var ju ingen fara å färde.

Allt kunde aflöpa lyckligt för giftblandarne, om John åter lyckades obemärkt smyga sig ut ur rummet.

Utsigterna dertill voro ju också temligen gynsamma.

Ellen hade redan förut sagt, att hon var mycket trött.

Grefve Axel var ej hemma.

Men hufvudsaken var, att John fann tillfälle att alldeles obemärkt fly, ty endast i så fall kunde giftblandarne hoppas, att deras djefvulska anslag skulle lyckas efter önskan.

John hade ju utan nämnvärd fara genast kunnat fly, ty de båda fruntimren skulle vid åsynen af honom ha blifvit så förskräckta, att de säkerligen icke genast kunde ha förföljt honom.

Men detta stred mot intrigmakarnes plan, ty de hade vid-

tagit sådana förbedelser, att misstanken för brottet måste falla på Signe Karleman.

För ingen del ville de låta detta så gynnsamma tillfälle att undandraga sig ansvaret för sitt skurkstreck gå sig ur händerna.

Men blott allt för snart måste John höra, att hans utsigter att obemärkt komma undan snarare mörknade än ljusnade.

— Jag skall bara lägga mig och hvila, men inte sofva ännu, ty vid min mans hemkomst måste jag ovilkorligen vara vaken. Det skulle ju tyvärr kunna hända, att Axel händelsevis ännu en gång fått se sin Signe, ja, att han rent af talat med henne.

— Det vore en stor olycka för fru grefvinnan, intöll kammarjungfrun.

— Hvarför det? Signe skulle i så fall för Axel endast ha upprepat hvad hon skrivit i brevet.

— Mycke' riktigt! Just därför betraktar jag det som en olycka. Herr grefven skulle fordra brevet af er, och om han såge, att ni gömt undan det, skulle han genast komma på den förmodan, att ni haft för afsigt att förhålla honom det samma.

— Ah, den faran är lätt att förebygga, svarade Ellen. Jag har ju åter tillslutit brevet och skall nu lägga det under min hufvudkudde. Frågar han efter det, så lemnar jag honom det genast; frågar han inte, och märker jag, att han ej sett och talat med Signe, så behåller jag brevet.

Ellen lät kläda af sig och lade brevet under hufvudkudden.

— Se så, läs nu något roligt för mig, Hilma! uppmanade Ellen sin kammarjungfru, sedan hon gjort det riktigt behagligt åt sig i den mjuka bädden.

Hilma hemtade på grefvinnans önskan senaste numret af Nisse, satte sig i en länstol bredvid sängen och började läsa.

John blef i sitt trånga gömställe allt ängsligare till mods.

Redan funderade han på, om det inte vore bäst att med det samma fly, hellre än att utsätta sig för faran att vid Axels hemkomst bli upptäckt och häktad, när plötsligt en knackning på dörren hördes.

— Min man! jublade Ellen. — Hilma, hviskade hon till kammarjungfrun du kan genast gå upp på ditt rum, sedan du släpt in min man; jag önskar vara alldeles ensam med honom och ska' låtsas, som om jag redan sofvit.

— Som fru grefvinnan befaller.

Kammarjungfrun skyndade till dörren.

— Är det herr grefven? frågade hon.

— Ja, ljud svaret.

Hilma öppnade.

Axel steg in.

— Hvad var det för en människa, som stod der ute i korridoren? frågade greffen.

— Hvad för en människa, Axel? utbrast Ellen och for förskräckt upp samt kastade sjelf på sig de nödvändigaste klädespersedlarne.

— Mig föreföll det, som hade det varit ett till karl förklädt fruntimmer. Personen undvek mig och skyndade förbi mig nedför trappan.

— För Guds skull, Axel, kanske det rent af var en förbrytare, som smugit sig in i hotellet. Alarmera folk, så att människan blir förföljd!

I detta ögonblick sköt John fram ur sitt gömställe och rusade på dörren.

Men grefve Axel sprang efter och grep honom i armen.

Hilma och Ellen skreko samtidigt till och ropade på hjälp.

John gjorde en hastig svängning, slet sig lös och aflossade ett skott.

Axel ryggade tillbaka.

Kulan hven tätt förbi hans hufvud.

John grep genast till flykten.

Han rusade nedför trappan.

Portiern kom emot honom.

— Mördare! Mördare! skrek John. En karl har skjutit på mig. Häkta mördaren!

John betjenade sig af portierns bestörtning för att komma ut i det fria.

Det lyckades honom också.

— Hitåt! Hitåt! hörde han baronessan Hildas röst.

De båda giftblandarne togo till benen.

FYRTIOÅTTONDE KAPITLET.

Från henne.

— Axel, min Axel, gå inte ifrån mig, stanna kvar! O, min Gud, det var kanske inte den ende skurk, som smugit sig in här!

Så ropade grefvinnan Ellen efter sin man, när denne gjorde min af att förfölja den fräcke skurken.

Axel hörde Ellens rop och fann sig deraf föranlåten att afstå från sitt förehafvande.

Han hade ju sjelf redan tänkt på möjligheten, att mer än en skurk kunde ha smugit sig in i de af honom bebodda rummen.

Skottet, som John aflossat, hade alarmerat hotellets tjänstepersonal och flera gäster.

Nästan samtidigt med portiern kom värden skyndande till skådeplatsen för uppträdet.

Ellen hade i största hast lemnat sin säng och svept in sin yppiga gestalt i en nattrock.

Hon skyndade till midten af rummet, der äfven Hilma och grefve Axel stodo, hvilka båda spejande sågo sig omkring i rummet.

— Hjelp! Hjelp! ropade Ellen, när hon fick syn på värden och portiern.

Värden steg hastigt in i rummet.

— Herr hofmarskalk, har då detta obehagliga uppträde rent af egt rum i er våning? frågade han Axel.

— Ja visst, svarade denne. Den skurk, som aflossade skottet och sedan grep till flykten, måste ha förstätt att i all tysthet obemärkt smyga sig in här. Låt genast underrätta polisen!

Värden gaf en kypare i uppdrag att skynda till polisvaktkontoret och derifrån tillkalla några man.

— Våra rum måste först genomletas, förr kan jag ej finna någon ro, klagade Ellen.

Värden skyndade sig att med Axels samtycke efterkomma grefvinnans önskan, i det han tillsade några af hotellbetjeningen att genomsöka rummen.

Portiern befalde han genast åter gå ned på sin post och tills vidare hålla ytterdörrarna stängda för hvar och en.

Mannen gjorde, som han blifvit befalld, men hviskade först några ord till värden.

Han hade nemligen nu fått klart för sig, att lordens resällskap måste ha spelat en temligen tvetydig rol vid detta uppträde.

I följd deraf gaf värden tillsägelse, att de af lorden förhryda rummen skulle bevakas.

Portiern hade lika litet som värden någon kännedom om, att lord Hamilton, det vill säga fröken Hilda Silfverhielm, redan flytt från hotellet.

Värden var framför allt angelägen om att lugna grefvinnan och få veta någonting närmare om uppträdet.

Medan hotellbetjeningen ännu var sysselsatt med att genomleta rummen, kommo två poliskonstaplar, vägledde af portiern.

— Herr poliskommissarien kommer strax efter, anmälde den ene konstapeln.

Värden begaf sig då nedför trappan för att mottaga kommissarien och underrätta honom om, hvad som passerat.

Det låg naturligtvis i hans intresse, att den obehagliga tilldragelsen väckte så litet uppseende som möjligt.

Redan i trappan mötte hotellets egare, som åtföljdes af portiern, poliskommissarien.

Han återvände med denne till de af grefve Cedersvärd bebodda rummen.

När Ellen hörde, att icke någon mera bandit höll sig gömd i rummen, vågade hon åter aflägsna sig från sin plats.

Hon vacklade, stödd på Hilmas arm, till en stol.

— O, Gud, hvad jag blef skrämmd! stönade hon. Fort, fort, Hilma, gif mig ett glas vatten!

Kammarjungfrun skyndade sig att efterkomma grefvinnans önskan.

Hon fylde ur karafinen ett glas med vatten, som hon sedan räckte grefvinnan.

Ellen drack.

Men då hon druckit några klunkar, for hon hastigt upp och utropade:

— Axel, hjälp! Jag vet inte, men jag känner mig plötsligt så illamående. Vattnet . . . o, Gud, kanske vattnet var förgiftadt.

Axel skyndade till, stödde med sin ena arm Ellen och tog med den andra handen vattenglasen, hvilket han stälde på bordet.

Han hörde visserligen hvad Ellen yttrade, men han trodde, att denna hennes upprörda sinnesstämning var en följd af den utståndna skrällen.

— Tillåt mig föra dig till mitt rum! sade han. Du är så uppskrämd, att det är bäst för dig, att du icke utsätter dig för vidare sinnesskakningar.

Då grep Ellen så hårdt tag om hans arm, att Axel ovilkorligen frågade:

— Men, min Gud, hvad gör du?

Ellen svarade ej, men sjönk med ett högt anskri ned på knä.

— Förgiftad! Vattnet . . . vattnet var förgiftadt, stönade hon och sjönk ned på mattan.

Axel skyndade fram till bordet och såg på vattnet, af hvilket Ellen druckit.

— Ja verkligen, utbrast han, nu tror jag sjelf, att min hustru druckit gift. En läkare! En läkare! Fort, Hilma, hemta genast hit mjölk! — Herr poliskommissarie, var god och lägg beslag på vattnet här!

Kammarjungfrun skyndade fort ned i köket efter mjölk. När hon kom tillbaka, hade Axel redan lagt Ellen i sängen, der hon vred sig under de häftigaste smärtor.

— Drick mjölk, så att giftets verkan i tid förebygges! sade Axel.

Ellen drack; men mjölken kom strax upp igen.

— Det är bra, sade Axel. Drick bara ännu en gång, så att giftet på samma gång som mjölken kommer ur kroppen!

På hotellet bodde händelsevis för tillfället en läkare, hvilken värden genast lät tillkalla.

När läkaren kom och hörde, hvilka mått och steg grefve Axel redan vidtagit, sade han, sedan han noga betraktat vattnet i glaset:

— Fru grefvinna, jag gratulerar er. Jag är öfvertygad om, att ni redan befinner er utom all fara för lifvet, tack vare er herr mans ändamålsenliga hjälp.

— Herr doktor, var saken verkligen så allvarsam? frågade Axel.

— Jag är förvissad om, herr grefve, svarade läkaren, att ni räddat er fru från döden. Hade denna hjälp bara kommit fem minuter senare, så hade er fru varit räddningslöst förlorad.

Läkaren gaf ytterligare några ordinationer och undersökte mycket samvetsgrant Ellens tillstånd.

Hotellpersonalen hade på värdens tillsägelse efter visitationen af rummen strax åter aflägsnat sig.

Äfven de båda konstaplarne hade gått ut i korridoren, der de höllo vakt.

Poliskommissarien måste tills vidare nöja sig med det, som värden hade sig bekant om uppträdet ty grefve Axel och Hilma kunde ännu icke komma ifrån Ellen.

Läkaren hade i sitt rum ett litet resapotek.

Han hemtade ett motgift och nödgade Ellen taga in det samma.

Verkan var så förträfflig, att de häftiga plågor, som Ellen känt, snart upphörde.

— Se så, nu befinner ni er fullständigt utom all fara, sade läkaren. Vinnlägg er nu om det största möjliga lugn, så skall skräcken ej medföra några menliga följder.

Poliskommissarien hade redan skickat ett bud till poliskvaktkontoret, på det att de flyende giftblandarne med det allra snaraste måtte bli eftersatta.

Följande världens råd, hvilken redan fattat misstankar mot lord Hamilton och dennes ressällskap, begaf sig kommissarien, följd af värden, till de af den förmente lorden förhyrda rummen.

Men det visade sig, att de båda rummen voro lästa, och då trots knackningar och rop ingen öppnade, måste kommissarien med oförrättadt ärende ännu en gång återvända till grefve Axels rum, tills man hunnit hemta en smed, som kunde öppna dörren.

Kommissarien uppsatte under tiden ett protokoll.

Ellen och Hilma sade enhälligt, att den der personen måste ha smugit sig in, medan de båda varit inne i Axels rum.

Under dessa få ögonblick måste äfven vattnet ha blifvit förgiftadt.

Plötsligt bad Ellen sin man om ett samtal mellan fyra ögon.

Grefve Axel, som redan haft de mest skilda tankar angående giftblandarne, anade, att Ellen hade någonting mycket viktigt att meddela honom.

Han följde henne därför in i sitt eget rum.

— Min Axel, sade Ellen der, jag har ännu ej haft tid att lemna dig ett bref, som fru Ström, värdinnan på hotell Göta lejon, var här med under din frånvaro. Inte vet jag hvad det står i brevet, men jag frågade värdinnan och fick veta, att en ung dam bott hos dem, hvilken efter nattens inbrott under mycket misstänkta omständigheter åter aflägsnat sig. Jag anar också, hvem denna unga dam varit. Hon hade skrivit in sig i boken under namnet enkefru Signe Karleman.

Axel utstötte ett halft undertryckt skri och grep krampaktigt tag i en stolskarm.

— Dessutom måste jag tala om för dig, fortfor Ellen, att en ung man, som efter allt att döma burit lösskägg och genom en förklädnad gjort sig oigenkänlig, frågat på hotellet efter den der Signe Karleman som för honom lär ha uppgifvit sig heta fru Ekstam. Den förklädde mannen rusade hals öfver hufvud i väg, så snart han fick veta, att damen icke längre fans kvar på hotellet. Eftersom jag förmodar, att det brott, som blifvit föröfvadt mot mig, är en skändlig akt af hämnd, och eftersom jag är öfvertygad om att, anstiftarinnan af det samma är en mycket bekant person, så ber jag dig söka förmå poliskommissarien att ej förfölja de flyende förbrytarne. Var förvissad om, att jag endast i ditt eget intresse uttalat denna önskan! Skulle du vilja låta bestraffa gerningsmannen, så är jag också med derom. Men sjelf önskar jag, att saken om möjligt må bli nedtystad. Det skändliga anslaget misslyckades ju, och jag befinner mig nu, Gud ske lof, utom all fara.

Axel mottog Signes bref, som Ellen räckte honom, och betraktade adressen.

— Från henne! Ja brevet är verkligen från henne, den olyckliga, af svartsjuka förblindade Signe, klagade Axel.

Han hade ju genast känt igen Signes stil.

Han betraktade det som bittert hän, att Signe äfven här upprepade alla hans titlar.

Redan stod han i begrepp att öppna brevet, när han vek ihop det på midten, och vändande sig till Ellen, frågade:

— Är det ditt fulla allvar, att du ej vill yrka ansvar på giftblandarne, och att du för all framtid vill iakttaga den djupaste, obrottsligaste tystnad angående allt det, som du fått veta af fru Ström?

Ellen rätade upp sig, fattade Axels hand och svarade i högtidligt allvarlig ton:

— Så sant mig Gud hjelpe, Axel, och så sant jag är öfvertygad om, att Signe är anstiftarinnan af giftmordet, skall jag för din skull aldrig göra bruk af min vetskap. Äfven denna gång vill jag för din skull förlåta den brottsliga. Men den ena tjensten är ju den andra värd. Jag förmodar, att detta bref, som Signe skrivit till dig, varit bestämdt att först efter min död komma i dina händer; ty fru Ström förklarade uttryckligen att hon blifvit ombedd att först i morgon bittida till dig personligen öfverlemna brefvet. Jag antar därför, att du utan betänkanke skall afstå från att läsa brefvet. Enligt min åsigt innehåller det endast förklenliga yttranden om min person. Hade jag fallit offer för giftblanderskan, så skulle jag icke förmått vederlägga förtalet, och den intriganta personen hade uppnått sin afsigt. Du måste sjelf medge, att det är föga hederligt att på ett så lömskt sätt angripa en död, som icke mera kan försvara sig. Men icke heller i det fallet vill jag lemna dig några föreskrifter. Vill du läsa brefvet, så må du göra det! Jag behöfver inte alls frukta förtalet, och jag uttalade endast denna bön för att bespara dig bitterheten att nu nödgas fördöma henne, som du en gång så varmt älskat.

Axel besinnade sig några ögonblick.

— Godt! sade han och lemnade tillbaka brefvet till Ellen. Tag det här i förvar! Visar det sig, att Signe haft sin hand med i spelet, så skall jag aldrig af dig återfordra brefvet. Men ännu är denna omständighet ej bevisad, och därför kan jag heller inte anhålla om inställelse af polisens spaningar; ja, jag fruktar till och med, att det nu är omöjligt.

— Nå ja, som du vill, Axel. Jag har bedt för Signe, oakadt hon är min argaste fiende. Skona henne, så mycket du kan! Det skulle ju också kunna hända, att den der karlen af egoistiska bevekelsegrunder bejenat sig af hennes sinnesrörelse och öfvergifna belägenhet. Kanske söker han ställa sig in hos henne och vinna hennes gunst genom att i hennes ställe hämnas på mig.

Då hördes en knackning på dörren.

Axel gick för att öppna.

Det var kammarjungfrun Hilma, som anmälde, att smeden anländt, och att poliskommissaren läte bedja herr grefven följa med till de förrymde främlingarnes rum.

Axel var genast beredd att efterkomma denna poliskommissariens uppmaning.

— Stanna under tiden qvar hos min fru! befalde han Hilma.

Han begaf sig ut i korridoren, der smeden just stod i begrepp att öppna dörren till främlingarnes rum.

Naturligtvis fann man der hvarken den föregifne lorden eller den person, som kallat sig mister Smith.

I dörren till Ellens rum fann man den falska nyckeln.

Vid denna upptäckt sade poliskommissarien:

— Det bevisar, att giftmordet blifvit utfördt efter mogen öfverläggning; brottet har följaktligen endast omintetgjorts genom herr grefvens hemkomst. Vidare är det ett bevis på, att de båda främlingarne tagit in här under falska namn. — Har ni, herr grefve, möjligen någon misstanke mot någon viss person?

— Det tala vi om sedan, gaf Axel undvikande till svar.

— Giftblandarne måste enligt all sannolikhet ha varit er frus fiender, ty det lömska attentatet tycks endast ha gällt hennes person, anmärkte poliskommissarien.

Axel instämde i denna åsigt.

— Nåväl, fortfor kommissarien, eftersom ni, herr grefve, ej vill namnge någon misstänkt person, så måste vi se till, om vi genom något föremål kunna vinna upplysning om gerningsmannens person. Hvems är kappsäcken, som står der under bordet?

— Den lät lorden hemta från stationen, svarade värden.

— Det är bra; kanske förråder den eller i den samma befintliga saker brottslingarne.

Kommissarien stälde upp kappsäcken på bordet och synade den på alla sidor.

Äfven Axel steg fram till bordet.

Men så snart han i eldsljuset fick syn på kappsäcken, utstötte han en halft undertryckt suck.

Poliskommissarien hörde det.

Han såg också genast på Axels förstörda utseende, att denne kände igen kappsäcken.

— Herr grefve, jag måste be er säga mig hvad ni har er bekant om egarens till denna kappsäck person, bad poliskommissarien.

Axel gjorde en afvärjande rörelse med handen och sjönk tungt ned på en stol.

Poliskommissarien såg inte alls belåten ut, när Axel vägrade att lemna någon upplysning.

Ännu en gång betraktade han noga kappsäcken och ref sedan bort en påklistrad lapp, på hvilken stod, att kappsäcken var poletterad i Stockholm.

— En upptäckt! jublade han.

Axel bleknade. Han tycktes redan veta, hvilken upptäckt poliskommissarien gjort.

På kappsäckens ena sida var nemligen anbragt en nysilfverplåt, på hvilken egarens namn var ingraveradt.

Kommissarien vände kappsäcken så, att Axel kunde se plåten och läsa, hvad som stod på den samma.

— Herr greve, känner ni någon dam med detta namn? frågade poliskommissarien.

Axel tryckte handen mot ögonen och ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Derom skall jag sedan tala med er mellan fyra ögon, svarade han.

Kommissarien nickade och läste sedan ännu en gång det på plåten ingraverade namnet. Detta lydde:

»Signe Karleman».

Vid kappsäcken hängde i en flätad läderrem en nyckel, med hvilken kommissarien nu öppnade kappsäcken, hvilken till såväl hans som världens stora öfverraskning innehöll damkläder jemte diverse klädespersedlar för ett litet barn.

Linnekläderna voro märkta med bokstäfverna S. K.

När Axel gjordes uppmärksam på denna omständighet, for han upp, drog undan kappsäcken, slog igen den och ut brast:

— Var god och öfverlemna dessa saker åt mig, herr kommisarie! Jag skall sjelf spana efter förbrytaren och tala vidare om saken med er mellan fyra ögon. — Får jag be herrarne lemna oss ensamma? vände han sig till värden och poliskonstaplarne. Tagen den lugnande försäkran med er, att det i detta fall mindre är fråga om ett skurkaktigt brott än om en beklagansvärd, sinnessjuk persons öofverlagda handling! Personen i fråga har redan en gång varit på därhus, och det är ju helt naturligt, att man icke får döma en sådan olycklig varelse allt för hårdt. Men allt detta är ju öfver hufvud taget endast en förmodan å min sida.

— Herr greve, frågade hotellvärden, var denne lord Hamilton verkligen en engelsman, eller var han . . .

— Enligt min förmodan ha de båda tagit in här under falska namn. De äro ju nu borta, och lyckas man häkta dem, så får ni ju tids nog veta, hvilka de egentligen äro. Enligt min åsigt

ligger det heller icke i polismyndighetens intresse, att i förtid bekantgöra de misstänktes namn.

Värden måste nöja sig med detta besked, antingen han ville eller ej; ty poliskommissarien hade tills vidare ingenting att invända mot Axels önskingar.

Det var inte grefve Axels tro, att Hilda Silfverhielm, på hvilken han syftat, när han talade en om sinnessjuk, varit här och utfört brottet.

Han hade endast för poliskommissarien påpekat den omständigheten, att Hilda blifvit förd till därhuset, för att ha en trovärdig förevändning att taga Signe Karleman i skydd, i det han karakteriserade giftmordsförsöket såsom en otillräknelig persons handling.

Men han hade ingen gång nämnt Hildas namn.

Följaktligen begick han icke heller någon orätt mot henne.

Poliskommissaren måste ju tro, att Axel talat om Signe.

Då kommissarien blef ensam med Axel och Ellen, förklarade han, att angifvelsen icke vidare kunde återtagas, alldenstund handlingen fölle under kategorien brott.

Rättvisan måste här ha sin gilla gång.

Denna förklaring var för Axel mycket nedslående, ty han hade hoppats, att saken ändå möjligen skulle kunna nedtystas.

Han måste nu tillåta, att poliskommissarien lade beslag på Signes kappsäck jemte dess innehåll och skickade den till vaktkontoret.

Axel bad polismannen hufvudsakligen spana efter den förmente mister Smith, alldenstund denna vid brottets utförande ju i första hand komme i betraktande som gerningsmannen.

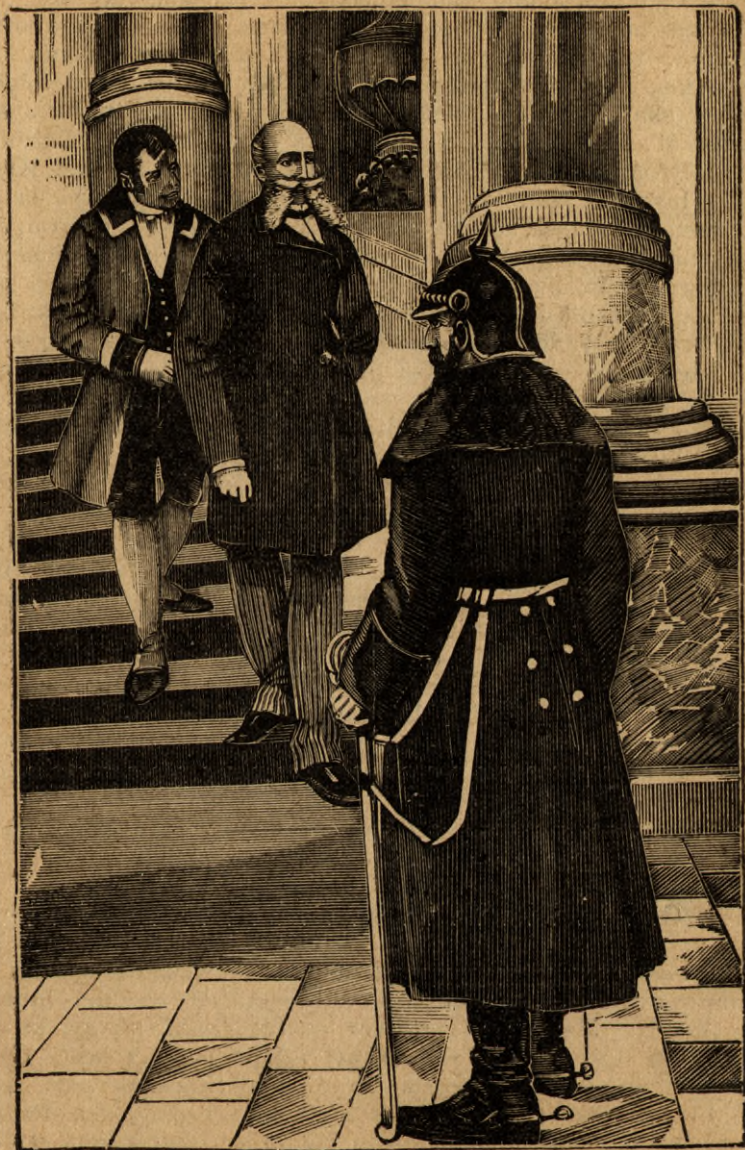
Fastän han icke direkt sade det, förstod dock kommissarien, att Axel ingenting hellre önskade, än att Signe Karleman skulle få tillfälle att komma undan.

Alldenstund hvarken Axel eller Ellen lemnat någon upplysning om Signes personlighet, viste naturligtvis polismannen icke heller, hvar han skulle låta söka henne.

Men tyvärr skulle han blott allt för snart få veta mera om Signe, än som kunde vara kärt för grefve Axel.

Poliskommissarien aflägsnade sig, och sedan Ellen ändtligen åter blifvit ensam med sin man, tryckte hon hans hand och sade:

— Jag kan naturligtvis icke urskulda Signes handlingssätt, ty hvad hon gjort är och förblir dock alltid ett brott; men lyckligtvis behöfver du ej vara ängslig för, att hon kunde bli

Redan i trappan mötte hotellets egare, som åtföljdes af portiern, polis-kommissarien.

upptäckt. Hon skall säkerligen icke vara nog oförsigtig att vidare uppträda under namnet Signe Karleman, utan hon skall dölja sig bakom sitt flicknamn Ekstam. Ja, när allt kommer omkring, tar hon sig kanske ett vildt främmande namn. Du, min Axel, behöfver därför inte alls befara, att denna angelägenhet skall medföra obehag för dig i följd af ditt förra kärleksförhållande till henne. För våra allra närmaste släktingar och förtrogna är ju Signe endast bekant under namnet Karleman. Instruera din far, underrätta honom om det skedda och bed honom laga så, att våra bekanta aldrig lemna den ringaste upplysning om Signes person och om ditt förhållande till henne! Får Signe veta, hur ädelmodigt du handlat mot henne, så skall hon nog sent omsider taga sitt förnuft till fånga. Hon skulle ju vara bra förhärdad, om hon sedan ännu en gång vågade korsa din lefnadsväg och på ett så gudlöst sätt utmana ditt tålmod och din godhet. Jag önskar endast se Signe botad för sitt förföljelseraseri. Om vi därför möjligen genom någon pålitlig person kunde träffa henne, så föreslår jag, vi på det allvarligaste varna henne, och att vi ställa en summa af hundra tusen riksdaler till hennes disposition. För din skull bringar jag med glädje detta offer, och jag hoppas, min Axel, att dusedan icke mera skall tvifla på, att jag menar väl med den vilsekomna. Jag hade allt skäl att hata henne som min dödsfiende, ingen människa skulle kunna förtänka mig det, om jag öfverlemnade henne i rättvisans händer. Men för din skull afstår jag från denna min heliga rättighet och samlar glödande kol på den ovärdigas hufvud. Jag begär därför intet annat erkännande, ingen annan tack, än att du åtminstone i tysthet medger, att jag ändå inte är så usel, som du hittills tyvärr trott mig vara.

Under för handen varande omständigheter kunde Axel icke annat än kalla detta Ellens beslut ädelmodigt.

Med glädje samtyckte han till sin hustrus förslag.

— Godt! sade han. Eftersom tiden hastar och vi nu ha så mycket större skäl att fortsätta vår resa redan i morgon bittida, ber jag dig skriva till min far i den anda, som vi nu kommit öfver ens om, och på skonsamt sätt meddela honom det skedda. Medan du skrifer brevet, skall jag gå ut och försöka få ett par detektiver att arbeta i min tjänst. Gifve Gud, att ditt välmenta förslag antoges af Signe, och att äfven hon blefve övertygad om ditt ädelmod. Tack, Ellen, för det du visat mig vägen, på hvilken jag ännu skall kunna bevara min stackars Signe för förderfvet, för skam och vanära! Hennes olycka, det vet du ju sjelf, skulle gå mig så mycket dju-

pare till hjertat, som jag ju aldrig skulle kunna förneka, att jag genom mitt giftermål med dig framkallat hennes hat.

Den varma, hjertliga handtryckning, som Axel nu utbytte med Ellen, egde för den senare betydligt större värde än det ansenliga penningeoffer, som hon till Signes förmån lofvat bringa.

Ja, Axel kände sig nästan frestad att med en kyss betyga henne sin tacksamhet, emedan han ju viste, hur hon törstade efter en sådan ömhet från hans sida.

Men detta hopp, hvilket Ellen likaledes hyst, gick ej i uppfyllelse, ty Axel nöjde sig med att vid utgåendet ännu en gång tillropa sin maka:

— Tack, Ellen, tack! Var förvissad om, att hvad du gjort min Signe, det har du också gjort mig!

Ellen jublade.

Hon hade erhållit vissheten, att hon å nyo tagit ett stort steg till uppnåendet af sitt mål att vinna Axels kärlek.

Hon skyndade sig nu att efterkomma sin mans önskan att skriva till hans far, och hon förstod att kläda sina tankar i så vackra ord, att hon var öfvertygad om, att hon äfven genom detta bref skulle stiga än ytterligare i Axels aktning.

När Axel några timmar senare kom hem och läste brevet, som Ellen under tiden skrivit, uppstego tårar i hans ögon.

Han tryckte sin makas hand och hviskade under djup sinnesrörelse:

— Tack! Tack!

Sedan följde han henne till hennes sängplats och sade henne ytterligare några vänliga ord af erkänsla.

Slutligen meddelade han henne, vid hvilken tid de följande morgon skulle afresa.

— Allt, hvad jag kommit öfver ens med detektiverna om, skall jag i morgon under resan utförligt meddela dig, tillade han. Försök nu sofva några timmar, ty du torde vara i lika stort behof af hvila som jag sjelf.

Ellen invaggade sig nu i ljufva framtidsdrömmar.

Nu, då hon hoppades vinna Axels genkärlek, älskade hon honom med lidelsefull glöd.

Detta hopp förljufvades derigenom, att hon kunde gifva sig sjelf det vitsordet, att hon handlat så ärligt och ädelt mot Signe, som hennes egna intressen det tilläto.

Följande morgon fortsatte det unga paret sin bröllopsresa.

Axel hade utan invändning samtyckt till Ellens förslag att afstå från den ursprungliga resplanen.

Hade Axel uppskjutit sin resa, så skulle han ha fått veta, att hans Signe var lika oskyldig till det misslyckade giftmordet som solen på himlen.

FYRTIONIONDE KAPITLET.

Ett oväntadt slag.

Unge baron Hugo Ekstam hade gjort sig all upptänklig möda att finna Signes spår.

Så snart han fått veta, att hon flytt från hotell Göta lejon, begaf han sig i väg för att å nyo spana efter henne.

Sedan han skyndat genom flera gator utan att finna Signe, begaf han sig till stationen.

Han trodde, att Signe, sedan hon fått veta, att han sökte henne, fortast möjligt med tåget tänkte afresa från Göteborg.

Att hon flytt för hans skull, kunde han ju tänka sig, ty det hade hon ju på ett otvetydigt sätt gifvit till känna i brevet till Gerda.

Äfven hennes yttrande till uppasserskan på Göta lejon var ett otvetydigt bevis på, att hon velat undvika att möta honom!

Hugo viste, att Gerda i hemlighet stuckit till Signe sin börs, och att den senare följaktligen nu egde medel att fortsätta sin resa med tåget.

Att nu vidare på stadens gator på måfå söka efter henne, syntes den unge baronen totalt gagnlöst; ty det skulle ju ha varit en märkvärdig slump, om han verkligen funnit henne.

Men på stationen hade han enligt eget förmenande vida större utsigter att upptäcka henne.

Var han bara en smula uppmärksam, så kunde han ju icke undgå att märka, ifall Signe infann sig på stationen.

Det var ju så mycket lättare att känna igen henne, som hon hade sitt barn med sig.

Hugo begaf sig ut på perrongen för att mönstra de passagerare, som afreste med nästa tåg.

Härvid gick han mycket grundligt till väga, men hans hopp att kunna upptäcka Signe förblef ouppfyldt.

Sedan han öfvertygat sig om, att hon icke afrest, och att hon icke heller fans i någon af väntsalarne, valde han en lämplig plats, hvarifrån han beqvämt kunde öfverskåda de ankommande utan att dervid löpa fara att bli sedd af Signe.

Han hade nemligen fullt klart för sig, att hon genast skulle vända om, ifall hon finge se honom.

Men hans tålmod ställes på det allra hårdaste prof.

Det var redan öfver midnatt, och ännu hade icke hans hopp gått i uppfyllelse.

Nu, det viste han, afgick intet tåg före klockan tre på morgonen. Det tjenade följaktligen ingenting till, att han stannade kvar längre på sin post.

Derför beslöt han att ännu en gång begynna sina spaningar i staden.

Han hoppades, att slumpen skulle gynna honom.

Naturligtvis ämnade han åter infinna sig på stationen vid morgontågets afgang.

I första glädjen öfver att ha fått veta, att Signe ännu befann sig i Göteborg, hade Hugo till sin far och syster uppsatt och afsändt ett telegram.

Detta hade han adresserat till skolläraren i Karleby, i hvilken socken egendomen Karlskorg är belägen, emedan han för tillfället icke viste någon annan adress till sin far.

Hugo och hans far hade nemligen kommit öfver ens om, att den senare vid sin ankomst till Karleby skulle vända sig till skolläraren i och för erhållande af nödiga upplysningar.

Naturligtvis hade Hugo affattat telegrammet så, att den egentliga meningen i det samma endast kunde förstås af hans far och Gerda.

Hugos förfrågningar och efterspaningar i staden blefvo till hans stora ledsnad fruktlösa.

Just som han stod i begrepp att återvända till stationen, såg han framför sig två män, hvilka voro inbegripna i ett mycket lifligt samtal med hvarandra.

Hugo skulle säkerligen icke det ringaste fäst sig vid de båda mennens samtal, om han icke händelsevis hört den ene högt yttra:

— Det måtte ha varit karlen med lösskägget, som varit inne på Göta lejon.

Naturligtvis blef Hugo icke litet öfverraskad af att höra, att de båda männen talade om honom, ty de kunde ju icke mena någon annan.

Han följde så försigtigt efter de båda männen, hvilka i en mycket upprymd sinnesstämning kryssade hem, att de icke alls märkte, att han lyssnade till deras samtal.

Men det tycktes heller icke bekymra dem, om någon annan hörde deras samtal, ty de talade så högt, att man nu i den tysta natten mycket väl kunde höra det på femton till tjugo stegs afstånd.

— Du tänker väl drifva med mig? sade den ene. Jag har ju också varit på källaren, men hörde inte ett ord om den der saken.

— Jag har ju sagt dig, gaf den andre till svar, att min gode vän, konstapel Rosell, under tysthetslöfte anförtrott mig allt detta. Han nämnde ej något namn, det vågade han ej, men att mannen med lösskägget i sällskap med en till karl förklädd ung dam varit på hotell Unionen, det kan jag försäkra. Det är, som jag redan sagt dig, fråga om ett giftmord. Brottet förhindrades visserligen i sista ögonblicket; men det förklädda fruntimret hade utan tvifvel anstiftat det samma. Ja, min vän, konstapeln, sade mig också, att man förmodar, det anstiftarinnan är en ung fru, som hela dagen bott på Göta lejon, och som i skymningen på ett mycket misstänkt sätt aflägsnat sig derifrån.

Hugo blef dödligt förskräckt, när han hörde, hvilken förfärlig misstanke som fallit på Signe.

Naturligtvis trodde han ej, att Signe begått en sådan handling.

Helst skulle han genast velat gå fram till den der mannen och på det bestämdaste förbjuda honom kasta dylika misstankar på Signe.

Men han beherskade sig och beslöt att fortfarande lyssna.

Så mycket hade han ju redan hört, som att Signe befann sig i en stor fara; ty om en så svår misstanke fallit på henne, kunde hon ju lätt bli arresterad.

Men förargligt nog hade den ene mannen strax derpå anländt till sitt hem, der han tog afsked af sin följeslagare.

Hugo var ett rof för den våldsammaste sinnesrörelse.

Gerna skulle han med det samma i polisen velat göra sig underrättad om, hur det egentligen förhöll sig med den der tilldragelsen på hotell Unionen; men då hade han också måst upp-lysa om hvad han viste om Signe.

Men derigenom skulle han, såsom han fruktade, endast ha stärkt misstanken mot henne och för henne frambesvurit en ny fara.

Att Signe först kallat sig fru Ekstam och sedan på hotell Göta lejon fru Karleman, talade ju icke alls till hennes förmån, ty utan orsak hade hon naturligtvis icke tagit sig ett annat namn.

Ät Hugos uppgift, att Signe tagit sig det andra namnet, endast för att ej bli återfunnen af honom, skulle polisen säkerligen bara ha skrattat.

Korteligen, Hugo befann sig i den största förlägenhet hvad han borde göra.

På den Signe påbördade skulden trodde han naturligtvis ej. Derför var han nu så mycket mera angelägen om att återfinna henne; ty han hade då kunnat göra henne uppmärksam på den henne hotande faran och rädda henne.

Han rådgjorde med sig sjelf, huruvida det vore rådligt att aftaga lösskägget; men han vågade det inte, emedan han fruktade att då möjligen redan på långt håll bli igenkänd af Signe.

När han kom till stationen, vågade han icke ens vända sig till den der patrullerande polisen för att fråga honom efter Signe.

Han stal sig formligen bakom polisens rygg ut på perrongen och afvaktade der tågets afgang.

Då, när afgangssignalen redan var gifven och Hugo ännu en gång gick utmed tåget, såg han en qvinna med ett bylte på armen komma ut på perrongen med snabba steg.

Konduktören såg henne komma och öppnade en dörr för att låta henne i största hast stiga in.

Hugo skulle icke vidare ha fäst sig vid denna omständighet, alldenstund det ju icke alls är ovanligt, att resande komma i sista minuten till tåget; men den ungdomliga vighet, hvarmed den gammalmodigt klädda qvinnan steg in i vagnen, väckte genast hans uppmärksamhet.

Att döma af klädseln måste ju qvinnan redan vara till åren kommen. Men en gammal qvinna steg icke så fort och lätt in i en jernvägskupé, som denne sent ankomne passagerare gjort.

Hugo skyndade genast till, men innan han hann bort till den ifrågavarande vagnen, lemnade tåget stationen.

Men döm om hans öfverraskning, när han, då den omnämnda vagnen rullade förbi honom, såg, att den der resanden ej var någon annan än Signe Ekstam!

Just som vagnen rullade förbi Hugo, blickade Signe mekaniskt ut genom fönstret och slog tillbaka den svarta slöja, som hittills betäckt hennes ansigte.

Att han icke misstagit sig, bevisade den omständigheten, att hon, när hon fick syn på honom, genast for tillbaka från fönstret och utstötte ett halft undertryckt skri.

Hugo var i första ögonblicket så bestört, att han ej kom sig för med något, innan tåget lemnat stationen.

Han hade hört Signes anskri och på rösten genast känt igen henne.

Helst skulle han velat springa efter tåget, men han insåg naturligtvis genast omöjligheten att upphinna det samma.

Det var ju ett snälltåg, som brusade i väg nästan med vindens hastighet.

Men äfven den omständigheten, att Signe afrest i denna förklädnad, verkade liksom förlamande på hans beslutsamhet.

Han tänkte på den förfärliga misstanke, som fallit på henne, och för första gången fruktade han, att hon ändå viste mera om det der brottet, än som kunde vara kärt för hans älskande hjerta.

Att resa efter henne, var nu på flera timmar omöjligt; men han viste för resten inte hvad han borde göra.

Hade Signe, vare sig direkt eller indirekt, deltagit i ett brott, så var hon ju oåterkalleligen förlorad för honom.

Hans hjerta fritog henne visserligen från all skuld, men ju mer han tänkte på det, som hon angående sitt öde meddelat hans syster Gerda, desto mera bekymrad och sorgsen vardt han.

— Ja, en hämnd af svartsjuka, dertill skulle just den qvinna i första rummet varit i stånd, som älskat varmast.

Så tänkte Hugo.

Han stal sig åter ut ur stationshuset, ty han kände ett ofafvisligt behof af att vara ensam för att alldeles ostörd vidare kunna hängifva sig åt sina tankar och farhågor.

För hans själs ögon sväfvade Signes ljufva bild.

Han skulle ha betraktat den som sin argaste fiende, hvilken gent emot honom vågat beskylla henne för något.

Hvad han var olycklig och tröstlös öfver, att han ej funnit henne i rätt tid för att kunna bedja henne uppskjuta sin resa och erbjuda honom tillfälle att förklara det olyckliga missförståndet!

Det var en grym ödets skickelse, att han hade måst se henne afresa, sedan han så länge på allt npptänkligt sätt bemödat sig om att återfinna hennes spår.

Men hon skulle ej gå förlorad för honom.

Han var i alla händelser fast besluten att resa efter henne.

I alla händelser ville han förskaffa sig visshet om allt, som hittills i sjelfva hufvudsaken för honom var en förskräcklig hemlighet.

Ja, han ville tala med henne sjelf, och ifall han icke kunde göra något annat för henne, åtminstone varna henne och med råd och dåd bistå henne vid fortstättandet af hennes flykt.

Ju mer han tänkte derpå, desto mer befästes hos honom den öfvertygelsen, att man orättvist påbördat henne ett hemskt brott. Han trodde icke, att hon förklädt sig för att undgå polisens efterspaningar, utan var han öfvertygad om, att hon gjort det för att ej bli igenkänd af honom.

— Säkerligen såg hon mig sent på qvällen på stationen, suckade han, och eftersom hon viste, att jag var der för hennes skull, vände hon genast om och skaffade sig denna vanställande förklädnad.

Han gaf ej vidare akt på, hvilken väg han tog.

Liksom drifven af en olycksaning skyndade han oupphörligt framåt.

— Nej, jag kunde icke låta telegrafera efter henne, sade han. För det första hade jag ingen rättighet att genom polisens ingripande hindra henne från att fortsätta resan, och för det andra skulle det derigenom genast ha kommit i dagen, att hon förklädt sig. Det skulle naturligtvis ha väckt misstankar mot henne, och alldenstund polisen säkerligen redan telegraferat ut den der olycksaliga historien i världen, skulle jag derigenom endast ha frambesvurit hennes häktande. Ingen människa skall af mig få veta, hvart hon tagit vägen. Men vänta! Till min far skall jag före min afresa ännu en gång telegrafera för att underrätta honom. Han skall nog förstå mig, äfven om jag endast antydningssvis meddelar honom det timade. Ja, ja, det skall jag göra. Han kan då med Gerda vara Signe till mötes vid Ranten, och Gerda skall säkerligen genast känna igen vänninnan, fastän denna är förklädd.

Denna plan beslöt Hugo att genast sätta i verkställighet. Naturligtvis måste han för detta ändamål återvända till staden, emedan ingen annan telegrafstation var öppen under natten.

Han ville skynda sig riktigt och gick därför tvärs öfver fälten för att arkorta vägen.

Men han insåg snart nog, att det var mindre välbetänkt gjordt, ty han gick i mörkret vilse och sprang nu omkring nästan en hel timmes tid, innan han träffade på en väg, på hvilken han med tillhjälp af en vägvisare förmådde orientera sig.

Det var nu redan ljusa dagen.

Hugo skyndade tillbaka till staden.

Telegrammet, som han redan hade fullt färdigt i hufvudet, måste med det allra snaraste afsändas, om han ej ville löpa fara, att det skulle komma för sent fram till hans far.

Han hoppades hinna fram till stationen, innan tåget, med hvilket han ämnade följa Signe, afgick.

Ändtligen uppnådde han telegrafstationen.

Han nedskref telegrammet och hade ingen aning om, att han derunder uppmärksamt betraktades af en man.

Den senare hade från gatan följt efter honom hit.

Hugo lemnade telegrammet, och telegrafisten ämnade just expediera det samma, då den andre herrn grep Hugo i armen och sade:

— Ni tillåter väl, min herre, att jag i er närvaro genomser det af er aflemnade telegrammet?

Och vändande sig till telegrafisten, visade han denne en bricka och sade:

— I lagens namn fordrar jag att få ta kännedom om innehållet i denne herres telegram.

Då stack Hugo blixtnabt in handen genom luckan, ryckte, till sig telegrammet, och innan detektiven hann förhindra det, hade Hugo stoppat papperet i munnen och tuggat sönder det.

— Herre, hvad gör ni? skrek detektiven.

— Jo, svarade Hugo i retad ton, jag har dragit försorg om, att herr telegrafisten icke kunde råka i frestelse att förråda en tjensthemlighet. Ni har ingen rättighet att lägga beslag på telegrammet, innan ni anhållit om föreståndarens tillåtelse och gifvit skäl för detta ert handlingssätt. — Ni må veta, min herre, vände han sig till telegrafisten, att ni har att betrakta innehållet i det af mig redan betalda telegrammet som en tjensthemlighet; ni får ej lemna denne herre, hvem han än må vara, någon upplysning, såvida han icke för detta ändamål företer laga fullmakt.

Telegrafisten ryckte på axlarna.

— Jag har inte alls tagit någon kännedom om telegrammets innehåll, svarade han, jag har endast räknat orden för att kunna bestämma priset.

— Godt! sade detektiven, vänd till Hugo. Ni skall då på annat ställe nödgas lemna nöjaktiga upplysningar. I lagens namn häktar jag er, min herre. Det skall bli ganska intressant att få veta, hvilken personlighet egentligen döljer sig bakom ert långa gråsprängda lösskägga och under er gråa peruk. Framåt! Inte något motstånd, om ni icke vill tvinga mig att mot er vidtaga de allra stängaste åtgärder.

Hugo blef förskräckt.

Han hade ju inte alls vidare tänkt på, att han ännu bar lösskägget och peruken.

Men med snabb fattning svarade han polismannen:

— Jag har inte alls någon orsak att föranleda er till stränga åtgärder mot mig. Ni förklarade mig för häktad, men jag tors väl tillåta mig frågan, hvarför ni häktat mig; ty det torde säkerligen icke öfverensstämma med edra egna önskningsar, om ni redan nästa timme inför edra förmän måste medgifva, att ni begått en stor öfversigtighet och i er tjensteifver fallit offer för ett grymt misstag.

Detektiven smålog föraktfull, under det han hastigt belade Hugo med handklofvar.

— Se så, mister Smith, sade han, då Hugo ville protestera emot att bli fängslad som en vanlig förbrytare, krångla nu inte! Ni har genom att förstöra telegrammet redan sjelf komprometterat er så, att det icke torde vara tvifvel underkastadt, att jag lyckats gripa en förbrytare. Vidare äro lösskägget och peruken tydliga bevis på, att ni hade trängande skäl att göra er oigenkänlig.

— Men, min herre, för hvem tar ni mig då egentligen?

— Ert namn gör tills vidare ingenting till saken. Att ni tagit er ett falskt namn, då ni kallade er mister Smith, är ju sjelfklart. Det blir polisdomarens sak att taga reda på ert verkliga namn.

— Jag har inte alls något skäl att förtiga mitt namn, förklarade Hugo. Tvärtom, då jag ser, att ni befinner er i en så stor villfarelse, anser jag mig till och med förpligtad att genast sjelfmant presentera mig för er. Mitt namn är baron Hugo Ekstam.

Polismannen studsade, när han hörde detta för honom välbekanta namn.

— Min far, baron Ekstam, är egare till slottet Redberga, upplyste Hugo.

Detektiven ruskade med ett tviflande leende på hufvudet. Derpå sade han:

— Det är inte min skyldighet att taga reda på ert namn. För mig är ni mister Smith. Är ni verkligen baron Ekstam, så skall det för oss bli ännu mera intressant att höra, hvem er vän, den så kallade lord Hamilton, egentligen är. Men låt oss gå; ty ni inser nog, att här ej är rätta stället att orda om sådana saker.

Detektiven drog baronen med sig bort.

Utanför dörren stod en annan polisman.

Hugo fördes till närmaste åkarstation. Der måste han taga plats i en droska och transporterades på detta sätt till hufvudpolisvaktkontoret.

Den detektiv, som arresterat Hugo, aflemnade rapport till sin för tillfället vakthafvande förman.

Äfven denne blef icke litet öfverraskad, när han hörde, att den arresterade kallade sig baron Hugo Ekstam.

Polismästaren underrättades och gaf befallning om, att den arresterade inom en half timme skulle föras inför honom.

FEMTIONDE KAPITLET.

Förhöret.

Tjensthafvande poliskommissarien hade inskränkt sig till att uppsätta ett protokoll öfver Hugos arresterande, i hvilket protokoll han temligen utförligt ordade om de Hugo svårt komprometterande omständigheterna, nemligen telegrammets förstörande och bärandet af lösskäggs och peruk.

Om det, som för Hugo var hufvudsaken, nemligen anledningen till hans häktande, hade han på polismästarens befallning ej yttrat ett ord, hvarför Hugo fortfarande sväfvade i okunnighet derom.

Ungefär vid samma tid, som Axel med Ellen fortsatte sin bröllopsresa, fördes Hugo inför polismästaren.

Man hade icke tflåtit honom taga af sig lösskägget och peruken.

Han måste tråda inför polismästaren precis så, som han blifvit arresterad; han var till och med fortfarande fängslad.

Först på polismästarens befallning tog man af honom handklofvarne. Men detektiverna, som häktat honom, stannade i hans omedelbara närhet, så att en möjligen påtänkt flykt för honom var en absolut omöjlighet.

Polismästaren genomögnade protokollet, som kommissarien uppsatt.

Sedan vände han sig till Hugo med frågan:

— Hvarför säger ni er vara baron Hugo Ekstam, son till herr baron Ekstam på Redberga, med hvilken jag är personligen bekant?

— Jag har uppgifvit detta namn, svarade Hugo, emedan jag vet, att det är straffbart att uppträda under falskt namn.

— Förklara er tydligare och svara direkt på min fråga! utbrast polismästaren. Ni påstår alltså, att ni har rätt att bära namnet Ekstam?

— Ja visst, herr polismästare. Eftersom ni personligen känner min far, har ni också antagligen redan kännedom om min tillvaro.

— Jag beklagar. Herr baronens familjeförhållanden äro mig obekanta. Jag känner herr baron Ekstam endast till utseendet. Hur gammal är ni? När är ni född och hvad heta edra syskon.

Hugo besvarade på det bestämdaste sätt utan ringaste tvekan dessa frågor.

Polismästaren studsade.

— Vet ni också, när herr baron Ekstam är född?

— Naturligtvis, svarade Hugo.

Han besvarade frågan och uppgaf till och med sin mors födelse- och dödsdag.

Ni känner tydligen mycket noga till familjen Ekstams förhållanden, medgaf polismästaren. Men tillstå nu ändtligen sanningen, att ni icke tillhör denna högt aktade familj! Edra falska uppgifter skulle ju genast bli vederlagda, om jag läte herr baron Ekstam komma hit.

— Att detta för tillfället icke är möjligt, beklagar jag i mitt eget intresse allra mest, inföll Hugo.

— Hvad vill ni dermed säga?

— Att såväl min far som min syster Gerda för tillfället äro bortresta.

— Hvad? Skulle herr baronen vara bortrest?

— Ja visst.

— Om ni vet det, så måste ni också kunna säga mig, hvar herr baronen för närvarande vistas.

— Det vet jag, herr polismästare. Men så kärt det än vore mig att genast kunna underrätta min far om det inträffade, alldenstund mitt vistande här då endast kunde blifva en tidsfråga, måste jag likväl beklaga, att jag ej kan lemna er någon upplysning om målet för min fars resa.

Polismästaren smålog nästan omärkligt, när han svarade:

— Det vill väl endast säga så mycket, som att ni icke alls har någon kännedom om herr baronens uppehållsort. Om ni viste, hvart han rest, och om ni vore öfvertygad om, att ni genast efter att ha underrättat honom skulle bli frigifven, så måste ni ju tvärtom göra allt, för att herr baronen såfort som möjligt skulle komma hit.

Hugo ruskade på hufvudet.

— Tills vidare behöfs det inte alls, sade han. Min far och syster ha rest bort i en angelägenhet, hvilken jag ej eger rättighet att här bringa på tal. Men om ni icke känner mig personligen, så står det er ju fritt att låta inspektorn på Redberga äfvensom guvernanten fröken Brummer komma hit. Dessa båda äfvensom hvarje annan af min fars underlydande vore ju i stånd att lemna tillförlitliga uppgifter om min person. Dessa personer skulle då också bekräfta, att min far och syster verkligen reste bort i går morse.

Polismästaren nickade.

— Godt! sade han. Jag skall skicka bud på inspektorn. Eller har ni inte här i Göteborg bekanta, som skulle kunna lemna tillförlitliga uppgifter om er person?

Hugo tänkte efter.

— Några släktingar till min far bo icke här i Göteborg, men om ni nöjer er med herr doktor Westbergs uppgifter, hvilken för ungefär ett halft år sedan skötte mig under min sjukdom, så ber jag er låta tillkalla denne herre.

Polismästaren ringde.

En konstapel steg in.

Polismästaren ifylde några tryckta blanketter, hvilka han lemnade konstapeln med tillsägelse att genast tillkalla de ifrågavarande personerna.

Hvem polismästaren ämnade tillkalla, derom hade Hugo ingen bestämd kännedom.

Men det var ju i sjelfva verket också temligen likgiltigt.

— Besvara nu sanningsenligt de frågor, som jag kommer att ställa till er! fortfor polismästaren.

Hugo böjde lätt liksom instämmande på hufvudet.

— Var ni ej i går afton på hotell Göta lejon?

— Jo.

Polismästaren såg så öfverraskad på Hugo, liksom förvånade det honom, att den häktade utan vidare svarat ja på den frågan.

— I hvad ärende var ni der?

— Jag frågade efter ett bekant fruntimmer.

— Hvad hette det fruntimmeret?

— Jag känner inte hennes egentliga namn.

— Hvar lärde ni känna damen i fråga?

— Genom min syster Gerda. Damen tillbringade en natt som gäst hemma hos oss på Redberga.

— Nå, men då måste ni väl också veta hennes namn. Ni har väl inte visat någon främling, hvars namn var er obekant, gästvänskap.

— Jag fick af min syster Gerda veta, att damen var en ung enka, som kallat sig Ekstam. Men jag har anledning förmoda, att detta icke var vår gästs rätta namn.

— Så, så. Hvad berättigar er till detta antagande?

— Den omständigheten, att, om verkligen den unga fru, som tagit in på hotell Göta lejon, var identisk med vår gäst, hon der kallat sig fru Karleman. Hvilketdera af dessa båda namn damen med rätta bär, har jag mig icke bekant.

— Vill ni inte berätta någonting närmare om fru Ekstams vistelse på godset Redberga?

— Derom är ej mycket att berätta. Fru Ekstam var en mycket bildad ung fru, hvars bekantskap min syster gjort under sin jernvägsresa. Alldenstund fru Ekstam synbarligen befann sig i knappa omständigheter, erbjöd min syster redan af människokärlek henne att blifva vår gäst. Men andra morgonen var fru Ekstam försvunnen från Redberga.

— Ni vill säga, att fru Ekstam i hemlighet aflägsnat sig utan att ha visat skyldig tacksamhet för den åtnjutna gästvänskapen?

— Åh, visst inte! Vi begärde ingen tack, eftersom vi voro öfvertygade om att ha gjort en verkligt behöfvande, olycklig qvinna en tjänst. Fru Ekstam har emellertid uttryckt sin tacksamhet i ett bref till min syster.

— Det är bra. Det der är bisaker. Hvarför visade ni er

på hotell Göta lejon så angelägen om att träffa fru Ekstam?

— Det är min hemlighet, hvilken jag icke prisgifver utan att dertill vara alldeles nödtvungen.

— Jag kan antydningvis försäkra er, sade polismästaren, att den trängande nödvändigheten att för mig yppa denna hemlighet redan är för handen. Det torde alltså uteslutande ligga i ert eget intresse att upphöra med detta hemlighetskrämeri.

— Godt! Det är ju inte något brott, sade Hugo. Så hör då, att såväl min far som min syster redan fäst sig så mycket vid den unga frun, att de på det djupaste beklaga hennes hemliga aflägsnande. Men jag beklagar detta allra mest, ty fru Ekstam, hvilken, såsom jag redan nämnt, af min syster blifvit presenterad för mig såsom en ung enka, hade redan gjort ett så djupt intryck på mig, att jag hoppades kunna utvälja henne till min maka. Af detta skäl har jag spanat efter fru Ekstam tills jag ändtligen på hotell Göta lejon upptäckt hennes spår.

— Menar ni inte också, inföll polismästaren, att det låter temligen otroligt, att ni efter en så flyktig bekantskap redan på allvar skulle ha umgåtts med giftermålsplaner?

— Det kan ju för er och hvarje annan vara öfverraskande att höra; men för mig och de mina var det nästan helt naturligt, ty fru Ekstam var en så bildad, högsint, ädel och älskvärd dam, att man icke endast genast måste högakta utan äfven tycka om henne.

— Fann ni äfven tillfälle att tala med fru Ekstam på hotellet?

— Nej, tyvärr! Hon undvek mig afsigtligt, alldenstund hon genom min syster Gerda erhållit kännedom om min allvarliga böjelse, hvilken hon icke trodde sig kunna besvara.

— Och hvad gjorde ni sedan, då ni öfvertygat er om, att fru Ekstam i hemlighet lemnat hotellet?

— Hvad mitt hjerta bjöd mig.

— Hur skall jag förstå det?

— Jag sökte, tyvärr förgäfves, öfver allt här i staden efter henne i hopp om att ändå återfinna henne.

— Men förgäfves, säger ni?

— Ja visst.

— Men om jag nu kunde öfverbevisa er om, att ni blott allt för snart återfunnit den unga damen och handlat i samråd med henne?

— Det beviset blir ni mig nog skyldig, herr polismästare.

— Vi få väl se. Säg mig, hvar ni uppehöll er i går qväll

mellan åtta och tio, det vill säga, de närmaste timmarne efter ert brådstörtade försvinnande från Göta lejon?

— Det har jag redan sagt er. Under den tiden sökte jag på stadens gator förgäfvos efter fru Ekstam.

— Kan ni med vittnen styrka, att ni gjort det, och att ni just under den tiden icke befunnit er på helt annat ställe?

— Nej, det kan jag inte. Jag träffade ej en enda bekant, på hvilken jag skulle kunna åberopa mig. Jag var heller inte under den tiden inne på något ställe utan nöjde mig med att söka ute på gatorna.

— Hvilka gator gick ni?

— Det kan jag med bästa vilja inte redogöra för, ty i min upprörda sinnesstämning gaf jag inte alls akt på hvad alla de gator hette, på hvilka jag sökte. Då jag insåg det fruktlösa i mina bemödanden, gick jag till stationen och frågade den der patrullerande poliskonstapeln, om han händelsevis sett till en ung qviina med ett barn.

— Hvarför gick ni just till stationen?

— Alldenstund jag förmodade, att fru Ekstam, för att undvika ett möte med mig, med det snaraste tänkte resa vidare.

— Hvart trodde ni då att hon tänkte resa?

Hugo teg ett ögonblick.

Derpå svarade han:

— I det afseendet kunde jag naturligtvis endast hysa förmodanden.

— Så säg mig då dessa edra förmodanden?

— Jag beklagar, att jag i det fallet måste blifva er svaret skyldig.

— Så-å. Och hvarför det?

— Emedan det för en tredje person är alldeles likgiltigt, hvart den unga frun möjligen tänkt resa.

— Men för mig, inföll polismästaren, har just denna omständighet ett alldeles särskildt intresse. Jag måste därför ännu en gång på det allvarligaste uppmana er att helt öppet och ärligt meddela mig er förmodan.

Hugo ryckte på axlarna.

— Jag beklagar, svarade han med bestämdhet, att jag måste förvägra er hvarje upplysning derom.

— Äfven då, frågade polismästaren och betonade skarpt hvarje ord, om jag förklarar, att detta för er skulle medföra de allra allvarsammaste följder?

— Ja, äfven i så fall. Jag vet sannerligen inte, hvilka allvarsamma följder detta för mig kunde medföra. Jag vet icke med mig någon orätt och är öfvertygad om, att ni, så snart ni

fått fullt klart för er, hvem jag är, icke längre skall ha skäl att misstänka mig och betvifla mina uppgifter.

Konstapeln steg in och afgaf rapport.

— Skönt! Herr och fru Ström skola genast komma in, befalde polismästaren.

Strax derpå stego nämnda personer in. De voro, som vi veta, egare af hotell Göta lejon.

Man hade, som vi redan omnämnt, uttryckligen förbjudit Hugo att taga af sig lösskägget och peruken.

— Stigen närmare! befalde polismästaren det äkta paret.

De tilltalade efterkommo uppmaningen.

Se så, betrakten nu noga denne herre, fortfor polismästaren, och sägen mig sedan, om I kännen honom, och när och hvar I sett honom!

— Du min evige, utropade fru Ström och slog af öfver-raskning ihop händerna, det är ju samme lustige kurre, som i går qväll frågade efter fru Karleman, och som sedan gnodde sin väg med en sådan hisklig fart.

— Ja visst, yttrade Hugo i allvarlig ton, ni misstar er ej.

— Ja visst, det är ju hans röst också, utbrast fru Ström.

Mannen instämde i hustruns ord.

— Skönt! Sägen mig nu, när fru Karleman flydde, och när denne herre lemnade hotellet!

Det äkta paret gaf så samvetsgrant besked, som det möjligt kunde.

Derpå uppmanade polismästaren värdinnan att i så få ord som möjligt för honom berätta allt väsentligt om Signes vistelse på hotellet.

Fru Ström efterkom denna uppmaning och lade, såsom man kunde vänta sig, största vigten vid den omständigheten, att Signe till herr hotmarskalken grefve Axel Cedersvärd skrifvit ett bref, hvilket uppapperskan följande morgon personligen skulle ha lemnat till adressaten.

— Min aning! suckade Hugo.

— Hvad anar ni? frågade polismästaren.

— Ingenting.

— Dermed kommer ni hos mig ingen vart, fortfor polismästaren. Jag fordrar förklaring, huru jag skall förstå ert yttrande, hvilket under vissa förhållanden är ett graverande bevis mot er.

— Nåväl, svarade Hugo. Det är kanske bäst, att jag förklarar denna omständighet. Fru Ekstam skref i sitt afskedsbref till min syster, att hon måste betrakta sig som enka, alldenstund hon för alltid förlorat sin man. Jag sluter nu deraf, att

fru Ekstam icke alls är enka. Jag känner visserligen icke alls till de omständigheter, som för henne gjort en äktenskaplig samlefnad med hennes man omöjlig; men när allt kommer omkring, har kanske fru Ekstam känt den der grefven mycket närmare, än det sett ut.

— Mycke' riktigt! Det är också min förmodan, förklarade polismästaren. Meningen med min fråga är just att konstatera detta faktum.

— Då behöfver ju herr polismästaren endast förskaffa sig det bref, som fru Ekstam skrivit till grefve Cedersvärd; ni skulle derigenom erhålla mycket bättre upplysningar, än jag kan gifva er, ty jag har ända till denna stund ej haft någon aning om detta bref, ännu mindre om dess innehåll.

— Har det der brefvet blifvit lemnadt till herr grefven, eller har ni ännu kvar det samma? vände sig polismästaren å nyo till fru Ström.

Den senare berättade i få ord om brefvet allt det, som vi redan ha oss bekant.

— Bed herr kommissarien komma in! befalde polismästaren.

Kommissarien infann sig.

— Hvad har ni er bekant om det bref, som den föregifna fru Karleman skrivit till grefve Cedersvärd.

Kommissarien förklarade, att han ej hade den ringaste kändedom om detta bref.

— Men ni talade ju i går qväll både med grefven och hans fru . . .

— Visserligen, herr polismästare; men hvarken grefven eller grefvinnan nämnde någonting om, att de mottagit ett bref, ännu mindre om dettas innehåll.

Polismästaren ruskade förvånad på hufvudet.

— Det är verkligen högst märkvärdigt, sade han.

— Jag förmodar, anmärkte kommissarien, att grefvinnan i sitt upprörda sinnestillstånd alldeles glömt bort brefvet.

— Men, herr kommissarie, det läg ju allra närmast till hands att tänka just på det. Vet ni, hvart det grefliga herrskapet rest?

— Nej, herr polismästare. När jag tidigt, på morgonen kom till hotellet, hade herrskapet rest utan att säga hvarthän?

Polismästaren befalde, att hotell Unionens egare äfvensom portiern och den kypare, som betjenat lord Hamilton och mister Smith, skulle inträda.

Då männen kommo in, vände sig polismästaren till hotell-

egaren och uppmanade honom att säga, om den arresterade vore identisk med den föregifne mister Smith eller ej.

Den tilltalade betraktade Hugo och sade derpå:

— Ansigtstryck, skägg och figur påminna mycket om mister Smith. Men för öfrigt har jag endast helt flyktigt betraktat de der båda förmenta utlänningarne. Portiern och kyparen kunna nog afgifva ett bestämdare utlåtande.

— Det är bra, sade polismästaren. — Portiern kommer fram.

Den tilltalade närmade sig.

— Ja visst, sade han, det är med all bestämdhet mister Smith, som gaf mig i uppdrag att låta hemta herrarnes resgods från jernvägsstationen.

— Hvaraf sluter ni till det? frågade polismästaren.

— Jag känner ju både på skägget och på ögonen igen meniskan.

— Har ni hört mister Smith tala högt?

— Högt? Inte precis det, men . . .

— Ni skulle då kanske inte känna igen hans röst?

— Jo, för all del, det skulle jag visst göra. Han talade så der i näsan, som alla engelsmän brukar göra.

— Godt! Så svara då portiern på hans uppgifter, herr Ekstam! vände sig polismästaren till Hugo.

Denne ruskade på hufvudet.

— Jag vet verkligen inte, hvad jag skall svara denne herre. Efter hvad jag kan förstå, är portiern från hotell Unionen. Men jag har ju inte alls varit på det hotellet och gifvit honom något uppdrag.

— Känner ni igen rösten? frågade polismästaren portiern.

Den tillfrågade vaggade betänksamt af och an med hufvudet.

— Om jag skall säga sanningen, yttrade han derpå, så är denne herres röst ganska lik mister Smiths; men i går förstälde han tydligen rösten, ty, som sagdt, han talade då i näston.

— Ja, det är helt naturligt, att den arresterade i går qväll, när han spelade en engelsmans rol, sökte förställa rösten. — Kypare!

Denne steg fram.

— Passade ni i går qväll upp på lord Hamilton och mister Smith?

— Ja, herr polismästare.

— Ni säger er ju också ha gjort den upptäckten, att mister Smith burit lösskäg?

— Det kom jag först efteråt under fund med, herr polismästare. Förut skulle jag icke med bestämdhet kunnat påstå det, alldenstund jag ju icke kunde visa mig närgången.

— Nå, hvad säger ni om herrn här? Känner ni i honom igen mister Smith?

— Är det inte han, så är han åtminstone mycket lik honom. Klädseln är också den samma, det förefaller mig bara, som hade mister Smiths öfverrock varit af något ljusare färg.

— Skönt! Äfven ni hörde ju i går mister Smith tala?

— Ja visst, herr polismästare.

— Ni hörde den arresterade nyss tala. Tror ni er på hans röst kunna känna igen mister Smith?

— Jag fick i går qväll det intrycket, att mister Smith med afsigt förstälde sin röst. Men, som sagdt, det der kom jag först efteråt att närmare tänka på; ty herrarne uppträdde ju så säkert och förnämt, att jag i början ej hyste det ringaste mistroende mot dem. Den häktades röst är mycket lik mister Smiths.

Polismästaren nickade belåtet.

— Vidare, förtfor han derpå, har ni gjort den iakttagelsen, att den der lord Hamilton var en förklädd qvinna?

— Ja, herr polismästare.

— Hvaraf sluter ni till det?

— Det väckte genast min uppmärksamhet, att lordens hy var fin som en flickas. Engelsmannens rörelser voro också temligen sökta och tvungna. Jag tyckte genast, att han såg misslyckad ut som karl. Dessutom lade jag också märke till, att lorden undvek att tala i min närvaro.

— Men hvarför underrättade ni inte genast er husbonde om dessa edra iakttagelser?

— Rent ut sagdt, herr polismästare, trodde jag, att de voro ett älskande par, och tillade därför icke saken den betydelse, som den förtjenade. Men när jag sedan händelsevis gick förbi dörren, hörde jag en fruntimmersröst inne i rummet. Jag gick då direkt bort för att meddela herr Cederberg min upptäckt. Men innan jag hann utföra denna min afsigt, uppstod det der larmet, och jag såg då lord Hamilton rusa ut genom dörren. Strax derpå small ett skott. Jag skyndade efter herr Cederberg, och när vi kommo tillbaka, fingo vi veta att mister Smith flytt, sedan han affyrat ett skott mot herr grefven.

— Har ni eljes någonting af vigt att berätta?

— Nej, herr polismästare. Herr kommissarien intog sedan i går qväll i protokollet mina uppgifter.

— Portiern!

Denne steg fram.

— Vid hvilken tid kommo de båda engelsmännen till hotellet?

— På klockslaget kan jag inte bestämma det, herr polismästare. Herr grefven återkom med sin fru i skymningen till hotellet och vid pass en half timme eller tre qvart senare kommo de båda engelsmännen.

— Men på ett ungefär kan ni väl ändå bestämma tiden?

— Det var väl så der vid åttatiden.

— Instämmer ni deri? frågade polismästaren kyparen.

— Ja. Det var vid åttatiden, när jag förde de båda herrarne till deras på telegrafisk väg beställda rum.

— Godt! Vittnena få afträda. Herr kommissarien ber jag stanna kvar.

Samtliga vittnen lemnade rummet.

— Nå-å, hvad säger ni nu? vände sig polismästaren till den arresterade. Alla vittnena ha med temlig säkerhet i er känt igen mister Smith. Ni har sjelf medgifvit, att ni ungefär klockan åtta lemnat hotell Göta lejon. Strax derpå infann ni er på hotell Unionen i sällskap med ett till karl förklädt fruntimmer.

— Det bestrider jag på det allra bestämdaste, utbrast Hugo.

— Om ni vill bestrida något, så måste ni också kunna förete bevis. Men ni är ju inte alls i stånd att bevisa ert alibi. Ni påstår er ha sprungit omkring i staden, men ni kan ju inte ens uppgifva, hvilka gator ni gått. Följaktligen skall ni finna det helt naturligt, att jag sätter mera tro till alla vittnena än till er. Ni har varit på hotell Unionen, och att ni der handlat i samråd med den der Signe Karleman, är till fyllest bevisadt genom det der brevet, som värdinnan på uppdrag af den unga frun lemnat fru grefvinnan. Det der brevet skulle först följande morgon framlemnas, och jag förmodar, att deri stått något om giftmordet.

— Herr polismästare, utbrast Hugo och höjde dervid rösten, ni har hittills icke gifvit mig ett enda ord till förklaring på, hvarför jag egentligen blifvit arresterad.

Polismästaren nickade och bad kommissarien läsa upp protokollet.

Knappast var det gjordt, innan Hugo utstötte ett skri af häpnad och förtrytelse.

— Men det är ju alldeles oerhördt att tilltro mig någonting sådant, utbrast han. Herr polismästare, jag svär vid allt, som är mig heligt, att jag icke begått detta brott, att jag i går qväll icke var på hotell Unionen. Hvad orsak skulle jag väl kunna ha haft att begå ett så förskräckligt brott? Ni skall strax inse hur ogrundad denna mot mig framkastade beskyllning är, så snart ni förvissat er om, att jag hvarken känner grefve Cedersvärd eller hans unga fru. Dessa båda personer, hvilkas namn jag i dag för första gången hört, ha ju aldrig gjort mig något ondt. Men den der förbrytelsen förutsätter ju, att gerningsmannen ville hämnas, såvida det icke var meningen att begå ett rånmord.

Polismästaren nickade liksom instämmande.

— Så hör då, sade han, att den der Signe Karlemans reskappsäck, följaktligen den persons, som på godset Redberga skall ha åtnjutit gästvänskap, och som ni räknar till edra bekanta, ja, som ni till och med påstår er älska, qvarlemnats i de af lord Hamilton och mister Smith bebodda rummen på hotellet vid deras brådstörtade flykt derifrån! Kappsäckens innehåll bevisar allt. Om ni personligen varit intagen af hat och hämndbegär mot grefvinnan Cedersvärd eller hennes man, kommer tills vidare ej i betraktande. En fortsatt ransakning skall nog förskaffa oss visshet äfven i denna punkt. Enligt mitt förmenande har ni vid utförandet af den der hämndplanen hjälpt er älskarinna i afsigt att förvärfva er hennes ynnest. Men allt det der kommer, som sagdt, att framgå af ransakningen. Nu återstår endast att bestämma ert verkliga namn. Tag af er lösskägget och peruken!

Hugo gjorde, som han blifvit befalld.

— Herr polismästare, utbrast kommissarien, när han nu såg Hugo utan lösskägg, sannerligen tror jag inte, att den häktade verkligen är herr baron Ekstams son.

Polismästaren ruskade liksom beklagande på hufvudet, när han sade:

— Det vore verkligen ett förfärligt slag för den stackars herr baronen. Men vi ska' höppas, att arrestanten ej är hans son.

— Herr polismästare, inföll nu Hugo, jag inser nu nödvändigheten, att på telegrafisk väg genast återkalla min far, ty att jag fallit offer för ett förfärligt misstag, har jag tyvärr icke förr än alldeles nyss kunnat ana. Jag ber er därför antingen sjelf uppsätta ett telegram till min far eller tillåta mig sjelf göra det. Alldenstund ni känner min far såsom en högst aktningsvärd person, skall ni väl åtminstone sätta tro till hans ord.

Fråga honom och min syster Gerda om allt, som jag meddelat er om min bekantskap med Signe Karleman, och ni skall få mina uppgifter bekräftade.

Polismästaren gaf kommissarien i uppdrag att se efter, om doktor Westberg anländt ännu.

Den senare kom, just som kommissarien frågade efter honom, och blef genast införd till polismästaren.

Så snart läkaren fick syn på den unge baronen, skyndade han utan vidare mot honom, räckte honom leende handen och utropade:

— Nej, men se herr baronen! Hvad tusan gör ni här?

— Det är en mycket allvarsam sak, herr doktor. Var god och låt berätta er min olycka af herr polismästaren! Jag hoppas, att ni sedan efter bästa förmåga skall understödja mig i mina försök att bevisa min oskuld. Men eftersom ni nu är här, ber jag er genast per telegraf underrätta min far och syster och återkalla dem.

Polismästaren hade stigit upp.

— Det är verkligen förskräckligt, sade han. Herr doktor, jag hade låtit kalla er för att om möjligt få klart för mig, hvem den häktade egentligen är. Ni har genast känt igen honom. Om ni vill åtaga er att underrätta herr baronen, så har jag visst ingenting deremot, ty jag är framför allt angelägen om att så fort som möjligt få denna förfärliga gåta löst.

Hugo lät gifva sig ett ark papper och en blyertspenna och uppsatte telegrammet till sin far.

Sedan lemnade han papperet åt polismästaren och sade:

— Jag hoppas, ni icke har någonting att anmärka mot telegrammets ordalydelse. Någon noggrannare adress till min far känner jag faktiskt icke till. Jag har i telegrammet bedt om svar per omgående, om min far är kvar i Karleby, eller om han möjligen redan åter anträdt hemresan.

Polismästaren lemnade telegrammet till läkaren och bad honom ofördröjligen aflemna det för vidare befordran.

Så snart doktorn tagit afsked af polismästaren och Hugo, fördes den senare till ransakningshäktet för att der vidare hållas i förvar.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Ett vidrigt ödes nycker.

Det hade för den präktige Victor Setterberg varit en ganska bitter tid.

Hur ofta och länge han än stått vid gårdsgrinden på Karlsborg och längtansfullt spejat ut efter sin fostersyster Signe, så hade han dock hvarje gång måst lemna sin observationplats och återvända in, fattigare på ett ljuft hopp.

Nu först, då han måste befara, att Signe kanske hade det mycket tråkigt och bekymmersamt, och att han kanhända aldrig skulle få återse henne, kom han till full insigt om, med hvilken varm och innerlig broderskärlek han älskat henne.

I bland blef han också af sin hustru med bannor körd bort från grinden och tvingades att förrätta än det ena, än det andra arbetet.

Aldrig hade Klara, Victors hustru, känt sig vara mera oinskränkt herre i huset än nu, då hennes man i sin hemliga sorg blifvit en drömmare och den stumma Beata aldrig lemnade sitt rum.

Förr hade den stumma åtminstone kommit ned i köket och der suttit timtals i sin korgstol vid fönstret.

Denna stol stod der nu dag efter dag tom.

Klara hade flyttat den från fönstret bort i vrån mellan spisen och väggen, liksom ville hon icke ens genom stolen vidare bli påmind om husets egentliga herskarinna.

Hon, Klara, var herre i huset, hon ville vara och förblifva det. Den, som inte ville tro det, för honom gjorde hon det på ett mycket energiskt sätt begripligt.

Hon skonade hvarken med ord, knuffar eller örfilar.

Victor såg och hörde allt detta; men han gjorde inga invändningar.

Han lät Klara styra och ställa.

Gick det för långt, snodde hon som ett oväder från morgon till qväll omkring både inne och i ladugården, då gick Victor antingen ned till grinden för att längtansfullt hålla utkik efter Signe och för att hängifva sig åt sina drömmier, eller också gick han bort till den närbelägna gästgifvargården för att der i glada sällskap vid ett glas vin eller en toddy glömma sin hemliga smärta, åtminstone för några timmar.

En dag satt han åter igen på gästgifvargården.

Vinet ville inte alls smaka honom.

Han hade åter igen hela dagen i hemlighet förargat sig öfver Klara.

Redan tidigt på morgonen hade hon i skarpa ordalag lexat upp honom, emedan hon såg honom stå vid grinden och kasta spejande blickar bortåt landsvägen.

Han kände, att det måste bli annorlunda, men det var inte så lätt att här fatta ett afgörande beslut.

Slutligen lemnade han, sedan han i ett enda andetag tömt vinet, hvilket han hittills knappast rört, gästgifvargården och gick med stadiga steg hem.

— Nej, sade han under vägen till sig sjelf, det här lifvet står jag inte ut med längre. Här måste på ena eller andra sättet en förändring åvägabringas. Jag är en man, och behöver hvarken stå under Klaras eller Beatas kommando. Hvem är väl skuld till Signes olycka om inte Beata och Klara? Ack, Signes förebråelse, att hon aldrig blifvit bemött med kärlek af sina anhöriga, är blott allt för rättvis! Och hvem bemöter väl mig med kärlek, oaktadt jag har rättighet att åtminstone af min maka fordra kärlek och fördragsamhet? Ju mera eftergivande, hänsynsfull och skonsam jag är emot henne, desto hersklystnare och omöjligare blir hon. Men lura dig inte sjelf, Klara! Jag är visserligen den man, som för husfridens skull bringar ett offer, men en nolla, en harig toffelhelte, som ej vågar motsätta sig qvinnonycker, det är jag då sannerligen inte. Nu skall jag handla, och det så, som rättvisan mot Signe fordrar och mitt hjerta bjuder. Det tjenar ingenting till att vänta längre. Signe vet ju, hvad som skulle hända henne, ifall hon, hårdt pröfvad af olyckan, komme hit och både att bli mottagen. Hon är också för stolt att af de sina tigga om kärlek. Säkerligen skulle hon för länge sedan ha vändt tillbaka, om hon icke viste, att man kärleklöst strax åter skulle stöta henne ut i den kalla världen. Hon är också för stolt att af de sina begära ett understöd; ty hon vet, att en sådan gåfva skulle betraktas som en almosa. Hvarför är Beata så hård mot Signe, hvarför förtiger hon till

och med för mig så envist, hvem Signe är, och hvilken hemlighet som omger henne? Alldenstund jag aldrig med de båda fruntimrens medgifvande fått göra något i Signes intresse, så skall jag nu som en man handla sjelfständigt. Nej nej, min stackars lilla syster, ännu klappar ett hjerta af kärlek till dig. Vill ingen annan förstå och dela dina sorger, ingen ha förbarmande med dig i din olycka, så skall åtminstone inte jag vara nog pligtförgäten att förvägra dig en älskande broders tröst, deltagande och hjälp. Må de der hemma gråla och tråta, må de styra och ställa efter eget godtfinnande; jag för min del skall handla som en man, söka efter Signe och bjuda henne handen till räddning. Den käre Guden skall välsigna min goda afsigt, låta mig finna henne för att komma i tillfälle att återföra henne hem. Skulle man der hemma vägra att ta emot henne, så skall jag nog på annat håll skaffa henne ett trefligt hem och, qvinfolken der hemma till trots, öfverflytta all min kärlek på henne.

Setterberg gick hem.

Der tog Klara genast emot honom med följande skarpa tillrättavisning och befallning:

— Det är verkligen hög tid, sade hon, att du besinnar, att husbonden sjelf måste se till sin gård en smula, såvida inte alltsammans ska' gå kräftgången. I ladugården är det fullt upp att göra och likaså i källaren. Arbeten ute på fältet ligga likaledes efter, och ändå skäms du inte för att springa på krogen. Men jag vet nog, att den der otacksamma, vanartiga slynan sitter i hufvudet på dig. Men nu är det slut med mitt tålmod. Inom en kvart är du nere i källaren och gör någon nytta; kom ihåg det!

Setterberg svarade ej ett ord.

Klara trodde, att hennes man för att blidka hennes vrede, genast skyndade att efterkomma hennes önsknigar.

Men han begaf sig i stället upp på sitt rum och tog på sig sina bästa kläder.

Sedan öppnade han ett väggfast skåp, ur hvilket han framtog en väl späckad plånbok och en stor skinnpung, fylld med klingande mynt.

Bägge stoppade han på sig, satte hatten på hufvudet, tog sin kapp och lemnade genom bakdörren huset.

På en gångstig begaf han sig öfver fälten genaste vägen till Rantens station.

Då han kom dit, såg han en äldre herre i sällskap med en ung dam.

Gladt ilade han emot den senare, emedan hon var så förvånande lik Signe.

Just som han tänkte helsa på henne, märkte han, att han misstagit sig.

Han bad om ursäkt, alldenstund den gamle herrn redan blifvit uppmärksam på honom, och urskuldade sig med, att han i den unga damen trott sig känna igen en anförvandt.

Fastän han märkte, att den gamle herrn ej var obenägen att inlåta sig med honom i ett samtal, skyndade han dock hastigt vidare, emedan han hörde, att tåget, med hvilket han ämnade resa, redan signaliserades.

Ack, om han ändå inte haft så brådtom, hur väl skulle det inte ha varit både för honom och Signe!

Han hade endast behöft säga sitt namn, så skulle den gamle herrn och dennes unga följeslagerska säkerligen icke ha släppt honom utan genast till hans och Signes lycka bestormat honom med frågor.

Han skulle då ha afbållits från att anträda den planlagda resan, och mycken ofärd hade derigenom förebygts.

Den der gamle herrn var ingen annan än egaren till Redberga, baron Ekstam, och flickan i hans sällskap var den älskliga Gerda, Signes upprigtigaste väninna, som i sällskap med sin far på Hugos enträgna önskan rest hit för att, såsom de hoppades, kunna utforska Signes förhållanden och återföra väninnan till dennas egen lycka till Redberga.

Setterberg hade naturligtvis ingen aning om, att dessa båda främlingar hade ungefär samma mål i sigte som han.

Några minuter senare afreste Setterberg utan att ha återsett baron Ekstam och hans dotter.

Det var Setterbergs afsigt att resa till Stockholm för att der på det samvetsgrannaste göra sig underrättad om sin fostersysters öde.

Han anade naturligtvis ej, att han icke alls skulle få se Stockholm, och att han under vägen skulle stöta på ett oväntadt hinder.

Vi lemna honom nu och återvända till baron Ekstam och Gerda.

Baronen gjorde sig underrättad om, hur långt det var från stationen till Karleby.

När han hörde, att det var halfannan timmes väg dit, beslöt han att med Gerda till fots tillryggalägga denna väg.

Han tog ingen skjuts, emedan han ansåg det rädligast att komma så obemärkt som möjligt till Karleby.

Medan de gingo landsvägen framåt, rådgjorde de ännu en

gång, huru de säkrast skulle kunna taga reda på, om Signe återvändt hit.

Att Signe i så fall kommit så obemärkt som möjligt, kunde de ju tänka sig; ty en olycklig, och det var ju Signe, undviker allt onödigt uppseende och är endast glad, om hon ej blir sedd af vänner och bekanta.

— Tror du, pappa, frågade Gerda, att Signe redan anländt till Karleby?

— Jag hoppas det, min älskling. Du vet ju själf, att vi under resan fingo veta, att en ung fru med ett barn rest hit.

Det var redan qväll, när baronen och hans dotter uppnådde Karleby.

Egendomen Karlsborg låg något afsides från sjelfva byn.

Just som de stodo i begrepp att gå in i byn, kom en qvinna springande tvärs öfver åkrarna och styrde kurs rakt på dem.

— Är det du, din odoga, din liderlige sälle? skrek hon. Vänta bara, jag skall minsann lära dig lydnad och visa dig vägen hem på sådant sätt, som du det förtjenat.

Det var Klara, som trodde, att hennes man kom landsvägen framåt och ämnade sig in i byn.

Baronen lät, utan att yttra ett ord, den unga qvinnan komma närmare.

När Klara kommit så nära, att hon trots mörkret tydligare kunde urskilja personerna, lät hon i sin vrede en ström af mindre smickrande titlar och anmärkningar gå af stapelin och skrek:

— Det är ju inte han, den erkedrummeln. Hvar i all verden ska' jag nu söka honom, då han inte heller fans på den fördömda gästgifvargården?

— Hvem söker ni då? frågade baronen, som fann Klaras vrede temligen skämtsam.

— Hvem jag söker? Hvem annars, om inte min man, den latryggen, som inte på hela Guds långa da'n uträttat så mycket som för två styfver?

— Så, så. Det gör mig verkligen ondt; svarade baronen, ty om en hustru på ett så häftigt sätt far ut mot sin man, så måtte hon nog också ha allt skäl dertill.

— Ja, visst sjutton har jag allt skäl att vara grundligt förargad på en sådan dagdrifvare. Allt hvilat på mig. Han bryr sig hvarken om det ena eller andra. Jag måste ju sköta hushållet, mejeriet, ladugården och för resten hela gården.

— Har ni då inga tjenare.

— Naturligtvis! En hel skara.

— Ja så. Nå, då kan ni ju vara lugn. Då är det ju ej att undra på, att husbonden ej deltar i grofarbeten, han har då säkerligen fullt upp att göra med att samvetsgrant ha öfverinseende öfver det hela.

Baronen hade knappast uttalat ordet husbonde, innan han också gjort Klara till sin argaste fiende, ty hon kunde ju icke tåla någon annan herre i huset, hon ville sjelf vara den ensamt herskande.

— Hvem är ni egentligen, som tar parti för den odogan, den latryggen och dessutom hånar mig i min ångest? skrek hon.

— Se så, lugna er för all del! svarade baron Ekstam. Har er man ovanor, så är det ju mycke' beklagligt, men med ovänlighet får ni honom sannerligen inte bättre. En qvinna herskar endast genom kärlek och mildhet. Så snart en hustru vill befalla, har hon förlorat sin makt; men en hustru förmår allt, om hon förstår att taga sin man med kärlek och öfversesende godhet.

Klara ville inte höra mera.

Hon sprang sin väg.

— Gerda, min lilla Gerda, sade baronen med ett skälmskt leende, du ser här, hur fult det är, när en qvinna så der visar klorna. Tag den der qvinnan som ett varnande exempel och herska, när du en gång ölifvit husfru, endast genom kärlek!

— Vet du, pappa, inföll Gerda, sådan som denna qvinna har jag förestält mig den der Klara, om hvilken Signe talade,

Klara hade hört dessa ord, ty Gerda hade med afsigt talat så högt, att den bortilande skulle höra, hvilken dom man fälde öfver hennes oqvinliga beteende.

Så snart Klara hört dessa ord, stannade hon och stirrade med häpnad på de båda främlingarne.

— Hvad vill det säga? gnisslade Klara. Signe! Flickan talade om Signe. Dermed menade hon bestämdt ingen annan än vår Signe, den slyna, som uteslutande är skulden till osämjan mellan mig och min man. Nedrigt! Skulle Victor rent af ha talat med dessa människor, och skulle de ha kommit hit för den der slynans skull? Vänta bara, det skall jag nog ta reda på. Jag måste veta, hvilka I ären, och hvarför I kommit till Karleby.

Med dessa ord smög hon sig obemärkt efter baronen och Gerda och när dessa gingo in på gästgifvargården, följde hon äfven efter ditin i afsigt att lyssna och ge akt på dem.

Baron Ekstam och Gerda låtsade icke alls, som om de haft något särskildt skäl att uppehålla sig här i Karleby.

De bestälde mat och en flaska vin och frågade, hur långt det var till herrgården Svartarp.

Gästgifvaren skyndade att besvara denna fråga.

— Åh, är det så långt? utbrast Gerda. Jag är redan så förfärligt trött, och dessutom är det redan så mörkt. Jag skulle helst vilja stanna kvar här öfver natten.

— Nå ja, det låter sig kanske göra, sade baronen. Säg, herr gästgivare, kunna vi få stanna kvar här öfver natten?

— Med största nöje, min herre.

— Det är bra, sade baron Ekstam, då stanna vi här öfver natten och fortsätta vår väg i morgon bittida, sedan vi riktigt hvilat ut.

— Skall bli mycket angenämt att få stå till er tjänst, min herre, svarade gästgifvaren. Var förvissad om, att jag skall göra allt, för att ni och unga fröken skola få det så angenämt som möjligt under mitt tak!

— Nå ja, ert vin är verkligen ganska bra, berömde baron Ekstam.

— Så nöjsamt att höra det, min herre! Naturligtvis sätter jag också min stolthet i att tillhandahålla mina ärade gäster de allra bästa dropparne.

— Hvem är skollärare här i byn, och hvar bor han?

— Åh kors, det är ju mågen min, vet jag, en präktig pojke för resten. Han bor borta vid kyrkan, bara tio minuters väg härifrån. Vill herrn tala med honom? Det var förargligt, ty han har rest bort på ett par da'r.

— Jag väntar bara bref eller telegram under hans adress.

— Då kommer det hit, ty sådant der sköter jag om, när min måg någon gång är borta.

— Det var bra. Skulle något bref eller telegram komma, så var snäll och lemna mig det ofördröjligen!

— Det skall ske, försäkrade gästgifvaren.

— Vill ni inte göra oss sällskap en liten stund? fortfor baronen, i det han med en rörelse af handen uppmanade gästgifvaren att taga plats vid bordet.

— Mycket gerna med er tillåtelse, min herre.

Dermed slog han sig ned vid bordet.

— Vi intressera oss nemligen för en ung qvinna, som vi mötte strax utom byn, fortfor baronen. Hon var ute och letade efter sin man. Hon stimmade förfärligt, och vi hörde, att hon äfven redan varit här och sökt efter mannen.

— Ack då var det bestämdt Klara, ungmor på Karlsborg.

— Det kan nog hända. Hon var visserligen inte nog höflig att presentera sig för oss, dertill var hon allt för uppbragt på sin man. Hurudan qvinna är hon egentligen?

— Jo, det är en, som har skinn på näsan, kan jag tala om.

— Ja, det lät verkligen så, skrattade baronen. Det var för lustigt att höra hennes utfall mot mannen. Hvad har den senare egentligen förbrutit?

— Åh, ingenting vidare, än att han äntligen rest på hufvudet och i stället för att såsom hittills lyda sin äkta hälft gått sin egen väg. Nu tycks Klara ha blifvit ängslig, ty mannen har i hemlighet aflägsnat sig utan att säga, hvart han ämnade sig, och någonting sådant har aldrig förekommit förr.

— Så, så. Nå, men han kommer förmodligen snart hem igen. Hvad heter rymmaren?

— Åh, det är ju den beskedlige Victor, patron Setterberg. Han har från första början varit allt för efterlåten mot sin Klara, och nu vill hon sjelf regera alla, till och med sin man.

— Så, så. Och det vill väl inte patronen vara med om längre? Nå ja, det kan man då inte förtänka honom.

— Åh, han är väl så illa tvungen, om han vill ha frid i sitt hus.

— Är det bekant, om den unge patronen har syskon eller andra släktingar?

— Det kan man svara både ja och nej till, min herre.

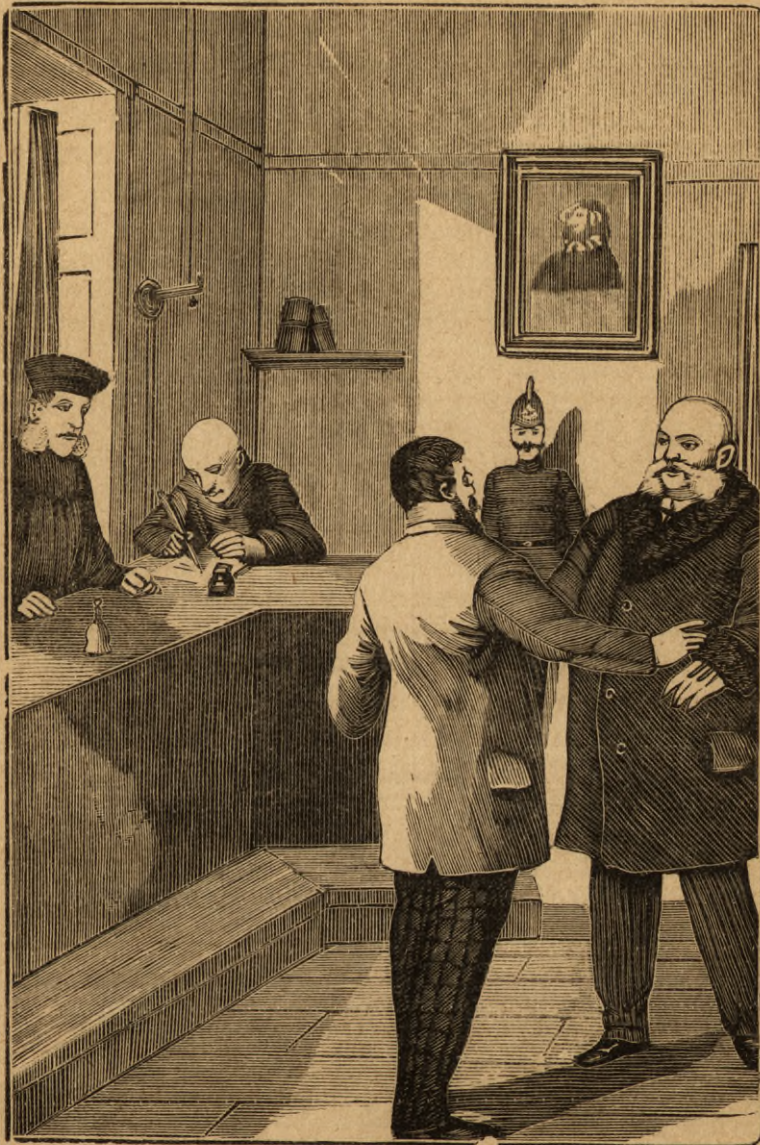
I detta ögonblick kom gästgifvarens hustru in i rummet och bad sin man strax komma ut i köket emedan någon der önskade tala med honom.

Värden ursäktade sig hos gästerna och efterkom uppmaningen. Hur förbluffad vardt han ej, när han i köket fick se Klara, hvilken, pionröd af vrede, genast kom rusande emot honom.

— Hvad tänker ni på, fjerdingsman, som med dessa vildt främmande menniskor gör er lustig öfver mig och min man? Tycker ni, att det är vackert gjordt? röt hon.

— Men, min snälla Klara, dertill är du ju sjelf skulden.

— Jag? Jag undanber mig sådana ord. Har jag någonsin gifvit er anledning till att tala illa om mig på baken? Men det säger jag er, om ni till de der främlingarne yttrar ett enda ord till om mig och våra förhållanden, så är det slut med vänskapen oss emellan, och min Victor får aldrig mera sätta sin fot innantör er tröskel.

»Nej, men se herr baronen! Hvad tusan gör ni här?»

Gästgifvaren ryckte på axlarna.

— Se så, var nu inte barnslig, Klara! sade han. Jag hoppas, att Victor är så förståndig, att han icke så utan vidare på din befallning uppsäger vänskapen med oss.

— Vi få väl se, om han törs det eller inte törs.

Gästgifvaren smålog.

— Min kära Klara, sade han, du glömmet helt och hållet, att du själf är skulden till allt detta.

— Jag? På hvad sätt då?

— Jo, herrskapet är främlingar här på orten, och de skulle ännu icke haft någon aning om, hvem du är, om du icke varit nog obetänksam att midt ute på allmänna landsvägen skälla ner din egen man. Sådant väcker naturligtvis uppmärksamhet. Korteligen, främlingarne blefvo nyfikna att få veta hvad det var för en människa, som på ett så oförsynt sätt for ut mot sin man. Gör nu, som du behagar! God natt, vackra Klara!

Den senare grep tag i gästgifvarens hand och höll honom med våld kvar i köket.

— Jag har mera att tala med fjerdingssmannen om, förklarade hon.

— Hvad då? frågade den senare vresigt.

— Som fjerdingssmannen vet, har den slynan Signe rymt från pensionen, och ingen människa vet, hvar hon nu håller hus.

— Det der är familjeförhållanden, som jag inte alls bryr mig om, gaf gästgifvaren till svar. Men enligt min öfvertygelse gör ni mycket orätt, om ni talar ringaktande och förnedrande om Signe.

— Hvad för något? Kanske ni rent af söker ta den vanartiga slynan, det högfärdiga stycket i försvar? Har Setterberg, denne enfaldige dummerjös, inbillat er det?

Gästgifvaren gick till dörren.

— Trefligare göra kan jag hitta på än att munhuggas med dig om lapprisaker, förklarade han. Gå du hem och behandla din Victor hädanefter bättre, så går han heller inte mera ifrån dig utan att taga afsked!

Likt en furie satte Klara efter gästgifvaren och ryckte honom ännu en gång tillbaka.

— Men så hör mig då först! utbrast hon pustande. Jag förmodar, att främlingarne äro spioner, som rent af kommit hit för Signes skull. Jag ber er icke säga dessa människor ett ord om, att Signe är min mans fostersyster. Victor själf, skulle inte tycka om det, och hvad Beata tänker om saken, det vet ni u förut.

Gästgifvaren nickade liksom instämmande på hufvudet.

— Jag har inte alls någon anledning att pladdra om edra familjeförhållanden för det främmande herrskapet, svarade han. Men för att än ytterligare lugna dig, kan jag tala om, att jag lofvat Beata att ej tala med någon menniska om Signe.

Gästgifvaren lät nu icke uppehålla sig längre utan begaf sig åter ut i gästrummet.

Klara stannade emellertid kvar i köket, der hon satte sig vid det med en gardin förhängda fönstret, genom hvilket hon kunde se in i gästrummet och ge akt på främlingarne.

Hade baron Ekstam och Gerda hört något af samtalet i köket?

Det var nog mycke' möjligt, ty ingendera af dem gaf nu gästgifvaren anledning att vidare tala med dem om Klara och hennes anhöriga.

Men det behöfdes ju heller inte, ty baron Ekstam viste nu nog.

Både han och Gerda voro nu öfvertygade om, att Klara var Signes svägerska och Setterberg hennes fosterbroder.

Der, hvarest Klara och hennes man bodde, måste ju också Beata finnas.

Baronen och hans dotter hade så mycket större skäl att ej närmare redogöra för ändamålet med sin härvaro, som de förmodade, att Setterbergs försvinnande stode i sammanhang med Signes hemliga ankomst.

Klara hade tydligen ännu ingen kännedom derom, ty i annat fall skulle hon mindre ha gifvit sin vrede luft mot sin man än mot Signe.

Setterberg hade ju, såsom Gerda fått veta, städse varit snäll och vänlig mot Signe, och följaktligen skulle det ju kunna hända, att hon uppsökt den unge patronen, och att hon någonstädes befann sig i hans sällskap för att för honom öppna sitt hjerta och klaga sin nöd.

Men Gerda ville också därför icke fråga, om Signe möjligen anländt hit, emedan hon ju hade sig bekant, att den senare ville undvika hvarje vidare förbindelse med medlemmarne af familjen Ekstam.

Efter en stund drogo sig far och dotter tillbaka till de åt dem iordningställda rummen.

Der rådgjorde de å nyo med hvarandra och utbytte sina förmodanden.

Af detta deras samtal framgick tydligt, att de hört ganska mycket af det, som Klara i sin ifver med betydligt högre röst, än hon velat, i köket yttrat till gästgifvaren.

De beslöto att nästa morgon i första rummet taga reda på, om Setterberg under natten återvändt hem, hvar han varit, och om hans frånvaro föranledts af Signes återkomst.

Först ville de tala med Setterberg, ty af honom hoppades de utförligt och sanningsenligt få veta allt, hvad de önskade veta om Signe och den gamla Beata.

Först sedan baron Ekstam gjort sig närmare underrättad om Beatas person, ville han göra henne ett besök för att med egna ögon öfvertyga sig om, huruvida hon vore den för död ansedda eller ej, och ämnade äfven ställa henne till svars rörande hennes kärlekslöshet samt förmå henne att lemna den stackars flickan nöjaktiga upplysningar om hennes börd.

Men att Signe skulle få veta hela den förskräckliga sanningen angående sin mors dystra hemlighet, det kunde icke ens vara den gamle baronens önskan.

Men han hoppades kunna godtgöra gamla synder genom att sjelf för sin son bli böneman hos Signe och derigenom bevisa den hårdt pröfvade qvinnan, att hon icke alls behöfde lefva af hårdhertade och kärlekslösa människors nåd och låta behandla sig som en utstött och föraktad varelse.

Ja, Signe hade, enligt allt att döma, sannerligen icke behöft skämmas för sina föräldrar, hon kunde till och med ha kunnat vara stolt öfver dem.

Men ödet hade annorlunda beslutat.

Nu voro förhållandena vidt skilda mot förr.

Det skedda kunde icke mera göras ogjort.

Klara hade, sedan hon sett, att herr Ekstam och hans dotter dragit sig tillbaka till sina rum, aflägsnat sig i den föregifna afsigten att gå hem för att se efter, om hennes man under tiden kommit tillbaka.

Men faktiskt lemnade hon gästgifvargården genom främre dörren endast för att strax derpå smita in igen genom bakdörren.

Hon smög sig upp till de båda främlingarnes rum och lyssnade der vid den ena dörren.

Hon hoppades nemligen, att främlingarne, när de voro ensamma och trodde sig vara utan vittnen, skulle tala mycket öppnare och friare än nere i gästrummet om ändamålet med sin härvaro.

Hennes misstankar stegrades än ytterligare, när hon hörde, att de båda der inne samtalade mycket ifrigt, men detta till hennes stora förtrytelse i hviskande ton.

Endast då och då kunde hon förstå ett ord.

Men redan det lilla, som hon hörde, upptände å nyo hennes

vrede; ty om hon också icke förmådde utgrunda det egentliga innehållet af samtalet, så fick hon dock fullt klart för sig, att de båda främlingarne icke endast talade om henne utan äfven om Victor och Signe, ja, till och med om den gamla Beata.

Det egentliga ändamålet med främlingarnes härvaro blef emellertid till hennes stora grämelse för henne en olöst gåta.

Helst skulle hon velat likt en bomb fara in i rummet för att direkt fråga främlingarne och ställa dem till svars; men hon fruktade att dervid göra en mycket dålig affär, ty hon trodde, att den främmande herrn icke endast genast skulle förpassa henne utom dörren igen, utan hon kunde äfven vänta sig att främlingarne sedan skulle bli ännu försigtigare i sina yttranden och handlingar.

Det förargligaste för henne var, att hon ännu icke ens viste, hvilka främlingarne voro, och hvarifrån de kommo.

Gästgifvarens hustru hade icke kunnat gifva henne någon förklaring öfver denna viktiga punkt, och gästgifvaren sjelf skulle, det viste hon blott allt för väl, helt enkelt ha svarat henne, att det inte anginge henne, att hon borde sköta sitt eget hushåll och inte bry sig om hans gäster.

Då hörde hon plötsligt nedifrån förstugan ljudet af fasta mansteg.

— Victor! Skulle det vara min man? hviskade hon och ilade till trappan.

Hon hörde mannen der nere öppna dörren till gästrummet.

Då satte hon af utför trappan och kom just lagom för att se, att den nyankomne icke var hennes man utan ett telegrafbud.

Genast for den tanken genom hennes hufvud, att någon olycka händt hennes man, och att budet kom med underrättelse om den timade olyckan till fjerdingssmannen.

Det låg ju närmast till hands att vända sig till honom.

Klara rusade in i gästrummet, och när hon hörde, att telegrafbudet tillkallade gästgifvaren och sade:

— Jag kommer med ett telegram, då sprang hon fram till mannen, ryckte telegrammet ur hans hand och skrek:

— Det är från min Victor. O, min Gud, hvad har väl händt?

Tjenstemannen lät naturligtvis inte lugnt frånröfva sig telegrammet.

Han grep tag i Klara och röt:

— Qvinna, hvad tusan tänker ni på?

Dermed ryckte han åter ifrån henne telegrammet, vände sig till fjerdingssmannen och sade:

— Min bäste fjerdingsman, jag måste be er inrapportera detta försök till rån, så att qvinnan här blir bestraffad.

— Bestraffad? upprepade Klara. Jag har ju ingenting ondt gjort.

— Gästgifvaren, som ej hade någonting emot att se Klara näpst, tog genast tillfället i akt för att skrämma den påflugna Klara.

— Ja visst, svarade han. Jag är vittne till, att qvinnan här gjort sig skyldig till rån. Hon har olagligen tillegnat sig telegrammet. En sådan förseelse straffas med fängelse.

Klara slog af förskräckelse ihop händerna öfver hufvudet.

— Det är inte sant. Det är inte sant, utbrast hon. Telegrammet tillhör mig, ty tvifvelsutän står deri någonting om min Victor.

— Telegrammet är adresserat till skolläraren, och under dennes frånvaro aflemnas bref och telegram till honom till herr gästgifvaren, upplyste telegrambäraren. Följaktligen har ingen annan än herr gästgifvaren rättighet att mottaga telegrammet. Hvad som står deri är hans sak. Herr gästgifvare, var god och lemna mig skriftligt intyg på, att denna qvinna frånryckt mig telegrammet och äfven skadat det i afsigt att taga kännedom om innehållet!

— Ja, det skall ske. Sådana nyfikna fruntimmer som Klara kunna icke bestraffas strängt nog.

— Är då fjerdingsmannen splitter galen? skrek Klara. Tänker ni störta mig i olycka? Jag har ju sagt er, att jag bara i min ångest tagit telegrammet, emedan jag är öfvertygad om, att det innehåller något om min Victor.

— Hvad du tänker och förmodar, det angår mig inte alls, förklarade gästgifvaren, i det han öppnade telegrammet. — Der ha vi det ju, fortfor han, telegrammet är ju till mina gäster. Jag har rättighet att genast fasttaga och föra dig till länsmannen, och om du fortfar att föra oväsen, här, så må du också skylla dig sjelf!

Klara tog nu till bönboken.

— Nåväl, sade gästgifvaren, om du betalar fem riksdaler till fattigkassan, så skall jag inte inrapportera den grofva förseelsen och äfven söka förmå herrskapet att icke väcka åtal mot dig.

Klara erlade genast böterna och drog sig skamsen ut i köket, då gästgifvaren afgjort vägrade att för henne yppa något af telegrammets innehåll.

Gästgifvaren skyndade upp till sina gäster och aflemnade telegrammet.

Baronen såg genast, att detta var från hans son.

Det var det telegram, som Hugo på qvällen aflätit, och i hvilket han underrättade de sina om, att Signe ännu var kvar i Göteborg.

Försigtigtvis hade han i telegrammet icke alls nämnt Signes mamn, men både baronen och Gerda visste ju genast, att Hugo med uttrycket »vår kära gäst» icke menade någon annan än Signe.

Både far och dotter voro emellertid mycket öfverraskade; ty de hade fullt och fast tro, att de upptäckt Signes spår.

Gerda skulle helst genast åter velat afresa, men för det första afgick intet tåg förr än nästa morgon, och för det andra ville baronen icke låta tillfället gå sig ur händerna att först förvissa sig om, huruvida Beata vore identisk med hans försvunna och för död ansedda syster.

Gästgifvaren omtalade i förbigående, att Klara ryckt telegrammet från budet och på hvad sätt han näpst henne för denna hennes närgångenhet.

Baronen, som var vid godt lynne, skrattade åt denna fjerdingmannens snabba lagskipning och lemnade honom en slant som drickspengar åt telegrambäraren.

Något svar kunde han ej sända Hugo, ty han viste icke alls, hvart han skulle adressera det samma.

I hopp om, att Hugo ändå skulle sända dem vidare under rättelser, om han lyckades finna Signe, begåfvo de sig till hvila.

För Klara var det det största straffet, att hon måste återvända utan att ha fått veta ett enda ord af telegrammets innehåll.

Gästgifvaren hade helt enkelt förklarat, att telegrammet icke alls innehöll något om den saknade Setterberg.

Klara gick hem och gaf der, när hon hörde, att Victor ännu icke återkommit, sin vrede luft på ett så uppseendeväckande sätt, att till och med den gamla Beata undanbad sig en sådan skandal.

I sin ilska läste Klara dörrarna och förbjöd tjänstefolket att öppna, om någon komme och ville in.

Med denne någon menade hon naturligtvis ingen annan än sin egen man.

Sedan begaf hon sig upp till Beata för att för henne öppna sitt hjerta.

Beata, som redan gått till sängs, visade som vanligt ej det ringaste intresse.

Icke ens Klaras upplysning, att Victor tagit på sig sina bästa kläder och tagit med sig en större summa penningar, kunde framkalla någon lifligare sinnesrörelse hos Den stumma.

Men situationen förändrades med ett enda slag, när Klara kom att tala om de båda främlingarne, och när hon berättade hvad hon uppsnappat af deras samtal.

Beata reste sig upp i sittande ställning och bad med en hos henne exempellös ifver och liflighet Klara beskrifva främlingarne.

Den tilltalade uppfylde beredvilligt denna önskan.

Beata darrade i hela kroppen.

— En spion! stönade hon. Ja, ja, du har rätt, Klara, det är spioner, som den slynan skickat oss på halsen. Men, tillade hon och skrattade gält, ännu finnes det ett sätt att omintetgöra de der människornas bemödanden. Hör på, Klara, och rätta dig noga efter mina befallningar!

Beata talade en lång stund i hviskande ton till sin sonhustru.

Denna såg i början mycket öfverraskad och bestört ut.

Men slutligen nickade hon med ett listigt leende och lofvade göra allt, hvad Beata önskade.

Klara kunde af oro ej sofva på hela natten.

Gång på gång steg hon upp och gick ned för att se efter, om hennes man kommit hem.

Men förgäfves!

Victor hördes ej af.

Den nya dagen inbröt.

Men icke heller nu var Setterberg hemkommen.

I huset gick allt sin gilla gång, endast med det undantaget, att Klara icke sjelf deltog i göromålen.

Hon stod uppe vid fönstret och blickade oafvänt bort mot byn.

Plötsligt kom hon högt gråtande springande ned på gården och tillkännagaf för tjenstefolket, att Beata under natten aflidit.

Hon tillsade rättaren och en piga att följa med upp och förvissa sig om, att Beata verkligen vore död.

Och mycke' riktigt. När Klara med de båda tjenarne kom upp i rummet, låg Beata der orörlig och med slutna ögon i sin säng.

Hon såg så blek ut, att tjenarne icke kunde annat än tro, D en stumma nu verkligen för alltid blifvit stum.

— Gå! Gå! sade Klara och föste strax ut de båda tje-
e. Det är förskräckligt att nödgas säga det, men jag tror,

att den gamla modern förargat sig till döds öfver Setterbergs hemliga försvinnande och omotiverade uteblifvande.

Klara stängde dörren efter sig och gaf rättaren i uppdrag att gå fram i byn och berätta den sorgliga tilldragelsen.

Hon tillsade honom särskildt att först af allt på gästgifvargården berätta dödsfallet, emedan, såsom hon sade, Setterberg efter sin hemkomst säkerligen först skulle gå dit och då få veta, hvad som händt.

Strax derpå visade sig Klara sorgklädd och med bedröfvad uppsyn på gården, der hon liksom rådlös sprang af och an och kastade spejande blickar bortåt landsvägen.

FEMTIOANDRA KAPITLET.

Gudlöst spel.

Baron Ekstam hade vaknat temligen tidigt, och när han hörde, att äfven Gerda var vaken, föreslog han, att de skulle ta sig en promenad för att om möjligt derunder helt obemärkt förskaffa sig visshet om, huruvida Victor Setterberg under natten återkommit hem eller ej.

— Vi skola dröja qvar här några timmar för att bese trakten, sade baronen till gästgifvaren. Kanske få vi under tiden ytterligare någon underrättelse per post eller telegraf.

Just som far och dotter stodo i begrepp att lemna gästgifvargården, kom rättaren klifvande.

Gästgifvaren, som följt sina gäster ut på trappan, ropade åt den ankommande:

— Hör nu, min käre rättare, har er husbonde, herr Setterberg kommit hem ännu, och har er matmor grälat dugtigt på honom?

Gerda hejdade sin far, när hon hörde gästgifvarens ord.

— Nej, inte har patronen kommit hem ännu, svarade rättaren. Jag trodde eljes, att ni hade reda på, hvar han fans.

— Hvad säger ni? Har Setterberg inte kommit hem ännu? Men, min Gud, hvad kan det då ha kommit åt människan? Hvar kan han hålla hus? Han måste väl inte ha gjort sig något illa heller?

— Åh nej, så djekligt har han det väl ändå inte ännu, gaf rättaren till svar. Fru Klara kommenderar visserligen som den sturskaste löjtnant; men om också patronen i allmänhet inte svarar någonting, så gör han likväl ännu, som han vill.

Gästgifvaren nickade liksom instämmande.

— Det fattas bara, att han helt och hållet skulle låta regera sig af den näbbgäddan. Men hvad är det egentligen för en likbjudarmin ni tagit på er så här tidigt på morgonen, min bästa rättare? Kanske ni har måst ta emot åskvädret i stället för Setterberg?

Rättaren ruskade på hufvudet.

— Åh nej. Mot mig är hon ännu temligen nådig, svarade han, och det just af det skäl, att hon vet, att jag inte i onödan låter någon sätta sig på min näsa. Det är inte värdt, hon försöker stimma med mig, inte.

— Men har då ingenting händt? frågade gästgifvaren. Någonting måtte vara i olag.

— Den stumma har dött i natt.

— Beata?

— Ja.

— Hvad säger ni? Är det verkligen sant?

— Ja visst. Jag och alla de andra der hemma blefvo lika öfverraskade vid underrättelsen om Beatas död, som ni nu är; men jag har sjelf sett henne. Klara förde mig och hushållerskan till likrummet, och der låg Den stumma ännu precis så, som Klara funnit henne tidigt i dag morse.

— Men det var för märkvärdigt, inföll gästgifvaren. Var då Beata sjuk?

— Ja, sjuk har hon egentligen varit i flera år, ty hade hon inte varit sjuk, så skulle hon inte ha varit så likgiltig för allting, som försiggick omkring henne. Ätit och druckit har hon gjort högst obetydligt, och sedan hon var nere i Göteborg, har man knappast mera sett skymten af henne. Jag antar, att hon inom sig förargat sig allt för mycket.

Baron Ekstam och Gerda hade åhört detta samtal.

Den förre vände sig nu till rättaren och sade;

— Den aflidna tycks ha varit en rätt egendomlig person.

— Det stämmer nog, Hon var så sluten och inbunden, att man aldrig viste hvad man skulle tänka om henne. Men elak var hon visst inte. I tysthet har hon till och med gjort mycket godt. Endast mot Signe kunde hon ha varit en smula vänligare.

— Hvem är Signe? frågade baronen.

— Ja, det vet jag egentligen inte sjelf. Hon gick och gälde för vår husbondes fostersyster, men fruntimren behandlade henne alltid som en främling,

— Och hvar är då Signe för närvarande? frågade baronen vidare.

Rättaren ryckte på axlarna.

— Det vete den käre Guden? svarade han. Jag antar, att vår herre rest bort för att söka efter henne. Klara är alldeles säker derpå.

— Hvad var då Signe för en flicka? Var hon en slarfvig, lättsinnig flicka?

— Bevare mig väl, herre! inföll rättaren. Hon var tvärtom en mycket ordentlig, snäll och rar flicka. Herr Setterberg höll alltid mycket på henne. Men för Beata och Klara var hon alltid och allestädes i vägen.

— Är då er matmor hemma för tillfället? frågade baronen.

— Ja, herre.

— Adjö? helsade baronen och gick med Gerda bort i riktning mot Karlsborg.

Baron Ekstam hade blifvit mycket allvarsam.

Samma var förhållandet med Gerda.

— Det är ju förskräckligt, sade baronen. Hade jag kunnat ana det, så skulle jag med det samma uppsökt henne i går qväll. Nu, sedan hon är död, skulle jag på sin höjd kunna konstatera, om hon är den försvunna; men kanske är också det omöjligt. Allt annat, som jag hoppades få veta af henne, skall hon nu som hemlighet ta med sig i grafven.

Gerda nickade instämmande.

— Ack, suckade hon, då kan man kalla det tur, att Hugo sett den goda Signe i Göteborg. Kanske har han redan funnit henne. Om så är förhållandet, pappa, så låta vi henne aldrig mera återvända hit; ty i närheten af denna Klara skulle hon ändå ej få en enda lugn och lycklig stund.

Båda gingo långsamt vidare.

Fadern hade nu blifvit helt tystlåten, så att han nätt och jemt gaf knapphändiga svar på Gerdas frågor.

— Hvart tänker du gå, pappa? frågade Gerda, när hon såg, att fadern vek in på en sidoväg.

— Jag måste först bli lugnare, mitt barn, svarade han. Men

sedan tänker jag helsa på på Karlsborg och med egna ögon förvissa mig om, huruvida Beata verkligen är död eller ej.

— Pappa, tviflar du derpå? frågade Gerda bestört.

Baron Ekstam ryckte på axlarna.

— Ingenting är omöjligt, svarade han.

En timme senare anträdde far och dotter återvägen, och efter ytterligare en halftimmes förlopp närmade sig den förre i sällskap med Gerda med stadiga steg Karlsborg.

När han närmade sig gårdsgrinden, såg han den svartklädda Klara gå in i mansbyggnaden.

Det såg ut, som hade hon redan fått syn på baronen och dennes dotter, och som ville hon fort gå dem ur vägen.

När de besökande stego in på gården, kom rättdaren, som redan sett dem på gästgifvargården, emot dem.

— Är herr Setterberg hemma? frågade baronen.

— Jag beklagar, svarade rättdaren, patron, har ännu icke kommit tillbaka.

— Men fru Setterberg är väl hemma?

— Ja visst, min herre.

— Var då snäll och anmäl oss hos henne! Mitt namn är Ekstam.

Rättdaren ryckte lätt till, när han hörde detta namn.

Han tycktes genast ha erinrat sig, att äfven Signe burit det namnet.

— Var god och stig på! sade han med en inbjudande rörelse med handen och närmade sig ytterdörren.

När baronen och Gerda stego in i huset, kom Klara brådskande och, som det tycktes, temligen upprörd nedför trappan. Rättdaren gick emot henne och sade:

— Herrskapet här, herr Ekstam och hans dotter, önskar tala några ord med er.

Klara mätte de båda besökande med en utmanande vredesblick och närmade sig sedan köksdörren, i det hon sade:

Helsa herrskapet och säg, att jag hvarken nu eller i framtiden har någonting otalt med dem!

— Men, fru Setterberg, det vore ju en förolämpning, invände rättdaren.

— Lyd! röt Klara.

Baronen hade hört och sett allt detta.

— Låt det vara, min bästa rättare! sade han. Fru Setterberg skall nog låta beveka sig att höra mig, alldenstund jag har saker af stor vikt att meddela henne. Men vill hon på inga vilkor åhöra mig, nåväl, jag skall då invänta herr Setterbergs återkomst.

Klara slog med ett hiskeligt brak igen köksdörren.

— Aj, aj! Det vittnar inte om någon stor sorg att med sådant buller slå igen dörrarna i ett sorghus, anmärkte baronen. Men vi stiga väl in i det här rummet och invänta husets herre. Säg er matmoder, yttrade han, vänd till rättaren, att jag önskar se den döda af den giltiga orsaken, att jag förmodar, det Beata är min syster.

Rättaren stod der mållös af öfverraskning och stirrade på baronen.

— Herre . . . herre, stammade han sedan, har jag då hört rätt? Skulle den stumma ha varit er syster?

— Underrätta fru Setterberg derom och säg henne, att jag alldeles bestämdt väntar henne.

Rättaren gick och uppsökte Klara.

— Galenskaper! skek denna. Jag känner ju inte människorna. Beata har aldrig talat om för mig, att hon hade någon bror. För resten har hon i sitt testamente, som hon för några år sedan uppsatt, uttryckligen bestämt, att ingen människa får se henne efter döden.

— Men, fru Setterberg, sade rättaren medlande, ni skulle ju bara nedsätta er sjelf, om ni visade ut herrskapet ur ert hus likt tiggare.

— Jag känner dem ej, och dermed basta! afgjorde Klara.

Rättaren kom tillbaka med det besked, att Klara på det bestämdaste vägrade uppfylla baronens önskan.

— Skönt! sade baronen. Jag skall då skicka min dotter till fjerdingssmannen och låta hemta hit honom. — Gå Gerda! Jag inväntar här din återkomst. Med vederbörandes tillhjälp skall jag nog förskaffa mig tillåtelse att förvissa mig om, huruvida den aflidna är min syster eller ej.

När Gerda såg, att hennes far menade allvar, gick hon för att uppfylla hans önskan.

Rättaren stannade ännu en liten stund qvar hos baronen och gick sedan åter igen till Klara för att underrätta henne om hvad baronen ämnade göra.

Klara stampade af vrede i golvet.

— Det är en oförskömmhet, som jag inte tänker hålla till godo med, skrek hon. Det är för resten inte alls sant, att Beata hade någon bror, det måste jag väl veta bäst. När allt kommer omkring, är det väl bara ett spratt af den der otäcka slynan att att skicka oss dessa vildt främmande människor på halsen. Det anade mig genast, att de bara voro spioner.

I det samma visade sig baronen på tröskeln till det rum, i hvilket Klara gått in.

— Fru Setterberg, sade han i allvarlig, befallande ton, jag uppmanar er härmed för sista gången att tillåta mig kasta en blick på den döda. Jag försäkrar er, att jag icke alls har någon annan bevekelsegrund för denna min önskan än att förskaffa mig visshet i min förmodan. Men skulle ni envist fasthålla vid er vägran, nåväl, då skall också jag i nödfall göra min rätt som broder till den aflidnas qvarlåtenskap gällande. Efter hvad jag låtit mig berättas, efterlemnar Beata inga köttsliga arfvingar, hvarför allt, som hon efterlemnar, är min rättmätiga egendom, hvilket jag skulle kunna bevisa.

— Hvad säger ni? skrek Klara. Ja så, vill ni nu påstå det också? Nej, tack, min Victor är Beatas universalarfvinge, kan jag tala om.

— Det må vara; men i alla händelser endast så länge, som inte jag gör honom arvet stridigt. Det har jag visserligen inte tänkt, men jag måste ännu en gång se min syster. Från och med det ögonblick, då fjerdingssmannen stiger öfver er tröskel, kommer jag att göra alla mina rättigheter gällande och öfverföra dem på Signe Ekstam.

Det klack till i Klara.

— Nåväl, utbrast hon och gnisslade med tänderna, så kom då! Ni ska' få se henne.

Likt en furie rusade hon i väg förbi baronen och snodde som ett rasande oväder uppför trappan.

Baronen ruskade på hufvudet och följde långsamt efter.

När han steg uppför trappan, hade Klara redan öppnat dörren till Beatas rum.

Baronen närmade sig rummet.

Nu stod han på tröskeln.

Ett gällt skri af smärta arbetade sig fram ur hans bröst, när han såg Beata ligga der orörlig på sin bädd.

O, Gud i himmelen! utbrast han. Min arma, olyckliga syster, måste jag på detta sätt återfinna dig?

Tårar uppstego i hans ögon.

Han vacklade några steg framåt, och snyftande kom det öfver hans läppar:

Det är hon. O, Gud... ja, ja, du är min stackars, stackars syster.

I detta ögonblick genomlopp en lätt darning Beatas kropp. Baronen märkte det ej, ty hans ögon voro fyllda med tårar.

Strax derpå hördes Gerdas rop:

— Pappa, pappa, herr fjerdingssmannen söker oss. Han har fått telegram. Vi skola genast återvända till Göteborg, ty en olycka, en stor olycka har inträffat.

Öfver Klaras anlete gled ett triumferande leende.

Hon såg ju, hur häftigt förskräckt baronen blef.

— Här är jag, mitt barn, ropade han.

— Min herre, var god och stör inte den aflidnas fridfulla rol ytttrade Klara i sträng, tillrättavisande ton.

Gerda kom ilande uppför trappan.

Hon hade ju hört sin fars rop.

Klara ville mota ut baronen ur rummet.

Men den senare afvisade henne, skyndade fram till Beata, lade sin högra hand på hennes bröst och sade med af tårar nästan qväfd röst.

— Sof godt, slumra ljuft, du min stackars olyckliga syster! O, om jag anat, att du ännu lefde, att du höll dig gömd här denna ensamhet och här förtärdes af ånger, jag skulle då redan för länge sedan ha besökt dig. Ack, nu begriper jag, hvarför du varit hård och kärlekslös mot Signe. Ditt hvitnade hår bär vittne om, hur förskräckligt du sjelf lidit. Du hade blifvit bitter mot hela menskligheten.

Klara störde honom å nyo.

— Nog nu! yttrade hon. Det var Beatas uttryckliga önskan, att ingen skulle begråta henne med en enda tår. Vill ni handla emot den dödas sista vilja?

Baronen strök den förmenta döda systemns snöhvita hår och svarade:

— Mina tårar äro ärliga tårar. — Se, Gerda, detta är min syster, som lidit oändligt mycket i sitt lif.

Gerda närmade sig tveksamt.

I hennes vackra ögon glänste tårar.

Hon kände sin fars bittra smärta, men ändå kände hon sig till mods, som om en öfverstiglig klyfta funnits mellan henne och den döda.

Hon måste ju ovilkorligen tänka på, att det varit hon, Beata, som aldrig känt en gnista kärlek eller hjertlig tillgifvenhet för Signe.

— Sof godt, sof i frid! hviskade baronen, i det han liksom välsignande utbredde sina händer öfver Beata.

Sedan vacklade han derifrån och drog sin dotter mildt med sig bort.

Han hade icke sett, hur häftigt Klara darrat hela tiden, medan han stått vid systemns bädd.

Han såg inte heller den triumferande blick, som hon nu sände efter honom, när hon lemnade rummet, och märkte ej huru hon nu drog en suck af lättnad.

Först sedan baronen åter stigit nedför trappan och befann

sig nere i förstugan, tog han telegrammet ur sin dotters darrande hand och läste:

»Kära pappa och syster!»

I följd af ett olycksaligt missförstånd har man häktat mig och mot mig höjt en svår anklagelse. Din och Gerdas återkomst är trängande nödvändig för min befrielse. Herr doktor Westberg skall vid er ankomst lemna er den första upplysningen om min olycka, under hvilken äfven vår kära gäst indirekt lider.

Hugo.»

Doktor Westberg hade tillagt:

»Er snara återkomst trängande nödvändig. Anhålles om svar, om ni mottagit telegrammet, och när jag får vänta er hit.

Westberg.»

Baronen var alldeles förkrossad.

— O, Gud, jemrade han sig, under det telegrammet föll ur hans darrande hand, hvad kan väl ha händt?

— Vi måste bort härifrån, vi måste afresa med nästa tåg, sade Gerda, hvilken den älskade bröderns öde låg nära om hjertat.

Denna hennes uppmaning hade knappast behöfts.

Baronen stormade ut på gården.

— En vagn, herr gästgifvare! ropade han åt den senare. Laga, att vi genast få skjuts till stationen!

— Vagnen står redan förspänd, nådig herre, svarade gästgifvaren. Telegrammet var ju åter igen adresserat till mig, och eftersom jag tagit kännedom om innehållet, har jag redan låtit spänna för hästarne. Det var tur, att jag ute på vägen träffade er fröken dotter, ty jag hade då redan förgäfvets sökt er en half timmes tid.

De tre personerna skyndade tillbaka till gästgifvargården.

Baronen betalade sin räkning och lemnade dessutom värden en mindre summa med de orden:

— Skulle jag bli förhindrad att komma hit till min systers begrafning, så ber jag er i mitt namn nedlägga en krans på hennes kista. Köp en vacker krans för dessa pengar!

Några ögonblick senare reste han och Gerda med den bittraste smärta, med den mest plågsamma ovisshet i hjertat.

Så snart de anlände till stationen, afsände baronen ett telegramsvar till doktor Westerberg.

Strax derpå sutto de i en jernvägskupé.

Ack, de önskade, att de haft vingar!

De gåfvo i sin sorg och lätt förklarliga tankspriddhet icke akt på den gammalmodigt klädda, bleka qvinna, som vid en station, der de måste vänta en stund, så ängsligt undvek dem, och som sedan, när de lemnade väntsalen, med tårfyllda ögon så innerligt och vemodfullt såg efter dem.

Tänk, om baronen och Gerda kunnat ana, hvad som tilldrog sig på Karlsborg strax efter deras afresa från byn!

Vi återvända ännu en gång dit.

Klara tog upp telegrammet, som baronen tappat och i sin tankspriddhet låtit ligga kvar i förstugan, och stoppade det i fickan.

Sedan såg hon hänskrattande efter de bortilande utan att bry sig om, ifall någon af tjänstefolket hörde och gaf akt på hennes utbrott af skadeglädje.

Detta skratt i ett sorgehus var åtminstone ett tydligt bevis på, hur litet Klara sörjde den förmenta döda.

Under ett oafbrutet skratt sprang hon sedan tillbaka upp till Beatas rum.

Den förmenta döda satt nu upprätt i sängen.

— Ja så, mor, utbrast Klara skrattande; är du redan återuppstånden från de döda?

— Skratta inte! tillrättavisade henne Beata. Det var minnsann svårt nog att ligga så stilla, som om jag inte alls hört, hur djupt rörd min broder Gustaf var. Hans sorg var upprigtig ty han fälde bittra tårar.

— Och jag . . . jag utstod dödsångest, när han vidrörde dig, mor. Jag såg, att det en gång ryckte till i dig, och att du blinkade, och jag tänkte fullt och fast, att han skulle komma under fund med, att du icke alls var död.

— Hvarför afreste han så hastigt härifrån? frågade Beata.

— Se, här är telegrammet.

Klara uppläste det samma.

Beata nickade liksom instämmande.

— Hugo, sade hon, det måste vara hans son. Ha, ha! Han har fått tillbörlig näpst. Den förbannelse, som hvilar på Signes hufvud, har äfven träffat honom.

— Mor, säg mig nu först af allt, hvarför jag måste ge dig ut för död? Du har ännu icke sagt mig skälet till denna plan.

Beatas ansigte mulnade.

— Godt! sade hon. Du skall få veta det. Det fans en tid, då jag besvor min broder Gustaf att med vapen i hand blo-

digt hämnas mig på . . . på en man. Det var hans pligt att göra det.

— Hvarför skulle han då göra det, mor?

— Det är min hemlighet, sade Beata kort och barskt.

— Då vägrade han väl att uppfylla din bön?

— Ja visst. Han svarade mig, att han ej kunde belasta sitt samvete med ett mord. Ha, ha! Liksom det skulle ha varit någon synd att stöta dolken i en menedares förrädiska hjerta. Jag . . . jag . . .

— O, berätta vidare, mor! bad den nyfikna Klara.

— Jag svor i den stunden att för evigt vara död för min bror, som ej hade någon känsla med mitt lidande, med min gränslösa förtviflan. Denna min ed har jag hållit ända till denna stund. Det är hans straff, att han, sedan han nu genom en tillfällighet återfunnit mig, likväl måste betrakta mig som en död. Hans hjerta skall anklaga honom, för det han den gången icke bjöd mig någonting annat än — snöda penningar. Ja, ja, vid åsynen af mig insåg han, att jag har en helig rättighet att icke älska henne. Ah, om hon ändå komme, hon, som ånyo väckt till lif den gamla smärtan i mitt bröst, som bedragit mig på min — hämnd, jag skulle då jaga henne som en hund från min tröskel. Men låt mig nu vara ensam! Nu vet du nog. Gå till ditt arbete och bekymra dig inte om mig! Men det anar mig, att den varnartiga slynan en vacker dag kommer igen, och då skall jag hålla dom öfver henne.

Klara måste aflägsna sig, alldenstund hon visligen försökte undvika att förarga Beata.

Hon lade genast åter af sorgdrägten och skickade ut flera bud för att låta söka efter den spårlöst försvunne Setterberg.

FEMTIOTREDJE KAPITLET.

Missförstådd.

Hade baron Hugo verkligen inte misstagit sig, när han i den der gammalmodigt klädda qvinnan, som med första morgontåget afreste från Göteborg, trott sig känna igen sin Signe. Enligt hans öfvertygelse var hvarje tvifvel uteslutet.

Och så var det äfven.

Som vi veta, hade Signe, för att icke sammanträffa med Hugo, flytt från hotell Göta lejon.

Äfven hon hade länge planlöst irrat omkring i staden, tills hon äntligen kom i närheten af jernvägsstationen.

Hon förstod mycke' väl, att Hugo, sedan han nu upptäckt hennes spår, skulle söka henne med förnyad ifver.

Derför gick hon också mycket försigtigt till väga, när hon närmade sig stationen.

Plötsligt ryggade hon formligen tillbaka af förskräckelse.

Hon såg Hugo, hvilken hon trots hans förklädnad genast kände igen, stå vid utgången till perrongen.

Han stod bredvid en pelare och granskade passagerarne. Signe drog sig genast tillbaka och väntade en god stund utanför stationen, att han skulle aflägsna sig.

Förgäfves! Hugo tycktes vara fast besluten att ej lemna sin observationsplats, och derfor begaf sig Signe åter inåt staden.

Hon öfverlade, hvad som under för handen varande omständigheter vore att göra.

Att å nyo taga in på ett hotell syntes henne icke endast betänkligt utan rent af farligt.

Hon visste ju hvilken förfärlig misstanke som hvilade på henne, och eftersom hon var öfvertygad om, att Ellen erhållit

kännedom om, att hon för närvarande uppehöll sig i staden, tilltrorde hon henne mycket väl att i hemlighet kunna underätta polisen och låta söka efter henne på hotellet.

Men att nu efter nattens inbrott fortsätta resan till fots syntes henne med hänsyn till barnet oförsvarligt.

När Signe så gick och funderade, fick hon syn på ett klädstånd, som ännu var öppet.

Strax föll hon på den tanken att söka vilseleda baron Hugo på samma sätt, som han sjelt gjort, det vill säga, göra sig oigenkänlig med tillhjälp af en lämplig förklädnad.

Det syntes henne äfven af andra skäl vara lämpligt att sätta denna plan i verkställighet, därför steg hon in i boden.

Innehafvaren af denna affär var en jude.

Signe var nog försiktig att icke tillkännagifva sin afsigt, utan sade hon sig vilja köpa någonting att svepa om barnet under resan.

Juden tillkallade sin hustru och tillsade henne att taga fram någonting lämpligt.

— Jag fäster mig inte vid, ifall det inte skulle vara så modernt, sade Signe. Hufvudsaken är bara, att plagget uppfyller sitt ändamål att skydda mitt barn för förkylning under resan.

Juden försäkrade, att han hade ett stort urval af extrafina, gamla saker.

Han trodde sig gå mycket raffineradt till väga, när han af sitt gamla lager lät visa Signe det äldsta.

— Har köpt dessa saker efter en ung grefvinna. Kan försäkra er, att kvalitén är den allra fin-finaste, om också sakerna icke varit precis så moderna ett par år.

Att dessa kläder varit moderna för något öfver tretio år sedan, det glömde naturligtvis den listige juden att upplysa om; men Signe ville ju ha någonting urmodernt.

Signe köpte en stor kappa, och alldenstund månglaren var glad att bli utaf med det gamla skyltplagget, som han köpt för en obetydlig slant, så fick Signe kappan för jernförelsevis billigt pris, och juden förtjenade ändå några hundra procent på aflären.

Naturligtvis skyndade sig juden och hans äkta hälft att genast rekommendera och påtruga kunden de mest olika klädespersedlar af sitt rikhaltiga lager.

Signe, hvilken låtsade, som om hon ej förstod judens list, köpte ytterligare en lika omodern, om också ännu jernförelsevis väl bibehållen klädning äfvensom en gammal omodern fruntimmershufva.

Denna profvade hon med det samma.

— Men tycker ni inte ändå, att hufvan gör mig en smula gammal? frågade hon, när hon betraktade sig i en gammal spegel.

— Herre Gud, hur kan ni bara tycka det, min fru? utbrast juden. Fru grefvinnan bar den fina hufvudprydningen ända till sin lefnads slut. Jag försäkrar, att denna hufvudprydning förlänar er ett synnerligen intressant utseende. Och så praktiga och solida dessa kläder äro sedan! I jernförelse med dem äro moderna kläder bara fuskverk.

Signe hade ju endast kommit fram med denna invändning för att göra det trovärdigt, att hon endast af oerfarenhet låte narra på sig dessa saker.

Judinnan försäkrade, att till hufvan äfven hörde den fina slöjan, som hon ville sälja för en verklig spottstyfver.

Signe profvade sakerna, och när hon med juden blifvit ense om priset, behöll hon kläderna på, emedan hon, såsom hon sade, icke kunde bära ett paket förutom barnet.

Visserligen försökte juden äfven lura på henne en hel del andra saker, men det lyckades icke vidare.

När Signe lemnade klädstandet, slog klockan redan elfva. Sista tåget hade alltså redan afgått. Alldenstund hon icke så noga viste, när nästa tåg afgick och icke heller vågade göra sig underrättad derom på stationen, beslöt hon att gå in på ett café, der hon i en tidning kunde erhålla den önskade upplysningen.

Just som hon gick der sökande gatan fram, spratt hon plötsligt till af förskräckelse och mumlade:

— Det är de, ja, det är baron Ekstams spioner.

Hon tryckte barnet tätare intill sig och skyndade in i en portgång för att icke råka ut för de der båda människorna, hvilka hon fruktade som sina argaste fiender.

— Se se, inga förebråelser, min skatt! hörde hon mannen med lösskägget säga. Jag har gjort min sak så bra, som det var möjligt, och jag antar, att vi i dag med ett slag expedierat bägge två. Den ena skall dricka sig döden på halsen, och den andra är genom kappsäcken och dess innehåll för alltid fullständigt slagen.

— Men hvart ska' vi nu ta vägen? frågade den till man förklädda qvinnan.

Vi resa härifrån, och det med nästa tåg. Det är inte rådligt att vänta till i morgon. Här äro vi ju redan på väg till stationen.

Signe kunde icke höra hvad de mera sade.

Hon var för tillfället mycket glad öfver, att hon icke blifvit igenkänd af de båda personerna.

Visserligen tänkte hon på hvad hon hört, men hon fann ingen förklaring därför.

— O, så väl, att jag inte gick direkt till stationen, och att jag nu vet att de der båda ämna resa härifrån före mig! mumlade hon. Trots min förklädning skulle de kanske ha känt igen mig, om jag händelsevis mött dem vid stationen.

Signe gick åt motsatta hållet och steg slutligen in på ett café, der hon tog plats i ett litet sidorum.

Hon bestälde af värdinnan, som sjelf betjenade sina gäster, en kopp kaffe och ett par smörgåsar.

Då detta serverats henne, bad hon att få se i en tidning.

— Jag kom för sent till tåget, sade hon, och skulle nu vilja veta, när jag kan resa vidare.

Värdinnan hemtade en tidning, och Signe granskade tidtabellen i den samma.

— O, min Gud, suckade hon, det är ju förskräckligt! Tåget går ju inte förr än klockan tre.

— Nå ja, om ni nu måste vänta, sade den vänliga värdinnan, så är ni här åtminstone under tak, och här komma vi aldrig i säng förr än tu eller tre på natten. Derfor kan ni ju stanna kvar här, om ni så vill.

Signe antog med tacksamhet detta anbud.

På värdinnans uppmaning gjorde hon det bekvämt åt sig för att få hvila några timmar, men hon föresatte sig att ej somna för att icke till äfventyrs komma för sent till tåget.

Men hon måtte ändå ha öfverväldigats af trötthet, ty plötsligt kände hon sig väckt af värdinnan.

I detsamma slog klockan tre kvart på tre.

— O, min Gud, jag måtte väl inte komma för sent! suckade Signe.

— Åh nej, om ni går temligen fort, så kommer ni tids nog, tröstade värdinnan.

Förtäringen hade Signe redan betalt.

Med några ord af tacksamhet och en handtryckning tog hon afsked af värdinnan och skyndade sedan ut i natten.

Men hon hade knappast tillryggalagt halfva vägen, när hon framför sig såg en man, vid hvars åsyn blodet formligen stockade sig i hennes ådror.

— Axel! undslapp det knappast hörbart hennes läppar.

Hon hade inte misstagit sig.

Det var grefve Axel Cedersvärd, som långsamt och liksom försjunken i djupa tankar gick framför henne.

Hennes hjerta manade henne att gifva sig till känna för honom och tilltala honom, ty hon hade ju inte alls någon anledning att frukta honom.

Just som hon ämnade gå fram till honom, hörde hon honom halhögt uttala dessa ord:

— En sådan bakslughet hade jag verkligen inte väntat mig af Signe. O, hvad hon måtte ha sjunkit djupt, då hon till och med vågade skrifva ett bref till mig! Jag skall visserligen göra allt för att afvända de förskräckliga följderna, men ursäktas kan ej denna sista handling. Ack, det är mitt olycksöde, att jag icke kan slita kärleken till henne ur mitt bröst! Ja, ja, till och med den så djupt fallna kommer jag att evigt älska utan att likväl våga betrakta en återforening med henne såsom önskvärd.

Signe blef stående der liksom förstenad.

Dessa ord från Axels mun träffade henne likt en dolkstöt. Han hade, det framgick tydligt af hans ord, redan erhållit hennes bref. Och ändå — ändå trodde han henne vara skyldig till det brott, som förtalet påbördat henne.

Det lade sig likt en isskorpa kring Signes hjerta.

Han älskade henne ännu, men — hans aktning hade hon förlorat. Axel trodde icke hvad hon under så heta tårar skrifvit och bedyrat.

— O, suckade hon, då skulle naturligtvis också hvarje ord ha varit förspildt. En lycka, att jag ännu icke tilltalat honom, och att han ej kom i tillfälle att direkt afvisa mig. O, Axel, Axel, hvad har jag gjort dig, eftersom du icke mera sätter någon tro till mina heligaste försäkringar, till mina ärligaste ord? Men har du förlorat förtroendet till mig, då . . . då är allt förloradt. Till och med min sista tröst har genom dessa dina hårda ord blifvit mig frånöfvad.

Ack, om hon ändå kunnat ana, att Axel icke alls läst hennes bref, af fruktan, att deri kunde stå någonting alldeles förskräckligt!

Hon sväfvade i den villfarelsen, att han läst brefvet och ändå ansåg henne brottslig.

Den stackars Signe hade ju heller ingen kännedom om, hvilken ny, förfärlig skuld man alldeles nyss hopat på hennes oskyldiga hufvud.

Hade hon vetat, hvad som tilldragit sig på hotell Unionen, och hvilka ädla afsigter Axel trots allt ännu hade med henne, så skulle hon icke af hans skenbart hårda ord låtit afskräcka

sig; det skulle då säkerligen icke ha behöfts många ord för att rätta det förfärliga missförståndet och ur hans hjerta aflägsna hvarje misstroende.

Men ett vidrigt öde hade annorlunda beslutat.

Signe stirrade liksom drömmande efter sin Axel.

Hon såg, att han vek af in på en tvärgata, der han strax försvann ur hennes åsyn.

Nu först erinrade hon sig sitt förehafvande.

— Bort! Bort! jemrade hon sig. O, Axel, min Axel, jag önskar, att den tid snart måtte komma, då du tänker annorlunda och rättvisare om din Signe. Jag vill ej fälla dom öfver dina ord. Men dig, käre Gud, som tronar högt ofvan stjernorna, som hört hans ord. och som ser mina förfärliga hjertequal, dig bönfaller jag derom, att du måtte öfvertyga honom — honom, som jag ännu alltjemt älskar så varmt, om mitt redliga tänkesätt, om min oförvitliga vandel.

Med dessa ord skyndade hon vidare.

Det var ju hög tid, ty minst fem minuter hade hon genom detta möte med Axel försummat.

Ödet dref henne bort från hans närhet.

Då hon kom till stationen, hörde hon redan afgangsklockan ringa.

Hon skyndade fram till biljettluckan.

— Kom jag tids nog? frågade hon hastigt.

— Hvarthän? sporde biljettförsäljaren.

Signe uppgaf resans mål, fick en biljett och betalade den.

— Men skynda er nu! uppmanade henne biljettförsäljaren.

Som vi veta, hann Signe nått och jemt komma in i en kupé, innan tåget satte sig i rörelse.

Men icke ens nu fick hon komma till ro, ty vi veta ju, att hon såg den unge baron Hugo stå på perrongen, och att hon vid åsynen af honom for förskräckt bort från fönstret.

— Förskräckligt! hviskade hon. Är jag då dömd till att oupphörligt förföljas. Denna Hugos envishet öfverstiger ju alla gränser.

Da tåget lemnat stationen, tittade hon ännu en gång ut genom fönstret och såg baron Hugo ännu stå kvar på perrongen.

— Nu är jag åtminstone skyddad för en omedelbar förföljelse från hans sida, sade hon, i det hon utmattad sjönk ned på bänken. För resten kan han väl inte vara så alldeles säker på, att det var jag, tröstade hon sig, och i alla händelser har han ingen aning om, hvart jag tänker resa.

Derför beslöt hon att helt lugnt medfölja till den station, dit hon löst biljett.

Men hvarje gång tåget stannade vid någon mellanstation utstod hon stor ångest, ty hon fruktade, att Hugo rent af kunde ha telegraferat efter henne.

Men så småningom lugnade hon sig äfven i detta afseende; eftersom ingen kom och uppmanade henne att afbryta resan.

Frampå morgonen anlände hon till en station, der tåget stannade en halftimme.

Signe lemnade här kupén och gick in i väntsalen, der hon satte sig i en undanskymd vrå. Det var åtminstone någon omvexling i enformigheten.

När hon snttit der en stund, hörde hon nästan i sin omedelbara närhet en blott allt för välbekant röst.

När hon såg upp, varseblef hon en äldre herre, och en ung dam, hvilka just nu togo plats vid ett bord-

Hon vände sig förskräckt bort och drog slöjan bättre för ansigtet.

-- Gerda! Det är ju Gerda och hennes far, mumlade hon.

Men hur förskräckt blef hon ej, när hon hörde, att de båda talade om henne och Hugo!

Hon kunde visserligen icke helt och hållet förstå samtalen, men så mycket hörde hon likväl, som att Gerda och baronen talade om en olycka som händt den unge baronen.

Då hörde hon Gerda säga:

— Ack, hvarför har Signe gjort oss detta? Hur mången uppskakande sinnesrörelse kunde hon icke ha besparat oss! Den stackars, stackars Hugo!

Baronen nickade liksom instämmande på hufvudet.

— Nå ja, är hon bara kvar i Göteborg, såsom Hugo påstår, så är det ju ändå en lycka, svarade han; ty då skola vi väl ändå kunna finna henne, och när hon fått veta allt, så skall hon nog förlora lusten att återvända hem.

Stackars Signe!

Hon var dömd till att ständigt känna sig ängslig och besviken i följd af beklagansvärda missförstånd.

Hon uppfattade baronens ord så, som hade han önskat, att hon aldrig måtte återvända till Redberga.

Men han menade naturligtvis, att hon inte borde återvända till Karleby till den hersklystna Klara, i all synnerhet som denna efter Beatas förmenta död säkerligen komme att föra regementet med ännu större godtycke än hittills.

Signe vågade icke lemna väntsalen, oaktadt hon viste, att tåget var färdigt att afgå.

Hon fruktade att trots sin förklädnad bli igenkänd af Gerda och baronen, ty ville hon lemna väntsalen, så måste hon gå tätt förbi det bord, vid hvilket de båda sutto.

Hon kunde ej undgå att märka, att baronen var mycket nedslagen och allvarsam.

Äfven Gerda hade nu blifvit mycket tyst.

Då ropade en konduktör in i väntsalen, att tåget till Göteborg skulle afgå.

— Gud ske lof, att vi ändtligen få fara vidare! utbrast baronen, i det han for upp ur sina tankar. Jag skulle ha förgåtts af otålighet, om jag måst vänta här längre.

Äfven Gerda steg upp och kom dervid att se sig omkring i väntsalen.

Signe vände hastigt bort hufvudet, ty hon fruktade, att Gerda kunde känna igen henne.

Plötsligt steg Gerda fram till Signe och stack handen i fickan.

— Ni är en fattig fru, icke sant? sade hon, vänd till Signe. Se här, mottag denna obetydlighet! Jag begär ingen tack dertför af er.

Gerda lade en liten börs framför Signe på bordet och aflägsnade sig strax åter med en vänlig helsning.

Hon hade endast följt sitt ädla, medlidsamma hjertas maning, och hon hade hvarken känt igen Signe eller i ringaste mån velat sära henne.

Hon hade trots sig böra göra ett godt verk, emedan Signe i sin gammalmodiga dräkt verkligen såg fattig och behöfvande ut.

Men Signe tänkte på helt annat sätt.

Hon trodde, att Gerda redan förut känt igen henne, och att hon bara för sin fars skull icke vågat tala med henne, emedan hon fruktat hans vrede.

Signe tviflade icke på, att Gerda i en ädel afsigt lemnat denna gåfva; men densamma bar likväl alltför mycket stämpeln af almosa.

Hon såg efter Gerda. liksom väntade hon, att denna ännu en gång skulle vända tillbaka.

Faktiskt såg sig Gerda i dörren ännu en gång tillbaka och nickade med ett vänligt leende åt Signe.

Nu var Signe öfvertygad om, att väninnan verkligen känt igen henne.

Helst skulle hon genast velat skynda efter för att återlemna börsen, men hon var så häpen, att hon ej var i stånd att resa sig upp.

— Jag viste ju, suckade hon, att den gamle herrn är fiendtligt sinnad mot mig. Nåväl, jag skall visserligen stoppa på mig denna almosa, men eadast för att så snart som möjligt sända den tillbaka till Redberga. Hvarför drog sig Gerda för att i sin fars närvaro känna igen mig? Jag vet inte med mig någon skuld, och nog måtte väl Gerda veta, att jag inte alls tänker trakta efter hennes broders kärlek.

Ack, om Gerda ändå hade kunnat ana, hvem den förklädda frun var, och på hvilket beklagansvärdt sätt hennes godhet missförståddes!

Signe tog börsen och öppnade den.

Förutom en liten summa penningar, hvilka emellertid för Signe hade ett mycket tvifvelaktigt värde, innehöll börsen äfven ett hopviket papper.

Med darrande fingrar vek Signe upp detta.

— Ett telegram! mumlade hon förvånad. Himmel, hvad är detta? fortfor hon, under det hon genomögnade innehållet:

»Till skolläraren i Karleby!

Var så vänlig och lemna ofördröjligen detta telegram till den herre, som i sällskap med en ung dam kommer till er! — Vill härmed underrätta, att jag i Göteborg lyckats upptäcka vår kära gästs spår, och att jag hoppas rätt snart finna henne. Hon bodde här på hotell Göta lejon. Så snart som möjligt väntar er, er

Hugo»

Ingenting kunde ha beredt Signe en större öfverraskning än innehållet i detta telegram.

För det första var telegrammet ett tydligt bevis för, att Gerda och hennes far varit i Karleby.

För det andra var det henne en gåta, hur det kom sig, att den unge baronen genast per telegraf för sina anhöriga talat om, att han upptäckt henne i Göteborg.

Hon sade sig, att Hugo snarare skulle ha hemlighållit för sin far, att han funnit hennes spår, om han trott, att den gamle herrn var fiendtligt stämd mot henne.

Men hvad hade Gerda och baronen haft för ärende till Karleby?

Hade de sökt henne der?

Men af hvad skäl skulle de ha gjort det?

Hade den gamle baronen ingen gång varit ond på henne?

Hade Gerda inte känt igen henne, hade hon endast velat göra ett godt verk, när hon skänkt henne den fyllda börsen?

Alla dessa frågor förelade sig nu Signe.

— Den gode Victor skall beredvilligt meddela mig allt, tänkte hon. Ö, hvad jag gläder mig åt att få återse honom och förtroendefullt för honom kunna öppna mitt hjerta!

— Stackars Signe!

Vissertligen veta vi, att hon icke misstog sig när hon gjorde räkning på Victors broderskärlek och hjälpsamhet; men han, till hvilken hon satt sitt sista hopp, var ju inte hemma, han kunde alltså inte bistå henne. Men hvad hon hade att vänta sig, om hon ville vädja till den hårdhertade Klaras och den förblindade, otillgängliga Beatas medlidande, kunna vi ju mycket lifligt föreställa oss.

Ja, hade Signe haft en aning om, hvem som rest före henne till Karleby med det tåg, som hon nu måst försumma, och hade hon vetat, att hon icke der skulle träffa Victor, så skulle hon för intet pris i världen ha rest dit.

Nu var hon ännu glad i det sista hopp, som återstod henne.

Ändtligen ringde klockan, som tillkännagaf tågets afgang till Ranten.

Hon följde klockans maning, fastän hennes hjerta intogs af en egendomlig räddhåga och fastän det i hennes öron lät som en själaringing.

FEMTIOFJERDE KAPITLET.

En listig gynnare.

Adjutant Örnsköld hade genom samtalet med sin medbrottsling, grefvinnan Ellen, fått veta, att Signe hastigt försvunnit från hotell Göta lejon.

Baronen hade också erhållit kännedom om innehållet i det bref, som Signe skrivit till Axel.

På Ellens inrådan ville han likaledes i Göteborg spana efter Signe och, om det skulle vara förgäfvets, begifva sig till Karleby, der han förr eller senare hoppades finna Signe.

Han sparade ingen möda för att finna den sökta, men med oförrättadt ärende återkom han sent på natten till det hotell, på hvilket han tagit in.

Här fick han veta, hvad som tilldragit sig på hotell Unionen.

Örnsköld blef visserligen högeligen bestört, men han lät icke märka, att han personligen kände herrskapet Cedersvärd.

Han viste visserligen icke sjelf, hur han skulle förklara allt detta, men det insåg han åminstone, att det antagandet, att Signe Karleman varit delaktig i brottet, måste bero på ett stort misstag.

Hans misstankar föllo genast på Hilda Silfverhielm, ty han viste ju, med hvilken raffinerad slughet hon och hennes medhjelpare förut kastat misstankar på Signe.

Men denna nya på Signe hvilande falska misstanke var honom kärkommen, ty den kunde i värsta fall i hans hand bli ett förträffligt vapen, med hvilket han hoppades kunna bryta hennes antipati för hans person.

Följande morgon kom Örnsköld efter mogen öfverläggning till den slutsatsen, att Signe skyndsamt bagifvit sig i väg till

Karleby, sedan hon fått veta, hvilken förfärlig misstanke hon råkat ut för.

Derför ansåg han det för klokast att sjelf sä fort som möjligt anträda resan till Karleby.

Den person, som under vägen till Ranten rest förbi Signe, var ingen annan än den skurkaktige baron Örnsköld.

Han hoppades naturligtvis finna Signe i Karleby. När han kom dit, tog han in på gästgifvargården.

Der gaf han sig ut för en lustresande, som hade mycket godt om tid, och som mycket väl kunde stanna ett par dagar längre på ett ställe, der han tyckte om sig.

Men gästgifvaren mönstrade adjutanten så forskande, som om han tviflat på hans ord.

Slutligen bad han att få veta hans namn.

Baronen studsade.

— Hvarför det? sporde han strax derpå i missnöjd ton. Jag är här som gäst, och om också mitt namn helt naturligt ej är någon hemlighet, så känner jag mig dock icke alls förpligtad att presentera mig för alla nyfikna.

Gästgifvaren blickade honom, i det han sade:

— Jag ber så mycket om ursäkt, min herre. Jag frågade efter ert namn uteslutande i ert eget intresse, jag förmodar nemligen, att ni är baron och son till den herre, som med sin fröken dotter bodde här förliden natt.

Ett ljus gick genast upp för adjutanten.

— Nå, än se'n då? skrattade han.

— Jo, jag ville bara underrätta er om, att edra anhöriga i följd af ert telegram redan i dag morse åter afrest härifrån. Säkerligen skall ni icke heller kunna förtänka mig, att jag är en smula nyfiken att få veta, hur det kommer sig, att man så snart åter försatt er på fri fot.

Nu visste Örnsköld allt, hvad han önskat få veta. Han visste, att gästgifvaren tog honom för den arresterade Hugo Ekstam, och att den senares far och syster varit här i Karleby.

Han lät gästgifvaren behålla denna tro, eftersom han hade all anledning att tills vidare hemlighålla sitt namn och sina planer.

På ett synnerligen fräckt sätt spelade han nu baron Ekstams son.

Han berättade för gästgifvaren den unge baronens historia, det vill säga, så mycket deraf, som lämpade sig för hans egna planer och låtsade, som hade han blifvit matyr för en pinsam sak, som inte alls angått honom.

Han hade naturligtvis ej behöft mera än för polismästaren uppgifva sitt namn för att tydliggöra sin oskuld och återfå friheten.

Eftersom han icke med bestämdhet vetat, om hans far erhållit telegrammet, så hade han genast satt sig på tåget för att själf resa hit och genom sin oväntade ankomst bereda sin far och syster en angenäm öfverraskning.

Han hade naturligtvis äfven gjort detta för att hålla sina anhöriga skadelösa för den skräck, som han i en så kritisk och pinsam belägenhet ej kunnat bespara dem.

Gästgifvaren tog denna berättelse för kontant, och när adjutanten frågade hvad hans föregifne far och syster gjort i Karleby, berättade den tillfrågade sanningsenligt hvad han visste om deras besök i patron Setterbergs hem.

Adjutanten blef synbarligen förskräckt, när han hörde, att hans fars föregifne syster dött under natten, och att hennes styfson föregående dag spårlöst försvunnit, eller åtminstone ännu icke kommit tillbaka.

Adjutanten låtsade, som hade han tyckt det vara högst förargligt, att hans anhöriga redan afrest.

— Nädig herrn kommer säkerligen hit för att bevista sin systems begrafning, när han får höra, att ni befinner er på fri fot, menade gästgifvaren. Det var svårt nog för honom att så hastigt åter afresa härifrån, i all synnerhet som fru Setterberg bar sig mycket taktlöst åt mot honom. Kanske underrättar ni er herr far och ställer fru Klara till svars för hennes otillbörliga beteende.

— Ja, jag skall tänka på saken, svarade adjutanten. Men eftersom jag ännu icke så noga vet hvad jag skall göra, ber jag er tills vidare iakttaga den djupaste tystnad rörande min härvaro.

Gästgifvaren hade ingenting att invända deremot, och eftersom han på sätt och vis själf stod på krigsfot med Klara, sökte han öfvertala sin gäst att en gång ordentligt läsa lagen för henne.

Örnsköld lemnade gästgifvaregården och begaf sig i väg bortåt Karlsborg till.

Så snart han viste sig ensam, småskrattade han hånfullt för sig själf.

— Men, mumlade han, den gamla Beatas död var för mig ett satans streck i räkningen, ty jag kom just hit för att tvinga henne att för mig yppa allt, hvad som angående den der för min framtid och för Signe så viktiga hemligheten ännu förblifvit en gåta för mig. Visserligen vet jag redan mycket, men

sakens egentliga sammanhang har jag trots all min möda ännu icke kunnat utgrunda, emedan jag aldrig kommit i tillfälle att träffa Beata. Ja, det vore rasande förargligt, om jag skulle ha kommit försent för att fullständiga mitt vetande. Men det tjenar ingenting till att vara ängslig i förtid, i all synnerhet som jag fått för mig att jag är en lyckans gunstling. Jag har redan min plan fullt färdig, och alldenstund Signe efter allt att döma ännu icke vågat infinna sig hos sina släktingar och Setterberg till min lycka icke är hemma, så antar jag, att det utan svårighet skall lyckas mig att utföra mitt skålmstycke.

Han gick långsamt vidare och öfvertänkte ännu en gång sin plan, ty att han måste uppträda med mycken tvärsäkerhet och imponera på Klara, sade han sig sjelf.

Han hade ju af gästgifvaren hört, att Klara var en qvinna, som icke så utan vidare lät skrämma sig.

Men med friskt mod styrde han kurs på Karlsborg.

Han var på förhand viss om segern.

Med stolt uppburet hufvud gick han in på gården och styrde kurs på dörren till boningshuset.

Han såg visserligen, att en ung qvinna, hvilken nyss med ljudlig stämma utdelat befallningar till ett par tjenare, komma springande emot honom, men han låtsade icke höra hennes tillrop.

— Hör ni, hvad är ni för en, och hvad vill ni här? skrek Klara ilsket åt baronen, i det hon beslutsamt grep honom i armen och derigenom tvingade honom att stanna.

Baronen försökte stöta henne ifrån sig.

— Hvad är det fråga om, menniska? yttrade han. Jag önskar tala med frun i huset och undanber mig att bli antastad på detta sätt af en piga.

— Jaså, ni är af den sorten? utbrast Klara och stälde sig bredbent framför dörren samt satte för större effekts skull händerna i sidorna. Talar ni på det sättet till frun i huset, så våga inte att sticka er näsa inom min dörr, ty just jag är frun här i huset, kom det ihåg!

Baronen betraktade den med af vrede blossande ansigte framför honom stående Klara från topp till tå på ett sårande kritiskt sätt och sade derpå:

— En dum, framfusig piga är ni, men ingalunda den unga frun, med hvilken jag har att tala i min egenskap af polisman.

— Ni en polisman? skrattade Klara hänfullt. I så fall torde ni ofördröjligen göra helt om. Är ni inte nästa minut åter utanför grinden, så ska' ni få klart för er, att fru Setterberg kan handtera piskan med eftertryck, om det kniper.

»Hvem är ni, och hvad vill ni här, främling?» sporde Beata i förbittraad ton.

Hon tog ett steg tillbaka, ryckte till sig en på väggen hängande piska och svingade den hotande mot baronen.

Men så tag då ert förnuft till fånga, menniska! utbrast den senare.

— Ja visst, fortfor denna häftigt. Der borta har jag ett par handfasta drängar. Jag räknar till tre, och är ni då inte utanför grinden, så får ni skylla er sjelf. Låter jag lösa bandhunden, så blir det en rolig dans, ska' ni få se. Nå-å, hur går det, vill ni maka er i väg?

Baronen insåg, att han här ej kunde skrämman sig till något, därför ändrade han taktik.

— Är ni då verkligen fru Setterberg sjelf? frågade han.

Klara nickade.

— Då får jag verkligen be så mycket om ursäkt, fortfor adjutanten; ty jag har inte förut haft den äran att personligen känna er. För öfrigt trodde jag, att ni i följd af er fru svärmoders plötsliga frånfalle skulle bära sorgdrägt, så att man redan derpå vid första ögonkastet skulle känna igen er som frun i huset.

Klara var i viss mån nyfiken att få veta hvad denne man egentligen ville, därför såg hon sig föranlåten att hejda sin vrede.

— Ni vet nu, hvem jag är, fortfor hon, och nu uppmanar jag er att säga ändamålet med ert besök.

— Det ska' ni strax få veta, svarade adjutanten. Att jag är polisman, har jag redan upplyst om. Men eftersom jag har att tala med er i en mycket vigtig angelägenhet, måste jag be er följa med in i ett rum.

— Bringar ni mig möjligen någon underrättelse från min Setterberg?

— Inte här, fru Setterberg, invände baronen. Jag är väl ingen tiggare heller, som låter affärda sig vid dörren. Ja, jag är till och med skyldig mitt stånd att fordra ett mera aktningsfullt bemötande.

Klara lade ifrån sig piskan och öppnade en dörr.

Adjutanten väntade inte tills hon uppmanade honom att stiga in.

Med stolt uppburet hufvud gick han förbi henne in i rummet och slog sig ned på en stol.

— Så säg mig då först, hvar min Victor håller hus? uppmanade honom Klara.

— Allt, som rör er man, herr Setterberg, skola vi sedan tala om, svarade adjutanten och gjorde en afvärijande rörelse med handen.

— Men hvarför det? Jag vill veta, hur det kom sig, att min man gick bort utan att säga hvart.

— Det är inte hufvudsaken, fru Setterberg.

— Jo, för mig är det hufvudsaken.

Adjutanten ryckte på axlarna.

— Jag har ingen skyldighet att upplysa er derom, sade han; om jag gör det, så är det ett frivilligt tillmötesgående från min sida. Tjensten går framför privata angelägenheter, och ju förr jag utträttat mitt ärende, desto förr blir er naturliga och lätt begripliga längtan stillad att få veta, hvarför er man icke får återvända.

— Hur ska' jag förstå det? Säger ni, att min Victor inte får återvända? Hvem hindrar honom då derifrån? Jag har ju inte förbjudit honom det.

Adjutanten smålog.

— Det gifves, sade han, förutom hersklystna fruar äfven andra personer, som ha makt öfver er herr man, såsom till exempel öfverheten, i egenskap af hvilken ställföreträdare jag nu är här.

— Herre, ni vill väl inte säga, att min Victor begått någon dumhet, så att han rent af blifvit häktad?

— Ni skall efteråt få veta allt. En jobbspost kommer ju alltid tids nog.

— Nej, jag måste genast veta allt. Säg . . .

— Ni får inte veta ett ord, innan jag utträttat mitt tjänste-
ärende, förklarade adjutanten med afgörande bestämdhet.

Klara utstötte en halft undertryckt ed.

Adjutanten brydde sig ej derom.

Han tog fram en anteckningsbok och uppmanade Klara att taga plats vid bordet.

— Men hvad vill ni då här?

— Jag kommer i egenskap af rättens ombudsman för att på anmälan af herr fjerdingssmannen verkställa bouppteckning efter fru Beata äfvensom belägga hennes testamente och öfriga skriftliga kvarlåtenskap med beslag. Eftersom er man är förhindrad att nu närvara vid testamentets öppnande, har jag fått i uppdrag att tills vidare taga det i beslag.

Klara mönstrade adjutanten med forskande blickar.

Sedan sade hon med en knyck på nacken:

— Då skulle ju hvem som helst kunna komma och spela rättens ombudsman.

— Inga förolämpningar, om jag får be, fru Setterberg! Jag gör er uppmärksam på, att det är ganska riskabelt att förolämpa en tjänsteman, när han är stadd i tjänsteärenden.

Klara steg upp.

— Ännu har jag ingen anledning att respektera er som tjänsteman, förklarade hon. Om ni verkligen kommer i en så viktig angelägenhet, så måste ni också vara försedd med fullmakt. Hvar har ni den?

Adjutanten nickade och sade leende:

— Här är min fullmakt.

Han framtog ett hopviket papper, uppvek det och läste, hvad som skenbart stod skrivvet derpå.

Naturligtvis stod ej ett ord af hvad han läste på papperet, ty det hittade han i en hast på.

Klara hörde skenbart helt andäktigt på.

Men när baronen segerviss åter hopvek papperet, ryckte Klara ifrån honom det, och med en snabb blick hade hon öfvertygat sig om, att denne rättens föregifne embetsman var en fräck lögnare och bedragare.

Adjutanten skar tänderna af ilska och ryckte åter till sig papperet.

Men Klara var beslutsam nog att genast springa ut i förstugan efter piskan.

Samtidigt ropade hon på rättaren.

— Se så, sade hon med af vrede gnistrande ögon, under det hon vände tillbaka in i rummet och hotande svingade sitt vapen, nu ska' vi tala med hvarandra på det här viset. Ni är en bedragare och ingen tjänsteman, och om ni inte ögonblickligen för mig tillstår sanningen, så ska' ni få göra närmare bekantskap med fru Setterbergs på Karlsborg piska och med min rättares hårda knytnäfvar.

— Godt! svarade adjutanten och skar tänderna af vrede. Jag skall genast anmäla saken. För det första har man redan underrättat mig om, att ni i går olagligen tillgrep ett telegram, och för det andra har jag också att utreda affären med er man. Jag antar, att jag följaktligen har tillräcklig makt i min hand för att tillbörligen kunna näpsa er för den mig tillfogade förolämpningen; men inom en half timme skall jag åter vara här i sällskap med fjerdingssmannen för att arresteras er.

Nu ångrade Klara sin öfverilning.

— Men, snälla ni, inte rår väl min Victor för det, sade hon. Gör inte honom olycklig och medgif åtminstone, att ni inte är någon polisman.

— Nåväl, jag vill ha öfverseende med er, svarade baronen, men endast på det vilkor, att ni tillåter mig genast i er närvaro uppteckna fru Beatas qvarlåtenskap och försegla hennes papper.

Jag är en tjänsteman, men har, det medger jag, i brådskan glömt att taga med mig fullmakten. Det skulle inte gagna er till något, om ni först tvingade mig att låta hemta den, ty jag lemnar på inga villkor förr ert hus, än jag här fullgjort mitt uppdrag. Håller ni envist fast vid er fordran, så kan ni ju skicka en dräng att hemta den skriftliga befallning jag erhållit.

Klara trippade förläget af och an i rummet.

Hon tycktes inte riktigt veta hvad hon borde göra.

— Men hvem påstår då egentligen, att min svärmor är död? frågade hon slutligen.

— Hvilken besynnerlig fråga! inföll adjutanten. Det vet ju redan hela socken.

— Då veta främmande menniskor mer än jag.

— Hur så? Ni har ju sjelf anmält dödsfallet för presten.

— Jag? Åh nej, det kan aldrig falla mig in att säga någon osanning.

— Osanning? upprepade adjutanten.

— Ja, just det. Ser ni, jag trodde verkligen sjelf i första häpenheten, att Beata var död. Min rättare sprang genast bort till gästgifvargården, och berättade der en osann historia.

— Ni vill väl inte säga, att er styfemor ännu lefver? frågade adjutanten och såg så förvånad på Klara, som om han trodde, att hon icke alls mera viste hvad hon pratade.

— Jo, så står det till, svarade den senare. Hon hade fått ett krampanfall, och jag trodde henne vara död. Men strax derpå vaknade hon, och nu är hon åter ganska kry. Ni inser alltså, att ni kommit något för tidigt, om ni vill verkställa bo-uppteckning efter Beata.

Baronen utstötte ett ljud af öfverraskning.

— Godt! sade han derpå. Det var ju roligt att höra det. Men då fordrar jag också att få se er svärmor, på det att jag med egna ögon må kunna öfvertyga mig om, att det verkligen förhåller sig så, som ni försäkrar.

— Så kom då inom några minuter med rättaren upp till Beatas rum! sade Klara och skyndade, utan att afvakta något svar, ut genom dörren och uppför trappan.

— Hör nu, min käre rättare, tilltalade adjutanten denne, säg mig, om fru Setterberg har sitt fulla förstånd i behåll eller ej.

— Det är bäst, att ni frågar henne sjelf om den saken, svarade rättaren leende.

— Men ni hörde ju, att hon påstod, det fru Beata ännu lefver.

— Det är inte möjligt, ty jag har ju sjelf sett den döda.

— Nedrigt! Då tänker menniskan kanske rent af i en hast gömma undan de viktiga papperen.

Med dessa ord rusade adjutanten efter den bortilande Klara.

Rättaren följde adjutanten hack i häl.

När Örnsköld kom i trappan, öppnades en dörr der uppe. Beata, stödd på Klaras arm, steg ut och kom fort emot den förbluffade adjutanten, under det hon liksom befallande utsträckte högra handen mot honom.

FEMTIOFEMTE KAPITLET.

Ett snöpligt aftåg.

— Hvem är ni, och hvad vill ni här, främling? sporde Beata i förbittrad ton. Hvem ger er rättighet att intränga i mitt hus? Här är jag herre, så länge jag lefver. — Hör nu, rättare, kalla hit fjerdingssmannen, så att den här fräcka menniskan blir häktad.

— Det låter ni nog vackert bli, fru Setterberg, svarade baronen och betonade skarpt sina ord. Jag kommer till er angående en ung dam, som står er mycket nära, och ni torde säkerligen ha all anledning att tala med mig om denna angelägenhet mellan fyra ögon. Men om ni önskar, att saken skall utbasunas, så hemta då i Guds namn hit fjerdingssmannen, med hvilken jag redan talat. Möjligen, det betonar jag särskildt, skulle då också en annan person bli häktad, som tycks känna sig mycket säker här.

Beata blef förskräckt. Hon hviskade några ord i Klaras öra.

— Gå till ert arbete! Jag skall kalla er, om jag behöfver er, ropade Klara strax derpå till den i trappan stående rättaren.

Denne ruskade förvånad på hufvudet, brummade några oförstädda ord för sig sjelf och lydde.

— Men hvad vill ni nu ytterligare? vände sig Klara åter till baronen. Ni ser ju, att Beata ännu lefver, och följaktligen är ändamålet med ert besök redan uppfyllt.

Adjutanten närmade sig fruntimren ännu ett steg.

— Ingalunda, sade han och tog triumferande ur fickan upp en tidning, som han medtagit från Göteborg, och i hvilken det mycket ordades om mordförsöket mot herrskapet Cedersvärd. Eftersom fru Beata, såsom jag till min stora glädje finner, ännu finnes i lifvet, är det min dubbla skyldighet att tala med henne om denna högst viktiga angelägenhet. Så hör då, att Signe Ekstam, som äfven kallat sig Karleman, efterspanas af polisen, anklagad för att ha begått eller åtminstone anstiftat ett giftmord. Men för fru Beata har denna omständighet ett så mycket större intresse, som jag samtidigt infunnit mig här på uppdrag af en hög herre, hvilken eger rättighet att fråga, huru ni, som förr stått hans hjerta så nära, uppfyllt den heligaste af alla pligter, moderspligten. Hvad jag kommer att vidtaga för mått och steg, det beror helt och hållet på denna frågas besvarande.

Beata stod der liksom förstenad.

Hon såg på adjutanten med hemskt stickande ögon.

— Nå, får jag be om ett samtal mellan fyra ögon? frågade den senare.

Då rätade Beata upp sig till sin fulla längd och svarade:

— Herre, hvem är ni, som vågar tala till mig på detta sätt? Jag känner hvarken någon Signe Ekstam eller Signe Karleman. Denna person angår mig inte alls, hon är för mig en fullkomlig främling. Nu måtte ni väl inse, att ni ej kan göra någonting klokare än ögonblickligen åter aflägsna er ur detta mitt hus.

Adjutanten hänskrattade.

— Nej, nej, svarade han, så brådtom har jag visst inte att försvinna ur er närhet. Vill ni framför allt säga mig, hur det kom sig, att ni i dag morse var död och redan nu åter är frisk och kry som en fisk i vattnet? Vill ni godhetsfullt för mig förklara denna jemte mängen annan gåta?

— Gå ned! befalde Beata. Jag skall visst inte bli er svarret skyldig på dessa frågor.

— Jag måste bedja er först af allt till mig utlemna de der dokumenten, ni vet, inföll baronen.

— Ja visst, ja, skrattade Beata bittert, ni skall få allt. Ni behöfver ju bara befalla, men först måste jag likväl be er om förklaring på ert barnsliga prat och edra löjliga hotelser; ty så fort, som ni tycks inbilla er, kapitulerar ändå inte gamla Beata. Ha, ha, liksom jag hade något skäl att vara rädd!

Redan af dessa ord framgick tydligt nog, att Beata redan öfvervunnit första förskräckelsen, och att hon kände sig fullt jemngod med inkräktaren.

Adjutanten anade, att gumman endast ville drifva ned honom, emedan hon antagligen förvarade dokumentet här uppe.

— Ni måste nog tillåta, sade han, i det han sökte tränga undan fruntimren, att vi här uppe i allsköns lugn klarera den högst viktiga affären.

Då gaf Beata den närgångne en så kraftig stöt för bröstet, att han, som var oförberedd derpå, raglade baklänges ända till trappan.

Nu fick äfven Klara igen sitt mod.

Hon fick fatt i en qvast, som stod der i ett hörn, och skrek:

— Marsch, ned med er, annars ska' jag hjälpa er!

När baronen ville fatta tag i qvasten, fick han sig ett slag på handen af den samma.

— Det är ju oerhördt, gnisslade han. En sådan behandling är jag sannerligen inte van vid, och jag tänker heller inte nöja mig dermed.

Men ingenting hjälpte.

Han måste lägga band på sin eröfringslusta och med eller mot sin vilja anträda återtåget nedför trappan.

Här hade han äntligen en gång fått ordentligt mot-hugg.

Men han hoppades, att hans vapen skulle vara hvassa nog för att ändå förläna honom segern.

Tills vidare var han ganska nöjd, när han såg, att de båda fruntimren följde efter honom.

Han gick tillbaka in i det rum, i hvilket han förut talat med Klara.

De båda fruntimren följde efter ditin.

Klara stälde piskan, som hon tagit med sig i stället för qvasten, bredvid sig vid kakelugnen.

Baronen låtsade icke se det.

Beata tog plats vid bordet.

— Der! sade hon och pekade på en stol.

Örnsköld satte sig.

— Nå-å, hvem är ni, och hvad vill ni? frågade Beata i likgiltig ton.

— Mitt namn gör tills vidare ingenting till saken, förklarade adjutanten. Jag har redan presenterat mig för er såsom en hög herres befullmäktigade ombud, och har jag af honom fått i uppdrag att återfordra de der dokumenten.

— Dessa edra ord förstår jag helt enkelt inte, svarade Beata. Förklara er tydligare, och jag skall, som sagdt, sedan ej bli er svaret skyldig.

— Jo, ni mins antagligen ännu, att ni förr underhöll ett kärleksförhållande med en hög herre.

— Så-å, då vet ni mer än jag sjelf. Det vill för resten synas, som misstoge ni er grundligt på person och toge mig för någon helt annan.

— Visst inte. Ni är född baronessa Ekstam.

— Ha, ha! Det har väl gästgifvaren inbillat er, skrattade Beata. Vill ni inte hellre med det samma öppet och ärligt tillstå, att detta blott är ett löst försök af er?

— Visst inte. Jag har ju bevisen i min hand, att ni verkligen är syster till baron Ekstam, till den herre, för hvilken ni i dag morse föredrog att spela den döda. Hvarför låtsade ni vara död, om ni icke haft ett mycket giltigt skäl att förneka er till och med för er egen bror?

Beata knackade med pekfingret på pannan, när hon svarade:

— Inser ni då verkligen inte, att jag, om jag någonsin varit en baronessa, väl näppeligen skulle ha gift mig med en simpel bonde? Eller har ni befattat er så litet med mitt föregående lif, att ni icke vet, hur många år jag arbetat tillsammans med pigorna och uträttat samma sysslor som de?

— Om ni det gjort, så skedde det väl endast, för att ingen människa skulle få veta eller märka hvem ni egentligen var. Jag vet hvad jag vet och fordrar tillbaka de der dokumenten, som ni fräntagit den der höge herrn, hvars namn jag ännu icke vill nämna.

— Skönt! Ni säger er vara sänd af den herre, som skall ha varit min älskare?

— Ja visst, det är jag.

— Godt! Gå då tillbaka till honom och säg, att jag hvarken är den ifrågavarande kvinnan eller någonsin behöft stjäla några dokument! I fall den der omnämnde herrn icke vill sätta tro till edra ord, så står det honom fritt att när som helst här med egna ögon förvissa sig om, att jag ej är den sökta. Men nu tycker jag, att vi ordat mer än nog om ingenting, och det

torde vara på tiden, att ni erinrar er, det jag endast för höflighetens skull beviljat er detta samtal.

— Åh, vi ha inte ännu på länge talat nog, utbrast adjutanten i förargad ton. Ni har väl alldeles glömt bort, att jag först har att för er uppläsa innehållet i denna tidning och sedan taga er i allvarsamt förhör, huru ni uppfyllt, eller kanske rättare försummat, edra moderspligter mot Signe Ekstam.

Beata visade icke den ringaste sinnesrörelse.

— Godt! Jag hör, sade hon.

Baronen läste nu en notis i tidningen, i hvilken det talades om Signe såsom en svindlerska, en äfventyrerska, som uppträdte i karlkläder och anstiftat ett giftmord, hvilket lyckligtvis i sista ögonblicket omintetgjorts.

Örnsköld läste med mycken pathos.

Han trodde, att Beata skulle bli alldeles förkrossad af denna jobbspot, men han misstog sig.

— Nå, hvad säger ni nu om detta brott, denna exempellöst gudlösa missgerning, som ert eget barn, Signe Ekstam, låtit komma sig till last? frågade han i triumferande, seger-viss ton.

— Jag säger endast, att jag hvarken är det der hittebar-nets mor eller det ringaste intresserar mig för hvad den der flickan tar sig för, svarade Beata med orubbligt lugn.

— Så-å, om jag nu läte häkta Signe Ekstam och sedan tvinga er att gifva er tillkänna såsom hennes köttsliga mor? Om jag för att styrka mina uppgifter angående er person helt enkelt framlade de skriftliga bevis, som befinna sig i min ego. Skulle ni inte då bli riktigt stolt öfver att kunna betrakta er som en giftblanderskas och lönmörderskas mor?

Beata ryckte helt lätt på axlarna.

— Jag gillar fullkomligt ert förehafvande, sade hon. Laga bara, att den der farliga människan kommer på spinnhuset eller stupstocken. Mig skall den saken icke oroa ett enda ögonblick.

— Men, min fru, ni vill väl inte med kallt blod åt bödeln öfverantvarda Signe Ekstam, som verkligen är ert barn?

— Löjligt! Vore hon mitt barn, så skulle jag väl inte vara så fullkomligt likgiltig för henne, svarade Beata. Men nu skulle jag kunna se henne dö.

— Min fru, hör, hvilket brott Signe Ekstam ytterligare gjort sig skyldig till!

Örnsköld berättade om det första attentatet, som Signe skulle ha föröfvat mot Ellen, och omnämnde äfven det mot grefve Cedersvärd begångna mordförsöket.

Han undvek emellertid att nämna några namn.

Beata lät icke det ringaste märka, med hvilket brinnande intresse hon åhörde dessa baronens meddelanden.

Hon låtsade vara nära deran att somna.

— Har ni ändtligen slutat? frågade hon derpå. Nu skulle jag bara vilja veta, hvarför ni berättar mig allt detta.

— Hvarför? Den der för er välbekante höge herrn vet allt. Han skulle gerna vilja skydda Signe för det värsta. Han vill rädda henne och taga den vilsekomma flickan i sin vård och tukt. Men han gör det, märk väl det, endast på det vilkor, att ni genast utan invändning vill utlemna de honom från-röfvade papperen. Vägrar ni göra det, så kommer han icke endast att betrakta flickan som en främling och öfverlemna henne åt den straffande rättvisan, utan han kommer äfven att mot er, sedan han nu fått reda på er uppehållsort, skoningslöst öppna process för en för er välbekant handlings skull. Redan i denna stund måste jag ha papperen, i annat fall måste jag per telegraf underrätta herrn i fråga och sedan ofördröjligen låta häkta er.

Beata nickade på hufvudet.

Sedan vände hon sig, utan att bevärdiga adjutanten med något svar, till Klara och yttrade:

— Hör du inte, hur rasande brådtom herrn här har? Visa honom dörren och följ honom ut! Om han så önskar, så må drängen späna för hästarne och skjutsa honom, på det att han fortast möjligt må kunna afsända telegrammet och komma i tillfälle att kalla hit de personer, som skola häkta mig. — Men nu, vände hon sig med vredgad uppsyn till baronen, laga nu, att ni fort kommer härifrån! Mitt tålmod är slut. Gamla Beata är nu inte så enfaldig, att hon låter skrämna sig af en svindlare, hvilken nästan i samma andetag uppträder här som en rättsbetjent, som vill uppteckna och lägga beslag på min qvarlåtenskap, och som en obekant persons ombud. Knalla er genast i väg, ni, som var klok nog att icke säga mig ert namn, eljes tillkallar jag rättaren och befaller honom att med bandhundens tillhjälp jaga bort er härifrån!

Och liksom vore hon fast besluten att genast sätta sin hotelse i verkställighet, for hon hastigt upp från stolen och öppnade fönstret.

— Se här, ni olycksaliga qvinna! gnisslade baronen, i det han skyudade till och höll ett papper för Beatas ögon. Läs sjelf och förvissa er om, att jag verkligen är sänd af den der höge herrn, er forne älskaré! Se här, är det inte hans stil kanske? Ha, ha! Ni darrar. Underskriften är äkta, icke sant?

Ni har vid första ögonkastet känt igen den. Vill ni nu ögonblickligen till mig utlemna papperen, eller vill ni genom eget förvällande bereda er sjelf ett liknande öde, som nu oåterkalleligen förestår er dotter, Signe Ekstam?

Visserligen såg Beata några ögonblick förskräckt på papperet framför sina ögon, men sedan brast hon ut i ett hest skratt och slog papperet ur baronens hand, så att det flög i tusen bitar.

Baronen ryggade förskräckt tillbaka.

Men just som han i sin vrede höjde handen för att slå till Beata, grep honom Klara bakifrån och vräkte honom åt sidan.

Men icke nog dermed, hon fick strax åter fatt i honom, kastade ut honom genom dörren och svingade hotande piskan efter honom.

Beata hade genom fönstret tillkallat rättaren och ett par drängar.

— Jaga bort den der främmande skurken! Släpp bandhunden på honom, om han inte ger sig i väg godvilligt! Han är en lögnare, en äfventyrare och ärelös baktalare.

Strax derpå var Beata ute i förstugan hos Klara.

Hon ryckte piskan ur dennas hand.

— Vänta, så ska' jag märka dig, så att vi känna igen dig, om du kommer igen! skrek hon. Se, der har du, din skurk! Det är dokumenten, hvilkas text jag genast ska' skriva upp på din rygg och i ditt ansigte. Ja, ja, tjut bara! Det här är mitt generalsvar på alla dina fräckheter.

Medan hon skrek så med hög röst, bearbetade hon adjutanten obarmhertigt med piskskaftet.

Hon gjorde det, emedan hon sett, att Örnsköld faktiskt ville förgripa sig på Klara.

När han nu ville kasta sig öfver den stridslystna Beata och betala henne med samma mynt, fick han af henne ett bastant slag midt i ansigtet.

Rasande af smärta, ryggade han tillbaka.

Men i det samma greps han af rättaren och de båda drängarne och drefs under pigornas skallande jubel medelst knuffar och sparkar med en hisklig fart ut från gården.

Under detta hastiga återtag fick han göra så intim bekantskap med drängarnes hårda, valkiga händer, att han väl ändå måste förlora lusten att vidare komma i en liknande belägenhet.

Men efter drängarne kom Beata springande och smälde opphörligt med piskan.

Fort i väg med honom bara, ropade hon. Sätt ben under honom! Han har ju så förtvifladt brådtom att telegrafera och komma tillbaka. Se så, gif honom ytterligare en spark till respass och skrik i hans öra, att han i mig råkat ut för orätt person!

Hvad hjälpte baronen allt hans skrik, alla hans skällsord och svordomar?

Hans med sådan slughet uppgjorda plan hade strandat.

Han sprang sin väg, fnysande af hämndtörst och utstötande de gräsligaste hotelser.

I sjelfva verket var han emellertid glad, att han sluppit undan för så billigt pris.

Det värsta för honom skulle ju ha varit, om Beata utan vidare låtit fasttaga och häkta honom.

Han skulle derigenom ha råkat i den allra pinsammaste belägenhet; ty man skulle då ha visat honom, hur straffbart det är att obehörigen spela tjensteman och, såsom han gjort, försöka göra utpressningar.

Han viste icke ens sjelf, hvart han styrde kosan, i all synnerhet som han ej kunde se på det ena ögat.

Han hade ju fått ett slag i ansigtet af piskskaffet, och den nästan ögonblickliga följden deraf var en fingertjock svullnad.

Nu tänkte han endast på att så fort som möjligt komma ur dessa handfasta människors farliga närhet.

När han strax derpå bakom sig hörde en hund skälla, fruktade han, att Beata gjort allvar af sin hotelse att släppa bandhunden på honom.

Han styrde kosan uppåt den skogbeväxta bergslutningen, ty att han i sitt nuvarande tillstånd icke kunde återvända till gästgifvargården, sade han sig sjelf.

Hade han gått dit och der klagat sin nöd och sitt missöde, så skulle, det anade han, Beata ha fått skrattarne på sin sida.

Under det han nu gick fram mellan buskarne och träden och gaf sin harm och vrede öfver det lidna nederlaget luft, anade han ej, att en ung qvinna lyssnade och gaf akt på honom.

— Och Signe är den gamla Beatas barn, hur hårdnackadt denna än förnekar det, skrek han. Ha, ha! Om jag bara kunde, som jag ville, så skulle jag genast skicka henne på halsen hennes forne älskare, vid hvilken hon kanske rent af i hemlighet varit vigd. Men han öppnar kanske sedermera process mot henne, när han får veta, hvar den så länge för död ansedd förbryterskan finnes. Han har ju i sin hand de bevis, som kunna krossa denna qvinna. Ah, en präktig idé! Jag skall tvinga honom att uppträda mot gumman, antingen han nu vill eller ej.

Ja, ja, det skall jag göra, och han måste inskrida, såvida han icke vill utsätta sig för skammen att se sitt eget barn, denna Signe, offentligen brännmärkt som förbryterska. På det viset kunde jag fortast komma till målet. Men fördömdt, nog måste det väl också gå på det viset! Ja, ja, ännu ett försök måste jag göra att förskaffa mig gummans papper. Naturligtvis! Det skall jag försöka, och det så fort som möjligt, kanske redan i dag. Jag antar, att hennes forne älskare endast af det skäl drog sig för att ställa henne till ansvar, att han viste, det hon med stöd af de der stulna papperen likaledes på det argaste kunde kompromettera honom. Men han trodde sig i sin ställning böra undvika alla dessa obehagliga afslöjanden. Men sak samma, jag skall göra ett allra sista försök att komma åt papperen. Har jag bara dem i min hand, så har jag äfven makt öfver den gamla Beata, äfvensom öfver Signe och den senares herr fader. Ja visst! Så ska' det gå till. Ännu äro omständigheterna för mig synnerligen gynsamma. Men nu skulle jag på försigtigt vis vilja höra mig för, om inte ändå Signe redan i hemlighet anländt till Karleby. Med henne skulle jag på grund af tidningen, som berättar om det af henne begångna brottet, kunna tala ett förnuftigt ord. Och om jag lofvar henne att tvinga den gamla Beata att tala, om jag försäkrar henne, att hon genom sin vägran skulle bringa sin egen mor i en förskräcklig belägenhet, så antar jag, att hon skall förlora modet att säga nej. Signe måste blifva min. Ja, jag skall ej ünna mig någon rast eller ro, innan jag uppnått detta mål. Ändamålet helgar medlet.

Örnsköld skyndade vidare.

Den der unga qvinnan, som af en ren tillfällighet råkat bli vittne till hans monolog, var ingen annan än — Signe Karleman, vår beklagansvärda, vackra hjeltinna.

FEMTIOSJETTE KAPITLET.

Der hemma.

Hade Signe städse med en viss rysning och bitter smärta i hjertat tänkt på det ställe, som hon nödtvunget måste kalla sitt hem, så kände hon i dag, när hon stigit af tåget, en känsla som hon icke kunde gifva annat namn än hemlängtan.

Men var det väl att undra på, att hon, sedan hon af ett vidrigt öde grymt blifvit kastad hit och dit likt en lekboll, längtade efter en vänlig hviloplats, der hon å nyo åter en gång kunde få rasta och andas ut.

Hade hon efter sin Axels omgifte varit en förskjuten varrelse, så kunde hon nu förliknas vid ett jagadt villebråd, som med outröttlig ifver eftersättes af mordlystna jägare.

Från alla sidor hotade henne faror, ingenstädes kände hon sig säker, öfver allt mötte henne vedervärdigheter, och den bittra smärtan att ha förlorat sin Axel blef under sådana förhållanden allt mera outhärdlig.

Ja, hennes lidande hade med hvarje dag blifvit allt större.

Nu, då hon åter satte sin fot på hemmets välbekanta mark, återvände i hennes själ minnet af hennes barndomsdagar.

De minnen, som sedan dess förbittrat hennes hjerta, förbleknade för den lyckliggörande känslan att åter en gång få andas hemmets luft.

Fastän det kallt beräknande förståndet sade henne, att hon kanske inte alls hade någon rättighet att kalla denna nejd sitt hem, jublade likväl hennes hjerta liksom vid åsynen af ett paradís.

— Hem, dyra hem, o, hvad här ändå är skönt och härligt! hviskade hon, då hon gick landsvägen framåt och lät sin blickar sväfva bort öfver den af strålande solljus belysta byn, hvilken låg der nere i fridfull enslighet.

Ack, hur mäktigt drogs hon icke dit, och hur bevingade hon icke sina steg utan att ha någon orsak dertill!

— Ja, om hon frånräknade de bittra stunder, som hon först efteråt, sedan hon blifvit förståndigare, blifvit mera medveten om, var det ändå en skön, gyllene barndomstid, som hon här framlefvat.

Hem förblir ändå alltid hem.

Om det också vore den på behag mest utblottade, ofruktbaraste jordtorfva, som menniskan kallar sitt hem, så skulle hon dock sedermera alltjemt dragas tillbaka dit, ty barnasinet finner ändå alltid många och härliga behag i den plats, som det kallar hem.

Menniskohjertat är genom minnen från sin sorgfria barndom liksom oskiltjaktligt sammanväxt med sin hembygds fält och skogar, dalar och berg.

O, hur gerna skulle icke Signe ha afstått från den stora världens glädje och nöjen, om hon här i den stilla byn kunde ha funnit ett fridfullt hem, der hon fått lefva för sitt barn.

Hur gerna skulle hon icke genom tungt, ovant arbete i sitt anletes svett ha förtjenat sitt dagliga bröd, om man der hemma med förlåtande kärlek åter mottagit henne likt en vilsekommen, som nu ändtligen återfunnit rätta vägen!

Men hon vågade verkligen inte sjelf hoppas, att hon så lätt skulle kunna blidka Beatas och Klaras vrede. Men hon kände sig ju fri från hvarje skuld, och medvetandet om, att hon äfven skulle lida det, som ännu förestod henne att lida, för sin kärleks skull, gaf henne mod att icke rygga tillbaka för nya förödmjukelser.

Om Setterberg icke var allvarsamt ond på henne, om han kände medlidande och förbarmande med henne, så hoppades hon med tiden äfven vinna Beatas och Klaras bevägenhet.

De oundvikliga ledsamheter och förödmjukelser, som under första tiden ovilkorligen förestod henne, måste och ville hon ju gerna taga med i köpet, i all synnerhet som hon nu gjort den erfarenheten, att icke heller der ute i världen allt var guld, som glimmade.

Under glädjens och lyckans praktfulla blommor, som der lockade med sin fågring, voro giftiga kräldjur gömda, så att det alltid var ett vägstycke att sträcka ut sin hand och plocka dem för att kunna njuta och vederqvicka sig af deras doft.

Så hade det gått henne; när hon tyckt sig vara som lyckligast i förening med sin Axel, hade en guldskimrande orm hotat henne med död och förderf, så att hon måst fly ur sitt paradiset.

Nu, hon då gick vägen framåt, nedtystade hon med våld sina farhågor för framtiden.

Hon lät minnet af sin gyllene barndomstid draga förbi sin själs ögon.

När hon kommit i närheten af byn, vek hon af från landsvägen.

Visserligen behöfde hon ej befara att i den förklädnad, som hon nu bar, bli igenkänd af sina forna bekanta, men hon ville i alla fall tills vidare undvika att komma i närmare beröring med någon.

Hon viste ju, hur nyfikna människorna äro, i synnerhet i småstäder och på landet.

Men för ingen del ville hon utmana nyfikenheten, ty hon viste ju öfver hufvud taget icke, om hon komme att stanna qvar här någon längre tid.

Hvarför skulle hon då i onödan utsätta sig för att bli det allmänna samtalsämnet i byn?

Hennes önskan var att tills vidare så litet som möjligt komma i beröring med folk.

På den skogbeväxta bergslutningen strax ofvanför Karlsborg hade Victor för flera år sedan anlagt en vacker berså åt Signe, och dit styrde nu denna sina steg.

Då hon suttit der en stund, hörde hon plötsligt oväsen nedifrån gården.

Hon skyndade ut ur bersån och såg nu gårdsfolket jaga bort en person, hvilken springande styrde kosan upp mot berget.

I närheten af bersån stannade han äntligen, och nu kände Signe med förskräckelse i honom igen den skurken Örnsköld, hon hörde äfven hans monolog och råkade till följd deraf helt naturligt i en mycket upprör sinnesstämning.

Efter en stund aflägsnade sig åter intrigmakaren och begaf sig på omvägar till byn, medan Signe stannade qvar i bersån.

Hon insåg, att hon först måste bli lugnare, innan hon kunde gå fram till Karlsborg, der naturligtvis nya, uppskakande händelser förestodo henne.

Det led redan mot qvällen, när hon lemnade bersån der uppe på bergslutningen och med långsamma steg närmade sig Karlsborg.

När hon från sidan närmade sig gårdsgrinden, såg hon, att denna öppnades.

Mekaniskt gick hon bakom en stor fläderbuske, som växte invid ringmuren kring gården.

Hon fruktade, att det rent af kunde vara Klara, som kom ut från gården.

För henne ville hon naturligtvis icke först visa sig.

Men strax derpå hörde hon en mans röst, och kände på denna genast igen rättaren.

Hans första ord besvarades genast af en fnissande fruntimmersröst.

Signe vek försigtigt undan fläderbuskens grenar, så att hon kunde se de båda personerna.

Dessa hade stängt grinden efter sig och stannade nu utanför den samma.

Qvinspersonen var, såsom Signe nu märkte, hushållerskan.

— Jag var nära att kikna af skratt, hörde Signe hushållerskan säga, när jag såg, hur Den stumma föste ut främlingen. Den fine herrn tycktes aldrig förr ha gjort bekantskap med så hårda knytnävar som våra drängars, ty han var snarare färdig att gråta än att skratta.

— Det antar jag också, svarade rättaren. Men jag vet verkligen inte, om jag skall betrakta det som en lycka, att den der främmande herrn behandlades på sådant sätt; ty han kunde derigenom ha blifvit retad, så att han i hemlighet söker hämnas.

— Äh, beware mig väl! genmälte hushållerskan. Han har fått nog, och han skall visligen akta sig för att ännu en gång komma i den gamla Beatas väg.

Rättaren ruskade på hufvudet, när han svarade:

— Betänklig, ja, till och med mycket betänklig är i alla händelser saken. I dag morse hette det, att Beata var död, och Klara gaf mig i uppdrag att i byn bekantgöra dödsfallet, och nu har det med ens blifvit mera lif i den gamla, än det varit på många år.

— Ja, det är verkligen högst märkvärdigt, instämde hushållerskan. Gumman har på åratals inte varit utom dörren, och i dag, sedan man tillkännagifvit hennes död, sätter hon som en furie efter främlingen med piskan. Och munvig var hon dervid, så att man måste tvifla på, om det verkligen var vår stumma eller ej.

— Det var just det jag menade, när jag sade, att det blifvit mera lif i henne, än det varit på många år, sade rättaren. Men helt säkert förhåller det sig inte så med Beatas skendöd, som Klara för oss förklarar.

— Naturligtvis inte, svarade hushållerskan hastigt. Hela dödshistorien var tvifvelsutän en på förhand uppgjord sak.

— Ja, om jag bara kunde begripa, hvarför de båda fruntimren spelat en så gudlös komedi! De kunna omöjligen ha gjort det bara för att skrämma Setterberg. Men något annat skäl dertill kunde de icke enligt min åsigt ha haft.

— Hörde du då inte, Sven, att den främmande herrn sade fruntimren midt i ansigtet, att Beata endast låtsat vara död för att slippa tala med den gamle herrn, som tidigt i dag morse var här i sällskap med sin dotter?

— Ack, Lina, utropade rättaren, Klara var ju också så dumt ovänlig mot herrskapet, oakadt den gamle herrn förklarade sig vara Den stummas broder.

— Men det bestred ju Klara på det bestämdaste. Hon försäkrade ju, att Beata inte alls hade någon bror.

— Det har hon visserligen försäkrat, men det helt säkert i samråd med Beata, svarade Sven.

Men Klara och Beata kunde ju inte alls veta, att det främmande herrskapet tänkte komma hit i dag morse, invände Lina.

— Men om de nu ändå viste det? Du vet ju, Lina, att Klara i går qväll var borta på gästgifvargården. Främlingarne hade då redan anländt dit och tillbringade också der natten. Klara har då antagligen hört åtskilligt och berättat det för Beata. Men denna är en mycket skarpsynt qvinna, och hon gissade nog genast, hur det förhöll sig med det der herrskapets ankomst. Korteligen, hon har antagligen anat, att den gamle herrn tänkte helsa på här, och eftersom hon säkerligen hade sina rändiga skäl att undvika ett möte med honom, har hon låtsat vara död och tillsagt Klara att ta på sig sorgkläder och bekantgöra dödsfallet.

— Ja visst, instämde Lina, så förhåller det sig bestämdt. Det väckte genast min uppmärksamhet, att Klara strax efter herrskapets bortgång genast lade af sig sorgdräkten.

— Ja, så har det gått till, fortfor förvaltaren. Ja, ja, nu har jag allt klart för mig; Klara gaf mig tydligen i uppdrag att först och främst på gästgifvargården bekantgöra Beatas död. Hon sade visserligen, att det vore för patronens skull, men säkerligen ville hon derigenom afskräcka det der herrskapet från att komma hit. Men eftersom de ändå kommo, måste be-
drägeriet fullständigt utföras

— Ja, ja, så förhåller det sig, instämde Lina. Men att vi veta det, få vi för ingen del låtsas om. Jag tror bestämdt, att Klara bums jagade oss på porten, om vi låte henne märka, att vi tittat i hennes kort.

— Naturligtvis! Här gäller det att hålla munnen, medgaf

rättaren i missnöjd ton. För resten är det ju helt och hållet fruntimrens ensak, om de taga sin tillflykt till dylika svindlerier. Men om inte patronen snart kommer hem, så kommer jag att känna fruntimren på pulsen, hur der egentligen förhåller sig med den historien.

I detta ögonblick hördes Klaras röst från gården:

— Sven och Lina, hvar hållen J hus?

Här äro vi, frun, svarade Sven.

— Jag trodde, stimmade Klara, att gamla människorna sjelfva borde veta, att det nu är tid att äta qvällsmat. Tron I, att jag inte har annat att göra än att särskildt gå och inbjuda er hvarje gång? Hvad han I för hemligheter tillsammans?

— Hemligheter ha vi inte alls några, svarade rättaren. Jag gick bara ut för att se efter, om inte den der främmande herrn möjligen smyger omkring här i närheten. Det är väl bäst att med det samma läsa grinden?

— Ja, gör det, Sven! svarade Klara. Och strax efter qvällsmaten stänger du också bakporten.

Signe hade sedan stått i begrepp att stiga fram och gifva sig till känna för rättaren och hushållerskan, när hon genom Klaras mellankomst hindrades i utförandet af denna sin afsigt.

Men hvad Signe nu genom Svens och Linas samtal fått veta var också egnadt att hos henne framkalla häpnad och bestörtning.

— Helige Gud, stönade hon, har jag då hört rätt. Skulle herr Ekstam ha gifvit sig ut för att vara Beatas bror? Och jag . . . jag heter ju i sjelfva verket Ekstam. Hon är det, ja, Beata är baron Ekstams syster, och jag . . . jag är hennes barn. O, moder, moder, hur kommer det sig, att du blifvit husfru här på Karlsborg, om du är syster till en så rik och förnäm man? Ja, ja, Sven har rätt. Du har endast iscensatt denna gudlösa komedi emedan du var rädd för din egen bror, emedan du icke vågade eller kunde inför honom stå till svars för ditt föregående lif, för dina med hemlighetens slöja omgifna handlingar. Ja, ja, och detta är också skälet, hvarför jag hållits i fullkomlig okun- nighet om mina föräldrar. O, Gud, om herr Ekstam är min morbroder, hvem är väl då min far? Men jag tror, att det var en Guds skickelse, att jag af en ren slump och utan mitt ätgörande fick veta allt. Vänta, Beata, nu, då jag vet, att jag är ditt barn, nu skall jag uppträda på helt annat sätt. Har jag förut endast bedt, så skall jag nu såsom min goda, heliga rätt fordra nöjaktiga upplysningar om min far. Du skall och måste äfven medgifva, att du är min mor. Klara skall vid Gud icke våga att bemöta mig brutalt; ty hon och Beata äro genom sitt

hemlighetskrämeri skulden till, att jag nu råkat i en så förskräckligt nödstäld belägenhet.

Signe gick fram till grinden, men rättaren hade redan läst den samma.

Utan vidare skyndade hon till den lilla bakporten.

Hon erinrade sig, att Klara befalt rättaren stänga äfven denna ingång strax efter qvällsmaten.

När hon kom dit, föreföll det henne visserligen, som hade en person hastigt försvunnit in i huset, men när hon steg in i förstugan, såg hon ingen, hvarför hon trodde, att hon antingen misstagit sig, eller att det varit en piga, som haft något ärende att uträtta ute i trädgården.

Med huru helt andra känslor steg icke Signe nu öfver tröskeln, än hon för bara en timme sedan ansett det för möjligt!

Hon var nu öfvertygad om, att hon hade rättighet att kalla detta hus sitt hem.

Hon skulle ingalunda ha ryggat tillbaka, om hon händelsevis mött Klara, men ändå ville hon så länge som möjligt undvika att sammanträffa med henne.

Hennes afsigt var att om möjligt först söka få tala med Beata mellan fyra ögon, utan att Klara hade någon aning derom.

Utan vidare steg Signe uppför trappan.

Der uppe gick hon utan tvekan bort till det rum, i hvilket, så som hon viste, Beata bodde.

Strax derpå knackade hon på dörren och utan att invänta Beatas uppmaning att stiga in, steg hon utan vidare öfver tröskeln till hennes rum.

Till hennes stora förvåning var rummet tomt, det villsäga, Beata var ej der.

— Skulle den person, som förut smet in i huset, rent af ha varit Beata? mumlade Signe för sig sjelf, under det hon forskande såg sig omkring i rummet, och strax derpå åter närmade sig dörren för att se efter, om den sökta möjligen uppehöll sig i något annat rum.

Da hörde hon från korridoren, som ledde till de vid motsatta ändan af huset belägna rummen, så egendomliga ljud, som om någon der pustat under en tung börda, eller som om en alldeles utmattad person befunde sig der.

De två der belägna gafvelrummen voro obebodda, men ändå hade Beata förr uppehållit sig der hela dagar, utan att någon viste hvad hon haft för sig der.

Signe gick fram genom korridoren och såg till sin stora förvåning, att gamla Beata ur ett af rummen bar ut en tydliggen ganska tung kista.

Genast flög den tanken genom Signes hufvud, att i den kistan befunno sig de dokument, som baronen så gerna ville komma åt.

Eftersom det var mycket mörkt, kunde Beata icke se Signe. Men der borta, der Beata sysslade, fans ett fönster, genom hvilket åtminstone så mycke' ljus inträngde, att man kunde urskilja konturerna af der befintliga föremål.

Signe var icke litet nyfiken att få klart för sig hvad Beata här på ett så hemlighetsfullt sätt sysslade med.

Då såg hon, att Beata bar den tunga kistan, hvilken säkerligen var gjord af jern, ännu några steg och sedan stälde ned den på golfvet.

I detta ögonblick hördes nedifrån en pigas gälla anskri.

— Hvad står på? hördes strax derpå Klaras röst.

— En menniska, frun, en menniska var här, en främling, skrek pigan. Jag tror bestämdt, att han sprang uppför trappan.

— Var det en karl? frågade Klara.

— Det vet jag verkligen inte. Gud, så rädd jag blef!

Just som Klara ämnade springa uppför trappan, under det hon samtidigt kallade drängarne till hjälp, kom en person fram under trappan och rusade i vildaste fart ut genom bakdörren.

— Nu sprang han ut igen, skrek pigan. Gud ske lof, att han nu åtminstone är ute igen!

Drängarne hade sprungit upp från bordet och skyndat till.

Klara befalde dem att genast genomleta trädgården och, i händelse de funno den hemlighetsfulle mannen, genast slå honom till marken och göra honom till fånge.

När Signe hörde pigan skrika, lemnade hon sin observationsplats, emedan hon befarade, att pigan förut sett henne.

Hon gick till trappan, och sedan hon hört samtalet mellan Klara och pigan, kom hon på den tanken, att den objudne gästen antagligen vore identisk med den person, som hon förut sett smyga sig in i huset.

— Baron . . . det var bestämdt baronen, mumlade hon för sig sjelf. Nu förstår jag hans ord. Ja, ja, han talade ju om, att han ämnade göra ett allra sista försök att sätta sig i besittning af dokumenten. Säkerligen hade han smugit sig in här i huset i afsigt att under natten förfva en stöld.

När hon hörde, att drängarne på Klaras befallning stor-

made ut i trädgården, smög hon sig ljudlöst tillbaka till den plats, hvarifrån hon först gifvit akt på Beata.

Men denna var nu spårlöst försvunnen.

Det syntes icke mera ens något spår till af henne eller jernkistan.

Signe skyndade till de der obebodda rummen och tittade in i dem.

Men inte heller här fans Beata.

— Men, min Gud, hvart kunde hon väl taga vägen i en hast? hviskade Signe.

Då hörde hon, att Klara kom rusande uppför trappan, under det hon ropade:

— Beata, Beata, en främmande person har smugit sig in i huset. Har du fört papperen i säkerhet?

Redan i nästa ögonblick stod Klara framför den af hennes så plötsliga ankomst öfverraskade Signe.

FEMTIOSJUNDE KAPITLET.

En förfärlig stund.

— Hvem är det? Hvem i Guds namn står här? skrek Klara, under det hon förskräckt åter tog några steg tillbaka.

— Det är jag. Jag önskar tala med min mor och vet inte, hvart hon i en hast tagit vägen, svarade Signe.

— Hvem . . . hvem är det? svarade Klara, i det hon sprang till, grep Signe i armen och drog henne med sig bort. — Hjelp! Hjelp! Här . . . är ju den främmande människan, som smugit sig in i huset, skrek Klara med skallande röst, så att hennes rop genljöd i hela gården.

Signe lät sig lugnt dragas med till det af Beata bebodda rummet.

Men der gjorde hon halt och sade i befallande ton:

— Släpp mig, Klara! Det torde nemligen ligga i ditt

eget intresse att undvika allt onödigt uppseende. Jag är i detta hus ingalunda någon obehörig inkräktare; du hör ju, att jag kommit hit för att tala med min mor.

Var det skräck eller ångest, eller var det Klaras gränslösa förvåning, alltnog, hon släpte Signes arm och sprang några gånger fram och tillbaka i korridoren, tills hon slutligen brast ut i ett skärande hänskratt, rusade emot Signe ock skrek:

— Slyna, skamlösa varelse, sannerligen tror jag inte nu sjelf, att det verkligen är du, som så hemligt smugit dig in här. Ut med dig, säger jag, ut ur mitt hus! Här är ingen plats för dig. Här är jag herre, och du understår dig inte att en gång till stiga öfver min tröskel. Ha, ha! När allt kommer omkring, har kanske den narren Victor hemtat hit dig igen.

Signe låtsade icke alls, som om hon hört svägerskans vredesutbrott.

När Klara ville tränga sig inpå henne, afvisade hon denna på det bestämdaste och gick utan vidare in i Beatas rum.

— Nej, men en sådan fräckhet! skrek Klara. Nu är mitt tålamod slut. Vill du genast knalla dig i väg, du fräcka varelse, annars kallar jag hit drängarne och låter dem kasta ut dig.

Signe nedlade sitt barn på Beatas bädd, sträckte liksom befallande ut handen mot Klara och sade:

— Lägg band på dig en smula, svägerska! Här i min mors hus har jag, om icke större, så åtminstone fullt lika stor rättighet som du att vistas.

Klara utstötte ett tjut af vrede.

— Skamlösa varelse der, skrek hon, hvad kommer åt dig? Om hvem talar du egentligen? Hvem . . . hvem skulle vara din mor? En landstrykerska var din mor, och du tycks vandra i hennes fotspår, och du har ju heller ingenting närmre att brås på. Ha, ha, ha! Så hon ser ut, menniskan! Kanske har hon rent af stulit dessa lumpor, eller också har hon spökat ut sig på detta sätt, emedan hon vet, att polisen spanar efter henne.

Det kostade Signe mycken ansträngning att beherska sig.

— Klara, sade hon i en ton af tilltvingadt lugn, jag anhaller om, att du kallar hit min mor. På dina smädelser och förolämpningar svarar jag ej, och jag talar icke ens med dig annat än i Beatas, min mors närvaro.

Å nyo brast Klara ut i ett vansinnigt gapskratt.

— Din mor? Tiggargjanta, oblyga landstrykerska der, vå-

gar du verkligen kalla Beata din mor? Säg det bara en enda gång till, och du ska' få känna på annat!

Då kom en piga springande uppför trappan.

— Men, kära frun, hvad står på? frågade hon.

— Hjelp! Hjelp! skrek Klara. Hjelp mig att drifva ut denna fräcka menniska ur huset!

Signe passade på tillfället, när Klara nu såg bort mot trappan, att skjuta undan henne, slå igen dörren och regla den samma inifrån.

Nu vacklade hon fram till stolen vid Beatas bädd, sjönk tungt ned på den samma slog händerna för ansigtet och brast i gråt.

Visserligen hörde hon Klaras skrik och skandalösa utgjutelser; men allt det, som hon på några få minuter här upplefvat, föreföll henne som en obehaglig dröm.

Sedan hörde hon, att man med all kraft slog på dörren, liksom om man tänkte krossa den.

— Slå in dörren bara! hörde hon sin svägerska skrika. Karlen, som gömt sig der nere under trappan, var kanske samme skurk, i samråd med hvilken den slynan nere i Göteborg tänkte begå ett giftmord. Men hon ska' få bikta — bikta hvad hon gjort med Beata. Vi forsla henne med det samma in till staden och låta der polisen ta hand om henne. Der skall man bli glad öfver att äntligen ha fått fatt i den förrymda giftblanderskan.

Det var en dräng, som försökte spränga upp dörren. Just som denna gaf vika och Klara och ett par handfasta karlar stormade in i rummet, hördes plötsligt gamla Beatas röst:

— Han I blifvit vansinniga allesamman? Klara, hvad tar du dig till? Hvad är meningen med detta ofog?

— Mor, giftblanderskan är här, svarade Klara i triumferande ton. Jag skall genast låta föra henne till polisen i staden, ty i mitt hus får hon inte stanna en minut längre.

Beata utstötte ett missnöjdt brummande och kom som en pil in i rummet.

När hon fick syn på den förklädda Signe, stannade hon och suckade.

Signe hade stigit upp och gick nu emot Beata.

När denna såg det, skrek hon åt drängarne:

— Ut med er! Jag skall låta kalla er, om jag behöfver er, hvilket jag för tillfället icke gör.

Tjenarne aflägsnade sig, och Klara stängde dörren efter dem.

Signe kastade i en hast af sig den gammalmodiga kappan och hufvudboden och såg strax helt förändrad ut.

Fort sjönk hon på knä för Beata, uppsträckte sina händer mot henne och sade med helt och hållet förändrad, vek, bönfallande röst:

— Min mor, se din svårt pröfvade ångerfulla dotter ligger på knä för dig och ber att bli upptagen i ditt hus.

Beata tog ett steg tillbaka och stammade några otydliga ord.

— Min mor, o, min mor, suckade Signe, känner du då intet förbarmande med ditt barn? Hvad har jag då gjort för ondt, eftersom du ej har ett enda kärleksfullt ord för mig? O, moder, låt ditt hjerta tala! Ja, ja, jag ser på dig, att du är djupt rörd. Räck mig din hand och säg mig, att du åtminstone hyser medlidande med mig! Min mor, ack, jag har blifvit så ölycklig; men du vet nog bäst sjelf, att jag icke ensam är skulden till denna min olycka. Jag vill ej göra dig någon förebråelse, för det du förnekat mig som ditt barn; men nu, min mor, nu är det på tiden för dig att tala och för mig yppa din hemlighet.

Beata hade alldeles sjunkit ihop.

Hon pressade högra handen för ögonen.

Men plötsligt gick en darrning genom hennes kropp.

Hon rätade upp sig till sin fulla längd, mönstrade den ännu knäböjande Signe med en genomborrande vredesblick och utbrast med kall, rå stämma:

— Stig upp, vanartiga, otacksamma varelse der, och våga inte en gång till kalla mig din mor! Du är inte mitt barn, nej, du är det inte. Ett hittebarn är du, som icke ens har någon tillstymmelse till rättighet att rasta så mycket som en timme i detra mitt hus.

— Så står det till, ja, instämde Klara ifrigt. Det vore just skönt, om en husvill slyna, som man af idel medlidande antagit sig, ville komma fram med anspråk, till hvilka hon ej har den ringaste rätt. Uppfostrad har hon blifvit, som vore hon en prinsessa, och nu inbillar hon sig visst, det högfärdiaa stycket, att hon verkligen är en prinsessa.

Signe hade stigit upp.

Hon tillkastade svägerskan, som sprutade gift och galla, såsom det enda svaret en stolt, föraktfull blick.

— Jag har icke att tala med främmande människor utan med min mor, vände hon sig till Beata.

— Men jag vägrar på det bestämdaste att tala med dig, svarade Beata. När jag återvände från Göteborg, der Victor

och jag genom Marie fått veta, att du utan vår vetskap och vilja gift dig, då svor jag att likt en giftig orm visa bort dig från min tröskel, att jaga bort dig som en hund, om du någonsin skulle våga återvända hit.

— Nåväl min mor, om du svurit det . . .

— Kalla mig inte mor, människa! föll Beata den djupt skakade Signe i talet. Jag undanber mig det på det bestämdaste. Vore jag din mor, så måste jag ju af blygsel öfver den skam och vanära, som du bringat öfver mig, sjunka ned i jorden; men eftersom du icke är det allra ringaste släkt med mig, är det mig fullkomligt likgiltigt, om man sätter in dig på spinnhuset i dag eller i morgon, eller om du ömkligen omkommer i landsvägsdiket.

Signe nickade med ett smärtsamt leende.

— Ja, ja, sade hon, det är den kärlek, som kommit mig till del i detta hus. Derfor är det ej att undra på, att mitt hjerta med all makt längtade efter förbindelsen med en kärleksfull man.

— Ha, ha! skrattade Klara hånfullt. Då behöfde du naturligtvis inte oss, och nu har du ju din beskärda del. Du har en man, som antagligen efter de fyra första veckorna åter jagat bort dig. Der ligger ju barnkräket, det värtaliga beviset på din skam, din förlorade heder.

— Klara, utropade Signe i en ton af uppflammande vrede, jag råder dig till att icke antasta min heder. Jag känner nu endast en stolthet, och det är just min obefläckade heder, jag känner också endast en lycka, och det är egandet af mitt oskyldiga barn. Men jag har också ännu en vän, och det är min fosterbroder Victor. Akta dig, så att jag inte kallar Victor till domare mellan dig och mig; ty då kunde kanske saker komma i dagen, som gåfve din heder dödsstöten.

Klara sänkte skamsen sin blick mot golfvet.

— Mor, gnisslade hon, men så jaga då bort henne! Jag vill inte längre låta mig förolämpas af den fräcka tiggjarjantan.

— Jag skall, om så är, gå godvilligt, fortfor Signe, men om min svägerska Klara långt derefter skall få bröstet sig som den befallande och styrande husfrun på Karlsborg, det kommer jag då att öfverlemnas åt min broder Victor att afgöra.

— Men så tala då du, mor! gnisslade Klara.

— Jag befäller dig, äreförgättna varelse, att genast godvilligt lemna mitt hus, utbrast Beata.

— Inte förr, min mor, än du sagt mig, hvem som är min far.

— Jag? fräcka varelse, hvad vet jag . . .

— Min mor, jag lofvar dig att aldrig till din skada göra bruk af detta ditt meddelande, ja, jag är till och med beredd att gifva dig ett mycket välmenande godt råd till bevarande och skyddande af din hemlighet, såvida du anser, att det är bäst att i fråga derom iakttaga den djupaste tystlåtenhet.

— Jag har ingen hemlighet och måste be dig behålla dina goda råd för dig sjelf.

— Du tvingar mig alltså att förskaffa mig upplysning om det, som jag vill och måste veta, genom din broders förmedling.

— Beata har ingen bror, inföll Klara.

— Inte? Det var för märkvärdigt. I dag morse var baron Ekstam här, och han förklarade ju uttryckligen . . .

— Löjligt! — Mor, ska' jag tillkalla drängarne?

— Hvem har sagt dig det? sporde Beata, som nu såg helt bestört ut.

— Det är ju nog, att du vet, att jag känner mycket noga till alla de scener, som i dag utspelats här. Hade du haft ett godt samvete, så hade du icke behöft att på ett i förtid grånadt hufvud ytterligare samka den svåra synden att under din brors närvaro låtsas vara död. Det talar, antar jag, tydligt nog för, att du har ett trängande skäl att här alldeles gräfvat ned dig i ensamheten.

— Tala i stället om för oss, hvar du under hela denna långa tid strukit omkring, inföll Klara, ty det måste du väl ändå medge, att du ser ut som en äkta landstrykerska.

Signe svarade ingenting alls på denna nya förolämpning.

— Se här, Beata, vände hon sig till denna, i det hon ur fickan upptog en börs, denna börs skänkte mig för några dagars sedan baronessan Gerda Ekstam. Hon har en bror vid namn Hugo. Här ser du beviset på, att jag verkligen fått börsen af Gerda, ty här står det, att den är ett minne af hennes bror. Jag vistades som gäst på godset Redberga, och har endast af det skäl i hemlighet aflägsnat mig derifrån, att baron Hugo ovilkorligen ville upphöja mig till sin maka. Det lät han genom sie syster säga mig. Men jag är, fastän jag tyvärr för alltid förlorat min man, inför Gud och mitt samvete fortfarande hans hustru. Jag skulle sannerligen inte ha behöft komma hit och bedja om något, om jag varit nog samvetslös att besvara baron Hugos kärlek. Men jag är öfvertygad om, att din bror, den gamle baron Ekstam med sin dotter också för min skull varit här. Jag hade för Gerda berättat om er utan att ha någon aning om, hur nära beslätad du var med de der menniskorna. Redan mitt namn väckte deras uppmärksamhet och

intresse. Den gamle herrn betraktade mig oafvändt med forskande blickar, och han hade sagt sin son, att han följande morgon ville tala med mig mellan fyra ögon. Men det fans äfven en annan person på Redberga, nemligen den gamla guvernanten Brummer. Äfven hon tycktes genast ha utgrundat hemligheten af min börd, ty hon ville visa mig ett porträtt och göra mig ett högst viktigt meddelande. Men jag missförstod hennes ord, och eftersom jag äfven trodde, att den äldre baronen ogillade sonens kärlek till mig, flydde jag i hemlighet från herrgården. Baron Hugo sökte nästan två hela dygn efter mig, ett bevis på, att hans afsigter med mig voro allvarligt menade. Först här i Karleby blef jag genom en ren tillfällighet upplyst om mitt släktförhållande till dig. Jag befann mig uppe i min berså, när den der herrn, som kommit hit, med våld motades ut från gården. Denne herre, hvars namn är baron Örnsköld, adjutant hos kronprins Karl . . .

Den gamla Beata ryckte till, som om hon träffats af en elektrisk stöt, och sjönk tungt ned på en stol.

Hon tycktes vilja tala, men intet ord kom öfver hennes läppar.

Signe tystnade, när hon såg, hvilket intryck hennes ord gjort på Beata.

Den stumma hemtade sig fort åter.

— Du har alltså kommit hit med den personen, utbrast hon, antagligen i afsigt att på mig utöfva ett jernhårdt tvång? Tala? Jag fordrar svar af dig.

Signe ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Visst inte, min mor, svarade hon. Den der baron Örnsköld är en skurk. Jag skulle tvifvelsutan ännu i dag vara den lyckligaste qvinna under solen, om inte denne skurk varit. Jag hade för mig utmålats det så skönt och härligt att i sällskap med min älskade man komma till dig och bedja dig efteråt gifva oss din välsignelse till våra hjertans förbund. Det är inte mitt fel, att jag så länge undvikit er, utan en dyster hemlighet, som jag då icke ens sjelf kände till, hindrade min man från att följa med mig hit. Ack, min mor, jag har varit så lycklig, så obeskrifligt lycklig, och det skulle säkerligen ha gladt dig mycket att få se mig så lycklig i förening med min innerligt älskade Axel. Men den der hemligheten, hvilken, såsom jag tror, står i förbindelse med den, som du innesluter i ditt bröst, gjorde med ens slut på all min lycka. Du inser följaktligen, att jag är tvungen att fråga dig, hvarför du icke redan för länge sedan för mig yppat en hemlighet, som jag nu måste betala med min lefnadslycka. Men om det dervid endast

vore fråga om min egen lycka, så skulle jag efter att ha rönt ett så kärlekslöst mottagande afstå från att af dig fordra en förklaring. Men äfven du, min mor, är starkt hotad. Baron Örnsköld hade ingen aning om, att jag befann mig der uppe i bersån. Han utstötte mot dig de rysligaste eder och hotelser.

Och nu upprepade Signe nästan ord för ord adjutantens monolog.

Derpå fortfor hon i innerligt bedjande ton:

— Min mor, du inser nog nu, att jag utan svårighet skulle kunna förskaffa mig visshet angående mitt förhållande till dig och rörande min fars person, om jag ville förbinda mig med den der skurkaktige adjutanten mot dig. Ja, jag skulle också kunna erhålla närmare upplysningar af fröken Brummer. Men jag anser det vara mycket bättre, att du lemnar mig nöjaktiga upplysningar. Du ser, hur öppen och ärlig jag varit mot dig, då jag nu meddelat dig allt, hvad jag hört af adjutanten. Enligt min åsigt befinner du dig i en stor fara. Du måtte i dina unga år ha gjort dig skyldig till något, som du trots all din ånger ännu icke förmått försona. Jag har gjort dig uppmärksam på denna fara, du är varnad, och du har följaktligen också tid att bringa de der dokumenten, som baronen tänker stjåla, i säkerhet. Jag vet visserligen icke, med hvilken skuld du belastat ditt samvete, men ditt gråa hår och ditt tillbakadragna lif äro tyvärr det bästa beviset för, att du lidit under ett förfärligt öde. Jag är långt ifrån att vilja fördöma dig, ja jag är till och med böjd för att antaga, att du, liksom fallet nu är med mig, råkat ut för en falsk misstanke. Jag bortvisar med afsky den tanken, att någonsin till din skada yppa ett ord om din hemlighet. Ja, jag vill icke ens söka utforska din hemlighet, om du bara visar mig så mycken kärlek, att du säger mig, att du är min mor. Jag vill inte alls draga någon fördel af denna din bekännelse, åtminstone icke någon sådan, som i ringaste mån kunde inkräkta på Klaras, ännu mindre på Victors rätt. Jag vill inte begära så mycket af dig som en knappåls värde! ty att jag eger kraft att afstå från alla världens lyckogods, skall du redan deraf inse, att jag frivilligt lemnat Axels vackra, präktiga hem och frivilligt tagit på mig fattigdomens och behofvets börda. Jag skulle ännu i dag kunna lefva i öfverflöd i det paradiset, som min man skapat mig, om jag ansett det förenligt med min heder att inför världen endast vara hans älskarinna. I följd af den der hemligheten blef det för min man omöjligt att offentligen erkänna mig som sin maka. Då föredrog jag att lemna hans hus, och nu har jag kommit hit

för att på mina knän bedja dig för mig åtminstone yppa allt, hvad du vet om den der ödesdigra hemligheten. Jag vill förtjena mitt bröd i mitt anletes svett, jag vill arbeta för mitt barn och skall ej sky att förrätta de gröfsta sysslor. Men jag vill trösta mig i medvetandet om, att min man ej var någon trolös person, att han ännu i dag älskar mig, att han endast af en jernhård nödvändighet svangs att afstå från mig. Jag tycker verkligen, att jag inte begär för mycket af dig. Du måste känna till den der hemligheten, du vet, hvem min far är. Unna mig en plats i ditt hus, och om du i din olycka behöfver en älskande själs tröst, så vänd dig till mig, min mor! Hvem skulle bättre än en älskande dotter kunna hjälpa dig att bära dina bekymmer och hjertesorger? Här står Klara. Jag vet, att hon inte tycker om mig, emedan hon tror, att jag vill göra henne herraväldet på Karlsborg stridigt, — men derpå tänker jag inte alls. — Klara, jag är beredd att med en helig ed försäkra, det jag ej tänker inkräkta på din makt. Jag vill tjena dig och vara dig underdånig som en piga, men när arbetet är slut, då vill jag också bli betraktad af er som en like, och jag hoppas, att det med tiden skall lyckas mig vinna er kärlek och ert förtroende. Redan en gång har mitt barn blifvit mig från-röfvadt, och jag vill icke utsätta det för nya faror; men det skulle jag icke kunna förhindra, om jag tvingades att å nyo begifva mig ut i den kalla, falska världen. Jag har lofvat mig sjelf, att jag skall uppfostra mitt barn så, att min man engång med glädje kan erkänna det som sitt barn. Till er har jag kommit för att bedja er understödja mig i denna min sträfvan. Se så, nu veten I allt. — Men ännu en sak, min mor! Om du skulle vara ond på mig af det skäl, att du tror mig ha begått det brott, som man vill påbörda mig, så svär jag härmed vid ditt gråa hufvud, vid mitt oskyldiga barn, vid Gud och allt, som är mig heligt, vid min mans kärlek, som jag aldrig skall kunna slita ur mitt bröst, att jag är fullkomligt oskyldig. Mitt samvete är rent, jag har ingenting ondt gjort. Det enda är, att jag älskat för innerligt och allt för obetingadt litat på min Axel. Men har jag felat, i det jag utan ditt samtycke gifte mig, så har jag nu blifvit så hårdt straffad därför, att du sannerligen inte mera har skäl att fördöma mig och vägra att med förlåtande kärlek åter upptaga mig som ditt ångerfulla barn. O, moder, om du kunde låta beveka dig, om du bara genom en gnista moderskärlek ville lyckliggöra mig, så skulle jag till och med nu i min djupaste olycka känna mig lycklig; du åter skulle derigenom förtjena Guds välsignelse.

Signe föll ännu en gång på knä för Beata.

— Min mor, min mor, snyftade hon, säg mig, att du är min mor! Lofva mig, att du åtminstone vill försöka att älska mig en liten smula!

Besjälad af en plötslig ingifvelse, steg Signe upp och hemtade sitt barn.

Derpå föll hon å nyo på knä för Beata, sträckte barnet emot henne och utropade:

— Min mor, se detta är ditt barnbarn. Se in i den lillas oskuldsfulla ögon, och om ditt hjerta icke är alldeles förstendadt, så måste också du tycka om mitt barn. Min mor, jag svär ännu en gång, att ingen fläck vidlåder min qvinliga heder, och att mitt barn ej är någon så kallad kärlekspant, utan att jag födt det såsom dess fars laggifta hustru. Stöt mig inte ifrån dig! Men skulle du icke ha något förbarmande med mig, så förbarma dig åtminstone öfver mitt oskyldiga barn!

I den gamla Beatas ögon skimrade en tår.

Man såg tydligt på henne, hvilken kamp mellan stridiga känslor som rasade i hennes bröst.

Undan för undan kastade hon en blick på barnets ljufva englaansigte.

Men hvarje gång såg hon åter igen åt sidan, som om hon ertappadt sig vid någon stor oförsigtighet.

Signe anade, att Beata ville tvinga sig att vara hård och obeveklig, men hon såg också, att hon var nära deran att låta beveka sig.

Klara stod på några stegs afstånd.

Hennes ansigte var förvridet af vrede.

Hennes händer darrade på sådant sätt, som om hon varit färdig att genast lägga sig mellan, i händelse Beata skulle göra min af att förbarma sig öfver Signe.

Då fattade Signe Beatas skrynkliga hand.

— Min mor, min mor, utbrast hon, då hon såg, att Beata öppnade läpparne, liksom ville hon tala, jag ber dig, säg mig sanningen! Jag känner det, hvarje mitt hjertas slag säger mig, att du är min mor. Betänk, att den kära Guden hör, hvilket svar du ger mig! Säg inte nej! Jag skulle aldrig tro dig, om du äfven nu ville förneka mig, ditt barn. Vore du ej min mor, så skulle jag ingalunda känna mig dragen till dig, utan snarare tvärtom; men blodsbandet, som fångslar mig vid dig, tvingar mig att likt en tiggerska på mina knän bedja om din kärlek. Mer kan inte ett barn göra, än jag i denna stund gjort. Jag har inte gjort dig någon förebråelse, för det du hittills förnekat mig, jag skall heller aldrig göra dig någon förebråelse; men, min mor, lofva mig, att du vill försöka åtminstone in någon

»Egentligen borde du ha mera stryk, och du ska' också få det, trösta dig med det!
Tills vidare kan det vara nog,» yttrade adjutantens vedersakare och
skakade hotande sin käpp.

mån godtgöra hvad du hittills felat till och med mot mig, genom att undandraga mig din kärlek!

I detta ögonblick, då Beata å nyo öppnade läpparne och en tår rullade utför hennes bleka kind, rusade Klara fram, ryckte barnet ifrån Signe och skrek:

— Fräcka människa der, nu kan det då sannerligen vara nog. Nu förbjuder jag dig för allra sista gången att vidare oroa svärmor med ditt dumma pladder. Ut med dig härifrån! — Beata, så säg då ändtligen människan, att hon inte är ditt barn! Kom ihåg hvad du svurit!

Signe hade genast sprungit upp, och med en lejoninnas mod, som försvarar sin unge, sprang hon emot Klara, gaf denna ett slag i ansigtet och ryckte ifrån henne barnet.

Men Klara, som nu blifvit alldeles ursinnig af vrede, grep en stol och slungade den handlöst efter Signe.

Denna insåg faran, som hotade henne och hennes barn, och vek i rätt tid åt sidan.

När Beata såg, att Klara tänkte företaga ett nytt angrepp mot Signe, sprang hon fört emellan och röt med väldig stämma:

— Tillbaka, Klara! Jag tål inga handgripligheter mot henne.

— Och jag tål inte, skrek Klara med gäll röst, att denna fräcka varelse, som till och med vågat slå mig, vistas en minut längre i mitt hus. Hon måste bort, säger jag, här har hon ingenting att beställa. Det slag, som hon gifvit mig, skall komma att stå henne dyrt, det svär jag.

Klara ville slita sig lös från Beata, som fasthöll henne i armen, men med en styrka, som man icke skulle kunnat tilltro gumman, tvang denna den rasande unga frun att uppgifva sin afsigt att kasta sig öfver Signe.

I en ton af isande lugn yttrade Beata:

— Glöm inte att jag fortfarande är den rådande här i huset, hvilken till och med du måste lyda! Du har förolämpat Signe och till och med förgripit dig på hennes barn. Hade du någonsin haft ett eget barn, så skulle du veta, att en mor alltid är färdig att skydda sitt barn mot hvarje fara. Jag tar inte Signe i försvar, men jag fördömer henne heller inte; ty du utmanade henne till denna handling.

Klara brast ut i ett hest gapskratt.

— Är det redan så långt kommet, att du tar henne i försvar mot mig? skrek hon. Har du verkligen alldeles glömt bort hvad du svurit? Nåväl, jag eller hon! För oss båda fins ej plats här i huset. Jag kan ju gå, men i så fall går jag först

och främst till de herrar, som ega rätt att häkta giftblander-skan. Ha, ha! Är hon din dotter, som hon så djerft och fräckt påstår, så kan du verkligen få mycken glädje af henne.

— Tig, säger jag dig! röt Beata. Det är jag, som här bestämmer, och jag skall göra det, men inte nu. Gå ned, Klara, och bry dig inte om mig och Signe! Jag måste ännu en gång lugnt öfverlägga med mig sjelf, och sedan . . . sedan skall jag skriftligen tillstålla Signe mitt svar. Ja, ja, det skall jag göra. Gå in i ditt forna rum, Signe, och afvakta der mitt svar! Senast i morgon bittida skall du ha klart besked i din hand och veta, om du får stanna qvar här, eller om jag skickar dig till . . .

Trots unga fruns alla protester höll Beata fast vid sin vilja.

Hon hviskade några ord i Klaras öra.

Hvad kunde det väl ha varit, eftersom Klara plötsligt upphörde med sitt skrik och blef helt lugn?

— Ja hon lemnade nu på Beatas befallning genast rummet och förklarade sig till och med beredd att skicka upp mat och dryck till Signe.

Korteligen, Klara var i ett nu som en helt annan meniska.

När Signe blef ensam med Beata, ville hon göra ännu ett försök att genast erhålla det svar, hvarom hon bedt.

— Min mor, sade hon, hvad du har att meddela mig, det kan du ju lika gerna säga mig nu med det samma. Jag vill ju tills vidare ingenting annat än ha din bekräftelse på, att du är min mor. Endast den tanken, att jag är så nära beslågadt med dig, ger mig mod att stanna qvar här längre. Säg mig det, medgif det, Beata, ty främmande personers nåd vill jag ingalunda taga i anspråk. Sade du mig, att du icke vore min mor, så skulle jag redan samma minut frivilligt lemna detta hus för att aldrig mera vända tillbaka hit.

Beata hade åter gått bort till dörren.

När Signe tystnade, öppnade den gamla dörren.

I, som det tycktes, tillvingad sträng ton sade hon:

— Har du inte hört, att du skall gå in på ditt rum för att der invänta mitt svar? Vill du inte gå dit, nåväl, jag skall då sjelf göra det; ty nu — nu vet jag verkligen inte hvad jag skulle svara dig.

En smärtsam suck undslapp Signes läppar.

— Min mor, sade hon, jag går för att bevisa, att jag från och med denna stund är ditt lydiga barn. Ack, det behöfdes

endast ett ord, endast ett kärleksfullt ord från din mun för att trösta mig i min gränslösa olycka och göra mig öfverlycklig. Att få höra ett kärleksfullt ord från min mors mun, det är sammanfattningen af mitt hjertas alla önskningsar. Jag ber dig, låt icke andra inverka på dig vid ditt afgörande utslag och betänk, att ingen annan skulle kunna innerligare älska och trösta dig i dina egna lidanden än jag, ditt i livvets skola så hårdt pröfvade barn!

— Gå! Gå! ifrade Beata. Medtag den försäkran, att du, så länge du vistas under mitt tak, står under mitt personliga beskydd!

Redan stod Signe i begrepp att gå, när hon ytterligare hastigt uttalade den frågan:

— Hvar är Victor, den gode Victor? Kan du inte tillkalla honom? Hvarför har han ännu icke visat sig, eller skulle han icke vara hemma?

— Kanske kommer han snart; det vore mig ännu kärare, svarade Beata.

— Är han då inte hemma?

— Inte för tillfället.

Med dessa ord stängde Beata dörren.

Signe vacklade med hjertat uppfyllt af ljufva förhoppningar, men äfven af ängslande farhågor till det rum, som hon förr bebott.

Det berörde henne högst angenämt, att allt i rummet ännu befann sig i samma skick, som hon lemnat det.

Hon lade barnet på bädden, föll ned på sina knän, hopknäpte händerna och bad med låg röst en innerlig bön.

— Ja, slöt hon denna bön, jag ber dig, allbarmhertige ofvan stjernorna, uppvärm denna qvinnas hjerta, hvilken, såsom jag fullt och fast tror, är min mor, så att hon visar mig innerlig moderskärlek! Förlåt mig, om jag felat, och låt mig ändtligen efter alla dessa svåra stormar få löpa in i fridens lugna hamn! Käre Gud, det är ju så litet hvad jag bönfaller dig om. Jag vill endast ha ett ställe, som jag kan kalla mitt hem, och ett hjerta vill jag ega, som älskar mig. Sedan, käre Gud, vill jag undergifvet foga mig i allt, som du i ditt eviga rådslut pålagt mig, bara jag inte med tårfyllda ögon måste sucka och klaga, att jag hvarken eger fader eller moder.

FEMTIOÅTTONDE KAPITLET.

Beatas svar.

Drängarne, som af Klara fått befallning att spana efter den objudne gästen och om möjligt tillfångataga honom, hade tagit denna sin uppgift temligen lätt.

De hade genomletat trädgården, och då de der icke funnit den sökte, hade de gått in igen, och rättaren hade läst dörren.

Klara tycktes icke alls vidare tänka på den hemlighetsfulle mannen, ty när han efter den stormiga scenen kom ned, frågade hon inte alls efter, om man funnit honom eller ej.

Icke heller yttrade hon till folket ett enda ord om Signe.

Då hon händelsevis kom att höra, att två pigor i hviskande ton samtalade om Signes återkomst, förbjöd hon dem det och tillsade den ena att bära upp tillräckligt med mat och dryck till »främlingen», såsom hon uttryckte sig.

När pigan hörde det, ljusnade hennes uppsyn, och hon skyndade sig att utföra den erhållna befallningen.

Signe tycktes ändå ha vänner här i huset.

Och underligt skulle ju det heller inte ha varit, ty den goda flickan hade ju aldrig gjort någon människa något för när. Tjenarne hade alltid tyckt det vara synd om henne, emedan hon städse blifvit så tillbakasatt.

När pigan stod i begrepp att bära upp maten, stälde sig Klara i hennes väg.

— Men det säger jag dig, Anna, yttrade hon, du understår dig inte att tala ett enda ord med främlingen. Du ställer maten på bordet och kommer genast åter ned. Har du förstått mig?

Pigan nickade.

— Ja, svarade hon knappast hörbart.

Derpå gick hon.

En tår rullade utför Annas kind.

När hon steg in till Signe, låg denna ännu på knä, och hon tycktes vara så försjunken i tankar, att hon icke alls lade märke till pigans inträde i rummet.

Anna helsade på det vänligaste och stälde brickan med maten på bordet.

Signe for hastigt upp och såg änsligt forskande mot dörren, som om hon fruktade, att äfven Klara kommit med upp.

— Ack, är det du, snälla Anna, som förr brukade berätta så vackra historier för mig? yttrade hon derpå, när hon kände igen pigan.

— Ja, ja, fröken, snyftade Anna, i det hon fattade Signes hand och förde den till sina läppar, det är jag. Ack, jag har visserligen blifvit förbjuden att tala med er, men ni vet ju, hur mycket jag alltid tyckt om er, och därför måste jag åtminstone säga er, att vi allesammans äro så glada öfver, att ni ändtiigen är här igen; ty nu stannar ni väl för alltid qvar här, inte sant?

Signe slog sin arm kring Annas hals och tryckte en kyss på hennes mun.

— Haf tack, du trogna själ! hviskade hon. O, om du viste, hur godt det gör mig att här bli så hjertligt välkomnad af åtminstone en god människa!

Då hördes redan Klara skrika der nere:

— Hvar håller du hus, Anna?

— Jag kommer strax, svarade pigan i temligen trot-sig ton.

— Besvara först en fråga! hviskade Signe knappast hörbart i tjenarinnans öra.

Anna nickade.

— Hvad vill fröken veta?

— Hvar är min fosterbroder Victor?

— Ack, snälla fröken, det vete den käre Guden! svarade Anna. Ingen af oss vet det. Men om ni vill tala med honom, så lofvar jag att genast säga honom det, så snart han kommer hem.

— Men, Anna, du måste väl ändå ha någon aning om, hvar min broder Victor finnes?

— Ja, fröken, en aning derom har jag verkligen. Jag tror, att han gått bort, det vill säga, rest bort för att söka efter er. Jag råkade händelsevis en gång vara i närheten, när han satt uppe i bersån och talade med sig sjelf, och då sade han,

att han skulle resa till Stockholm för att spana efter er. Om inte Klara och Beata ville tillåta honom det, så skulle han i hemlighet gå sin väg och inte komma igen, innan han funnit er.

— O, Gud, suckade Signe, då kan jag alltså inte med bestämdhet räkna på Victors snara återkomst.

— Kommer han, så ska' ni genast få veta det, fröken Signe.

Anna måste gå, ty Klara ropade om igen efter henne.

När pigan kom ned, mottogs hon af Klara med de i barsk ton uttalade orden:

— Hvad har du talat med främlingen? Tillstå!

— Ingenting alls, frun.

— Tillstå! Jag befaller dig det.

— Ack, hon frågade bara, om ni ännu vore ond på henne.

— Och hvad svarade du på det?

— Att jag blifvit strängeligen förbjuden att tala med henne, eftersom hon skulle betraktas som en främling.

— Och hvad sade hon då?

Hon grät.

Klara hänskrattade ooh gick att åter sköta sina göromål.

Signe fäste sig icke vidare vid, att Klara förbjudit pigan att tala med henne.

Det var ju helt naturligt, att unga frun af vrede öfver det i hufvudsak lidna nederlaget skulle vara allt annat än vänligt stämd mot svägerskan och uppbjuda allt för att genom allehanda schikaner förbittra hennes vistelse här i huset.

Men om Beata ryckte upp sig och äfven hädanefter visade sig bestämd mot sin sonhustru, så måste denna sent omsider ändå beqväma sig till att bli vänligare mot Signe.

Och hur lycklig var icke Signe, för det Victor visat sig beredd att med verklig broderskärlek antaga sig henne!

Kom han bara hem igen, så hade hon ju i honom en trogen vän och beskyddare.

Men att han icke just nu var hemma, var ju alltid ett svårt missöde för den stackars Signe.

Hon hade ju så innerligt längtat efter att få återse honom och hoppades det bästa af hans förmedling.

Signe grubblade mycket öfver, om och på hvad sätt hon med det snaraste skulle kunna underrätta Victor om sin hemkomst.

Men alldenstund hon fått veta, att hon tyvärr efterspanades af polisen, vågade hon icke i bref vända sig till Stock-

holmspolisen, hvars hjälp Victor vid sitt sökande efter henne säkerligen tagit i anspråk.

Om det också endast var en falsk misstanke, som hvilade på henne, så kunde hon ändå bli arresterad och skild från sitt barn.

Denna fara fick hon för barnets skull icke utsätta sig för.
Och Beata?

Hvad gjorde hon?

Var hon redan sysselsatt med att uppfylla det löfte, som hon gifvit Signe?

Sedan den senare aflägsnat sig, vandrade Beata rastlöst fram och tillbaka i sitt rum.

Slutligen satte hon sig på sängkanten och stödde hufvudet tungt mot båda händerna.

Då och då frampressades en tung suck ur hennes bröst.

Emellanåt utstötte hon också helt ofrivilligt ord, ett bevis för, att hon var ifrigt sysselsatt med att tänka och grubbla.

Men på det, som under för handen varande omständigheter för Signe måste vara hufvudsaken, nemligen på skrifning, tycktes hon icke alls tänka.

Redan hade flera timmar förflutit.

Då öppnades dörren nästan ljudlöst.

Klara tittade in i rummet.

Ett triumferande leende gled öfver hennes ansigte.

Hon smög sig in i rummet.

— Nå-å? frågade hon.

Detta enda, korta ord tycktes innehålla många betydelsefulla frågor.

Beata for upp som ur en svår dröm.

Då hon fick syn på Klara, mulnade hennes uppsyn.

— Hvad vill du här? sporde hon barskt.

— Jo, jag vill se hvad du gör, eller rättare, om och hvad du redan gjort, mor.

— Gå din väg!

— Hvad för något? Du har ju sjelf beställt mig hit.

— Jag har ännu icke kommit så långt.

— Men jag tycker, att du nu haft mer än nog tid på dig till öfverläggning och till skrifning, mor. Hur länge skall det då ännu dröja, innan du ger henne respass?

Beata utsträckte liksom befällande sin hand mot sonhustrun.

— Gå! sade hon. Tror du kanske, att det är så lätt för mig att utföra planen?

— Barnsligheter! Hvad är det vidare att fundera på? Här

gäller det att handla raskt. Och det ville du ju också göra. Betänk, att Victor kan komma tillbaka hvilket ögonblick som helst! Men han, den enfaldige narren, skulle kanske då genom sin löjlige godmodighet förderfva hela planen.

— Jag har kommit på en annan idé, Klara.

— Hvad säger du, mor?

— Jo, så är det.

— Mor, hvad vill du dermed säga? Hur ska' jag förstå dina ord? Du vill väl inte tillmötesgå den fräcka varelsen och låta henne innästla sig här i huset? Har du då alldeles glömt, hvems barn hon är?

— Tig! befalde Beata!

Klara rätade upp sig till sin fulla längd.

— Nåväl, sade hon trotsigt och stolt, står det till på det viset, då har jag verkligen ingenting mera att säga här utan kan gå. Öfverlemnna då bara med det samma ledningen af hushållsbestyren åt din välartade, lydiga, anständiga, sediga och högt bildade dotter och säg henne, att du tillerkänt henne alla dessa företräden såsom dygdepris! Jag, som alltid gjort dig till viljes och varit mån om ditt välbefinnande, som aldrig dragit mig för något slags arbete, blir väl sedan tvungen att som simpel piga ställa mig under din nya skyddslings, din dygderika dotters, kommando.

— Klara, utbrast Beata och for hastigt upp, om du bara vågar att en enda gång till kalla henne min dotter, mitt barn, så skulle det mycket väl kunna hända, att jag omintetgjorde ett visst testamente.

— Men, mor, Signe påstår ju, och hela ditt beteende mot henne . . .

— Var ingenting annat än det menliga medlidande, som man till och med känner med den lifdömda förbrytaren! afbröt Beata i afvisande ton sonhustruns ord.

Strax lyste åter Klaras mörka ögon af demonisk tillfredsställelse.

— Nå, det var då ändtligen ett förnuftigt ord, sade hon. Men vill du inte åtminstone säga mig, mor, om menniskan talade sanning, när hon påstod, att du vore i besittning af viktiga dokument, som du skulle ha . . .

— Försök inte att få veta någonting närmare derom, Klara! föll Beata henne åter igen barskt i talet.

— Men, mor, jag frågar ju endast i ditt eget intresse, invände den skenbart vänliga, baksluga Klara bedyrande. Du har ju hört, att den der främmande personen, som Signe kallade baron Örnsköld, hotat att spela förrädare, och det på

sådant sätt, att din föregifne förste man eller älskare skulle öppna process mot dig.

Beata skrattade i vrede.

— Låt den narren hållas! yttrade hon. Beata är inte rädd för skrämskott.

— Mor, vill du inte åtminstone säga mig, om du redan varit gift, innan du blef Setterbergs hustru, och om baron Ekstam verkligen är din bror?

— Det skulle du väl bra gerna vilja veta? ljöd det i en ton af bitande hån från Beatas skälvande läppar.

— Ja visst, mor. Jag måste veta det, på det att jag må ha klart för mig, hur jag i ett visst fall bör förhålla mig.

— Så, så? Du måste veta det? Nå, om du vet allt det der, så säg mig det, ty då vet du mera än jag sjelf. Men nu befaller jag dig gå din väg.

— Mor, jag . . .

— Vill du lyda eller inte?

— Om du talar i den tonen till mig, så har jag ju ingenting mera att säga och går därför nu till sängs.

— Det är också det klokaste, du för närvarande kan göra. Sof bara, och när du i morgon bittida öppnar ögonen, är allt åter i bästa ordning.

Klara aflägsnade sig hastigt.

Hon fann det rådligast att för närvarande icke vidare ansätta Beata med frågor.

Af dennas sista ord framgick, att hon ändå tänkte sätta sin första plan i verkställighet, om också på ett annat sätt, än hon från början tänkt sig.

Och efter Klaras bortgång satte sig Beata verkligen ned vid bordet och började skriva.

När hon slutat, stoppade hon brevet i ett kuvert och förseglade det.

Sedan klädde hon om sig till en resa och gömde en plånbok vid sin barm.

— Det måste ju ske, mumlade hon. Jag måste ha visshet. Det vore det största straff, som kunde träffa honom, om min förmodan bekräftades. O, den förbannelse, som jag den der gången utstötte, tycks ha gått i fasansfull upptyllelse.

Derpå lemnade hon rummet.

Hon begaf sig till Signes rum.

Signe hade med lätt förklarlig otålighet redan länge väntat på Beatas ankomst.

Men hon hade icke vågat påminna henne om hennes löfte, af fruktan att förarga henne.

Med en viss förvåning såg hon på den inträdande, när hon märkte, att denna var iklädd ytterkläder.

Beata gaf henne emellertid ingen tid att närmare tänka på denna omständighet.

Hon afspisade medelst en gest Signe, som gladt kom emot henne, och befalde:

— Sätt dig!

Signe lydde.

Äfven Beata tog plats.

Derpå tog hon till ordet:

— Berätta i få ord allt, som inträffat efter ditt hemliga giftermål, och hvarigenom olyckan inbrutit öfver dig! Säg mig också namnet på den man, som du kallar din make! Förtig ingenting för mig!

Med glädje efterkom Signe denna Beatas önskan.

Hon öppnade för henne sitt öfverfulla hjerta.

Beata lyssnade utan att med ett enda ord afbryta den talande.

Signe skildrade i få ord allt, hvad vi redan känna till om hennes sorgliga öde.

Beata såg mycket upprörd ut.

Då och då snyftade hon till och med.

Signe såg deri ett godt tecken.

Hon hoppades, att det lyckats henne uppmjuka Beatas hjerta.

— Men nu, sade hon i vek bedjande ton, hoppas jag ha öfvertygat dig om, att jag, om jag också felat af kärlek, likväl ännu är värd din aktning och ditt medlidande. Jag har, vid Gud, ej sagt dig ett osant ord, ty jag skulle aldrig ha vågat träda inför dina ögon, om jag haft orsak att blygas inför dig.

Beata lekte mekaniskt med brefvet, som hon höll i sin hand.

— Och om jag nu skulle göra något, sade hon, i det hon steg upp, något, som du icke kan förstå och begripa, skulle du äfven då vidhålla dina goda föresatser?

— O, Beata, säg, att du är min mor, källa mig en enda gång ditt barn, och jag skall sedan gerna i alla stycken lita på dig och tåligt och undergifvet foga mig i din vilja.

— Der! Tag det! utstötte Beata hastigt. Det är mitt svar på din bön.

Hon lade brefvet och en temligen tung börs på bordet och gick sedan fram till sängen, der barnet låg.

Hon tog upp den lilla.

— Beata, ack, bara ett ord, endast det så innerligt efter-

långtade ordet från din mun! bad Signe, under det hon med tårfyllda ögon såg ned på brevet.

— Se här, bådadera tillhöra dig. Var tålig, foga dig och förblif en hederlig qvinna! svarade Beata, och hennes röst lät nu åter ganska barsk.

I detta ögonblick skallade ett gällt nödrop.

— Hvad var det? utbrast Beata. Det var ju Klaras röst. Signe, se efter hvad det har att betyda! Men här . . . se här. stoppa först på dig brevet och pengarne och — behjerta mina ord!

Signe gjorde mekaniskt så, som hon blifvit tillsagd.

Åter igen hördes ett nödrop.

— Fort, fort! manade Beata. Se här, tag detta vapen och skona inte, om möjligen den der skurken . . .

Signe skyndade ut ur rummet.

Då hörde hon från Klaras sängkammare en uppbragt man, som under de förfärligaste hotelser befalde unga frun att icke mera ge något ljud ifrån sig.

Hon skyndade dit, fastän hon försmått det vapen, som Beata erbjudit henne.

Signe skrek också genast högt på hjälp för att derigenom tillkalla tjenstefolket.

Då kom Beata skyndande efter henne.

— Dö, skurk, dö! utropade hon och aflossade genast ett skott mot den person, som hon såg springa genom Klaras sängkammare.

— Fördömdt! gnisslade inkräktaren och affyrade likaledes ett skott.

Signe raglade baklänges.

— O, min Gud, jag är träffad! utbrast hon. Hjelp! En mördare . . . en mördare är här.

Signe kände, huru blodet sipprade utför den ena armen.

Hon kände en brännande, stickande smärta, och det svartnade för hennes ögon.

Beata stod skjutfärdig på vakt vid dörren till Klaras sängkammare.

— Jag kan icke stiga upp; den bofven har bundit mig, skrek Klara.

Då kom den objudne gästen rusande och affyrade tvåskott omedelbart efter hvarandra.

Beata ryggade tillbaka.

— Der har du respass, din bof, skrek hon, när mannen sprang förbi henne.

Hon aflossade ett skott efter honom.

Drängarne skyndade till, hack i häl åtföljda af pigorna.

— Söken den bofven och lemnen honom i fjerdingssmannens vård! befalde Beata. — Anna, se efter, hur det står till med Signe! Vårda henne och tillkalla, om så behöfs, en läkare. Karlen tycks ha träffat och sårat henne.

FEMTIONIONDE KAPITLET.

Vänner i nöden.

Visserligen lade de tillskyndande tjenarne märke till, att Beata var klädd, som om hon tänkt gå ut, men i denna allmänna uppståndelse fick ingen tid att närmare tänka derpå.

Beata föste i väg pigan till Signes rum och tillsade henne ännu en gång att på det bästa sätt vårda den sårade.

— Säg Klara, befalde hon pigan, att Signe får bo här, tills jag kommer igen, och att hon måste vårdas på det omsorgsfullaste, så länge hon lider af såret.

Anna upplyfte den afsvimmade Signe och bar in henne i hennes rum, der hon nedlade henne på sängen.

— Tvätta såret, sköt om henne på bästa sätt och låt på min bekostnad kalla hit en läkare!

Sedan hon yttrat dessa ord, aflägsnade sig Beata med barnet.

Några minuter senare var hon ute i det fria, och då hon såg, att den objudne gästen flytt uppåt berget till, gick hon med barnet på armen åt rakt motsatta hållet. Hvem var den nattlige fridstöraren?

Som vi veta, hade baron Örnsköld velat göra ett sista försök att bemäktiga sig de papper, som befunno sig i Beatas ego. Han hade, sedan han vid bersån hållit den der monolo-

gen, en god stund irrat af och an, fnysande af vrede och törstande efter hämnd.

Vid qvällens inbrott hade han åter närmat sig Karlsborg från baksidan. Det hade varit hans plan att smyga sig in i huset, innan ytterdörrarna blifvit lästa.

Han hade först icke lagt märke till Signe och hade, när han sedan hört henne komma, fort försvunnit genom den öppna källardörren och gömt sig i källaren, emedan han trott, att det var någon af gårdsfolket, som varit ute i trädgården.

Efter en liten stund hade han åter vågat sig fram ur sitt gömställe, ty han fruktade, att man äfven skulle stänga källardörren. Men hade han blifvit innestängd i källaren, så skulle han säkerligen icke ha kunnat lemna den utan att förorsaka stort buller.

Men det hade ju också varit hans mening att om möjligt obemärkt lyssna till Beata och Klara och först orientera sig i huset.

Men lyckan gynnade honom icke så synnerligen.

Som vi veta, hade han blifvit sedd af en piga, när han stått i begrepp att smyga sig sig fram till trappan.

Pigan hade genast slagit alarm.

Han hade gömt sig under trappan, men endast för att sedan, så snart tillfälle till flykt erbjöd sig, åter nödtvunget taga till benen.

Men det föll honom inte alls in att lemna gårdens område.

Han hade redan, innan han smög sig in i huset, sett, att dörren till logen stod på glänt.

Dit skyndade han och var följaktligen redan försvunnen, innan drängarne kommo ut för att sätta efter honom.

Drängarne voro, såsom vi redan hört, icke så synnerligen ifriga i sitt sökande.

Att flyktingen varit nog fräck att endast hoppa in på logen, kunde de icke alls tänka sig, ty de trodde, att han måste vara glad, att han lyckats komma helskinnad ut i det fria.

Baronen förhöll sig helt lugn, och när han hörde, att drängarne vände tillbaka in i huset och i förbigående yttrade, att Klara gerna sjelf kunde söka främlingen, om hon ville ha fatt i honom, skrattade han i mjugg och vågade sig strax derpå åter ut ur sitt gömställe.

Hans djerfhet belönades, ty då en tjenare något senare på qvällen gick ut i något ärende och dervid lemnade dörren öppen, smög sig baronen in och lyckades osedd komma upp i de båda obebodda rummen.

Der gömde han sig, emedan han hört, att unga frun ännu var uppe och sysslade.

När han hörde Klara tala med Beata, kände han sig visserligen frestad att lyssna till detta samtal, men på samma gång ville han icke heller låta det gynsamma tillfället gå sig ur händerna att i dessa rum söka efter dokumenten. Han började därför ifrigt leta, och i denna sin ifver märkte hanknappast, hur fort tiden gick.

Hans begär att sätta sig i besittning af dokumenten stegrades än ytterligare af den omständigheten, att han fann en bit af ett sönderrifvet bref, hvars stil han blott allt för väl kände igen.

Vidare upptäckte han i en gammal byrå ett lönfack, i hvilket han fann porträttet af en officer.

Denna bild tycktes han känna igen, ty jublande hviskade han vid betraktande af den samma:

— Det är han, det är han, som han går och står. Så såg han ut förr. Ja, ja, jag har redan förut sett porträttet hos honom sjelf; det är alltså intet tvifvel underkastadt, att gamla Beata varit hans ungdomskärlek.

Han stoppade på sig både porträttet och fragmentet af brefvet.

Båda dessa föremål tycktes för honom ega mycket stort värde.

Visserligen upptäckte han ytterligare ett undangömdt väggskåp, men det var — tomt.

— Här . . . här har qvinnan tvifvelsutan haft papperen gömda, gnisslade han. Men jag ska' nog tvinga henne att lemna ifrån sig dem.

Inte heller i det bredvid liggande rummet, hvilket han lika grundligt genomletade, fann han de sökta papperen.

Slutligen såg han på sitt ur.

— Redan så sent! mumlade han, förvånad. Men så mycket bättre, då sofver tjänstefolket, och jag kan gripa verket an.

Han lemnade rummet och smög sig fram genom korridoren.

Då, när han lyssnande stannade utanför en dörr, såg han, att en annan dörr mycket försigtigt öppnades.

Han hörde också, att det var fru Klara, som i hemlighetsfull, hviskande ton yttrade:

— Jag måste se efter, om Beata skrifer, eller hvad hon eljes har för sig. Jag anar, hvart hon fört dokumenten och

helst skulle jag redan med det samma vilja gå och ta känedom om innehållet i de der papperen.

När baronen hörde det, rusade han på Klara, stötte henne tillbaka in i rummet och tryckte ena handen hårdt mot hennes mun.

— Inte ett ljud, qvinna, ty då är du dödens barn, sade han hotande.

Klara var så förskräckt, att hon i första ögonblicket icke alls skulle kunnat upphäfvä något nödrop.

Baronen släpade henne till sängen, stoppade sin näsduk i hennes mun och band henne sedan så fort, att hon redan var fullkomligt värnlös, innan hon hemtat sig från den första förskräckelsen och återfått besinningen.

Sedan drog han upp en revolver och befalde henne säga, hvar de der dokumenten funnos, som talade om Beatas förflutna lif och om Signes far.

Men Örnsköld insåg nu sjelf, att Klara icke ens med bästa vilja i verlden kunde tala med näsduken i munnen.

Han måste alltså beqväma sig till att åter taga bort denna munkaffe.

Dessförinnan satte han emellertid mynningen af revolvern mot hennes panna och hotade att genast skjuta henne, om hon bara en enda gång vågade ropa på hjälp.

Örnsköld hade tagit på sig en svart halfmask för att derigenom göra sig oigenkänlig.

— Nå-å, hur går det? Tillstå, qvinna, hvar du har dokumenten! röt han å nyo i halfhög, vredgad ton åt Klara.

— Om jag också måste dö, jemrande sig Klara, så kan jag ändå inte säga, hvar Beata gömt papperen.

— Ljug inte, qvinna! röt baronen. Du sade ju sjelf alldeles nyss, att du hade en aning om, hvar papperen finnas.

— Ja, det har jag visserligen, men jag vet ingenting med säkerhet. Beata har till och med försäkrat mig, att hon ej eger några sådana papper.

— Prat! gnisslade baronen, Jag har inte kommit hit för att låta mig afspisas med tomma undanflykter. Du vet naturligtvis mycket noga besked och du måste erkänna.

Som bekräftelse på sina ord satte Örnsköld revolvern mot sin fånges bröst.

Klara utstötte helt ofrivilligt ett nödrop.

— Fördömdt! utbrast baronen och pressade genast åter handen mot Klaras mun. Ett enda ljud till, och jag gör allvar af min hotelse! Tillstå nu! Mitt tålmod är slut, fortfor han och tog åter bort handen från Klaras mun.

— Men, herre, stönade den i trångmål stadda Klara, hvarför frågar ni inte min svärmor? Jag har ju bara en svag aning. Jag tror, att dokumenten äro gömda i ett skåp, som finnes i sjelfva väggen i ett af de obebodda rummen. Mera kan jag med bästa vilja inte erkänna.

Baronen svor.

— Min aning, jemrade sig Klara. Då har Beata redan i hemlighet aflägsnat papperen derifrån, antagligen emedan hon fruktade, att ni skulle komma igen.

Denna förklaring var verkligen mycket sannolik.

— Så säg då, hvar Beata kan ha gömt papperen! befalde adjutanten.

— Men så fråga då min svärmor sjelf! bad Klara.

— Det tänkte jag ju också göra. Hvarför sprang ni i min väg? Men kom! Ni måste följa med mig och visa mig det ställe, det Beata gömt papperen.

I det samma lyckades Klara få den ena handen fri.

Blixtsnabt grep hon tag i baronens revolver och försökte rycka ifrån honom den, under det hon samtidigt skrek på hjälp.

Det var för Klara ett mycket vågadt företag, ty om ingen hört hennes nödrop, så måste hon ju hvilket ögonblick som helst vara beredd på att bli mördad af sin förbittrade motståndare.

Då skallade i det afgörande ögonblicket Signes rop på hjälp genom huset.

Baronen viste af förskräckelse och vrede knappast hvad han gjorde, när han hopsnörde Klaras strupe så hårdt, som om han tänkt strypa henne.

Resten af denna uppskakande scen känna vi redan till.

När Örnsköld insåg, att han icke kunde komma till målet var han endast betänkt på sin räddning. Han lyckades också komma ut i det fria.

Först då han befann sig utom farans område, kände han i axeln en stickande, brännande smärta, som fort tilltog i häftighet.

— Sannerligen har inte käringen träffat mig! gnisslade han. Jag är verkligen sårad. Nu har jag till råga på all min otur i detta företag äfven denna blessyr,

Då hörde han drängarnes och pigornas skrik och bullret af steg i trappan.

— De komma, mumlade han med sammanbitna tänder. Jag måste ge mig i väg. Eftersom jag är sårad, kan jag omöjligt inlåta mig i en strid med dessa menniskor; ty det skulle

nog inte genera dessa råbarkade bonddrängar att slå ihjel mig med knölpåkar.

— Han sprang allt hvad han förmådde, med våld kufvande den ständigt tilltagande smärtan.

Han vågade icke stanna förr, än han kommit upp på den skogbeväxta bergslutningen. Men der föll han också till marken, dels af smärta, dels af öfveranstängning.

— Jag orkar inte längre, pustade han. Om det också blefve min död, så måste jag rasta här och se till såret. Blodet rinner ju redan långt nedåt kroppen på mig.

Men när han skulle taga af sig rocken, skrek han ofrivilligt till, ty vid rörelse, som han då gjorde med ena armen, kände han en så häftig smärta, som om någon stuckit en knif i axeln på honom.

Han var faktiskt nära att förlora medvetandet och stödde sig mot ett träd. Så småningom hemtade han sig emellertid åter, och nu kunde han icke underlåta att ännu en gång lifligt föreställa sig den skräckscen, hvilken han med knapp nöd slupit undan med lifvet.

Plötsligt utstötte han en mustig ed.

— Fördömdt! gnisslade han. Nu... först nu får jag klart för mig, att den qvinna, på hvilken jag sköt, var Signe Karleman.

— Ja visst fan, det var hon och ingen annan. Rösten! Rösten! Ja visst, rösten, som jag hörde, var ju Signes. Nedrigt! Jag måtte ha varit slagen med blindhet, eftersom jag icke genast kände igen henne, utan först efteråt kommer att tänka på henne. Men hon ryggade ju genast tillbaka, och den gamla satans käringen rusade i det samma på mig, så att jag hals öfver hufvud måste rädda mig för den ursinniga hexans vrede. Signe fins alltså der, och jag, min galna narr, har kanske sårat henne dödligt. Sannerligen är jag inte färdig att slå mig sjelf, för det jag varit så oförsigtig; ty doge Signe, så hade jag ju sjelf omintetgjort resultatet af min strätvan.

Då hörde han till sin förskräckelse ljudet af steg.

Han fruktade naturligtvis, att det var drängarne från Karlsborg, som nalkades.

I sin ångest kufvade han smärtan och for upp för att strax derpå gripa till flykten.

Men de båda personerna, som han hört närma sig, satte med en hisklig fart efter honom.

Då Örnsköld sprungit ett stycke, dignade han åter ned och stönade:

— Nu är jag förlorad. De barbarerna slå bestämdt utan förbarmande ihjel mig.

I det samma upphann honom den ene af förföljarne.

— Nåd! Nåd! tjöt Örnsköld. Jag är sårad; rör mig inte! Var mensklig!

Den ankommade brast ut i ett skallande gapskratt.

— Vänta du, min gosse! utropade han. Den tjensten ska' jag med nöje göra dig att piska ur dig dina kärleksgriller och giftastankar. Du tänkte stjäla vissa papper, men nu ska' du få påskrifvet i stället. Här har jag det bästa botemedlet för din blesstyr.

Med dessa ord höjde mannen sin käpp, kastade baronen på magen och gaf honom så ett ordentligt kok stryk på ett ställe, der föräldrakärleken och lärarnitet bruka gå hand i hand för att af sjelfsvåldiga och okynniga ungdomar dana nyttiga samhällsmedlemmar.

Baronen skrek förfärligt och vred sig som en mask och rakade slutligen på hufvudet utför en brant afsats.

— Egentligen borde du ha mera stryk och du ska' också få det, trösta dig med det! För tillfället kan det vara nog, yttrade adjutantens vedersakare och skakade hotande sin käpp.

Nu infann sig äfven hans följeslagare på platsen.

Men vi lemna den för sin nedrighet på bar gerning afstraf-fade skurkaktige adjutanten och återvända till Karlsborg. —

Klara hade af de tillskyndande tjenarne blifvit befriad från sina band.

Naturligtvis törstade hon efter hämnd och befalde drängarne att genast sätta efter flyktingen.

Så skedde äfven.

Drängarne trodde sig veta, hvilken väg baronen tagit och följde försigtigt efter.

De hörde en person springa vägen framåt och skyndade efter den samma.

Men plötsligt stannade personen i fråga och ropade med befallande stämma:

— Hvad viljen I? Söken I spetsbofven, så han I valt orätt väg!

— Fru Beata!

— Det är ju Den stumma!

Så utropade tvenne drängar samtidigt.

— Ja visst, det är jag, svarade Beata. Den skurken sprang ju åt berget till. Är det er mening att ta fast honom, så är det bäst att raska på, men skulle han slippa undan, så gör det

heller ingenting. Han kommer i alla fall inte tillbaka; ty nu har han nog insett, att han inte har någon tur hos oss.

— Men hvart tänker frun ta vägen? frågade rättsaren, som närmat sig Beata. Himmel, jag tror sannerligen, att ni har den stackars Signes barn med er! tillade han.

— Hvad rör det er? Gå er väg! utropade Beata. Ni har annat att göra än att öfverhopa mig med närgångna frågor.

Rättsaren vågade icke säga emot utan gick tillbaka.

— Skynda er och säg Klara, när ni kommer hem, att jag måste bort i ett nödvändigt ärende!

Rättsaren och de tre drängarne begåfvo sig i väg åt det håll, hvaråt flyktingen enligt Beatas påstående tagit vägen.

Men den förre ansåg det alldeles öfverflödigt, att så många satte efter flyktingen, hvarför han tillsade två af drängarne att göra det.

Sjelf vände han med den andra drängen om för att gå hem igen.

I förbigående tittade de in hos gästgifvaren för att få sig ett glas.

Der hemma skrek och väsnades Klara under tiden alldeles som en besatt, under det hon sprang än hit, än dit och sökte efter Beata.

— En sådan satans slyna! skrek hon. Allt detta hardenna eländiga Signe ådragit oss. Hon måste bort. Redan i denna stund måste hon ut ur huset. Man är ju inte längre säker till lifvet. Bestämdt hade man på förhand kommit öfver ens om detta skurkstreck. Det är hon, som släpt in den bofven i huset. Men hvart sjutton kan väl Beata ha tagit vägen? Ah, hon är väl hos Signe! Ja, naturligtvis är hon der. Jag hörde ju, hur bekymrad hon var för den slynans tillstånd. Kanske har hon nu blifvit så rörd, att hon sagt henne allt, och jag . . . för mig har hon i årtal förteगत allt. Men det nöjer jag mig inte med, äfven jag måste veta allt. Nu låter jag inte längre afspisa mig med tomma ord.

Med dessa ord rusade hon till Signes rum.

Den goda Anna var hos den blesserade och skötte på bästa sätt om hennes sår.

— Hvar är Beata? sporde Klara i barsk ton pigan.

— Det vet jag inte. Jag tror hon gått bort med barnet.

— Gått bort? Med barnet? skrek Klara.

— Ja, jag tror det, frun. Fru Beata ytrade någonting i den vägen; men i den allmänna villervallan lade jag inte märke till någonting annat af hvad hon sade, än att jag på bästa sätt skulle vårda Signe. Men ni skulle genast låta hemta en läkare

åt den sårade. Signe skulle få stanna qvar här, så länge hon ville, och hon skulle af alla, ätven af er, behandlas på bästa sätt.

Klara brast ut i ett hänfullt gapskratt.

— Ja, det fattades bara det, utbrast hon. Hvad är det med henne egentligen?

— Ser inte frun, att den stackars Signe är sårad i armen?

— Sårad? Så mycket bättre! Det är strax ett straff för hennes fräckhet. Knalla dig genast i väg härifrån! Den der tiggarrjantan behöfver ingen tjenarinna.

— Men fru Beata har uttryckligen tillsagt mig att stanna qvar hos Signe och vårda henne på allra bästa sätt.

— Tig, Anna! Här eger jag att befalla, skrek Klara.

— Frun skulle låta tillkalla en läkare.

— Ja visst, jag skall genast låta tillkalla en lämplig läkare, jag skall skicka bud på polisen, om inte den fräcka varelsen godvilligt ger sig i väg. Det vore just skönt, om hon skulle innastla sig här. Gå du din väg, Anna! Jag skall sjelf läsa lagen för människan och visa henne på dörren.

Anna var förbittrad öfver sin matmoders hjertlöshet.

— Nej, frun, svarade hon och stälde sig skyddande vid Signes bädd, jag stannar qvar här, ty den stackars Signe måste ju ha någon människa, som sköter om henne. Ser ni inte, att hon ligger här afsvimmad?

— Det rör mig inte. Bort med henne, eljes kör jag dig sjelf ögonblickligen ur tjensten!

Pigan utsträckte afvärjande högra handen mot Klara.

— Och jag kan tala om för frun, att jag endast rättar mig efter fru Beatas befallning, ty det är väl ändå i främsta rummet hon, som eger att befalla här i huset. Hon har tillsagt mig att öfvertaga vården om den sjuka och beskydda henne. Jag viker inte ur fläcken, åtminstone inte förr, än Signe återfått medvetandet och sjelf bestämt, huruvida hon vill stanna qvar här eller inte.

Klara tycktes ha god lust att kasta sig öfver tjenarinnan, som vågade trotsa henne, men hon lade band på sig; ty Anna var stark, så att unga frun enligt all sannolikhet skulle ha dragit det kortaste strået, om det blifvit fråga om handgripligheter.

Dertill kom, att Klara, hur hersklysten, påstående och egenmäktig hon än var, ändå hade en ofantlig respekt för gamla Beata.

— Denna fräckhet ska' du få umgälla, skrek hon. Ögon-

blickligen går du din väg, ty jag tål inga uppstudsiga tjenare i mitt hus.

— Och jag säger frun ännu en gång helt lugnt, svarade IAnna, att fru Beata, öfverstyret här i huset, tillsagt, ja, uttryckligen befält mig att vårda Signe på bästa sätt. Det skulle naturligtvis inte falla mig in att med ett enda ord motsäga er ...

— Tig! Du har endast att lyda, piga.

— Det gör jag också. Näst fru Beata lyder jag er man. Den, som ger mig bröd och lön, är min herre. Men jag är inte legd för dag utan för hela året. Om ni tror, att ni kan jaga bort mig som en hund midt i natten, så misstar ni er betydligt. Jag stannar kvar, tills jag blifvit uppsagd af patronen och fått ut hela min innestående lön.

— Du går, säger jag, skrek Klara. Mitt ord gäller lika mycket som min mans och Beatas. Din rätt att stanna kvar här är endast rätten till bröd och lön, och därför skall jag ersätta dig. Jo, det vore just ett skönt spektakel, om hvarje piga ostraffadt skulle få ta sig friheten att vara till den grad olydig, stursk och trotsig mot sin matmor.

Anna hade redan ett skarpt svar på tungan, men för Signes skull lade hon band på sig och yttrade i vänligare ton än förut:

— Men tycker då inte frun, att det är synd om den staccars Signe? Hon är ju så hjälplös. Tänk er bara in i hennes belägenhet och säg, hur ni skulle upptaga det, ifall ni midt i natten skulle bli körd på porten af en så nära släktning! Hyser ni då inte alls något medlidande med den olyckliga?

— Hvad pratar du för dumheter? skrek Klara. Trots alla de många uselheter, till hvilka hon gjort sig skyldig, tycks du ännu ta henne i försvar. Gör du det, så är du lika usel som hon sjelf. Den, som hyser medlidande med en liderlig landsstrykerska, är inte en bit bättre än hon sjelf.

— Som frun vet, har jag burit Signe som litet barn på mina armar, svarade Anna. Så många år har jag redan troget tjenat i detta hus, och ingen kan förevita mig något. Men är jag också bara en simpel piga, så kan jag likväl i fråga om heder och ärbarhet mäta mig med hvilken kvinna som helst, och i all synnerhet med unga fru Setterberg på Karlsborg. Det säger jag rent ut, att frun har då inte alls någon orsak att bryta stafven öfver Signe. Denna må ha felat, men hennes ungdom och oerfarenhet urskulda mycket, men hvad en kvinna felar vid fruns år, det vill säga, vid den ålder, då förståndet borde råda ...

Klara stampade i golfvet och hindrade med sitt skrik Anna att tala till punkt.

I detta ögonblick slog Signe upp ögonen.

Medvetandet återvände.

Klaras ilskena röst genljöd i hennes öron och återkallade genast hos henne minnet af den råa verkligheten.

Förskräckt reste hon sig upp och såg sig omkring efter sitt barn.

När hon inte såg till det, vände hon sig hastigt till Anna och frågade:

— Hvar i Guds namn är mitt barn? — Klara har du tagit mitt barn?

Den sistnämnda lät höra ett hånfullt fnissande.

— Då måste du nog fråga din mor sjelf, hånade hon. Har hon inte gifvit dig ett skriftligt svar på din enfaldiga fråga? Jag tänkte det.

Signe stack handen i fickan och framtog det bref, som Beata gifvit henne.

— Jag tror, hviskade Anna till Signe, att Beata tagit med sig ert barn. Läs bara; kanske står det någonting derom i brefvet.

Klara betjenade sig af tillfället, när Signe af skräck öfver Annas meddelande för en sekund tillslöt ögonen, och ryckte i en hast till sig brefvet.

När Anna såg det, och när Signe utstötte ett rop af förtrytelse, skyndade hon efter Klara, hvilken tycktes vilja springa sin väg med brefvet, hemtade henne tillbaka, tvang henne att taga plats på en stol och sökte på ett temligen omildt sätt äfven tvinga henne att lemna ifrån sig brefvet.

— Ditt dumma våp der! brummade Klara. Jag tänker naturligtvis inte alls behålla brefvet. Men jag måste veta, hvad som står i det; ty jag har ju ännu större rättighet än Signe att fråga, hvart Beata tagit vägen.

Anna ville ovilkorligen rycka ifrån henne brefvet; men Signe afböjde detta, i det hon sade:

— Nåväl, så läs då du brefvet för mig! Hvilket svar Beata än gifvit mig på min fråga, tror jag likväl, att äfven du kan få veta det; ty jag har inga hemligheter för er.

Klara brann af nyfikenhet att få veta, hvad Beata skrivit, och om hon erkänt, att Signe vore hennes barn.

Hon bröt brefvet.

Då hon vikit upp papperet och såg, att brefvet icke började med något moderligt ömt tilltal, föll liksom en sten från hennes hjerta.

»Signe», lydde rätt och slätt brevets öfverskrift.

Klara genomögnade de första raderna och yttrade med ett försmädligt leende:

— Se här, varnartiga varelse, hör hvad din mor, det vill säga, den qvinna, som du med våld vill göra till din mor, skriver till dig.

Och nu uppläste Klara brevet, hvilket lydde:

»Signe! Jag går för att taga reda på, hvem du egentligen är, och hvilket namn du med rätta får bära. Jag går för att höra efter, om din far ännu lefver. Jag har icke, så långt du kan minnas, vidare brytt mig om alla de förhållanden, på hvilka du så plötsligt af mig fordrat förklaring. Med bästa vilja kunde jag icke lemna dig något närmelsevis säkert besked. Ditt barn tar jag med mig, på det att du icke må löpa fara att förlora det, om polisen skulle förfölja dig. Jag skall göra mig noga underrättad om alla dina förhållanden. Eftersom jag måste bort, så är i detta hus intet rum för dig. Fly, göm dig, så godt du kan, och kom tillbaka efter vid pass ett års förlopp. Till dess hoppas jag vara i stånd att lemna dig nöjaktiga upplysningar om allt, som du behöfver veta. Skulle du under denna tid åter råka på afvägar, så skall du aldrig mera få skåda mitt ansigte och aldrig mera få igen ditt barn. Inte heller får du på några vilkor under denna tid återvända till Redberga och ännu mindre knyta någon kärleksförbindelse med någon man. Försona dig med Klara, så godt du kan, och forska aldrig efter mig! Jag är verksam i ditt eget intresse, men skall på samma gång! veta att kontrollera alla dina handlingar. Gud vare med dig, tills vi åter träffas!

Beata».

SEXTIONDE KAPITLET.

Igenkända.

Hade Signe, så länge Klara läste, med uppjudande af all sin sjelfbeherskning förstått att bemästra sin skräck, så utstötte hon nu helt ofrivilligt ett gäلت, skärande skri.

— Mitt barn, o, Gud, mitt arma barn! utropade hon och vred sina händer. Beata har varit nog grym och fråntagit mig mitt barn. O, Gud i himmelen, det är inte möjligt, det kan ju inte vara möjligt. Nej, nej, jag kan inte tro det. Brevet . . . Du har ljugit. Jag sjelf . . . jag vill läsa, hvad Beata skrivit till mig.

Klara lemnade med ett försmädligt leende Signe brevet.

— Ja visst, läs sjelf! hånade hon. Se här, det är svaret på din galenskap att kalla Beata din mor. Ha, ha! Hvem är du nu, när inte ens Beata vet, hvem din far är, och om han ännu lefver? Men så mycket bättre! För en främling är ingen plats i mitt hus. Se här, läs bara sjelf! Här står det svart på hvitt, att du genast ska' knalla dig i väg härifrån. Beata sjelf ger dig det rådet att skyndsamt fly och gömma dig, så att inte polisen, som spanar efter dig, finner dig här.

— Anna, Anna, utbrast Signe i klagande ton, i det hon reste sig upp, säg du mig, är det sant, att Beata är borta, att hon röfvat mitt barn?

Anna upprepede under tårar de ord, som Beata yttrat.

— Jag måste se efter, om Beata ännu är kvar. O, Anna, Anna, du enda trogna själ, som jag ännu eger, hjälp mig att söka Beata! Ty mitt barn är ju min enda lycka, som jag inte kan umbära.

Men när Signe tagit några steg, svartnade det åter för hennes ögon.

Hon var mycket försvagad af blodförlusten.

Såret i armen brände som eld, och förskräckelsen bidrog i icke ringa grad att göra henne svag och orkeslös.

Anna såg, att Signe vacklade.

Hon stödde henne och bar henne tillbaka till bädden.

— Om frun har en gnista medlidande i bröstet, så plåga inte längre den stackars fröken på detta elaka sätt! utbrast hon derpå. Ni ser ju, hur svag och medtagen hon är. Ni . . . ni skulle få hennes död på ert samvete, om Signe doge, utan att ni låtit tillkalla någon läkare.

— Ja visst, och därför ska' jag genast låta tillkalla en läkare, hänskrattade Klara, det vill säga, polisen skall komma för att häkta henne. Hör hit! skrek hon genom dörren. En dräng eller rättaren ska' genast komma upp till mig.

Rättaren hade nyss kommit tillbaka från gästgifvargården, der han och en af drängarne varit inne för att få sig en snaps.

Naturligtvis hade samtalet der rört sig kring de uppskandande händelserna på Karlsborg.

— Nå-å, är Klara fortfarande lika treflig? frågade gästgifvaren rättaren.

— Ja, jag tror visst, att hin farit i menniskan, sådant lif håller hon, svarade den tilltalade. Hon har blifvit sju resor värre, sedan patronen gaf sig i väg.

Många minuter dröjde icke rättaren på gästgifvargården, och just som han kom hem igen, ropade, såsom vi hört, Klara på honom.

Han skyndade genast uppför trappan.

— Hvad vill frun? frågade han.

— Kom hit; jag har ett viktigt uppdrag att gifva dig.

Rättaren närmade sig fort.

— Se här, fortfor Klara och pekade på den halft vanmäktiga Signe, här ser du en förbryterska, som efterspanas af polisen, emedan hon i Göteborg försökt förgifta en förnäm dam, på hvilken hon varit svartsjuk. Kasta dig genast upp på en häst, rid till staden och underrätta polisen om, att giftblander-skan är här.

— Det kan väl ändå inte vara fruns mening.

— Jo, det måste ske. Lyd och gif dig genast i väg! Går jag inte till väga på detta sätt, så blir jag aldrig qvitt den menniskan. Jag är skyldig mig sjelf att öfverlemna henne åt hennes öde; ty hon hatar mig, och jag skulle, om hon stannade kvar här, intet ögonblick vara säker till lifvet. En giftblander-

ska fäster sig sannerligen inte vid, om hon mördar en menniska mer eller mindre.

Rättaren sträckte afvärjande ut båda händerna.

— Hur kan frun ha så dåliga tankar om Signe?

— Ha, ha! Alltså äfven du, narr, tar henne väl i försvar? Har du då inte hört, att den slynan gjort sig skyldig till ett giftmord och många andra förbrytelser?

— Men fru Beata låter säga er, att Signe skall stanna kvar här i huset, invände rättaren.

— Hvad säger du? Det är lögn, skrek Klara.

— Nej, jag talar sanning. Fråga drängarne, som följde med mig för att söka den der objudne gästen, och de skola bekräfta, att fru Beata verkligen sagt mig det! Signe skall stanna kvar här, och ingen får säga ett ovänligt ord åt henne; vi skola beskydda henne för alla faror.

— Vill du göra, som jag sagt dig, eller ej?

— Det ska' du inte göra, inföll Anna.

— Nej, förklarade rättaren på det bestämdaste, det gör jag naturligtvis inte. Frun må skicka, hvem hon vill; men jag är ingen förrädare. Jag skall också förbjuda de andra drängarne att förråda Signe.

— Det var väl också sjelfva hin, gnisslade Klara. Vill då ingen mera lyda mig? Men det ska' komma att stå er dyrt. Jag jagar bort er allesamman, ert uppstudsiga pack. Med en mörderska, med en skamlös varelse gören i gemensam sak mot er matmoder. Men vänta, jag kan också gå sjelf och säga till polisen att häkta den farliga slynan.

— Och vet frun, hur det i så fall kommer att gå? föll rättaren henne i talet.

— Ja visst, hon blir inspärrad och får nog sitta på spinnhuset åtskilliga år.

— Åh nej, invände rättaren, dit skickar man inte så utan vidare oskyldiga personer, hur gerna ni än i detta fall skulle det. Men det var en annan sak, jag ville säga er. I nödfall tillsäger jag hela personalen att nedlägga arbetet, och då får ni se, hur ni reder er. Men sjelf beger jag mig sedan ut för att söka patronen. Jag skall för honom berätta alltsammans, och han skall då säkerligen bemanna sig och söka bli skild från sin äkta hälft, som gör allt för att förbittra hans lif. Jag vet, hur mycket patronen håller på sin fostersyster, och jag har också fått veta, att han rest bort för att hemta henne tillbaka.

— Skurk der! gnisslade Klara och rusade derifrån som en furie.

När hon der nere fick syn på en dräng, gaf hon i hemlighet honom i uppdrag att genast rida till staden och deri polisen anmäla, att giftblanderskan, som efterspanades från Göteborg, befunde sig här på Karlsborg, och att polisen borde komma för att häkta henne.

Drängen hade visserligen icke heller någon synnerlig lust att utföra denna befallning, men Klara gaf honom ett par riksdaler och lofvade, att han skulle få en lika stor summa till, om han bara fort och punktligt utförde det erhållna uppdraget.

På så sätt genomdref Klara sin vilja.

Den unge drängen hemtade en häst från stallet och strax derpå sprängde han bort i riktning mot staden för att derifrån hemta rättvisans tjänare.

Klara talade naturligtvis inte om för någon, att hon skickat bud på polisen.

Hon var fast besluten att låta häkta Signe; ty det tycktes henne vara en ännu större hämnd och upprättelse, än om hon bara jagat bort den stackars flickan.

Hon gnuggade af förtjusning händerna och bekymrade sig skenbart icke der ringaste vidare om Signe.

Men hushållerskan hade hört, hvilket uppdrag Klara gifvit drängen.

Så snart hon viste sig obemärkt, smög hon sig upp på Signes rum, der Anna och rättaren rådgjorde om Signes framtid!

Hon berättade för dem, hvilken gemen nedrighet Klara gjort sig skyldig till.

På rättarens fråga upplyste äfven hushållerskan, att drängen begifvit sig i väg för ungefär en timme sedan. Hon manade till största skyndsamhet, om icke Signe skulle löpa fara att bli häktad och kastad i fängelse.

Men fastän rättaren och Anna redan funderat på, om det icke vore bäst, att Signe lemnade detta ogästvänliga hus, hade de dock ännu icke kunnat rådgöra med henne sjelf derom.

Signe hade i förskräckelsen öfver, att Beata röfvat hennes barn, svimmat flera gånger, och man hade därför hittills icke kunnat tänka på, att hon skulle kunna lemna huset och skynda efter Beata för att åter fråntaga denna barnet.

Men rättaren hade, fastän han blott allt för gerna skulle velat sätta efter Beata och hemta tillbaka barnet, faktiskt ännu icke haft någon tid att utföra denna plan.

Anna hade besvurit honom att icke lemna Signe i hennes nuvarande hjälplösa tillstånd.

Hon fruktade nemligen, att den elaka Klara, om rättaren aflägsnade sig, genast skulle komma upp och tillfoga Signe något ondt.

Klara, som genom folkets olydnad blifvit retad till raseri, kunde man ju tilltro allt.

Rättaren hade följaktligen stannat kvar och skött om Signes sår. Sedan han lyckats taga ut kulan, hade han anlagt ett förband, och Signes tillstånd hade strax märkbart förbättrats.

Hon hade blifvit mycket lugnare, fastän hon ännu ej var mäktig någon klar tanke och endast för några minuter i sender återfick medvetandet.

Under för handen varande omständigheter var det ju omöjligt för Signe att fly.

Derför blefvo rättaren och Anna icke litet förskräckta, när de af hushållerskan fingo veta, hvilken nedrighet Klara begått.

Ville man icke utsätta Signe för faran att bli häktad, så fans det här intet annat medel än att så fort som möjligt aflägsna henne härifrån och föra henne i säkerhet på annat håll.

Drängen kunde ju när som helst komma tillbaka med polisen.

På rättarens inrådan gaf Anna Signe stärkande vin för att derigenom sätta henne i stånd att lemna huset.

Kom hon bara väl ut i det fria, så kunde man ju i nödfall bära henne ett stycke.

Medan Signes vänner ännu rådgjorde om, hvart de skulle föra sin skyddsling, hördes hästramp nere på gården, och den unge drängen ropade åt Klara, som genast var till hands:

— Är inte polisen här ännu. Då kommer den nog inom en liten stund.

Nu kunde endast snabb handling rädda.

Signe var för svag att sjelf kunna gå.

— Vi måste bära bort henne, förklarade rättaren.

— Det tillåter inte Klara.

— Vi passa på, medan hon är ute på gården, och smita ut genom baddörren.

Den hemkomne drängen hade sjelf icke märkt, att två personer följt efter honom in på gården.

När Klara vände sig om för att gå bort till grinden och se efter, om inte poliserna syntes till, lade en af männen sin hand på hennes axel och sade:

— Nu äro vi redan här. Undvik allt uppseende, så att

inte förbryterskan ännu i sista ögonblicket undflyr oss! Tyst, inte ett ord!

Klara skulle helst velat jubla högt af glädje, men hon beherskade sig och talade i lika låg ton som den herre, hvilken genom sitt yttrande indirekt presenterat sig som polisman.

De båda männen talade i hviskande ton med Klara och gjorde sig noga underrättade om, hvar Signe befann sig.

Af Klaras svar framgick, att hon var af den åsigten, att Anna nu åter var ensam hos Signe.

Hon trodde, att rättsaren aflägsnat sig och gått att sofva.

— Så mycket bättre. Låt då bara spänna för en vagn! sade den ene mannen. Vi skola skynda oss, så att ni inom några minuter är befriad från den objudna gästen.

— Ja, det ska' ske, svarade Klara beredvilligt.

Hon tillsade drängen att genast göra i ordning en vagn till den häktades transport.

De båda männen hade ljudlöst smugit sig in i huset, och Klara gick nu före för att visa vägen.

— Gå för all del mycket tyst, uppmanade hon, så att hon inte till äfventyrs i sista ögonblicket får kännedom om er ankomst och griper till flykten!

Naturligtvis tviflade Klara intet ögonblick på, att de båda männen voro poliser.

Hon hade ju skickat drängen att hemta dem.

— Här är rummet, hviskade hon, då de kommit uppför trappan.

Strax derpå öppnade hon dörren och ropade, i det hon pekade på Signe, som med hushållerskans och pigans tillhjälp försökte resa sig upp.

— Der är förbryterskan, giftblanderskan, som måste häktas.

Ett fyrstämmigt rop af förskräckelse genljöd genom rummet.

Signe hade förstått sin skändliga svägerskas ord, och såväl hon som hennes tre tjenstvilliga vänner insågo med förskräckelse, att det redan var för sent att verkställa Signes flykt.

Rättsaren rusade emot sin matmoder, grep henne med båda händerna i axlarna, ruskade henne af alla krafter och skrek i en ton af det djupaste förakt:

— Ni är ett odjur, det säger jag er i polisens närvaro, ni vore värd att trampas under fötterna.

— Släpp frun! befalde den ene mannen.

— Herrn har rätt, jag borde inte smutsa mina händer med att vidröra denna förräderska, svarade Sven. Men jag är öfver-

tygad om, att äfven herrarne, om icke öppet, så dock i hemlighet på det högsta ogilla Klaras skändliga beteende. I sanning en snygg svägerska, som förräder och till polisen utlemnar sin släkting.

— Hvem är ni? sporde den ene mannen barskt.

— Jag är rättaren här på gården.

— Skönt, min käre rättare! fortfor mannen i befallande ton. Jag måste på det allvarligaste uppmana er att icke blanda er i denna angelägenhet. Gå er väg! Ni är här fullkomligt öfverflödig, I lagens namn, ut härifrån!

Rättaren gick ut i korridoren, men stannade vid trappan. Han tycktes fundera på, om han ändå inte genom en djerf kupp skulle kunna rädda Signe.

De båda föregifne polismännen stego in i rummet. Den ene befalde hushållerskan och pigan likaledes aflägsna sig och gick sedan fram till Signe, i det han befallande yttrade med tonvigt på hvarje ord:

— Signe Karleman, kallad Signe Ekstam, jag häktar er härmed i lagens namn. Ni är anklagad för att ha velat förgifta grefvinnan Cedersvärd. Hvad ni ytterligare låtit komma er till last vet ni nog bäst sjelf. Följ mig! Ni är min fånge.

Signe hade, då hon hörde mannens förskräckliga ord, varit förskräckt samman och var nära att åter falla i vanmakt.

Men plötsligt bemannade hon sig och ropade med hög, darrande röst:

— Jag är oskyldig, så sant det finnes en Gud i himmelen. Förbannelse öfver dig, Klara, du skändliga! Detta är ditt verk. O, Gud, jag förstår nu allt! Du . . . du gaf Beata det rådet att frånröfva mig mitt barn, och du aflägsnade henne, på det att du här skulle få fria händer att begå nya skändligheter.

— Tig, häktade! befalde den ena mannen. Ni har nu endast att lyda. Jag måste fängsla er.

Just som den barske mannen, hvilken här uppträdde som polis stod i begrepp att med ett snöre bakbinda Signes händer, utstötte denna ett skri af öfvarraskning och rättmätig förbittring.

— Rör mig inte! utropade hon. — Hjelp! Hjelp! Det är ju inte alls någon polis. Ja, ja, nu känner jag igen dessa båda föregifna poliser. Det är samme skurkar, som jag gaf akt på i skogen i närhetan af Göteborg, och som der också sökte efter min Axel.

Hon knuffade med sin friska arm undan den person, som ville fängsla hennes händer, skyndade bort till den vid dörren stående mannen och ropade:

— Ni är inte alls någon man utan en förklädd qvinna. Men nu ska' ni bli tvungen att tillstå, hvem ni egentligen är. Signe ryckte i det samma hatten af den förmente mannens hufvud.

Så snart rättdaren hört Signes ord, var han strax åter till hands.

Han grep den ene af de båda föregifna poliserna och ropade åt hushållerskan och Anna, att de skulle fasthålla den andra och om möjligt binda honom.

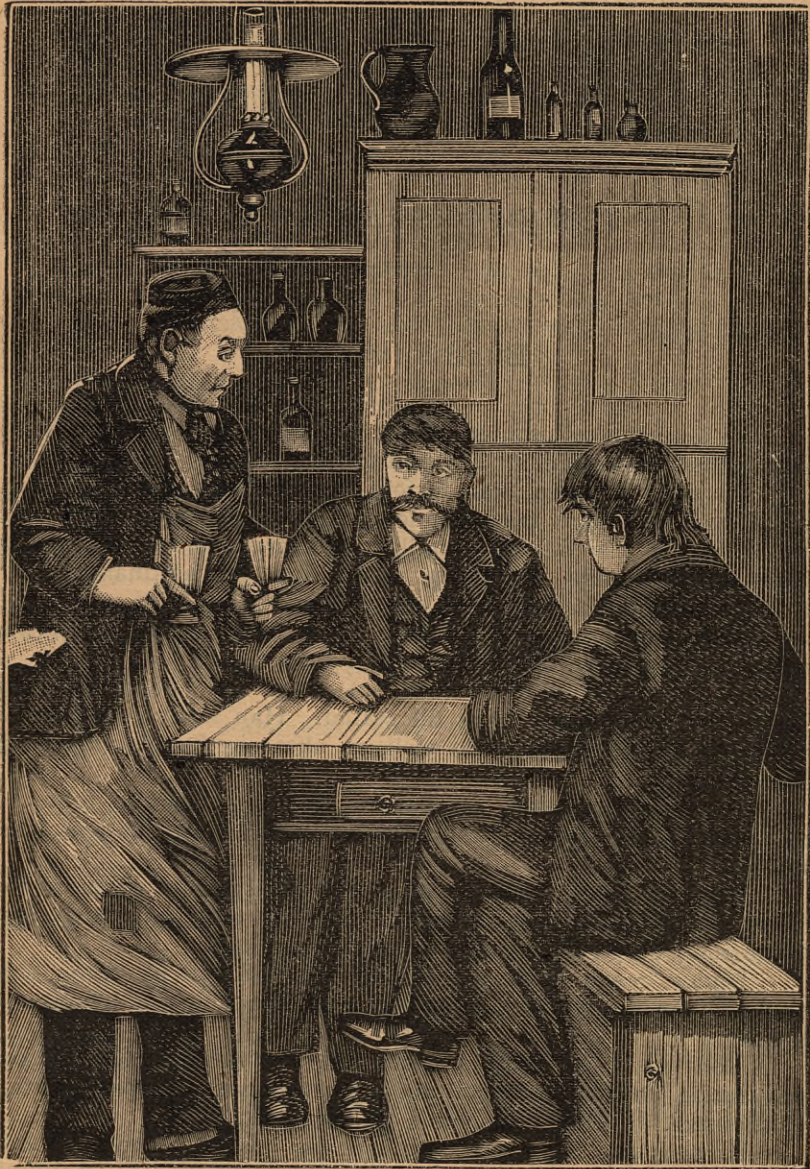
Klara var nästan ännu mer förskräckt än de båda demaskerade skurkarne.

— Det är inte sant. Det är inte sant. Den slynan ljuger, skrek hon. Galna menniskor der, förgripen er icke på polis-männen; ty det skulle komma att stå er dyrt.

Men Signes påstående skulle icke kunnat bekräftas på ett mera slående sätt än genom det anskri, som den föregifne polisen utstötte, när rättdaren med senig hand grep tag i honom.

Det var ju den gällaste fruntimmersröst.

— Ha, ha! skrattade rättdaren och såg högeligen uppbragt ut. Det är verkligen ett till man förklädt fruntimmer. Nå, så mycket bättre! Fru Setterberg, om ni arbetar med sådana medel, då ska' vi strax ändra om rolerna och låta polisen ta hand om det här förklädda fruntimret. Den andre der, herr polis-mannen, som han behagar kalla sig, måste också med. Jag skall nog dra försorg om tillräcklig bevakning, så att dessa bedragare inom en timme skola sitta inom lås och bom.

»Nä-å är, Klara fortfarande lika treflig?» frågade gästgifoaren rättaren.

SEXTIOFÖRSTA KAPITLET.

Bundsförvandter.

Vi lemnade adjutanten Örnköld, sedan han på ett slående sätt blifvit bestraffad för sin nedrighet.

De båda männen, som förföljt honom, voro visserligen inga af Klara till hans fasttagande utskickade drängar, men Örnköld blef i alla fall så grundligt trakterad med stryk, att det icke gerna kunde ha svidit värre, om en hårdhändt bonddräng bearbetat honom med sin knölpåk.

Den, som gifvit den förnäme herrn denna grundliga afbasning, var ingen annan än betjenten John.

— Se så, låt det nu vara bra, John! sade dennes följeslagare, när han hann fram till stället. Han skall i hela sitt lif tänka på denna lektion och visligen akta sig för att vidare tala illa om mig.

— Jag antar också, att han nu fått nog, svarade John.

Hur hade fröken Silfverhielm och hennes betjent kommit hit?

Som vi veta, hade de efter det misslyckade giftmordsförsöket skyndsamt begifvit sig i väg från Göteborg, högeligen förbittrade öfver, att skurkstrecket misslyckats.

Under resan hade de händelsevis fått syn på baron Örnköld, hvarvid Hilda genast fallit på den idén att hämnas på honom.

Hon viste ju blott allt för väl, att han på Ellens, Axels nuvarande makas, föranstaltande gjort henne den tvifvelaktiga väntjensten att skaffa in henne på dårhuset.

Korteligen, hon viste, att han var hennes afsvarne fiende. Ingenting kunde alltså vara henne kärkomnare än ett tillfälle

att kunna hämnas på honom och derigenom för alltid betaga honom lusten att skaffa henne polisen på halsen.

Hon hade i hemlighet följt efter honom till Karleby.

Hvad han tänkte uträtta här, det hade hon fått veta genom att ett par gånger lyssna till hans monologer.

Hon viste alltså icke endast, att han hoppades finna Signe här, utan äfven, att han hade för afsigt, att afhända Beata mycket vigtiga dokument.

Hon och hennes betjent undveko visligen att bli sedda af honom och läto honom lugnt hållas.

Vi ha redan i det föregående hört, att äfven Hilda Silfverhielm hade någon kännedom om Signes börd, och att hon vid sina djerfva schackdrag likaledes indirekt spekulerat på att draga fördel deraf.

Hon önskade följaktligen ingenting hellre än att om möjligt kunna sätta sig i besittning af de der papperen.

Hon och John hade också obemärkt följt och lyssnat på baronen efter hans första misslyckade eröfringståg. Hans personliga missöde hade de naturligtvis icke alls beklagat, men nog skulle de ha tyckt mera om, ifall han redan vid sitt första försök att bemäktiga sig papperen lyckats.

Deras tålmod hade vid denna väntan visserligen blifvit ställdt på ett ganska hårdt prof, men å andra sidan hade de ju också kunnat förutse, att han ej kunde tänka på att sätta sin plan i verkställighet förr än frampå natten sedan alla gått till hvila på Karlsborg.

Korteligen, ändamålet med deras härvaro var att hämnas på adjutanten och bedraga honom på lönen för hans möda.

De ämnade lugnt åse, hur han med stor fara satte sig i besittning af det begärliga bytet, för att omedelbart derpå frånrycka honom det samma.

När de sedan sågo adjutanten fly, hindrades de genom Beatas mellankomst från att genast kasta sig öfver honom.

De kunde i följd deraf icke heller följa efter honom så fort, som de velat.

Först då de hörde, att adjutantens förföljare råkade in på orätt spår, skyndade de sig att få fatt i honom, och de funno honom också till sist.

Han förrådde ju sig sjelf genom att springa upp och gripa till flykten, när de närmade sig.

När de afstraffat honom och han helt och hållet befann sig i deras våld, började de genomleta hans flickor.

Visserligen funno de det der porträttet och fragmentet af brevet, som Örnköld tillegnat sig på Karlsborg, men till sin stora harm funno de hos honom ej ett spår af de värdefulla papper, som de trodde, att han stulit.

Eftersom Örnköld förlorat sansen, måste de först återkalla honom till medvetande för att af honom erhålla några upplysningar.

Hilda bar på sig en flaska med starkt luktvatten, och med tillhjälp af detta lyckades hon återkalla baronen till medvetande.

— Hvar har ni papperen, som ni stulit från Beata? sporde Hilda barskt. Jag befäller er att till oss utlemna dem, såvida ni vill undvika att bli återförd till Karlsborg och af det uppretade folket der öfverlemnad i polisens händer.

— Om ni också slår ihjel mig, så kan jag inte lemna er papperen, jemrade sig adjutanten. Jag hade otur och måste fly. Och till på köpet blef jag sårad. Några papper lyckades jag ej komma öfver.

— Ljug inte, Örnköld! skrek baronessan åt adjutanten. Kanske ni gömt papparen någonstädes här i närheten?

Baronen bedyrade, att så ej var förhållandet.

— Godt! Om ni inte vill tillstå, så blir det inte för bättre, än att vi måste återföra er till Karlsborg, hotade Hilda. Ni har der med ett skott illa sårat en qvinna, och detta mordiska attentat kommer att stå er dyrt.

— Gör, som ni vill! stönade baronen. Jag har inte papperen, fastän jag vågat mitt lif för att komma i besittning af dem. Med vett och vilja har jag inte skjutit på Signe, ty jag hade ju ingen aning om, att hon fans der.

— Hvad? Är Signe Karleman på Karlsborg? frågade hastigt fröken Silfverhielm.

— Ja, visst! Men hvem är ni egentligen? Rösten . . . er röst förefaller mig bekant.

— Vet ni inte, hvem jag är?

Sannerligen tror jag inte, att ni är fröken Hilda Silfverhielm.

— Ja, visst är det jag, skrattade Hilda. Jag är den, som ni genom edra skurkstreck inspärrat på därhus, och som ni i samråd med polismästaren beskyldde för mordförsöket mot gref-vinnan Adlerklou på hennes bröllopsdag.

— Ni . . . det är ni, jemrade sig baronen. O, Gud, nu vet jag också, hvem den andre är!

— Ja, det är min John. Han har för alla de mig tillfogade oförrätterna på min uttryckliga befallning hämnats på er,

förklarade Hilda. Det är bara en ringa näpst för alla edra skurkstreck mot mig. Som ni ser, är jag inte rädd för att tillstå, att jag låtit ta er i välbehöflig upptuktelse. Om ni bara en enda gång till vågar lägga någonting i min väg, så ska' ni få se, att jag skall offentliggöra allt, hvad ni förbrutit mot Signe, och styrka mina uppgifter med bevis, som jag under tiden samlat.

— Men, min fröken, ni har ju inte alls någon orsak att förfara på sådant sätt med mig. Ni har ju sjelf förföljt Signe, och det skulle ju ha stridit mot edra egna intressen, om Axel offentligen erkänt Signe Karleman som sin maka.

— Derom är ju nu inte alls fråga. Vi tala bara om, att ni genom er nedrighet inspärrat mig på dårhus, och att jag i följd deraf förhindrades att öppna Axels ögon angående Ellen.

— Fröken, jag vet, att ni låtit förfölja Signe Karleman.

— Det förnekar jag inte alls, svarade Hilda. Detta har jag gjort endast för att bevisa Axel, att Signe icke beröfvat sig lifvet. Jag ville derigenom bringa Ellens intriger på skam.

— Det kan ni ju äfven nu göra, fröken.

— Hur så?

— Går ni bara slugt till väga, så skiljer han sig från henne. Tillfångatag Signe, och om ni hjälper mig att uppnå mitt mål, så skall jag också vara er behjelpig i er sträfvan.

— Det låter ju aldeles, som om ni ville göra gemensam sak med mig, baron?

— Hvarför inte? Våra intressen korsa ju inte alls hvarandra. Ni vill ovilkorligen bli gift med Axel, men jag skulle vilja ha Signe till fru. Hade jag bara väl kommit så långt, så skulle det sedan för mig bli en småsak att göra mitt inflytande gällande, så att Axel måste gifta sig med er.

— Så-å? Men hur skulle ni kunna genomdrifva det?

— Fröken, jag förmodar, att äfven ni känner till Signes hemlighet, och jag är öfvertygad om, att ni vet, hvem hon är.

— Och om jag viste det?

— Jo, då vet ni också, att Signes far måste hålla god min i elakt spel. Han skulle med samma ifver påskynda ert giftermål med Axel, som han visade i fråga om Ellens giftermål.

— Herr baron, sade nu Hilda, om ni är villig att för mig fullständigt avslöja Signes hemlighet och vara mig behjelpig att vinna Axel som min man, så är också jag beredd att sluta

ett vänskapsförbund med er och göra allt, hvad jag kan, för att ni skall blifva Signes man.

— Här har ni min hand derpå, fröken. Jag skall icke endast göra er denna tjänst utan äfven förmå polismästaren att icke vidare befatta sig med vissa tilldragelser. Jag antar, att det är den värdefullaste väntjänst, jag kan göra er.

— Godt! Dermed är jag nöjd, svarade Hilda. Men hur ska' vi nu gå till väga för att bemäktiga oss Signe?

— Ingenting är lättare än det, fröken. Som ni vet efterspanas Signe, emedan hon är misstänkt för ett brott, som ni i gemenskap med John begått på hotell Unionen.

— Vi . . . vi ha inte varit på det hotellet, stammade Hilda.

— Men, min fröken, det är då inte alls på sin plats att för en god vän förneka det. Ellen vet mycket väl, att ni och John iscensatt giftmordet, men hon är allt för klok för att kasta misstankar på er; ty som ni vet, ligger det just i Ellens intresse, att misstanken förblir hvilande på Signe. Ni har derigenom gjort Ellen en stor tjänst.

— Låtom oss lemna den saken derhän! inföll Hilda. Säg mig i stället, huru vi skola kunna tillfångataga Signe!

— Det är mycket enkelt. Ni och er betjent ge er ut för att vara polismän, som fått i uppdrag att häkta förbryterskan. Han i bara väl fått hand om flickan, så skola vi sedan gemensamt utföra resten.

— Ja, det är verkligen en ypperlig idé, jublade Hilda. Men jag fruktar, att gårdsfolket kommer att göra motstånd.

— Kommer aldrig i fråga, fröken. Jag vet ur allra bästa källa, att unga frun på gården hyser ett glödande hat till Signe. Hon skulle, bara för att bli qvitt den förhatliga, med nöje förråda flickan och låta föra bort henne. Men ni måste gå klokt till väga och genom ett tvärsäkert uppträdande imponera på folket.

— Åh, det ska' inte bli någon konst! skrattade Hilda. Vi ha ju att göra med folk, som det inte kan vara svårt att dra vid näsan.

— Men sedan får ni inte heller lemna mig i sticket, fröken, stönade baronen. Ni måste komma hit igen och hjälpa mig att finna någon tillflyktsort, der jag kan komma under läkarebehandling.

— Det skall ske. Men följ åtminstone med bort till närheten af vägen, så att vi inte sedan behöfva söka länge efter er!

Örnsköld gick in på detta förslag.

Hilda och betjenten ledde den sårade, och John förklarade sig till och med beredd att genast anlägga ett nödförband.

Då hörde de en ryttare komma sprängande vägen fram.

— Det måste vara någon från Karlsborg, utbrast Hilda.

— Så mycket bättre! sade adjutanten. Gå då emot personen och utfråga honom på listigt vis, hur det nu är ställt der hemma på gården! Det är bäst att genast uppträda som polis.

— Ja, det ska' vi göra. Vi slå oss i språk med ryttaren och fråga honom, hur långt det är till Karlsborg. Resten faller sedan af sig sjelft.

De skyndade bort till vägen och gingo der emot ryttaren. Denne var ingen annan än den dräng, som af Klara fått i uppdrag att från staden hemta polis, som skulle arresteras Signe.

— Stanna! skrek John redan på långt håll åt drängen.

Denne höll in sin häst.

— Vi äro polismän, som äro på väg till gården Karlsborg. Hvar ligger den?

Drängen besvarade denna fråga, och snart hade de förefigne polismännen af honom fått veta allt, som de önskade veta.

Drängen var mycket glad, när han hörde, att de båda männen fått i uppdrag att häkta Signe Karleman.

— Det var bra, då slipper jag ju rida in till staden, sade han.

— Det vore alldeles öfverflödigt. Dröj bara en liten stund; vi följa strax med. Vi ska' bara se oss om efter en kamrat, som varit i ett ärende borta på herrgården, och som tänkte möta oss här, om han inte blef uppehållen för länge.

Under denna förevändning uppehöll de här drängen, för att det, när de kommo fram till Karlsborg, skulle synas så mycket troligare, att de voro polismän från staden.

Men John gick ensam tillbaka in i småskogen.

Han gjorde det för att till baronen afgifva rapport och enligt löfte förbinda hans sår.

Hilda stannade kvar hos drängen, hvilken stigit af hästen. Hon utfrågade honom ännu mera och fick veta, att baronen talat sanning, när han påstått, att Klara varit fiendtligt sinnad mot Signe.

När John kom tillbaka, följde de drängen, som i enlighet med deras önskan red mycket långsamt, på vägen till Karlsborg.

— Det är bäst, att herrarne gå den här genvägen, sade drängen, ty landsvägen, som jag måste rida, går längre ned i

en stor krok. På så sätt hinna herrarne fram lika fort som jag.

De veko af in på den öfver fälten ledande vägen, gingo temligen fort och kommo på så sätt fram ett par minuter före drängen.

Hvad som sedan tilldrog sig, känna vi redan till.

Vi ha sett, att intrigmakarne voro på god väg att lyckas utföra sitt skurkstreck.

Men den omständigheten, att Signe kände igen de båda skurkarne, drog ett streck i räkningen för dem.

När John hörde, på hvilket sätt rättaren tog parti för Signe, och när han såg, att denne fasthöll den förklädda Hilda, släppte han Signe och skyndade till hennes undsättning.

— Tillbaka, eljes gör jag bruk af mitt vapen! röt han åt rättaren. Flickan har fullkomligt rätt, då hon påstår, att vi i Göteborg spanat efter henne; ty hon har redan begått mer än ett brott. Hvem min följeslagare är, det angår ingen. Jag är tjensteman, som är stadd i utöfvandet af sin tjänst.

— Ja visst, ja visst, instämde Klara, i det äfven hon rusade emot rättaren, det är en polisman, som drängpojken hemtat från staden. Låt oss binda Sven; han ska' också få följa med i finkan, för det han tagit giftblanderskans parti.

— Hjelp! Anna, Lina, hjelp mlg! ropade rättaren, när han nu såg sig ansatt af John, sin matmoder och Hilda.

Men ögonblicket derpå kastade han medelst en stöt Klara till golfvet och rusade på John.

Denne fick ett slag öfver armen, så att han tappade revolvern.

Vid stöten mot golfvet smäll ett skott, och Klaras gälla anskri bevisade, att kulan träffat.

Rättaren blef i första ögonblicket bestört.

Men när John nu i sin tur angrep honom, grep han denne i strupen och slungade honom likaledes till golfvet.

Men i det samma fick den modige Sven af den ilska baronessan ett slag i nacken, så att han sjelf föll till golfvet.

Anna och Lina ville komma rättaren till hjelp.

Men då aflossade Hilda ett skott och skrek:

— Kom inte hit! Ut med er!

De båda tjenarinnorna veko förskräckta tillbaka och slogo igen dörren efter sig.

Men strax derpå ropade Anna:

— Hvar i Guds namn är Signe? Har hon gått ut? Här fins hon ju inte.

Hon skyndade in i det angränsande rummet.

Anna hade inte observerat, att Signe, just som skottet small, skyndat ut genom dörren.

Då hördes plötsligt der nere ett fruntimmers skallande nödrop.

— Det var Signe, utbrast Anna gladt.

Utan att akta på faran rusade hon ut ur rummet.

Hon var ju så lycklig öfver, att hon nu åtminstone viste, hvar Signe befann sig.

— Hjelp! Hjelp! skallade nu Signes rop från gården. Hvar ä' drängarne? Skynda er upp och hjelp rättaren!

Medan Signe ännu fortfor att ropa på hjelp, kom drängpojken springande mot henne.

— Der är du ju, giftblanderska. Vänta, dig låter jag inte undkomma.

Signe blef förskräckt och sprang ut genom den höga grinden, hvilken hon fort slog igen efter sig.

Men äfven baronessan och John hade hört Signes rop, och hutvudsaken för dem var ju att få henne i sitt våld.

— Hon är dernere. Fort efter! ropade Hilda.

John besinnade sig ett ej ögonblick.

Han höjde revolvern och hotade att skjuta ned pigorna, om de vågade följa efter.

— Tan i stället hand om er matmor och den skurkaktige rättaren! ropade han, i det han sprang nedför trappan.

Baronessan Hilda, som var glad att slippa undan helskinnad, sprang genast efter sin medbrottsling.

— Hvar är hon? Hvar är Signe? skrek John åt drängpojken, som väsnades med grinden.

— Borta är hon. Hon sprang sin väg, svarade han.

— Hvarför fasthöll du henne inte? Du kunde åtminstone ha sprungit efter henne.

— När jag inte kan komma ut, brummade drängen. Grinden går ju inte upp. Jag kan rakt inte förstå hvad det är, som tar emot.

John satte axeln mot grinden och försökte stöta upp den, men förgäfves.

Då kände han på regeln och drog i den.

— Din dumsnut der, skrek han, såg du inte, att regeln var förskjuten. Det är ju inte att undra på, att iate grinden gick upp då.

Men hvem kan väl ha skjutit för regeln? undrade drängen och ref sig i hufvudet.

John och Hilda hade ej tid att dröja qvar längre. De hörde, att rättaren, som åter kryat till sig, äfvensom Anna och Lina kommo stormande ut ur huset.

— Fort! Fort bort härifrån! skrek John.

— Der borta springer hon, hviskade baronessan till sin medbrottsling.

Bägge två satte i väg, så fort benen förmådde bära dem.

— Hvar är Signe? sporde rättdaren drängpojken.

— Denne tänkte på den af hans matmoder utlofvade extra belöningen och svarade:

— Signe sprang bort i trädgården.

Det gjorde han i den afsigten, att de förment poliserna fritt skulle kunna förfölja och tillfångataga den flyende Signe.

Rättdaren lät narra sig och skyndade åt det angifna hållet.

Men Anna tycktes ändå ana, att drängpojken ljugit, ty hon vände strax tillbaka, grep honom i kragen och skrek:

— Hvar är Signe? Erkänn! Du får med patronen och fru Beata att göra, om du inte säger sanningen. De båda poliserna voro endast elaka menniskor, som hade dåliga afsigter med Signe.

I det samma hördes på långt afstånd derifrån en fruntimmersröst ropa på hjälp.

Anna kände igen rösten och begaf sig genast i väg åt det håll, hvarifrån skriket kommit.

Det var Signe, som ofrivilligt utstött ett skri, då hon såg sig förföljd af sina fiender; men hon insåg genast sin oförsigtighet och ilade med bevingade steg öfver fälten upp mot småskogen.

Här var hon mycket väl lokaliserad, hvilket ju alltid var en fördel.

Hennes förföljare uppbjödo naturligtvis allt för att få fatt i henne.

Ett långt stycke hade de redan följt efter henne utan att likväl förmå upphinna henne.

Plötsligt hörde de henne utstöta ett skrik och ropa:

— O, min Gud, jag orkar inte längre.

— Nå, vänta bara, vi äro strax hos dig, hänskrattade John.

I det samma hörde han och baronessan på kort afstånd åter igen snabba steg.

— Din dumma gås! röt John. Hvad tjenar det till, att du springer längre? Vi ha ändå strax fatt i dig.

Och nu satte han och Hilda med fördubblad ifver efter den flyende. Det bar i väg ned till byn.

Den flyende tycktes ha fått nya krafter, ty hon var omöjlig att upphinna.

Då hon kom ned i byn, började hon af alla krafter skrika

på hjälp, och förföljarne insågo först nu till sin gränslösa harm, att det var pigan Anna, som narrat dem hit ned, under det Signe ännu var kvar i skogen.

John svor och Hilda grälade, men när nu folk närmade sig, måste du åter skyndsamt ta till benen.

Anna skyndade genast tillbaka till det ställe, der Signe dignat ned af öfveransträngning.

Hon ropade på Signe och sökte efter henne, men till sin bestörtning fann hon henne ej.

Under sitt fortsatta sökande fräffade hon på Sven och Lina, men inte heller dessa hade trots allt sitt ifriga sökande återfunnit Signe.

Med förenade krafter fortsatte de nu efterspaningarne.

Om Signe hade varit kvar här i skogen, så måste de med sådan outtröttlig ifver efter henne sökande vännerna ha funnit henne.

Detta var deras öfvertygelse, när de vid dagens inbrott ännu icke funnit den saknade.

Hvart hade Signe tagit vägen?

Hade hon råkat i sina fienders våld?

Att de der demaskerade skurkarne, hvilka varit nog fräcka att här uppträda som poliser, fått fatt i den spårlöst försvunna, syntes nästan uteslutet.

Men om nu den andre bofven, som velat stjäla papperen, gått hand i hand med de båda senare och bemäktigat sig Signe.

Hennes bekymrade vänner fruktade det, och den möjligheten var ju heller inte utesluten.

Besvikna och förbittrade återvände Sven, Anna och Lina hem.

Det hade redan väckt deras uppmärksamhet, att drängpojken, som följt med för att söka Signe, vändt om redan på halfva vägen.

De beslöto att taga honom i strängt förhör.

Sven gjorde så också, och nu kröp sanningen fram.

De båda förmenta poliserna hade ju talat om en tredje kamrat, och häraf slöt man till, att Signe blifvit funnen och med våld bortförd af denne tredje.

För all den olycka, som drabbat Signe, gjorde de Klara ansvarig.

Den senare hade blifvit helt lindrigt sårad, när skottet vid revolverns fallande brunnit af.

Så snart Sven, Anna och Lina kommo tillbaka, var Klara

genast till hands och öfverhopade dem med förebråelser och skällsord, för det de tagit Signes parti.

Hon befalde rättaren att genast gå till sitt arbete och inte alls vidare bekymra sig om Signes öde, om han inte ville riskera, att hon gjorde allvar af sin hotelse och genastatskedade honom.

Men Sven förstod sig nu inte på skämt.

Han sammankallade alla tjenarne och skildrade för dem Klaras hjertlösa beteende emot Signe.

Alldenstund han förmodade, att Klara viste mycket mera om Signes öde, än hon ville tillstå, så uppmanade han folket att nedlägga arbetet och inte förr återupptaga det, än Klara tagit sitt förnuft till fånga och skaffat Signe till rätta igen.

Detta förslag vann odeladt bifall.

När Klara inom en stund kom för att tillsäga folket att börja sitt arbete, fick hon det svaret, att ingen förr komme att lägga tu strå i kors, än Signe kommit tillbaka och Klara på det vänligaste mottagit henne.

Och dervid blef det.

Till och med när Klara dyrt och heligt svor på, att hon ej hade någon kännedom om, hvart Signe tagit vägen, trodde man henne ej.

Likaså önskade man af henne veta, hvar Setterberg vore, och hvart Beata fört Signes barn.

Till en början ville Klara med bannor och hotelser tilltvinga sig lydnad. Men sedan tog hon sin tillflykt till bönboken och försökte med gåfvor vinna några af tjenarne.

Men allt förgäfvdes.

Ingen återupptog arbetet.

Inte heller i byn kunde Klara få någon hjälp, ty folket der hade redan blifvit underrättadt om, hur saken egentligen förhöll sig.

Klara råkade i den största förlägenhet och viste inte ens, hur hon skulle hinna med det allra nödvändigaste, och då skulle hon helst velat gå till sängs för att sköta om sitt sår, och för öfrigt kände hon sig riktigt sjuk af idel förargelse.

Kännbarare skulle hon icke kunnat bli straffad för sin grymhet mot Signe än genom denna af tjenarne iscensatta arbetsinställelse.

Men till råga på allt befann sig Klara äfven för Beatas skull i den pinsammaste oro och ovisshet.

Hon fruktade, att hennes svärmor tänkte göra något till Signes förmån, hvarigenom hon, Klara, kunde komma att lida stor skada.

Tyvänn kröntes icke heller de af tjenstepersonalen fortsatta spaningarne efter Signe med någon framgång.

Signe var och förblef spårlöst försvunnen och tycktes verkligen ha råkat i händerna på sina grymme förföljare och fiender.

SEXTIOANDRA KAPITLET.

Oväntadt.

Den gamle kammarherrn, grefve Cedersvärd, vår Axels far, hade, sedan sonen anträdt sin bröllopsresa, varit utsatt för den ena uppskakande sinnesrörelsen efter den andra.

Hvarje bref, som hans son skref, innehöll en ny jobspost.

Den gamle herrn var så mycket olyckligare, som han på afstånd icke kunde afgöra, om Signe verkligen varit delaktig i de i Göteborg begångna dåden, eller om den hämndgiriga fröken Silfverhielm äfven i detta fall lemnat sitt hat fria tyglar.

Han skulle ha varit nära att förtvifla, om han icke haft en välgörande afledning derigenom, att han nu kallade det barn sitt eget, som Signe skulle ha utsatt.

Fastän han lemnat barnet i portvaktens och hans hustrus vård, betraktade han det likväl som en hederssak att efter bästa förmåga sjelf sörja för barnets väl.

Var han nedtryckt, så lät han bära upp barnet på sitt rum och sysselsatte sig så ömt och kärleksfullt med den lille, som endast en älskande farfader kan göra med sitt barnbarn.

Detta var hans enda förströelse, hans enda tröst.

Han kände sig förpligtad att åtminstone genom en kärleksfull omsorg om barnet i någon mån godtgöra den orätt, som sonen begått mot Signe.

Vi veta, att den gamle kammarherrn gjorde sig häftiga

samvetsförebåelser, för det han på visst sätt tvingat sin son att bryta med Signe.

Den gamle herrn hade på kort tid åldrats betydligt, så hårdt lade han allt detta på hjertat.

Dertill kom, att hans gamle gode vän, herr von Wehlen, blifvit vansinnig i följd af sin älsklings, sitt barnbarns, spårlösa försvinnande.

Att under så sorgliga omständigheter förlora en sådan gammal hedersvän, det var för kammarherrn ett hårdt slag.

Och likväl tordes han icke ens öppet tala om den egentliga anledningen till denna olycka.

Hvad han anade eller viste måste han som en djup hemlighet innesluta i sitt bröst.

Allt detta var för dee gamle grefve Cedersvärd lidanden, hvilka han icke ens skulle ha unnat sin argaste fiende.

Men det skulle bli ännu värre.

Som vi redan nämnt, viste ingen mer än han och portvaktens, att det utsatta barnet fans i hans hus.

Kammarherrn hade endast skriftligen underrättat sin son derom.

Axel hade naturligtvis med glädje gillat faderns förslag att i hemlighet låta vårda och uppfostra barnet.

Den gamle grefve Cedersvärd hade på sista tiden icke sett i någon tidning och ännu mindre följt med händelserna för dagen.

Han blef rent af förargad öfver allt, som han fick veta om den yttre världen.

Han viste, att hans son var djupt olycklig i förening med Ellen, och tanken derpå beröfvade honom allt lugn.

Dertill kom underrättelserna om de mot hans son och Ellen föröfvade attentaten.

Det allra smärtsammaste för honom var, att den stackars Signe, för hvars lycka han velat offra några år af sitt lif, och som på honom gjort ett varaktigt godt intryck, genom dessa underrättelser karakteriserades som en svartsjuk furie.

Han urskuldade Signe dermed, att all den olycka, som drabbat henne, beröfvat henne förståndet.

Ätminstone ansåg han henne ej i stånd till att med öfverläggning ha begått de henne påbördade brotten.

Han tänkte sig in i hennes förfärliga belägenhet, och hade af egen erfarenhet en mycket liflig föreställning om, hur den stackars förskjutna och i sina heligaste rättigheter kränkta Signe skulle känna sig till mods.

Han lemnade icke vidare sitt hus utan att vara alldeles tvungen dertill.

Han kände sig sjuk, och det föreföll honom därför icke alls afskräckande att alltjemt föra ett eremitlif och försaka all verdens glädje.

Alla nöjen föreföllo honom så tomma.

Ätven i dag satt han der sorgsen i sitt rum, försjunken i dystra tankar.

Maten, som man serverat honom, stod der alldeles orörd och var redan kall.

Då knackade det.

Kammarherrn hörde det ej.

Då knackade det hårdare.

Nu for han upp ur sina tankar liksom ur en svår dröm.

Mekaniskt ropade han:

— Stig in!

Dörren öppnades.

Portvaktens hustru steg in.

Hon bar det lilla barnet på sin arm.

I andra handen höll hon en hopviken tidning.

Kammarherrns uppsyn ljusnade något.

— Ja så, det är Ulrika.

Den tilltalade neg.

— Jag tog mig friheten, herr grefve . . . stammade hon.

— Det är bra, föll kammarherrn henne i talet. Om ni har något ärende att uträtta, så lemna barnet hos mig; det är mig till och med kärt, att ni kommer hit med den lille, ty jag är i dag åter igen så förstämd, att en liten förströelse är mig kärkommen.

Han steg upp, gick emot qvinnan och tog utan vidare barnet från hennes arm. Sedan betraktade och nickade han så ömt och kärlesfullt åt den lille, som om han hoppades, att denne skulle förstå, hur väl han menade med honom.

Han satte sig sedan på soffan och gungade barnet på sitt knä.

Han tyckte endast intressera sig för den lille och trodde, att Ulrika redan aflägsnat sig.

Händelsevis kom han att se upp och märkte då, att qvinnan ännu var kvar.

— Ja så, Ulrika är kvar ännu, yttrade han.

Den tilltalade nickade.

— Jag ber så mycket om ursäkt, herr grefve, svarade hon och såg så förlägen ut, som om hon haft något särskildt på hjertat.

— Var det någonting annat, Ulrika ville? frågade grefven.

— Jag . . . Ack ja, herr grefve! stammade hon. Det var därför jag egentligen kom hit.

— Ni behöfver väl pengar till barnets underhåll?

— Nej, herr grefve, det är någonting helt annat.

— Så säg mig då bara hvad det är! Ni ser så märkvärdig ut. Ni kommer väl inte med någon ny jobbspost?

Det föll sig tydligen mycket svårt för Ulrika att komma fram med hvad hon hade på hjertat.

Kammarherrn suckade.

— Ja så, verkligen åter en obehaglighet, mumlade han. Men så sjung då äntligen ut, tillade han högt; ty att ni inte kommer med någon glad underrättelse, det syns tydligt på er.

— Jag . . . jag ville bara fråga, om ni läst tidningen för i dag.

— Tidningen? Nej. Jag är inte alls upplagd för att ta notis om tidningssqvaller.

— Jag tänkte just det, herr grefve, att ni inte hade hört någonting derom ännu, och därför tog jag med mig vår tidning.

Kammarherrn gjorde en afvärjande rörelse.

— Der . . . der ligger ju en hel tidningspacke oläst, sade han. Jag läser inte mina egna tidningar, och ännu mindre skulle jag kunna förmå mig att läsa ert blad.

— Det var inte heller min mening, herr grefve, stammade qvinnan; men min man trodde det heller inte, och därför måste jag själf gå upp för att göra er uppmärksam på tidningsnotisen.

— Men hvad är det då fråga om?

— Jo, om barnet, herr grefve.

— Om hvilket barn?

— Jo, om den lille gossen här.

— Hvad i Guds namn är det då? frågade grefven förskräckt. Ni vill väl inte säga, att folk fått veta något om barnet, att vi ha det här?

— Inte precis det, herr grefve.

— Men då förstår jag er sannerligen inte. Förklara er tydligare! Hvad står det i tidningen? Kanske barnets mor rent af blifvit häktad?

Ulrika ruskade på hufvudet.

— Om modern står det ingenting i tidningen; sade hon. Men jag vet ju inte, om det är vårt barn, som menas. Jag tror till och med, att det är fråga om ett helt annat barn, men saken är ändå så egendomlig, att ni måste ta notis derom.

Kammarherrn nödgade qvinnan att komma närmare och uppmanade henne att taga plats på en stol.

— Men så säg då ändtligen utan omsvep hvad det är fråga om! sade han.

— Jo, ett barn har blifvit bortröfvadt, herr greve.

— Det vore ju mycket sorgligt, om en samvetslös meniska förgripit sig på ett hjälplöst, oskyldigt barn, men hvad det egentligen kan ha att göra med Signes barn, förstår jag inte

— Hör bara först vidare, herr greve! Här står det, att barnets föräldrar utfäst en belöning af femhundra riksdaler för den; som till dem återför barnet välbehållet eller är i stånd att lemna sådana upplysningar, att rövaren blir fasttagen och straffad.

Kammarherrn tog tidningen och läste sjelf.

— Hvad? Friherre Uhr saknar sitt barn?

Ulrika nickade ifrigt.

— Det saknade barnet måste vara ungefär vid samma ålder som vår gosse, sade hon.

— Ja, ja; men jag vet ju inte det ringaste om detta barnarof och kan inte ens med den bästa vilja i verlden hjälpa friherren.

— Ack, herr greve, läs bara igenom notisen riktigt noga en gång till!

— Hvarför det?

— Jo, jag skulle gerna vilja veta, om äfven ni dervid kommer på samma förmodan som jag.

Kammarherrn gjorde en afvärjande gest; men när han såg qvinnans ängsligt bedjande blick, trodde han sig ändå böra göra henne till viljes.

Han tog tidningen, som han redan lagt ifrån sig på bordet, i handen och läste.

— Jag finner ingenting märkvärdigt deri, sade han. På hvilken förmodan har då Ulrika kommit?

— Har inte herr greven lagt märke till tiden, när friherre Uhr i Hagaparken förlorade sitt barn?

— Jo harnarofvet har egt rum för ungefär åtta dagar sedan.

— Ja visst, ja visst, herr greve. Och polisen har ännu ej funnit något spår af rövaren eller barnet.

Kammarherrn nickade.

— Ja, ja, sade han, allt det der gör mig verkligen mycket ondt, men jag kan med bästa vilja inte hjälpa friherren; ty jag

har sannerligen fullt upp att göra med mina egna angelägenheter.

— Herr grefve, inföll hastigt Ulrika, barnet skall ha varit en gosse med mörka ögon och svart hår.

— Ja, ja, det betviflar jag ju heller inte.

— Ack, herr grefve, se då bara närmare på vårt barn här! Gossens utseende stämmer ju mycket noga öfver ens med beskrifningen på friherre Uhrs barn.

— Hvad? utbrast grefve Cedersvärd förskräckt. Ulrika vill väl inte säga, att vårt barn här, min sons lille gosse, kunde vara identisk med friherre Uhrs?

Ulrika trippade oroligt af och an i rummet.

— Jag kan inte hjälpa det, herr grefve, svarade hon, jag blir ej qvitt den tanken, att vårt barn ändå kunde vara friherre Uhrs, fastän min man skrattat åt mig och kallat mig en dröm-bok. Jag skulle inte så mycket väl ändå sjelf medge, att det är märkvärdigt, att vi togo hand om den lille gossen just samma dag, som barnarofvet egt rum. Högst fyra eller fem timmar efter barnets bortröfvande har vårt barn blifvit utsatt. Jag ansåg det vara min skyldighet att underrätta herr grefven om denna min förmodan. Ni kan ju i alla fall göra, som ni vill; men det vore äfven för er af stor vigt att få veta, hvems barn vi egentligen ha i huset. Vore inte gossen er herr sons barn, då vore det ju heller inte alls sant, att modern på ett så hjertlöst sätt gjort sig af med sitt barn.

Kammarherrn räckte liksom till tack Ulrika handen.

— Vore det så, då hade verkligen Ulrika gjort mig den största tjänst, sade han; ty då hade jag fått bevis på, att Signe ej är någon onaturlig mor. Efter all den olycka, som hemsökt oss, vore det verkligen en stor tröst för mig.

Ulrika andades lättare.

— Nädig herre, sade hon, vill ni sjelf underrätta friherre Uhr, eller tillåter ni, att jag går dit och visar barnet?

— Ja visst, det måste ske, svarade grefve Cedersvärd.

Men strax derpå frampressades en suck ur hans bröst.

Han gjorde en afvärijande rörelse med handen.

— Nej, nej, fortfor han, det går heller inte. Jag han ej så utan vidare prisgifva en hemlighet, som omger mitt barnbarns börd. Ulrika måste tåga. Betänk bara, om barnet ändå vore Signes, då hade vi ju i onödan offentliggjort min sons olycka. Ja, vi måste hålla tyst med saken, åtminstone så länge, tills jag frågat min son om gossen verkligen är hans eget barn. Jag har ju för Ulrika läst det bref, i hvilket han ber oss iakttaga den

djupaste tystlåtenhet angående denna sak. Men jag skall genast skriva till min son, ty naturligtvis vill jag inte förhålla friherren hans barn, om det verkligen skulle vara hans. ³² Lemna kvar tidningen; jag skall klippa ur den der notisen och skicka den till min son.

Ulrika var nu tillfredställd.

Hon tänkte ta med sig barnet, men kommarherrn ville ha det kvar för att i sitt bref till Axel nog kunna beskrifva det samma.

Qvinnan aflägsnade sig.

Kammarherrn bäddade åt den lille i ena soffhörnet och satte sig sedan ned att skriva.

För Signes skull kände han ett trängande, oafvisligt behof af att fortast möjligt underrätta sin son.

Han viste ju, hvilken stor tjänst han skulle göra Axel sjelf, om han bemödade sig om att bevisa, hur ogrundad den mot Signe framkastade anklagelsen vore.

När han slutat brefvet, tillkallade han Ulrika, lemnade åter barnet i hennes vård och gick sjelf till posten med brefvet.

Rörelsen ute i friska luften gjorde honom godt, och därför beslöt han att taga sig en liten promenad.

Då han vid pass en timme senare åter närmade sig hemmet; kom polismästare Dahlbom emot honom.

Gent emot grefve Cedersvärd var polismästaren vänlig och krypande som en kypare, hvilken hoppas erhålla goda dricks-pengar.

Det var hos honom beräkning alldenstund han viste, att såväl den gamle kammarherrn som ock hans son voro gunstlingar på allerhögsta ort.

Med så inflytelserika personligheter ville han naturligtvis stå på god fot.

— En stor nyhet, min högtärade herr kammarherre! sade Dahlbom, när han med många bugningar närmade sig grefven.

Grefve Cedersvärd trodde icke annat, än att Dahlbom redan erhållit kännedom om det saknade barnets uppehållsort; men han beslöt att låta honom tala först.

— Nå, måtte det då bara sent omsider vara en glad nyhet! yttrade han, i det han tvang sig till att se så likgiltig och oöfsvärad ut som möjligt.

— Jag tog mig friheten att gå hem till herr grefven, men hörde då till mitt lifliga beklagande, att ni gått ut. Jag har sökt er, och äntligen gynnade mig lyckan, så att jag hade nöjet att träffa er.

— Nå, hvad är det egentligen fråga om?

— Om en mycket viktig förfrågan, herr grefve som ingått från polismyndigheterna i Göteborg.

— Hvad är det för en förfrågan?

— Herr grefven bör och måste naturligtvis få veta allt. Jag skall visa er embetsskrifaelsen, men i er egen bevämlighets intresse ber jag er för ändamålet antingen gå med till min byrå eller tillåta mig följa er hem.

— Godt! Jag går då med till er byrå, svarade grefven, såvida ni inte med det samma kan säga mig hvad det egentligen är fråga om.

Kammarherrn andades strax lättare, alldenstund det såg ut, som om polismästaren ännu icke hade någon aning om det, som för tillfället för grefven var hufvudsaken, nemligen angelägenheten med barnet.

Polismästaren förde grefven till sitt arbetsrum och flyttade der egenhändigt fram en stol åt honom.

Sedan tog han sjelf plats vid sitt skrifbord och tog med en högst viktig arbetsmin ur fickan upp ett stort bref från sin kollega i Göteborg.

— Min högtärade herr kammarherre, tog polismästaren i en faderligt vänlig rådgifvares ton strax åter till ordet, jag har tagit kännedom om innehållet i denna skrifvelse, alldenstund, som ni ser, brevet adresserats till härvarande polismyndighet. Men skulle det vara er omöjligt eller mindre angenämt att besvara frågorna, så kan ni ju förklara, att ni ej eger någon kännedom om saken, och att er herr sons och hans grefvinnas närvarande vistelseort är er obekant.

Grefvens uppsyn mulnade.

— Låt bara höra hvad det är fråga om, sade han, och jag skall nog sedan sjelf veta hvad jag har att göra.

— Naturligtvis, herr grefve. Jag ville bara helt och hållet i ert eget och er herr sons intresse tillåta mig gifva er en välmenande vink. Man kan ju vända svaret så, att man utan att ha sagt någon osanning, likväl låter en slöja hvila öfver verkliga förhållandet.

Kammarherrn makade sig oroligt af och an på stolen.

Helst skulle han velat gifva denne opåkallade rådgifvare en skarp tillrättavisning; men han ville icke hels och hållet bryta med Dahlbom, alldenstund han möjligtvis kunde komma att behöfva honom.

Men för resten var ju polismästaren lika karakterslös som en jude, hvilken, om man sparkar ut honom genom främre dörren, strax kommer in genom bakdörren, vänligt smilande och höflig, som om ingenting händt.

— Herr polismästare, låt oss så fort som möjligt undanstå det rent affärsmässiga! bad grefven. Hvad är det alltså fråga om?

Med ett listigt leende tortför Dahlbom i halfhög, hemlighetsfull ton:

— Herr grefve, jag förutsätter, att ni af er herr son redan blifvit underrättad om den förbrytelse, som blifvit begången i Göteborg. Man undrar mycket hvarför er herr son icke yrkat något ansvar på giftblanderskan, och vill genom herr hofmarskalkens anhöriga veta, hvart er herr son med fru rest. Men den viktigaste frågan är, i hvilket förhållande herr hofmarskalken eller hans fru stått till den unga damen, som än kallar sig Signe Karleman, än Signe Ekstam. Man anhåller om så utförligt besked som möjligt och vill på samma gång veta, hvar den der Signe Karleman-Ekstam har sitt hem, eller hvar hon för närvarande uppehåller sig; ja, man vill till och med veta, hur det förhåller sig med hennes barn, hvem som är dess far, och om hon möjligen med barnet i hemlighet återvändt hit. Man antar nemligen, att hon här eger hemortsrätt. Detta är det väsentliga af hvad man önskar veta. Jag skulle ju sjelf temligen utförligt kunna besvara dessa frågor utan att därför ha behöft taga er i anspråk; men jag antar, att ni skall hålla mig räkning för, att jag helt och håll öfverlemnar åt er att besvara den nyfikna Göteborgspolisens frågor.

Grefve Cedersvärd hade blifvit helt bestört öfver den frågan, om Signe med sitt barn återvändt till Stockholm.

— Nå, hvad tycker ni, herr grefve, att jag skall svara min kollega? frågade Dahlbom med ett listigt leende.

Kammarherrn teg; ty för tillfället sysselsatte honom utslutande affären med barnet.

— Skall jag kanske ännu en gång upprepa frågorna? frågade Dahlbom.

Grefven gjorde en energiskt afvärande rörelse.

— Nej, nej, svarade han, er förklaring är mig alldeles nog. Endast i en punkt har jag ännu icke full klarhet.

— Och det är?

— Står det i skrifvelsen någonting bestämdt derom, att Signe Karleman-Ekstam, såsom hon skall ha kallat sig, i Göteborg haft att barn hos sig?

— Ja, det står här uttryckligen, att hon haft ett litet barn med sig. Öfvertyga er sjelf derom, herr grefve!

— Det är förskräckligt, utbrast kammarherrn. Men jag blir inte klok derpå. Min son har ju sjelf skrivit till mig, att han

i Göteborg sett Signe utan barnet. Hur i all världen hänger detta ihop?

Dessa kammarherrns ord voro mera en monolog.

— Tviflar då herr grefven på, att flickan tagit med sig sitt barn? frågade Dahlbom.

— Herr polismästare, fortfor hastigt kammarherrn, säg mig allt, hvad ni vet om Signes barn! Jag tror, att ni är vida bättre underrättad än jag sjelf.

Dahlbom ryckte på axlarna.

— Herr grefve, sade han, edra ord äro för mig ett mycket smickrande erkännande. I min egenskap af embetsman får jag nog veta litet af hvarje, men i fråga om Signes barn torde jag väl näppeligen veta mer än ni sjelf; ty ni såsom varande, förlåt uttrycket, barnets farfar torde tvifvelsutana vara bättre underrättad än jag.

Kammarherrn måste lägga band på sig för att undertrycka ett skarpt svar på den under handen varande omständigheter nästan sårande anmärkningen.

— Herr polismästare, sade han, det är endast fråga om, huruvida Signe ännu är i besittning af sitt barn, eller om hon gjort sig af med det.

— Men, herr grefve, här står det ju tydligt, att flickan haft sitt barn hos sig.

— Visserligen, men jag vill veta, om inte denna uppgift ändå möjligen är ett misstag.

— Vet då verkligen inte herr grefven, om flickan haft med sig sitt barn?

— Var god och besvara min fråga, herr polismästare! Vill ni inte göra det helt öppet och ärligt, så skall jag genast vända mig till hans kunglig höghet.

— För Guds skull, herr grefve, oroa inte hans kunglig höghet med denna dumma barnhistoria! utbrast Dahlbom förskräckt. Naturligtvis tog Signe med sig barnet, när hon flydde.

Kammarherrns uppsyn mörknade.

— Flydde, säger ni? uppbrusade han. Mins ni, hvilket svar ni en annan gång gaf mig, när jag frågade er, hvart Signe tagit vägen? Mins ni, att ni sade, att hon enligt all sannolikhet beröfvat sig lifvet?

Men, herr grefve, hur kan ni bli så upprörd för en sådan småsaks skull? yttrade polismästaren leende.

— Kallar ni det en småsak, då det är fråga om två meniskolif?

Dahlbom ryckte på axlarna.

— Herr grefve, svarade han, en polisman får höra och se så mycket, att till och med en sak, som förorsakar en annan mycket hufvudbry, af honom endast betraktas, låt oss säga, »som ett mindre vanligt fall». Vi ha sedan dess icke kommit i tillfälle att tala med hvarandra om den saken, eljes skulle jag kunnat upplysa er om ert misstag angående flickans och hennes barns öde.

— Af hvem har ni då fått närmare uppgifter om Signes flykt?

— Af adjutanten Örnsköld naturligtvis.

— Af baronen, den . . . jag hade så när sagt hans rätta titel.

— Ja, baronen har lemnat mig underrättelsen om Signe.

— Skändligt! mumlade kammarherrn. — Och ni . . . ni har inte alls ansett det nödvändigt att upplysa mig, den närmast intresserade, om denna viktiga omständighet?

— Förlåt, herr grefve; men jag har ej rättighet, ännu mindre skylighet att tala om tjensteangelägenheter. Det hade naturligtvis icke kommit i fråga, att jag för er förteगत denna omständighet; men ni har inte frågat derom mig, och jag ville naturligtvis inte synas närgången. Som sagdt, det är uteslutande ert eget fel, att ni ännu icke blifvit underrättad om denna temligen likgiltiga angelägenhet.

— Nåväl, utbrast kammarherrn, då återstår mig verkligen ingenting annat än att genast gå till kronprinsen; ty tro mig, herr polismästare, det är här fråga om en utomordentligt vigtig sak.

— Hvad, herr grefve? Jag rent af häpnar. Hvad skulle det då vara fråga om?

— Det skall ni få veta af hans kunglig höghet sjelf, svarade grefven, och ni skall på samma gång af honom få höra, hur orätt det var af er att så länge för mig förtiga en så vigtig sak.

Polismästaren började darra i hela kroppen.

— För Guds skull, herr grefve, gör mig inte olycklig! Jag . . . jag har ju städse endast velat ert bästa. Jag vet inte med mig någon orätt, inte ens en sådan der underlåtenhets-synd, som ni påbördar mig. Säg mig allt och var förvissad om, att jag, om det är fråga om ett ovanligt fall, också är man att utreda saken till er fullkomliga belåtenhet!

Grefve Cedersvärd gjorde en stolt afvärjande rörelse med handen och gjorde min af att gå.

Polismästaren bad och besvor honom att icke gå till kronprinsen, men kammarherrn hade intet förbarmande med honom utan aflägsnade sig, qvarlemnande polismannen i den största ångest.

SEXTIOTREDJE KAPITLET.

Gammal skuld.

Grefve Cedersvärd begaf sig direkt ut till Ulriksdals lustslott, der kronprinsen för tillfället vistades. Af tjänstgörande kammarherrn upplystes han om, att kronprinsen var ute i parken.

Grefven beslöt att der uppsöka honom.

Han lyckades äfven träffa honom.

Kronprinsen promenerade alldeles ensam, försjunken i djupa tankar, genom parkens skuggrika gångar.

När han fick syn på kammarherrn, klarnade hans uppsyn.

Han gick emot honom, räckte honom handen och yttrade:

— Ni här, min bästa herr grefve? Det gläder mig. Jag har inte på länge hört någonting från er herr son, och jag hoppas, att ni medför glädjande underrättelser.

Grefve Cedersvärd bugade sig djupt och vördnadsfullt för kronprinsen, under det han besvarade dennes varma handtryckning.

— Låt oss lemna det rent ceremoniella å sido, herr grefve, fortför kronprinsen, vi äro ju här alldeles ensamma, och det skulle af hjertat glädja mig, om ni bringade mig den underrättelsen, att er herr son är på god väg att bli en rätt lycklig äkta man i förenig med Ellen.

— Gud gifve det, ers kunglig höghet! svarade kammar-

herrn. Brevet, som jag i dag morse erhöll från min sonhustru, innehåller emellertid mycket uppskakande underrättelser.

— Huru? Inga olycksbudskap heller? frågade kronprinsen hastigt och i bekymrad ton. Hvad skrifer Ellen?

Kammarherrn upptog ur fickan det bref, som Ellen qvällen före sin och Axels afresa från Göteborg skrifvit till honom.

Redan stod han i begrepp att lemna denna skrivelse till kronprinsen, när han framtog ytterligare ett bref.

— Om ers kunglig höghet vill sätta sig närmare in i förhållandena, sade han, så är det bäst att först läsa detta bref, som jag fått från min son sjelf.

Kronprinsen mottog de båda brefven och uppmanade kammarherrn att följa med till paviljongen.

Der slogo de sig ned, och kronprinsen genomögnade hastigt de båda brefven.

— Min Gud, suckade han, det är ju förskräckligt. Om och om igen denna Signe. Det måtte vare en riktigt elak och hämndgirig flicka. Det borde hon ju från början ha kunnat tänkt sig, att hon aldrig kunde blifva er sonhustru. Hvad vill hon då nu? Hon kommer bara att genom sin elakhet störta sig sjelf i olycka. Ett attentat mot er herr son och dessutom äfven ett giftmordsförsök mot Ellen!

Kronprinsen genomläste brefven ännu en gång.

— Ja, ja, fortfor han derpå, att genast lemna Göteborg, var det bästa, som de nygifta kunde göra för att gå ur vägen för denna skändliga person. Men att båda så lyckligt undgått faran, och att grefve Axel nu helt visst blifvit fullständigt öfvertygad om sin forna älskarinnas ovärdighet, är ju mycket gynnsamt. Grefve Axel skall nu så mycket mera lära sig akta och älska Ellen. Bådas lycka ligger mig verkligen mycket om hjertat.

Kammarherrn hade hittills tegat.

— Att döma af Ellens bref, tog han till ordet, skulle verkligen välgrundad utsigt finnas för handen, att Axel snart fullständigt försonat sig med sitt öde. Men tyvärr . . .

— Nå-å, min bästa herr grefve, föll kronprinsen kammarherrn i talet, hvilka betänkligheter kan ni väl ännu hysa?

Grefve Cedersvärd omtalade hvad han nyss fått veta af polismästaren.

— Men det förstår jag då sannerligen inte, utlät sig kronprinsen. Hvarför söker man efter de nygifta? Här står det ju tydligt, att Ellen i samråd med sin man afstår från att yrka något ansvar på Signe. Hvarför söker man då med våld offentliggöra den sorgliga tilldragelsen.

Kammarherrn kunde heller icke förklara orsaken.

— Hvad tänker Dahlbom svara? frågade kronprinsen.

— Ers kunglig höghet, svarade kammarherrn, jag har kommit för att såväl i denna som ock i en annan angelägenhet utbedja mig ert råd.

Kronprinsen vaggade betänksamt af och an med hufvudet.

— Som vän, svarade han, står jag gerna till er tjänst med mitt råd; men helst skulle jag se, att ni dervid lemnade min person helt och hållet å sido. Ni förstår nog, hur svårt det är för mig att gifva ett råd i sådana saker. Jag står ju helt och hållet utom den affären, och om jag icke varit öfvertygad om, att jag gjort ett godt verk, så skulle jag hvarken ha till- eller afrådt er herr son att gifta sig med Ellen. Jag måste tillstå, herr grefve, att jag redan sjelf gjort mig förebråelser, för det jag gynnat detta giftermål; men Ellen bad mig så enträget att hjälpa henne en smula till uppnående af hennes mål, emedan hon älskade er son så varmt och innerligt. Men en annan gång, det försäkrar jag er, skulle jag icke öfvertaga en sådan der förmedlarerol, till och med om den allra vackraste flicka på sina knän både mig derom. Hade inte er räddning, herr grefve, äfvensom min ära stått på spel, så skulle jag helt och hållet ha öfverlemnadt afgörandet åt er herr son. Det är alltid både otacksamt och ansvarsfullt att som välmenande vän blanda sig i andras hjerte- och giftermålsangelägenheter. Men hvad nu den der förfrågan beträffar, så öfverlemnar jag helt och hållet åt er att svara, som ni finner tör godt. Ni måste ju veta bäst sjelf, om ni bör prisgifva er herr sons hemlighet rörande hans kärleksförhållande till Signe eller ej. Jag vet så godt som ingenting om den saken, ty jag har litat på Ellens ord och adjutantens edliga försäkran. Om polismästaren i Göteborg icke nämnt något skäl, hvarför han vill veta allt detta, så måste han också nöja sig med, om man betraktar hans frågor som oberättigad nyfikenhet och behandlar dem i öfverensstämmelse dermed.

— Nåväl, ers kunglig höghet, svarsde kammarherrn, så må Dahlbom skrifva hvad han vill. Jag skall meddela honom min sons adress, så godt jag kan.

Kronprinsen nickade.

— Ja, ja, gör det! Om er herr son skulle vara öfvertygad om, att en blott nyfikenhet skulle vara driffjedern till dessa förfrågningar, så skall han sjelf kunna gifva det bästa svaret.

Kronprinsen lemnade igen brevet och steg upp.

Kammarherrn bad om några ögonblicks uppmärksamhet.

Kronprinsen nickade instämmande.

Kammarherrn berättade nu i få ord, hur han kommit i besittning af det i hans hus befintliga barnet, och huru han kommit på den förmodan, att det möjligen kunde vara friherre-Urns bortröfvade barn.

Kronprinsen blef högeligen förskräckt, när han hörde, att Axel redan hade ett barn.

— Om jag viste, yttrade han, att Ellen haft kännedom om barnets tillvaro, så skulle jag kunna bli ond på henne, emedan hon för mig förteगत allt detta; ty då skulle jag finna det begripligt, att den der Signe Karleman blifvit så förbittrad på Axel. Men hvarför har ni inte sagt mig det förr, herr greve?

— Ers kunglig höghet, jag fick tyvärr för sent veta det af min son, bedyrade kammarherrn. Att Signes öde gått mig djupt till hjertat, behöfver jag ju icke säga. Men hur ska' jag nu göra? Skall jag låta föra barnet till friherren, eller skall jag först afvakta min sons svar?

Kronprinsen mätte paviljongen med stora steg. Dervid mumlade han med allt annat än blid uppsyn för sig sjelf:

— Ellen har verkligen bringat mig i den allra pinsamaste belägenhet. Hon har missbrukat min godmodighet och mitt förtroende, hon har inte varit upprigtig mot mig, hon har fiskat i grumligt vatten, och nu skall jag hålla henne om ryggen igen. Nej, nej, så kan det inte fortgå.

En tung suck undslapp hans läppar.

— Och ändå får jag icke blottställa henne, fortfor han knappast hörtbart. Nej, nej, inte heller det går för sig. Dahlbom får klara saken med barnet. Men ännu går det med bästa vilja inte för sig, ty hvem garanterar för, att barnet inte är Axels?

Kammarherrn hade hört de sista orden, hvilka yttrats temligen högt.

— Ers kunglig höghet råder mig att först invänta min sons svar, innan jag sätter mig i förbindelse med friherre Uhr för barnets skull?

Kronprinsen öfverlade ännu några ögonblick.

— Ja, ja, låt oss invänta svar! sade han derpå. Tala med Dahlbom och säg honom, att han skall tänka efter, hur han på lämpligaste sätt skall kunna återställa barnet till dess föräldrar, utan att någon människa får veta, att det befunnit sig i ert hus! Ni begick ju inte alls någon orätt, då ni antog er barnet, det var tvärtom mycket ädelt och berömvärdt gjordt.

Kammarherrn tyckte visserligen icke om att sätta sig i förbindelse med polismästaren, men han såg ingen annan utväg, i all synnerhet som kronprinsen önskade det.

Då kammarherrn skulle lägga in de båda brefven i en anteckningsbok, föll ett porträtt ur boken.

Han tog upp det.

Kronprinsen kom att kasta en blick på porträttet.

Han ryckte till, liksom träffad af en elektrisk stöt, och sträckte mekaniskt ut handen efter kortet.

— Hvem tillhör detta porträtt, och hvem föreställer det? frågade han hastigt.

— Ers kunglig höghet, det . . . det är hennes bild.

— Signes?

— Ja visst.

Kronprinsen vacklade till en stol och stödde sig med en suck mot dess ryggstöd.

Oafvändt betraktade han porträttet, stoppade det sedan i fickan och yttrade:

— Var god och låt mig tills vidare få behålla detta porträtt, herr greve!

Kammarherrn samtyckte naturligtvis, fastän denna begäran föreföll honom underlig.

— Hvarifrån har ni fått detta porträtt? fortfor kronprinsen. Har er herr son lemnat er det?

— Nej, ers kunglig höghet. Min son vet icke ens, att jag är i besittning af detta kort. Jag fann det i hans skrifbord, och eftersom jag sett Signe en gång, kände jag genast igen henne på porträttet. Aldrig hade jag tänkt, att Signe vore i stånd till den ringaste öfverilning, ännu mindre till någon orätt handling. Jag såg i henne en undergifven engel. Ja, af hennes ord kunde jag förstå, att hon hellre ville lida orätt än själf begå den minsta orätt.

— Det är bra, det är bra, inföll kronprinsen häftigt och synbarligen djupt rörd. Gå . . . gå, herr greve, och om ni är öfvertygad om, att Signe ej är i stånd att med vett och vilja begå någon orätt handling, så tala med polismästaren och befall honom göra allt för att från flickan afvända hvarje fara. Kanske låter jag endera dagen kalla till mig polismästaren själf.

Kronprinsen tryckte kammarherrns hand och skyndade hastigt derifrån med orden:

— Gör er sak så bra som möjligt och undvik allt uppseende!

Han såg icke, att polismästaren stod i närheten af paviljongen, och Dahlbom hade icke heller mod att gifva sig till känna, då han såg kronprinsens sorgsna, dystra uppsyn.

Han fruktade, att kammarherrn gjort kronprinsen uppmärksam på Ellens och adjutantens ränker mot Signe.

Polismästaren vågade därför icke heller närma sig kammarherrn; först då denne lemnade paviljongen gick han emot honom med en förkrossad syndares min.

— Ack, herr grefve, herr grefve, hvad har ni gjort? utbrast han, i det han liksom bedjande sträckte sina hopknäpta händer emot honom. Har ni ådragit mig hans kunglig höghets onåd, då hade jag skäl förbanna den stund, då jag lät förleda mig att i ert eget och er herr sons intresse handla som en vän. O, Gud, klagade han, hvad hade jag för nytta af det? Jag ville ju endast ert bästa, och adjutanten har försäkrat mig, att allt, som jag gjort, på hans kunglig höghets befallning måste ske! men det ser verkligen ut, som om baron Örnköld smidt ränker bakom hans kunglig höghets rygg. Men i värsta fall skall inte heller jag tiga längre utan tala fritt utan anseende till person.

Kammarherrn gjorde en afvärjande rörelse.

— Har ni redan skickat svar till Göteborg? frågade han.

— Nej, men jag har skrivit det, och det på sådant sätt, att en andra förfrågan säkerligen icke följer.

— Godt! Så afsänd då svaret! Jag vill inte alls ta kännedom om det samma. Men jag tillåter er upplysa om min sons adress, det vill säga, så godt jag sjelf känner till den. Ni kan ju också dröja ännu en dag med att sända svaret. För öfrigt kan ni var lugn, ty jag hade helt annat att tala med hans kunglig höghet om än att inför honom anklaga er.

Strax klarnade polismästarens min.

De båda herrarne återvände till staden.

Under vägen framförde kammarherrn till Dahlbom kronprinsens helsning rörande barnet, och polismästaren försäkrade, att han skulle klarera den saken på ett för alla tillfreställande sätt.

I staden skildes herrarne, ock kammarherrn gick hem för att afvakta svar från sin son.

Kronprinsen skyndade in i slottet och på sitt arbetsrum. Der öppnade han ett lönfack i sitt skrifbord och framtog ett porträtt, hvilket han jämförde med det af grefven nyss erhållna.

Den iakttagelse, han dervid gjorde, måtte ha varit af myc-

ket uppskakande natur, ty hans gemål fann honom en liten stund derefter i halft sanslöst tillstånd.

Han måste intaga sängen, och läkaren efterskickades.

Kronprinsessan hade hört sin gemål mumla för sig sjelf:

— Den gamla skulden! O, den gamla skulden! Detta är himlens straff därför, och hon förstod säkerligen meningen med dessa ord.

På golvet i sin gemåls rum hade hon hittat Signes porträtt, och när hon nu satt vid sjukbädden, tog hon fram det, betraktade det med innerligt deltagande, vemodfulla blickar och hviskade:

— Stackars, stackars Signe! Om Gud, vill så skall jag åter i någon mån godtgöra, hvad den förföriska ormen syndat mot ditt oskuldsfulla hjerta.

Underrättelsen om kronprinsens sjukdom spred sig hastigt, men ingen kunde förklara orsaken dertill.

Emellertid hade polismästaren på ett så skickligt sätt besvarat de från Göteborg framställda förfrågningarne, att han till och med sjelf var stolt öfver sin slughet och skicklighet att bemantla fakta.

Vid middagstiden följande dag begaf han sig till grefve Cederswärds bostad och förklarade, att han genast måste tala med kammarherrn i en trängande angelägenhet.

Grefven mottog honom.

Polismästaren hade kommit för att fråga, om kammarherrn möjligen erhållit någon underrättelse från sin son angående barnet.

Men det var tyvärr icke fallet.

— Men jag ber er, herr grefve, fortfor derpå polismästaren, säg mig för Guds skull hvad ni i går talade med hans kunglig höghet om! Hans läkare var hos mig och försäkrade, naturligtvis under tysthetslöfte, att kronprinsens plötsliga sjukdom vore en följd af hans samtal med er.

Men grefven kunde ej förmås att tillfredställa polismästarens envisa nyfikenhet.

— Jo, fortfor den senare, jag menar ju bara så väl med er, herr grefve. Läkaren sade mig, att jag skulle gå hit och förbereda er på, att ni antagligen blir kallad till kronprinsessan. Hennes höghet önskar veta, hvad ni talat med hennes gemål kort före hans insjuknande.

— Var inte rädd för mig! afvisade kammarherrn ännu en gång polismästaren. Hvad jag talat med hans höghet om,

det kan jag när som helst öppet och ärligt upprepa för hans gemål.

Då kom portvakten och ropade:

— Herr grefve, ett telegram från unge herrn:

— Svaret . . . det är svaret, jublade polismästaren.

Grefve Cedersvärd mottog telegrammet, öppnade det och gick till fönstret för att läsa.

Ett utrop af sviken förväntan och skräck undslapp hans läppar under det han hastigt genomögnade telegrammet.

— Det är verkligen inte hans barn, suckade han.

Polismästaren skyndade till grefven, som sjunkit ned på en stol, och läste öfver hans axel telegrammet. Detta lydde:

»Om det är en gosse, så är det icke Signes barn. Jag är alldeles förtviflad. Barnet var ju en flicka och hette Lilli. Spana med alla till buds stående medel efter barnet och äfven efter Signe! Jag är rent af sjuk af skräck.

Axel.»

— Godt yttrade Dahlbom i affärsmässig ton. Jag kom just i behaglig tid hit för att genast ordna denna pinsamma angelägenhet. Öfverlemnna saken till mig, herr grefve, och var förvissad om, att jag på ett fullt diskret sätt skall ombesörja alltsammans! Men sedan kommer jag ännu en gång tillbaka för att med er rådgöra angående er herr sons önsknningar.

Kammarherrn lemnade portvakten brevet.

— Se der, läs! sade han. Det är ju inte hans barn. Min sista tröst har blifvit mig frånröfvad, ty min sista tröst var barnet. Jag har inte rättighet att en enda minut till förhålla de bekymrade föräldrarna det samma. Gör, som herr polismästaren befaller er! Men jag — jag måste först ha lugn för att kunna hemta mig och, så godt sig göra låter, trösta mig öfver detta nya olycksslåg.

Polismästaren sökte trösta grefven.

Men denne lyssnade ej till den honom förhatlige mannens ord utan vacklade in i ett angränsande rum, helt och hållet öfverlemnande åt polismästarens eget godfinnande, hvad han ville göra eller underlåta.

Dahlbom befalde portvaktens hustru att svepa in barnet väl och genast bära det till polisstationen.

Så skedde.

På polisstationen var en äldre qvinna redan närvarande, och till henne öfverlemnade Dahlbom barnet.

Denna qvinna bar det till en fru som ständigt hade tre till fyra dibarn mot en viss månatlig ersättning. Hon tvekade intet ögonblick att taga emot denna nya skyddsling, ty man prutade ej på priset därför.

Vid pass en timme senare infann sig polismästaren hos nämnda fru och frågade, om hon möjligen tagit emot något barn någon af de senaste dagarne.

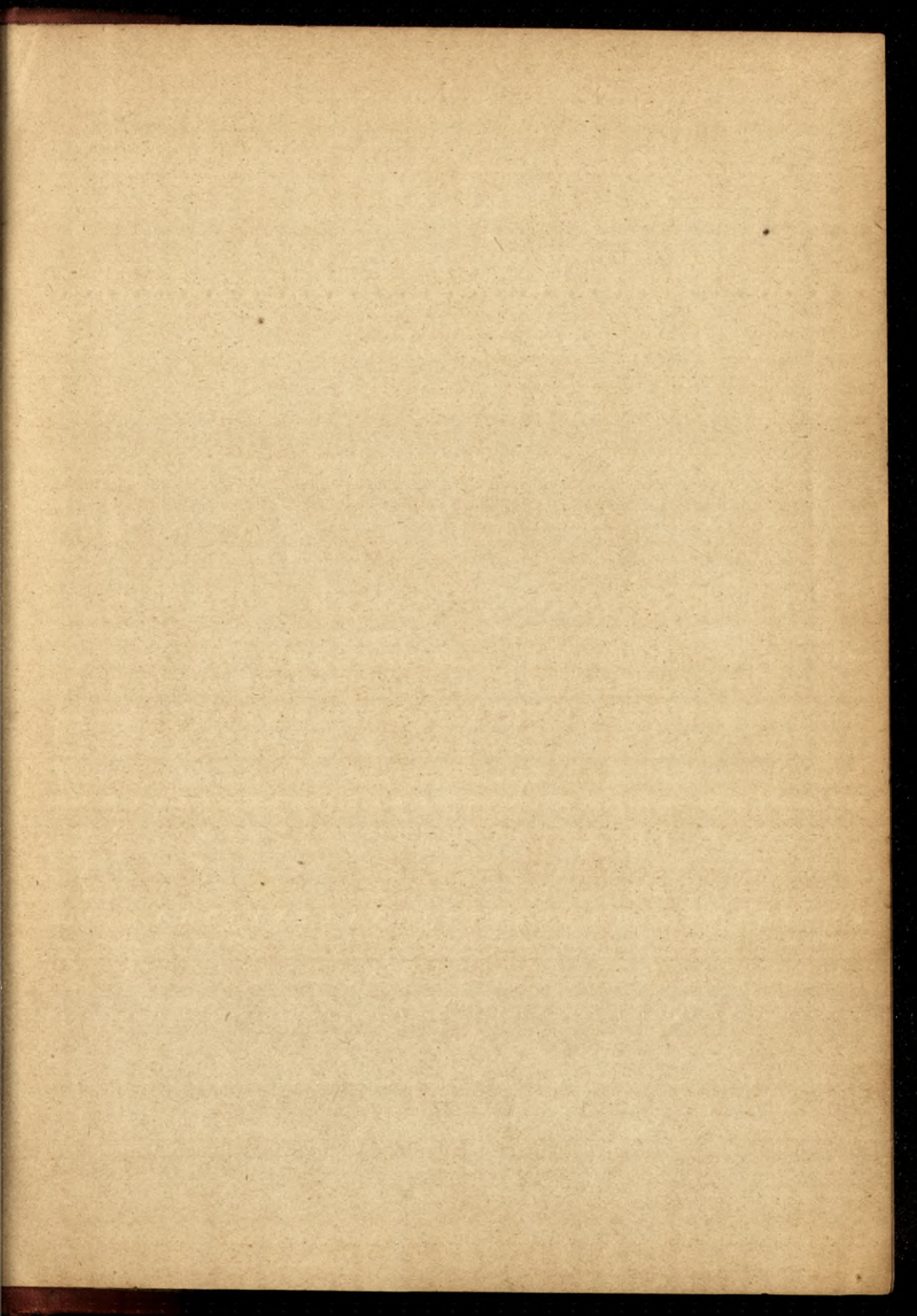
Qvinnan visade honom grefve Cederswärds för detta skyddsling, och Dahlbom bar sig då åt, som om han gjort en högst viktig upptäckt.

En liten stund derefter hade friherre Uhr och hans fru igen sitt försvunna barn. —

Grefve Cedersvärd fick verkligen befallning att infinna sig hos kronprinsessan. Samtalet med henne förteg han som sin djupaste hemlighet, och redan en timme derefter afreste han från Stockholm.

Hvart? Det fick ingen menniska veta.

Slut på förra delen

6000227025

Göteborgs universitetsbibliotek

